

Nụ Hôn Của Quý - Tiểu Ni Tử

Contents

Nụ Hôn Của Quý - Tiểu Ni Tử	3
1. Chương 1	4
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	15
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	32
8. Chương 8	39
9. Chương 9	46
10. Chương 10	54
11. Chương 11	60
12. Chương 12	65
13. Chương 13	72
14. Chương 14	77
15. Chương 15	83
16. Chương 16	89
17. Chương 17	94
18. Chương 18	99
19. Chương 19	104
20. Chương 20	111
21. Chương 21	119
22. Chương 22	123
23. Chương 23	130
24. Chương 24	136
25. Chương 25	143
26. Chương 62	148
27. Chương 63	148
28. Chương 64	150
29. Chương 65	152
30. Chương 66	154
31. Chương 67	155
32. Chương 68	157
33. Chương 69	159
34. Chương 70	161
35. Chương 71	162
36. Chương 72	164
37. Chương 73	165
38. Chương 74	167
39. Chương 75	168
40. Chương 76	170
41. Chương 77	172

42. Chương 78	174
43. Chương 79	176
44. Chương 80	177
45. Chương 81	179
46. Chương 82	181
47. Chương 83	182
48. Chương 84	184
49. Chương 85	185
50. Chương 86	188
51. Chương 87	190
52. Chương 88	191
53. Chương 89	193
54. Chương 90	195
55. Chương 91	197
56. Chương 92	199
57. Chương 93	200
58. Chương 94	203
59. Chương 95	204
60. Chương 96	207
61. Chương 97	209
62. Chương 98	211
63. Chương 99	213
64. Chương 100	214
65. Chương 101	216
66. Chương 102	218
67. Chương 103	220
68. Chương 104	222
69. Chương 105	224
70. Chương 106	227
71. Chương 107	229
72. Chương 108	234
73. Chương 109	239
74. Chương 110	241
75. Chương 111	243
76. Chương 112	246
77. Chương 113	248
78. Chương 114	250
79. Chương 115	253
80. Chương 116	255
81. Chương 117	257
82. Chương 118	260
83. Chương 119	263
84. Chương 120	266
85. Chương 121	269
86. Chương 122	271
87. Chương 123	273
88. Chương 124	276
89. Chương 125	279
90. Chương 126	283
91. Chương 127	286
92. Chương 128	288
93. Chương 129	291
94. Chương 130	294
95. Chương 131	296

96. Chương 132	299
97. Chương 133	300
98. Chương 134	302
99. Chương 135	304
100. Chương 136	307
101. Chương 137	310
102. Chương 138	313
103. Chương 139	315
104. Chương 140	318
105. Chương 141	321
106. Chương 142	324
107. Chương 143	329
108. Chương 144	330
109. Chương 145	333
110. Chương 146	337
111. Chương 147	341
112. Chương 148	342
113. Chương 149	344
114. Chương 150	346
115. Chương 151	348
116. Chương 152	350
117. Chương 153	352
118. Chương 154	353
119. Chương 155	356
120. Chương 156	358
121. Chương 157	360
122. Chương 158	362
123. Chương 159	364
124. Chương 160	366
125. Chương 161	370
126. Chương 162	373
127. Chương 163	375
128. Chương 164	378
129. Chương 165	381
130. Chương 166	386
131. Chương 167	389
132. Chương 168	393
133. Chương 169	396
134. Chương 170	401

Nụ Hôn Của Quý - Tiểu Ni Tử

Giới thiệu

TIỂU NI TỬ là nhà văn trẻ được coi như lá cờ đầu của thể loại tiểu thuyết tình cảm ở Trung Quốc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-cua-quy-tieu-ni-tu>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

VỤ BẮT CỐC THẦN BÍ

“Ding ling ling...ling ling ling...”

Tiếng chuông tan học đang reo vui tai là một sự giải thoát đối với Quách Tiển Ni tôi, vừa mới tải được phần mềm game di động mới nhất,cuối cùng có thể chơi thoải mái rồi.

Làm ra vẻ ngoan ngoãn với bà cô mặt tròn như cái bánh bao suốt năm mươi phút,mặt của tôi cũng muốn tê cứng luôn rồi.-.-^

Đành chịu thôi,ai bảo tôi quyết định làm một nữ sinh lặng lẽ bình thường trong cuộc sống học sinh cấp ba mới bắt đầu này làm chi?Ồi thật là nhớ nhung những cảnh tượng hoành tráng thời cấp hai quá-lúc học ở Trung học Đông Nguyên,à,và cả Tịnh Mỹ ,là thần tượng của biết bao nữ sinh đấy...

“- _ Cô là Quách Tiển Ni?” Bỗng dưng trong huyện náo vang lên một giọng nói lạnh băng tựa hồ phát ra từ tủ lạnh, mà hình như giọng nói này đang chĩa vào tôi, khiến tôi bất giác hoài nghi thính giác của mình có vấn đề.

Khi cầm của tôi ghéch lên vừa đủ để nhìn thấy khuôn mặt của người cất lên giọng nói đó, đột ngột tôi cảm thấy giống như có thứ gì đó chèn cứng lại, không thể nhúc nhích.

O__O^ Đầu óc tôi bắt đầu quay vòng vòng ,quay vòng...

Phải dùng từ gì để hình dung gương mặt này nhỉ? “Đẹp kinh hoàng”? Chính xác là đẹp kinh hoàng!

Gương mặt trắng trẻo,toát lên vẻ đẹp lạnh lẽo góc cạnh, mắt đen nhánh sâu thẳm ,mà mỗi cái chớp mắt như có làn song nhún chìm người đối diện ; hàng lông mày rậm, sống mũi thẳng,nét môi hoàn mỹ,toát lên vẻ cao quý và tao nhã.Đây...đâu đâu có giống người,mà là bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích mới phải!

*O__O*O__O*O__O*O__O*

“A__O^ Wo!anh ấy đẹp trai quá!!!”

“A__O^ Đúng là đẹp chết người,lạnh kinh người!!!”

“A__O^ Giống Nguyên Bản!”

“A__O^ Sai bét, đẹp trai hơn Nguyên Bản nhiều!”

Đám mê trai trong lớp đã bắt đầu xầm xì bàn tán về cậu ta,còn có rất nhiều người bắt đầu cầm di động và lên bắt đầu chụp ảnh cậu ta điên cuồng,vừa chụp vừa la hét, đầu óc tôi vẫn chóng váng, chưa thể tỉnh táo lại.

“_ _ Cô là Quách Tiễn Ni?” Bạch mã Hoàng tử trong truyện cổ tích lặp lại câu hỏi lần thứ hai với vẻ mặt không chút biểu cảm,có vẻ trình độ quốc văn cũng không hơn tôi là bao.

“Bạn ấy chính là Quách Tiễn Ni!(*>o<*) (*=”>o<*) (*=”>o<*) chính=” bạn=” ấy!!=” không=”
ngờ=” cái=” đám=” mê=” trai=” trong=” lớp=” ngoài=” lúc=” giành=” giật=” thức=”
ăn=” ở=” cang=” -tin=” ra=” thì=” còn=” có=” thể=” phát=” hiện=” ra=” tiếng=”
thét=” chối=” tai=” như=”>

Theo tiếng kêu gào của đám mê trai đó, tôi phát hiện mình đã rời khỏi mặt đất,cái tên mà ban nãy vẫn được tôi xưng tụng là bạch Mã Hoàng Tử trong cổ tích ấy, lúc này đang hung hăng kéo một cánh tay tôi, lôi tôi ra khỏi chỗ ngồi.

“>o< ê,=” anh=” làm=” gì=” thế?bỏ=” tôi=” ra=” !=” cái=” tên=” chết=” tiết=”
này!”tôi=” liêu=” mạng=” chống=” cự=” ,nhưng=” hấn=” chẳng=” mấy=” may=” phản=”
ứng,giống=” như=” đang=” kéo=” lên=” cây=” chối=” quét=” nhà=”>

Hả? “Chối quét nhà”? “Chối quét nhà”? Tôi bị làm sao thế này,lại còn so sánh mình với cây chối quét nhà.Chết tiết,sức mạnh của hấn sao mà lớn thế ,sự chống cự của tôi chỉ đổi bằng việc hấn nắm lấy cánh tay tôi càng chặt hơn càng chặt hơn...

“>o< cứu=” tôi=” với!người=” đâu!có=” kẻ=” bắt=” cóc=” tôi!”trời=” ơi!=” tiếng=” kêu=”
thảm=” thiết=” của=” tôi=” đường=” như=” chẳng=” mấy=” hiệu=” quả,=” tất=” cả=”
mọi=” người=” đều=” mở=” to=” mắt=” nhìn=” theo,trong=” ánh=” mắt=” ấy=” hình=”
như=” thóang=” qua=” nét“ngưỡng=” mộ”,=” “ghen=” ghét”,=” “đố=” kỳ=” nữa!=”
t^t=”>

Giờ tôi mới biết thế nào là bị ai, cho đến khi đầu của tôi bị nhét vào một chiếc xe đua hào nhoáng đến độ tôi không thể biết nổi tên của nó...

Tôi,Quách Tiễn Ni, đã bị một tên đẹp trai như thế không phải là người bắt cóc đi một cách kỳ lạ như vậy,muốn lôi tôi đi đâu đây???T_T

<>CHƯƠNG 2

BẠN TRAI THỨ 99 CỦA TÔI

Chiếc xe chạy như bay trên đường ,gió tạt ngang tai tôi vù vù, cái tên chết tiết kia lái xe nhanh như muốn tự sát ấy.

“Rốt cuộc anh là ai? Tại sao lại bắt cóc tôi?Nhà tôi không có tiền đâu!”~~(Khi thở đều đặn rồi, tôi bắt đầu hỏi thẳng hấn ta--)

Không có phản ứng._ _

“Anh bị câm hả?Nói đi chứ!”(Xem ra khí thế vẫn chưa đủ)

“Anh có biết tôi là ai không hả?Tôi là Quách Tiễn Ni đấy!!”~~>o<(chắc=” có=” chút=” tác=”>

“Hừ~” Lại còn cười lạnh?! Gì thế này!!

“~~p(>o<)q anh=” là=” đồ=” khốn=” chết=” tiết=” !=” anh=” bỏ=” tôi=” xuống!”lửa=”
giận=” của=” tôi=” đã=” bốc=” tận=” đỉnh=” đầu,đến=” nổi=” tôi=” nhảy=” chồm=”
lên=” khỏi=” chỗ=” ngồi,tóm=” lấy=” vô=” -lãng=” vẩn=” lấy=” vẩn=” để,chiếc=” xe=”
như=” một=” tên=” say=” rượu=” say=” khướt,nghiêng=” trái=” nghiêng=” phải=” như=”>

“>o< cô=” muốn=” chết=” hả?”=” cuối=” cùng=” hấn=” đã=” có=” phản=” ứng.hấn=”
tóm=” lấy=” tôi=” ném=” về=” chỗ=” ngồi=” ,cổ=” găng=” quay=” vô-lãng,=” vật=”
lộn=” mãi=” một=” lúc=” sau,=” tạ=” trời=” đất,chiếc=” xe=” cuối=” cùng=” đã=” ổn=”
định,nhưng=” cũng=” đã=” ngừng=”>

“Bệnh viện Ái Nhân?Anh đưa tôi đến bệnh viện làm quái gì thế?Anh...”

“Tôi vẫn chưa nói hết,lại bị biến thành cây chối quét nhà...”

Tôi thề: Cả đời tôi không bao giờ đụng đến cây chổi nữa! p(>o<>

Bước chân hần cuối cùng dừng lại trước một phòng bệnh.Cửa phòng mở ra, tôi bị hần ta lôi vào trong.

“Cái đồ chết tiệt này! Tự tôi biết đi!” Tôi vừa hét lên với hần ,vừa cật lực gạt cái “gọng kềm” đang khóa chặt cổ tay tôi,thật là,đau chết đi mất.Tay tôi sắp bị hần làm gãy rồi đây này! Cái tên khốn khiếp,chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì hết.~~>_

~~“Đây chính là cô gái mà cậu thích?”-_- Là giọng của tên chết tiệt ấy ,tràn ngập sự chế giễu và bất mãn,hình như đang nói với người nằm trên giường.

“Cái gì?Cái gì mà cô gái cậu thích?” Tôi rời ánh mình ra khỏi cổ tay đỏ ửng,nhìn về phía chiếc giường .

O_O“Lý...Lý Tú Triết?” Nhìn thấy cái người đầu quần băng đang nằm thiêm thiếp trên giường bệnh,suýt nữa tôi không dám tin vào mắt mình.

“Sao cậu ấy lại ra nông nổi này?” Tôi tiến lại giường cậu ta,nhìn gương mặt cách đây không lâu còn tươi cười hơn hử với tôi, cảm thấy giọng nói của mình đang run lên.Dù gì,dù gì cậu ấy cũng là bạn trai cũ của tôi!

“-_- Sao cậu lại ra nông nổi này à? Phải hỏi cô đấy! Cái tên chết tiệt này nói có thể ầm áp chút được không ,tôi thấy sau lưng tôi cũng lạnh run lên.

?_? “Hỏi tôi?Tại sao lại hỏi tôi?Bọn tôi chia tay rồi đâu có gặp lại nhau nữa!” Tôi đứng lên, trả lời với vẻ bất hạnh,hồi ức lại bắt đầu trỗi dậy trong đầu...

Nhắc đến Lý Tú Triết ,cậu ấy là bạn trai thứ 99 của tôi,cũng chính là người cuối cùng đến lúc này.Ngoài ra ,đó cũng chính là người có thời gian tôi quen ngắn nhất.

Thân là“thợ săn ác quỷ” của trung học Đông Nguyên, trách nhiệm của tôi là chuyên đối phó với những tên con trai hư hỏng dám xem thường nữ sinh ,vũ khí tuyệt diệu để đối phó với bọn hần là-cưa đổ bọn hần, cuối cùng một tuần sau đá *** bọn hần đi.

Còn cái tên ngổ này, chưa đến một tuần mà dám đòi tôi sinh con cho hần! hơn nữa còn tỏ tình trên kênh phát thanh toàn trường hàng tuần nữa chứ...Trời ơi! Chẳng lẽ trong đầu hần toàn đậu phụ ư?T^T

“Cái tên này suốt ngày trốn học đi uống rượu, uống xong còn kiếm người đánh lộn ,đánh đến nỗi tự đưa mình vào bệnh viện.”-_-

“O_O Woa! Thì ra anh cũng biết nói một câu dài như vậy!” Sự kinh ngạc của tôi đổi lại bằng một cái lườm đầy tròng trắng.

“Tiễn Ni...>_< tiễn=”” ni...”=”” là=”” giọng=”” của=”” tú=”” triết=”” ,cái=”” tên=”” này=”” ngủ=”” cũng=”” không=”” yên=”” giấc,cái=”” đầu=”” quần=”” lấy=”” băng=”” trắng=”” của=”” hần=”” không=”” ngừng=”” lắc=”” trái=”” lắc=”” phải=”” trên=”” gối,=”” mồ=”” hôi=”” từng=”” giọt=”” chậm=”” chậm=”” lẩn=”” ra=”” khỏi=”” dải=””>

<>CHƯƠNG 3

SÓNG GIÓ BỆNH VIỆN

Không hiểu vì sao, tôi lại chạy đến bên giường nắm tay hần ta.

“-_- Cậu ta suốt ngày gọi tên cô, dù là lúc đang uống rượu ,đánh nhau,hay là khi hôn mê trên giường như bây giờ!”

Thật khâm phục cái tên lạnh lùng vẫn có thể mặt không cảm xúc,thản nhiên điềm tĩnh đứng bên cạnh giải thích như thế.

“Cậu ấy bị thương không nặng lắm chứ?” Tôi hỏi

“Lần này còn tạm, chỉ bị tóc đầu.”

“Cái gì mà ‘lần này còn tạm’? Anh còn mong có lần sau à?”~~(Tôi lườm hần một cái)

“Do cô tạo ra đấy!” Tên này ,hắn tưởng hắn là ai? Dám “định tội” tôi thế à?

“Nên cô phải chịu trách nhiệm,tiếp tục chăm sóc cậu ấy!”

“Cái... cái gì? Anh nói gì vậy? Có nhầm không thế?Có phải tôi nghe lộn không?”

“Cô, phải,chịu ,trách,nhiệm!!!- _- Hắn ta nói với vẻ rất trịnh trọng ,như thể đây là trách nhiệm mà tôi không thể rũ bỏ được vậy.

>_< gì...gì==” chứ?==” nào==” của==” anh==” có==” phải==” bị==” ứng==” thủy==” rồi==” không==” anh==” là==” ai==” hả?anh==” dựa==” vào==” đâu==” mà==” bảo==” tôi==” chịu==” trách==” nhiệm?==” tôi==” thật==” sự==” nổi==” giận,xưa==” nay==” chưa==” hề==” có==” ai==” dám==” nói==” với==” tôi==” như==”>

“Cô không có lựa chọn!” Tôi có thể nhìn ra ham muốn nhào tới bóp cổ tôi mà tên này đang cố kiềm chế.

“Không,đồng ý! Không đồng ý! Tôi không chịu đâu!” Tôi vừa gào lên với hắn,vừa cuống cuống lao ra mở cửa chạy ra ngoài...

Trời ơi, cái tên đáng sợ này vẫn đuổi kịp,tiếng bước chân mỗi lúc một gần.Nhìn thấy phía trước có hai cô y tá, mang những dụng cụ thuốc men đến,tôi túm lấy họ đẩy mạnh về phía tên khốn kia, ngay sau đó là tiếng người và tiếng đổ vỡ loảng xoảng rất kinh hãi.~^O^~ ha ha! Trông như một chiến trường rồi...

“Cái tên chết tiệt ,đi chết đi!” Tôi đứng ở phía xa xa nhảy nhót làm mặt hề với cái tên đang bị cô y tá đè đến mức không bò dậy nổi, phần nộ giờ nắm đấm và làm động tác đập mấy cái về phía hắn, sau đó cười ha ha chạy ra khỏi bệnh viện.

Dám không biết trời cao đất dày đấu với“Thợ săn ác quỷ” ta đây hả?Hừ

! Muốn chết à?

Cảm giác thắng lợi thật sướng khoái thật sự rất sướng khoái!...~^.^...

“Đến đây ,đến đây,có bản lĩnh thì đuổi theo tôi đi...” Đến buổi tối ngủ nằm mơ,tôi vẫn còn dương dương đắc ý làm mặt hề với tên ấy.

2. Chương 2

CHƯƠNG 4

TÔI RÚT ĐƯỢC KIM THUẦN HY

Sáng hôm sau,tôi giương đôi mắt gấu trúc trèo lên xe buýt ,suốt đoạn đường ngáp dài ngáp ngắn ,ôm lấy cây cột trên xe buýt làm gối, đầu mơ màng ngủ thiếp đi, chắc chú tài xế không đến nỗi đưa thẳng tôi đến sở thú chứ?...

“A_OO_OO_O Ôi chào~” sau lưng bỗng thò ra một bàn tay vỗ lên vai tôi, làm tôi giật mình kêu lên một tiếng khiến người trên xe đều trợn mắt nhìn,tôi hoàn toàn tỉnh hẳn,thấy cái người gây họa ấy đang nhìn tôi với vẻ mặt thú vị-Trương Tịnh Mỹ.

“Sao cậu lại đứng sau lưng tớ thế hả? Định dọa tớ à?”~:- (Lừa giận của tôi bốc lên bùng bùng.)

“Kim Thuần Hy!”

“Hả~ cái gì? Cậu nói gì thế ?” Tịnh Mỹ nói chuyện luôn khiến tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả.

“Cái tên bắt cóc cậu hôm qua tên là Kim Thuần Hy!”

“Kim Thuần Hy...” Nữ sinh trên xe hình như đều nhạy cảm quá mức với cái tên này,ánh mắt dồn hết lên người tôi và Tịnh Mỹ.

“ Gì... gì thế? Sao cậu lại biết được?” A_OO_OO_O

“Hàng tử vàng của trường cấp ba Sâm Vĩnh,có chỉ số IQ siêu cao, vẻ ngoài siêu đẹp trai,lạnh lùng với mọi người, làm việc quả đoán, có một gia thế cực kì hùng hậu,thành tích luôn đứng đầu bảng,đến nay chưa có bạn gái, người bạn duy nhất tên là Lý Tú Triết bị cậu làm tổn thương đấy.

“Thì ra là thế,có điều làm gì khoa trương như cậu nói? Tôi phản bác lại Tịnh Mỹ.Dù sao tôi cũng chẳng có chút ấn tượng tốt nào với cậu ta,cho dù ừ thì cậu ta cũng đẹp trai quá mức,cho dù cậu ta cực kỳ lạnh lùng đến nỗi hơi biến thái,IQ cao thì tôi không nhìn ra, ngoài việc lườm nguýt và nói những câu không cần dấu chấm câu...

“Con nhỏ kia ,mày nói gì thế?Dám xem thường Thuần Hy của bọn này à?” ~-:(

Thảm rồi ,một câu của tôi đã dẫn đến sự công phần của bao kẻ mê trai, tôi túm lấy ngay Tịnh Mỹ chạy như bay đến cửa xe.

Hu ra,cuối cùng cũng đá cách xa không khí nặng mùi trong xe rồi, sáng khoái quá! Hít thở không khí tươi mới, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Có muốn tạo nên kỷ lục huy hoàng 100 không?” Tịnh Mỹ đột ngột dừng bước ,mỉm cười nhìn tôi.^-^

Nếu không phải từ nhỏ đến lớn đã lĩnh giáo được nụ cười“đáng yêu” của bạn mình, e rằng tôi còn ngỡ nó sắp phát kẹo cho tôi nữa kia.

“Cậu muốn làm gì?” Tôi dè dặt hỏi

“Kim,Thuần ,Hy!!”^o^

O_O^ Khi từ miệng nó nhảy ra từng chữ từng chữ một,tôi phát hiện ra đại não của mình không theo kịp bước chân rồi.

“Cậu...cậu có nhầm không đó?Cái loại đó...không thể! Cái loại kinh dị ấy...” Lời tôi nói rất yếu ớt.

“Chúng ta có phải là ‘ thợ săn ác quỷ’ không?”

“Đúng !”

“‘Thợ săn ác quỷ’ có phải là chuyên đối phó với những tên xem thường nữ sinh chúng ta không?”

“Đúng !”

“Kim Thuần Hy có phải thuộc dạng xem thường nữ sinh không?”

“Đúng ! Mà không phải là xem thường không thôi!!!”

Nhớ đến những gì kinh khủng hắn đã làm với tôi hôm qua,và cả vẻ lạnh băng cao ngạo từ đầu đến cuối của hắn,đã khiến tôi hận đến mức muốn đánh một trận .>>-(

“Vậy chúng ta có nên đối phó với hắn?”

“Đúng !!!”>-

“Vậy là được rồi!” ~^.^

~“O_O^ Hả~? -^^ Ồ...” tại sao Tịnh Mỹ lúc nào cũng có lý thể nhỉ?Tôi thực không ngờ ?Tôi thực không nghĩ ra chỗ nào sai cả nhưng cứ cảm thấy kỳ quặc thế nào ấy...

“Chắc tớ vẫn còn chọn lựa khác chứ?” Tôi e dè nhìn Tịnh Mỹ.

Đó là lời hẹn giữa chúng tôi: “ thợ săn ác quỷ ” thực ra luôn là hai người,tôi là người thực hành , và Tịnh Mỹ là quân sư.Tôi luôn làm theo kế hoạch đã được vạch sẵn , đó cũng là bí quyết thành công 99 lần trước của tôi, và người lên kế hoạch chẳng ai khác ,chính là cô bạn Trương Tịnh Mỹ yếu ớt không chống nổi gió, ai nhìn thấy cũng thương này.

“Tất nhiên , như trước đây thôi, rút thăm đi.^-^” Tịnh Mỹ lại còn chuẩn bị xong xuôi vương bài ác quỷ nữa chứ, tôi có cảm giác mình bị lừa gạt.

Thôi mặc kệ rút thăm

Bồ tát ơi! Thượng đế ơi! Chủ nhân của tôi ơi! Cứu cứu chúng con , giúp con đừng để con rút trúng cái tên kinh khủng kia.

Tôi nhắm chặt mắt rút ra một vương bài rồi trả cho Tịnh Mỹ, đợi tuyên án của nó.

“-O- Kim -O- Thuần-O- Hy!!” Tịnh Mỹ rút quân bài ra dựng ngay trước mặt tôi , ba chữ KIM THUẦN HY trên đó gian tà như một cây cột “ xử bắn”

“ A_O^O_OO-O Hả...???!!!! Tôi không nên được hét lên một tiếng kinh hoàng.

“Thế nào~? Không dám hả~?”

“Làm ...làm gì có? Tớ có gì mà không dám chứ? Tại tớ không thích thôi!! Thật là dám nói tôi không dám à? Tôi là Quách Tiễn Ni! Quách Tiễn Ni có kinh nghiệm yêu đương 99 lần thành công!! Thợ săn Quách Tiễn Ni chuyên giúp người yếu chống lại kẻ mạnh!!! Hừ!!!

“ Vậy chắc chắn là thế đi nhé! Một tuần thế nào? Một tuần làm được không?”

“Một tuần? Có nhằm không vậy? Cậu nghĩ tớ là ai hả? Marilyn Monroe hay là siêu sao Hollywood? Cái loại ấy á? Sao thế được?”>_

“Đừng làm vẻ mặt như sắp chết đến nơi có được không? Được thôi hai tuần ,hai tuần thấy thế nào?” Cái tên Tịnh Mỹ này, đúng là không làm thì không biết khổ mà.

“...” Tôi không nói nổi lời nào, vì đã tức đến nỗi mất cả sức lực rồi

“ Vậy thì hai tuần, tớ phải sắp xếp cái đã ...” Tịnh Mỹ phớt lờ , căn bản không để ý đến sắc mặt tái xanh của tôi đang nhăn nhó thảm hại.

“ Một tháng!” Tôi cắt ngang lời lảm bảm của nó, vẻ mặt chưa bao giờ nghiêm túc hơn , ngữ khí cũng chưa bao giờ dứt khoát hơn.

“O_O Một tháng?” Cô nàng trợn mắt

“Một tháng! Không mặc cả! Quyết không mặc cả !” Lần này tôi vô cùng cứng rắn.

“Được! Chúng ta đến hạ chiến thư!” Tịnh Mỹ không hổ danh là Tịnh Mỹ , quả đoán đến mức khiến tôi vô cùng khâm phục

<>CHƯƠNG 5

ĐẠI CHIẾN THƯ HÒANG KIM.

HÀNH ĐỘNG THỨ 100 CỦA THỢ SĂN ÁC QUỶ.

$p(>0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$

Đại chiến thư hoàng kim hành động săn ác quỷ thứ 100 của thợ săn ác quỷ.

Ác quỷ mục tiêu nhắm đến : Kim Thuần Hy

Số hiệu ác quỷ: 100

Nguyên nhân hành động : Kim Thuần Hy quá tự cao , khinh thường nữ sinh.

Kế hoạch hành động : Khi đã cửa đổ được, hẹn hò một lần rồi đá ngay không thương tiếc.

Mục tiêu hành động: Khiến ác quỷ phải đau lòng khổ sở, tốt nhất là đau nát ruột gan, lĩnh ngộ sâu sắc nội hàm trong đau thương , rút dây thần kinh “khinh thường nữ sinh” ra khỏi ác quỷ, khiến hấn tỉnh ngộ, bắt đầu nhận thức về nữ sinh, bắt đầu chấn chỉnh lại bản thân; dốc toàn bộ sức lực để đấu tranh cho nữ sinh, bảo vệ và duy trì địa vị của nữ sinh , giữ gìn sự tôn nghiêm và thiết lập uy quyền nữ sinh.

Thời hạn theo đuổi: 1 tháng

Tuyên ngôn hành động : Chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại ...! Cố lên, Quách Tiễn Ni, Quách Tiễn Ni, cố lên!

Luật cấm của hành động : Nghiêm cấm “thợ săn ác quỷ” nảy sinh tình cảm thực sự với “ác quỷ mục tiêu” nghiêm cấm đôi bên tiếp xúc quá thân mật trong quá trình quen nhau, ví dụ hôn nhau v.v...(trường hợp bất khả kháng thì không tính) , nhiều nhất là nắm tay và ôm nhau.

Hậu quả khi thất bại: Danh hiệu “Thợ săn ác quỷ ” của Quách Tiễn Ni sẽ bị hủy bỏ ,lần hành động chinh phục ác quỷ thứ 100 sẽ trở thành hành động săn ác quỷ cuối cùng, chẳng những thành tích vất vả lắm mới có được bị hủy hoại, mất mặt hoàn toàn, mà nếu ý chí không đủ kiên cường, còn có thể mắc bệnh “ suy sụp tinh thần vì thất tình” và “ bệnh sợ yêu” nghiêm trọng , để lại vết thương tâm hồn vĩnh viễn suốt đời.

Người dám sát hành động: Trương Tịnh Mỹ

Người công chứng : Tất cả những người biết chuyện này

$p(>0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$ $p(="">0<)q$

Chiếu thư vừa ra hành động cũng bắt buộc được triển khai, không thể trì hoãn.

“ Ding ling ling ...” Là tiếng chuông vào học, A_O Ôi mẹ ơi,lúc này tôi mới nhớ ra chuyện đi học hôm nay, chỉ còn nước kéo Tịnh Mỹ bắt đầu chạy về phía cổng trường.

Chia tay Tịnh Mỹ ở đầu cầu thang (nó cùng trường nhưng không cùng lớp với tôi.), tôi nhìn thấy đôi chân đứng ngay ở cửa lớp, đôi chân tròn vo mập ú khó khăn nhét vào đôi giày cao gót màu đỏ, đôi giày cao gót đau khổ đến mức như lúc nào cũng muốn bùng nổ để được giải thoát, trên giày còn vương chút bùn đất, chút bụi mờ, hai hạt cơm bẹp dí...

<>

CHƯƠNG 6

HẬU QUẢ CỦA VIỆC ĐẾN TRỄ

Đương nhiên tôi biết đôi giày kia là của ai , đó chính là – đối thủ oan gia kiếp trước lẫn kiếp này của tôi –mặt bánh bao.

Tôi không dám ngẩng lên, sau cặp mắt kính gọng đen cực kia ẩn giấu một đôi mắt nhỏ tí hí phun ra lửa càng khiến người ta không lạnh mà run.

“Quách Tiễn , Ni!” Mặt bánh bao mở miệng .

“Vâng!” Tôi trả lời với vẻ rất cung kính.Thật là , gọi tôi thì cứ gọi đi, mắc chứng gì nhẩn nhá từng chữ từng chữ tên tôi thế, khó nghe chết đi được.==

“Lại đến muộn rồi!”

“Vâng!” Em biết từ lâu rồi mà, em có phải đồ ngốc đâu, cô chẳng cần phải nhấn mạnh để nhắc nhở em.

“-O- Đứng nghiêm , yên đó, đằng sau quay!”

Tôi ngoan ngoãn làm theo thánh chỉ. Cái mặt bánh bao chết tiệt này luôn thích túm lấy sai lầm bé bỏng của học sinh để dạy dỗ người ta với vẻ mặt đàng đàng sát khí, chắc do đến tuổi rồi , nhưng tôi cũng đá quá quen cảnh này.

“STOP, đứng nghiêm, bên trái quay! Chuẩn bị, bước đều bước!” khi tôi bước đến cửa sau lớp, mặt bánh bao lại bắt đầu phát khẩu lệnh .

Lần này chắc chắn lại dán vào tường lớp học trồng cây chuối rồi, dù sao bà ta có làm chuyện gì đi nữa cũng chỉ bấy nhiêu mà thôi.

“Được rồi, đứng im đó,quay mặt vào tường, quỳ xuống, hai tay chống đất,chuẩn bị, bắt đầu trồng cây chuối!”

Đoán không sai mà.Cái bà mặt bánh bao chết tiệt, cứ nói thẳng là đến góc tường sau lớp trồng cây chuối là được rồi, lắm lời!

Tôi hất túi xách từ vai xuống , ném chính xác lên bàn học xong, bèn thành thạo đặt hai chân áp vào tường.Trên bức tường này,tôi đã để lại rất nhiều“dấu chân” sinh động của mình.Lúc rồi rãi còn có thể đếm để giết thời gian nữa.

“Quách Tiễn Ni, chưa đến giờ về thì không được đứng dậy!” Đôi chân heo của mặt bánh bao cứ diều qua diều lại trước mặt tôi rất đáng ghét.

“ Cô có nhầm không ạ? Em chỉ đến trễ mỗi một phút!”Tôi kêu lên phản đối.

“Em còn dám nói à? Hôm qua em trốn bao nhiêu tiết hả? Đừng , tưởng tôi không biết, hừ~!”

“T^T Hôm qua em bị người ta bắt cóc , các bạn trong lớp có thể làm chứng” Tôi kêu lên vẻ uất ức.Vốn là thế mà , tôi là người bị hại mà còn bắt chịu trách nhiệm nữa? thật là!

“Em mà bị bắt cóc á? Ai lại bắt cóc em? Tìm lý do nào hay ho tí có được không?”

“Là thật mà! Là thật đó!Các bạn trong lớp có thể làm chứng cho em!” Lúc này tôi mới phát hiện ra sự yên tĩnh chết tiệt trong lớp.

Ông trời ơi,ông hãy kêu oan hộ con!

Tĩnh Mỹ, cứu tớ! T^T

Mặt bánh bao có vẻ thỏa mãn vì sự uy hiếp của mình đã hiệu nghiệm, tỏ ra sang trọng quý phái bước lên bục giảng, bắt đầu sự nghiệp giáo dục ru ngủ của mình.Tôi thật đáng thương , chỉ có thể chán chường dùng mắt đánh giá xem trong lớp ai mang giày đẹp hơn.

Woa~? Đôi NIKE số lượng có hạn phiên bản 2004? A_O_OO_OO_O Lại gần tí! Gần thêm tí nữa!

3. Chương 3

CHƯƠNG 7

XIN HÃY SINH CON CHO TỐ ĐI !

“Ê gì thế? Cậu là ai? Vẫn chưa tới giờ mà.O^O” Tôi bỗng thét lên , tôi phải kêu thế là vì chủ nhân đôi giày thể thao NIKE ấy lại ôm lấy chân tôi để nó rời khỏi tường , sau đó dùng tốc độ nhanh hơn ánh sáng lật tôi trở lại.

Trong lúc đợi tôi hoàn hồn trở lại, đôi chân tôi đã đứng vững vàng trên mặt đất, cuối cùng tôi đã thấy gương mặt cái tên có thân thủ nhanh nhẹn đó.

A_OO_OO_O “ Lý ...Lý Tú Triết?!” Tôi kinh ngạc buột miệng.

Mái tóc mềm mại , trán rộng , nụ cười tỏa nắng trong sáng hoàn mỹ như trẻ thơ , thêm vài miếng băng dán OK sinh động trên gương mặt, không phải Lý Tú Triết thì còn là ai được?

“^O^ Chính xác , là tớ đây! Vui mừng quá hả? Hà Hà!”Cậu ta ngóac miệng cười với tôi , lộ ra hàm răng trắng sáng đều tăm tắp.

“Nhưng mà , nhưng mà hôm qua cậu vẫn còn nằm đờ ra trên giường như thế ‘ The Mummy’ kia mà ?” Tôi hỏi về khó hiểu.

“Hi Hi! ‘ The mummy ’ sống lại rồi! hà hà!”

“Này, cô tới rồi kia !” Không biết bạn nào tốt bụng gọi một tiếng , cuối cùng tôi phát hiện ra bà cô mặt bánh bao tay cầm thước kẻ , mặt tối sầm đang tiến lại gần.

Lý Tú Triết quay phắt lại ,lần này đến phiên mặt bánh bao thét lên .

“A0A^A0A^A0A^ , Ôi~, thì ra là thiếu gia của chủ tịch Lý.”Mặt bánh bao lập tức giấu ngay chiếc thước kẻ ra sau lưng, sắc mặt nhanh chóng chuyển từ âm u sang tươi sáng như thể một đóa loa kèn nở bừng trong tích tắc.

“^O^ O ...ơ... thiếu gia cậu đến lớp chúng tôi có chuyện gì không ạ?” Bánh bao cười híp mắt hỏi Lý Tú Triết , đôi mắt híp lại không thấy khe hở nào nữa.

“Em đến để xin phép nghỉ.” Tú Triết vẫn nụ cười rạng rỡ

“Em đến để xin phép nghỉ học cho bạn Quách Tiễn Ni “Lý Tú Triết nói với vẻ nghiêm chỉnh, nhưng lại khiến tôi giật mình khiếp đảm.

“ Xin... xin nghỉ cho tớ? Cậu có nhầm lẫn không đấy?Tớ không cần nghỉ!” Tôi vùng thoát khỏi tay cậu ta, hét lên.

Thật là, cái tên tự biên tự diễn này, làm gì có loại như thế, muốn xin nghỉ cho tôi cũng phải hỏi ý kiến tôi đã chứ!

“Tớ ra viện rồi, cậu phải chúc mừng cho tớ!~^” cậu ta cười hí hí với tôi, với sự kiên quyết không cho phép ai chối từ.

“^O^ Ủ ừ, đương nhiên là được rồi.” Mặt bánh bao vội vã cười tươi trả lời.

“Ừ! Em nhất định sẽ nói tốt cho cô với ông bố em , cảm ơn nhé!” Tú Triết cười với mặt bánh bao một cái, đột ngột quay sang nghiêm túc nhìn tôi.

Không phải chứ? Chắc không nói câu đó nữa chứ?... Đừng mà>-< đừng!=”” nhất=”” định=”” không=”” được=”” nói=”” trước=”” mặt=”” các=”” bạn=”” trong=””>

Trời ơi! Thượng đế ơi! Bỏ Tát ơi! Chúa ơi! Ngăn cậu ta lại đi! Ngăn lại!! mau mau ngăn cậu ta lại giùm!!!A^AA^AA^A

“=^-= Tiễn Ni! Xin hãy sinh con cho tớ đi!!!” Lời cầu khẩn của tôi chẳng có tác dụng , cuối cùng cậu ta vẫn nói ra câu ấy...

Chóang...

Trời ơi! Tại sao , tại sao cậu ta cứ phải biểu lộ tình yêu kiểu đó chứ? Mà lại còn thích nói trước mặt mọi người? Không thấy mặt bánh bao đã biến thành bánh đậu xanh ư?

Tôi thà trồng cây chuối vĩnh viễn còn hơn nhìn thấy cậu ta!!!

<>CHƯƠNG 8

CHÚC MỪNG RA VIỆN

Bây giờ cậu không nhận lời cũng được , hôm nay đưa cậu đến chỗ này rất hay, chúng ta đi thôi! ^O^ .Lý Tú Triết hào hứng nắm tay tôi chạy ra khỏi lớp học , dường như tôi chẳng có chỗ nào để phản kháng.

Tôi đã bị người ta “ bắt cóc” lần thứ hai, không đúng dù sao cũng là anh hùng cứu mỹ nhân !T__T hả? Anh hùng? Không cần!!!

Tôi vẫn đang suy nghĩ vấn đề“ anh hùng” thì cậu ta đột ngột khựng lại, quay nhìn lại , chúng tôi đã ra khỏi cổng trường, trước mặt tôi là hai chiếc xe bóng lóang chói mắt một chiếc mô tô, một chiếc xe đua.

“Cậu muốn ngồi mô tô, hay là ngồi xe đua? Tú Triết chỉ vào hai chiếc xe, cười hí hí hỏi tôi.

“Tớ...tớ muốn ngồi xe đạp!!!” cái khó ló cái khôn , thật khâm phục mình quá. Ha ha!

Tôi cố ý làm khó cậu ta, tôi muốn làm khó cậu ta đấy.Cái tên này , muốn tôi trốn một buổi học để chúc mừng cậu ta ra viện? Có phải cậu ta đã quên rằng cậu ta từng là“bạn trai cũ” của tôi rồi không ?”:-(

“ Cậu muốn ngồi xe đạp?” Cậu ta mở to mắt nhìn tôi. “Sao tớ lại không nghĩ đến xe đạp nhỉ?

“~^^~ Đợi chút!!” Vừa nói xong cậu ta đã biến mất khỏi mắt tôi.Sao nhanh thế nhỉ?

Cậu ta chắc không đi tìm xe đạp thật chứ? Tên ngốc này!!!

Một phút sau, hai phút sau, một giây sau... hai giây sau...thời gian trôi chậm thế, chậm thế...chắc cậu ta không đi cướp xe đạp đó chứ? Chắc là không đi cướp xe đạp đâu nhỉ? Cái tên này hể cuống lên thì chuyện gì cũng làm được hết...

Thời gian chết tiệt, sao trôi chậm thế nhỉ, sao cậu ta vẫn chưa quay lại, sao vẫn chưa quay lại...Chắc là không gây chuyện đó chứ, chắc bây giờ không đến nỗi đánh nhau với người ta đâu nhỉ...?

Tôi bắt đầu hơi hồi hận , sao tôi lại nói ra muốn ngồi xe đạp chứ, bây giờ còn ai bán loại xe đó đâu, đến người đạp xe cũng sắp thành động vật quý hiếm rồi.

“Tiễn Ni~, Tiễn Ni~, tớ về rồi đây.”~^O^

~Một giọng nói quen thuộc và hưng phấn đột nhiên vang lên bên tai tôi .Cái tên đang đạp một chiếc xe không biết lấy từ đâu ra, cái tên đang ngồi trên xe buông cả hai tay hươ hươ với tôi, cái tên có mái tóc nâu cười lộ hàm răng trắng đều trong gió với tôi, cái tên có ánh mắt trong sáng nụ cười ấm áp, đang hí hửng tiến gần tôi từng chút từng chút một , cái tên ấy chẳng phải ai khác , chính là Lý Tú Triết mà ban nãy vừa khiến tôi lo lắng đến mức đau cả dạ dày.

“Xin hãy sinh con cho tớ đi!” Nếu không phải là câu tỏ tình này, có lẽ cậu ta thật sự là một đối tượng rất ổn , hà hà ~!(^@^)

“Thế nào ? chiếc xe đạp tớ kiếm ra thần tốc thế này chắc cũng được chứ?Mau lên xe đi”

Trong lúc tôi đang dờ dẩn , cậu ta đã dùng cả người và xe chạy trước mặt tôi , vẫn với nụ cười rạng rỡ.

“Chắc cậu không đi cướp đó chứ?” Cái tác phong đơn giản ngô nghê của cậu ta khiến tôi phải hoài nghi.

Tớ mua mà ! Tớ rất lịch sự đưa ông ta 50 vạn!”

“O_O^ 50 vạn ? 50 vạn mua một chiếc xe nửa cũ nửa mới này à?” Tôi thật sự phục cậu ta rồi, tôi nghi ngờ cậu đang sống trong một Thế Ngoại Đào Viên cách biệt thế giới với vàng chất đầy như núi.

“Ừ! Cậu bảo làm người phải biết lịch sự, nên tớ đã nói từ “xin” mà!Cậu ta vẫn tỏ ra háo hức đợi tôi biểu dương , cái đồ đầu heo!!!

Nhìn chiếc “ xe đạp quý báu” này, thôi thì miễn cưỡng ngồi sau yên xe vậy.

Vật vờ trên chiếc xe đạp mười mấy phút, Tú Triết dùng xe trước một nhà hàng lộng lẫy dẫn tôi đi thẳng vào trong .

“Ở đây đắt lắm!”

“Hôm nay tớ ra viện , đương nhiên phải ăn một bữa ngon lành rồi!”~^O^

~Xuất viện là chuyện trọng đại lắm à? Cái tên lúc nào cũng tự ình đúng này!

“Cứ lấy một phần giống lần trước tôi hay ăn là được !” Tú Triết thành thật nói với nhân viên phục vụ .

Gì cơ, trước kia cậu ta hay đến đây à?Tên này , đúng là xa xỉ quá.

Một lúc sau, phục vụ mang đến một búi đồ ăn, một núi đồ ăn rất lớn, tôi nghĩ heo cũng không ăn nhiều đến thế.

“Chỉ hai chúng ta, ăn có hết không ?”Tôi giương cặp mắt lên nhìn đám thức ăn không biết cả tên gọi trước mặt mình.

“Sao lại phải ăn hết!?” Cậu ta cũng giương cặp mắt trong sáng lên nhìn tôi.

<>CHƯƠNG 9

THUẦN HY NÓI , NẾU ĐÃ THÍCH THÌ ĐỪNG BỎ CUỘC

“Nhưng ... nhưng không ăn hết sẽ rất lãng phí!”Thật sự là rất lãng phí.

“Lãng phí à???”

Đúng là nước đổ đầu vịt, tôi quyết định bỏ cuộc!

“Cho dù cậu ấy đưa cậu đến bằng cách nào , tóm lại tớ vẫn cảm ơn cậu , cậu đã đến thăm tớ” Sự chân thành của Tú Triết khiến tôi thấy đau lòng.

4. Chương 4

CHƯƠNG 10

THU HOẠCH BẤT NGỜ

Quách Tiễn Ni, người bị sao thế? Sao có thể đau lòng vì cậu ta? Người là “thợ săn ác quỷ” mà, chẳng lẽ người muốn bị Tịnh mỹ cười nhạo ư?

Tĩnh táo! Tĩnh táo~!

>-< tĩnh=”” táo=””>

!!!

“Sao cậu không mời Thuần Hy đến chúc mừng cậu ra viện ? Chẳng phải cậu ta là bạn thân nhất của cậu ư?” Tôi dò hỏi

“Ồ, cậu ấy là học sinh xuất sắc , không thích chơi bởi, ăn uống , hát hò.v... Cậu đừng mơ mời được cậu ta , cậu ta thích nhất là ở một mình. Hơn nữa , tớ mời người tớ thích ăn mừng với tớ, sao lại bỏ tiền để mời người thứ ba chứ.”

Xem ra, có thể biết được khá nhiều thông tin nội bộ của tên kia từ Tú Triết đây, biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng mà! ha ha ha!

“Vậy cậu ta có những sở thích gì?” ^-^

“Hừm~, thích học, thích xem sách, cổ kim đông tây thiên ăn địa lý gì cũng xem, hừm~, thích thể thao này, tennis này, bóng rổ này, đua xe này, môn nào cũng được, mà toàn là cao thủ hạng một hạng hai thôi , còn nữa , cậu ta thích đàn piano và kéo violon. Lúc cậu ta chơi nhạc cụ thì đẹp trai thôi rồi, ôi ôi ôi , giống như hoàng tử âm nhạc dưới ánh mặt trời, còn nữa , thích vẽ manga, hoạt hình. Mà cậu ta vẽ rất tuyệt , nhưng mà... quá lạnh lẽ , quá u buồn, nhìn cậu ta thì ai cũng muốn khóc...”

Quanh câu chuyện về Kim Thuần Hy , mà mơ hồ càng lúc càng dài, nhìn Tú Triết thao thao bất tuyệt , tôi như thấy được ánh sáng thắng lợi! Tú Triết , cậu đáng yêu quá đi mất!

Về đến nhà , tôi vội vàng liệt kê ra sơ yếu lý lịch của hoàng tử vàng:

Họ tên: Kim Thuần Hy

Giới tính: nam

Tuổi : 17

Chiều cao: 1m88

Cân nặng : 70kg

Sinh nhật: mừng 8 tháng 8

Cung hoàng đạo: sư tử

Màu tóc: Đen như than mới đào lên

Nghề nghiệp: Học sinh

Trường đang theo học : Lớp A008 năm thứ ba dành cho thiên tài của trường trung học Vĩnh Sâm.

Biệt danh: “ Bảo vật của trường”, “Hoàng tử vàng”, “sát thủ thiếu nữ”, “Thiên sứ ác quỷ”(hai biệt danh sau tôi vừa nghĩ ra)

Sở trường: Nghe nói “Không gì là không thể”(Đúng là đồn bậy bạ làm gì thần thánh đến thế?)

Sở thích: Học, đọc sách, thể dục(tennis, đua xe, cưỡi ngựa, lướt ván...), đàn piano, violon, vẽ manga, ra vẽ lạnh lùng(điểm cuối cùng là do tôi quan sát và tổng hợp nên)

Màu sắc thích nhất: Trắng , đen(hắn ta thích màu sắc đơn điệu thế ư?)

Hàn cảnh gia đình: Sinh ra trong một gia đình giàu có, bố là Tổng giám đốc tập đoàn XXX có trong tay tài sản hơn vạn tỷ.

Tính cách : Lạnh lùng , cao ngạo, luôn tự mình đứng , cô lập , lúc nổi điên lên rất kinh khủng .

Lịch sử tình ái: Không

Dạng nữ sinh yêu thích: Chỉ có mình hắn biết(công tác bảo mật của tên này đúng là quá kiên cố, đến bạn thân nhất là Lý Tú Triết cũng không mấy may biết)

Ha ha ha ha~ tổng kết xong rồi .Rất có cảm giác thắng lợi, tôi hài lòng nhìn “Sơ yếu lý lịch vật sẵn” mà mình đã phát huy toàn bộ trí nhớ để tạo nên, như thế nhìn thấy đáng vẻ thậm hại một vốc nước mắt, một nắm nước mũi của hắn khi bị tôi đá ***.hihi!...~^O^

~“Nào nào, tôi là một chú ỉn...”Tiếng chuông quen thuộc vang lên , tôi cầm lấy điện thoại di động nhìn qua ,là Tịnh Mỹ.

“Nói chuyện với Lý Tú Triết sao rồi?”

“Sao cậu biết?” Rõ ràng không cùng lớp , chuyện xảy ra với tôi sao nó biết hết nhỉ?

“Chắc cũng có chút thu hoạch tình hình của Kim Thuần Hy chứ?” Sao tôi hỏi Đông nó lại trả lời Tây?

“hà hà~! Đương nhiên rồi, chắc cậu biết thực lực của tớ chứ! Ha ha~!

“Cứ theo luật lệ cũ , hành động sẵn ác quỷ đã bắt đầu.Nếu cậu chuẩn bị sẵn sàng , ngày mai gặp nhau ở trường!” Cái tên Tịnh Mỹ chết tiệt, không còn cho tôi nghỉ ngơi gì cả.

“Để muộn tí cũng không sao mà, dù gì giờ chỉ hai chúng ta biết” Tôi muốn vẫn nghỉ ngơi thêm nữa mà

“Hôm nay tớ đã đưa thông tin về ác quỷ lên website của trường rồi! Lượng ment kinh khủng lắm...”

“Cái gì?A_O^ Sao cậu lại có thể...? Tôi giật bắn kinh hãi , nhảy lên khỏi giường , tôi muốn chém chết nó quá.

“Hẹn trước rồi mà!!!”

“Tớ biết rồi!!! ” Tịnh Mỹ luôn là tử huyệt của tôi

“Ngày mai xem cậu thế nào đây!!”

“Được rồi, mai gặp!”

“Ừ”

<>CHƯƠNG 11

CUỘC CHIẾN THEO ĐUỔI ÁC QUỶ ĐẦU TIÊN THẤT BẠI

Chiến thư vừa phát ra, bắt buộc phải hành động.

Trời ạ, theo đuổi kiểu gì đây? Làm sao bây giờ? Thei đuổi kiểu nào? Theo đuổi kiểu nào... Đầu óc tôi như sắp nổ tung. Thôi thì thế này vậy, bắt đầu từ việc xin lỗi ”sự kiện bệnh viện” lần trước vậy!

Thế là, lúc giờ tan học vẫn còn xa, tôi bèn lén lút chuồn ra ngoài qua cửa sau của lớp học. Tôi phải phi như bay đến lớp học của Kim Thuần Hy trước khi hắn ra về mới được.

Kim Thuần Hy và tôi cùng trường, chúng tôi đều là những đứa trẻ đáng yêu của trường Trung học Sâm Vinh, chỉ có điều hắn ta học lớp A008 Thiên tài năm thứ ba, còn tôi học lớp ”rác” E033 năm thứ nhất.

Đến nói cũng may họ chưa ta học.

Lớp A008 tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có bà cô đứng trên bục giảng đang say sưa giảng bài đến nỗi nước bọt văng ra phèo phèo. Một hàng những mái đầu đen đang nhìn lên bảng, hình như ai ai cũng lắng nghe rất chăm chú, lớp thiên tài quả là phi phàn thật!

Xuyên qua cửa kính, tôi nhìn thấy ngay Kim Thuần Hy.

"Nhìn mau! Là Kim Thuần Hy đó! Hạnh phúc quá! Hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy dáng vẻ đẹp trai ngồi ngời của anh ấy lúc lên lớp rồi..."

Không biết từ lúc nào mà bên cạnh tôi bỗng xuất hiện mấy cô em mắt tròn trề tình yêu, không ngờ cũng trốn học ra sớm đến ngắm Kim Thuần Hy, chứ không phải chỉ ngắm mình thôi.

"Woa, gương mặt nhìn nghiêng của anh ấy đẹp quá! Nếu bạn trai tớ được moottjphaanf mười anh ấy cũng tốt quá rồi."

"Chẳng lẽ anh ấy kiếp trước là thiên sứ? Tại sao đường nét trên gương mặt anh ấy như được thần thánh tạc ra vậy, mày thanh mắt sáng, mê người đến độ không hiểu nổi! *O_O*"

Trời đất, nghe những lời đám mê trai này nói, tôi muốn nôn ngay lập tức.

"Nếu anh ấy chịu nhìn tớ, một lần thôi cũng được, cả đời này tớ đã sung sướng lắm rồi..."

Làm ơn đi trời! Chỉ là một anh chàng đẹp trai thôi mà? Có cần khoa trương thế không? Tuy đành phải thừa nhận là anh ta đẹp trai hơn tí tẹo so với những anh chàng đẹp trai khác, nhưng cũng đâu đến mức dán cả mắt vào cửa kính vừa chảy nước miếng vừa than thở thế đâu? Cái đám nữ sinh này, đúng là không chịu nổi...

"A, Kim Thuần Hy nhìn về phía này..." Bỗng một tiếng kêu nho nhỏ vang lên, đám mê trai vội vã rút mấy gương mặt đơ bưng xuống cửa sổ.

Gương mặt đẹp trai đó đột ngột quay nhìn ra cửa sổ mà không báo trước, tôi không kịp trốn đi, đụng ngay ánh mắt đó, khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt ấy, tôi như có một cảm giác bị điện giật... *O_O*

"Trời ơi, một đôi mắt đen nhánh như thế, một đôi mắt sâu thẳm đến thế, một đôi mắt sáng lấp lánh như thế, một đôi mắt mơ màng như thế, rõ ràng trong ấy là sóng thủy triều, thủy triều sinh động mê hoặc u buồn kỳ bí, khiến người ta vô thức ngụp lặn... ngụp lặn... ngụp lặn..."

Cái bạn mê trai chết tiệt này, sao mà lại thốt ra những lời thế nhỉ? Nghĩ là đang xem phim truyền hình lúc tám giờ thật ă?

"Anh ấy đang nhìn tớ!"

"Nhìn tớ thì có!"

"Các cậu sai hết! Là nhìn tớ!"

Bồ Tát ơi! Con sắp hết chịu nổi đám mê trai cạnh con rồi đâu! Nếu Người có hiển linh, thì hãy bắt bọn chúng biến mất đi!

Nhưng Bồ tát không linh nghiệm, ngược lại số lượng mê trai đã tăng gấp mấy lần chỉ trong vài phút...

"Ding ling ling..." Tiếng chuông tan học cuối cùng đã reo vang, cả ngôi trường bắt đầu sôi sục.

Tôi vội vã vệt đám mê trai đang chần chừ đứng đó ra, có lẽ bọn nó chuẩn bị tặng quà cho Kim Thuần Hy, chạy vào trong lớp học, đến thẳng chỗ Kim Thuần Hy lúc này đang sắp xếp túi xách.

"~^O^~, Hi~, Kim Thuần Hy, anh còn nhớ tôi chứ?" Tôi đứng ngay trước mặt anh ta, nở nụ cười "giết người" nổi tiếng của Quách Tiễn Ni.

Căn cứ vào kinh nghiệm, chỉ cần tôi bật sáng nụ cười giết người này, những đứa phàm phu tục tử chắc chắn sẽ yêu tôi đến mức không thuốc nào cứu chữa nổi! Chẳng hạn Lý Tú Triết... Khoan đã, đang lúc quan trọng, tôi nghĩ đến cậu ta làm gì?

"Không nhớ._-" Anh ta liếc nhìn tôi một cái rất lạnh lùng, quảng câu nói này vào mặt tôi, rồi tiếp tục cúi đầu xếp sách vở.

"Không phải chứ? Anh không nhớ gì thật à? Anh nghĩ kỹ lại xem." Tôi mở to mắt, sửa lại mái tóc, nhìn anh ta chăm chăm.

Cái tên chết tiệt này, chắc chắn anh ta đang nói dối, nhất định là thế. tôi không thể tầm thường đến thế chứ? Lúc đầu chính anh tìm đến tôi mà.

"Tôi phải về, đừng đứng đó cản trở." Anh ta hất túi xách lên một bên vai, cầm chìa khóa xe trên bàn, chuẩn bị bỏ đi.

"Không được đi." Tôi dang hai tay ra, chặn ngay đường đi. Xung quanh mọi người bắt đầu vây lại, có người còn huýt sáo với chúng tôi.

"..." Anh ta không nói gì, chỉ nhìn tôi lạnh lẽo, đến mức tim tôi như thể mọc gai.

"Chắc anh không thể quên tôi chứ nhỉ? Anh không nhớ ai đã khiến anh ngã bổ chửng ở bệnh viện Ái Nhân à? Anh không muốn báo thù sao?" Tôi đắc ý cười nói với anh ta. ~^.^

~"Woa, đường đường là Kim Thuần Hy đại thiếu gia cũng bị người ta làm cho ngã bổ chửng ư? Mà lại còn là một con nhóc nữa chứ?" Có người kêu lên một cách "sung-sướng-trên-sự-đau-khổ-của-người-khác".

"Cái con bé xấu xí này ở đâu ra nhảy ra vậy? > Dám làm cho hoàng tử của chúng ta ngã à?" Sau lưng cũng vang lên giọng nói của đám mê trai.

Đáng ghét, dám nói Quách Tiễn Ni, thợ săn ác quỷ sắc đẹp tuyệt luân xinh tươi phi phạm đã từng mê hoặc tất cả nam sinh ở trường Trung học Đông Nguyên là xấu xí ư? Rốt cuộc là cái đứa mê trai chết giẫm nào nói vậy? Không lấy gương ra tự soi mình đi. Hừ!

"-_- Tôi chưa bao giờ nhớ những người và những chuyện vô nghĩa, tránh ra." Đáng ghét, cái tên Kim Thuần Hy chết tiệt này vẫn lạnh lùng thờ ơ.

Không tránh, không tránh, không tránh thì sao!!!

Vô nghĩa? Một mỹ nữ mê hoặc ngàn vạn nam sinh như tôi đây đối với anh ta chỉ là một người vô nghĩa, không đáng để nhớ đến hay sao? Xem ra tên Kim Thuần Hy này còn khó nhằn hơn tưởng.

Chiêu thứ nhất không xong, tôi vẫn còn chiêu thứ hai. Xem vẻ mặt "ủ rũ đáng thương" của tôi lơ lửng đến đâu! Cho dù thế nào đi nữa, cứ cúi gập người 90 độ xin lỗi đã, như thế có vẻ thành ý hơn nhỉ.

"Thực ra, thực ra hôm nay tôi đến là để chân thành xin lỗi anh, hôm tôi có lỗi. Xin lỗi nhé!" Tôi nói với anh ta với vẻ dịu dàng khác thường, cố gắng làm ra rất chân thành.

"-_-..." Cái tên chết tiệt, chẳng lẽ anh ta quen không phản ứng gì khi người ta nói chuyện sao?

"Thực ra... hôm ấy tôi thật sự không hiểu đã xảy ra chuyện gì, tôi quá sợ hãi nên liều mạng chạy mất... Tôi cũng không biết tại sao hai chị y tá đó lại đâm sầm vào anh..." Theo những gì Tịnh Mỹ dạy bảo, chỉ cần con gái cố nói giọng dịu dàng thổ lộ một chút là nam sinh tuyệt đối không có sức đề kháng!

"Để biểu hiện thành ý của tôi, hôm nay tôi mời anh ăn tối, không biết anh có chịu nể mặt tôi không?" Tôi có thể nói một hơi những lời đã được chuẩn bị sẵn một cách thành thạo trôi chảy như thế, chắc tôi nhận được giải Oscar cho nữ diễn viên chính xuất sắc nhất quá!

"..." -_-

Trời ơi, cái tên chết tiệt thích làm ra vẻ lạnh lùng này sao mãi mà chẳng thấy phản ứng gì? Cúi lưng lâu như thế, đầu thiếu máu muốn ngất đi rồi đây này!

"Í? Kim Thuần Hy đâu? Kim Thuần Hy đi đâu rồi? Lúc ngẩng lên tôi mới phát hiện ra tên ấy đã biến đi đâu mất. O_O Trời ơi, chẳng lẽ anh ta có thuật tàng hình ư?

"Kim Thuần Hy ư? Đã lách sang một bên rồi mất rồi. ;-)" Bên tôi chỉ còn lại đám ngốc tò mò xem kịch thôi.

Cái tên này, dám làm tôi mất mặt giữa bao nhiêu người thế này? ~-:-(Cái tên chết tiệt, chết tiệt! Đúng là một sự mở đầu khó khăn. Tôi không can tâm, không can tâm, không can tâm... >_>

Nhưng không can tâm cũng phải chịu thôi, vì đến khi tôi thở hồng hộc chạy ra được đến cổng trường, anh ta đã lái chiếc xe đua màu trắng biến mất không gợn khói, chỉ còn lại tôi sắc mặt tái xám đứng đờ ra đó...

A~ trời ơi ~! Cuộc chiến đầu tiên đã thất bại thảm hại! Kim Thuần Hy! Anh dám sỉ nhục tôi hả? Hừ ~ ~! "Thợ săn ác quỷ" của tôi tuyệt đối không phải dạng hữu danh vô thực đâu.

Không sao! Lúc đầu tuy thất bại, tôi vẫn còn "Kế sách bí mật theo đuổi nam sinh của Tiểu Ni Tử" mà Tịnh Mỹ đã chuẩn bị sẵn cho tôi, đó là tác phẩm tâm huyết của tôi và Tịnh Mỹ, tôi không tin chiêu nào cũng vô hiệu với anh ta. Hừ! $p(>-<)q$ chúng=" ta=" cứ=" đi=" đi=" rồi=" biết!=" ha="">>

Hành động theo đuổi nam sinh của Tiểu Ni Tử đã bắt đầu xuất chiêu một cách rầm rộ rồi đây...

<>CHƯƠNG 12:

Chiêu thứ n: "tỏ tình hoán vị" thất bại

Tan học ngày hôm ấy, tôi vừa đi vừa gọi điện thoại cho Tịnh Mỹ.

Nghe tôi báo cáo tình hình xong, cô nàng ra chỉ thị: "Đối phó với loại con trai "lạnh" như Kim Thuần Hy, cứ bám riết theo là vô ích, phải dùng cách đặc biệt hơn! Chẳng hạn như "tỏ tình hoán vị" kinh điển ấy".

Hả? Tỏ tình hoán vị là cái quái gì? Không hiểu?

"Cái gọi là "tỏ tình hoán vị" tức là tìm một người tỏ tình với cậu ngay trước mặt mọi người. Đương nhiên là lấy danh nghĩa Kim Thuần Hy rồi, vả lại phải ở ngay trước mặt anh ta! Như thế, mọi người trên thế giới sẽ nghĩ anh ta thích cậu, lâu dần anh ta sẽ tự nhiên đầu hàng cậu trước miệng lưỡi thể gian thôi!"

"Nghe ra có vẻ hay ho đấy! Haha! Tịnh Mỹ, cậu đích thân xuất trận được không?" ^O^

"Ngốc, ai cũng nghĩ như chúng ta là bạn thân, phải tìm một người ngoài cuộc mới được!"

Đau đầu kinh, đi đâu để tìm người ngoài cuộc đây?

"Chị xinh đẹp ơi, em muốn... em muốn ăn kem!" Vừa cúp điện thoại, một cậu bé bỗng kéo kéo vạt áo tôi, giọng măng sữa thỏ thẻ.

Đúng là trời giúp ta rồi! Tên quỷ nhỏ này chắc chắn là "viện binh thợ săn ác quỷ" do trời phái xuống đây mà.

"Được thôi, cậu bé đẹp trai, chúng ta đi mua kem"

Tôi cố kiềm chế sự hào hứng trong lòng, cười hí hí nắm tay cậu nhóc.

Hà hà, tên quỷ nhỏ này đúng là siêu dễ thương, ăn khoái chí đến độ toàn mặt đầy kem là kem, tôi phải kìm nén để không đưa tay ra nhéo đôi má phúng phính của chú nhóc, haha.

Nếu như, nếu như cậu ta lớn thêm mười tuổi, chưa biết chừng sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo của tôi! Nói đến mục tiêu, cái tên Kim Thuần Hy sắp rơi vào tay tôi rồi, Ho ho, đắc ý!

"Ngon- ngon- ngon- quá- chừng!" Tiểu quỷ cuối cùng đã ăn xong, thỏa mãn chùi chùi mép.

Ừ! Đến lúc nói điều kiện ra rồi.

"Cậu nhóc đẹp trai, ngày mai chị lại mời em đi ăn kem, được không?"

"Vâng" tiểu quỷ đúng là dễ dụ thật, gật đầu lia lịa.

"Thế thì ngày mai, cũng lúc này..." Tôi chồm đến gần tai cậu nhóc... như thế này... Tôi dặn dò cậu nhóc...

"Đừng nói sai đấy nhé, nếu không là không có kem ăn đâu!" Thấy cậu nhóc nhanh nhẹn gật đầu, tôi như thấy được cảnh đại công cáo thành, không kiềm chế được bế bồng cậu nhóc lên quay vài vòng. ^O^

Kim Thuần Hy, lần này xem anh làm sao thoát khỏi bàn tay của "thợ săn ác quỷ: tôi đây. Đến lúc đó, toàn thế giới sẽ biết, anh đang đuổi theo Quách Tiển Ni này! Ha ha!

Hôm sau vừa ra học, tôi chạy đến ngay lớp học Kim Thuần Hy với vận tốc ánh sáng.

Tên đáng ghét kia, mau ra đây, mau ra đây, mau ra đây...

Bóng dáng quen thuộc kia cuối cùng cũng đã xuất hiện. Tôi lập tức chạy theo sau lưng anh ta như một đặc vụ, bám theo anh ra đi ra ngoài trường...

Anh ta rẽ trái tôi cũng rẽ trái, anh ta rẽ phải tôi cũng rẽ phải, tóm lại luôn giữ khoảng cách nơi anh ta, không vượt quá nửa mét là được. Hoho!

Tên kia không thèm nhìn tôi lấy một cái, nhưng cố ý càng đi càng nhanh. Đi cứu hỏi chắc? Thật là... Một cô gái vô cùng đáng yêu đang đi cùng đó, lại còn làm ra vẻ như chó đuổi không bằng.

"-- Này đứng lại" Đứng vào lúc tôi đang cất lực đuổi theo anh ta, bỗng nhiên anh ta dừng phắt lại.

Woa...a...a! làm gì thế, làm tôi suýt nữa thì đâm sầm vào lòng anh ta rồi! Chắc không lợi dụng định ăn đậu phụ tôi đấy chứ?

"Bạn Kim Thuần Hy, xin hỏi có việc gì không?" Tôi nhìn gương mặt đẹp trai của anh ta bằng ánh mắt vô tội nhất thế gian. Lúc này không thể để anh ta nhìn ra "âm mưu" được! Haha.

"Cách xa tôi ra!" Anh ta lạnh lùng ném ra mootjcaau, rồi quay phắt tiếp tục bỏ đi.

Hừ, tôi có muốn đến gần anh đâu, anh tưởng anh đẹp trai nhất đấy à? Tuy rõ ràng đúng là như thế....

Cho dù thế nào, tôi phải bám theo anh mới được! Mặc kệ tôi à? Đợi lát nữa tôi cho anh biết mặt.

"Chị xinh đẹp ơi!" Vừa đến cổng trường, tiểu quỷ hôm qua hí hửng chạy đến.

HOHO cảnh xúc động lòng người sắp bắt đầu rồi.

Kim Thuần Hy! Tôi ra lệnh cho anh đi chậm lại!!! Tôi ra lệnh cho anh quay lại nhìn tôi!

"Cậu bé đẹp trai, em đang gọi chị à???" Tôi cố gắng kiềm chế tâm trạng như đang nở hoa của mình, tiếp tục làm ra vẻ ngây thơ.

Nhanh lên, tiểu quỷ nói nhanh lên, nói to câu hôm qua chị dạy đi nào! Để cả thế giới này nghe thấy! Kim Thuần Hy anh sắp bị chết dưới những ánh mắt thế gian rồi, sắp bị nước bọt dìm chết rồi. Haha.

"Kim..." Cậu nhóc nhìn tôi, cuống quýt lắc đầu, như đang cố gắng nhớ ra gì đó.

Đúng rồi, cứ thế đi, nói tiếp, nói tiếp nhanh lên! Ôi chào! Cậu chủ nhỏ của tôi ơi, cậu đừng có quên đấy nhé, tên kia sắp đi xa mất rồi.

Đúng lúc tôi đang cố gắng dùng ánh mắt ra hiệu cho tiểu quỷ, cậu nhóc dường như đã nhớ ra, nhếch môi cười, sau đó gào to lên với tooibawngf một giọng rõ ràng nhất vang vọng nhất thế giới...

"Quách Tiễn Ni Thích Kim Thuần Hy!!!"

Oh, my god! Gương mặt tôi chỉ trong phần ngàn giây đã biến sắc thành màu xấu xí nhất gầm trời này! Tôi thề, đó là thời khắc đau buồn nhất, buồn điên nhất trong đời tôi từ khi sinh ra đến nay.

O_O Trời ơi, tôi thật sự hy vọng ban nãy mình chả nghe thấy gì hết!

Cậu nhóc lúc này gào cái gì thế? "Quách Tiễn Ni thích Kim Thuần Hy!!!" Tôi thề, hôm qua tôi dạy cậu nhóc rõ ràng là "Kim Thuần Hy thích Quách Tiễn Ni" cơ mà.

Ngược rồi ngược rồi, tiếng thờn cả đời của tôi đã sụp đổ trong tay tên nhóc này rồi.

Càng khủng khiếp hơn là tất cả mọi người nghe thấy câu này đều dừng lại mấy giây - ngoài cái tên Kim Thuần Hy đáng bị ngàn dao đâm chết kia! Bọn họ đều lướt qua tôi với ánh mắt chế giễu, ánh mắt ấy như nhìn thấy trên mặt tôi khắc hai chữ cực lớn - mê trai!>.

"Ồ, thì ra chính cậu là "thợ săn ác quỷ" gì gì đó hả? Cậu dùng cách buồn cười này để theo đuổi con trai à?

Ai vậy? Có bản lĩnh thì ra đây nói xem, dám nghi ngờ thực lực của "thợ săn ác quỷ" tôi hả?

"Tớ cũng thích Kim Thuần Hy! Anh Kim Thuần Hy nhìn sang đây này, em cũng thích anh! Xin hãy cho em một cơ hội đi!" Lúc này lại có người thừa cơ tỏ tình nữa.

"Cô ta xấu xí như thế mà dụ dỗ trẻ con tỏ tình với Kim Thuần Hy? Kim Thuần Hy tuyệt đối sẽ không rung động đâu!" Tức chết mất thôi, ai nói tôi xấu xí? Nhiều nhất là lúc này sắc mặt tôi hơi khó coi chút thôi, những bộ phận khác vẫn hoàn mỹ mà.

Ồi chào! Quách Tiễn Ni, mặc kệ cái bọn lắm điều ấy đi, mau nghĩ cách thoát thân thôi! Ngượng chết đi mất.

Tôi cúi gầm đầu, chuẩn bị chuồn ra khỏi đám nước bọt đang văng tung tóe kia. Hừ, tùy mấy người kia muốn nói gì thì nói. Dù sao, Kim Thuần Hy sớm muộn gì cũng trở thành thú săn của tôi thôi, đến lúc đó cho các người ghen tị đến chết!

"Chị ơi, em đã nói giúp chị rồi, chị phải mời em ăn kem đấy ^O^!" Tên tiểu quỷ gây họa bỗng kéo vạt áo tôi lại.

Tôi chưa bao giờ thấy tên tiểu quỷ nào ngốc như thế, lại còn cười được nữa chứ, lại còn đòi công nữa chứ! Tức chết đi thôi, tôi không mời nó ăn kem đâu!

"Em trai à! Em đáng yêu quá! Chị mời em ăn kem, em cũng giúp chị nói một câu được không?" Tôi còn đang ủ rũ nghĩ cách dứt khỏi tên quỷ nhỏ này thì một nữ sinh chạy tới bế sóc câu bé lên, vừa nói vừa nhìn tôi với vẻ khiêu khích.

Xì, thể loại như cậu ấy à, cho dù có gào vạ câu "Tôi thích Kim Thuần Hy" anh ta cũng sẽ chẳng liếc nhìn cậu đến một cái đâu.

"Em trai ơi! Giúp chị với! Chị mời em ăn mười que kem!"

"Chị mời em ăn 100 cây kem"

"Cứ đi theo chị đi, nhà chị bán kem này."

...

Trong khi đám mê trai gào thét, tôi đã bắt lấy cơ hội để thoát khỏi vòng vây, haha!

Phải rồi, cái tên hại tôi mất mặt kia đâu rồi! Anh ta cứ thế mà bỏ đi à? Sao anh ta có thể đi như thế được, tôi vì anh ta mới... Chỉ ít thì cũng phải đứng ra thanh minh chứ, báo với mọi người là "Là Kim Thuần Hy tôi thích Quách Tiễn Ni" mới đúng, hừ hừ.

Đáng ghét quá! Tôi nhất định không bỏ cuộc thế này đâu! Kim Thuần Hy, anh cứ đợi đấy! Còn cái đám mê trai kia nữa, đợi Kim Thuần Hy bại dưới gấu vấy thạch lựu của ta, ta phải làm cho các người rơi nước mắt còn nhiều hơn Thái Bình Dương cơ!

Hừ hừ! Kế hoạch "tỏ tình hoán vị" hoàn mỹ vô khuyết lại thất bại thế này ư? Không can tâm, thật sự không can tâm. Tên Kim Thuần Hy đáng ghét, đợi tiếp chiêu đi! Tôi nhất định sẽ nghĩ ra kế hoạch "săn quỷ" tốt hơn, tôi chắc chắn sẽ thành công.

5. Chương 5

Chương 13:

Chiều n+1: Tạo ra sự gặp gỡ tình cờ ở quán cà phê

Quân sư Trương Tịnh Mỹ tiết lộ với tôi tin tình báo đáng tin cậy là: buổi chiều cuối tuần nào Kim Thuần Hy cũng tới quán cà phê Mỹ Tây một mình để giải trí. Còn về thời gian cụ thể thì chẳng ai dám chắc chắn, ngoài chính Kim Thuần Hy.

Thôi mặc kệ đi, dù sao tôi cũng đã đợi ở đó từ lúc chưa tới rồi mà, không đợi được thì Quách Tiễn Ni tôi quyết không đi! q (>o<)>

Vừa tan học, chưa kịp ăn cơm, tui đã nhấc túi xách hí hửng chạy tới quán cà phê Mỹ Tây, tìm một vị trí cực kỳ đẹp cho việc quan sát mọi nơi nhưng không bị phát hiện. Như thế có thể vừa ra vẻ tình cờ gặp Kim Thuần Hy trong quán rồi.

Đó là lần đầu tiên tôi vào một quán cà phê xa xỉ mà lại hữu tình như vậy, cái tên Kim Thuần Hy đáng ghét kia, vì theo đuổi anh ta mà tôi thật sự đã nếm trải không biết bao nhiêu cái "lần đầu tiên" rồi.

"Xin hỏi, cô muốn dùng gì à? ^.^" Ngồi chưa nóng lòng, một chị phục vụ xinh đẹp đã nở nụ cười đặc trưng đến trước mặt tôi.

"A? Ồ, ơ... hừm... có thể cho em một ly cà phê bình thường?" Thật ra tôi muốn nói, có thể chỉ cho em mượn chỗ ngồi một tí không, tôi không muốn chọn món gì hết. Nhưng mà, sao nói ra được...

"Xin hỏi, cà phê loại nào?"

Hả? Cà phê có nhiều loại lắm ư?

"VẬY LẤY LOẠI RẺ NHẤT ẤY." Tôi đỏ mặt nói với chị phục vụ, tôi không muốn tiền tiêu vặt của mình phí vào những chỗ không đáng thế này.

"Vâng, vậy xin đợi một chút."

Ly cà phê bốc khói đã được mang lên, tôi bắt đầu nhấp nhồm không yên, vì tôi vừa nhìn thấy bảng giá trên bàn. Cho dù là rẻ nhất thì...

Trời ơi! Cà phê ở quán này được làm từ hạt cà phê vàng ròng hay sao thế? Đắt quá! Giá rẻ nhất cũng đủ để tôi ăn một ngày rồi. Cái tên chết tiệt kia bình thường toàn đến những nơi đắt đỏ như thế này ư? Bỏ Tats phù hộ con, hy vọng đừng để con đợi quá lâu.

Uống ực hết ly cà phê với chỉ một hơi, woa... woa... woa... sao khó uống thế >.< cái=" " thể=" " loại=" " đồ=" " uống=" " đen=" " đặc=" " dính=" " dính,=" " không=" " biết=" " tại=" " sao=" " lại=" " đắt=" " như=" " thế?=" " đúng=" " là=" " không=" " hiểu=" " nổi.= " so=" " sánh=" " ra=" " thì=" " tôi=" " vẫn=" " thích=" " uống=" " nước=" " lọc=" ">

"Thưa cô, có cần ly nữa không?" Lại là chị phục vụ ban nãy, người này đúng là đáng ghét, hình như cứ nhìn chằm chằm ly cà phê của tôi không bỏ mắt một giây hay sao ý, thấy nó trôi tuột xuống bụng tôi rồi bèn chạy đến tiếp thêm ly nữa. Bán được một ly cà phê thì kiếm được bao tiền nhỉ? Thật là...

"Không cần, cảm ơn" thứ này tôi không cần uống nữa đâu. Vừa đắt vừa dở.

"Ở đây, ly tiếp theo chúng tôi không tính tiền"

Á! Nhìn tôi có vẻ không có tiền à? Tuy trong túi tôi quả thực không đủ tiền để chọn món ăn tối rẻ nhất, nhưng như vậy là quá kinh thường người khác rồi! Được thôi! Tuy rất khó uống nhưng tôi cũng sẽ cố gắng uống nữa, cho chị một chết đi.

O-O Trời ạ, đã gần 7h tối rồi, sao Kim Thuần Hy chưa chịu xuất hiện.

7:00 Kim Thuần Hy chưa đến

7:30 Kim Thuần Hy chưa đến

8:00 Kim Thuần Hy chưa đến

8:40 Kim Thuần Hy chưa đến

....

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tôi chờ dần ngồi đợi, đến mức sắp điên lên.

Cái tên Kim Thuần Hy chết tiệt!! Đáng ghét!!!

"Chị phục vụ ơi, em muốn thêm ly nữa! Cà phê vị đắng nhất nhé!" Tôi hét lên với quầy phục vụ! Tôi muốn - xả stress

Ly cà phê thứ 14, thứ 15,16.....

10 phút, 20 phút, 30 phút

Trịnh Mỹ chắc không chơi tôi đấy chứ? Tôi muốn chết thật rồi đây!

10h30, khi tôi cố nuốt ực ly thành công cà phê thứ 22, đi vệ sinh hết 8 lần, người tôi muốn đợi - Kim Thuần Hy, cuối cùng đã xuất hiện.

Tuyệt lắm! Giỏi lắm! Quách Tiễn Ni! Cuối cùng người đã đợi được.

^o^. Year, tuyệt quá! Tôi cảm thấy bắt đầu sung bái chính mình rồi. Ha ha!

Một mình anh ta ngồi ở vị trí gần cửa sổ phía trước. Cũng thật là có nhã hứng, cái thời điểm gần nửa đêm này mà còn có thể đến nơi này vừa uống cà phê vừa đọc sách một mình. Thật chẳng hiểu cái đầu quả dừa kia nhét đầy những thứ tạp nham nào nữa.

Tôi vội vàng uống hết ly cà phê cuối cùng - ly thứ 23, rồi chần tĩnh tinh thần, bắt đầu đi tới chỗ anh ta...

Cuộc gặp gỡ ở quán cà phê lúc gần 11h, chắc là vô cùng lãng mạn nhỉ. hehe!

"Tiễn Ni!!!" Bỗng nhiên, phía trước xông đến một gương mặt với nụ cười thuần khiết rạng rỡ, khiến tôi giật mình một phen.

"O-O, Tú... Tú Triết"

Trời ơi, rốt cuộc cậu ta chịu ra từ cái nơi quỷ quái nào thế, sao không xuất hiện sớm hơn hay muộn hơn, mà nhè đúng lúc này xông đến.

"Cậu đoán xem lúc này tớ ngồi đâu?^.^" Trời ơi, tôi muốn chết quá, cái tên này lại hỏi một câu ngốc nghếch đúng lúc quan trọng nhất. Tôi làm gì có thời gian trả lời, mắt chỉ nhìn về Kim Thuần Hy.

"Cậu nhìn gì thế? Không được nhìn! Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ!" Cậu ta dùng thân hình cao lớn như cột nhà nhảy ra án ngữ trước mặt tôi, dang đôi tay rộng ra, khiến tôi chẳng thể thấy bất cứ thứ gì ngoài cậu ta ra.

"Cậu tránh ra!" Tôi thử luồn sang hướng khác để đến chỗ Kim Thuần Hy, không ngờ cậu ta lại nhanh nhẹn nhảy phát sang chỗ đó, tôi luồn sang nơi khác, cậu ta lại chặn... cứ thế...

Nhân viên phục vụ và khách khứa đều bắt đầu đưa ánh mắt thú vị nhìn chúng tôi chơi trò đại bàng bắt gà con, cho dù tôi không muốn thừa nhận đó là đại bàng bắt gà con tí nào.

Không biết Kim Thần Hy có để ý không, đừng nhé, đừng để ý!

"Tú Triết, rốt cuộc cậu muốn làm gì hả? ~-:- " Cuối cùng tôi đã dừng trò chơi vận động không thể thành công này lại, bực bội nhìn cậu ta. bây giờ cậu ta chẳng chút đáng yêu.

"Chỉ muốn cậu đoán xem ban này tớ ngồi đâu mà?"

"Tớ có phải thần tiên đâu mà biết"

"Nói cho cậu biết, ngồi ngay phía sau của phía sau của phía sau cậu, ngay vị trí sau đó nữa. Từ đầu đến cuối lâu thế mà cậu không phát hiện ra tớ!"

"Từ đầu đến cuối? Cậu theo dõi tớ?"

"Đừng nói khó nghe thế, phải là đi theo mới đúng!"

"Vậy tại sao tới giờ này cậu mới xuất hiện?"

"~.^~ Tớ muốn cho cậu một niềm vui bất ngờ đúng lúc mà!"

Niềm vui cái khỉ ấy, bực bội thì có! Cái tên này, đúng là không hiểu nổi.

"..."

"Cậu có biết tớ uống bao nhiêu ly cà phê rồi không? ~^O^~"

Trời à, T_T sớm muộn gì tôi cũng bị tên này làm phiền đến chết mất.

"Không biết"

"Tớ thì biết cậu uống bao nhiêu ly đây, cậu có muốn biết tớ đếm sai hay không không?"

”Không muốn.”

”23! 23 ly đúng không?” Cái tên này, hình như chẳng thêm để ý đến câu trả lời của tôi, cứ một mình nói với vẻ thích thú.

Trời ơi, thảm rồi, khi tôi ngược lên nhìn xuyên qua cái tên Tú Triết lải nhải không dứt này, mới phát hiện vị trí mà Kim Thuần Hy ngồi đã trống không!

Trời ơi, tôi muốn chết qua đi, tất cả đều do cái tên Lí Tú triết đáng chết này, có phải kiếp trước tôi nợ cậu ta nhiều tiền qua hay không...

<>CHƯƠNG 14

ANH HÙNG CỨU MĨ NHÂN

...còn rất nhiều, rất nhiều chiêu, tất cả đều mở màn với sự tự tin tràn trề của tôi và kết thúc với sự thảm bại đau buồn, ảm đạm đến mức tôi không muốn nhắc đến nữa. Thật là một chuyện đau khổ... T^T

Một ngày nữa lại trôi qua, rốt cuộc cái tên ấy làm bằng gì mà khiến tất cả các tuyệt chiêu của tôi đều thất bại, thợ săn ác quỷ tôi đây đúng là chẳng còn mặt mũi nào!

Lục đục... Quả nhiên khi tâm trạng không tốt thì cảm giác đói khát ngày càng dữ dội hơn, thôi mặc kệ cái tên ác quỷ Kim Thuần Hy đó đi, nghĩ cách nạp năng lượng cái đã!

Tôi bực bội mở cửa tủ lạnh. O__O không thể nào! Tủ lạnh đã trống toác đến thế ư? Từ lúc nào vậy nhỉ? Tại sao tôi không biết gì hết thế? Thôi xong, cứ đến siêu thị ở khu đối diện mua chút lương thực cứu đói vậy. Cái khu nhà gì mà chả có cái siêu thị nào hết, hại tôi muộn thế này phải chạy một quãng đường xa đến thế, trời tối rồi kia kìa!

Hay là đi đường tắt nhỉ – ra khỏi cửa rẽ trái vào một con đường nhỏ, chí ít có thể rút ngắn được nửa đường, tuy lúc này hơi tối một chút, vắng một chút, người đi đường ít hơn một chút, nhưng tôi tuyệt đối không sợ. Quách Tiễn Ni tôi không phải cô nữ sinh bình thường đâu, tôi là cô gái kiệt xuất thời đại mới mà. sợ gì chứ? Có gì phải sợ đâu! Huống hồ tôi cũng biết chút Teakwondo mà! ha ha! (^@^)

“Bé ơi, xinh quá nhỉ!” Đúng lúc tôi đang vừa sải từng bước đi thật nhanh, vừa cảm thấy đặc ý trong lòng, thì bỗng bên tai vang lên giọng nói âm u quái dị.

Ngẩng đầu nhìn, trước mắt là một tên con trai quái gở đang đứng sừng sững. Một cái đầu năm màu sáu sắc, vành tai còn đục mấy chục cái lỗ (tác giả phóng đại quá xá à!!^__^), trên cánh mũi cũng thêm một cái khuyên nữa.

Tiêu rồi! Quách Tiễn Ni, đứng thẳng, chuẩn bị triển khai tuyệt chiêu “bay như chim” để trốn đi.

O__O^ Nhưng vừa quay lưng lại tôi đã chờ người ra, không ngờ đằng sau còn có người, mà lại tới ba tên, đang nhất loạt cười gian xảo với tôi.

“Cứu tôi với ~! Cứu tôi ~! Tôi bắt đầu gào thét âm ỉ.

Cái tên đeo khuyên mũi vội vã bịt miệng tôi lại, cái tay hần sờ phải cái gì mà thối thối, thối quá, hần muốn tôi ngạt thở chết hay là vì thối quá mà chết đây.

Hu hu hu... Mẹ ơi là mẹ ơi, bà mẹ ở trên thiên đường của tôi ơi, mau gọi thần tiên đến cứu con với, nhất định mẹ không muốn con gái yêu quý nhất của mình còn xuân mơn mớn thế này mà đã đến chỗ mẹ chứ... hu hu hu ...

>_

Tôi như một con cừu non chờ chết, run lên cầm cập...

A__O^ í, chuyện gì thế này? Bàn tay thối hoắc bịt miệng tôi bỗng lỏng ra, tiếp đó là tiếng kêu thảm thiết vang lên đầy thảm hại, rơi thịch xuống đất, không nhúc nhích được gì, xem ra hần ta không động đậy được một lúc lâu đấy. Mấy tên khác sợ hãi nhìn cảnh đó, vô thức buông tôi ra lùi lại mấy bước.

Trời ơi, tuyệt quá! Tôi như đang mục kích một kịch một cảnh phim vô cùng hoành tráng, tuy hình như chẳng nhìn thấy được gì.

Mẹ ơi, đây chính là sứ giả chính nghĩa mẹ phái xuống giúp con ư? Tôi cố gắng hít thở không khí trong lành, lần đầu tiên cảm nhận được hít thở không khí trong lành lại hạnh phúc đến nhường này!

“Các người...cũng muốn thử hả? -_-“ Giọng nói của sứ giả chính nghĩa này tuy rất trầm, nhưng sức uy hiếp vạn phần. Mấy tên kia run rẩy thấy không ổn nên vội vã khiêng đồng bọn bị đánh chỉ còn lại nửa phần hồn đang nằm dưới đất lên, sau đó bỏ chạy thục mạng.

Cứu tinh mẹ phái đến quả nhiên lợi hại nhất! Có điều giọng nói anh ta khi này sao tôi nghe quen quen nhỉ? Nhờ vào ánh đèn đường tù mù, qua đôi mắt đang mờ nhòe vì nước mắt, tôi cố gắng nhìn xem vị sứ giả chính nghĩa trước mặt tôi rốt cuộc là thần thánh phương nào.

A_O

... “Hả? Kim... Kim Thuần Hy???”

Là Kim Thuần Hy, sao lại là Kim Thuần Hy???

Hu hu hu.. bộ dạng thảm hại như thế của tôi lại bị anh ta nhìn thấy? Đúng là không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa! T_T

“Muốn chết hả!!!” Kim Thuần Hy sau khi tổng kết gọn gàng bằng mấy chữ đó, cơ hồ chẳng chút quan tâm đến người mình vừa cứu, nhấc chân lên chuẩn bị bỏ đi.

Lúc này anh ta nói gì thế? “Muốn chết hả?”! Đó là từ ngữ nhảy ra khỏi miệng một học sinh xuất sắc đó ư? Rõ ràng là giọng lưỡi của tên ác quỷ mà! không, bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện đó, tôi phải nắm bắt cơ hội đại tốt này mới được!

“~^O^~ Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn anh nhiều!” Tôi chồm đến, tay túm chặt lấy tay anh ta.

Í, tại sao, tay anh ta lại lạnh như vậy?

“Làm gì thế?” Anh ta rút tay lại như thể bị điện giật, vẻ mặt đó làm như tôi lợi dụng gì anh ta không bằng. Thế nhưng anh ta cuối cùng như đã hiểu ra sự tình, nói thêm một câu “Sao lại là cô?”

Thật là, sao anh ta lại nói câu như vậy chứ, bình thường phải là “không cần cảm ơn” mới đúng mà! cho dù anh ta cứu tôi cũng đâu cần chảnh như vậy! Thật là! Thế mà lại nói “Sao lại là cô?”! Chẳng lẽ anh ta chẳng thèm để ý đến người mình giúp là ai mà ra tay luôn ư?

Còn nữa, vẻ mặt quái gì thế này? Chẳng lẽ cứu tôi là chuyện rất thất vọng rất đáng tiếc hay sao?

“Không làm gì hết! Tôi chỉ muốn biểu lộ sự cảm kích với anh thôi! ^-^” Tôi lên tiếng vẻ mặt uất ức, hi vọng vẻ đáng thương của mình sẽ khiến anh ta động lòng.

“Không cần, xem như tôi giúp Tú Triết là được, cô đi cảm ơn Tú Triết đi!”

Cái tên này! Miệng lưỡi gì mà độc địa thế!

T_T Tôi cúi đầu ủ rũ theo anh ta ra khỏi nơi đó, chiếc xe đua màu trắng của anh ta dừng ngay đầu đường.

“Này, đợi chút đã!” Trước khi anh ta bước lên xe, tôi đã mở miệng gọi giật lại.

“Còn muốn gì nữa? -_-” Anh ta lạnh nhạt quay đầu lại. Ghét quá, mà sao anh ta cứ làm vẻ mặt âm u không chút biểu cảm thế nhỉ?

“Tôi...tôi muốn cảm ơn anh, nên muốn mời anh ăn cơm”. Lần này nhất định phải nắm bắt cơ hội, không thể để anh ta biến mất khỏi tầm mắt mình.

“Cô mời nổi không?” Cái tên chết tiệt, dám nói những lời vô duyên thế, sự cảm kích của tôi với việc anh ta ra tay cứu giúp lúc này bỗng tuột xuống thê thảm.

“Tôi...tôi...tôi tôi tôi tất nhiên là mời được rồi, chắc anh không chọn món đất đâu nhỉ?” Tôi thật sự không chắc chắn lắm, chắc anh ta không đến nổi ăn hết số tiền tôi mang đi mua lương thực cứu đói đó chứ.

“Cô định mời tôi đi ăn ở quán bên đường à?”

“Vâng! Vâng! Vâng!!!” Tôi gật đầu lia lịa, xem ra, IQ của anh ta đúng là không thấp.

Nghĩ đến cảnh mỗi người nâng một bát cơm canh cà rất cay sệt nóng hổi trong phong cảnh tuyệt đẹp ven đường, hai người vừa thưởng nguyệt vừa ăn, cảm giác chắc chắn rất tuyệt! Xem ra, sự nguy hiểm hôm nay tôi gặp phải cũng chẳng là chuyện gì tôi tệ lắm! Tôi lại bắt đầu thấy tương lai mình xán lạn rồi, he he...

“Đúng rồi, đúng rồi, chúng ta đi thôi”... ~^O^~...

“Tôi không đi! -_-”

“Hả? Cái gì? Không đi? Tại sao?”

“Tôi đã ăn cơm rồi.”

“Đi đi đi đi! Ăn thêm bữa nữa cũng đâu chết ai”. Tôi không chịu buông tay, bắt đầu công phu đeo bám dai dẳng của mình.

“Không đi!” anh ta như một tảng đá kiên cố không lay chuyển được.

“Đi mà ~! Nể mặt tôi đi!” ^O^.

“...” -_-

“Đi mà ~! Đi mà ~! Đi mà ~! Tôi nợ người ta mà chưa trả được thì tối ngủ không ngon”. Tôi ra sức tỏ vẻ yếu đuối đáng thương, sử dụng giọng nói dịu dàng khác thường, trong đôi mắt còn lấp lánh ánh sao, chớp chớp mắt nhìn anh ta, mong rằng anh ta sẽ động lòng.

“-O- Buông tay!” Chẳng những không động lòng mà anh ta còn hất mạnh tay tôi ra, hét vào tai tôi một câu như vậy. Sau đó anh ta trèo tuốt vào xe, bắt đầu khởi động máy.

“...Bye bye!” Người gì vậy chứ! Quyết không nhượng bộ à! Thật là...

Thôi bó tay rồi, tôi đành ủ rũ vẫy vẫy tay nói với anh ta rồi quay người đi về phía nhà mình.

“Khoan đã!” Sau lưng lại vang lên giọng nói. Anh ta đang gọi tôi à? Tôi hoài nghi mình đang gặp ảo giác.

“Hi ~, có phải anh đã thay đổi suy nghĩ?” Tôi lại bắt đầu nhen nhóm hi vọng.

“-_- Không phải, tôi chỉ muốn báo cho cô biết, một đứa con gái phải biết giữ mình, đừng có chủ động kéo tay con trai..”

Chiếc xe đua trắng lập tức biến mất khỏi tầm nhìn của tôi, chỉ còn lại ánh đèn đường lập lờ và tôi đang đứng ngẩn ngơ.

~~~:(Thật là, đến lượt anh ta dạy dỗ tôi từ khi nào vậy? Chẳng qua là đẹp trai một tí, IQ ột tí, đánh nhau giỏi một tí thôi mà? có gì hay ho đâu!

Một khi “thợ săn ác quỷ” tôi đây xuất tuyệt chiêu, Kim Thuần Hy anh chỉ có thể ngoan ngoãn bó tay chịu trói thôi! Hứ ~!

<>

6. Chương 6

CHƯƠNG 15

NỤ HÔN ĐẦU KHI TẾ NGÃ

T^T lật qua lật lại cả buổi tối trên giường như rán bánh, mơ mơ hồ hồ mở mắt ra, phát hiện thấy ánh nắng đã len vào phòng như một cậu bé nghịch ngợm.

Haizzz, mệt quá-! Chưa bao giờ thấy ngủ mà cũng mệt như bây giờ, tôi uể oải vận mình rồi lồm cồm bò dậy rất miễn cưỡng. Tất cả đều do cái tên Kim Thuần Hy chết tiết mà ra, dám từ chối tôi, tôi sẽ cho anh biết tay! Hừ! “Thợ săn ác quỷ” tôi không phải chỉ là hư danh đâu!

“Tịnh Mỹ, lát nữa tớ sẽ đến nhà cậu, tớ có chuyện muốn nói đấy.” Tôi gọi cho Tịnh Mỹ – chuẩn bị cầu cứu nó.

“Không vấn đề, đến đây đi!” Đúng là bạn tốt, nhận lời vô cùng thoải mái.

“Ừ! Bye bye ~!” (^o^)/ Tốt quá! Có thể ăn các món mà mẹ Tịnh Mỹ nấu rồi, còn tiện để thảo luận “kế hoạch tác chiến” từng bước từng bước nữa chứ! Ha ha!

Vừa đến nhà Tịnh Mỹ, tôi thấy rõ ràng cô nàng trang điểm rất xinh đẹp đang chuẩn bị đi với bố mẹ.

Chết tiết! Sắp đi rồi sao lại còn bảo tôi đến nhà chứ, sao không nói sớm!

“Đi chung với tớ!” Tôi vừa định ngoác mồm ra thì Tiến Ni đã lôi tôi đi.

“Nếu cậu có việc phải đi thì cứ bảo tớ, không đến là được chứ gì, sao còn bảo tớ đến?”

“Thì nghe cậu nói trong điện thoại là có chuyện mà.” Tịnh Mỹ nói chuyện lúc nào cũng ngắn gọn đúng trọng tâm.

“Ừ ừ, tối hôm qua tức chết đi được, Kim Thuần Hy dám cự tuyệt tớ!”

“Ô ~, chẳng phải cậu muốn bỏ cuộc đấy chứ?”

“Làm gì có chuyện! Tớ không bỏ cuộc đâu, dù có phải toác đầu chảy máu cũng phải cứu được anh ta! Hừ ~”. p(>o<>

“Tốt! Có tinh thần như vậy là được!” Tịnh Mỹ lại còn vỗ tay khen ngợi.

“Đúng rồi, nhà cậu đi đâu vậy?”

“Đến thì biết ngay chứ gì...” Đôi mắt Tịnh Mỹ lóe lên ánh sáng màu xanh kì bí.

Mười mấy phút sau, chúng tôi đến hội từ thiện ở tòa nhà Thiên Đình.

Điều tôi không bao giờ ngờ đến là, tôi lại...lại nhìn thấy Kim Thuần Hy.

Khoảnh khắc anh ta xuất hiện, các phóng viên có mặt ở đó đều như bầy ong lao đến. Xùy, anh ta có đáng để bao nhiêu người làm thế không!

Tách ~ tách ~! Vô số ánh đèn flash nháy lên xung quanh anh ta, nhưng cái tên hợm hĩnh kia vẫn tỏ vẻ lạnh lùng thờ ơ trước ống kính, không có chút hợp tác nào cả!

Hừ! A_O.. Cái tên này sao lại có mặt ở đây?! Mà xem ra lại là nhân vật quan trọng của đợt tổ chức từ thiện này nữa chứ!

Tôi đang định quay sang hỏi Tịnh Mỹ xem là chuyện gì, thì người chủ trì hội từ thiện đã lên sân khấu: “Rất vui vì hôm nay mọi người đến đây tham dự, tôi xin thay mặt công ty cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho sự nghiệp từ thiện vĩ đại của chúng tôi!!! Sau đây xin mời thiếu gia Kim Thuần Hy của chủ tịch công ty chúng tôi lên phát biểu đôi lời, xin mọi người một tràng pháo tay cổ vũ ~!”

Cái gì???

Thiếu gia của chủ tịch công ty? Kim Thuần Hy???

Không phải chứ?! Bố mẹ Tịnh Mỹ chẳng bảo đây là hoạt động từ thiện của công ty họ mà?! Chẳng lẽ bố mẹ Tịnh Mỹ làm việc của công ty Kim Thuần Hy?

Tôi dờ dẩn nhìn gương mặt không chút biểu cảm trên sân khấu, phối hợp với bộ Âu phục màu trắng, quả thực cũng có chút chút “bạch mã hoàng tử”.

Tuy rất không muốn thừa nhận, song cách nói chuyện cực kì hay của anh ta đã làm tôi cảm động, khiến tôi bất đắc dĩ phải khâm phục một người bẩm sinh đã là thiên tài...

“Tiễn Ni, ngơ ngác rồi hả?!” Tịnh Mỹ hươ hươ năm ngón tay thon dài của nó trước mặt tôi, tôi vội vã thu ánh mắt này giờ động ở Kim Thuần Hy về.

“Không. Tổ chỉ không ngờ tên này cũng biết nói chuyện.”

“Ồ, cháu đang nói đến thiếu gia của chủ tịch công ty ư? Đẹp trai quá phải không? Rất nhiều cô gái theo đuổi cậu ấy đấy!” Mẹ Tiễn Ni đứng bên cạnh vừa vỗ tay về xúc động vừa nói, “Có phát hiện ra không, hôm nay các cô đến tham gia từ thiện nhiều kinh khủng!”

Thì ra đúng thế thật, tôi phải nghĩ ra từ sớm rằng người như anh ta, làm sao tùy tiện tham gia hoạt động gì chứ!

Tôi nhìn tổng thể, những cô gái như bầy ong nhìn thấy mật, mỗi người một cái máy quay hoặc di động đang cố gắng chụp hình Kim Thuần Hy, người nào cũng há hốc mồm như mèo thấy mỡ, nhìn anh ta chăm chăm, chỉ thiếu có nước dãi chưa chảy ra thôi.

Huhu, có bị dần cũng nhận ra là bọn họ đâu có đến ủng hộ việc từ thiện, rõ ràng là để dễ tiếp cận Kim Thuần Hy ở khoảng cách gần thôi!

Hừm ~? Sao bỗng nhiên tiếng vỗ tay như sấm vậy? O.O Thì ra bài diễn giảng của Kim Thuần Hy đã kết thúc. Lần này bọn ong mật lại bận lắm đây, vừa chụp hình vừa giải phóng điện thu hút sự chú ý của anh ta mà, lại còn có người tặng hoa nữa cơ á? Mà lại là hoa hồng? Có nhậm không vậy trời? ^-^

“Cậu còn không lên nhanh đi? Đứng đờ ra đó làm gì? Bỗng nhiên, một hộp giấy được nhét vào tay tôi, chưa đợi tôi phản ứng ra, một bàn tay đẩy mạnh tôi về phía trước ~!

Gì thế. Tôi đây trời sinh đã xinh đẹp rồi...Tôi cúi nhìn chiếc hộp, bên trên có ba chữ: THÙNG TỪ THIỆN!

“Còn đờ ra nữa? Mau lên kia đưa cái này cho thiếu gia đi! Thật là! Chưa thấy ai vô dụng như vậy! Cần thận sắp đuổi việc cô bây giờ!”

Gì gì thế?? Đưa cho thiếu gia??? Cái người này mồm không ngừng nói tay cũng không ngừng đẩy!!! Dùng sức mạnh như thế đẩy tôi lên sân khấu để làm gì? Tôi tuy không mặc âu phục, nhưng trang phục trên người cũng đâu giống đồng phục đi làm!!

Tại sao? Liên quan gì đến tôi? Xem tôi là nhân viên à!

Nhưng tôi đã bị đẩy lên sân khấu rồi, những ánh mắt phía dưới đang nhìn tôi.

He he, he he, xem ra đành phải đưa chiếc thùng này cho người cần nó thôi – Kim Thuần Hy.

Tao nhả, tự tin, rất phong độ... Tôi bảo mình như vậy, hừ ~, nếu đã lên sân khấu rồi thì phải làm chuyện này cho thật hoàn mỹ, thì chỉ là đưa chiếc thùng thôi mà.

Gần tới rồi! Hình như anh ta nhìn thấy tôi rồi!

Nhưng, tên này sao vẫn xì mặt ra thế?

Hứ, làm bộ làm tịch!! Quách Tiễn Ni tôi đưa thùng này cho anh là vinh hạnh của anh đấy, biết chưa? Có cần tỏ ra bộ dạng như thế không?

Đáng ghét thật ~! Anh tưởng tôi muốn chắt? Tôi bị người ta đẩy lên chứ bộ ~!

A? chuyện gì thế này? Chân của tôi...

“O_O^...Ồi ~ á ~~ Mẹ ơi ~!” Cái tấm thảm chết tiệt này sao cũng trở mặt với tôi? Chân tôi bị giữ chặt lại ~!! Cả thân người mất thăng bằng, tôi phát hiện ra mình đang ngã chồm ra phía trước..

>_< tiêu=”” rồi!”” chắc=”” chấn=”” là=”” vò=”” éch=”” rồi!”” tôi=”” tuyệt=”” vọng=”” nhắm=”” nghiền=”” mắt=”” lại...”” sao=”” hôm=”” nay=”” tôi=”” xui=”” thế=”” này,=”” không=”” phải=”” là=”” xui=”” xéo=”” bình=””>

Í...?? Kỳ quá, sàn sân khấu ở đây đặc biệt quá vậy, hơi mềm, hơi ẩm, lại còn hơi sần chắc...?? Còn nữa, sao môi tôi ướt ướt, nóng nóng, hình như đang đặt trên một vật gì đó mềm mềm, có điều cảm giác cũng tuyệt, rất thoải mái, hình như... hình như có chút kỳ diệu...

Tôi thử hé mắt ra nhìn...

*A_O**O_O**O_O**O**O O**O*

Trời ơi, tôi lúc này đâu có phải ngã trên đất đâu, mà là đang đề lên một người, mà người này là một người đàn ông, không, là một chàng trai.

Môi của tôi, đôi môi tôi yêu quý giữ gìn nhất, chưa bao giờ tiếp xúc với bất kì đôi môi nào khác (nghiêm khắc mà nói thì, không tính miệng các con vật cưng tôi thích nhé)... lại cứng đầu cứng cổ áp lên một đôi môi khác...

Điều khiến tôi kinh ngạc nhất là – cái anh chàng không biết nên gọi là xui xẻo cùng cực hay may mắn cùng cực ấy, không phải là ai khác mà chính là ác quỷ mục tiêu thứ 100 của tôi, được gọi là “bảo bối của trường” trung học Sâm Vĩnh, mà tôi gọi là “sát thủ thiếu nữ” kiêm “thiên sứ ác quỷ”...

Kim Thuần Hy!!!!!!!!!!!!!!

*A_O*O_O**O_O**O_O**O***O**O*

Anh ta trợn tròn mắt nhìn tôi, tôi cũng trợn tròn mắt nhìn anh ta, tôi nghĩ hai chúng tôi đều hoảng đến độ không biết phải làm thế nào.

Xung quanh từng đột sóng kêu gào hết lần này đến lần khác, và cả tiếng máy chụp hình lách tách mỗi lúc một nhiều, cuối cùng tôi đã hoàn hồn và bò dậy khỏi người anh ta.

Ý nghĩ đầu tiên khi tôi đứng dậy là: VỀ NHÀ!

Tôi bịt miệng mình chạy thục mạng ra khỏi nơi đó! Tôi cật lực chạy, chạy, tôi nghĩ tôi phải về nhà thật nhanh, phải nhanh nhanh về nhà, về nhà... **>_<>

O_O Trời ơi, mặt tôi bây giờ nóng quá, nóng hừng hực, nóng bừng bừng, giống như ngọn đuốc ấy, nếu có lược hai quả trứng trên đó cũng chín nữa.

Trời, ơi, đó là nụ hôn đầu của tôi sao? Đó chính là nụ hôn đầu của tôi, tôi đã từng tưởng tượng vô số nụ hôn đầu lãng mạn tuyệt diệu say đắm, vậy mà nó lại diễn ra trong một mớ hỗn độn thê thảm như vậy ư?

<>CHƯƠNG 16

NỤ HÔN ĐẦU CỦA CẬU ĐÁNG LẼ PHẢI LÀ CỦA TÔI

T^T Đó chính là chuyện bi thảm nhất trong mười sáu năm nay của tôi, ngày mà tôi mất mặt nhất!

Mới chỉ qua một đêm mà tất cả các bảng thông báo của trường Trung học Sâm Vĩnh đã dán đầy hình tôi và Kim Thuần Hy hôn nhau!

Chuyện này vang dội tới mức sôi sục cả trường, không ai là không biết.

Tôi vốn muốn khiêm tốn làm người ở trường mới, nhưng vì nụ hôn kỳ quái này với Kim Thuần Hy, tôi phải hưởng thụ biết bao nhiêu là ánh mắt “sủng ái”, đi đến đâu cũng có một ánh mắt nhìn theo, chỉ có điều trong ánh mắt ấy không hề có chút ánh sáng dịu dàng ấm áp, mà trừng trừng nhìn tôi như muốn đâm chết tôi, khiến tôi vô cùng mất tự nhiên!

Khó chịu! Thật là khó chịu! Khó chịu chết đi! T^T

Thật ghét những ánh mắt đó quá, ghét đến chết đi được, ghét cực kỳ! Có phải tôi cố ý nhào đến để hôn anh ta đâu, rõ ràng tôi mới là kẻ bị hại mà, haizzz, ôi đạo lý thời nay... Tôi uể oải bò lên trên bàn, trong lòng rối bời.

Tình Mỹ rút cuộc đã bỏ đi đâu rồi, đúng lúc tôi cần thì đến bong bóng nó cũng chẳng thấy. Ôi chao ơi —! Ai đến cứu tôi trong tình trạng nước sôi lửa bỏng này đây!

” ;-< tiến=” ni=” tóm=” lại=” chuyện=” này=” là=” thế=” nào?”=” tôi=” vừa=” ngẩng=” đầu=” lên=” đã=” nhìn=” thấy=” tú=” triết=” mắt=” rục=” lửa=” đứng=” ngay=” trước=” mặt,=” giờ=” một=” tập=” hải=” báo=” lên,=” chất=” vắn=” tôi=” với=” vẽ=” tức=””>

Trời ơi! A_0 Đúng là tờ hải báo trời đánh, dám đăng tải cảnh tượng tôi và Kim Thuần Hy kiss nhau lên đó.

"Chuyện này ấy à... Hôm qua tớ và Tịnh Mỹ cùng đến tham gia hoạt động từ thiện do công ty của bố mẹ bạn ấy tổ chức, đầu tiên tớ vô tình bị người ta đẩy lên sân khấu, tiếp đó bị tắm thử chết tiệt cắn chân, sau đó thì chẳng biết thế nào lại ngã nhào lên người anh ta, cuối cùng thì thành ra như thế... Hoàn toàn là sự cố bất ngờ, chắc chắn là vậy, tớ không có ý nào mà... Tớ thề, thật sự là vô tình... T^T Ai... ai dám lấy nụ đầu ra đùa cợt chứ..."

0_0 Trời ạ, tôi đang làm trò gì vậy? Nào thiếu máu ư? Tại sao phải giải thích với cậu ta? Cậu ta là gì của tôi chứ? Tôi hoàn toàn không cần giải thích mà, hoàn toàn có thể! Lại còn nói với cậu ta đó là nụ hôn đầu của tôi nữa chứ, trời ơi, sao mà tôi ngu ngốc thế này!

"A~! Cái gì? Đó là nụ hôn đầu của cậu? >0<" trong="" lớp="" học="" vang="" lên="" tiếng="" kêu="" thét="" thê="" thăm="" như="" giết="" heo="" của="" tú="" triết,="" cậu="" ta="" có="" cần="" xúc="" động="" tới="" mức="" đó="">

"ừ... thế thì sao? *_-*" Thực ra một nụ hôn đầu cũng có gì đâu, xã hội bây giờ cởi mở rồi mà.

"Huh u — Tôi không muốn sống nữa!----- >_<----- "="" trời="" ạ,="" đó="" là="" tiếng="" khóc="" của="" tú="" triết="">

Rõ ràng biến thành tiếng khóc lóc bi thương. Gì vậy trời? Sao lại thế? Sao cậu ta lại khóc? Vì tôi? Vì chuyện đó ư?

"Tú Triết, Tú Triết, cậu sao vậy? Tú Triết cậu đừng khóc mà!" Tú Triết bò rạp xuống đất khóc lóc khiến tôi đỡ người ra.

Cậu ấy! Lý Tú Triết! Hậu vệ vàng của đội bóng rổ của trường - lại khóc sao?! ... Nhưng mà đáng về cậu ấy khóc thật là đáng yêu A0A.

"Tại sao? Tại sao lại như thế? Nụ hôn đầu của cậu đáng lý ra phải là của tớ, phải là của tớ..." Trời đất, cái tên ngố này đang nói gì thế, vừa nãy tôi còn thấy thương xót cậu ta, bây giờ hoàn toàn thấy không cần thiết.

"Không được khóc nữa! Tớ không thích con trai khóc nhè!" (>0<) tôi="" gào="" toáng="" lên="" với="" lý="" tú="" triết="" đang="" khóc="" rùng="" rùng="" cái="" tên="" này,="" sao="" cứ="" trẻ="" con="" thế="" nhĩ="" bực="">

Câu nói của tôi quả nhiên hiệu nghiệm, Lý Tú Triết đã ngừng khóc, nhưng lại không nói năng gì chạy ào ra ngoài cửa lớp.

"Cậu đi đâu thế?" Tôi vội vã gọi cậu ta lại. Chắc cậu ta không giận tôi chứ?

"Cái đám hải báo chết tiệt đó vẫn chưa được xé hết, tớ phải đi xé hết thật nhanh, còn nữa, tớ phải điều tra xem bọn đáng ghét nào đăng tải, thêm nữa, tớ phải kiểm tra xem cái tắm thử chết tiệt kia là của công ty nào- dám cắn chân làm Tiễn Ni ngã, tớ nhất định phải làm cho công ty đó phá sản-!!!" Lý Tú Triết vừa nói vừa chuẩn bị chạy.

"Tú Triết!"

"Gì nữa thế?"

"Cảm ơn cậu! A-A" Tôi nở nụ cười vàng ngọc của mình với cậu ta.

"A~? Ồ, hà hà, hà hà! Bye bye ~! " Cậu ấy lại cười, lộ ra hàm răng trắng đều. Cái tên ngố ngây thơ, đáng yêu này, dễ cười, dễ khóc, rõ ràng là một cậu nhóc mà!

Ngày hôm sau đi học, phát hiện ra những ánh mắt "yêu thương" vây lấy tôi quả nhiên ít hẳn, những tờ hải báo KISS ấy cũng biến mất không tăm tích trong trường. Yeah~, chắc chắn là Tú Triết làm rồi, cậu ấy tuyệt quá! Ha ha ! (A0A)/

<>CHƯƠNG 17

TÚ TRIẾT KẸO MÈ XỪNG

Kinh qua những lần thất bại liên tiếp, tôi quyết định nghỉ ngơi vài ngày, điều chỉnh kế hoạch tác chiến rồi mới tiến hành "hành động săn ác quỷ" cũng ác quỷ không kém. Cứ để Kim Thuần Hy yên ổn vài ngày đi, vì tương lai của anh ta mãi mãi chìm trong bóng tối đáng sợ của Quách Tiễn Ni đây. Ha ha ha ha! |-)

Chạng vạng hôm ấy, tôi đang vỗ béo mình trong tiệm bánh ngọt mới mở gần nhà thì điện thoại di động đột ngột reo vang.

"Alô~?" Tôi bực bội hỏi. Đáng ghét quá, lúc này lại gọi điện có tức chết không!

"Cậu là ai, tại sao lại cầm điện thoại của Tiễn Ni?" Giọng một tên con trai thẳng thừng hỏi.

"Cậu đang nói gì thế hả? Tôi chính là Quách..." Tôi ngậm bánh mì ậm à ậm ừ.

"Không thể nào, lừa gạt-!" Đối phương gắt gỏng cắt ngang lời tôi, chắc chắn não anh ta hỏng mất rồi!

"Tôi - chính - là - Quách - Tiễn - Ni!!!!!" Tôi thật sự muốn nhét bánh mì trong miệng tôi vào tai người đó quách cho rồi!

"Cậu nói dối, giọng của Tiễn Ni rất trong trẻo dễ nghe, có giống cái giọng ậm ờ như vịt bầu của cậu đâu!"

"Tại sao tôi phải lừa cậu? Tôi là Tiễn Ni mà!" Cuối cùng tôi cũng vất vả nuốt được miếng bánh mì xuống, vội vàng hóp một hum sữa, rồi mới hắng giọng lên tiếng.

Cái tên chết tiệt, dám nói giọng tôi giống giọng vịt bầu à? Có điều nể tình cậu ta trước đó khen tôi mà tha thứ vậy. Tất cả là do cái miệng đầy bánh mì gây họa.

"Cậu đúng là Tiễn Ni à, tại sao lúc này giọng của cậu lại kỳ quái như thế? Cậu biết đổi giọng hả?"

"-O- Ngốc, chẳng lẽ cậu không nhận ra à? Lúc này tớ đang ăn mà!" Tôi đúng là đáng chết, ngay cả đối phương là ai cũng không biết, thế mà lại mắng cậu ta "ngốc", nhưng lời đã nói ra thì làm sao nuốt lại được đây?

"Ồ, thì ra là thế à!"

"Xin hỏi tóm lại cậu là ai?"

"Cậu thử đoán xem! ~0.0~" Rõ ràng là giọng điệu điển hình của bọn nhóc con.

"Tớ đoán không ra". Tôi lại bắt đầu gặm bánh mì.

"Tớ là Lý Tú Triết, Tú Triết!!! >_< tiến=" ni=" cậu=" làm=" tớ=" đau=" lòng=" quá,=" đến=" cả=" giọng=" tớ=" mà=" cậu=" cũng=" không=" nhận=" ra!=" tiếng=" nói=" trong=" điện=" thoại=" có=" về=" tức=" ">

"Cậu cũng có nhận ra giọng của tớ đâu!"

"Đâu có giống nhau, cậu đang ngậm đồ ăn, còn tớ ngậm không khí mà!"

"Được rồi, được rồi, lần này tớ sẽ nhận ra mà, lần sau nhất định sẽ nhận ra ngay". "Thật không?"

"Thật". Gì thế này? Tôi cảm thấy mình bây giờ như một thằng nhóc đang dỗ dành một cô bé vậy, mà cô bé cần dỗ dành kia là Lý Tú Triết.

"Vậy được, lần sau nếu cậu không nhận ra thì chết với tớ".

"Tại sao cậu không gọi điện cho tớ? Cậu nhận lời gọi cho tớ rồi mà?" Cậu ta lại tiếp tục hỏi.

"Tớ đang chuẩn bị gọi thì cậu lại ra tay trước". Thực ra tôi đang bận ăn thì có, quên bém mắt chuyện này. Chẳng sao, dù gì thì cậu ta rất dễ lừa mà. Hi hi! ~A.A

~"Thì ra thế, tớ biết rồi, tớ cứ nghĩ cậu đang hẹn hò với ai chứ, không phải thì tốt, không phải thì tốt. Vậy tớ mời cậu ăn pizza nhé!"

Cái tên này, cái đầu óc cậu ta nghĩ lung tung gì thế!

"Không đâu, tớ vừa ăn bánh mì nhiều rồi, giờ không ăn nổi gì nữa".

"-AO*-Đi đi mà! Đi mà!"

"Không cần, thật sự không cần mà. Cảm ơn". Cứ nhận lời mời của cậu ta thì sớm muộn gì tôi cũng biến thành một con mèo béo ú cho xem. Tôi không muốn thế, nên tôi phải kháng cự cảm dỗ.

"Hôm nay cậu muốn ngồi xe gì? Xe đua? Mô tô? Hay là lại xe đạp?" Cái tên bá đạo này, dám phớt lờ sự từ chối của tôi.

"Tớ chẳng cần ngồi gì hết. Tớ đã nói không muốn đi mà, cậu không hiểu hả?"

"VẬY NGỒI MÔTÔ NHÉ, MÔTÔ VỪA NHANH VỪA AN TOÀN THOẢI MÁI. CỨ QUYẾT ĐỊNH THẾ ĐI, BÂY GIỜ TỚ SẼ ĐẾN NHÀ ĐÓN CẬU! ĐỢI TỚ ĐÂY NHÉ! -^.^"

"Cái gì??? Không cần!!!"

"Bắt đầu từ bây giờ đếm nhịp tim của cậu, dưới 999 tớ sẽ xuất hiện!"

7. Chương 7

CHƯƠNG 18 TÊN CON TRAI ĐÁNG GHÉT KHIẾN TÔI ĐAU LÒNG
Cái tên Tú Triết đáng chết, chưa đợi tôi từ chối đã dám cúp máy à? Tôi chưa nói cho cậu ta biết địa chỉ của nhà mình mà, sao cậu ta biết được nhà tôi ở chỗ nào?

Chẳng lẽ cậu ta theo dõi tôi về nhà à? Người như tôi thì có ai theo về đến nhà cũng chẳng hay biết gì.

>_< không="" được="" tôi="" phải="" bình="" tĩnh="" thì="" mới="" tiến="" hành="" kế="" hoạch="" sẵn="" ác="" quỷ="" được="" tuyệt="" đối="" không="" để="" bị="" khuấy="" đảo="" không="" thể="" bị="" cậu="" ta="" ảnh="">

Ha ha, cũng may bốn tiểu thư hôm nay không có ở nhà! Tôi bắt đầu yên tâm ngồi ở đây, chậm rãi thưởng thức một lượt mỗi loại bánh ngọt rồi mới về nhà! Cái tên đại ngốc ấy không tìm thấy tôi ở nhà, tự nhiên sẽ hụt hẫng mà bỏ đi thôi!

Đúng rồi, phải khóa máy điện thoại đã! Như thế cậu ta sẽ chẳng tìm được tôi nữa, Quách Tiễn Ni yên tâm vui chơi được rồi!

Nửa tiếng sau, tôi xách một túi đồ ngọt mua về từ tiệm bánh, ung dung bước về nhà. Đã lâu thế rồi chắc tên ngốc Tú Triết đã về lâu rồi nhỉ? Hi hi! -A0A-Là lá la, tâm trạng vui vẻ tôi tiến đến chung cư nhà mình.

"Tiễn Ni..."

Gì vậy? Có nhầm không...

Từ lúc này nghe thấy tiếng gọi đó, miệng của tôi cứ duy trì trạng thái thế này AOA. Lý Tú Triết ngốc nghếch kia, toàn thân ướt sũng chạy đến trước mặt tôi?! Tuy sự so sánh này đúng là hơi thái quá, song tôi vẫn cảm thấy - cậu ta giống như một "Con khỉ ướt." Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Còn nữa, cậu ta vẫn cười với tôi?

A_A! Trời đất! Tóm lại là thế nào đây? Tóc cậu ta ướt sũng dính sát vào hai gò má, như đã bắt đầu đóng thành băng, đôi môi lạnh tái xám đang run run, thở ra từng làn khói trắng...

Tên ngốc này! Ngốc ngốc ngốc! T_T Tình trạng này mà cậu ta còn cười được, cậu ta không biết thời tiết lạnh thế này rất dễ ốm hay sao?

"Tú Triết!" Không rõ vì sao, trái tim tôi chột thất lại.

"Tiễn Ni, cậu về rồi à!" Cậu ta lập cập nói.

"Tú Triết, sao cậu lại ra nông nổi này?"

"Lúc này tớ cố gắng nhấn chuông, nhưng chẳng ai mở cửa, gọi cho cậu cũng tắt máy... Tớ rất lo lắng, nên gọi to tên cậu, kết quả... không biết nhà nào ác nhân thất đức vừa mắng tớ thậm tệ, vừa tạt chậu nước ra..."

"Cậu đúng là tên ngốc nhất gầm trời này! Bị ướt thế thì mau về nhà mà thay đồ chứ, cậu muốn bị ốm phải không?" Nhìn thấy dáng vẻ thảm hại đó, bỗng dưng tôi có cảm giác rất đau lòng. T_T

"Tớ sợ tớ mà đi thì cậu sẽ quay về! Không nhìn thấy cậu, tớ sẽ đau lòng lắm!"

"Tớ thì không thế đâu!" Thì ra cậu ta vì muốn giữ lời hứa, đúng là tên đại ngốc!

"Nhưng tớ muốn gặp cậu! Tớ rất muốn gặp cậu! Tớ rất muốn gặp cậu thật mà!"

Tên này, muốn gặp tôi thì là muốn gặp, nói một lần tôi hiểu rồi, sao phải lãng phí nước bọt nhấn mạnh nhiều như thế, đúng là... Có điều không hiểu do đâu nữa mà tôi thấy rất cảm động, thật sự rất cảm động...

"Tớ có gì mà phải gặp?! Cậu xem bây giờ ra nông nổi này, toàn thân ướt sũng hết thế kia, giống con khỉ mắc nước không?"

"Cái gì? Cái gì mà khỉ mắc nước? Tớ có giống khỉ đâu? ~A.A~ Cậu không thấy là tớ còn đẹp trai hơn diễn viên nam chính trong "Titanic" à?" Lý Tú Triết cười híp mắt hỏi tôi.

"Hả? Cái gì?" Ngượng quá, hề nói đến tiếng Anh là tôi lại thấy choáng-.

"Hắt xì..." Cậu ta hắt xì một cái thật mạnh, "Ý tớ là, dáng vẻ lạnh đến phát run của tớ cũng phong độ lắm!"

Hu hu hu- xin cậu đừng đáng yêu thế có được không? Tôi... lẽ như không vững vàng, động lòng thì biết làm sao...

"Lạnh đến run lấy bấy còn làm ra vẻ đẹp trai! Mau về nhà thay quần áo đi!"

"Nhưng mà, nếu trên đường về tớ lạnh cóng chết mất thì sao? Tớ không nở rời cậu mà".

"Hừ- vậy thì phải làm sao đây? Quần áo ướt hết rồi, cứ mặc thế sẽ cảm mất. Mau vào nhà đi! Tớ tìm quần áo của bố tớ để cậu thay." Lúc này tôi cũng không nghĩ được gì hơn.

"Được thôi- tốt quá, chúng ta về nhà đi. ^0^~" Tú Triết nghe tôi nói thế, hí hửng chỉ như là gì gì ấy.

"Là nhà của tớ!!!"

Cậu ta vốn chẳng đếm xỉa gì đến lời cảnh cáo của tôi.

Chúng tôi lên bằng thang máy, vừa mở cửa nhà, thì nghe thấy tiếng kêu của Tú Triết.

"Oa, căn nhà nhỏ quá! Tiễn Ni, tại sao cậu không nói tớ biết nhà cậu khó khăn, tớ có thể giúp mà."

"Cái gì? Nhà tớ có gì mà khó khăn chứ? Cũng bình thường mà! Chỉ vì nhà cậu quá giàu mà thôi! Vậy là cậu chưa thấy nhà của người nghèo thực sự rồi!"

Cái tên này, lần đầu đến nhà tôi đã bảo nhà tôi gặp khó khăn? Tức chết đi thôi! Xưa nay chưa có ai nói như vậy bao giờ.

"Nhưng mà sạch sẽ, ngăn nắp quá, hơn nữa cũng rất đáng yêu, tớ rất thích!" Cậu ta thấy tôi bĩu môi vẻ tức giận thì vội vàng bổ sung câu nữa.

Tôi cười, câu này còn tạm chấp nhận được.

Vừa thấy tôi cười là cậu ta bắt đầu đắc ý, mở tivi ra, ôm lấy điều khiển, đặt mông xuống nền nhà xem chăm chú.

"Sao lại ngồi dưới đất xem thế hả? Lạnh lắm" Tôi vừa tìm quần áo của bố tôi cho cậu ta vừa hỏi.

"Hà hà, tớ thích ngồi dưới đất, tớ ở nhà cũng toàn thế thôi. He he."

"Không được, mau lên salon ngồi nhanh đi! Như thế sẽ ốm đấy."

"Không!" Cái tên này sao cứ đầu cứng cổ thế.

"Ngoan nào, nghe lời tớ, lên salon ngồi đi." Tôi bước lại kéo cậu ta lên. Sao tôi thấy mình cứ như đang dỗ ngọt trẻ con thế nhỉ. =.=

"Tớ sẽ nghe lời cậu, nhưng cậu phải cho tớ hôn một cái. ^0^" Cậu ta đột ngột nắm lấy tay tôi, ngược chiếc cằm đẹp lên nhìn tôi, rèm mi bị ướt vẫn chưa khô hẳn sao mà dài thế, đôi mắt to đen nhánh sao mà sáng thế...

Trái tim tôi bỗng hoảng loạn. Tôi vội vã vùng khỏi tay cậu ta, đứng thẳng người lên, quay đi. Tôi...tôi... tôi rất cuộc bị sao vậy, tôi không dám nhìn vào mắt cậu ta.

Không khí đang thoải mái tự nhiên thoáng chốc trở nên kì quặc...

<>CHƯƠNG 19

MÌ "NI TRIẾT"

"Tớ...tớ đi tìm quần áo cho cậu đây. Đúng rồi, cậu đi tắm luôn đi, tớ đi mở nước cho cậu." Sau khi trấn tĩnh lại tôi quay lưng về phía cậu ta nói thế.

"Tiễn Ni!" Tú Triết bất ngờ ôm lấy tôi từ phía sau, khiến tôi giật bắn mình.

"Cậu làm gì thế hả? Buông ra!" Tôi vừa vùng vẫy vừa hét. Sao cậu ta lại như thế, sao lại như thế...

"Xin hãy sinh con cho tớ đi!" Giọng nói cậu ta chưa bao giờ kiên định như thế. A_A "Khụ...khụ..."

Ông trời ơi-! Vừa nãy sao con lại thấy tên này đáng thương?

Tên diên này lại bị gì rồi ư? Lần trước đá cậu ta đi, vẫn chưa rút ra bài học đau thương à?

"Mẹ nói, nếu thật lòng yêu một cô gái, thì hãy để cô ấy sinh ra những đứa trẻ của riêng hai người, đó là cách yêu tốt nhất!"

A_A

"Cậu buông tớ ra đi đã! Nếu không... nếu không tớ sẽ giận đấy!"

Cậu ta ngoan ngoãn buông tay ra.

Trong tích tắc cơ thể được tự do, tại sao... tại sao tôi lại thấy như có chút hụt hẫng? Quách Tiễn Ni, mi bị sao thế hả... tại sao? Đúng là... căm ghét chính mình! Ghét quá...

"Cậu giận rồi ư? Đừng giận mà! Tớ chỉ muốn ôm cậu một lúc thôi! Thật sự chỉ muốn ôm một lúc thôi mà."

Tú Triết cảm thấy như tôi tức giận nên bám theo sau tôi thốt ra từng chữ một. Đồ ngốc, chẳng lẽ tôi lại nói là tôi đang giận chính mình?

"Woa, cuối cùng tớ đã tìm ra rồi, bộ này thế nào?" Tôi tìm ra bộ quần áo dài nhất của bố, bèn vội vàng chuyển đề tài.

Với chiều cao 1m85 của cậu ấy thì vẫn ngắn, song đã là bộ dài nhất rồi, thôi cứ mặc đại vậy.

"Vậy cậu vẫn còn giận tớ à?"

"Không giận, không giận! Được rồi, đi tắm đi đã, ngắn một chút cũng đành vậy, không còn bộ nào khác, dùng tạm đi." Tôi nhét quần áo vào tay Tú Triết, đẩy cậu ta về phía nhà tắm.

"Đúng rồi, Tú Triết, cậu có đói không? Có cần tớ làm chút gì cho cậu ăn không? A0A". Tôi hét lên vào nhà tắm. Không đối mặt với cậu ta khiến tôi thấy nhẹ nhõm hơn.

"Đói, tớ muốn một phần mì vị tỏi không thịt." Trong phòng tắm vọng ra giọng nói rõ ràng của cậu ta.

Mì vị tỏi á? Đó là cái quái gì? Lại còn không thêm thịt? Cậu có muốn ăn thịt thì tớ cũng không cho đâu!

Đúng là... cậu ta tưởng đây là tiệm mì nên gọi lung tung ah, cũng phải hỏi trước xem tôi có làm được không chứ! Tôi cũng thật là... sao lại hỏi cậu ta đói hay không để làm gì? Lại còn thêm một câu "Có cần tớ làm chút gì cho cậu ăn không?" nữa chứ! =.=

"Tú Triết, cậu nói món mì gì vậy? Tớ không biết làm đâu."

"Tớ cũng không nhớ nữa, cậu cứ làm đi, chỉ cần mì là được."

Cứ làm đi à? Vậy tôi làm đại đấy nhé! Không ngon thì đừng có trách đấy, tại cậu đòi ăn mà!

Đợi đã, tôi bỗng nhớ ra một vấn đề, lúc Tú Triết tắm thì tôi nấy mì cho cậu ta, kiểu gì vậy? Đúng là hơi giống một cặp vợ chồng trẻ!

Xùy xùy xùy, Quách Tiễn Ni, mi đang nghĩ lung tung bậy bạ gì thế hả? Đúng là... >_

Xem ra tốc độ của tôi cũng nhanh thật, cậu ta tắm xong không lâu, món "mì vị tỏi" tôi tự tạo đã ra lò bốc hơi nghi ngút. Cậu ta mặc quần áo của bố tôi đúng là ngắn cũn cỡn, tứ chi đều lộ một khoảng ra ngoài, có điều vẫn rất đẹp trai.

"A_A Woa, đẹp quá!" Phản ứng đầu tiên của Tú Triết khi nhìn thấy món mì tôi làm.

"Đương nhiên rồi." Tôi rất đắc ý. Dù thế nào thì nấu mì cũng là sở trường của tôi mà.

"A_A Woa~. Ngon quá đi mất!" Phản ứng đầu tiên của cậu ta sau khi nếm thử.

"Thật hả?"

"Thật!!! Tớ chưa bao giờ ăn món mì nào ngon như thế. Tiễn Ni, cậu giỏi quá!"

"Hà hà, chuyện nhỏ thôi! He he!" Tôi được cậu ta khen đến mức bay lơ lửng.

Ha ha! Sao tôi lại giỏi thế kia chứ? Ha ha ha! Đến tôi cũng không cảm lòng mà thán phục mình quá! Thấy đáng về cậu ta ăn ngon lành, nuốt ào ào mà lòng hư vinh của tôi được thỏa mãn hết sức.

"Tiễn Ni, chúng ta đặt tên ón mì này được không?"

"Không phải nó là 'Mì tỏi' à?"

"Đó là tên tớ từng gọi, chúng ta cần có tên riêng của chúng ta~0.0~"

Hừm —? Chúng ta????

"Vậy gọi là gì?"

"Gọi là 'mì Ni Triết' được chứ?"

"Mì Ni Triết? Tại sao gọi là mì Ni Triết?"

"Là mì Tiễn Ni nấu cho Tú Triết ăn đó!"

"Gì chứ? Người ăn mà cũng được đặt tên, cậu khiêm tốn quá nhỉ!" -,-

"Nhưng đó là chủ ý tớ đề ra mà! Nếu tớ không nói là muốn ăn, cậu có làm không? Nếu cậu không làm thì có món mì này không? Nếu không có món mì này..."

"Được rồi, được rồi, thật không biết cái kiểu logic của cậu là gì nữa, sợ cậu quá rồi!"

"Tiễn Ni"

"Hả?"

"Sau này ngày nào tớ cũng đến nhà cậu ăn 'Mì Ni Triết' có được không?"

"Cái gì? Không được."

"Tại sao?"

"Tớ... tớ rất lười, không muốn làm, vả lại cũng rất bận!" =.= Tôi không nói dối, tôi thật sự rất bận, bận ra sức tiến hành cuộc săn ác quỷ thứ 100 của tôi, bận ra sức theo đuổi Kim Thuần Hy. Tôi sẽ không thua cuộc dễ dàng đâu.

Điện thoại của Tú Triết reo vang rất đúng lúc, đúng là di động đáng yêu. Nếu không reo vào lúc này, chắc chắn cậu ta sẽ hỏi tiếp, "cậu bận thật ư? Tại sao cậu lại bận? Cậu bận những gì thế???" đại loại thế, đến lúc đó tôi phải căng đầu ra trả lời cậu ta.

"Con biết rồi, con cúp máy đây!" Tôi cứ nghĩ có thể thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ cậu ta chỉ nói mấy câu rồi cúp máy một cách thần tốc.

"Mẹ tớ giục về nhà!" Tú Triết ủ rũ cúi đầu. =.=

"Biết ngay mà, cậu về nhà nhanh đi!" Mẹ Tú Triết đúng là người cứu thế!

Nói thêm một lúc nữa, Tú Triết miễn cưỡng đi theo tôi ra cửa.

<>

<>

<>CHƯƠNG 20

ĐÊM KINH HỒN

Nhưng chưa ra khỏi cửa cậu ta lại lên tiếng.

"Tiễn Ni, ban đêm cậu ngủ ở nhà một mình có sợ không?"

"Không SỢ."=__"

"Không sợ thật à?"

"Không sợ thật mà."

"Vậy tớ kể cậu nghe chuyện ma được không?"

"Không! >-<" tôi=""" vôi=""" vàng=""" bịt=""" chặt=""" hai=""">

"hê hê~ lại còn bảo không sợ!"

"Cậu đúng là vô lý đùng đùng, ở nhà một mình buổi tối với không thích nghe chuyện ma thì có gì liên quan với nhau chứ?"

"~A A~ Liên quan nhiều ấy chứ, ma thích nhất là đến những căn phòng ban đêm chỉ có một người ở. Cậu nghe Cộc! cộc cộc~I, là âm thanh ma đi đấy!"

"A~, đừng nói nữa.>0<"tôi bịt=""" tai=""" sợ=""" quá=""" hét=""" âm=""" lên=""" vôi=""" vãi=""" đấy=""" tú=""" triết=""" ra=""">

"Cậu đúng là đồ đáng ghét, dọa dẫm tớ thì có gì hay ho đâu."

"Chuyển đến nhà tớ ở đi!" Tú Triết đột ngột nói về vô cùng nghiêm túc.

A_0 "Cái...cái gì?Cậu đang nói gì vậy?"

"Tớ muốn mời cậu chuyển đến nhà tớ ở!"

"Hả, không cần!"

"Ở một mình rất là kinh khủng đấy."

"Cậu cứ yên tâm, tớ sẽ không ở nhà một mình mãi đâu. Bố tớ ngày mai về rồi."

"Nhưng bố cậu hay đi công tác lắm mà? Thế thì cậu phải ở nhà một mình mãi rồi"

"Sao lại thế được? Chuyển đến nhà tớ đi! Nhà tớ rất to, phòng trống rất nhiều, rộng rãi thoải mái hơn nhà cậu nhiều A0A~. Vả lại, cậu cứ yên tâm, tớ sẽ không thu tiền thuê nhà đâu, lại còn cung cấp ngày ba bữa ăn miễn phí nữa, sau đó đưa cậu đi học đón cậu về nhà. Thế nào? Đi với tớ chứ!"

"Làm sao được? Tớ không đi đâu, cậu nghĩ tớ là người gì chứ?" Đúng là ~:(Cái tên này đúng là suy nghĩ quái gở, cậu ta tưởng tôi là vợ cậu ta chắc, xì.

"Nhưng mà..."

"Được rồi, được rồi, mau về nhà đi chứ, mẹ cậu chắc là sốt ruột lắm rồi đó. Bye bye, đi đường cẩn thận nhé!" Tôi không đợi cậu ta nói bèn chuẩn bị đóng cửa lại.

"Tiền Ni, khoan đã", Tôi lại bị cậu ta gọi giật lại. Tên này lại nghĩ ra gì nữa đây.

"A? Gì thế?" Tôi quay lại hỏi

"Tôi nay nhớ sạc pin điện thoại đầy còn nữa, đừng khóa máy, ngày mai tớ muốn gọi cho cậu"

"Biết rồi, bye bye!"

"Bye bye~!" Tên đó rút cuộc cũng biến mất dù rất lưu luyến

Hôm nay mệt quá đi mất, cái tên này, cứ bám theo mãi. Nhưng có chút kì quặc, hình như tôi không ghét lắm, chắc tôi sẽ không thích tên này thật chứ, sao lại thế được, không thể nào, tuyệt đối không thể... Tôi đóng cửa lại, lên giường ngủ "Cộc..cộc..cộc..."

A_0 Tôi nay hình như có gì đó rất lạ, thật tình là có âm thanh nào đó vang lên kia...

"Cộc..cộc..cộc..." Lại nữa rồi, chắc không có ma thật chứ? Khuya khoắt thế này rồi, ôi mẹ ơi!!!

Tôi lật đi lật lại trên giường như "bánh rán". Tất cả đều do tên Tú Triết mà ra, vô duyên vô cớ tự nhiên nói cái gì âm thanh ma bước đi chứ... Làm sao đây? Hơi sợ sợ rồi...gọi điện thoại cho Tịnh Mỹ vậy, đúng, phải gọi điện cho nó.

"Tịnh Mỹ, Tiền Ni đây!"

"Ừ!"

"Giờ tớ đang ở nhà một mình"

"Ồ"

"Tớ... hình như tớ nghe thấy những âm thanh rất đáng sợ. Mười sáu tuổi rồi mà vẫn nhát gan, mắt mặt quá"

"Ừ"

"Cậu có nghe tớ nói không đấy?"

"Cậu hơi sợ phải không?" Cái tên Tịnh Mỹ này lời quý như vàng này cuối cùng không còn nói với cái ngữ điệu một âm tiết nữa.

"Ừ mà không phải chỉ là hơi hơi..."

"Ừ, tớ dạy cậu một cách!"

"Thật à, nói mau!!"

"Nhét bông vào lỗ tai ấy, sau đó trùm chăn kín đầu! Nói xong đã nghe tiếng "cách tút tút..." vang lên. Tịnh Mỹ làm gì thế? Đừng nói là cúp điện thoại rồi nhé?

"ALÔ, ALÔ!" Mặc tôi alô a liếc thế nào, âm thanh trong điện thoại vẫn là - không có âm thanh nào cả. ~:-(Trương Tịnh Mỹ chết tiệt dám cúp điện thoại của tôi. Tịnh Mỹ chết tiệt, Tịnh Mỹ xấu xa, lúc quan trọng lại chẳng có tình người gì cả. Hu Hu, tôi không chọn bạn cẩn thận rồi! Đánh bó tay thôi, cứ thử cách Tịnh Mỹ chỉ cho vậy - "nhét bông vào lỗ tai, sau đó trùm chăn kín đầu"!

Trong giấc mơ, Kim Thuần Hy lại xuất hiện , hung hăng dữ tợn túm lấy tôi ra sức lay lắc, xong rồi vẫn không hả giận, còn treo tôi lên cây lắc tiếp!

ư~?Hả? Lắc? Lay? Lay Lắc?

0_0 Đúng là đang rung lắc thật??? Mơ sao? hình như không phải... Tôi cố gắng để tỉnh táo lại!!

"Xoảng!" Một tiếng vang cực lớn, khiến tôi giật bắn mình, ngồi phắt dậy trên giường. Tiếng gì vậy? Chuyện gì thế? Lọ hoa trên bàn trang điểm sao lại rơi xuống đất vỡ tan như thế này? Tự rơi xuống ư? Sao giường lại rung lắc? bàn và ghế cũng đang chuyển động. Trời ơi, không phải lay lắc, mà là rung lên! Ngồi nhà đang rung lên!!!!

0_0 Cách!!! Xoảng!!! Rầm!!! Tầm gương trên tường, gương trên bàn trang điểm toàn bộ rơi xuống vỡ loảng xoảng.

Ông trời ơi? Chuyện gì thế này??? Động đất??? chẳng lẽ là động đất??? Điện thoại di động...bên gối đầu có điện thoại di động.

"ALO! Tỉnh Mỹ!!! Tôi túm lấy điện thoại di động, bắt đầu cuống quýt gọi điện "

(>0<) động=" đất=" !!!=" có=" động=" đất!!!=" động=" đất=" rồi=">

"Lấy bông nhét vào lỗ tai..."

"A?? Cậu nói gì thế?"

"Cậu đang nằm mơ!" Tút...tút...tút...

"Trương-Tĩnh -Mỹ!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Tôi hận đến nỗi muốn nghiền nát cái tên đó ra.

Không còn thời gian để suy nghĩ nữa! Căn nhà đang rung động không ngừng, mà rõ ràng dưới gầm dưới văng lên tiếng đứt vỡ! Trời ơi, Không phải chứ? cả đời tôi chưa bao giờ gặp phải động đất mà làm sao đây? Làm sao đây?

Rốt cuộc phải làm sao...hu hu hu...

"Cách...cách...Một âm thanh đứt gãy cực lớn, văng lên từ phía dưới gầm giường! Gì đây? Nền nhà đã bị nứt ra? Nhà tôi ở tầng trên cùng mà! Trần nhà trên đầu cũng bắt đầu rơi từng mảng từng mảng vừa xuống, chúng hung hăng rơi xuống giường, bụi tung lên làm mờ tầm nhìn.

"Ngày tận cùng thế giới! cứu tôi với! Khụ-Khụ-khụ~!" Cuối cùng tôi không kìm nổi, hét lên nhảy xuống giường. Bụi vừa sọc vào mũi tôi xuống cổ họng, khó chịu quá, khó chịu...

>-< tôi=" cổ=" nín=" thở,=" nhào=" ra=" phòng=" khách=" như=" một=" con=" điện...=" quái=" gỗ!=" phòng=" khách=" hình=" như=" không=" bị=" gì?=" chẳng=" lẽ=" động=" đất=" ngừng=" rồi?=" hoặc=" là=" vừa=" nãy=" tôi=" nằm=" mơ=" thật=">

"Rầm rầm...ầm!!!"Một tiếng vang kinh thiên động địa văng ra từ phòng ngủ!

Chuyện...chuyện....chuyện này là sao???

A_0!!!!!! Trời ơi! Cả gian phòng ngủ sập rồi! Trên nền nhà nứt ra một cái hố lớn, Giường và vật dụng trong nhà đều rơi xuống cái hố đó. Cả gian phòng biến mất!!!

>-< hu=" hu~~!=" phòng=" cửa=" tôi!!!=" gấu=" pooh=" cửa=">

Còn...còn ảnh của mẹ nữa!!! Hu hu hu hu hu hu ... Hu hu hu hu hu hu ... Hu hu hu hu hu hu >

Mẹ ơi, sao mẹ lại bỏ con gái lại thế gian chịu khổ này cơ chứ!!!

<>

8. Chương 8

CHƯƠNG 21

THUÊ NHÀ

Tin tức sáng sớm hôm sau...

"Tôi qua khu XX của thành phố đã phát sinh sự kiện sập nhà tập thể do sửa chữa bất hợp pháp. Vì chưa hiểu rõ kết cấu nhà đã mời đội sửa chữa lại để sửa chữa, nên đã làm hỏng móng chịu lực, gây sụp đổ hoàn toàn căn nhà phía trên, may mắn là không có thiệt hại về người..."

Buổi sáng, cuối cùng tôi đã nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của bố. "-/IOA- Bố..." Tôi vui sướng nhào đến, ôm chầm lấy bố.

"Con gái ngoan của bố, việc trong nhà bố sẽ giải quyết con cứ đi học đi nhé!" Bố vuốt tóc tôi nói.

Nỗi thấp thỏm lo lắng cả đêm của tôi bây giờ đã tĩnh lặng, cũng may tôi còn có bố. Một ông bố tốt, hehe!

Sáng tối lúc về đến nhà, bố như đã đợi rất lâu rồi, sự cố tối qua cũng đã phơi bày. Thì ra nhà dưới sửa chữa phá vỡ cấu trúc tòa nhà nên bị mất cân bằng, dẫn đến sụp đổ.

Sửa chữa cái chết tiệt, thảo nào cứ có tiếng "lộc cộc" làm tôi sợ hãi pháp phòng cả đêm. Nhớ đến câu "Cậu là Quách Tiễn Ni đánh không chết được" của Tịnh Mỹ sáng nay mà cũng thấy hơi ngượng, hì hì.

"Tiễn Ni. ở nhà một mình mãi, con cũng thấy sợ phải không?"

"Huhm—, cũng ổn ạ! có lúc con thấy hơi sợ, hìhì. Có điều con cũng quen rồi, hehe bố yên tâm, con của bố tuyệt đối không phải là đồ nhát gan."

"Tuy là thế nhưng bố cứ phải đi công tác mãi, để con ở nhà một mình bố không yên tâm, bây giờ nhà cũng không ở được nữa. Bố định thuê một căn nhà an toàn chút cho con"

"A? Ồ" Tôi chỉ có người thân là bố. không thể để bố lo lắng. tuy trong lòng tôi thực sự rất buồn. T T

Ăn bữa tối với lâm trạng ủ rũ, chúng tôi đi tìm nơi để thuê nhà. Nhưng đi loanh quanh mãi cũng không tìm được địa chỉ đã in trên quảng cáo. Chân tôi đau quá đi—!

"Tiễn Ni à, địa chỉ trên tờ quảng cáo này hình như hơi khó tìm..." Bố cầm tờ quảng cáo nhìn trái ngó phải, gương mặt hoang mang, rồi lôi ra một cái la bàn mang theo bên mình.

"Hừm...phía bắc..."

"Bố ơi, bố ở chỗ ngoài hoang vắng quen rồi, nên đương nhiên sẽ không tìm ra hướng đi trong thành phố. Hay để con dẫn đường!" Thực ra tôi chẳng có cảm giác về phương hướng chút nào. lúng ta lúng túng, cố gắng làm ra vẻ thành thạo, tôi đưa bố vòng tới vòng lui, cuối cùng cũng đến trước một tòa biệt thự vô cùng hoành tráng.

"Chính xác là ở đây rồi" Tôi đặc ý đưa tờ quang cáo lên nói. Bố cười hà hà nhìn ngôi biệt thự trước mặt "Ồ đây à. điều kiện tốt lắm. nhìn cũng rất hiện đại, tiền thuê lại rẻ như vậy."

"Nhưng mà hình như có gì lạ !Một ngôi nhà như thế sẽ đắt lắm! Chẳng lẽ chủ nhà là người đàn?"

"À, bố ơi..."

Một trận gió lạnh lẻo thổi qua. tôi bỗng hét lên "Chẳng lẽ đã từng xảy ra vụ án giết người? Con sợ..."

"Đừng sợ. có bố ở đây! Có điều nghe con nói vậy, hình như chủ nhà có chút vấn đề thật, chúng ta cứ cẩn thận"

Lúc này. cửa căn biệt thự đột ngột mở toang, tôi giật mình nhảy ra nấp sau lưng bố. Thượng đế phù hộ chắc không phải họ ra để diệt khẩu vì nghe thấy những gì chúng tôi vừa nói đó chứ? Tôi căng thẳng len lén nhìn hai người vừa bước ra từ đó.

Kỳ quá? Hai người này ...đâu có giống kẻ xấu đâu người đàn ông đáng vẻ cao quý, vừa nhìn là biết người thành đạt, người phụ nữ xinh đẹp quý phái, cử chỉ rất nhã nhặn. Sao họ có thể... "Bạn cũ!!"

Bố tôi và họ nhìn nhau đúng một phút. đột ngột xúc động kêu lên. 0_0 Sao? Bố quen chủ nhà sao? Sao trùng hợp quá vậy*~!

"A. Đại Tuấn. cậu thật đấy ư! "Chủ nhà bước đến ôm lấy bố tôi, nỗi xúc động ngập tràn trong lời nói.

"Tiễn Ni, đến đây chào bác trai bác gái đi! Họ là bạn thân nhất thời đại học của bố và mẹ con đấy!" Tôi vẫn đang đảo mắt ngó trái ngó phải về phía căn nhà to lớn ấy, thì bố đã gọi tôi đến.

"Thưa hai bác. con là Quách Tiễn Ni ạ!" *- * Giả vờ ngoan (Không chừng tiền thuê nhà được rẻ đấy, he he~!)

"^O^ Chào con, Đại Tuấn, đây là con gái cậu hà? Giống Huệ Hân quá - xinh xắn lắm, nhìn cô bé như thấy Huệ Hân ấy huhu...Tôi lại bắt đầu nhớ tới Huệ Hân rồi...huhu..." Nhìn đôi mắt long lanh nước cu3a bác gái, tôi có phần kinh ngạc. Xem ra bác gái rất thân với mẹ tôi.. huhu... tôi cũng nhớ mẹ quá!

"Ừ, mẹ nó đi sớm quá. tôi lại đi công tác thường xuyên..." Khóe mắt bố tôi bắt đầu ươn ướt, "Hôm qua nhà xảy ra sự cố, tôi lại không chăm sóc nó được..."

"Bố thuê một căn nhà cho con ở là được mà~! Con rất biết tự chăm sóc mình~!" Tôi vội vã cướp lời bố .

"Bác gái, trên tờ quảng cáo nói ở đây còn phòng trống, có thì cho con thuê được không?" Tôi không muốn thấy bố tự trách mình.

"Quảng cáo? Thuê nhà?" Bác trai lắc đầu với vẻ sững sờ.

Hả?? Chẳng lẽ tôi dẫn sai đường? Tôi vội và lôi tờ quảng cáo ra, đối chiếu với số nhà thêm lần nữa.

Choáng, tính ra tôi nhầm lẫn thật, ôi chao, mắt mắt quá! Tôi và bố bốn mắt nhìn nhau...

"Tiễn Ni, nhà hai bác đúng là có phòng trống, con có chịu ở nhà bác không?" Bác gái nhiệt tình kéo tay tôi nói "Con có thể xem bác là mẹ không? Bác lúc nào cũng mong một đứa con gái như con"

AA_AA! thật không? Họ muốn nhận tôi thật ư? Lại còn muốn tôi xem bác gái như mẹ...Tôi vẫn chưa được ở một ngôi biệt thự nào rộng rãi như vậy — Tim đập ing—!

"Nhưng mà... như vậy làm phiền hai bạn quá" Bố tôi lên tiếng với vẻ khó xử.

"Đừng kiểu cách thế, chúng ta là bạn bè mười mấy năm rồi mà, Cứ quyết định vậy đi~!" Bác trai cũng có vẻ rất nhiệt tình. Một cô bé đáng yêu như tôi, chắc họ thật lòng muốn nhận lắm chứ...

"Tiễn Ni, con cứ xem như đây là nhà của con nhé" Bác gái cứ nắm tay tôi mãi.

"~:">- Dạ", Không hiểu vì sao mà nhìn thấy bác gái tôi có cảm giác thật thân thiết, rất giống mẹ.

"Đừng có đứng ngoài nói chuyện mãi thế, vào trong đi"

A0A...Woa—! Bên trong còn đẹp hơn bên ngoài nữa tôi sắp choáng mất...

"Thuần Hy! Thuần Hiến! Đến đây gặp chú Quách đi này!" Bác gái gọi với lên phía trên.

<>

<>CHƯƠNG 22

TÔI VÀ KIM THUẦN HY SỐNG CHUNG RỒI

Há~?0_0 Thuần Hy? Chẳng lẽ ở đây cũng có một Thuần Hy sao? Chắc không trùng hợp thế chứ?!

Nhưng chắc không có ai đáng ghét hơn tên Kim Thuần Hy kia đâu...hehe...hehe. hehe...

Trong lúc tôi vẫn đang nghĩ ngợi vẩn vơ, mọi bóng dáng từ trên gác chậm chậm xuất hiện.

A_O” O_O” O_O”! Trời ơi! Sao mà khéo thế cơ chứ? Sao lại trùng hợp kinh khủng vậy? Tôi như bị điện giật không nhúc nhích gì nổi.

Người trước mắt tôi kia, không là cái tên đầu heo tự cao ấy thì còn là ai?

Ha-lhaha~! Hahaha~! Hahahaha! hahahahaha!

Trời ơi, chúa ơi, thượng đế ơi, bồ tát ơi, cảm ơn tất cả! Cảm ơn đã cho con một cơ hội, một cơ hội ”sống chung” với tên Thuần Hy ”đầu heo” này! Con nhất định sẽ không phụ lòng mọi người, ha ha ha! Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn tất cả!

”Thuần Hy, đây là chú Quách, còn đây là em Tiễn Ni!” Bác gái nhiệt tình giới thiệu chúng tôi.

”Thưa chú Quách! Chào em Tiễn Ni!”

Em Tiễn Ni??? Buồn nôn quá !!! Nôn đây...

Xem ra anh ta rất có vẻ lễ phép chào hỏi chúng tôi đúng là người thờ ơ vô hữu! Cái tên giả tạo! Từ đầu tới cuối không nhìn tôi cái nào. Chào hỏi mà chào thế à? kiêu cái gì mà kiêu? Không nhìn tôi hử?

Gì? Gì chứ, cái tên này chào một tiếng xong quay đầu lên lầu á?! Ở đây thêm phút nào thì chết à! Thật là...! Hừ hừ...

”Chị nhìn gì thế hả?” Đột nhiên một gương mặt nhỏ nhắn xuất hiện ngay trước mặt tôi vừa đúng lúc cần tầm nhìn.

Thật là, cái mặt đáng ghét, tên nhóc này ở đâu ra vậy nhỉ. tại sao không sớm không muộn, lại đúng vào lúc này nhảy ra, đúng là Kim Thuần Hy thu nhỏ! He he có điều nhìn rất đáng yêu! Ha! đáng yêu???

”A, Ồ, không có, không có chị đang nhìn em này, em thật là đáng yêu! he he.” Tự tôi cũng thấy mình giả tạo quá!

”Con gái mê trai.”

”Cái gì???” Dám nói tôi mê trai? Tên quỷ nhỏ này? Rút lại lời nói nó đáng yêu lúc nãy! ”Đúng là cái đồ đầu heo nhỏ!”

”Thuần Hiến, không được vô lễ như vậy, đây là chị Tiễn Ni!” Bác gái bắt đầu giới thiệu với tôi về tên quỷ nhỏ đó. Em trai của Thuần Hy sao? Sao con của nhà này đều một gương mặt thế nhỉ?

”Thuần Hiến, chào em.” Tôi đưa tay ra với vẻ vô cùng nhiệt tình. Tôi bắt buộc phải nhiệt tình, đó là tấm thẻ quan trọng để đến được với tên đầu heo lớn kia!

Nhưng cậu nhóc không có chút phản ứng nào! Thật sự là không có một phản ứng nào? Sao cậu nhóc có thể thế được chứ? Trời ạ, tôi lại đứng tượng trước một thằng nhóc tám tuổi ư, tôi muốn chết quá đi!!!

”Thuần Hiến, con gái bây giờ không thích con trai quá lạnh đầu!!” Thằng nhóc hừ!!!

”Sao chị biết?”

”Chị là con gái mà!”

”Chị là bà già!” Cậu nhóc tàn nhẫn ném cho tôi một câu, rồi hét như anh trai cậu ta, quay người lạnh lùng bỏ đi.

Gì chứ? Trời ơi. sao tôi lại bị nói thảm thế...T_T Tôi có vẻ già lắm sao? Chắc không phải, không thể. Tôi là Quách Tiễn Ni mà! Quách Tiễn Ni xinh đẹp và trí tuệ! Cái đầu heo nhỏ này, sớm muộn gì cũng như cái đầu heo lớn thôi.

Đau lòng quá lần đầu gặp nhau đã ngượng ngùng thế rồi!!!

Có điều tâm trạng tôi tệ rất nhanh bị thay thế bởi sự nhiệt tình của bác gái, bác hàn huyền tâm sự với tôi, bác còn bố trí cho tôi một căn phòng rất đẹp. Tôi sung sướng quá hehe!!

Lần đầu được ở một căn phòng xinh đẹp như thế này, tường còn là màu hồng tôi thích nhất nữa chứ, cảm động quá! Có điều quan trọng nhất là cái tên Kim Thuần Hy kia ở ngay bên cạnh phòng tôi, tôi sướng đến nỗi suýt cười ra tiếng. Ha ha ha.....

Suýt nữa thì quên, đã bảo là sẽ gọi điện cho Tịnh Mỹ mà! Tôi nhắc máy gọi cho nó.

"ALÔ~, Tịnh Mỹ , tớ phải báo cho cậu biết một tin động trời. Cậu đoán xem bố tớ đến ở nhà ai nào? Chắc chắn cậu không đoán ra! Tớ mà nói ra chắc cậu sẽ sướng chết đi ấy! Là Kim Thuần Hy đó. đúng là Kim Thuần Hy của chúng ta! Ha ha ha!"

"Chúc mừng cậu! Xem ra ông trời đang giúp chúng ta đấy"

"Đúng thế~, tuyệt quá chừng!"

"Tiễn Ni, phải cố gắng đó! ông trời đã sắp đặt hai người rồi, nếu không thể cura đổ anh ta trong thời gian đã định, cậu cứ đợi bị Sét đánh đi nhé!"

"Cái gì? Cái gì mà sét đánh??? Sao cậu nói gì mà khó nghe thế. Cậu cứ yên tâm đi, có bao giờ tớ thất thủ đâu"

"Cảm giác ở nhà anh ta thế nào?"

"Rất tuyệt!!! Tuy em trai anh ta cũng quái gỡ hết vậy, có vẻ khó đối phó, song bác gái lại rất tốt với tớ, bác giống như mẹ tớ ấy, còn bố trí cho tớ một căn phòng màu hồng đẹp nữa..."

"ừ, cậu phải nhớ luật cấm của chúng ta đó - tuyệt đối không được nảy sinh tình cảm với vật sẵn..."

" ^^ Biết rồi, biết rồi. cậu yên tâm đi, tuyệt đối không thể, cái loại ấy à! Được rồi, hôm nay mệt quá. phải ngủ một giấc thật ngon trên chiếc giường lớn màu hồng này mới được, mai gặp nhé!"

"Cố lên! Mai gặp!"

Lần đầu trong giấc mộng được mẹ ở bên cạnh, chưa bao giờ tôi ngủ ngon đến thế! Hehe

~~Buổi sáng gặp cái tên lạnh lẽo kia ở bàn ăn, tôi còn cảm thấy khó hiểu, giống như đang nằm mơ vậy!

Ăn sáng xong, tôi vác cặp chuẩn bị chen xe buýt, không ngờ bác gái gọi: "Tiễn Ni, con đi với Thuần Hy đi!"

"Mẹ, không cùng đường!" Một giọng nói lạnh lùng lâm li vang đến, ngoài cái tên Thuần Hy lạnh như băng ấy ra thì còn ai khác.

Cứ nói thẳng là không muốn đưa tôi đi là được, kiếm cớ gì mà thô thể, học cùng trường mà bảo là không cùng đường, vậy mà anh cũng nghĩ ra được. Thật là... Bản tiểu thư đây không thèm ngồi xe anh đâu! Hừ—

Khoan đã, không được, sao tôi lại có ý nghĩ đó được, giờ là phải theo đuổi anh ta mà, nhất định phải mặt dày đeo bám quyết liệt mới đúng, hôm nay nói gì thì nói cũng phải ngồi xe anh ta đến trường! Quách Tiễn Ni bây giờ phải hy sinh cái tôi, hoàn thành sự nghiệp lớn lao!

"Thuần Hy ngậm miệng lại ẹ! Cái gì mà không cùng đường? Hai con học cùng trường mà bảo không cùng đường à? con xem mẹ con là đồ ngốc à?" Woa woa...bác gái tuyệt vời quá, chính xác, con ủng hộ bác!!!

"Hôm nay con phải đến thư viện, nên không cùng đường!" Cái tên này đúng là xảo quyết hết chỗ nói.

"Vậy con cũng phải đưa Tiễn Ni đến trường rồi đi thư viện sau! Nhà chúng ta có mấy chiếc xe mà phải để Tiễn Ni đi xe buýt mãi à?"

"Vậy phải nhờ anh Thuần Hy rồi!", Đây là lời tôi nói sao? Tự tôi cũng muốn ói...

"Được rồi, nhanh đi, lên xe!" Anh ta lườm bàu với vẻ nóng nảy.

Anh ta đang nói với tôi hả? Sao mắt không nhìn tôi?

"Anh đang nói chuyện với tôi hả?"

"Ngốc, tưởng tôi nói với cái xe chắc!"

Ngốc? Dám nói tôi ngốc??? Nhịn đi!!! Nếu không phải đã hứa hẹn thề thốt, tôi đã xử đẹp anh rồi!!!

Dù thế nào đi nữa tôi vẫn ngồi lên xe ! Hừ...Cái loại này phải dạy dỗ mới được!

Chiếc xe lao đi thật nhanh, may mà Quách Tiễn Ni tôi không phải loại con gái tầm thường, có thể thôi mà đã dọa tôi ư? Tóm lại chiếc xe tôi ngồi chắc rồi!!! ha ha ha!

"Dừng xe! Dừng xe!" Tôi bỗng kêu toáng lên.

Xe phanh lại rat gấp! Đã dừng! Cái tên này thì ra còn có chút ngoan ngoãn. He he.

Tôi vội vàng nhảy xuống. Tôi xuống ở đây vì tôi đã nhìn thấy Tịnh Mỹ. he he... Xuống xe rồi tôi mới nhận ra tôi đã sai.

Ngoài đôi mắt muốn ăn tươi nuốt sống tôi ở trên xe kia, còn có những ánh mắt vừa căm hận vừa ghen tức trên đường nữa. Đây là con đường duy nhất để đến trường, sao tôi lại xuống xe ở đây cơ chứ? Lại còn xuống từ xe của "bảo bối của trường~Kim Thuần Hy" nữa? Tôi đúng là hồ đồ mất rồi. chẳng phải là muốn trở thành kẻ thù chung của mọi nữ sinh trong trường sao?

"Cậu sắp thành đối tượng" quan tâm "của mọi nữ sinh trong trường Trung học Sâm Vĩnh này rồi đó!!!" Tịnh Mỹ vừa thích thú quan sát thái độ quái gở của đám mê trai, vừa không quên trêu chọc tôi.

"Do cậu cả! Nếu không phải nhìn thấy cậu thì tớ đã chẳng xuống xe."

"Sao lại trách tớ? Tớ có bảo cậu xuống xe đâu! Dù sao nữa, trò vui sắp diễn ra rồi đây! Hi hi A_A, lúc Tịnh mỹ nói thế, ánh mắt bắt đầu có một màu rất đậm, đó là dấu hiệu báo trước khi nó thấy hứng thú một điều gì đó!

Sao lúc này mí mắt tôi cứ giật giật liên tục vậy????

<>

<>

<>Chương 23:

CÒN 5 NGÀY

Thời gian sắp ác quỷ của tôi mỗi lúc một ngắn, Kim Thuần Hy chết tiệt, dù ở cùng dưới một mái nhà nhưng vẫn làm cái vẻ mặt âm u đó, một ngày nói không đến ba câu, lại thêm cái tên quỷ nhỏ kia hình như cũng rất khó đối phó, phần trăm thắng lợi của tôi nhỏ quá!

Làm sao đây? Danh tiếng của tôi? Kỷ lục của tôi...

">0<, tại=" " sao?=" " tại=" " sao=" " lại=" " phải=" " dọn=" " đến=" " nhà=" " cậu=" " ta?=" " tại=" " sao=" " không=" " dọn=" " đến=" " nhà=" " tớ=" " chứ?=" " tại=" " saoooooooooooo...=" ">0<" cái=" " tên=" " lý=" " tú=" " triết=" " cứ=" " kê=" " gào=" " mãi=" " bên=" " tại=" " tôi,=" " ép=" " tôi=" " phải=" " điên=" " lên=" ">

Nhẫn nại! Nhẫn nại! Đây là sân thể dục của trường không thể làm chuyện tổn hại hình tượng được, tuy đến bây giờ tôi không còn hình tượng gì nữa.

"Tú Triết... Có phải cậu rất muốn Tiến Ni dọn đến nhà cậu ở?"

Đúng vào lúc tôi sắp nổi cơn điên, Tịnh Mỹ đột nhiên xuất hiện, tuyệt quá! Quan Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn đã xuất hiện rồi.

"Tất nhiên rồi, Tịnh Mỹ là người tốt nhất!"

Cái tên này, đúng là vô duyên, lại còn nũng nịu trước mặt Tịnh Mỹ nữa, cậu ta còn lớn hơn chúng tôi mà >.

"Thế à? Vậy cậu theo tôi đi!" Tịnh Mỹ cười dịu dàng bí ẩn với Tú Triết, rồi quay người bỏ đi. Cái tên này, lại đang ấp ủ âm mưu gì đây?

"Gì thế?" Tú Triết lập tức bị Tịnh Mỹ thu hút, ngoan ngoãn lẻo đẻo đi theo.

Woa...! Đúng là Tịnh Mỹ! Chỉ mấy câu thôi đã giải quyết được cái tên dai như đĩa ấy rồi. Chỉ có nó mới nghĩ ra cách thôi.

Mấy phút sau, Tịnh Mỹ trở về một mình.

"Í...Tên kia đâu rồi?"

"Đi rồi"

"Đi rồi??? Cậu lợi hại quá, nói cho tớ biết cậu lừa cậu ta đi bằng cách nào? Tớ muốn biết lắm lắm??? Hehe."

"Bảo cho cậu biết cách lừa Tú Triết có giúp ích gì cho cậu không? Tự cậu đếm mà xem, xem còn cách kỳ hạn săn ác quỷ bao nhiêu ngày nữa."

"1,2,3,4... 5, đúng, không sai, 5 ngày, còn cách 5 ngày nữa cho kỳ hạn một tháng săn ác quỷ! Hả 0_0 Trời ơi! Chỉ còn 5 ngày thôi sao" Lúc này tôi mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

"Cuối cùng cậu cũng biết còn 5 ngày. Cậu xem xem đã dùng hết 25 ngày kia vào những việc gì rồi?"

Phải rồi, chỉ còn 5 ngày nữa, nhưng những gì vận dụng được đã làm hết rồi, tôi vẫn nghiêm túc như trước mà nhưng anh ta không mắc câu, tôi còn làm gì khác được đây.

"Không thể trách tớ, có trách thì phải trách cái tên Kim Thuần Hy chết tiệt kia!"

"Đừng có kiếm cớ ỉn hĩa nữa."

"Cái gì? Tớ là Quách Tiễn Ni cơ mà! Tớ không tin là không lừa được hĩa."

"Cơ hội duy nhất còn lại lúc này chỉ có trong hội thao toàn trường sắp diễn ra thôi!"

"hội thao? Đúng rồi! Sao tớ không nghĩ đến hội thao nhỉ?" Tôi vỗ mạnh vào đầu mình một cái, để tỉnh táo hơn một chút.

"Theo truyền thống hội thao của trường, nam nữ nào thắng giải năm hạng mục phối hợp sẽ có đặc quyền yêu cầu bất cứ một người nào đó trong trường làm một việc gì đó ỉn hĩa! Tuy truyền thống này không còn được đề xướng trong mấy kì hội thao gần đây nữa, song tớ đã tìm ra những việc liên quan đến nó, đến lúc đó muốn thực hiện cũng không khó lắm..."

"Cũng tức là chỉ cần tớ đoạt quán quân năm môn phối hợp thì có thể..."

"Có thể bắt Kim Thuần Hy làm bất cứ điều gì cho cậu - bao gồm làm bạn trai của cậu!" Tịnh Mỹ đúng là Tịnh Mỹ, luôn luôn biết tôi đang nghĩ điều gì, hehe!

"Ha ha ha! ^O^ Vậy đúng là quá đơn giản. Quách Tiễn Ni tớ là thiên tài thể thao, đừng nói năm môn phối hợp, mười môn tớ cũng ăn chắc được nữa là.. .Ha ha!"

"Vậy phải nhờ cậu rồi, hội thao là ngày cuối cùng, cũng là kỳ hạn đã hẹn!"

"No Problem, Tịnh Mỹ! q(^o^)p"

Kim Thuần Hy! Lần này anh chết với tôi!!! Ha ha ha ha..... !

Tâm trạng thoát chốc trở nên tươi sáng, về nhà đối diện với cái đầu heo lạnh lùng Kim Thuần Hy, tôi vẫn có thể cười được, ha ha!

Lúc ăn cơm tối, bác gái bỗng hỏi tôi:

"Tiễn Ni này, hội thao lần này con tham gia môn nào thế?"

"Con ý ạ! Con tham gia năm môn phối hợp ạ!"

"Woa!!! ^0^ Tiễn Ni của chúng ta giỏi quá, bác biết ngày mà, còn Thuần Hy con thì sao?"

"Tùy...đến lúc đó hãy nói!"

Tên đầu heo, anh ta tưởng mình ăn chắc đấy à! Đúng là....

"Cả nhà bác sẽ cổ vũ cho con!" Bác trai cũng hứng chí phụ họa.

Hội thao trường trung học Sâm Vĩnh cuối cùng đã tiến hành trong sự mong đợi của tôi.

Hôm đầu tiên thi đấu, tôi tham gia môn đẩy tạ nữ và bơi nữ.

"Tiễn Ni, cố lên!!! Tiễn Ni cố lên!!! Tiễn Ni cố lên..." đội cổ vũ gia đình do bác gái dẫn đầu đang nhiệt tình vỗ còi hét lên với tôi!

Tú Triết lúc này càng khoa trương hơn, đang giương một chiếc loa khuếch thanh cỡ lớn không biết lấy ở đâu ra, gào thét ầm ĩ.

Chớp mắt, âm thanh "Tiễn Ni cố lên", "Tiễn Ni cố lên" đã át hẳn những âm thanh khác, bao gồm cả đài phát thanh của trường khiến mấy người ban tổ chức phải giống trống khoa chiêng điều chỉnh lại....

Cảm động quá đi mất ....>< nhiệt=" " tình=" " của=" " họ=" " khiến=" " tôi=" " quá=" " cảm=" ">

"Môn đẩy tạ nữ sắp bắt đầu, xin mời các vận động viên vào sân"

"Hu hu hu hu..... " tôi đã bước vào sân đấu, vẫn còn chìm đắm trong sự nhiệt tình mà đội cổ vũ gia đình đã mang lại, không cách nào thoát ra được.

"Tiễn Ni" tiếng Tịnh Mỹ vang lên.

Lạ quá, sao nó lại xuất hiện ở đây? Chẳng phải đang ở trên khán đài đó sao?

"Đúng là không chịu nổi cậu, người ta mới nhiệt tình chút xíu mà đã khiến cậu quên hết mọi thứ rồi. Được, được, đừng khóc nữa, sắp thi đấu rồi kìa, cố lên".

"ừ" tôi cười mà nước mắt cứ tuôn ra.

Các nữ sinh xếp hàng trước tôi để tham gia môn đẩy tạ rất nhiều, tôi và Tịnh Mỹ nhìn với vẻ rất thú vị.

"-O- Quách Tiễn Ni, lớp E033 năm thứ nhất. Quách Tiễn Ni, lớp EO33 năm thứ nhất" Đài phát thanh tiếp tục lặp lại giọng nói vang vọng từ loa.

"Họ đang gọi cậu đó" Tịnh Mỹ nhắc tôi.

"A! Ồ"

Về mặt lúc này của Tịnh Mỹ là ý gì thế? Hình như muốn nói tôi là đồ ngốc vậy.

Do tôi nhìn quá chăm chú nên không nghe thấy mà! (tiếng phát thanh ầm ầm thế kia mà tôi không nghe thấy, đã đủ chứng minh tôi chăm chú biết bao) thật là >.

Ha ha ha.. Cuối cùng cũng đến lượt hoàng hậu thể thao Quách Tiễn Ni tôi hiện thân rồi. Ha ha ha!

”Mười mét ở đâu? Hả?” Tôi vừa nhìn khắp lượt trong sân vừa lẩm bẩm

Đúng rồi, chắc là ở đó, 10 mét chắc là ở vị trí kia, cứ đẩy tạ đến đó là được, Tịnh Mỹ chẳng đã nói làm người phải khiêm tốn đó sao, đoạt giải quán quân cũng không cần tạo áp lực cho kẻ khác đâu! He he!

”Khoan đã” tôi đang chuẩn bị cầm tạ lên đấy. Tịnh Mỹ bỗng gọi giật tôi lại, đưa cho tôi một tờ khăn giấy.

”Lót tay bằng tờ này đã, đừng để tay bẩn” tịnh Mỹ quả nhiên chu đáo, chuyện này mà cũng nghĩ đến.

Chuẩn bị, dùng hết sức, chạy! Vút...

A! Lạ quá, sao khăn giấy cũng bay đi cùng với quả tạ vậy??? ”Thành tích của bạn Quách Tiễn Ni -11m46” =.=

Woa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Thành tích tốt nhất!!! Mấy đứa khác đều dờ hết cả ra.

Ha ha ha, nhìn thấy vẻ mặt mấy đứa đó, tôi biết ngay là không phải do tôi không khiêm tốn mà!

Year!!!! (^o^)Tuyệt quá! Quá đẹp! Thiên tài thể thao Quách Tiễn Ni đâu phải do thổi phồng mà có. Ha Ha Ha Ha....

Tịnh Mỹ đang cười! he he. Ăn chắc!

”Woa! Tiễn Ni giỏi quá, Tiễn Ni cố lên, Tiễn Ni cố lên! !!!

Tú Triết đang cầm loa ngồi trên khán đài vừa gào thét lên vừa hoa chân múa tay loạn xạ. Động tác khoa trương ấy đúng là vừa buồn cười vừa đáng yêu, cái tên tể bào đơn này đúng là.....

Khoan đã, tôi nghe thấy giọng nói gì đó....

”Tiễn Ni, bác biết ngay là con giỏi nhất mà, phá kỷ lục rồi, lợi hại quá!” Khi tôi vừa lui ra ngoài, bác gái bèn hí hửng chạy đến.

”q(^o^)p Thuần Hy cố lên, cố lên Thuần Hy, cố lên, Thuần Hy, Thuần Hy cố lên!!!” Đó là trận thi đấu của Kim Thuần Hy ạ” tôi hỏi bác gái.

”ừ, chạy ngắn cự ly 400 mét. Hì hì!”

Tôi đi theo tiếng hô cố lên để đến đó xem, quả đúng là tên đầu heo kia.

Thế mà anh ta luôn dẫn đầu, tiếng hô cổ vũ bùng nổ khán đài, tất nhiên (số lượng mê trai chiếm nhiều nhất) chiếc loa khuếch âm của Tú Triết cũng cũng không tạo ra được hơn thế.

Kim Thuần Hy, bảo bối của trường cuối cùng đã giành phần thắng, như lẽ đương nhiên. Lúc anh ta chạy tới vạch đích, biển người ào ào dồn đến rất kinh khủng, mọi người xô đến chỗ anh ta, hoa tươi mà đám mê trai tặng suýt chút là nhấn chìm anh ta luôn. Có cần khoa trương thế không chứ? Chẳng qua chạy được hạng nhất thôi mà! Có gì ghê gớm đâu! Đúng là...

<>

9. Chương 9

Chương 24:

BIKINI GỌI CẢM

”Cuộc thi bơi lội sắp bắt đầu”. Đài phát thanh trường vang lên âm thanh đinh tai nhức óc.

"A! cuộc thi bơi lội? Trời ơi, không ổn rồi, tôi phải đi chuẩn bị nhanh nhanh thôi, còn đứng chờ ra đây làm gì cơ chứ?"

"Oái, đồ bơi của tôi!" Lúc bước vào phòng thay đồ và cầm bộ đồ bơi lên để chuẩn bị thay, tôi mới phát hiện ra bộ áo bơi xinh đẹp của mình không biết đã bị tên khốn chết tiệt nào cắt nát bươm.

"Đáng ghét! Đáng ghét! Cái tên chết tiệt nào làm thế hả?????" Ôm lấy bộ đồ bơi te tua đáng thương của mình, tôi muốn khóc quá.

"Rất bình thường, trong cuộc thi đây tạ ban này cậu không phát hiện ra trên quả tạ có vấn đề gì à?" Bỗng một âm thanh quen thuộc từ phía sau vang đến như hồn ma, không phải Trương Tịnh Mỹ đại nhân - quân sư thần bí của tôi, thì còn ai vào đây.

0_0 "Hử, có vấn đề???"

"Trên quả tạ có dán keo, nên khăn giấy cậu cầm mới bị dính lên trên quả tạ." Đúng rồi, sao tôi không nghĩ đến.

Nói thế là, lúc này Tịnh Mỹ đã giúp tôi ư? Có một người bạn như vậy đúng là tốt quá!

"Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, nhưng bộ đồ bơi của tớ bây giờ...." Tôi thật không biết phải làm thế nào nữa.

Tôi hiểu ra rồi! Chắc chắn là đám mê trai đó! Mấy đứa đó vì Kim Thuần Hy nên mới muốn hãm hại tôi ở hội thao này. Đáng ghét! Đáng ghét đến cực độ!

Đồ bơi thùng nhiều thế này làm sao mặc được!!!

"0-0, đưa tớ" Hử? Trong tay Tịnh Mỹ sao hóa phép được ra cây kéo thế này?

Cách cách...lách tách. Trong chớp mắt tôi chỉ thấy đôi tay Tịnh Mỹ di chuyển chớp nhoáng, chiếc kéo bay lượn, mảnh vải nở hoa, chớp mắt đã biến thành một bộ đồ mới như có ma thuật...

Bi ki ni! 0-0 Thì ra là bộ bikini ít vải đến thảm thương.

"Tịnh Mỹ, đây..... làm sao mà mặc được?" Thế mà cũng nghĩ ra được.

"Mặc vào"

"Không mà!!!!!!!!!!!"

"Trừ phi cậu từ bỏ cuộc thi! Cũng có nghĩa là..... "

"0-0 Tớ mặc!!!" Tôi vô cùng đau khổ, đầu hàng cô bạn. Chẳng qua chỉ là bikini hai mảnh thôi mà? Có gì ghê gớm đâu nào!

Tôi thay ngay đồ bơi một cách thần tốc, không, phải nói là "tôi thay bộ bikini một cách thần tốc" mới đúng.

"Đây mới đúng là hiệu quả tớ cần!" Tịnh Mỹ nhìn tôi cười với vẻ đắc ý.

Khoan đã, Tịnh Mỹ nói câu này là có ý gì? Bất chấp, vì cuộc thi đến gần lắm rồi, tôi cảm thấy kì lạ quái, bắt đầu nhìn nơi thi đấu.

Tôi vừa bước ra đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi con mắt, chỉ vì bộ bikini chết tiệt này mà ra!

"Woa!!!!!!!!!!!!!!!"

Lần đầu tiên nghe thấy tiếng thở dài đồng loạt như thế! Tất cả đều phát ra từ khi nhìn tôi!

Tôi đảo mắt nhìn khán đài, trời ơi! Rất nhiều đứa con trai mê gái đang chảy rãi rất kinh tởm, tôi đúng là muốn chết quá.

Nói theo cách Tịnh Mỹ thì....

"Tiễn Ni cậu có một thân hình ma quỷ đẹp như thế, không dùng đến đúng là lãng phí tài nguyên quá!"

Nói thì đúng là như thế, nhưng đâu cần dùng đến cách này.....

">0< tất=" cả=" nam=" sinh=" nhắm=" hết=" mắt=" lại=" không=" được=" nhìn=" tiên=" ni!=" không=" ">

">0< không=" được=" nhìn!=" có=" nghe=" thấy=" ">

">0< nhìn=" nữa....nhìn=" nữa=" là=" chém=" ">

Trời ơi! Giọng nói to quá, mỗi một góc trường đều vang vang, là Tú Triết đang cầm chiếc loa liều mạng công kích cái đám nhìn tôi chảy nước dãi kia.

T_T Tú Triết đáng yêu, cậu có thể bỏ cái loa đó xuống được không? Mắt mặt quá.

"Tiên Ni đáng người tuyệt quá!!!!" Từ một bên vắng vắng đến tiếng một người phụ nữ, không là bác gái thì là ai? Bác gái cũng đến tham gia à?

Trời ơi, tôi muốn chết! Tôi muốn chết thật rồi! Chẳng lẽ có một Tú Triết chưa đủ hay sao?

Kim..... Kim Thuần Hy! Đúng thế! Chính anh ta! Là Kim Thuần Hy! Đúng là Kim Thuần Hy! Anh ta cũng đến xem? Đến xem cái gì? Chẳng phải anh ta vẫn đang thi sao?

Ánh mắt anh ta là sao chứ? Khinh bỉ! Là khinh bỉ! Trời ơi, anh ta dám khinh bỉ tôi! Dám khinh thường tôi à? Chẳng lẽ là vì tôi mặc bộ bikini này? Có phải tôi muốn mặc đâu... .Tôi là người bị hại mà.

Cái tên chết tiệt, Kim Thuần Hy đáng ghét, chẳng biết thưởng thức gì cả.

Không hẳn đúng, mặc bộ bikini không hề có cản trở nào này, đúng là tôi có thể phát huy rất tốt dưới nước! Lúc bơi có cảm giác rất thoải mái. Ha ha!!!

Tuy tôi là tuyển thủ duy nhất mặc bikini trong đám thi bơi này, nhưng trong quy tắc cuộc thi đâu có cấm mặc bikini đâu! Ngược lại, như vậy có thể khiến tôi trở thành tiêu điểm của mọi ánh mắt! Ai bảo tôi là mỹ thiếu nữ thi tài thể thao làm chi! Ha ha ha ha!

Môn bơi lội cũng toàn thắng! Bước chân thắng lợi đang tiến từng bước đến gần tôi rồi! Tuyệt quá! Ha ha ha ha!

Kim Thuần Hy, anh cứ chờ chết đi!

Có sự cổ vũ của Tịnh Mỹ, tôi bách chiến bách thắng....

Trò tiểu xảo nực cười của đám mê trai kia đối với tôi và Tịnh Mỹ mà nói thì coi như trò trẻ con mẫu giáo chưa tốt nghiệp thôi! ^O^

<>

<>Chương 25:

LẦN ĐẦU ÔM NHAU

Ngày thứ hai tôi không phải thi đấu, nhưng vì Kim Thuần Hy thi hai môn nên tôi vẫn bị bác gái lôi đi để cổ vũ cho anh ta.

Tuy không muốn thừa nhận nhưng Kim Thuần Hy quả là kiện tướng thể thao, cũng chẳng trách một anh chàng đẹp trai hoàn mỹ như thế được trở thành "bảo bối của trường" được nhiều người ngưỡng mộ nhất trường trung học Sâm Vinh.

Ngày thi đấu thứ ba, tôi tham gia nhảy cao và ném bóng vào rổ.

Giải quán quân hai môn đó đều được tôi đoạt lấy rất nhẹ nhàng.

" ^0^, Tiên Ni của chúng ta đúng là giỏi quá, đúng không chồng yêu?" Bác gái mấy hôm nay cứ lặp lại một câu hỏi để bám lấy bác trai, đặc biệt là lúc cả nhà tề tựu quanh bàn ăn bữa tối.

"Đúng đúng đúng...." Bác trai chỉ có trả lời như thế mới có thể thoát khỏi bị đeo bám để yên ổn ăn cơm.

Trạng thái hưng phấn này của bác gái đã kéo dài ba ngày rồi, tôi như trở thành anh hùng của gia đình, so sánh ra thì mấy giải quán quân của Kim Thuần Hy có vẻ yếu thế hơn. Có điều như vậy cũng là bình thường mà, tôi là Quách Tiễn Ni đó! Quách Tiễn Ni thiên tài thể thao! Ha ha ha ha!!!

"Tiễn Ni, ngày mai môn hai người ba chân con chuẩn bị thế nào rồi?" Bác gái hình như còn sốt sáng hơn tôi

"Dạ, cũng ổn rồi."

"Cố lên nhé, chỉ còn thiếu một giải quán quân cuối cùng thôi, nguyện vọng của con sẽ được thực hiện đấy."

"Khụ...khụ..." tôi suýt chút nữa thì bị sặc cơm. 0 0 Gì thế? Bác gái đang nói gì vậy? Chắc bác không biết nguyện vọng của tôi đấy chứ? Sao bác ấy lại biết được?

"-O- Mẹ, ngày mai anh cũng tham gia môn hai người ba chân đó!!!" nhóc tiểu quỷ như không hề lay nhiễm sự quan tâm của mẹ mình.

"Biết rồi, anh con lần nào mà chả hạng nhất, thiếu một cái cũng có chết đâu."

Có phải là mẹ con đây không trời???

"Í, hai người ba chân có phải các cấp cùng thi với nhau không? Thế thì các con...."

"Con ăn xong rồi!" Kim Thuần Hy đột ngột buông bát đũa, đứng dậy bỏ đi.

"Con cũng vậy!" tên nhóc kia cũng đứng dậy đi theo. Hai tên này đúng là ăn ý thật, dù gì cũng là anh em ruột mà.

Trong phòng ăn chỉ còn lại tôi, bác trai và bác gái tiến hành cảnh đoàn tụ vui vẻ. He he he he....

Hạng mục được chờ đợi nhất mỗi năm trong kỳ hội thao - "hai người ba chân" các cấp thi chung đã được bắt đầu.

Đây là môn đặc biệt truyền thống của trường Trung học Sâm Vĩnh, Không biết bắt đầu từ đời hiệu trưởng nào từng cho rằng đây làm môn thể thao tốt nhất để bồi dưỡng tình thần hợp tác của học sinh - đoạn đường 800 mét, hai người buộc dính hai chân gần nhau lại, và cùng đi đến đích.

Những bạn học đăng ký tham gia hạng mục này đều dùng cách rút thăm tự do để quyết định bạn chơi cùng mình.

"Tiễn Ni, lát nữa không phải sợ, cứ theo tớ là được." Lần đầu nhìn thấy vẻ căng thẳng hồi hộp của Tú Triết.

"Theo cậu á?" tôi có phần nghi ngờ, chưa bốc thăm mà. Ừ, Tịnh Mỹ nói sẽ để cậu rút trúng thăm có tên tớ mà ^0^"

Tịnh Mỹ? Phải rồi, Tịnh Mỹ ở đâu? Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, không ngờ lại bắt gặp bóng dáng nhỏ bé của nó ở chỗ rút thăm.

0_0 Nó trở thành nhân viên phụ trách rút thăm từ khi nào vậy? Cái con bé này, bảo đảm lại dùng âm mưu để dụ dỗ anh học trưởng nào rồi đây?

Tôi không muốn cùng tổ với Tú Triết đâu, cậu ta hình như còn căng thẳng hơn cả tôi, Tịnh Mỹ chết tiệt kia, nhận lời cậu ta từ khi nào thế nhỉ? Tại sao không nói trước một tiếng với tôi chứ. Thật là.....

"Quách Tiễn Ni lớp E033 năm thứ nhất! Quách Tiễn Ni lớp E033 năm thứ nhất."

Tôi vô cùng miễn cưỡng bước lên bục rút thăm, cái con bé Tịnh Mỹ chết tiệt lại còn không thèm nhìn tôi cái nào, mặc tôi cau mày nhăn mặt làm ám hiệu.

T_T Đừng mà! Bò Tát ala! Thượng đế! Chúa Jesu!!! cầu xin các ngài, cầu xin các ngài đừng để con cùng một tổ với cái tên Tú Triết kia! cầu xin các ngài....

"Quách Tiễn Ni lớp E033 năm thứ nhất và Kim Thuần Hy lớp AO08 năm ba một tổ", Đài phát thanh bắt đầu công bố kết quả rút thăm.

0_0 Cái gì....???? Kim Thuần Hy? Tịnh Mỹ rốt cuộc đang làm trò quái quỷ gì vậy?

Dưới này đột ngột dậy sóng, bao nhiêu lời xì xầm bàn tán, tôi cũng không biết phải làm sao nữa...

"Tuyệt quá! Tiễn Ni, Thuần Hy cố lên!!" Bác gái như nhảy chồm lên.

Đương nhiên cũng còn một người đang nhảy lên - Lý Tú Triết, cậu ta cật lực gào thét.

"tại sao lại như thế? Tại sao lại như thế? Tại sao >.< tiễn=" ni=" rō=" ràng=" phải=" cùng=" một=" tổ=" với=" tôi="">>

Phải, tại sao lại như vậy? Tiểu thư Trương Tịnh Mỹ thân yêu của tớ, cậu không nên đối xử tàn nhẫn với Tú Triết đáng thương như thế chứ, không nên tí nào...

"Cuộc thi sắp bắt đầu, xin mời các bạn vận động viên tham gia chuẩn bị sẵn sàng"

Không kịp nghĩ ngợi nhiều nữa, thay giày đã rồi nói. Đôi giày này chắc không có vấn đề gì chứ? Cứ nhìn cho kỹ vẫn tốt hơn...

"Thi cho tốt. Đừng làm tôi mất mặt." Tôi đang chuẩn bị kiểm tra giày thì bỗng một giọng nói lạnh như băng bay đến tai tôi, khiến tôi giật nảy mình, tất nhiên là cái tên đầu heo Kim Thuần Hy rồi!

Cái gì? Cái gì mà "thi cho tốt đừng làm mất mặt tôi" chứ? Cái tên Kim Thuần Hy đáng chết, dám bảo tôi thế à? Lại còn bảo đừng làm anh ta mất mặt.

Nói gì thì nói tôi cũng là toàn năng năm môn phối hợp mà, tuy nghiêm khắc mà nói thì còn thiếu một môn, nhưng cũng sắp có được rồi? Đúng là....dám bảo tôi làm anh ta mất mặt! Tức chết đi được! Kim Thuần Hy chết tiệt, anh cứ đợi đấy, đợi tôi thực hiện nguyện vọng rồi xem anh còn kiêu được nữa không? Hừ.

Tôi tức giận hừng hực kéo giày mang vào chân.

"Thời gian chuẩn bị đã hết, mời các cặp vào vị trí thi đấu."

"Đừng làm liên lụy tôi!", Tôi và Kim Thuần Hy vào vị trí rồi, tôi cũng tiện miệng cảnh báo cái tên đầu heo tự sướng kia. Quách Tiễn Ni hôm nay thắng chắc rồi. Ha ha ha ha...

"..."

"Chuẩn bị"

"Cách..." Tiếng súng báo hiệu vang lên, tất cả các tuyển thủ đều lao vút lên phía trước.

"Kim Thuần Hy cố lên! cố lên! Kim Thuần Hy cố lên! cố lên! Kim Thuần Hy! cố lên Kim Thuần Hy"

Trời ạ, tại sao toàn sân đều cổ vũ cho anh ta chứ? Chẳng lẽ trong cái trường này chỉ có Đảng Mẹ Trai thôi sao?

Tuy thường ngày Kim Thuần Hy cứ làm vẻ mặt lạnh tanh, nhưng lúc thi đấu vẫn phối hợp ăn ý với tôi! Hai đứa chúng tôi luôn là cặp dẫn đầu trong suốt chặng đường đua.

Có cách gì nữa nào? Có Quách Tiễn Ni mỹ thiếu nữ thiên tài thể thao tôi đây, bắt cặp với ai cũng sẽ dẫn đầu thôi! Ha ha ha...

Nhưng....đợi chút đã...>.

Mũi giày có thứ gì đó! Mà còn là thứ gì rất sắc nhọn!

Tôi cảm nhận rõ ràng cái thứ sắc nhọn đó đã đâm vào ngón chân tôi, đau quá!!! Thật sự rất đau!!!!

Đáng ghét! Lại bị trúng chiêu ngay vào cuộc thi cuối cùng. Tại sao ban nãy tôi không chịu kiểm tra kĩ giày dép chứ. Là do cái tên Kim Thuần Hy chọc tức mà!

Bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích thôi, vì bước chân tôi trở nên chậm chạp, phía sau đã có cặp khác đang đuổi theo sát nút rồi!!!

">0< con="" bé="" chết="" tiết!="" nhanh="" lên="" cho="" tôi!="" kim="" thuần="" hy="" như="" thể="" tức="" tối="" vì="" trạng="" thái="" kì="" lạ="" của="">

Bây giờ tuyệt đối không phải lúc nghĩ tới cái chân đau! Thành bại là ở lần cuối này!!! Chẳng thể nghĩ gì thêm nữa! Tôi không thể thua, nhất định phải thắng!!! Đáng ghét, cặp bên trái đã vượt qua chúng tôi rồi.

Tôi cố gắng điều hòa hô hấp của mình, cố gắng quên đi cơn đau dội lên từng cơn ở phía dưới chân, phối hợp bước chân với cái tên bên cạnh.

Nhanh - Phải đuổi theo, đuổi theo!

Nhưng mà, động tác mỗi lúc một chuyển choáng, vết thương trên chân cũng càng lúc càng lớn, cơn đau buốt cứ dội lên liên tục, liên tục, liên tục T_T

Chết tiết, vết thương bị mép giày cọ xát một cách tàn nhẫn, mỗi lần cọ vào nhau đều như mũi dao cắt vào da thịt, đau quá đi mất, đau quá.

Màn sương mờ mờ trước mắt là mồ hôi ư? Hay là nước mắt tủi thân. Sao cảm thấy trước mắt mỗi lúc một mờ hồ thế này.

Tại sao trong tích tắc những tiếng kêu gào ầm ĩ bên tai đều không nghe thấy nữa? Tôi chỉ nghe thấy hơi thở càng lúc càng nặng nhọc của mình, chỉ có thể cảm nhận từng cơn đau xộc lên tận óc theo từng bước chân.

Tôi muốn ngủ, tự nhiên tôi muốn ngủ quá, cuối cùng tôi để mặc cơ thể mình đổ áp xuống, mềm nhũn...

Hử? Tại sao tôi không ngã xuống, thứ gì đã giữ tôi lại???

A! Tại sao đôi chân bỗng dừng rời khỏi mặt đất? Chưa bao giờ tôi thấy thoải mái thế, cơn đau đã giảm bớt, cơ thể có được chỗ dựa, tôi bỗng dừng cảm thấy thắng lợi, thắng lợi ở ngay trước mắt...

"Woa! Nhìn kìa, Kim Thuần Hy bé Quách Tiễn Ni lên kìa?"

Cái gì? Không biết tiếng hét của ai đã lôi tôi từ hỗn độn về với hiện thực.

Không phải chứ? Gì thế này!!! Tại sao tôi lại nằm trong lòng Kim Thuần Hy? Tay của tôi còn yếu ớt vòng quanh cổ anh ta.

Trời ơi!!! Tôi...tôi..... tôi tôi lại bị Kim Thuần Hy bế bổng lên, lao về vạch đích.

Mười sáu năm nay đây là lần đầu tiên tôi bị con trai ôm thế này, lại còn trong hội thao toàn trường!

Anh ta thở ra từng hơi nặng nề, hơi thở nóng hổi phả vào mặt tôi, khiến gương mặt tôi nóng hừng hực...

Sao vậy? Tại sao tôi lại thấy thích thích vòng tay này! Tại sao tôi lại cảm thấy có một cảm giác thật kì diệu đang chiếm giữ trong trái tim? Một cảm giác kỳ diệu tuyệt vời chưa từng có. Chuyện gì thế này? Là gì chứ? Hạnh phúc chăng? Hình như là vậy, rồi cuộc có phải thế không?

Khoan đã! Quách Tiễn Ni! Đừng có quên nhiệm vụ của mình!!!>_< tỉnh="" táo!="" tỉnh="" táo="" lại!="" tỉnh="" táo="" lại="">

Tiếng hoan hô! ở phía trước.....

Tôi đã được Kim Thuần Hy bế và chạy về đến đích đầu tiên. Nhưng! Như vậy là phạm quy Tôi đã thua, đã thua !!!! Đã thua hoàn toàn rồi! Hoàn toàn không nhớ ra đã về nhà bằng cách nào nữa... T_T

Trong ký ức mơ hồ của tôi không chỉ có tiếng gào của Lý Tú Triết, vài gương mặt cười cười của bọn mê trai, còn cả tiếng kêu kinh hãi của bác gái. Hoàn toàn hỗn loạn. Tôi chỉ biết lúc tôi về nhà thì trên chân vẫn mang đôi giày lúc thi đấu.

Trời ơi, lúc này tôi mới phát hiện trên mặt đôi giày đen đã thấm màu đỏ, đỏ tươi của máu, nhứt hết cả mắt. Cởi giày ra, đôi tất màu trắng cũng nhuộm màu đỏ, mũi giày có giấu một mảnh thủy tinh rất sắc nhọn.

Cái đám khốn nạn chết tiệt, bị bọn họ hại thê thảm thế này, làm tôi không có được chiến thắng!!! Hu hu! Tức chết đi thôi, tức muốn điên luôn, giờ tôi muốn chém, muốn chém >.

"Cộc ... .Cộc cộc" Ghét quá, cái tên chết tiệt nào đang gõ cửa phòng tôi? Có phải định bụng muốn xem bộ dạng tôi lúc này.

"Ai đó?" tôi bực tức gào lên về phía cửa.

"Tôi đây!"

Hả? Giọng nói này sao quen thế? Là Kim Thuần Hy hử? Nhảm nhí, trong nhà này chỉ mấy người, ngoài anh ta ra còn có ai tùy tiện nói những chữ khiến người ta đông cứng thế.

Không ổn, tuyệt đối không thể để anh ta biết chân tôi bị thương, bộ dạng xấu xí thê thảm này bị anh ta nhìn thấy thì còn gì thân tôi nữa.

Tôi vội vã giấu nhem đôi tất dính máu, mang đôi giày mềm vào, cố gắng nhịn cơn đau để làm ra vẻ bình thường đi ra mở cửa. Giờ đây tôi cũng đã biết được cơn đau mỗi bước chân như đi trên ngàn mũi dao của con gái thần biển (mỹ nhân ngư) rồi, để hoàng tử cô yêu được vui vẻ, cô còn nhịn đau mỉm cười khiêu vũ... Khoan đã, tôi làm thế này có phải vì hoàng tử tôi yêu đâu.

Cửa mở ra, một khuôn mặt vô cùng đẹp trai, vô cùng lạnh lẽo dần dần hiện ra trong tầm mắt tôi, quả đúng là Kim Thuần Hy!

"Cho cô đây!" Anh ta quăng cho tôi một túi đồ rồi đi mất.

Có nhầm không vậy? Cái tên chết tiệt, để bốn tiểu thư cắn răng chịu đau ra mở cửa cho, lại còn lấy túi đồ đập tôi, anh đi chết đi.

Khoan, cứ xem túi đồ anh ta đập tôi là gì đã.

Hả? Thuốc sát trùng. Băng băng. Urgo.....

Sao anh ta biết tôi đang cần những thứ này?

Chẳng lẽ..... chẳng lẽ anh ta biết cả rồi? Biết rồi sao không chịu nói sớm, hại tôi khi nãy đau khổ diễn vai "mỹ nhân ngư" ra mở cửa, đúng là..... cái tên đáng ghét, đáng ghét....

<>

<>Chương 26:

BẢN BETA CỦA HÀNH ĐỘNG SẴN ÁC QUỶ

Ngày hôm sau đến rất nhanh, vết thương chết tiệt ở chân tổn bao nhiêu thuốc trị thương mà xem ra vẫn không ổn, tôi cũng đau buồn muốn chết đây...

Buổi sáng đau khổ ăn hết bữa sáng, tôi bèn đứng dậy định đi học. Vẫn phải làm ra cái vẻ đi đứng bình thường, cuối cùng tôi cũng gắng gượng đến cửa, tạ trời tạ đất, cũng may bác trai bác gái không phát hiện ra, he he (^O^)

"lên xe!" Một giọng nói lạnh băng đột nhiên vang lên, khiến tôi giật nảy cả người.

"Kim Thuần Hy, anh và tôi lúc nói chuyện có thể chào nhau một câu trước không? Nếu không biết có một người như anh sống trên thế giới này, tôi còn ngỡ có quỷ đang nói chuyện với mình đó!" Thật là... cái tên chết tiệt này!

"Lên xe! -_-"

"Không lên, tự tôi cũng đi học được!" Tôi không thêm sự thương hại của anh ta. Hừ!!!

"Lên xe!!!"

Cái đồ đầu heo chết dẫm, đúng là đáng chết, anh ta dám xem tôi là cây chổi quét nhà, kéo xềnh xệch lên xe, tôi đã nói tôi không muốn làm chổi nữa mà. Oa oa, tức chết đi thôi! —p(>_<>

"Anh kéo tôi lên xe có ích gì cho anh? —>0<" ngồi=" trên=" xe,=" tôi=" tròng=" tròng=" nhìn=" anh=" ta,=" chuẩn=" bị=" dùng=" ánh=" mắt=" giết=" ">

"Đi khám bác sĩ!"

"Cái gì?"

"Khám bác sĩ!"

">0< tôi...=" tôi=" tại=" sao=" phải=" đi=" khám=" bác=" sĩ???=" chân=" của=" tôi=" liên=" quan=" gì=" tới=" anh?=" anh=" quan=" tâm=" nhiều=" quá=" rồi=" ">

"Đồ ngốc!!"

"Gì chứ? Anh... anh sao cứ gọi tôi là ngốc hoài vậy?"

"Không muốn tôi gọi cô là ngốc thì ngoan ngoãn nghe lời, đi khám bác sĩ!" Tôi đã ngoan ngoãn nghe lời thật, không biết vì sao, có lẽ là do chân đau khó chịu đựng nổi chẳng, đúng, chắc chắn là thế, nhất định do điều này.

Lần đầu tiên ngồi xe bình yên như vậy, bỗng cảm thấy cái người trước mắt chỉ hơi lạnh lùng một chút, thực ra cũng không đến nỗi đáng ghét, có lẽ đối với dạng thiên tài này, tôi nên tìm hiểu sâu hơn, dù gì anh ta cùng đâu phải thần thánh!

Đáng tiếc, kỳ hạn đã đến rồi! T_T

Nhưng tâm trạng tôi sao bỗng có chút thương cảm? Chắc là do cái chân? Chắc là vậy! Chắc là vậy!

Khám chân xong ra khỏi bệnh viện, Tịnh Mỹ bỗng xuất hiện như hồn ma, cái tên này, đi làm đặc công được rồi đấy!

"Hắn vừa đi!" Đây là ba chữ đầu tiên khi nó nhìn thấy tôi.

"Hả-! Cái gì?"

"Kim Thuần Hy!" Tịnh Mỹ chỉ chỉ nơi vừa đỗ xe.

"Ồ! Tớ đã thua rồi!" Tôi biết nó đến chỉ để đợi câu này.

"Hôm qua lúc thi đấu anh ta đã biết cậu bị thương rồi, hôm nay chủ động đến đưa cậu đi bệnh viện". Tịnh Mỹ chẳng đếm xỉa đến sự nhận thua của tôi.

"Hả-! Sao cậu lại biết?" Tịnh Mỹ chắc không theo dõi tôi đó chứ?

"Cậu chịu thua???"

"(>0<) tất=" nhiên=" không=" chịu=" ">

"Tớ ngốc à, chịu thua? Có phải lỗi tớ đâu, tại sao phải chịu thua chứ. Rõ ràng là cái đám mê trai kia gỡ trò quỷ! Là do bọn nó hết! Do bọn nó!!! Nếu không phải do chúng thì tớ đã cưa đổ tên kia rồi!"

"Thật sự cưa đổ anh ta!" Tịnh Mỹ vốn không ngó ngang đến sự cam chịu của tôi, nói với vẻ nghiêm túc.

"Gì chứ? Cái gì mà thật sự cưa đổ?" Tôi hoàn toàn mù mờ.

"Để hành động săn ác quỷ thứ 100 của chúng ta thật sự viên mãn: Khiến Kim Thuần Hy bắt chấp tất cả yêu cầu, cam chịu thay đổi vì cậu!" Đôi mắt Tịnh Mỹ lại đổi màu.

"Hử ~ . ~?"

"Sao nào? Không dám?" Tôi còn đang nghiên cứu đôi mắt Tịnh Mỹ, nó đã phóng thẳng vào tôi như tên lửa.

"Ai nói tớ không dám, tớ đang cảm thấy bỏ cuộc thế này là quá đáng tiếc đây!"

"Tất nhiên rồi!"

"Tốt, vậy quyết định thế nhé!"

"Hả-? Gì thế?" Tôi vẫn không hiểu gì hết.

"Chúng ta làm một 'bản beta hành động săn ác quỷ' cho cậu thời gian là một năm, đồng thời độ khó cũng tăng lên. Để Kim Thuần Hy yêu cậu thật lòng, sau đó đá văng anh ta đi!"

"0_0 Bản beta?" Cũng chỉ có mỗi Tịnh Mỹ nghĩ ra.

"Vụ cá cược lần này chúng ta phải cá to hơn!"

Mỗi lần Tịnh Mỹ cười vẻ đáng yêu như thế đều rất đáng sợ.

"Cậu muốn thế nào?" Tôi hỏi ỉu xiu.

"Nếu như tròn một năm mà Kim Thuần Hy vẫn không động lòng, có nghĩa là cậu thất bại. Thế thì phải chịu trừng phạt nghiêm khắc: trèo lên tòa nhà cao nhất trong trường Trung học Sâm Vĩnh, gào lên ba tiếng với toàn trường "Quách Tiễn Ni là đồ ngốc!"

Trương Tịnh Mỹ, cậu ác lắm, biết rõ Quách Tiễn Ni đây trọng thể diện nhất, quá bằng không cho tôi sống yên ở Trung học Sâm Vĩnh rồi còn gì?

"Thế nào? Không dám?"

">_< ai=" nói=" chứ=" tớ=" nhận=" lời=" cậu!=" cần=" rằng,=" quách=" tiên=" ni=" mi=" không=" thể=" để=" mất=" mặt=">

"Tốt, vậy cứ thế đi nhé! Cái tên nhét mảnh thủy tinh vào giày cậu đang ở bên chỗ Tú Triết, có muốn đi xem không?"

"Gì chứ??? Đưa tớ đi ngay!!!"

Khoan khoan khoan khoan, tại sao lại bắt được mấy tên đó sớm như thế, chẳng lẽ Tịnh Mỹ từ đầu đã...

Tịnh Mỹ cười càng đáng yêu hơn. ^ _ ^

<>

10. Chương 10

Chương 27: TÌNH ĐỊCH XUẤT HIỆN "Dinh ling ling..." Tiếng chuông hết tiết đáng yêu vang lên, tiết học chán đến nỗi tôi muốn chết quách đi cho rồi, cuối cùng đã qua, cả ngôi trường như thể món rau sống còn

ướt đầm bỗng được bỏ vào nồi lẩu nóng sôi sùng sục, "lách tách lách tách" reo lên rất vui tai.

Tôi uể oải nằm mọp trên bàn, cầm chiếc di động bảo bối lên bắt đầu chơi game. "Này, Tiễn Ni, chúng ta ra ngoài tắm nắng đi chứ nhỉ? ^0^" Không ngẩng đầu lên cũng biết là cô bạn Giai Liên ngồi cùng bàn đang nói với tôi.

"Không". Tôi bực bội quăng ra một câu, ánh mắt không hề rời khỏi màn hình chiếc di động bảo bối.

"Đi mà đi mà, ra ngoài phơi nắng đi, cứ ngồi mãi thế này móng sẽ to ra đấy".

"Cậu không biết à? Phơi nắng nhiều sẽ đen như than đó, da tớ vốn đã không trắng trẻo gì mấy, đúng là..."

"Tớ vừa nhìn thấy Kim Thuần Hy ở hành lang đó".

"Hả? 0_0 Thật không? ở đâu? ở đâu?" Vừa nghe thấy cái tên này, tôi bèn nhảy nhồm lên khỏi chỗ ngồi như thể dưới móng có kim châm, nhào ra ngoài lớp học.

Đừng lạ vì phản ứng quá khoa trương đó của tôi, tôi phải nắm bắt mọi thời cơ, theo đuổi! Theo đuổi! Và theo đuổi! Nhớ đến hình phạt kinh khủng nếu hành động săn ác quỷ bản beta bị thất bại, ý chí phấn đấu đã được kích hoạt...

Woa~, đúng là anh ta rồi! Khoan đã, bên cạnh anh ta sao ở đâu chui ra một cô nàng yếu điệu thế kia, lại còn sóng vai anh ta bước nữa chứ, tiền lệ này trước kia chưa bao giờ có. Cô gái này, rốt cuộc là thần thánh phương nào???

Khi mái tóc dài che khuất gương mặt cô gái ấy bị gió thổi hất ra phía sau, tôi ngẩn người, đôi mắt tôi lại được mãn nhãn một bữa tiệc hoa mỹ tuyệt luân.

A_0! Ôi chào, xùy xùy, chết tiệt, thế gian này sao lại có một cô gái đẹp đến nhường ấy? Đúng là y như bước ra từ trong truyện tranh ấy.

Cô gái kia rốt cuộc là ai, sao tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Là học sinh trường chúng tôi sao? Tuyệt đối không thể, nếu phải thì ngày đầu tiên nhập học đã được vạn cặp mắt chú mục, vang danh thiên hạ như Kim Thuần Hy rồi.

"Thuần Hy, tiết học lúc này có đề bài tớ chưa hiểu, cậu giảng lại cho tớ đi!" Là giọng nói của mỹ nữ đó ư? Chết tiệt, tôi ghét phải thừa nhận nó rất dễ nghe, tôi ghét phải thừa nhận nó yếu điệu đáng yêu như chim sơn ca ấy.

Cô ta lại đang hỏi bài Kim Thuần Hy nữa chứ, lại còn gọi rất thân mật, hơn nữa vừa đi trên hành lang vừa hỏi về rất khoa trương, chắc mong mọi người đều biết chứ gì, quá đáng!

Bọn họ quen nhau từ khi nào thế nhỉ? Sao tôi chẳng biết tí gì hết vậy, tôi đã "sống chung" với anh ta rồi mà. ôi chào ơi- tức chết đi thôi!!!

"Được rồi, về lớp đi rồi giảng".

0_0! Trời đất, tôi không nghe nhầm đó chứ? Kim Thuần Hy trước nay vốn kiệm lời như vàng trước nữ sinh mà bây giờ lại nhận lời cô ta? Có nhầm không đó?

Tôi dụ mạnh mắt mình! Hình như tôi nhìn thấy khóe môi anh ta vừa nãy còn hơn nhướn lên một chút nữa, chẳng lẽ anh ta đang cười với cô ta sao? Kim Thuần Hy chết tiệt! Kim Thuần Hy xấu xa! Kim Thuần Hy thối hoắc! Thế mà làm cái vẻ mặt như con cá ước với tôi suốt ngày.

Hừ!! :-(Tức chết đi mất! Khi tôi ý thức được sự thiên vị quá đáng của anh ta, tôi như muốn phát điên lên.

"Woa~, kim đồng ngọc nữ!!!" Không muốn biết cái tên chết đuối nào nói ra câu này, tôi muốn chém nó quá.

"Giai Liên, cậu có biết cô gái đi cùng Kim Thuần Hy là ai không?" Tôi cố làm ra vẻ trấn tĩnh.

"Ồ, nghe nói hôm nay mới chuyển đến trường ta đó, học lớp của Kim Thuần Hy".

"Gì chứ? Nhìn cái vẽ bình hoa kinh điển của cô ta, sao có thể học trong lớp hàng đầu của trường ta được? Cô ta theo nổi không?"

"Nghe nói cô ấy là thiếu nữ thiên tài đấy, cậu tưởng lớp xuất sắc là có thể tùy tiện vào học được à?"

Ồ! Thì ra là thế! Vậy nói trắng ra là một Kim Thuần Hy phiên bản nữ với trí tuệ và sắc đẹp vẹn toàn đó sao? Tôi cứ tưởng Thượng đế tạo ra một mỹ nữ như tôi đã cạn kiệt tâm lực rồi chứ, ai ngờ ông ta còn có sản phẩm ứng ý hơn. Buồn bực quá, đúng là buồn bực! Buồn bực muốn chết.

"Hai người họ xem ra có vẻ rất thân nhau, chắc trước kia đã quen biết ấy nhỉ?" Tôi hy vọng đáp án là NO.

"Chả biết, không chừng chỉ vừa gặp đã thân, vừa gặp đã yêu cũng nên".

Giai Liên chết tiệt, Giai Liên xấu xa, tại sao cứ nói những điều tôi ghét nghe mãi vậy? Đúng là! Trong lòng tôi đã rối ren quá rồi, nó lại còn thổi thêm gió vào lửa nữa. Buồn bực!

Trời ơi, không phải chứ, hành động sẵn ác quỷ bản beta của tôi chưa làm gì được.nếu lại xuất hiện một tình địch đáng gờm thế kia, tôi thật sự sẽ bị thua cuộc thảm hại mất thôi! Huhu...

Chương 28:

QUAN HỆ PHỨC TẠP: THANH MAI TRÚC MÃ

Tâm trạng ngày hôm nay đã bị mỹ nữ tuyệt thế không biết chui ra từ nơi quỷ quái nào làm rối loạn tan hoang, cứ nhớ tới dáng vẻ thân mật của cô ta và Kim Thuần Hy là răng bắt đầu nghiến "ken két ken két" không ngớt rồi >.

Tôi vốn ngỡ mình đã đủ xinh đẹp, luôn có khuynh hướng tự yêu bản thân, xem ra bây giờ phải chuyển sang khuynh hướng phỉ nhổ bản thân rồi.

"Haizzz- bác gái, con phát hiện ra Thuần Hy vẫn thích những nữ sinh vừa thông minh vừa xinh đẹp!" Sau bữa tối lúc cùng rửa bát với bác gái, tôi vừa phát ra tiếng thở dài não ruột. Nhớ đến cô gái siêu cấp đại mỹ nữ lúc sáng, tuy trong lòng không thích cô ta, song quả thực cũng đành phải thừa nhận cô ta và Kim Thuần Hy rất xứng đôi vừa lứa. Người có thể quyến rũ được Kim Thuần Hy đã xuất hiện rồi, không biết anh ta có thích cô ta không, tôi thật sự rất e ngại.

"Đúng rồi, chẳng phải con cũng vừa thông minh vừa xinh đẹp đó thôi?"

"Đâu có, con có thông minh đâu, bác gái không cần an ủi con, nếu con được xem là thông minh thì thế gian này chắc chẳng còn ai ngốc nghếch nữa, vả lại con cũng biết con vốn không xinh đẹp lắm!"

"Bác nói con thông minh tức là thông minh!! Bác nói con xinh đẹp tức là xinh đẹp!!"

"Ôi..." Tôi ừ ừ im lặng, tiếp tục rửa bát.

"Tiền Ni hôm nay con bị làm sao vậy? Chau mày ủ dột cứ như một bà già ấy. Có phải đã xảy ra chuyện gì khiến con không vui?" Bác gái há hốc cả mồm lẫn mắt ra nhìn tôi, hiếm khi bác nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của tôi lắm.

"Dạ phải, xảy ra một chuyện lớn rồi. Hôm nay trường chúng con có một cô gái rất xinh đẹp đến học, không phải xinh đẹp bình thường đâu, mà dạng rất xinh đẹp siêu xinh đẹp vô cùng xinh đẹp ấy, thành tích học cũng rất tốt, hơn nữa còn chuyển đến đúng lớp của Thuần Hy. Thuần Hy chắc chắn sẽ bị cô ta mê hoặc, không chừng đã bị rồi cũng nên. Haizzz"

"Sao lại phải than vãn thở dài, con cứ yên tâm đi! Nữ sinh dưới gầm trời này nhiều như thế, Thuần Hy có phải chưa gặp phải người vừa thông minh vừa xinh đẹp đâu. Nhưng lâu như vậy mà vẫn chưa có bạn gái, vì thế có thể nói, nó sẽ không dễ bị mê hoặc đâu!"

"Nhưng lần này thì không giống mà, có vẻ là dạng rất có thực lực!" Nói thực lòng, tôi chưa bao giờ nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp như thế, tuy nói là nhìn người không nên chỉ nhìn bề ngoài, nhưng niềm yêu thích cái đẹp thì ai ai cũng có mà!

"Này, Thuần Hy về rồi kìa, tự con đi hỏi đi".

Bác gái ra khỏi nhà bếp rồi, một lúc sau lại thò đầu vào, nháy mắt với tôi, lại bồi thêm một câu...

"Dù sao với bác, con là người tuyệt nhất. p(^o^)q cố lên nhé!"

Nếu một ngày nào đó Kim Thuần Hy cũng nói câu này với tôi thì chắc hay lắm. Trời ạ, sao tôi lại nghĩ vậy, Quách Tiễn Ni, rốt cuộc mi bị sao thế hả, sao lúc nào cũng không quên nhắc đến anh ta. Có phải đã lún vào hành động sẵn ác quỷ quá sâu rồi hay không? Đúng, chắc chắn là quá sâu rồi!

"A, Thuần Hy, anh về rồi hả!" Chân tôi không nghe lời mà chạy ra ngoài. Tuy phải hỏi anh ta như thế thì rất xấu hổ, nhưng tôi rất muốn biết mà! He he!

"Ừ".

"Hừm- ừ thì là, thì là..." Chết tiệt, đáng ghét quá, sao lưỡi của tôi cứ xoắn lại thế này?

"Thì là thì là cái gì? Có gì thì nói nhanh!"

Cái tên chết tiệt, nói chuyện có cần to tiếng thế không? Tôi có phải điếc đâu, đúng là... Tại tôi sắp bị thủng màng nhĩ đây này. Tên đáng ghét! Đáng ghét!

"Gì thế hả? Kim Thuần Hy đáng chết, tại sao vừa quay về đã hung hăng với tôi, anh uống thuốc nổ hả?"

"Tóm lại cô muốn nói gì? Không có thì tôi lên lầu đây! Thời gian của tôi rất quý giá!"

"Tôi muốn hỏi cô gái vừa chuyển đến lớp anh hôm nay, cô ấy là..."

"Ồ, cô ấy là Thôi Anh Ái, rất xinh đẹp đúng không?" Kim Thuần Hy đang định lên gác, nghe thấy tôi nói thế bèn dừng bước, nhìn tôi với nụ cười xấu xa.

Gì chứ, anh ta còn nói cô ta đẹp nữa đây, cũng chú ý đến vẻ bề ngoài của con gái nữa à?

T_T Nhưng nói thế cũng đúng, cô ta quả rất đẹp mà. Ghét mình quá! Sao tôi nghe câu này lại thấy buồn quá vậy!

Còn nữa, nhắc tới cô ta anh ta liền nở nụ cười, đúng là không chịu nổi.

"Ồ, cô Thôi Anh Ái đó, có phải đối với anh..." Khó mở miệng quá, nhưng tôi rất muốn biết quan hệ giữa họ là gì.

"Ôi, cô đang ghen đấy à?" Anh ta khoanh tay lại trước ngực, hỏi tôi với vẻ thích thú.

"Không có... có đâu nào! Ai mà thèm ghen tuông chứ, anh cứ nằm mơ đi nhé! *>0<*" tôi="" đang="" ghen="" ư?="" có="" lẽ,="" chắc="" vậy,="" nhưng="" tuyệt="" đối="" là="" do="" hành="" động="" sẵn="" ác="" quỷ="" hoàng="" kim="" của="" tôi="">

"Thiếu nữ thiên tài Thôi Anh Ái! Đúng thứ hai trong kỳ thi toàn quốc! Không biết giỏi hơn đồ ngốc Quách Tiễn Ni bao nhiêu lần!"

Cái tên chết tiệt, rõ ràng anh ta cố tình chọc tức tôi mà! Thành tích giỏi thì có gì hay ho chứ! Xinh đẹp thì có gì ghê gớm đâu! Đúng thứ hai toàn quốc lợi hại lắm sao? Tôi không ngừng thầm cổ vũ chính mình. Nhưng tôi đành phải thừa nhận, cái cô nàng tên Anh Ái kia đúng là lợi hại thật...

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt mỉm cười dịu dàng kèm chút tán thưởng khi nói đến ai đó của Kim Thuần Hy, vẻ mặt như thế tôi đã hoang tưởng trong đầu không biết bao nhiêu lần, hoang tưởng có ngày anh ta sẽ nói với tôi như thế, chắc chắn khi đó đã thích tôi rồi, nhưng không ngờ...

Ghét quá, tại sao trái tim đột ngột đau nhói, thật sự là đau... T_T

"Vậy, vậy anh cũng yêu ngay cô ấy rồi chứ gì?"

Xin hãy nói "không phải" đi!! Xin anh...

"Tại sao tôi phải nói cho cô biết? Có điều, chúng tôi đã quen nhau mười bảy năm rồi".

Công tác bảo mật quả nhiên anh ta làm rất tốt! Khoan đã anh ta nói cái gì phía sau ấy nhỉ?

"A_A... Cái gì? Mười bảy năm?" Trời ạ, người ta đã quen anh ấy mười bảy năm rồi, tôi thì mới quen đây thôi, còn không đến hai tháng, về bất kỳ phương diện nào cũng không chiếm ưu thế, tôi thật muốn chết quách cho xong...

”Nhà Anh Ái và nhà tôi là thế giao, từ nhỏ chúng tôi đã lớn lên cùng nhau, chỉ có điều ba năm trước nhà họ đã định cư ở Mỹ, gần đây vì công việc làm ăn của bố cô ấy nên mới về nước. Chuyện họ trở về tôi vẫn chưa nói ẹ biết”.

Cười! Cười! Cười! Nụ cười đáng ghét kia lại thấp thoáng trên mặt anh ta! Đúng là đáng ghét!

”VẬY... vậy hai người là thanh mai trúc mã hả?”

“Ừ”, vẫn là vẻ mặt gian xảo, trong ánh mắt rõ ràng đang đắc ý.

”Chắc chắn anh rất thích cô ấy, đúng không?” Giọng tôi nhỏ đến nỗi tôi cũng không nghe thấy. Tôi đang đau buồn ư?

”Tại sao tôi phải nói cho cô biết?” Anh ta thản nhiên quay đi, để lại cho tôi một cái bóng có lẽ mãi mãi cũng không chạm tới được, mỗi lúc một xa, mỗi lúc một xa...

Nước mắt... thế mà... đang không ngừng chuyển động trong tròng mắt...

Quách Tiễn Ni mi đang làm trò gì thế hả? Hu hu... nước mắt đáng ghét, Quách Tiễn Ni đáng ghét...

<>

<>

<>Chương 29:

KHÓC KHÔNG PHẢI VÌ ĐAU BUỒN

Làm sao đây? Làm sao đây? Tôi phải làm sao mới ổn đây?

Như thể ông trời đang cố ý đối đầu với tôi, trước mắt tôi bỗng xuất hiện một tình địch gần như hoàn mỹ. Chưa kể đến việc cô ta xinh đẹp, thông minh, hay cao quý, chỉ tình cảm thanh mai trúc mã mười bảy năm thôi, tôi đã không biết phải làm thế nào để thắng được. Đúng là chẳng có chút hy vọng nào, thật sự không có...

Được rồi, không nghĩ nhiều nữa, đi tắm cái đã. Tôi bước vào nhà tắm.

Nằm trong bồn tắm, cơ thể hoàn toàn chìm trong đám bọt bong bóng xà phòng, trong đầu từng cảnh tượng tôi và Thuần Hy gặp nhau nối tiếp nhau hiện lên như đang chiếu phim, nhưng tôi không thể nào tìm ra sự ”động lòng” của Thuần Hy với tôi.

Thật không biết đến khi nào Thuần Hy mới thích tôi, nhưng cứ theo tình hình trước mắt thì mỗi lúc trở thành chuyện xa vời không chạm đến nổi. Haizzz~, buồn bực quá, đúng là buồn bực, bực mình đến nỗi muốn chết cho rồi...

Cái tên chết tiệt Kim Thuần Hy rốt cuộc làm bằng gì vậy, sao mà khó theo đuổi thế không biết? Có lẽ, có lẽ toàn bộ đều là do Thôi Anh Ái, đều do cô ta cả...

Mười bảy năm? Thanh mai trúc mã? Xinh đẹp? Thông minh? Môn đăng hộ đối? Bất kỳ điểm nào cũng có thể trở thành lý do để anh ấy yêu cô ta. tôi có là gì đâu?

T_T Chẳng lẽ hành động kỳ này lại kết thúc trong thảm bại hay sao? Tôi không cam tâm, không cam tâm, thật sự không cam tâm... Đau quá... trái tim tôi đang nhói buốt...

Quách Tiễn Ni, tự hỏi mình đi, mi bây giờ, và cảm hứng với Kim Thuần Hy, thật sự chỉ nằm trong một cuộc cá cược thôi sao?

>_< không=”” biết,=”” không=”” biết,=”” tôi=”” không=”” biết,=”” thật=”” sự=”” không=”” biết...=”” đầu=”” óc=”” hỗn=”” loạn=”” quá.=”” đây=”” đi=”” chứ,=”” hình=”” như=”” đã=”” nằm=”” lâu=”” quá=””>

Ý? Sao kỳ vậy? Không phải chứ? Sao tôi lại quên mang áo lót rồi? Rõ ràng tôi nhớ đã đặt trong chậu quần áo rồi mà? Chắc không phải rơi trên hành lang chứ? Không thể, nhất định là vẫn còn trong phòng, đúng, chắc chắn là còn ở trong phòng, bây giờ đi lấy vậy.

Tôi chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh người rồi vội vã chạy ra khỏi phòng tắm. Không sao đâu, tôi may mắn mà, chắc sẽ không đụng phải ai, vả lại, phòng tắm cũng khá gần phòng tôi, một lúc là tới rồi...

Hả? “0_0”! Ai ngờ vừa đi được nửa đường đã có một bóng dáng quen thuộc nhảy ra trước mắt tôi, nhìn kỹ lại, không phải chiếc áo lót tôi đang định tìm thì còn là gì? Sau đó, tôi nhìn thấy Kim Thuần Hy. Chiếc áo lót đang nằm trong tay anh ta, vẫn với gương mặt lãnh đạm thờ ơ, anh ta nói với tôi...

”Của cô phải không?”

”Anh... anh lấy áo lót... của tôi... làm gì?” tôi nghĩ gương mặt tôi lúc này còn đỏ hơn gan heo nữa.

”Tôi lấy nó? Tự nó nằm trên hành lang thì có. Cô tưởng tôi có hứng thú với cái này à? Hoặc là, cô tưởng tôi có hứng thú với chủ nhân của nó? -- Người mặc cái thứ này lên người, đừng nói là gợi cảm, mà thậm chí mỹ cảm của tôi sẽ bị hủy diệt sạch sẽ”.

Không sai, chiếc áo lót đó của tôi số nhỏ, vả lại kiểu dáng cũng rất bình thường. Nhưng như vậy có quan hệ gì chứ, dù sao cũng là mặc bên trong thôi mà, mình thấy thoải mái là được, he he.

”Chả sao, đẹp hay không cũng mặc kệ, chỉ cần thoải mái là được. He he”.

”Thân hình hoàn toàn không có đường cong”.

Cái gì? Tên chết tiệt này, anh ta dám nhìn chiếc áo lót của tôi xong rồi đưa mắt nhìn thân hình tôi sau tắm khăn tắm, sau đó lạnh lùng thốt ra câu đó.

Tôi giật mình túm chặt chiếc khăn tắm hơn.

Mắt của tên này không biết mọc kiểu gì, trình độ thưởng thức của anh ta tốt cuộc như thế nào, người nào cũng bảo dáng tôi rất đẹp mà, anh ta quên mất lúc kỳ hội thao tôi mặc bikini, tất cả đám nam sinh đều chảy nước dãi thèm thuồng sao? Cái tên chết tiệt này... đúng là không hiểu nổi anh ta...

Dáng người tôi như vậy cho dù chúng ta có ở bên nhau, tôi cũng không bao giờ có hứng thú!

”Xem ra từ sau khi cô tốt nghiệp tiểu học chắc không lớn thêm nhỉ!” Anh ta lại còn kẻ sát đầu trước mặt tôi vừa cười gian xảo vừa nói, hơi thở nóng bỏng theo giọng nói phả vào gương mặt tôi vốn đã nóng hực.

”*>0<* cái=”” gì=”” chứ?”” tên=”” chết=”” tiệt=”” này!”” tôi=”” mới=”” chỉ=”” có=”” mười=”” sáu=”” tuổi=”” mà,”” mười=”” sáu=”” tuổi=”” thì=”” đòi=”” có=”” da=”” thịt=”” ở=”” chỗ=”” nào=”” chứ?”” đúng=”” là...”” anh=”” nghĩ=”” ai=”” cũng=”” già=”” sớm=”” như=”” anh=””>

”Mười sáu tuổi mà còn nhỏ à? Anh Ái lúc mười năm tuổi đã dậy thì hoàn toàn rồi”.

Trời ơi, cái tên Kim Thuần Hy chết tiệt lại còn nhắc đến thanh mai trúc mã của anh ta, lại còn so sánh tôi với cô ta nữa chứ. Quái thật, sau anh ta biết lúc cô ta mười năm tuổi đã dậy thì hoàn toàn? Anh ta đã làm gì sao? Trời đất ơi, tên ác quỷ này, ác quỷ kinh khủng... »-(Nhưng mà, nhưng mà tại sao tôi không nói nổi câu nào?

”Ngày mai Anh Ái tán học xong sẽ đến nhà tôi.”

Hả-? Ngày mai Thôi Anh Ái sẽ đến đây? Không phải chứ? Cô ta đến để làm gì? Chẳng lẽ báỉ kiến bố mẹ chồng nhanh thế sao? Cô ta nhìn thấy tôi có khi nào sẽ lên cơn điên không? Thì tôi ”sống chung” với Kim Thuần Hy - thanh mai trúc mã của cô ta mà!

”Học hỏi cô ấy nhiều vào”.

”Tôi không học! Bây giờ tôi rất tốt, tôi rất hài lòng với chính mình! Anh dựa vào đâu mà bảo tôi học cô ta? Cô ta có gì đáng để tôi học chứ?”

”Một cô gái như cô, chắc cả đời này cũng không gả được cho ai”.

”Cái gì? Kim Thuần Hy chết tiệt! Quá đáng thật! Tôi gả cho ai thì liên quan gì đến anh? Sĩ nhục tôi vui thú thế cơ à? Nếu không muốn ở chung thì cứ nói thẳng đi, nói ra thì được thôi mà! p(*>0<*)q” tôi=”” mặt=”” đỏ=”” tía=”” tai=”” gào=”” lên=”” với=”” hấn.”” đúng=”” là...”” lời=”” anh=”” ta=”” nói=”” tổn=”” thương=”” lòng=”” tự=”” trọng=”” của=”” tôi=””>

"Chính xác! Nhìn thấy cô là tôi nổi nóng, không nhịn được ước muốn phải sỉ nhục cô!" Anh ta lại nói vậy. Cái tên chết tiệt này, tôi làm anh ta chán ghét thế sao... hu hu hu... tôi đau lòng quá đi mất...

"Nếu không muốn tôi sỉ nhục thì cút đến chỗ nào tôi không nhìn thấy ấy!" 0_0"

Đó là lời Kim Thuần Hy nói sao? Anh ta nói nếu không muốn bị sỉ nhục thì cút đến chỗ nào anh ta không nhìn thấy, anh ta thật sự căm ghét tôi đến thế ư, anh ta thật sự không muốn nhìn thấy tôi sao? Anh ta có biết câu nói này khiến tôi đau buồn đến nhường nào không, anh ta đã bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi chưa? Thật sự, có lẽ, chắc chắn, tôi chưa bao giờ nằm trong phạm vi để anh ta suy nghĩ đến, chưa bao giờ...

Hu hu hu... Nước mắt tôi lại rơi rồi, tí tách tí tách... một giọt hai giọt...

Nhưng anh ta không nhìn thấy, chưa hề nhìn thấy...

Bởi vì, anh ta luôn bỏ đi trước khi tôi xoay người, để lại cho tôi một bóng dáng lạnh lẽo, giống như khi nãy, anh ta nói xong câu đó bèn quay đi không thèm quay đầu lại... tôi đau lòng quá... đau quá... đau quá...

----- >_<>

<>

11. Chương 11

CHƯƠNG 30:

"MỤ PHÙ THỦY" VÀ "GÀ CUỘN"

Cái "Ngày mai" mà Kim Thuần Hy bảo Thôi Anh Ái sắp đến ấy, cuối cùng cũng đến rất nhanh, vì "ngày mai" chính là ngày hôm nay.

Cả một buổi sáng, tôi xoay chong chóng với ý nghĩ phải mặc gì, chải kiểu tóc gì, phải làm sao để mình tỏ ra xinh đẹp hơn, có khí chất hơn và quyến rũ hơn, để khi đứng chung với Thôi Anh Ái sau khi tan học sẽ đến nhà Kim Thuần Hy chơi, nếu so sánh thì cũng không cách biệt nhau lắm. Nhưng hành hạ cả một lúc lâu mà chưa mặc được gì, chưa làm được gì cho ra hồn, cuối cùng cũng thấy sắp trễ giờ rồi, đến bữa sáng cũng không kịp ăn mà mặc bữa đồng phục vào rồi chạy ra khỏi nhà, kết quả vẫn bị trễ giờ, lại bị phạt đứng góc tường suốt hai tiếng, tóc tai cũng sắp biến thành chổi lông gà rồi.

Và còn, việc cãi nhau với Kim Thuần Hy hôm qua đã tổn thương tâm hồn nhỏ bé mong manh của tôi, tổn thương nghiêm trọng đến mức chỉ nhớ là đã khóc và ngủ, quên hẳn phải làm bài tập cô ra, hôm nay đành phải ở lại học "Chi hủ giả dã" (cổ văn), học đến mức tôi muốn tự sát. Nếu có thể lựa chọn giữa việc gặp Thôi Anh Ái và học cổ văn thì thực ra tôi chọn gặp tuyệt thế mỹ nữ còn hơn, tuy rằng cũng là tuyệt thế tình địch.

Sau đó chen lấn lên chuyến xe cuối, trên xe bị chen ép bẹp dúm, lúc xuống xe không đóng cửa kỹ đã chèn mất góc áo của tôi, sau đó lúc chạy nhanh về đến cửa nhà còn bất cẩn bị vấp ngã đúng lên đám phân gà, tôi không hề oán hận gì, chỉ cảm thấy kỳ lạ, tại sao trước ngôi biệt thự lộng lẫy này lại xuất hiện phân gà cơ chứ, có lẽ, có lẽ là gà rừng không có nhà để về chăng. He he! (^O^)

Có thể tưởng tượng ra vẻ thê thảm của tôi lúc này, quả thực là vô tiền khoáng hậu! Vừa bị phạt trồng cây chuối vừa bị chen lấn trên xe vừa bị ngã nhào nữa. Bỏ đi, gặp cái bà Thôi Anh Ái quý gì đó làm gì, dù sao cô ta cũng có đến thăm tôi đâu, thôi thà chuồn nhanh lên phòng tắm cho xong. Đáng vẻ như ma này không không không không thể để ai thấy được.

"Quách Tiễn Ni". Chết tiệt, đúng lúc tôi khê khằng e dè đi qua phòng khách, định chuồn khỏi cặp mắt của Kim Thuần Hy và Thôi Anh Ái đang ngồi trên salon trò chuyện, thì bỗng dừng một giọng nói lạnh tanh gọi giật tôi lại, tôi đành lưu luyến từ biệt bên chân trái đang nhấc cao lên định sải một bước dài để lao vút qua. Không phải nói, chắc chắn là cái tên Kim Thuần Hy đáng chết suốt ngày thích ra vẻ cao ngạo kia rồi. Tên này, đúng là đáng ghét! Đáng ghét!

"Hả-?" Tôi quay lưng lại anh ta, đáp một tiếng. Không thể để họ thấy dáng vẻ thảm hại này được, đặc biệt là cái người tên Anh Ái kia.

"Cô không muốn gặp cô gái là bạn thanh mai trúc mã của tôi à?"

"Ồ! he he, đã nhìn thấy một lần rồi, đã mục kích sắc đẹp khuynh thành tuyệt lâu của cô ấy rồi, không cần phải gặp nữa đâu. He he." Cái gì mà sắc đẹp khuynh thành tuyệt lâu chứ? Tự tôi thấy mình nói những câu buồn nôn quá, hết cách rồi, kể tẩu thoát mà.

"Cô không muốn gặp lần thứ hai à?"

"He he. Không cần đâu, tôi sợ tôi sẽ xúc động đến mức chảy máu mũi mất thôi. He he." Tôi ới...

"Cô không thử thì sao biết được mình có chảy máu mũi không?"

"Kim Thuần Hy chết tiệt, anh có thôi đi không, tôi không muốn gặp thì không được hả? —>0< tại="" sao="" tôi="" phải="" gặp="" chứ?="" cô="" ta="" là="" gì="" của="" tôi="" nào?="" có="" đẹp="" bằng="" vivian="" li="" không?="" có="" tao="" nhã="" bằng="" audrey="" hepburn="" không?="" có="" gọi="" cảm="" bằng="" marilyn="" monroe="" không?="" cuối="" cùng="" tôi="" không="" thể="" nhìn="" nổi,="" quay="" phát="" người="" lại,="" hùng="" hổ="" tuôn="" ra="" một="" tràng="" như="" bắn="" liên="" thanh="" với="" anh="">

Thảm rồi, bây giờ tôi mới ý thức ra tôi không nên quay đầu lại, như thế thì bộ dạng te tua của tôi cuối cùng cũng đã phơi bày ra toàn bộ trước mặt bọn họ. Trời ạ, sao tôi lúc nào cũng vậy, hễ nóng lên là không còn nghĩ gì nữa mà bất chấp tất cả. Cái cô nàng Thôi Anh Ái kia nhìn thấy dáng vẻ tôi như vậy thì bắt đầu cười, hí hí hí rồi cười to hân, giống như một con gà mái mẽ mới thành niên vậy. =.=

"Thuần Hy, đây chính là cái cô Quách Tiễn Ni gì đó mà cậu bảo đang ở nhờ nhà cậu đó hả?"

"Ừ."

"Ha ha ha-----, cô ta giống như món gà cuộn trong KFC ấy!"

0_0"... Cái gì? Gà cuộn? Cô ta bảo tôi là gà cuộn? Cái con nhỏ chết tiệt này đang châm chích thân thể tôi không có đường cong sao?

Đáng ghét!!! Tôi còn chưa nói ra câu nào mà cô ta đã cướp quyền mạng người khác trước rồi?! Woa~ da-da- tức chết đi thôi!!!

Chẳng là Quách Tiễn Ni tôi làm từ đậu phụ hay sao? Cứ để mặc cô ta ức hiếp tôi điên cuồng

p(>o<)q thà="" chết="" chứ="" không="" chịu="" nhục!!!!="" tôi="" phải="" phản="" kích!="" phản="" kích!="" phản="">

"Mụ phù thủy mặt đầy nếp nhăn!!! Xem mấy cái nếp nhăn đuôi cá của chị kìa, có thể kẹp chết mấy con muỗi đấy!" Thế là tôi quảng cho cô ta một câu nói ác ý.

"Cái gì? Cô nói cái gì? Nói lại xem nào!!!" Bà già này bị tôi chọc giận, nhảy nhồm lên khỏi salon như bị điện giật. Thuần Hy kéo cô ta ngồi lại.

"Mụ phù thủy! Mụ phù thủy!!!" Tôi vừa thao thao bất tuyệt lảm nhảm gọi cô ta bằng biệt hiệu tôi mới đặt, còn lảm nhảm hề nữa, vừa chạy như bay lên lầu trên.

Thôi Anh Ái trừng mắt nhìn tôi, đôi mắt ánh lên tia lửa giận dữ, dáng vẻ như chỉ muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy, mắt mũi miệng thậm chí cả khuôn mặt đều biến dạng, hoàn toàn không tìm thấy vẻ xinh đẹp tuyệt thế đâu nữa.

Xem ra giận dữ là chuyện rất không tốt, cho dù là người đẹp đến mấy, lúc giận dữ cũng không xinh đẹp nổi. Tôi nhất định phải nhớ ít giận vui nhiều mới được!!! Hihi!!! Ha ha!!! Thôi Anh Ái thực ra cũng chỉ như vậy mà thôi, sao qua nổi tôi! Chẳng đáng yêu chút nào! Ha ha! Tôi thề, nhất định phải đánh bại cô ta! Tôi bắt đầu châm đầy nhiệt huyết chiến đấu với hành động săn ác quỷ bản beta trở lại rồi! Ha ha ha ha! ..

<>

<>CHƯƠNG 31:

SỰ PHÁ HOẠI Ở RẠP CHIẾU PHIM

Tiết học hôm nay cũng đã kết thúc, về mặt đám học sinh như tội phạm được thoát khỏi ngục tù, không biết các thầy cô nhìn thấy về mặt đó sẽ nghĩ như thế nào, loại hoạt động đầu óc như học hành này, có lẽ thật sự chỉ thích hợp với cái tên thuộc dạng kiểu thiên tài Kim Thuần Hy kia thôi!

"Thuần Hy, bộ phim lần trước tớ nói với cậu ấy, hôm nay đã chiếu rồi đó!"

0_0 Hả? "Thuần Hy?" Đạo gần đây không biết vì sao mà tôi vô cùng nhạy cảm với cái tên đó. Tôi giật mình nhìn bốn phương tám hướng, cuối cùng phát hiện ra Kim Thuần Hy và mục phù thủy Thôi Anh Ái từ phía bên kia hành lang bước ra, bèn vội vã nấp vào một nơi khuất.

"Tớ mua hai vé rồi, tối nay đi chung nhé, được không?" Cái mục phù thủy Thôi Anh Ái đúng là âm hồn không tan mà.

"..." Vạn tuế! Thuần Hy không có phản ứng. Ha ha!

"Chắc hôm nay không đến nổi bạn nữa chứ, tớ đã hẹn cậu mấy lần rồi, dù sao cũng là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau mà".

Tôi đang chuyên tâm theo dõi hành động của hai người bọn họ, ai ngờ trước mặt tôi tối sầm lại, một đôi tay chết tiệt đang bịt lấy mắt tôi, tôi kinh hoàng kêu thét lên...

"Ôi chào - cứu tôi với!!"

Tiếng hét của tôi đã khiến đôi tay kia buông ra, một giọng nói quen thuộc cũng vang lên ngay sau đó...

"~^o^~ Tiễn Ni, tớ đây mà, tớ là Tú Triết!" Một gương mặt tươi cười rạng rỡ, nhảy ra ngay trước mặt tôi.

Trời ơi, làm tôi giật mình suýt chết, cái tên đầu óc tế bào đơn này, sao cậu ta cứ cho tôi niềm "vui mừng" không hợp thời chút nào vậy?

"Gà cuộn? Cô ở đây làm gì thế hả? Chẳng lẽ đang theo dõi chúng tôi?" tiếng nói của mục phù thủy cũng vang lên. Thảm rồi, bị bọn họ phát hiện rồi, do cái tên Lý Tú Triết mà ra cả, đều do cậu ta! Tôi chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống quách cho rồi...

"Cái gì? Bà già chết tiệt kia, bảo ai là gà cuộn đấy hả? Cậu nói lại lần nữa thử xem?" Tú Triết hùng hổ gào lên với mục phù thủy.

"Cậu là ai thế? Ồ, tôi biết rồi, cậu là bạn trai cô ta chứ gì?" Cái mục phù thủy chết tiệt, đang nói bậy bạ gì thế hả? Cô ta cố ý nói cho Kim Thuần Hy nghe.

Tiêu rồi, Thuần Hy ơi Thuần Hy, anh nhất định phải duy trì nguyên tắc đó, nhất định phải dùng đôi mắt nhìn rõ chân tướng sự thật, đừng có nghe lời người ta thọc gậy bánh xe, tôi và Tú Triết không có gì cả, thật đấy...

"~^0^~ Phải, sao cậu lại biết? Chúng tôi nhìn có vẻ rất giống vợ chồng đúng không?" Trời đất ơi, cái tên Lý Tú Triết đáng chết kia, cậu nói bừa bãi quá vậy, sớm muộn gì tôi cũng bị cậu ta làm cho tức chết mất thôi.

"Tú Triết, cậu câm miệng lại cho tớ, nói bậy bạ cái gì thế hả?" tôi sắp nổi điên.

"Tớ có nói bậy đâu, chúng ta vốn đã từng quen nhau mà. A~ Thuần Hy hả, thì ra cậu cũng ở đây. ~A.A~" Sau khi nói ra một thôi một hồi, Tú Triết cuối cùng cũng đã nhìn thấy Kim Thuần Hy bạn thân của mình.

"A~, Tú Triết à, cậu và cô ấy đứng đây làm gì thế?" Giọng nói của Thuần Hy với Tú Triết rõ ràng là dịu dàng hơn nhiều, đúng là bạn bè thân có khác.

"Ồ, bọn mình đang chuẩn bị đi hẹn hò mà!" Cậu ta cười hí hí và nói, rồi khoác vai tôi như thể đó là chuyện đương nhiên, mặc tôi phản kháng thế nào cũng vô ích. Trời ơi, tôi muốn chết tôi muốn chết, tại sao lại gặp phải cái tên Lý Tú Triết này chứ? Tại saoooo??????????

"Vậy các cậu thì sao? Cô ta là gì của cậu vậy?" Tú Triết tiếp tục ôm vai tôi thật chặt, sung sướng hỏi Kim Thuần Hy.

"à, cô ấy là Anh Ái, người bạn thanh mai trúc mã mà tớ từng nhắc đến với cậu đấy, bọn tớ cũng định đi hẹn hò ấy mà, xem phim!"

A_0... Cái... cái gì? Anh ta nói gì? Cái tên Kim Thuần Hy chết tiệt, sao lại thay đổi nhanh như thế, rõ ràng lúc này còn thờ ơ với mụ phù thủy kia, tại sao khi hai đứa chúng tôi vừa xuất hiện đã thay đổi rồi? Toàn là do cái tên Lý Tú Triết đáng chết kia, đều do cậu ta cả!

Ông trời ơi, Chúa ơi, Bò sát ơi, Thượng đế ơi, kiếp trước con đã thiếu nợ cậu ta cái gì chứ, tại sao cậu ta cứ đeo bám con mãi không thôi... ư ư ư...

"Anh Ái, chúng ta gặp nhau ở đâu?"

Cái gì? Kim Thuần Hy chết tiệt kia, anh ta còn chủ động hẹn địa điểm với mụ phù thủy? Có phải anh ta cố ý chọc tức tôi không? Chết mất thôi, tức chết đi, tôi sắp nổi điên rồi...

"Ba giờ chiều gặp ở quảng trường Trung Ương được không?" Cái mụ phù thủy chết tiệt vui sướng tới nỗi giống cái gì ấy, tóm lại là không giống người.

"Được"

"VẬY chúng ta tiện về cùng nhau nhé!" Mụ phù thủy kia, được nước lấn tới à.

"Không, tớ còn có chút việc, phải đi đến nơi khác một chuyến. Tạm biệt!"

"VẬY cũng được, tạm biệt. Nhớ đó, ba giờ chiều, quảng trường Trung Ương, không gặp không về!" Mụ phù thủy hí ha hí hửng ra về.

Đồ đáng ghét, Thuần Hy là thiên tài mà, cô nói một lần là anh ta nhớ hết rồi, có cần lặp lại không chứ, lại còn thanh mai trúc mã mười bảy năm gì gì nữa, hình như chẳng hiểu anh ta chút nào! Hừ~!=.=

"Tú Triết, tớ cũng phải đi đây, bye bye, các cậu chơi vui vẻ nhé!"

Kim Thuần Hy vừa nói thế vừa bỏ đi, cuối cùng hình như còn liếc tôi một cái, lạnh lùng âm u đến độ tôi không kìm được phải rùng mình. Sao lại nhìn tôi như thế, thật là... anh và mụ phù thủy cũng vậy thôi mà? Hừ...

"Tiễn Ni, chúng ta đi đâu bây giờ?" Cái tên Lý Tú Triết chết tiệt, lại còn ôm ôm khoác khoác vai tôi, tôi muốn tức điên lên đây!

"Cậu buông tôi ra! Buông tôi ra!" Tôi vùng vẫy điên cuồng, cuối cùng đã thoát ra khỏi móng vuốt của cậu ta.

"Sao thế? Tiễn Ni, cậu lại giận tớ à?" Cậu ta nhìn tôi với đôi mắt lấp lánh và khuôn mặt vô tội.

(">0<") phải,="=" tôi="=" giận="=" cậu="=" rồi,="=" mà="=" còn="=" là="=" rất="=" giận,="=" vô="=" cùng="=" giận,="=" cực="=" kỳ="=" giận!"="=" tôi="=" chạy="=" ào="=" đi,="=" đầu="=" không="=" quay="=" lại,="=" trong="=" lòng="=" rất="=" rồi="=">

"Tiễn Ni, cậu đừng chạy, đợi tớ với, đợi đã..." Phía sau là tiếng tên "kẹo mè xừng" Lý Tú Triết gọi với theo.

Tôi không nghe thấy cũng không muốn nghe, trong lòng cứ lặp đi lặp lại một câu hỏi: Họ sắp hẹn hò nhau rồi, làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây?

Còn làm sao được nữa? Chỉ còn nước cầu viện sự giúp đỡ của quân sư Trương Tịnh Mỹ thôi, tôi tấp vào một nơi mà Tú Triết với trí tuệ của cậu ta không thể tìm thấy được, bắt đầu gọi điện cho Tịnh Mỹ. Xin lỗi nhé, Tú Triết, không phải tớ cố ý muốn trốn cậu, thực sự là do nhiệm vụ nặng nề đè nặng lên đôi vai bé nhỏ thôi!

"Alo, Tịnh Mỹ! Làm sao đây? Kim Thuần Hy và mụ phù thủy sắp hẹn hò rồi." Vừa nghe thấy đầu dây bên kia vang lên tiếng "alo" quen thuộc, tôi vội vã nói.

"Theo!!" Tịnh Mỹ đúng là Tịnh Mỹ, kiệm lời như vàng ấy.

"Cái gì? Cái gì theo? Nói rõ chút coi!"?_?

"Đồ ngốc, tức là đi theo bọn họ, sau đó chờ thời cơ phá hoại."

"Một mình tớ sao theo được? Cậu cũng phải giúp chứ!"

"OK!"

Tôi và Tịnh Mỹ đã xuất hiện đúng giờ ở nơi mà bọn họ hẹn nhau.

Đầu tiên xuất hiện ở đó là Thuần Hy, vẫn mặc bộ quần áo lúc trưa. Hoàn toàn không thay đổi gì, cũng đâu cần thiết thay đổi, dù sao anh ta mặc gì cũng đẹp trai cả mà!

Mụ phù thủy ra công trang điểm ăn mặc cuối cùng cũng xuất hiện, đúng là khôi phục cô ta, chưa tới hai tiếng đồng hồ mà đã biến mình như ngôi sao Hollywood ấy.

"Hai người này đi với nhau đúng là đẹp đôi quá!" Nhìn hai người họ sánh vai nhau vào rạp chiếu phim, Tịnh Mỹ phát ra một tiếng cảm thán.

"Tịnh Mỹ, cậu không nói thì chả ai bảo cậu câm đâu!" Tôi bực bội ném cho nó một câu.

Tuy miệng phản đối như vậy đấy, song trong lòng tôi có một tiếng nói bất đắc dĩ phải lên tiếng: Hai người họ đúng là rất xứng đôi! Haizzz~ buồn bực quá, bực chết đi được, sao lại như thế, trong lòng lại thấy chua xót quá, mà không phải chua xót bình thường...

Ghét! Ghét mình quá! >_< quách=" " tiền=" " ni,=" " rớt=" " cuộc=" " này=" " bị=" " sao=" ">

Theo bọn họ tiến vào đại sảnh của rạp chiếu phim, cuối cùng chúng tôi cũng cướp được vị trí ngay sau bọn họ.

"Bộ phim này hay lắm đấy..." Mụ phù thủy vào rạp rồi miệng cứ liến thoắng mãi, nhưng tôi nhận ra cô ta say không phải vì rượu... Không được, đầu cô ta đang dần dần dần dần dựa vào vai Thuần Hy kìa, cái bà già này dám lợi dụng người ta! Dựa vào đi, dựa vào đi, dựa mạnh vào ấy...

"0 . 0 Ui da!" Mụ phù thủy kêu thét lên một tiếng, vùng ra khỏi vai Thuần Hy như bị điện giật.

Hehe, bị đâm phải rồi chứ gì. Thế này gọi là tự tạo nghiệt thì đừng có kêu ầy mà! Xem cô ta còn dám lợi dụng Thuần Hy nữa không? -^0^-

"Ai?" cô ta quay lại, vẻ mặt đầy giận dữ.

"A, xin lỗi nhé, không cẩn thận đồ rơi cả xuống đất rồi!" Tôi vội kéo Tịnh Mỹ cúi thấp người xuống phía dưới.

"Làm tốt lắm, Tiễn Ni" Tịnh Mỹ bịt mũi nói nhỏ với tôi, khen ngợi không ngớt.

"Cảm ơn!"

"Cứ thế tiếp tục đi nhé!"

"ừ" Haha, mụ phù thủy đáng ghét, dám đấu với tôi, xem chị chết thế nào nhé! Ha ha ha ha!

A_0 Woa, không ổn, giữa khe hở của hai ghế ngồi, chúng tôi bỗng nhìn thấy đôi tay với những chiếc móng được sơn cầu kỳ của mụ phù thủy đang lần mò về phía Kim Thuần Hy với vẻ tà ác, đáng chết, đồ háo sắc, không chịu thôi à! Chị cứ nằm mơ đi nhá... Đúng vào một phần nghìn giây trước khi ngón tay cô ta chạm đến ngón tay Thuần Hy, tôi lại tạt hết nước ngọt mình chưa uống hết lên tay cô ta...

"Ôi chao-!" Lại một tiếng như quỷ kêu thét, tay cô ta rút lại cấp kỳ, nhanh chóng đứng phắt dậy, giữ nước đồng thời gào lên với phía chúng tôi.

"Cái tên ngồi phía sau chết tiệt kia, tóm lại cô muốn làm gì hả?" —p(>o<>

"Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cẩn thận làm đổ nước! A, tôi có khăn giấy đây, đưa chị lau tạm..." tôi vội vã đưa khăn giấy đã chuẩn bị sẵn cho cô ta, hai tay ôm lấy mặt, nghiêng người đi, cố gắng kiềm chế để mình không cười sặc ra. Chắc chắn cô ta không biết tôi là ai, hai đứa chúng tôi làm rất bí mật, từ đầu đến cuối không để cô ta nhìn thấy mặt tôi. Hi hi!

"Anh Ái, nói nhỏ một chút". -_- Tôi nghe thấy Thuần Hy lạnh nhạt nói một câu, sau đó mụ phù thủy mặt đỏ bừng bừng ngồi xuống. May quá, may quá, mụ phù thủy đã chịu thua, không động thủ với Thuần Hy nữa, xem hết bộ phim một cách bình an vô sự. Lúc ra khỏi rạp đã gần sáu giờ, xem ra mụ phù thủy vẫn còn ra chiêu, thấy chiêu bẻ chiêu mới là quan trọng nhất! ha ha ha ha!

<>

12. Chương 12

CHƯƠNG 32:

CUỘC HẸN NHẦM LẤN

Hai bọn họ vào một nhà hàng rất lộng lẫy. Tôi không nghĩ ngợi gì mà kéo tay Tịnh Mỹ vào bên trong theo, chọn một chỗ gần họ rồi ngồi xuống.

Có bức bình phong chặn ngang nên họ không thể thấy chúng tôi, nhưng giọng nói thì nghe rõ mồn một. Ha ha ha! ~^0^ Mụ phù thủy, có tôi canh gác nghiêm ngặt, xem chị còn dám giở chiêu gì ra! Hừ!

Ngồi chưa nóng ghế. Trên đầu đã vang lên một giọng nói. Ngược lên nhìn, 0_0~! Woa~! Đây là nhà hàng gì thế, đến phục vụ cũng đẹp trai kinh khủng!

"Chào anh, em muốn một phần cơm chiên thịt bò xào hành tây. ^_~" Tôi mỉm cười với anh phục vụ.

"-_-“ Hừm-, rất xin lỗi, ở đây không có cơm chiên.” Lạ thật, sao vẻ mặt của anh trai đẹp phục vụ này kỳ quặc thế nhỉ.

"-0- Cả Cơm chiên cũng không có á? Vậy ột bát canh trứng chua cay, cảm ơn!"

"? Xin lỗi" -_-

Phục vụ ở đây bị sao thế nhỉ, sao lại thích nói "xin lỗi" thế.

"Chẳng có gì thì mở nhà hàng làm gì thế? Đúng là..." tôi bắt đầu nổi nóng.

"Cho hai phần giống bàn kế bên ạ!" vẫn Tịnh Mỹ là phản ứng nhanh.

"Vâng, xin đợi ột chút!"

Người phục vụ cuối cùng cũng đi, tôi bắt đầu im lặng nghe Thuần Hy và mụ phù thủy nói chuyện.

"Thuần Hy, cậu có thích bộ phim lúc nãy không?"

"Cũng được!"-_- Thuần Hy, cậu thích kiểu con gái nào thế? ^o^"

Kiểu con gái mà Kim Thuần Hy thích? Chú ý!! Chú ý!! Mụ phù thủy hỏi đến trọng tâm.

-_- Im lặng? Hay là đang suy nghĩ?

"Nói đi mà nói đi mà! Từ nhỏ đến lớn tớ vẫn luôn muốn biết đó!" Cái giọng thấy mà ghê, tôi và Tịnh Mỹ đều không hẹn mà rừng mình sờn gai ốc.

"Không có!" -_-

"... Hả? Không có? Không thể chứ? Trừ phi anh ta không phải là con trai... >_< xùy=" xùy!!!=" quách=" tiên=" ni=" mi=" đang=" nghĩ=" bậy=" bạ=" gì=" thế=" hả?=" đương=" nhiên=" là=" anh=" ta=" không=" muốn=" ư=" phù=" thủy=" biết=" rồi!=" được!=" thuần=" hy=" trả=" lời=" tốt=" lắm!=" đừng=" nói=" với=" mụ=" phù=" thủy!=" phải=" chọc=" tức=" cô=" ta!=" ha=" ha=" ha!=">

"^_^ Rượu vang của cô!" Đúng vào lúc này, phục vụ mang rượu đến. Cái gì mà rượu vang? Đúng là nhỏ mọn, có chút xiú thế này.

"Xin rót đầy cho tôi!" =.=.

“...” Gì thế này, cái anh phục vụ sao chỉ ươn mắt nhìn tôi thế, mà lại không phản ứng gì? Tôi nói sai à?

”-0- Rót đầy rượu cho tôi! =.=” Tôi lặp lại thêm lần nữa. Phục vụ cao cấp mà ngốc thế, phản ứng lúc nào cũng chậm chạp

”Ừng ực - ừng ực-!” Tôi đưa ly rượu lên uống cạn, vừa may đang khát quá!

ơ!!! ừ, mùi vị cũng được, ”Thêm chút nữa!” ^0^

0_0 Hừm-! Về mặt gì thế này??? Cái miệng của anh phục vụ này có thể nhét vừa một quả trứng gà ấy.

Ha ha! A0A Khâm phục tửu lượng của tôi chứ gì, rượu vang chỉ là nước ngọt trong mắt tôi thôi! Ha ha! ~^0^~ Cho dù là rượu nấu tôi cũng có thể uống cạn một ly to ấy chứ. Ha ha!

”»_ (Đừng làm tớ mất mặt! »_ (Tĩnh Mỹ ngồi bên trường mắt với tôi. Lạ quá??? ? Tôi làm không đúng à? Rượu không uống thế thì uống kiểu gì? Đúng là.

”Thuần Hy, gan ngỗng này ngon lắm, cậu thử xem!” Là giọng ngọt đến phát ngấy của mụ phù thủy.

”ừ.” -_-

“Thuần Hy, chúng ta cạn ly, vì tương lai của chúng ta. ^0^”

”Ding...”

0_0A Hả-? Gì thế này? Gì chứ? Thật là! Làm ra vẻ lãng mạn, dịu dàng thế, lại còn tương lai? Mụ phù thủy chết tiệt.

”Gan ngỗng của cô.”

“0_0” Hử-? Cái anh phục vụ này, bày đầy dao nĩa trước mặt tôi làm gì thế? Để xẻo mụ phù thủy à??? Tôi chưa độc ác đến thế đâu.

“À_0A ~? Cái này là gan ngỗng gì thế”????

Tôi tiện tay bốc một miếng lên, cắn một cái, tôi phải xem rốt cuộc là mùi vị gì, mụ phù thủy chết tiệt kia cho Kim Thuần Hy chẳng phải thứ này sao?

”Dùng dao và nĩa.” Tôi mới ý thức được cách ăn của Tĩnh Mỹ - tay phải cầm dao, tay trái cầm nĩa, cắt xong một miếng sẽ xiên vào đó để ăn, ăn xong lại cắt... lại xiên... Rắc rối quá, tôi phát mết lên...

Đây là cách ăn ai phát minh ra thế, đúng là nhảm nhí. Mặc kệ đi, tôi cứ cầm trong tay ăn nhí bánh này, ừ, mùi vị đúng là khá ngon, hehe! (^O^)

Cái miệng anh phục vụ kia mỗi lúc một to, -O- còn nhìn chăm chăm tay tôi! Nếu trên tay tôi có một quả trứng, tôi nhất định đã đút thử vào miệng anh ta xem sao rồi!

”Quách Tiễn Ni, dùng dao và nĩa! Lần thứ ba nhắc nhở cậu rồi đó, vẫn không hiểu hả?” =.=”

Không ngờ Tĩnh Mỹ kiếm lời như vàng lại vì tôi lặp lại ba lần cùng một vấn đề, tôi đúng là lợi hại quá. ~^0^~ Ha ha!

”-0- Không có thời giờ, cậu không thấy tớ đang bận à?” Phải tôi rất bận mà, bận ăn gan ngỗng, bận nghiên cứu họ nói chuyện, bận lưu ý những cử chỉ ”bất lương” mọi lúc của mụ phù thủy... Tĩnh Mỹ đúng là không hiểu chuyện, lúc này mà còn nói đến vệ sinh gì chứ, tôi có đi vệ sinh đâu.

Tôi phải tập trung tinh thần cao độ! Nếu như Thuần Hy lại bị lợi dụng thì sao?

”Giờ họ đang ngồi cách nhau, Thôi Anh Ái không lại gần Kim Thuần Hy được!” Tĩnh Mỹ nhắc tôi.

Đúng rồi, sao tôi không nghĩ ra? Nhưng vẫn phải chú ý thì tốt hơn! Tục ngữ nói ”không sợ gì, chỉ sợ ”lỡ như mà!” (A@A)

”Cậu không phát hiện ra người trong nhà hàng đều đang nhìn cậu hả?”

”Có à?” tôi nhìn quanh quất đúng là vậy. tất cả nhìn tôi chăm chăm làm gì vậy? cho dù tôi xinh đẹp cũng đâu cần phải nhìn thế! Thật là...

"Đây là ốc sên kiểu Pháp của cô."

0_0 "Hừm-? Ốc sên? Ốc sên ăn được à???"

"Lừa gạt, làm gì có ốc sên, rõ ràng là ốc đồng! Dưới nhà chúng tôi năm trăm đồng một bát to! Có điều ốc ở đây cũng to thật!" Tôi than thở, xem ra nhà hàng cao cấp chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi.

"Câm miệng!" Tịnh Mỹ tức lên rồi! Sao lại tức giận dễ dàng thế?? Đúng là...

Dưới sự uy hiếp của Tịnh Mỹ, tôi ngoan ngoãn không nói gì nữa, mù phù thủy và Kim Thuần Hy cũng lặng lẽ tiến hành bữa ăn tối lãng mạn của bọn họ!

Bình thường tôi ăn rất nhiều, hôm nay ăn còn ít hơn Tịnh Mỹ, dao nĩa chết tiệt này, làm tôi lóng ngóng tay chân, hại anh phục vụ kia cứ bị tôi hành hạ mãi... TAT

Một bữa ăn mà hai tiếng đồng hồ vẫn chưa xong, cứ chậm rì rì, làm tôi sắp phiền chết lên được. ~:(Mù phù thủy chết tiệt, không chọn nơi nào mà lại cứ chọn nơi này, muốn kéo dài thời gian hả! Hừ!

"Muộn rồi, chúng ta đi thôi!" Giọng Kim Thuần Hy vang lên.

Woa, cuối cùng cũng đi rồi hả? Còn ở lại thì tôi điên lên mất thôi...

"Còn sớm mà, tớ muốn ngồi thêm tí nữa, dù sao cũng không gấp về nhà mà! ^-^"

Mù phù thủy đáng chết kia, mù ngồi đó suốt đêm đi! Đúng là...

"Vậy cậu cứ ngồi thêm đi nhé, tớ phải đi đây." Thuần Hy vừa nói vừa đứng dậy trả tiền.

"Thuần Hy, đợi tớ với, cùng đi vậy!" Mù phù thủy quả nhiên cũng đứng phắt dậy.

"Cảm ơn, tổng cộng chín mươi bảy ngàn đồng!" Tịnh Mỹ gọi một tiếng, phục vụ bàn bèn đến thanh toán.

"Cái...cái gì? Bao nhiêu??" Tôi có nghe nhầm không?"

"Chín bảy ngàn đồng!"

Tôi nhìn Tịnh Mỹ: "Tớ chỉ có hơn mười ngàn!"

"Tớ không mang! = ="

Cái gì? Không mang? Có nhầm không vậy trời? Đồ Tịnh Mỹ chết tiệt, ra ngoài mà không mang theo đồng nào hết, có phải nó có ý bóc lột tôi không? Thật là...

"Không mang tiền mà cậu vẫn điềm nhiên thưởng thức món ăn ở đây hả? Lại không nhắc tớ? >_< cái=" con=" nhỡ=" chết=" tiệt=" này!"" tôi=" hết=" lên=" với=" tịnh=" ">

Thật là, bạn bè kiểu gì thế hả. Haizzzzzzzz- đúng là kết bạn không cẩn thận mà!

"Có thể rẻ hơn chút không?" ~^0^~' Bỏ tay thôi chỉ còn nước dùng nụ cười thương hiệu của mình với cái anh phục vụ đang kinh ngạc kia!

"Xin lỗi cô, ở đây chúng tôi không giảm giá!"

Trời ơi, làm sao đây? Chẳng lẽ tôi sắp trở thành phường lưu manh chuyên đi ăn nhờ người ta ư? Vậy danh tiếng nức trời của Quách Tiễn Ni tôi bị diệt vong bởi một bữa ăn này sao?

Không được, tuyệt đối không được!

Nhưng thế thì làm sao đây? Rốt cuộc phải làm gì? Phiền chết được, đúng là phiền chết được!

0_0 ! Í, như thế này đi, bỗng tôi nảy ra một suy nghĩ...

"Anh phục vụ ơi, như vậy đi nhé, vì chúng tôi đi gấp quá nên không mang đủ tiền, bây giờ tôi về nhà ngay để lấy, nếu anh không yên tâm thì để mỹ nữ này (đẩy Tịnh Mỹ về phía anh ta) ở lại đây, đợi tôi mang đủ tiền đến chuộc bạn ấy về. Anh thấy được không?"

"Quách Tiễn Ni, sao cậu có thể thế được? Cậu cho tớ là gì thế hả?" Tịnh Mỹ phát ra tiếng kêu thảm thiết rất đáng thương.

"Tớ cũng muốn gán mình ở lại lắm, nhưng cậu vẫn đáng giá hơn vừa thông minh vừa xinh đẹp, họ chắc chắn sẽ chọn cậu." Tôi nói thật ấy chứ.

"Xin lỗi cô, chúng tôi không cầm người, phương thức thanh toán này của cô chúng tôi không thể tiếp nhận. ở đây có điện thoại cô có thể liên hệ với người nhà."

Gọi người nhà á? Ai mà biết bố tôi giờ đang ở đâu? Huống hồ là bây giờ tôi đang ở nhà Kim Thuần Hy, chẳng lẽ bảo tôi gọi điện về cho bác trai bác gái? >0< không=" được,=" không=" thể=" chấp=" nhận=" ">

"Đừng có nhìn tớ, bố mẹ tớ đang đi dự tiệc rồi!" Trương Tịnh Mỹ kia, đúng lúc quan trọng mà chẳng tỏ vẻ bạn bè gì cả, là sao là sao?

Bó tay rồi, ai đến giúp tôi thanh toán tiền bữa ăn này với-, ai đến cứu tôi với?

"Đây là một trăm ngàn, phiền anh quá!" Đúng vào lúc tôi đang bó tay chịu chết, thì bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc.

Ngẩng lên nhìn...

"0_0" Kim... Kim Thuần Hy? Đúng là Kim Thuần Hy!!! Sao anh ta lại biết tôi ở đây? Tại sao lại nhìn tôi? Mất mặt quá đi!

"Theo tôi suốt này, không thấy mệt à?"

Cái gì? Tôi mở to mắt. Không thể nào? Anh ta phát hiện ra chúng tôi từ khi nào vậy? Tôi thấy chúng tôi đã rất cẩn thận che giấu tung tích mà... không thể nào...

"Xin lỗi, Anh Ái! Tớ nghĩ hôm nay đến đây thôi! Thuần Hy kiên định mời mụ phù thủy ra khỏi nhà hàng.

Mụ phù thủy chết tiệt kia trước khi đi còn không quên nhìn tôi bằng ánh mắt vui thú trên nỗi đau của kẻ khác. Tôi thảm quá hả? Chẳng qua chỉ quên mang theo tiền thôi mà! Đúng là...

"Hình như tớ vẫn còn có chút việc, đi trước đây." Tịnh Mỹ bỗng thốt ra một câu.

"Gì thế? Đi à? OK vậy đi thôi" dù sao tiền đã trả, có thể đi được rồi, hehe.

"Là tớ phải đi!" Tịnh Mỹ có ý gì thế?

"Đi nhé, tôi sẽ đưa cô ấy về." Câu này là Kim Thuần Hy nói sao?

"0_0" ... Khoan đã, khoan đã, sao không ai nghe ý kiến của tôi???

"Mai gặp nhé!" Tịnh Mỹ bỏ đi một nước, không hề quay đầu lại! Có nhầm không đó?? Tên này...

Tại sao anh ta lại gần tôi, anh ta muốn làm gì? Chắc không đến hỏi tội tôi đấy chứ?

Ồi chao- cái tên này lại xem tôi là chổi quét nhà! Tôi không muốn! Không muốn! Nhưng phản kháng hình như hoàn toàn vô hiệu! = = Cái tên không thể nào đoán được anh ta nghĩ gì, rốt cuộc anh ta muốn đưa tôi đi đâu đây?

"Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu thế hả?" Giọng nói của tôi dịu dàng quá rồi đấy, người tốt sẽ không bị bạc đãi .

"Đến một nơi, đến đó rồi sẽ biết!" í? Hình như anh ta đang cười? có nhìn nhầm không?

Và tôi đã sánh vai Kim Thuần Hy đi trên phố như thế, gió lướt qua vù vù, một tay tôi nắm gọn trong tay anh ta, cảm giác này hình như cũng không tệ, Quách Tiễn Ni, mi bị làm sao thế hả, sao cảm giác không tệ với anh ta mỗi lúc một nhiều...

"Khi nào....tôi sẽ trả cho anh ngay." Để tránh anh ta hung hăng đến hỏi tội tôi, cứ chủ động đi thì hơn.

"Không cần!" sắc mặt anh ta thay đổi, đang giận ư? Cái tên này, làm người ta phí công tìm hiểu quá, sao thay đổi sắc mặt kỳ lạ như vậy, chắc lúc này tôi không làm gì sai trái chứ?

"Tại sao lại theo dõi tôi?" vẻ mặt Thuần Hy hình như khá hơn.

"A~? Tôi... tại sao tôi phải theo dõi anh nhỉ? Tại sao nhỉ... để tôi nghĩ xem..." Sao tôi có thể bảo là do hành động sẵn ác quỷ bản beta được, tuyệt đối không thể!

"Không biết vì sao mà đi theo tận sáu tiếng đồng hồ?"

"Sáu tiếng? Đúng rồi, sao anh biết?" Phì phì! Sao tôi lại tự nhận thế này! =>_<>

"Vì cô ngốc!" Lý do gì thế này?

"Anh mới ngốc đó! Người khác muốn hẹn hò là anh đi ngay." Dám nói tôi ngốc, cái tên chết tiệt, tôi đang vì anh đấy! Thật là...

í —? Hình như anh ta đang cười? Có nhầm không vậy?

Có phải bị lừa không? Cái tên này hôm nay hình như hơi kỳ quặc, hay là lại uống nhầm thuốc nhỉ?

"Còn nói nữa à, tại sao phải phá hoại cuộc hẹn của tôi?"

"Xin lỗi! Tôi không phải cố ý muốn phá hoại, mà chỉ muốn bảo vệ anh".

Hả? Bảo vệ? Lý do quái quỷ gì thế này? Quách Tiễn Ni, cái miệng của mi mọc kiểu gì thế?

"Đến rồi." Thuần Hy đột ngột dừng lại, tôi vừa thất thần nên đâm sầm vào người anh ta.

<>

<>CHƯƠNG 33:

CÔ RẤT KHÓ ỨNG PHÓ

<>

<>

"A_A Thì ra là công viên Giác Mơ, lúc nhỏ tôi thích nhất được đến đây, có điều lớn rồi không còn đến nữa, không biết có thay đổi gì không nhỉ! Đúng là vui quá! Cảm ơn anh, Thuần Hy! He he! Ha ha!" Tôi thích chí hoa tay múa chân như trẻ con, nói liến thoắng không ngừng với Thuần Hy.

"Vào vào trong đi".

Lúc này tôi có nhìn nhầm không, Thuần Hy tuy vẫn nói bằng cái giọng lạnh băng ngàn năm không đổi, song vẻ mặt hình như không còn cứng đờ nữa. Hình như, hình như còn có chút hiện tượng gọi là "dịu dàng" nữa

Thuần Hy và tôi vừa định vào trong, một bà cô quản lý công viên không biết từ đâu xuất hiện, "Xin lỗi, công viên sắp đóng cửa rồi, hai vị ngày mai đến sớm một chút vậy".

Bà cô lắm điều, đóng cửa muộn một tí có chết ai đâu! Khó khăn lắm Thuần Hy mới đưa tôi tới một lần, cơ hội siêu tốt sắp bị cô phá hoại rồi. :-(

"Cô ơi, vẫn còn cách giờ đóng cửa một lúc, chúng cháu vào một chút rồi ra ngay". Thuần Hy vừa nói vừa mỉm cười với bà cô. o_o

Á! Thuần Hy lại mỉm cười với một bà cô chẳng chút quan trọng này? Hình như anh ta chưa bao giờ mỉm cười với tôi? Vả lại còn nói một câu dài như thế, không giống anh ta chút nào! ừ, không giống, hoàn toàn không giống! Có một chuyện mà tôi có thể chắc chắn - anh ta, nhất định là uống nhầm thuốc, chắc chắn thế!

"Được, được rồi, hai đứa phải ra nhanh đấy". Quả nhiên, dù là bà cô thì vẫn không có sức miễn nhiễm với nụ cười của trai đẹp mà.

"Cảm ơn cô", vẫn chưa đợi tôi kịp hoàn hồn, Thuần Hy đã kéo tôi vào trong.

Tuy đã nhiều năm không quay lại, song công viên Giác Mơ hình như không thay đổi bao nhiêu, chỉ ở hồ nước nhân tạo mà tôi thích có thêm một bậc đá ở chính giữa, xung quanh hình như còn có những vòi nước để phun nước nữa.

"Chúng ta đi đến đó đi". Tôi nôn nóng muốn đến bậc đá giữa hồ ấy, từ khi còn rất nhỏ, tôi đã không chỉ một lần mơ ước đến cảm giác kỳ diệu khi mình đứng giữa lòng hồ và xung quanh là những làn đèn chớp nháy mờ ảo.

"Ừ"

Thế là, chúng tôi đã đứng trên bậc đá tròn ngay giữa lòng hồ, chỉ có hai chúng tôi. Thuần Hy lặng lẽ nhìn mặt hồ, ánh sáng hắt lên của từng đợt sóng nhấp nhô bao quanh từng đường nét rõ ràng của gương mặt anh, cảm giác thật không chân thực... Tôi chưa hề nghĩ rằng, mình sẽ nhìn thấy một Thuần Hy như vậy, yên tĩnh, dịu dàng, thậm chí...

"Cô có biết truyền thuyết về suối phun ở lòng hồ này không?"

"Truyền thuyết?" Quả nhiên là người học rộng, đến điển cố của một nơi bé nhỏ trong công viên này cũng biết rõ mồn một.

"Nói rằng nữ sinh nào đến hồ phun nước này, sẽ không thể có được tình yêu mà cô ấy mong ước".

A_0"... "Hả-? Cái gì? Tại sao là 'nữ sinh'?"

"Nghe nói đó là lời nguyền của một nữ sinh thất tình nhảy xuống đây tự tử".

Không thể nào? Tôi cảm thấy lông măng trên người mình dựng đứng, như thể phía sau lưng thật sự có một oan hồn.

"He he, vậy, he he, chúng ta về đi! ~^0^~ He he! Công viên sắp đóng cửa rồi! Hi hi!" Đúng, phải mau rời khỏi nơi này, chúng tôi mới đến đây một chút, chắc lời nguyền còn chưa kịp chụp lên người tôi nhanh thế đâu, chắc vẫn còn kịp, tuyệt đối vẫn kịp...

"Cô căng thẳng gì chứ? Cho dù không đến đây, e rằng cô cũng chẳng gặp ai được!" Anh ta đang nói gì thế? Tôi không gặp ai được? Sao lại không ai cười tôi chứ? Hừ, không thêm lý luận với anh ta, mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này rồi hãy tính!

"Ai... ai nói tôi căng thẳng? Tôi chỉ thấy đã muộn rồi, nên về nhà sớm, nếu không bác gái sẽ lo lắng! He he".

"Nhưng tôi không muốn về". Anh ta như nửa cười nửa không.

"Anh! Anh cố ý! Anh không về thì mình tôi về đây!!!" —p(>o<)q tôi=" " mất=" " bình=" " tĩnh=" " gào=" " lên=" " rồi=" " chạy=" ">

Đúng vào lúc này, các vòi nước xung quanh đột ngột khởi động, những luồng nước cực lớn bắn vào không trung, mang theo cả ánh đèn năm màu sặc sỡ. Tôi giật bắn mình bởi cảnh tượng đột ngột đó, chân phải vấp vào chân trái, cả thân người nhào xuống hồ. Cái người thiết kế chết tiệt, tại sao không làm lan can quanh đây, chẳng trách có người nhảy hồ tự tử!

"ùm!" Cùng lúc với bọt nước văng tung tóe, tôi thấy toàn thân mình đã ngập trong nước. Nước hồ lạnh quá. —

"(>0<) cứu=" " tôi=" " với...=" " cứu=" " với...=" " trời=" " ơi,=" " tôi=" " cũng=" " biết=" " bơi=" " kia=" " mà?=" " gì=" " thế=" " này?=" " tại=" " sao=" " không=" " nhúc=" " nhích=" " gì=" ">

Chẳng lẽ tôi bị oan hồn níu kéo thật sao? Đừng mà! —>_<— trời=" " ơi,=" " tôi=" " sắp=" " chết=" " đuối=" " mất=" " thôi,=" " có=" " nhầm=" " không,=" " quán=" " quân=" " bơi=" " lội=" " lại=" " bị=" " chết=" " đuối...=" " chẳng=" " ra=" " sao=" " cả...=" " hu=" " hu=" ">

Oan hồn ơi đừng có bám theo tôi, tôi cũng đáng thương như cô mà... hành động sẵn ác quỷ của tôi vẫn chưa thành công... Tôi vẫn chưa đưa đồ Kim Thuần Hy mà...

Đúng rồi, Kim Thuần Hy đâu, cái tên đó đâu rồi... hu hu hu hu...----- >_<----- ủa-?=" " tôi=" " lên=" " thiên=" " đường=" " rồi=" " sao?=" " có=" " thăm=" " cổ?=" " có=" " cây?=" " còn=" " có=" " trai=" " đẹp?=" " he=" " he,=" " thiên=" " đường=" " cũng=" " đẹp=" " lắm,=" " he=" ">

"Ngốc, chẳng phải cô biết bơi? Thế mà lại suýt chết đuối!" Hừm- ai đang nói vậy? Giọng nói này sao mà quen tai thế?

"Kim... Kim Thuần Hy?" Khi ý thức tôi đã hoàn toàn tỉnh táo, cuối cùng đã nhìn rõ trai đẹp trên thiên đường là ai.

Quả nhiên là Kim Thuần Hy! Quần áo của anh đã ướt sũng, nên anh ta cởi áo ngoài ra, chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ để lộ bờ vai, dính chặt vào cơ thể, lượn theo từng đường nét hoàn mỹ khỏe mạnh, mái tóc vốn bay bay lãng tử cũng ướt sũng, dán sát vào gò má trơn nhẵn sạch sẽ, nhưng dáng vẻ này lại càng đẹp trai hơn, đúng không, không phải đẹp trai, phải là kiêu ngạo hơn đẹp trai nhiều, là gì nhỉ>

Đúng rồi, "gợi cảm"? Chính xác, đúng là "gợi cảm"... *A_0 Tôi nghĩ mặt mình đang có lửa cháy, bây giờ mà tôi vẫn cảm thấy nó đang nổ lách tách và cháy rừng rực trên mặt...

"Tôi vẫn chưa chết hả?"

"Đồ ngốc!" Cái tên đáng ghét, lại nói tôi là ngốc nữa rồi, có điều, như vậy chắc chắn là tôi chưa chết, ha ha! He he!

"Anh cứu tôi phải không? Cảm ơn!"

"Nếu không phải là sợ về nhà chẳng biết ăn nói thế nào với mọi người thì tôi đã bỏ mặc cô rồi!"

"Dù sao đi nữa cũng cảm ơn anh, cảm ơn anh lắm lắm!"

"Lắm lời!"

0_0 Gì chứ? Tên chết tiệt, tôi có lòng thành ý tốt cảm ơn anh, anh lại bảo tôi lắm lời? Thật là...

"Mặc vào đi!" Thuần Hy ném cho tôi một chiếc túi.

"Woa a~, quần áo anh lấy từ đâu ra thế?"

"Tất nhiên là mua rồi. Đừng phí lời, mặc nhanh đi rồi về!"

Hung dữ cái gì, anh rất lạnh đúng không? Đúng rồi, chắc chắn là lạnh lắm, áo khoác ngoài cũng ướt kìa kìa, có điều nếu anh không nói những lời ấy thì hai chúng ta đâu có thể tắm như vậy! Thế nên, đáng đời anh! Tôi cứ thích hành hạ anh đấy!

"Lúc này bơi mệt quá, tôi muốn nghỉ ngơi một lúc!" Tôi ngồi im không động đậy, thậm chí mềm mướt, ngồi lên cảm thấy rất dễ chịu.

"Bơi á? Cô mà bơi à?" Anh ta trừng trừng nhìn tôi nhưng cũng không bỏ đi, ngược lại ngồi dựa vào một gốc cây gần đó.

"Chẳng lẽ, có một số thứ đã được số phận định sẵn, không thể nào rũ bỏ được!" Thuần Hy lẩm bẩm rồi bỗng cười, cười rất sâu xa.

0_0 "Hử -?... " Thứ gì chứ? Rồi gì mà số phận định sẵn? Cái gì mà không thể rũ bỏ? Anh ta điên ư? Tự nhiên lại nói những câu kỳ lạ quá.

Khoan đã, những lời anh ta nói, hình như có liên quan đến tôi, chẳng lẽ...

"Giống dạng phiền phức như cô ấy, nếu muốn rũ bỏ cô thì còn khó hơn là đón nhận cô, thế chẳng thà tiết kiệm chút sức lực..."

"Ý của anh là, về sau không phớt lờ tôi nữa, đúng không? ~AoA~" Tôi nghiêng đầu nhìn Thuần Hy vẻ mặt nặng nề. Chắc là ý này rồi, he he.

"Phải..."

"Hả? Thật... thật không?"

"Cô rất khó ứng phó!"

Cái gì? Tôi rất khó ứng phó? Câu này là ý gì? Tức là đáng ghét hở? Nhưng nếu ghét tôi thì tại sao không phớt lờ tôi được? Phức tạp quá!!!

”Đợi cô nghĩ ra thì trời sáng rồi kìa!”

”Ồ. A~? Gì thế?” Kim Thuần Hy đáng chết, tự nhiên lại chuyển sang bảo tôi ngốc nữa?

”Đi thôi! Khuya quá rồi!” Thuần Hy đột ngột phá vỡ không khí ngượng ngập.

”Ừ.”

Một đêm như thế, những người đi sánh vai bên nhau, cảnh đêm trầm lắng, ánh trăng dịu dàng, bỗng cảm thấy vô cùng đẹp dễ.

<>

<>

<>

13. Chương 13

CHƯƠNG 34:

NHẬT KÝ QUAN SÁT CỦA THUẦN HIẾN

Tan học rồi, một tuần đã trải qua trong mơ hồ. Hôm nay bà cô bánh bao bị ốm nên không lên lớp được, hại công phu trồng cây chuối tôi luyện đã bao năm nay không có đất dụng võ. T_T Haizzz Cuộc sống có lúc thật là vô vị làm sao----- !

Kim Thuần Hy! Cuối tuần này, tôi nhất định phải sử dụng tuyệt chiêu khiến anh bại dưới quần jeans của tôi. Để mụ phù thủy Thôi Anh Ái không thể ra tay! He he he he! Ha ha ha ha! ...~^0^~...

Cuối tuần, Kim gia.

Sau khi mơ một giấc mơ tuyệt vời rồi, tôi mới lưu luyến không đành mà tỉnh dậy.

0_0 Ôi chào ơi giờ Đã mười giờ rồi sao! Chẳng lẽ đồng hồ không báo thức? Tiêu rồi, hôm nay tôi vốn định dậy sớm làm bữa sáng cho cả nhà, để biểu hiện sự dịu dàng và ân cần của mình một chút. Haizzz-----, vậy mà không dậy nổi! buồn quá! Thất bại quá!

Được thôi, vậy đổi thành một bữa trưa tuyệt hảo đi!

Dùng đôi tay linh hoạt của tôi bồi dưỡng dạ dày của Kim Thuần Hy vậy! Một nhà triết học nổi tiếng đã nói: ”Trái tim người yêu chính là dạ dày!” (Nhà triết học vĩ đại đó đương nhiên là mỹ nữ Quách Tiễn Ni thông minh tuyệt đỉnh rồi! Ha ha! ~A0A~) Nói làm là làm, tôi lật người nhảy xuống giường, định bụng tắm rửa xong sẽ xuống ngay nhà bếp để thực hành.

Í ? Sao lại yên tĩnh thế này? Trên lầu không có một ai, dưới lầu thì sao? Hình như cũng không. Trên bàn có một tờ giấy đề dưới lọ hoa, bên trên là dòng chữ thanh tú thẳng hàng, mới nhìn là biết tin nhắn của bác gái:

”Tiễn Ni, bác và bác trai đưa Thuần Hiến đến nhà họ hàng để chơi cuối tuần. Con và Thuần Hy ở nhà một mình để hưởng thụ thế giới của hai đứa đi nhé!”

Year ~, tuyệt quá! (^0^)/ Bác gái đúng là vừa đáng yêu, vừa hiểu lòng người, con sẽ không phụ lòng bác đâu. Ha ha ha!

Càng tuyệt hơn là, cái tên quý nhỏ Thuần Hiến ưa phá bình cũng không có ở nhà. Hei hei! Xem ra đây là cơ hội tốt mà Thượng đế ném cho tôi rồi! ~^0^

~Nói ra thì, thời gian này tên quý nhỏ Thuần Hiến cứ lén lút rình rập bên cạnh tôi, chắc chắn là có âm mưu gì đó! Tại sao tôi không nhân cơ hội này để điều tra cơ chứ? Dù gì thì bây giờ vẫn còn sớm mà!

Nhẹ nhàng rón rén đến phòng Thuần Hiến, tôi không muốn Thuần Hy biết, nếu bị anh phát hiện thì tiêu đời.

0_0” Gì thế này? Máy quay phim loại nhỏ? Đúng là trẻ con nhà giàu có khác, còn bé tí mà đã có những thứ xa xỉ này rồi. ở đây còn có một số băng video, để tôi xem xem bên trong viết gì nào...

”Nghiên cứu tự do của Thuần Hiến: Nhật ký quan sát Quách Cái”.

Cái tên Thuần Hiến này lười biếng ghê, viết nhật ký mà không cầm bút viết, lại còn ghi vào băng video, còn nghiên cứu tự do... Khoan đã, Quách Cái là ai? Sao có cảm giác không lành thế này... Mau mau xem xem nó đang làm cái quái quỷ gì!

Tôi đặt cuộn băng vào đầu máy, sau khi ấn nút Play gương mặt tự sướng của Thuần Hiến bỗng tràn ngập khuôn hình, khiến tôi giật nảy mình.

>_<” thật=”” là=”” cho=”” dù=”” đã=”” thân=”” quen=”” nhưng=”” gương=”” mặt=”” nó=”” xuất=”” hiện=”” đột=”” ngột=”” thế=”” này=”” cũng=”” dọa=”” chết=”” khiếp=”” người=”” khác=””>

Thuần Hiến điều chỉnh lại vị trí, rồi bắt đầu nói: ”Chào mọi người, hoan nghênh đến tiết mục nghiên cứu tự do của Thuần Hiến, thời gian này, tôi sẽ mang đến một tiết mục ọi người, mang tên ”Nhật ký quan sát Quách Cái”...Xí, làm làm ra vẻ nghiêm túc nữa chứ!

”Quách Cái tên thật là Quách Tiễn Ni, xùy xùy, cái tên dở tệ! Nên tôi sẽ đổi tên cho chị ta thành Quách Cái. Sao, Quách Cái nghe thật độc đáo biết mấy, lại dễ đọc, tôi thông minh thật ấy nhỉ!

(Tên tiểu quỷ thối hoắc! Đừng có tùy tiện sửa tên người ta, nếu đổi thì đổi sao cho hay hơn ấy! =:-(Lại còn kêu gì mà ”Quách Cái”? Tôi có điểm nào giống cái nắp nồi đậu? Tức chết mất thôi! Tên quỷ nhỏ đáng ghét! Đáng ghét!)

”Tại sao phải quay tiết mục này? Mọi người đừng bao giờ nghĩ rằng tôi có ý gì với Quách Cái kia nhé, tôi đâu có mù đâu! Nhưng mẹ tôi lại ngược lại, bà đặc biệt yêu thích Quách Cái! Nói gì mà không sinh ra được một đứa con gái như vậy đúng là đáng tiếc, thôi nhận làm con dâu là hay nhất ~! Tôi cảm thấy mẹ ngốc quá, già như vậy rồi mà suy nghĩ trẻ con kinh khủng! Nghe nói khi Quách Cái còn là một con nhóc thì đã được người lớn sắp đặt gả cho anh trai, hạnh phúc của anh đã tiêu tùng rồi ~! Quách Cái đúng là Quách Cái, sao lại gả cho anh được? Tôi tuyệt đối không xem chị ta là chị dâu đâu!”

”Tôi thật sự không thể nào hiểu nổi, trong nhà bạn bè thân thích con gái lớn nhỏ nhiều như vậy, người đẹp hơn thông minh hơn cao quý hơn chị ta nhiều lắm lắm, tại sao mẹ cứ thích cái chị ngốc Quách Cái nhỉ? Lại còn xếp cho chị ta ở ngay phòng kế bên anh trai nữa, làm như sợ họ không thích nhau được ấy! Tôi nghi ngờ rằng mẹ đã bị chị ta mê hoặc tới mức tinh thần bán loạn rồi...”

”Thế nên, tôi quyết định tiến hành quan sát bí mật chị ta một khoảng thời gian, phơi bày toàn bộ khuyết điểm của chị ta ra hết! Mẹ ơi, anh ơi, con sẽ cứu vớt mọi người ~!”

”Kỳ đầu tiên của tiết mục ”Nghiên cứu tự do của Thuần Hiến” đã kết thúc, cảm ơn mọi người đã theo dõi, hẹn gặp lại kỳ sau”.

”Chào mừng đã trở lại, đây là kỳ thứ hai của tiết mục ”Nghiên cứu tự do của Quách Cái”. Để chứng minh sự thực Quách Cái rất ngốc nghếch, hôm nay tôi cố ý chọn ra một đề bài số học rất khó để ”thỉnh giáo” chị ta. Ha ha, kết quả là chị ta nhìn cả ngày trời cũng không giải nổi, có thể thấy chị ta không phải ngốc bình thường! Chả trách phải học phụ đạo ở trường!”

”Nếu không phải anh trai cướp mất bài tập của tôi, chủ động dạy tôi thì Quách Cái kia nhất định khó xử chết đi được! ông anh lần này cũng làm tôi cụt hứng quá, biết rõ tôi đang ”chỉnh” chị ta mà còn cố ý giải vậy...”

”Đúng là ngốc quá, mà lại có rất nhiều khuyết điểm, tôi chưa hề nhìn thấy một cô gái nào ngốc như vậy...”

”Chào mọi người, đây là kỳ thứ ba của tiết mục ”Nghiên cứu tự do của Thuần Hiến: Nhật ký quan sát Quách Cái”. Hôm nay mẹ tôi mua rất nhiều quần áo mới cho Quách Cái, đúng là... cô gái xấu xí như vậy

có mặc gì cũng không đẹp được! ông anh tôi nói anh ghét nhất là loại bình hoa chỉ biết trang điểm làm đẹp, tôi vô cùng đồng ý !!”

”Ông anh còn nói, nửa đêm có nghe thấy Quách Cái ngủ nói mơ ~, kinh hoàng! Thật không rõ đầu óc chị ta kiểu gì, lúc ngủ mà còn mê trai nữa! Tối nay tôi phải quan sát kỹ mới được...”

”Chào buổi tối, đây là kỳ thứ n của tiết mục ”Nghiên cứu tự do của Thuần Hiến: ”Nhật ký quan sát Quách Cái”. Hôm nay đúng là mệt quá, Quách Cái tham gia hội thao, mẹ cứ lôi cả nhà đi cổ vũ ! Có điều cũng khó ngờ, Quách Cái đúng là không phải cái nấp - đây ạ được những 11m46! Nếu sau này chị ta cãi nhau với ông anh mình, không biết ông anh đáng thương có đánh nổi chị ta không??? Phù phù, tôi tuyệt đối không để họ kết hôn đâu!!!”

”Những người đến cổ vũ cho Quách Cái đúng là rất nhiều, tôi nghi ngờ chị ta bỏ tiền ra mời đến! Đúng đúng, chắc là thế rồi! Cái tên đáng ghét Tú Triết kia cũng có ở đó, cứ đứng bên cạnh kêu gào Tiễn Ni Tiễn Ni không ngớt, thật không hiểu nổi Quách Cái có gì mà thu hút anh ta đến thế?”

”Lúc chị ta và ông anh mình chạy cặp với nhau, chậm như ốc sên bò ấy, hại anh mình lần đầu tiên trong lịch sử: không đoạt được giải quán quân! Còn nữa, chị ta còn hại anh mình lần đầu trong lịch sử phải ôm con gái, mà người anh mình ôm lại là tên gốc Quách Cái kia!

”Mẹ ơi, mẹ làm ơn tỉnh lại cho con nhờ ~! Nếu chị ta là con dâu của nhà họ Kim thật, chẳng những anh con sẽ tự sát, mà con cũng sẽ tự sát luôn! -_-A ...”

—:-(Không xem nổi nữa! Tức chết tôi mất thôi, cái gì mà nghiên cứu tự do, tôi có phải loại dây leo ăn bám, cũng có phải sâu đục thân đâu, mắc gì mà nghiên cứu tôi? Đáng ghét nhất là, còn chuyên nói xấu tôi, mà lại là những chuyện rất mất mặt, rất xấu xí nữa... —:-(

Hu hu hu hu ... —>_<— đúng=”” là=”” không=”” cam=”” tâm,=”” không=”” cam=”” tâm=”” chút=”” nào=”” cái=”” tên=”” tiểu=”” quý=”” chết=”” tiết,=”” tôi=”” đặc=”” tội=”” nó=”” hồi=””>

Không thể tha thứ, nhất quyết không tha thứ, làm gì có chuyện dễ thế! p(>o<>

Tôi nhắc máy quay lên, ghi hình vào phần còn trống trong băng một cách hậm hực...

”Hi- chào mọi người! tôi chính là Quách Tiễn Ni, khách mời trong tiết mục ”Nghiên cứu tự do của Thuần Hiến: Nhật ký quan sát Quách Cái” đây, người thật nhìn có vẻ rất đáng yêu đúng không? Cám ơn đã quá khen-! Thuần Hiến đã nói những lời không tốt lắm về tôi trong những tiết mục kỳ trước, thực ra tôi không hề lưu tâm (tôi để lộ ra nụ cười có vẻ gian xảo). Bây giờ, Thuần Hiến nhờ tôi đến để nói với mọi người một vài suy nghĩ thật của cậu bé, đây mới là những lời nói thật đó (tôi bắt trước giọng nói của nó): Thực ra mà nói, chị Quách Tiễn Ni vừa dịu dàng vừa đáng yêu, vừa hiền thực lại vừa độ lượng! q(A_A)p Cả nhà chúng tôi đều yêu thích chị ấy! Rất thích, rất thích!!! ông anh tôi đã thề ngoài chị ấy ra thì không cưới ai cả! Là thật đó! (Mong là cái tên máu lạnh kia vừa nhìn thấy xong sẽ không bị tức chết -.)”

Sau cùng, tôi làm động tác POSE mê hoặc nhất, nói với ống kính: ”Đây mới là Quách Tiễn Ni thật sự, bye bye”.

Làm xong, tôi cẩn thận đặt máy quay và băng vào chỗ cũ, rồi len lén chuồn ra khỏi phòng Thuần Hiến.

Nhẹ nhàng đến ~, rồi nhẹ nhàng đi ~, không mang theo chút bụi trần nào ~! He he! Ha ha! ~+))

<>

<>CHƯƠNG 35:

SIÊU ĐẦU BẾP CỦA KHÁCH SẠN NĂM SAO

”Quách Tiễn Ni! Cô đang làm gì thế?” Đúng là xui xẻo, sao anh ta xuất hiện đúng lúc này mà không sớm hay muộn một chút.

”=__`= Không... không... không có gì.” Hoảng quá! Chắc anh ta chỉ thấy tôi đóng cửa nhỉ?

”Lén lút bí ẩn!”

"Đâu có! Tôi chỉ muốn đến nhà bếp". Chết tiệt, làm sao đây? Nhịp tim lại vô duyên vô cớ đập mạnh...

"Cô muốn nấu cơm?"

"Có gì không được nào? Có chuyện gì mà Quách Tiễn Ni tôi không làm được? Anh không được xem thường tôi nhé." Lườm anh ta một cái, tôi bèn vội vã rời khỏi hiện trường, chạy đến nhà bếp.

Quách Tiễn Ni, cố lên! cố lên, Quách Tiễn Ni! Tuyệt đối không được để tên đó xem thường mi! Không thể!!!

Hay là tôi làm lại món mì vị tỏi không thêm thịt đi, không đúng, phải gọi là "mì Ni Triết", chỉ có món đó tôi mới đủ tự tin thôi. Phải biết là, món "mì Ni Triết" này đã được thông qua sự giám định của chuyên gia ẩm thực Lý Tú Triết một cách thành công rực rỡ, chắc làm cho Thuần Hy ăn cũng không vấn đề gì, tuyệt đối không sao cả. Ha ha! Ha ha!

"Quách Tiễn Ni!"

~? Tiếng Thuần Hy đang gọi tôi đây mà, sao anh lại cũng chạy đến nhà bếp rồi?

"Hừm ~, có chuyện gì không?" Tôi quay lại, nhìn thấy Thuần Hy "ngọc thụ lâm phong" đứng ở cửa nhà bếp.

"Quên nói cho cô biết, đừng làm mì cho tôi, buổi trưa tôi không ăn mì".

"Hả?"

"Hả cái gì? Có vấn đề gì à?"

"Không... không có..."

Làm sao đây? Không được làm mì. Tên này, có phải đang cố ý chỉnh tôi không, tại sao buổi trưa không thể ăn mì, buổi trưa ăn mì sẽ chết à?

Thật là, cái tật quái quỷ gì thế. ôi cha, phiền quá, bực quá, muốn chết quá... p(>_<>

Không ổn! Sao để anh ta xem thường được! Quách Tiễn Ni, rốt cuộc mi có muốn theo đuổi anh ta không hả? Cứ thái độ tiêu cực thế này thì làm sao được! Phấn chấn lên nghe rõ chưa? Không làm mì thì không làm, có gì hay ho đâu chứ? Hừ ~!

"Thuần Hy". Lúc anh ta chuẩn bị bỏ đi, tôi gọi giật lại.

"Gì?"

"Hay là... hay là chúng ta cùng nấu cơm đi, hai người làm thú vị hơn". Cũng chỉ còn có cách này.

"Không!"

"Tại... tại sao chứ?" Tên chết tiệt, cố tình chọc tôi quê độ mà.

"Tôi không biết nấu cơm." Lại giở vẻ mặt lạnh tanh như cá sụn.

"Ồ, thì ra là vì nguyên nhân này, he he, nói sớm thì có phải tốt hơn không?" Tôi nói với vẻ như vỡ lẽ.

Bó tay, đành làm một mình vậy! Thế là, tôi bắt đầu lật sách dạy nấu ăn một cách điên cuồng.

Làm một bo vậy, để anh ta im luôn, chỉ ít phải làm ra cà-ri, ừ, mấy thứ hiện giờ có cũng có thể làm được...

"Xoảng!" Một lọ tương rơi xuống đất.

"Tiếng gì thế?" Thuần Hy lớn tiếng hỏi từ phòng khách.

"Không... không có gì!" Tôi vừa hoảng hốt đáp lại, vừa lúng ta lúng túng lấy giẻ lau lau vết tương dấy ra sàn nhà, không cẩn thận lại đụng phải giá đựng dao, chỉ nghe thấy "loảng xoảng", thế rồi các loại dao nĩa rơi vãi đầy đất, may mà không làm tôi bị thương.

"Quách Tiễn Ni, cô đang làm gì thế hả? sắp hai tiếng đồng hồ rồi cô không biết à, nấu cơm xong chưa, tôi sắp đói chết đây này!" Tiếng cầu nhàu của Thuần Hy rõ bực bội.

"Được rồi, biết rồi, kêu mãi!" kêu cái gì, đúng là., không thấy tôi bận đây à? -.-

Làm sao đây? Nấu mãi này giờ, không xong thì chớ, mà còn làm loạn cả bếp... Cứ làm xong cái này là lại quên cái khác... T_T

"Đợi cô nấu xong chắc tôi chết đói lâu rồi." Tôi đang vò đầu bứt tai thì trên đầu bỗng dưng xuất hiện một cái đầu khác, sắp dán sát vào mặt tôi, ngoài tên quỷ đòi mạng Kim Thuần Hy chết tiết kia ra thì còn ai nữa?

Ghét quá, tự nhiên kề sát mặt vào làm gì? Sao thế này, tim bỗng đập "thùm thụp thùm thụp" nhanh quá...

"Cô muốn phá sập nhà bếp?" Thuần Hy nhìn thấy chai lọ, dao nĩa cái loại trong nhà bếp vung vãi đầy sàn nhà bắt đầu nổi điên.

"Sao... sao lại thế được? Tôi... tôi đang nấu cơm mà!"

"Đây mà là nấu cơm à?"

"Không là nấu thì là gì?" Tên đáng ghét, chính anh cũng có biết nấu đâu mà còn dạy dỗ tôi? Thật là...

"Cô làm ơn mở mắt to ra mà nhìn đây này!" Lại làm cái vẻ mặt lạnh tanh rồi.

Anh ta bắt đầu động tay động chân một cách nhanh nhẹn, nhưng vật liệu kia hình như vô cùng ngoan ngoãn trong tay anh ta, có phải chúng nó cũng thích trai đẹp không? Lợi hại quá, đúng là lợi hại, giống như siêu đầu bếp của khách sạn năm sao ấy! Cái tên chết tiết này hình như không có gì là không thể, đúng là khiến người khác phải ghen tị!

"Anh... anh ... chẳng phải anh đã bảo không biết nấu cơm sao?"

"Đồ ngốc! Có chuyện gì mà Kim Thuần Hy tôi không làm được?". Tên này, dám nói những lời tự sướng nữa. Biết nấu cơm có gì hay ho đâu, kiêu cái gì mà kiêu!

"Tôi..."

"Đây".

"Hành tây..."

"Đây..."

Woa...~*^0^*~, hình như tôi đã trở thành phụ bếp của Kim Thuần Hy rồi, nhưng cũng rất vui, bận rộn là niềm vui mà, bỗng cảm thấy chúng tôi như đôi vợ chồng trẻ, chồng cầm thìa vợ xới cơm... he he he!

Có việc còn tuyệt hơn nữa là, tôi lại cùng Thuần Hy ăn cơm với nhau, chỉ hai đứa... giống... giống như tân hôn ấy!

Không được, tôi đang nghĩ gì bậy bạ gì thế, sao tôi lại nghĩ ra những ý kỳ quặc như vậy được? Sao thế được!

Những món ăn Thuần Hy nấu vừa ngon mắt vừa ngon miệng, cái tên thiên tài chết tiết, sao lại lợi hại thế kia chứ.

<>

14. Chương 14

CHƯƠNG 36:

XUÂN QUANG PHÁT LỘ RA NGOÀI

"Bài tập cô làm xong chưa?——" Câu đầu tiên Thuần Hy thối ra khi hai chúng tôi ăn riêng với nhau lại là câu này, chẳng biết lãng mạn là gì, phá hoại không khí!

"vẫn chưa bắt đầu! Mai làm cũng không muộn mà"

"Quên đi với trình độ của cô à?Lần trước chẳng lẽ cô bị phạt chưa đủ hả?"

Anh! Đúng là xem thường người khác quá đáng!

"Tôi chỉ nói sự thật!!" Đúng là tên chết tiệt, lúc ăn cơm lại nói những lời này, cố tình phá hoại sự thèm ăn của tôi đây mà, báo hại tôi ôm mỗi hận đầy bụng đây!

Đợi đi! Tối nay tôi sẽ làm hết đồng bài tập đó cho xem! Hừ—!

Không ngờ một nổi là, lại bị tên quạ đen đó nói trúng T__T Sao bài tập gì mà khó thế này, ôi chao, khó quá! Buồn bực thêm bực bội!

Ôi ~chao~ơi, đề bài chết tiệt này sao cứ đối đầu với ta?

- Không ổn rồi, nằm nghỉ năm phút rồi làm tiếp vậy nhớ lại từ lúc nấu cơm đến giờ vẫn chưa được nghỉ ngơi huhu ..có lỗi với sự nhọc nhằn của bác gái quá.

Hả trời ơi~ ngủ mất một tiếng rồi? Không thể nào? Sao cứ thấy chỉ như chớp mắt ấy nhỉ! Đồng hồ có vấn đề à?

Mặc kệ làm bài tập thôi - ngủ năm phút - lại làm bài -l ại ngủ năm phút - lại làm bài - lại ngủ năm phút - lại làm bài - lại ngủ...- lại làm...

"0_0 ôi ôi ôi ôi !~ mẹ ơi sao trời sáng nhanh thế mình chưa làm xong trang nào. Khi ánh nắng ảm áp chiếu vào mái tóc tôi, tôi cuối cùng đã hoàn toàn tỉnh táo trong cái vòng luân hồi "ngủ năm phút - làm bài tập"...ấy

"Quách Tiễn Ni kêu gào gì thế hả làm tôi tỉnh rồi này!" Bên kia văng đến tiếng của ác quỷ.

"Làm sao đây?" Tôi ôm đồng bài tập chạy vào phòng ác quỷ, bó tay rồi chỉ có nước hạ mình để đạt được mục đích thôi

"ôi~ Sao cô không gõ cửa mà vào phòng tôi hả*>o<*"lần này=" " đến=" " lượt=" " kim=" " thuần=" " hy=" " hét=" ">

Trong tiếng hét kinh khủng ấy tôi nhìn thấy hành động anh ta vô cùng thần tốc vô cùng bạo lực nhảy tót lên giường lấy chăn đắp lại gương mặt xuất hiện một đám mây đỏ bừng bừng.

"A_0" vẫn muộn rồi, tôi không phát triển gì mà cặp mắt lại phát triển rất tốt, tôi nhìn thấy nửa thân trên với da dẻ trắng trẻo khớp xương đẹp đẽ (ủa hình như cái này để hình dung mỹ nữ mà???) nhưng không hề thiếu cơ bắp phơi bày ra.(Phía dưới anh ta chỉ mặc mỗi chiếc quần tam giác màu trắng .Không đúng tôi nên nói là nhìn toàn bộ cơ thể chứ đâu chỉ nửa thân trên???)

Tôi nghĩ cặp mắt tôi chắc mở ra còn to hơn quả chuông nữa, trong tích tắc đại não trống rỗng, đứng đờ ra mà không biết làm gì, đây là lần đầu tôi nhìn thấy con trai khỏa thân như thế, mà là một chàng trai tuyệt đẹp, là cái tên mà suốt ngày tôi nhắc suốt ngày tôi mong ấy. Một đứa đứng đực ra ở cửa, còn đứa kia nấp vào trong chăn, một đứa trong mắt toàn là "đẹp kinh hoàng" một lát lại "giận kinh khủng", hai gương mặt cùng đỏ bừng bừng như nhau, cứ thế đối mắt...

Không gian dừng lại, thời gian ngừng đọng không khí đông đặc...

Bỗng một cơn giật mình tỉnh giấc khiến tôi phản ứng trở lại, tôi lắc đầu thật mạnh cắt ngang dòng tư tưởng bắt đầu trôi xa...

"Thì trên người không mặc đồ thôi mà, có cần nhìn tôi vẻ kinh khủng thế không! Thật là, làm như tôi cưỡng hiếp anh không bằng. Như tấm thớt ấy, bảo tôi nhìn tôi cũng chẳng thèm!"

Tôi nhắm tịt mắt gào lên như thế, rồi đóng sầm cửa lại như sấm dội, sau đó lao thẳng ra ngoài, gương mặt vẫn "sốt cao không dứt" Không ngờ tên này cũng có lúc xấu hổ như thế, hình như có vẻ rất trong sáng!

Thiếu niên đẹp trai trong trắng? nhìn dáng vẻ thường ngày cũng chừng chạc đằng hoàng của anh ta, ha ha đúng là không ngờ. Có điều trong lòng sao vui thế, cảm giác có được một niềm vui bất ngờ ấy!

"Khoan đã, lúc này mình vào đó để làm gì nhỉ?"

0_0 Thảm rồi, bài tập của tôi~. Bỏ tay thôi, đành đứng nghiêm, đằng sau quay, bắt đầu quay lại cánh cửa ấy.

Lần này nhớ gõ cửa rồi...

"Cộc~cộc~cộc..."

"Gì đó?" Kim Thuần Hy chết tiệt, kêu lên như thể ác quỷ, tại tôi muốn điếc đây này. Không thể dịu dàng một tí nhỏ nhẹ một tí sao? Lúc này tôi gõ cửa rất thực nữ mà!

Vừa định nổi điên...

Không được phải bình tĩnh bây giờ tôi đang cầu cứu anh ta mà! Ho khẽ mấy tiếng, điều chỉnh cổ họng, tôi cố gắng nói với giọng nhỏ nhẹ nhất...

"Xin hỏi tôi có thể vào không?"

"Cô muốn vào làm gì hả?"

"Tôi có việc muốn thỉnh giáo anh mà"

"Nói ở ngoài không được à? Tại tôi tốt lắm, cô đứng ở ngoài nói tôi cũng nghe rõ" Tên này tính cảnh giác cao thế, làm như tôi định cưỡng hiếp anh ta không bằng?

"Đứng ở ngoài nói không tiện"

"Vậy được đồ ngốc, vào đi!" Tên chết tiệt kia, lại gọi tôi là đồ ngốc, bỏ đi tiếng "đồ ngốc" sẽ chết à? Bỏ tiếng đó đi thì tôi cũng biết đang gọi tôi mà! Đúng là tên đáng ghét! Ghét

Tôi đẩy cửa ra. Kim Thuần Hy đã mặc xong quần áo và xuống giường, đang đứng trước cửa sổ, dùng ánh mắt bằng kim loại lạnh lẽo bình thường để trấn áp tôi. Tôi đứng ngẩn ra một lúc, cuối cùng đã cố gắng nở một nụ cười không hở răng ra với anh ta, tôi tự nhận đó là nụ cười rất dịu dàng.

"Cô đừng cười thế được không? Làm tôi sồn da gà."

Gì? Không ngờ nụ cười dịu dàng thành tâm thành ý của tôi lại gặp phải kết cuộc bi thảm thế này. Tên đáng chết, đúng là đáng chết, anh ta thích chà đạp tàn nhẫn lên thành ý của người khác thế ư? Đáng ghét quá mà!

Nhìn, nhìn, nhìn... phải nhìn thôi, tôi cố kìm chế lửa giận, vẫn cười rạng rỡ nói với anh ta: "Xin lỗi lúc này là lỗi của tôi, tôi không nên vào phòng anh mà không gõ cửa"

"Được rồi, bỏ đi!" Anh ta lờm tôi một cái, cố tỏ vẻ độ lượng. Gì thế? Tên này, nhận lời xin lỗi như lẽ đương nhiên thế à "Xin lỗi xong rồi, cô đi được rồi đấy!"

"=A_A= Anh...CÓ thể...dạy tôi làm bài tập không?" Cuối cùng cũng đã nói ra câu này, phù phù

"Tại sao không làm với bạn cô? Tôi nghe nói E033 là lớp đoàn kết nhất trường Sâm Vĩnh mà, đoàn kết đến mức độ cùng nhau rớt hết"

"Cái gì chứ? Tôi chưa bao giờ rớt nhé. Cũng đã từng thử làm chung, lần trước cả đám cùng nhau làm, không chậm lắm, nhưng sai hết, chẳng ai kiểm tra được sai chỗ nào!"

"Hình như cô không hiểu lời tôi nói"

“Gì nữa? Tôi đã trả lời rồi đó thôi”

”Đồ ngốc, ý là tôi không muốn giúp cô...” Anh ta nói xong, khoát tay ra hiệu ”bye bye” rồi bay ra ngoài như gió.

Gì thế tên chết tiệt thấy chết không cứu. Có điều đáng về anh ta khoát tay rất đẹp trai, he he!

”Ôi chao T_T tiêu đời mình thật rồi, lần này chết chắc!” Bò lên bàn nhìn đồng bài tập như mãi mãi cũng không làm xong nổi, muốn xé xác nghìn mảnh cho xong.

Làm sao đây? số học, vật lý, hóa học đều không biết làm, đáng chết nhất là môn tiếng anh, phải viết thư gì đó bằng tiếng anh, tôi lại không có bạn bè nước ngoài, viết làm quái gì, sau này chắc có chết cũng không ra khỏi thành phố này, tiếng anh có dùng đến đâu...

Huhuhuhu...đúng là bực bộ.huhuhuhu...

Không ngờ lúc đau khổ, thời gian trôi qua nhanh quá, thoáng chốc đã đến tối, Thuần Hy chắc chắn ngủ từ lâu rồi, hôm nay anh ta ra ngoài chơi cả ngày, bảo đảm là mệt rồi. Ngày cuối tuần ở một mình với anh ta sắp qua, kế hoạch hành động của tôi chẳng thực hiện được cái nào, đúng là có lỗi với chính mình quá!

Huhuhuhu...<>

Chắc tôi sẽ không bó tay với Kim Thuần Hy, thua cuộc với Tịnh Mỹ chứ? Đừng mà, đừng...

<>

<>CHƯƠNG 37:

ÁC MỘNG BẮT ĐẦU! KỲ THI THỬ GIỮA KỲ GẦM RÚ LAO ĐẾN

Thứ hai vừa lên lớp, vì bài tập mà tôi bị phạt suốt một ngày.

Đều do Kim Thuần Hy đáng chết kia, nếu anh ta không so đo mà chịu giúp tôi, thì tôi đã chẳng thê thảm như vậy!

Đúng là cái đồ không có nhân tính, dù gì cùng chung sống cùng một mái nhà, không tình yêu thì cũng có tình bạn ...Tên đáng ghét, đáng ghét!

Tan học, tôi buồn bực đi ngang bảng thông báo của trường

í ? Mới dán thêm tờ gì mới thế? Lịch thi thử giữa kỳ? Thứ bảy chủ nhật của tuần sau nữa?

A_0 Trời ơi không thể nào? Một tuần mới, thế mà đã báo cho tôi một tin dữ thế này ư? Có một kỳ thi giữa kỳ thôi đã hành hạ người lắm rồi, lại còn thi thử giữa kỳ trước khi thi giữa kỳ chính thức nữa?

A~? Trên tờ thông báo đó còn chú thích: ”Kỳ thi lần này nếu có từ hai môn trở lên không đạt thì sẽ nằm trong phạm vi xử lý lưu ban, mong các bạn nghiêm túc ôn tập!”

Sao mà tàn nhẫn thế này? Học sinh mới vào trường đã ”sát nhân” rồi, đây là cái ý kiến tồi tệ của ông thầy bà cô nào thế này? Tôi khó khăn lắm mới vào được trường Vĩnh Sâm này dưới sự giúp đỡ của Tịnh Mỹ, chẳng lẽ chưa hết một học kỳ đã hy sinh anh dũng rồi sao?

Nhưng, nhưng chỉ riêng mỗi lần thi trong trường sơ trung hồi đó thôi, kỷ lục ít nhất cũng phải trượt 4 môn, trường mới này thì càng khỏi nói...

Trời ơi, đất ơi, tôi phải làm sao đây? Rốt cuộc phải làm gì mới qua được? Phiền phức quá, phiền chết được, cái kỳ thi thử đáng ghét, ghét quá!

Tôi nhìn chằm chằm vào tờ giấy ngạo nghễ đó, chỉ muốn xé nó tan thành muôn nghìn mảnh , rồi nuốt ực vào bụng cho rồi. Nếu kỳ thi này cũng vào bụng được thì hay biết mấy, vấn đề là, không-thể-được! T_T

Nhưng từ lúc vào trường học mới đến nay, tôi đã gặp phải biết bao chuyện khó hiểu, vừa bị bắt cóc lại phải chuyển nhà, hành động sẵn ác quỷ thứ 100 gặp trục trặc thì thôi không bàn đến lại phải tốn thời gian quyết đấu với mụ phù thủy tình địch tự xưng ở đâu đó chui ra làm gì có thời gian và tâm trí mà học với chả hành!

Bây giờ, đầu óc và vở ghi bài của tôi đều trống rỗng như nhau!

Nhưng tôi không muốn bỏ thất vọng. Bỏ vất vả và khổ cực kiếm tiền trả học phí cho tôi, sao tôi nhẫn tâm phụ lòng bố được, hơn nữa bố còn mong tôi đậu đại học nữa kia! Haizzz~!

Làm sao bây giờ? Nếu có Tịnh Mỹ thì hay quá! Nhưng nó đã chuyển đến trường Trung học Bản Thừa rồi. T_T Muốn nhờ Kim Thuần Hy giúp đỡ thì chắc chắn là không được rồi.

Khoan đã, "mười lời đồn lớn nhất trường" Chẳng đã nói rằng vở ghi chép của Kim Thuần Hy được coi là "Bí quyết công lược kì thi" hay sao? Nếu có được vở ghi chép năm thứ nhất của anh ta, vượt qua cũng là chuyện dễ dàng...

Ý nghĩ làm tôi phẩn chấn hẳn!

Dù thế nào quyết định như vậy, đến phòng Thuần Hy trộm vở vậy!

Tôi chạy như bay về nhà. Đến khi trời đã tối, đoán chắc Thuần Hy đã ngủ rồi, tôi mới cởi giày ra, khẽ khàng rón rén chui vào phòng anh ta.

Giờ đây tôi như phạm nhân bị dồn đến bước đường cùng vậy! Mặc kệ, kỳ thi là số một! Thần Thánh ơi, Phật tổ ơi, Thượng đế ơi, Chúa ơi, tha thứ cho con!

Thuần Hy? Anh ngủ thật à?

Anh ta nằm trên giường, ánh trăng ngoài cửa sổ tỏa thứ ánh sáng bàng bạc lên gương mặt ấy, hàng mi dài như lông vũ đen mượt dưới ánh trăng hào quang. Chết tiệt sao tôi lại nghĩ đến người đẹp ngủ thế nhỉ?

Không được! >_< không=" được=" nhìn!!!=" tôi=" chớp=" mắt=" mấy=" cái=" thật=" mạnh=" ,=" tỉnh=" táo=" tuyệt=" đối=" tuyệt=" không=" thể=" để=" sắc=" đẹp=" quyến=" rũ,=" tôi=" đến=" trộm=" vở=" của=" anh=" ta=" mà=" !=">

Tôi cầm đèn pin khẽ khàng lật giở những quyển vở Thuần Hy để trên bàn, tôi dám cá là xưa nay tôi chưa bao giờ nhẹ nhàng rón rén được như thế.

Ồi chao vở của anh ta để ở đâu thế nhỉ? Một tên con trai mà lại thu dọn sách vở gọn thế để làm gì? Đúng là...cái tên Thuần Hy chết tiệt

Tôi len lén nhìn anh ta một cái, ngủ như chết ấy, nhưng mà vẫn đẹp trai!

"Hừm, vở vật lý năm thứ nhất, ôi có thật này! Xem ra lời đồn có thật mà. Tôi hứng chí ôm nó vào lòng woa~woa~, không ngờ từng chồng vở năm thứ nhất lộ ra từng quyển từng quyển ngay trước mặt tôi, mà đang cười với tôi nữa chứ .

Yeah~, tìm thấy rồi, toàn bộ đã tìm ra, tuyệt quá, cứ ôm hết toàn bộ về phòng đi, kỳ thi này không thành vấn đề nữa!

Có lẽ tôi đã quá hào hứng, nên quên rằng đây là hành động ăn trộm không quang minh chính đại, cứ thế ôm đồng vở, chân trần nhả nhót như một con diên. Đôi chân trần nóng hổi và nền nhà cấp lạnh băng sao lại có thể chạm vào nhau mạnh đến thế? vì thế khi chân tôi rời từ một độ cao nhất định xuống và nhói lên một cơn đau, tôi đã mất thăng bằng và ngã xuống...

Tôi mặc kệ cơn đau, vội vã bật chặt mồm bò lên gần giường xem có làm Thuần Hy thức giấc không. May quá may quá, không có chút phản ứng, tên này ngủ gù mà như chết thế? Lần này ổn rồi, tôi có thể "nhẹ nhàng vấy vấy tay, trộm về một chồng vở"! Ha ha, ha ha ~^0^

~<>

<>

<>Chương 38:

NỤ HÔN CỦA ÁC QUỶ

Ồi chao, 0_0 không ổn rồi, tay tôi hình như bị thứ gì đó túm chặt lại, hình như là một thứ rất ấm nóng~, hình như, hình như là một bàn tay...

A_0 Hả! Một bàn tay...

"Ồi~ôi~ôi!!!" Đầu tôi đột ngột bừng tỉnh. Cái tên đang nắm tay tôi chính là Kim Thuần Hy chết tiệt, anh ta tỉnh dậy lúc nào thế?

Lúc này đây, thân hình khuất dưới tấm chăn, anh ta đang nhìn tôi bằng ánh mắt tuyệt chiêu bằng "Kim loại" của mình, luồng sáng đó khiến toàn thân tôi lạnh buốt và tôi rùng mình liên tục.

"Cô đang làm gì hả?"

"He he~^-= Không...không có gì đâu...tôi đi đây. Ngủ ngon, tạm biệt". Tôi vội vã giấu vở ghi của anh ta ra sau lưng, chuẩn bị chuồn đi.

"Không thể được" Mệnh lệnh sắc bén này khiến tôi sững sờ, trán tôi bắt đầu toát mồ hôi.

Không thể nào? Không thể bị anh ta phát hiện chứ? Hoặc là từ đầu đến giờ anh ta không hề ngủ, giả vờ ngủ?

Tôi bỗng hiểu ra điều gì đó, cái tên nham hiểm xảo quyệt này!

"Nửa đêm lén vào phòng tôi len lén rình rập gì? Có phải muốn tấn công tôi không?" Thuần Hy nắm chặt tay tôi, đôi mắt mê hoặc nhìn tôi chằm chằm, nụ cười tà ác trên gương mặt, lúc anh ta nói mấy câu ấy, hơi thở ấm nóng của anh ta phả vào mặt tôi.

Nếu không phải trong tình hình này, thì đây chắc là biểu hiện ột nụ hôn lãng mạn sắp sửa diễn ra mà tôi mong chờ bấy lâu? Phù phù phù! Nghĩ gì thế hả, lúc này mà còn nghĩ bậy bạ được.

Tôi lắc đầu thật mạnh, gương mặt tôi không biết từ lúc nào nóng bừng bừng đến mức có thể luộc chín một quả trứng gà.

"Gì chứ, Đồ tự sướng! Không hiểu anh đang nghĩ cái quái gì nữa! Tôi tấn công anh à? Quách Tiễn Ni tôi có cần đêm hôm khuya khoắt chạy đến phòng anh tấn công anh không? Anh chẳng có chút hấp dẫn gì với tôi hết, chỉ có vở ghi chép của anh mới quyến rũ nổi..."

Dừng lại tôi vừa nói gì thế, trời ơi, tôi bị sao thế này, không đánh mà khai ư? 0_0A Sao tôi ngu ngốc thế hả tôi ơi???

"Cô là đồ ngốc, cô tưởng tôi không biết cô đến đây làm gì à?" Thuần Hy vừa nói vừa véo vào mũi tôi.

Trời đất cái tên động vật máu lạnh này mà cũng biết véo mũi tôi à, gương mặt nửa cười nửa không lộ ra vẻ nghịch ngợm mà tôi chưa bao giờ được thấy giống như một cậu nhóc đang đùa dai vậy.

*0_0"...Trời ơi có phải con đang rơi vào giấc mơ.

"Sao anh lại véo mũi tôi?" Tôi tức giận trừng mắt nhìn.

Đó là lời từ miệng tôi nói ra ư? Tôi bị làm sao thế nhỉ, sao cứ thích nói ngược lòng mình vậy~!

"sao cô cứ làm ra vẻ tức giận bùng bùng mãi thế, có biết như vậy rất xấu không?"

Kim Thuần Hy chết tiệt, dám nói tôi xấu à?!! !Tức chết đi mất! Tức chết đi thôi! Tên này đúng là đáng ghét, đáng ghét cùng cực.

"Tôi không chỉ muốn véo mũi cô, mà còn muốn..!" Anh ta nắm lấy tay tôi, đột ngột kéo tôi một cái ngã nhào lên giường, cả người tôi bỗng dưng mềm nhũn, những quyền vớ cứu mạng này giờ được tôi giữ chặt tay đã rơi đầy sàn.

"Anh...anh... anh anh anh muốn làm gì thế hả?"

"Tôi nói cho cô biết tôi muốn làm gì nhé ....?"

Ánh mắt anh ta kỳ quái quá! cứ chỉ hôm nay sao không hề giống với người lạnh lùng mà bình thường tôi vẫn thấy? Lạnh lùng và điên cuồng, rốt cuộc tôi thích người nào hơn?

Những ý nghĩ kì lạ và kì kì đã chiếm cứ toàn bộ đầu óc tôi, tay tôi bị anh ta nắm chặt, cả người nằm trên chiếc giường mềm mại của anh ta, không thể nhúc nhích gì được.

Anh ta không có ý buông tôi ra, vẫn cười gian xảo với tôi. Chắc hẳn anh ta nghe thấy nhịp tim của tôi, vì nó đang đập rất nhanh rất mạnh

Không ổn, sao tôi có thể để mặc người ta "hăm hại" như thế được, tuy trong lòng cũng hơi hơi muốn thế...

"Đừng mà đừng mà. Anh làm gì thế hả?" Thực ra tôi không biết anh ta muốn làm gì, có lẽ là chuyện mà sau khi kết hôn mới được làm ấy, sao tôi có thể để tên này được thế làm tôi! Tôi vùng vẫy điên cuồng.

"Tuy tôi cũng hơi hơi thích anh, nhưng ... như...như vậy thì nhanh quá" gương mặt tôi nóng bừng bừng, hình như nóng hơn tất cả mọi lần

"Cái gì? cô...cô thích tôi?" Thuần Hy đột ngột buông tôi ra, xuống giường và bật đèn .

Anh ta chẳng làm gì tôi cả, vào khoảnh khắc tay anh buông lỏng trong lòng tôi hình như cảm thấy chút hụt hẫng.

Lạ thật sao anh ta áp úng thế nhỉ, hình như gương mặt cũng hơi đỏ nữa, gì vậy? Anh ta quan tâm đến chuyện tôi thích hay không à?

"Tôi không tin" Trời ạ, một lúc lâu anh ta lại nói ra câu này à?

"Vậy nếu tôi thẳng thắn nói anh biết, tôi thật sự rất thích, rất thích anh, anh có tin không?" Trời ơi tôi lại nói là thích anh ta trước mặt "khổ chủ"? Mất mặt quá! Nhưng đối diện với một Thuần Hy khác thường, lời nói thích anh cứ thế buột miệng mà ra!

"Cũng một lời đó, chẳng phải cô đã nói với người khác vô số lần rồi sao? Câu này thoát ra từ miệng cô, chắc còn đơn giản hơn cả uống nước nhỉ!"

Trời ơi sao anh ta lại nói tôi như vậy, đầu óc tên này đang nghĩ gì thế! Anh ta xem tôi là gì chứ? Là đứa con gái chơi bởi xem tình cảm là trò đùa chắc! Trời ơi tôi muốn chết....

Không rõ vì sao, nước mắt tôi bắt đầu rơi xuống, không hề báo trước...

Anh ta nhìn thấy dáng vẻ này của tôi, ngẩn ra một lúc, sau đó bắt đầu cười, cười rất kỳ lạ.

"Kim Thuần Hy đáng chết, anh cười nhạo tôi hả?" Huhuhuhu...tôi không muốn sống nữa, huhuhuhu.. >

~Tại sao? Tại sao tôi lại đau lòng? chẳng lẽ , chẳng lẽ tôi đã thích cái tên này thật rồi sao? Không thể nào? Không thể, thợ săn ác quỷ không thể nảy sinh tình cảm với mục tiêu của mình, không thể...

Anh ta vẫn cười không dừng lại được

"Kim Thuần Hy chết tiệt anh đi chết đi!" Tôi nhặt lấy vỏ ném vào mặt anh ta

"Tôi không cần vỏ ghi của anh nữa, anh quá xem thường người ta!"

"Không cần thật à?" Anh ta đưa quyền vỗ lên cao.

"Không cần!" Tôi quay mặt đi, song trong lòng gào thét, không có vỏ thì tôi thi thế nào được.

"Không cần thật à?"

"Không cần thật , không cần thật!" tên chết tiệt, muốn tôi thỏa hiệp! Đừng mơ!

Kim Thuần Hy bỗng ngừng cười, nhìn tôi chằm chằm lạnh lùng đi đến chỗ tôi. Tôi bắt đầu lung túng.

">-< sao="" lại="" nhìn="" tôi="" thế="" không="" được="" nhìn,="" tôi="" không="" cho="" anh="" nhìn!="" đôi="" mắt="" anh="" có="" quyền="" rũ="" thế="" nào="" cũng="" đừng="" hòng="" cảm="" dỗ="" được="" tôi,="" anh="" quên...="" tôi="" nói="" chưa="" xong="" thì="" đã="" không="" thể="" tiếp="" tục,="" bởi="" môi="" tôi="" đã="" bị="" kim="" thuần="" hy="" bịt="" chặt,="" bằng="" đôi="" môi="" của="" anh="">

A_0 Đôi mắt tôi tròn to, rèm mi anh ta tôi có thể nhìn rõ mồn một , đến mức có thể đếm từng sợi. Sao anh ta cứ làm chuyện tôi không thể nghĩ đến nhỉ, nhưng mà, tại sao? Tại sao tôi không thấy ghét chút nào? Thậm chí còn thích nữa...

Tôi nhắm mắt lại, bắt đầu quay cuồng...

Chắc đây là lần thứ hai chúng tôi hôn nhau nhỉ, cũng không báo trước như lần đầu tiên. Phải biết là một giây trước tôi vẫn còn mắng anh ta cái câu "Anh quên đi nhé!" vẫn còn chưa kịp thốt ra.

Nhưng không hoảng loạn như lần đầu, chỉ có dịu dàng và ấm áp khiến những bất mãn của tôi tan biến ngay trong khoảnh khắc này.

Nhưng, nhưng tại sao giây phút này lại ngắn ngủi thế.

Đôi môi tôi được giải phóng không còn đếm được lông mi của anh, anh ta đưa quyển vở lên cười với tôi.

"Không cần thật à..."

"Cần!!!" tôi buột miệng, nụ hôn đó khiến tôi quên hết những gì vừa xảy ra.

"he he âm mưu của tôi thắng lợi rồi nhé! Tôi biết ngay cô không thể không cần vở ghi của tôi mà!"

"Gì chứ? Anh nói rõ tôi xem, nụ hôn lúc này của anh là ý gì?"

"Một sự trừng phạt"

"gì chứ?"

"Ai bảo cô trộm vở tôi?"-

"Kim Thuần Hy chết tiệt, anh đi chết đi" Tôi ném vở thật mạnh vào anh ta, dùng dùng chạy ra ngoài

Gì chứ ! Đồ sâu chết tiệt ! Kim Thuần Hy lạnh lùng ! Kim Thuần Hy khốn khiếp! Kim Thuần Hy đáng chết! Anh tưởng anh ngon lắm hả?

Tôi chẳng hề thích anh, không hề chẳng qua tôi xem anh là mục tiêu thứ 100 thôi , là "mục tiêu săn ác quỷ" Anh có hiểu không tên đáng ghét! Đáng ghét

Hừ~~!cứ đợi đó đi! Tôi nhất định sẽ đá anh khi anh đã yêu tôi chết đi sống lại. Tất cả những gì anh làm hôm nay anh sẽ phải chịu hậu quả về sau! Tôi sẽ khiến anh trả giá đắt! ha ha! Ha ha! Ha haha ha!!! (Lạ thật trong nụ cười này sao lại có vị đắng thế nhỉ)

<>

15. Chương 15

CHƯƠNG 39:

HIHI! BỨC ẢNH ĐÁNG YÊU

Qua sự kiện trộm vở ghi chép lần trước, tôi quyết tâm dựa vào chính mình để đạt được thắng lợi. Tôi không tin, nếu dựa vào trí tuệ hơn người của Quách Tiễn Ni này, kì thi thử hưng hân kia sao có thể làm khó tôi được? Tuy tôi chưa bao giờ có kỷ lục vượt qua tất cả các môn trong một kì thi, nhưng đó là do tôi chưa nghiêm túc học thôi. Tất cả truyện khó trên thế gian, chỉ sợ hai chữ "nghiêm túc"! Ha ha! AoA

Thế nhưng, khi tan học xong trở về nhà Kim Thuần Hy để bắt đầu ôn tập, tôi mới phát hiện ra một điều vô cùng khủng khiếp: "làm", thật sự khó hơn nhiều sao với "nói"

"Chết tiệt, không hiểu ai phát minh ra mấy quyển sách này vậy, rảnh rỗi tạo đề bài làm khó người ta hả?"

"Ôi chao! Làm sao đây? Giống như sách trời ấy, ông trời ơi, sao ông tạo ra một đứa ngốc như con làm gì, phải chăng có lúc ông còn ngốc hơn con?"

Tên Kim Thuần Hy đáng chết kia chắc đang thư thái ôn tập bên phòng kia nhỉ?

Haizzzzzz, đúng là phiền phức, tôi chưa bao giờ thấy phiền phức như thế.

"Tiễn Ni, khuya rồi vẫn chưa nghỉ ngơi à? A0A" Lúc tôi đang vò đầu bứt tóc, bực bội muốn chết đi trong phòng, thì bác gái xinh đẹp đẩy cửa bước vào.

"He he, con vẫn muốn ôn tập thêm chút nữa!" Tôi vội vã cười giả lả, tôi không muốn bác bị ảnh hưởng tâm trạng vì mình.

Từ lần xem trộm "nhật ký quan sát", biết được bác gái yêu thương tôi như con ruột, thì nhìn thấy bác lại thấy thân thiết như mẹ tôi vậy!

"^0^, đúng là một đứa trẻ chăm chỉ, chắc cháu vất vả lắm nhỉ!" Bác gái dịu dàng vuốt tóc tôi. Tiếng nói hiền từ của bác như ngọn gió xuân ấm áp phớt qua mặt tôi, khiến mọi nỗi ưu phiền trong tôi giảm đi ít nhiều.

Cảm động quá, lâu rồi không có cảm giác được mẹ yêu chiều

"Đúng rồi, bác gái ơi, Thuần Hy chắc cũng đang ôn tập ạ? Tôi chỉ phòng ké bên hỏi.

"Nó có chăm chỉ như con đâu, chưa bao giờ học đêm cả."

Cái gì? Chưa bao giờ học đêm? Vậy mà thành tích tốt như thế? Đúng là đồ thiên tài đáng ghét, bác gái thật lợi hại, sinh ra một cậu con trai thiên tài như thế.

Hư hự, Kim Thuần Hy anh đừng vội đắc ý, trí thông minh của anh cũng có một nửa công lao của mẹ anh đó! He he, nghĩ như thế, tôi thấy tâm lý mình bình ổn hơn.

"Tiễn Ni, bác đến để cho con xem một thứ thú vị này, phần chần lên nhé!" Bác gái thấy tôi ngáp ngáp dài thì tươi cười nói. Lúc bác cười trông thật đẹp, hoàn toàn không giống một bà mẹ đã có hai con.

"Cái gì ạ?"

"Cái này này" Chớp mắt, trên tay bác gái đã biến ra một quyển album như có phép thuật.

Mở album ra, 0__0 Woah...! toàn bộ đều là những tấm ảnh Kim Thuần Hy lúc nhỏ, nhưng bị trang điểm ăn mặc thành con gái, thú vị quá đi mất, thì ra thiên tài cũng có mặt mà không ai biết được! Hihi.

"Đáng yêu quá hử! Vì bác cứ mong sinh được cô con gái, lúc mang thai cũng nghĩ là mình sinh con gái nên mua một đồng quần áo con gái. Ai ngờ lại sinh con trai, không nỡ vứt đồng đồ đó đi, thế là lúc nhỏ đã cho nó ăn mặc như con gái! Suýt, đây là bí mật giữa con và bác đó, chính Kim Thuần Hy cũng không biết".

"Bác gái, mấy tấm ảnh này đáng yêu quá, có thể cho con mấy tấm được không?" trong đầu tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ quái quỷ.

"ừ, con cứ chọn đi, dù sao bác cũng giữ phim gốc rồi, nhưng đừng nói cho ai biết nhé."

"Dạ, con cảm ơn bác. He he. A0A" Tôi hí hửng chọn mấy tấm hay ho nhất. Kim Thuần Hy, anh chết với tôi!! Ha ha! Ha ha!

Sáng hôm sau, tôi vẫn ngồi trên xe Thuần Hy để đến trường; đây là một trong những điểm bắt buộc mà bác trai và bác gái yêu cầu Thuần Hy phải hoàn thành mỗi ngày. Hihi! Sáng khoái quá!....AoA

"Deng __ deng __deng" ngồi lên xe, tôi vầy vầy mấy tấm ảnh trước đôi mắt rất đẹp của anh ta, tên này quả nhiên đã có phản ứng, giống như nhìn thấy ma vậy, trong mắt như lờ ra ngoài, suýt nữa rơi xuống.

Bỗng dưng anh ta tung một bàn tay ma quỷ chụp đến chỗ tôi, nhưng làm sao tôi để anh ta đạt được mục đích, tôi tránh né với vận tốc còn nhanh hơn ánh sáng và anh ta chụp vào khoảng không.

Chiếc xe đảo qua đảo lại vì anh ta buông tay lái ra, không kịp nổi giận, Thuần Hy vội vã ngồi thẳng dậy, hai tay ôm chặt vô lăng.

"Cô lấy ở đâu ra thế hả?" cuối cùng cũng lộ ra bản sắc ác quỷ.

"hi hi! ^0^, bác gái cho tôi đấy! Hihi"

"Bà mẹ của tôi bị sao thế nhỉ? Dù sao đi chăng nữa, trả đây."

"Không, tại sao tôi phải trả cho anh?" He he, dáng vẻ này của Kim Thuần Hy thật hiếm thấy, tôi thấy hối hận vì đã không mang theo máy ảnh.

"Cô dám không trả tôi xem!" bỗng nhiên chiếc xe phanh lại rất gấp, và Kim Thuần Hy lúc này, bắt đầu xoay khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành (?) của anh ta sang phía tôi, dùng ánh mắt tuyệt chiêu - lạnh lẽo như "kim loại" nhìn tôi chằm chằm, khiến tim tôi như muốn mọc gai, tôi chưa bị biến thành cây kem cũng là kỳ tích rồi.

Cứ theo dáng vẻ kì quái của anh ta bây giờ, tôi thật sự không rõ nếu không trả lại mấy tấm ảnh thì sẽ gặp phải tai họa bị thảm nào nữa, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng lo sợ.

Không được, Quách Tiễn Ni, sao mày lại nhút nhát co vùi lại như vậy, hãy đưa tinh thần mỹ thiếu nữ siêu dũng cảm ra xem nào! Phải! Thế rồi, tôi cố gắng ra về anh hùng...

"Có thể trả anh, nhưng..... "

"Cô dám uy hiếp tôi?"

"Quãng thời gian trước kỳ thi thử giữa kỳ, anh phải dạy tôi học. Nếu tôi qua hết tất cả các môn, tôi sẽ trả cho anh, thế nào?"

"Bảo - tôi - dạy - cô? Đó là - chuyện không thể."

"Tốt, vậy tôi sẽ đi photo ra phát cho tất cả mọi người!"

"Đừng!!! Được rồi, tôi dạy cô học, nhưng có một điều kiện."

"Anh nói đi, chỉ cần anh giúp tôi học thì một trăm, một ngàn điều kiện cũng được!" Vui quá, có giáo viên thiên tài dạy, chắc chắn tôi sẽ thành công rực rỡ.

"Nếu tôi giúp cô học thêm, cô phải chắc chắn xếp trong số một trăm người đứng đầu"

"^0^ Hả?" Có nhầm không đó? Với người lúc nào cũng mấp mé ở bờ vực sinh tử như tôi, bảo tôi chen vào 100 hạng đầu? Chắc thành thần thoại mất thôi.

Nhưng dù sao đi nữa thì đây cũng là một cơ hội hiếm có, nếu nhận lời anh ta, thì không những không sợ thất bại, mà còn có thể đánh dấu một bước tiến trong "hành động săn ác quỷ bản beta" của tôi nữa, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

"Được, cứ quyết định vậy đi!" Tôi khẳng định chắc nịch.

CHƯƠNG 40:

ÔN TẬP CÁ NHÂN

Địa điểm ôn tập được sắp xếp trong thư phòng lớn ở tầng 2.

Một căn phòng rộng như vậy chỉ có hai chúng tôi, đúng là một cơ hội tuyệt diệu để phát triển mối quan hệ, nhưng tại sao, tại sao tôi cảm thấy căng thẳng một cách kỳ lạ vậy?

Tôi bị sao thế này, quả nhiên là đứa nhát gan, sao lần nào cũng như thế? Chẳng lẽ, chẳng nhẽ tôi thích anh ta thật sao? Không thể nào! Không thể nào!

Có lẽ vì chúng tôi đã từng hôn nhau ư? Phải, chắc thế rồi, nhất định là thế! Dù sao đi nữa thì cũng là hai lần mà, lần đầu lại là nụ hôn đầu của tôi, xem ra anh ta có vẻ đã quên từ lâu rồi...

"Quách Tiễn Ni, cô không hiểu môn nào? Tôi và Thuần Hy cùng ngồi xuống bên một chiếc bàn lớn, anh ta nghiêng sang hỏi tôi, tay phải gác lên tay trái tôi.

Woa..Woa, tôi có thể cảm thấy nhiệt độ cơ thể anh ta, hơi nóng ấy rất dễ hâm nóng khuôn mặt tôi. Đáng chết, sao tim tôi lại đập nhanh thế chứ? Chắc anh ta không nghe thấy nhỉ? Chết tiệt, rõ ràng anh ta là người lạnh lùng, sao trên người lại có nhiều "điện" như vậy.

"Hả? ờ, hừ hừ....hình như.... hình như đều không biết."

"Quả nhiên là ngốc!"

"Gì? Anh nói gì?" tên chết tiệt, đúng là chết tiệt, sao cứ gọi tôi là ngốc mãi vậy.

Tuy rằng tôi có hơi ngốc trong truyện học hành, nhưng đây là do tôi bận tiến hành săn ác quỷ nên không có thời gian học mà, còn những mặt khác thì tôi rất thông minh đó >.

"Được rồi, đừng có gằm lên như hổ cái nữa, vậy từ môn tiếng anh vậy?"

Gì nữa, tên đáng chết kia, lại đặt biệt danh cho tôi hả, tôi từ đồ ngốc biến thành hổ cái từ khi nào zậy? Chết mất thôi! Tức chết đi mất!

"Cô học thuộc từ mới của bài này trước đi đã"

0_0 Hả? Không thể nào, tôi có nhớ được chữ nào đâu. Mấy thứ khác thì tôi không chắc chắn, nhưng điểm này thì tôi đảm bảo, chắc như đinh đóng cột.

Quả nhiên, quả nhiên từng từ mới trải ra trước mắt tôi T_T sắp ngất mất thôi.

Chẳng nhớ được từ nào!!!

Tại sao, tại sao tôi phải học tiếng Anh? Tôi đâu có muốn sống ở nước ngoài, chỉ cần biết cơ bản là được mà, chẳng hạn "em yêu anh" là "ai lớp vờ du", "em nhớ anh" là "ai mít sờ đu"....

Hu hu hu... tể bào nào vĩ đại của tôi dùng để vạch kế hoạch săn ác quỷ, chứ không phải chết chìm trong cái đồng từ vựng vô duyên này.

"Này, anh đừng có nhìn tôi chăm chăm được không >.< tôi=" học=" xong=" sẽ=" báo=" anh=" biết=" tôi=" vốn=" đã=" căng=" thẳng=" dưới=" ánh=" mắt=" uy=" hiếp=" của=" anh=" ta=" càng=" thấy=" căng=" thẳng=" hơn=" đương=" nhiên=" là=" không=" học=" nổi=" ">

Bó tay thôi, chẳng biết một cái gì., thế thì viết đi viết lại trên sổ vậy, biết đâu nhớ được thật thì sao. T_T T_T.....

"Speech, speech, Kim Thuần Hy, Kim Thuần Hy, Kim Thuần Hy...." Tôi rất nghiêm túc viết ra từng chữ.

Đang nhập tâm thì bỗng dưng anh ta thò đầu vào: "Cô viết cái gì thế?"

"Thì là từ vựng mà!" Tôi nhìn vào vở, ngây thơ.

Khoan đã, sao tôi viết tên anh ta nhiều như thế từ khi nào vậy? Ngoài ba chữ đầu tiên là từ vựng thật, thì những từ khác đều là "Kim Thuần Hy" Ị Ị Ị Ị

Ban này xảy ra chuyện gì vậy? Đầu tôi không bị úng nước đấy chứ. Chẳng lẽ, chẳng lẽ tôi cứ nhớ anh ra mãi nên vô thức cứ mãi viết tên anh ta....?

Nhưng không thể để mình mất mặt trước cái tên kia, tôi vội vã gơ tay che vở lại.

"Đừng giấu nữa!" Anh ta hung hăng cướp lại, "Dám viết tên tôi xấu như thế à?"

"Có xấu đâu? Do tên anh vốn xấu xí đấy chứ!" tôi tức giận! Hừ, cho dù tôi viết có xấu thật thì anh ta cũng không có tư cách nói tôi như vậy.

"Thế thì, từ vựng tôi bảo cô học đâu rồi"

"Hừm, ...cái đó...." Ghét quá, sao lại nói đến đám từ vựng đáng ghét kia chứ, biết rõ tôi chả nhớ được từ nào mà.

"Quách Tiễn Ni, rốt cuộc cô đang làm gì thế hả?" Trong đầu cô chứa cái gì??? Hồ dính à?"

Anh ta lên lớp tôi như giáo viên dạy học sinh, tôi cá là mặt tôi lúc này chưa bao giờ đỏ như thế.

"Được, tôi dạy cô từng từ, nhớ rõ cho tôi! Không thuộc thì đừng mơ đi ngủ!" Anh ta bắt đầu chuyên tâm dạy tôi học, Kim Thuần Hy đáng chết kia, hừ, lúc anh ta nổi điên hay tức giận vẫn đẹp trai quá.

Cố lên, Quách Tiễn Ni! q(>-<)p quách=" tiễn=" ni=" cô=" ">

Không thể để anh ta khinh thường mi, lúc thi tuyệt đối không để trượt môn nào, cũng tuyệt đối không được phụ lòng bố! Thế là, tôi cố gắng nghe, cố gắng nhớ, dần dần công phá từng từ mới đáng ghét kia...

<>Chương 41:

Trong đôi mắt anh đang cố gắng che giấu điều gì?

"Nào nào, tôi là một chú ỉm con...." Tiếng chuông quen thuộc phá vỡ không khí học hành yên tĩnh hiếm thấy, di động tôi đang reo vang.

Có nên nghe không? Nhưng tôi chưa thuộc hết từ vựng mà, nghe điện thoại phân tâm lắm, Kim Thuần Hy sẽ nổi điên mất.

Tôi lén lút ngược nhìn Kim Thuần Hy một cái, đúng lúc thấy cái lườm đầy tròng trắng của anh ta: "Đồ ngốc, di động cô đang kêu kìa."

"Đương nhiên, tôi biết rồi, Đây là anh bảo tôi nghe đây nhé!"

Tôi đáp lại bằng một cái lườm tương đương, nhắc di động lên: "Alo? Ai đó?"

"Tớ là Tú Triết đây, chẳng phải có hiển thị tên tớ đó thôi? Chắc không phải cậu quên nhập số điện thoại của tớ vào danh bạ đó chứ?" Bên kia vắng đến giọng nói quen thuộc của Tú Triết.

"Sao lại không lưu, tớ chỉ không nhìn màn hình hiển thị" tên này, bệnh nghi ngờ nặng thật.

"Sao lâu quá cậu mới nghe điện thoại? Đang làm gì đó?" Giọng cậu ta có vẻ rất tức tối.

"Ờ, tớ đang học bài, bận lắm, rất tập trung nên không nghe được điện thoại. A_A" Tôi làm sao nói cho cậu ta biết nguyên nhân thật sự được.

Chúa ơi, tha thứ cho con, con không có ý làm tổn thương tâm hồn non nớt của Tú Triết, mà đây là lời nói dối có thiện ý và tốt đẹp.

Chết tiệt, Kim Thuần Hy đang nhìn tôi chăm chăm bằng cặp mắt mê hoặc chết người mà không đèn mạng, đến nỗi toàn thân tôi cảm thấy ngứa ngáy quá.

Thật là, sao lại nhìn tôi, làm như tôi đang tiến hành giao dịch mua sản phẩm độc hại không bằng ý. Tên đáng ghét kia.

"Cậu đang ở nhà Thuần Hy à?"

"Ừ, thì tớ nói cậu biết rồi đó thôi"

"Có phải đang ở cùng cậu ý không?"

"Đâu có, làm gì..... sao thế được, tên ấy đâu có thích ở cùng tớ."

Tôi lại nói dối rồi, tại sao phải nói dối? Sợ Tú Triết biết được sự thật sẽ tức giận ư? Tại sao tôi phải quan tâm đến việc cậu ta có giận hay không? Rốt cuộc tôi quan tâm đến cậu ta nhiều hơn hay Kim Thuần Hy nhiều hơn? Tôi thích cậu ta hơn hay Kim Thuần Hy hơn.

>.< trời=" " ơi,=" " sao=" " tôi=" " lại=" " như=" " thế?=" " sao=" " lại=" " thành=" " ra=" " như=" " vậy?=" " có=" " phải=" " tôi=" " lắng=" " những=" " không?=" " không=" " thế=" ">

"Tớ có một chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu."

"Gì thế?"

"Trước đây tớ cũng nói rồi, cậu đừng ở nhà Thuần Hy nữa, dọn đến nhà tớ đi, tớ đã bàn với bố mẹ rồi, họ không có ý kiến gì?"

"Cái gì? Không được." Sao tôi có thể dọn đến nhà cậu ta được? Khó khăn lắm tôi mới có được cơ hội ngàn vàng có một này, tôi tuyệt đối không bỏ cuộc, không bỏ cuộc, không bỏ cuộc.

"Tại sao? Rốt cuộc là vì sao? Tại sao cậu không chịu? Nhà tớ có thua kém gì nhà cậu ta đâu?" Trong điện thoại lại vắng đến tiếng gào thét như giết heo của Tú Triết, màng nhĩ của tôi chút nữa thì thủng mất, chắc là Thuần Hy cũng đã nghe thấy.

"Đây là quyết định của bố tớ, chỉ có để tớ ở nhà họ thì bố mới yên tâm."

"Tại sao nếu ở nhà tớ thì không yên tâm chứ? Chẳng nhẽ bố cậu sợ tớ ăn thịt cậu."

"Bố anh ấy và bố tớ là bạn bè lâu năm, mẹ anh ấy và mẹ tớ cũng vậy, nên bố tớ rất tin tưởng bác trai. Còn bố cậu? Bố cậu và bố tớ có quan hệ gì chứ? Bố tớ vốn không quen biết bố cậu."

"Con người đều đi từ không quen biết đến quen biết mà, cậu đưa số điện thoại bố cậu cho tớ, tớ sẽ nói bố tớ gọi cho bố cậu ngay để quen nhau, yên tâm đi, khả năng xã giao của bố tớ thì khỏi chê."

Ặc ặc, cái tên dai nhách này, không đạt được mục đích không chịu thôi à?

"không được, tuyệt đối không được!" Tôi nói như đinh đóng cột, không ác một tí thì sao hoàn thành mục tiêu.

"Tại sao? Tại sao chứ? Rốt cuộc là vì điều gì?" Tiếng hét giết heo của Tú Triết lại bắt đầu.

Tên diên này, tôi muốn ngắt đi mất thôi, thôi dứt khoát đi, tôi hạ quyết tâm, cúp điện thoại luôn, sau đó tắt máy, tên này thật là.....

"Nghe tiếp đi, sao không nghe nữa, Tú Triết chưa nói hết mà" giọng nói lạnh lẽo của Kim Thuần Hy vang lên.

"Sao.... sao anh biết là Tú Triết"

"Giọng cậu ta to như thế, điếc còn nghe được nữa là...."

"Cậu ta bảo cô dọn đến nhà cậu ta ở, sao cô không đi?" Anh ta tiếp tục hỏi.

"Chẳng phải tôi vừa nói đấy thôi? Là vì bố tôi mà, tôi phải nghe lời bố."

"Chỉ là vì nguyên nhân đó thôi à?"

">.<*" đương....=" " đương=" " nhiên,=" " chẳng=" " nhẽ=" " anh=" " nghĩ=" " tôi=" " có=" " ý=" " đồ=" " gì=" " khác?"=" " tên=" " chết=" " tiết=" " này,=" " tại=" " sao,=" " tại=" " sao=" " không=" " tin=" " lời=" " tôi=" " nói?=" " tôi=" " không=" " đáng=" " tin=" " thế=" " sao?= " " chắc=" " anh=" " ta=" " không=" " nhìn=" " ra=" " nguyên=" " nhân=" " thật=" " đấy=" ">

"Không biết."

"không biết còn nói?"

"Thực ra cậu ta gọi điện cho tôi cũng có nói chuyện đó, hai người rất hợp nhau, như một đôi hoạt náo vậy."

Gì chứ, đó là lời Kim Thuần Hy nói sao? Anh ta nói tôi và Tú Triết hợp nhau? Anh ta muốn tác thành cho chúng tôi ư? Sao lại có ý nghĩ như vậy? Sao anh ta có ý nghĩ như thế chứ.

Tại sao..... tại sao tôi không nói nổi câu nào? Tại sao...tại sao trong lòng lại khó chịu như thế.

"Tú Triết là bạn thân nhất của tôi, cũng là duy nhất, ngoài mặt cậu ta tỏ vẻ ương ngạnh khó chịu, thực ra nội tâm rất đơn giản, rất thánh thiện, quan trọng là, cậu ta là kẻ cố chấp, một khi yêu ai thì sẽ rất nghiêm túc"

"Tại sao lại nói với tôi những lời này?", anh ta muốn gán ghép chúng tôi thật ư?

Kim Thuần Hy, tại sao anh lại phải làm thế? Tôi vất vả khó nhọc theo đuổi anh bao lâu, để nghĩ ra những chiêu theo đuổi anh mà tể bào nào cũng muốn chết theo, mà anh lại muốn đẩy tôi đi với kẻ khác. Chẳng lẽ anh không có một chút tình cảm nào với tôi sao? Một chút xiu xiu cũng không có sao?

Hu hu hu hu hu....tôi đau buồn quá! đau buồn thật sự. Tuy rằng, tuy rằng Tú Triết cũng rất tốt. >_

"Anh muốn nói gì?"

"Đối xử tốt với cậu ý!". Đôi mắt đen rất đẹp của Thuần Hy nhìn tôi, ánh lên sự nghiêm túc chưa bao giờ có. Nhưng tại sao, tại sao tôi lại như nhìn thấy trong đôi mắt ấy có một thứ khác lạ, một thứ gì đó đang cố gắng che giấu....

Đôi mắt anh ta sâu quá, sâu đến không thấy đáy, tôi nhìn thấy gương mặt mê muội của mình trong đôi đồng tử đen nhánh ấy...

"Sao? Cái gì mà đối xử tốt? Tôi đã quá tốt với cậu ý rồi, anh còn muốn thế nào nữa? Tôi không hiểu lắm."

"Không hiểu thì thôi, tôi cũng không mong gì đồ ngọc như cô có thể hiểu được."

"Cái gì? Sao cứ bảo tôi ngọc hoài vậy?" Cái tên này đáng chết thật.

"Được rồi, làm bài đi!" Anh ta ra lệnh bằng cái giọng không cho phép cự tuyệt. Đương nhiên tôi chỉ có nước ngoan ngoãn phục tùng, bây giờ anh ta là thầy của tôi mà, tuy rằng chỉ hơn tôi có hai tuổi.

16. Chương 16

CHƯƠNG 42:

HA HA! TÔI ĐÚNG THỨ 89 TRONG TOÀN CẤP!

Tháng này, có những ngày mà tôi - thợ săn ác quỷ ai thấy cũng yêu - Quách Tiễn Ni này cảm thấy đau khổ nhất trong suốt 16 năm, còn đau khổ hơn cả cái năm bị Trương Tịnh Mỹ bắt học năm trăm bài thơ nữa.

Bởi vì - Kim Thuần Hy vốn là một tên ác quỷ, còn hơn cả Trương Tịnh Mỹ!

Mỗi lần tôi len lén chuồn ra ngoài đi chơi, hoặc gọi điện cho Tịnh Mỹ để kể khổ, Kim Thuần Hy lại xuất hiện sau lưng tôi đột ngột như oan hồn, mặt đánh lại và khe khẽ thốt ra hai chữ lạnh lùng: "100 hạng đầu", có húng chí đến đâu cũng sẽ bị đẩy xuống mười tám tầng địa ngục, đành phải ngoan ngoãn quay về phòng gặm sách.

Song những tháng ngày địa ngục cuối cùng cũng qua, thành tích thi thử giữa kỳ sẽ được công bố vào hôm nay.

Bắt đầu từ sáng, trên ghế như có mọc kim vậy, rất khó chịu, tim đập thùm thụp còn ghê hơn lúc Thuần Hiền húp canh xì xụp nữa, đến giọng gầm rú như sư tử của bà giáo mặt bánh bao cũng không đánh thức nổi tâm trạng ủ rũ của tôi.

"-O- Quách -O- Tiễn -O- Ni!" Khi gương mặt đầy nếp nhăn của mặt bánh bao phóng to ra gấp 100 lần, cuối cùng tôi cũng nhận ra sự tồn tại của bà.

Giai Liên ngồi cùng bàn thì thầm bảo, Mặt bánh bao đã gọi tôi 38 lần rồi.

"Em ra góc tường trồng cây chuối đến hết giờ cho tôi!" Biết ngay sẽ nói câu này mà.

Lần đầu tiên nhận ra sự thấu hiểu lòng người của Mặt bánh bao, tôi vô cùng cảm kích mà đi đến góc phòng trồng cây chuối, ít ra cũng có chuyện khiến tôi làm cho qua thời gian chờ đợi. He he!

vẫn là tàn khóc, vẫn là đã đến thời gian công bố rồi. T_T

Tôi theo thói quen nhìn từ cuối bảng lên, tên của đứa bạn học lần lượt xuất hiện, song không hề có tên tôi.

Tóm lại tôi xếp ở đâu???

Bồ tát ơi, xin hãy phù hộ cho con, tuy Quách Tiễn Ni con có nhiều lần tỏ ra mất tin tưởng Người, xin Người đại nhân đại lượng, chỉ cần con vào được 100 hạng đầu, con sẽ ngày ngày cầu khẩn cho Người!

"Tiễn Ni, cậu làm tớ mắt ghê đó!" Tịnh Mỹ đã lâu không gặp, nay xuất hiện đột ngột bên cạnh, "Cậu khiến bọn một sách lớp A ngạc nhiên vỡ cả mắt kính, trở thành học sinh đầu tiên của lớp E lọt vào 200 hạng đầu toàn trường."

0_0"... 200 hạng đầu? Tôi nhào đến trước bảng thông báo, nhìn thấy trên đó chêm chêm viết "Quách Tiễn Ni lớp E033: hạng 189."

"Ôi trời ơi Bồ Tát kiểu gì thế!" Tôi nhìn thấy kết quả mà đờ đẫn, sau đó chỉ vào bảng thông báo mắng: "Tớ phải xé nát nó!"

Mất công tôi cầu khẩn van xin nãy giờ, lại còn không chịu giúp tôi, tôi phải đốt sạch đi hết!!

"Quách Tiễn Ni, em đúng là niềm tự hào của lớp E033 chúng ta!!!"

Thầy chủ nhiệm hỏi đầu lớp tôi nước mắt nước mũi đầm đìa chạy đến, chặn bàn chân tôi đang giơ lên chuẩn bị đập bảzơ thông báo.

"Thầy tránh ra cho em, em phải hủy cái bảzơ này." Đùa à, để Kim Thuần Hy nhìn thấy thành tích này, tôi còn mặt mũi nào sống nữa.

">_< không="" được="" đây="" là="" niềm="" tự="" hào="" của="" chúng="" ta="" phải="" đi="" vào="" lịch="" sử="" trường="" mãi="" mãi="" thầy="" hỏi="" túm="" chặt="" tay="" tôi="" đừng="" như="" thế="" mà="" hạng="" 89="" huy="" hoàng="" của="" lớp="">

"Hử? Thầy lặp lại lần nữa..."

Chân tôi như bị ế mìn, dơ ra giữa không trung, rồi quay phắt lại thầy hỏi...

"Thầy nói em hạng bao nhiêu?"

"89 mà, cuối cùng thầy có thể nở mày nở mặt với thầy cô lớp A rồi. Ha ha! Ha ha!"

Thầy hỏi tiếp tục: "Cái bảzơ này do họ nhìn nhầm hạng của em đấy, thêm vào một số '1'"

Tôi vui quá, vui quá... huhuhu...

ô, con xin lỗi, Bồ Tát, không ngờ Người thích đùa như vậy, cho con một niềm vui bất ngờ... Không đúng, niềm vui to lớn này do Thuần Hy cho tôi mới đúng. Phải, Thuần Hy cho tôi. Tôi, muốn ôm anh ta khóc một trận quá.

"Thuần Hy- Thuần Hy-! ~^O^~"

Nhìn thấy bóng dáng đẹp trai trong đám người lố nhố, tôi không kìm lòng được đuổi theo. Sao? Anh ta cũng đang nhìn bảzơ thông báo? Thành tích của năm thứ ba chẳng phải dán ở khu vực khác hay sao?

Thuần Hy nghe thấy tiếng tôi bèn từ từ quay lại, nói bằng giọng lạnh lẽo thường thấy...

"Chuyện gì thế?"

"Tôi được xếp thứ 89, tôi cảm ơn anh nhiều lắm!" Tôi quên hết tất cả, nắm lấy tay anh ta. Kim Thuần Hy như không nghe thấy, gương mặt lạnh lùng khẽ nhả lại, tự nhiên nói một câu... "Hể vui mừng là cô lại tùy tiện nắm tay người khác hả?"

"Tôi có tùy tiện đâu? Đây, tôi được xếp thứ 89 đấy!" Tôi buông tay anh ta ra, tự tin tràn trề nhìn anh ta để đợi được khen ngợi.

"ừ." Kim Thuần Hy nhìn tay tôi, lơ đãng đáp lại một tiếng.

A_O"Gì thế? ừ?" "ừ" một tiếng là xong? Không thể chứ? Thành tích tôi vất vả đốt đèn học ngày đêm thoát xác đổi xương thế này, người đầu tiên tôi báo là anh ta, thế mà "ừ" một tiếng là qua ư?

Kim Thuần Hy đáng chết, anh khen tôi vài câu thì lưỡi anh thoái hóa hay sao? Đúng là... tên đáng ghét, hình như tôi mãi mãi không bao giờ có được thứ mình muốn từ anh ta, nhưng, nhưng tại sao tôi lại quan tâm đến thái độ của anh ta làm gì...

"Anh thì sao? Thành tích của anh công bố chưa? Có phải vẫn đứng đầu toàn trường?"

"ừ." -_-

"Sao lại là "ừ" nữa?"

"Ừ tức là đúng! Đơn giản thế mà cũng không hiểu, đúng là đồ ngốc."

"Tôi có nói tôi không hiểu đâu, ý tôi là sao hai câu trả lời của anh đều là 'ừ', có vẻ kỳ quặc quá!" Tôi nổi giận đùng đùng hét lên.

Tên này rốt cuộc bị sao vậy nhỉ? Sao mà mỗi lần tôi vừa định đối xử với anh ta tốt một chút, anh ta đã có cách chọc tôi tức điên lên.

"Tan học xong thì về nhà sớm, đừng có lạc đường." Thuần Hy bỗng quăng lại một câu rồi quay người đi mất.

"Hả?"

Khoan đã, anh ta vừa nói gì? *A_0* Anh ta nói "Tan học xong thì về nhà sớm, đừng có lạc đường", có phải anh ta nói thật không? Đang quan tâm đến tôi ư?...

"Kim Thuần Hy, tôi có phải đứa trẻ học mẫu giáo đâu, sao lạc đường được! p(>o<)q anh="" đúng="" lại="" đó,="" tôi="" bảo="" anh="" biết,="" lần="" này="" tôi="" thi="" tốt="" như="" vậy="" không="" liên="" quan="" gì="" đến="" anh,="" là="" do="" tôi="" thông="" minh,="" chỉ="" là="" trước="" kia="" chưa="" chăm="" chỉ="" thôi!="" p(="" >o<)q hư!="" tôi="" hét="" với="" theo="" sau="" bóng="" anh="" ta,="" bỏ="" tất="" chứng="" giám,="" không="" phải="" tôi="" không="" muốn="" chung="" sống="" hòa="" bình,="" mà="" là="" do="" anh="" ta="" quá="" đáng="" >"

Có điều, chỉ cần anh ta quay lại xin lỗi, tôi cũng có thể tha thứ.

Trời ơi, Bồ Tát linh thật đấy, anh ta quay lại thật, tôi hoan hỉ đợi anh ta lên tiếng xin lỗi. "Còn việc gì sao?" Tôi mỉm cười, cố gắng tỏ ra vẻ ưu mỹ để biểu hiện sự độ lượng, Thuần Hy nhìn tôi, không nói gì, rồi vô cùng tao nhã đưa một cánh tay thon dài và trắng trẻo ra với tôi...

Trời anh ta làm gì thế?

Muốn tôi lên nắm lấy tay anh ta hay là mời tôi đi ăn trưa? Đây là nghi lễ độc đáo của quý tộc hay sao? Giống như tư thế của hoàng tử mời cô bé lọ lem khiêu vũ ấy, ôi mộng ảo của tôi—. Tôi phải làm gì đây, tiến lên đưa tay cho anh ta ư? Hay là... *A_0* "Đồ ngốc, ngẩn ngơ cái gì? Trả ảnh cho tôi!" Thì ra là thế.

Hu hu hu... hiện thực tàn khốc quá, tại sao mơ và thực luôn cách xa nhau đến thế? Tại sao??? >_

"Ảnh à, không mang theo."

"Hôm nay tan học về trả lại cho tôi."

"Ờ"

"Lau nước bọt của cô đi." Thuần Hy nói xong bèn quay người bỏ đi.

Hả? Gì chứ? Không thể nào? Chắc không đến nỗi mất mặt thế chứ? Tôi e dè đưa tay lên khoe môi mình thử xem sao...

Kim Thuần Hy đáng chết, lừa tôi! Làm gì có nước bọt đâu? Tức chết đi mất! Tôi giống đám mê trai kia lắm à? Tên đáng ghét, đáng ghét!

Buồn bực quá, nhìn thấy kỳ hạn kết thúc của hành động săn ác quỷ bản beta đang từng ngày một kết thúc, mà quan hệ giữa tôi và Thuần Hy hình như chẳng chút tiến triển, làm sao đây? Làm sao bây giờ? Phải làm sao mới tốt được? T_T Tôi cảm thấy mình như đã sức cùng lực kiệt

Cái tên chết tiệt, rốt cuộc anh ta thích dạng con gái nào chứ, tại sao tôi vất kiệt tinh thần ra theo đuổi anh ta mà chẳng chút hiệu nghiệm? chẳng lẽ tôi không có sức quyến rũ đến thế ư? Không thể nào, chẳng lẽ 99 mục tiêu săn ác quỷ đại thành công cáo rầm rộ trước kia chỉ là một giấc mộng đẹp?

Hay là... hay là anh ta không hề có chút hứng thú gì với con gái? Cái gì? Đồng tính? Tiễn Ni ơi, mi đang nghĩ cái quái gì vậy, nếu chàng trai vô cùng tuấn tú thông minh tuyệt đỉnh cỡ thế vô song kia là GAY thì chắc toàn bộ con gái trên thế giới sẽ nhảy lầu mất.

Quách Tiễn Ni, rốt cuộc đầu óc mi làm sao thế hả? Trước kia chẳng phải mi đối phó với đám nam sinh kia vô cùng nhanh nhẹn và dứt khoát như uống nước đó sao? == Tại sao, tại sao lại ra nông nỗi này? Phải rồi, tại sao lần này lại như vậy? Tôi cũng không biết, thật sự là không biết...T T

<>

<>CHƯƠNG 43:

ĐẠI HỘI CHIẾN HỌC THÊM TOÀN LỚP

Khi tôi u sầu ủ rũ quay trở về lớp học, phát hiện lớp E033 của tôi tràn ngập bầu không khí u ám xám xịt, từng người từng người không nghịch ngợm đùa giỡn như bình thường, mà đều vùi đầu vào học rất khổ sở, xung quanh vang lên tiếng "haizzzzzzz" rất thảm não, thì ra lần thi này ngoài tôi ra, những đứa khác đều tệ hại.

"A~! Không thể nào? Vậy chẳng phải cả lớp chúng ta đều phải lưu ban? Vậy chả phải chỉ có mình tớ tiếp tục học lên ư?" Tôi kêu lên thảm thiết.

"Gi? Cái gì mà lưu ban? Cậu nghe ai nói vậy? Cái quy định kia vốn không nhằm vào lớp rác rưởi chúng ta đâu." Một bạn nhìn tôi đang sầu khổ với vẻ lạ lùng.

"A! Thế à?" Biết sớm là thế thì hà tất tôi phải liều mình học bài! Ôi trời ơi-, giai đoạn ôn tập đau khổ của tôi ơi...

Nhưng chẳng ai thêm đếm xỉa đến tâm trạng của tôi, trong lớp im phăng phắc, chỉ có tiếng bút đề lên trang giấy "rèn rẹt", hiệu trưởng mà nhìn thấy cảnh tượng một lớp trước nay không sợ trời không sợ đất như lớp tôi chăm chỉ như thế, chắc chắn sẽ cảm động đến mức phải bệnh tim mất.

Cuối cùng, cô bạn cùng bàn với tôi, Giai Liên ném sách sang một bên, gào lên với vẻ mặt mất bình tĩnh: "Chịu không nổi nữa, không hiểu gì hết!"

"Làm sao đây? Tớ chưa bao giờ nghiêm túc chăm chỉ đến như vậy, nhưng vô hiệu!" Bạn A than vãn.

"Muốn thông qua kỳ thi giữa kỳ sau đó chắc chắn là không thể rồi." Bạn B ôm lấy đầu ủ rũ.

Tiếng nói của toàn lớp đều lộ ra bốn chữ: cú - đầu - ủ - rũ.

"Hừm-, mọi người đừng buồn bực quá, chúng ta chỉ cần cố gắng thì sẽ có hy vọng mà!" Nhìn thấy mọi người thất vọng, ít ra tôi cũng phải cố vũ tinh thần cho họ chứ.

"Quách - Tiễn - Ni!" Đôi mắt Giai Liên vụt sáng như nhìn thấy vị cứu tinh, "Lần này cậu thi giỏi quá, nghe nói Kim Thuần Hy giúp cậu học à?"

"He he, cũng chả có gì, ít nhiều gì thì anh ta cũng giúp tớ được chút chút!" Tôi sờ sờ gáy mình với vẻ ngượng ngùng.

"Tiễn Ni, người chính nghĩa như cậu không thể thấy chết mà không cứu chứ!"

"Đương nhiên, ai chẳng biết Quách Tiễn Ni này là người chính nghĩa nhất toàn trường Sâm Vĩnh!" Tôi tự tin vỗ vỗ ngực mình.

"Thế thì, xin cậu nhờ Kim Thuần Hy dạy chúng tớ học đi! A__A"

A_0 What? Đang kể chuyện cười thế giới à.....

"Chuyện này..."

"Toàn trường Sâm Vĩnh chỉ có Quách Tiễn Ni cậu là lợi hại nhất, ngoài cậu ra thì chẳng ai làm nổi."

"Đương nhiên, nếu không làm được thì tên Quách Tiễn Ni sẽ bị viết ngược..." Khi tôi nói đến đây, nhìn ánh mắt ngưỡng mộ nhiệt tình của đám bạn trong lớp, tôi biết là ... Quách Tiễn Ni, mi tiêu rồi!!!

Trương Tịnh Mỹ kia còn thấy chết không cứu, đúng lúc tôi gọi điện than vãn với nó, nó lại còn lạnh lùng quăng cho tôi hai chữ: "đáng đời!"

Woa a ~ Quách Tiễn Ni mi không biết chọn bạn mà chơi!!! T__T

Bó tay rồi, vì thanh danh của tôi, vì đồng bào của tôi, vì lời hứa danh dự của tôi, làm tới thôi!!!

Thế là, tan học xong, tôi lấy hết can đảm dẫn cả lớp đến nhà Thuần Hy. Còn tôi thì nấp trong phòng để nhìn trộm.

Tôi không dám tưởng tượng cảnh sau khi Thuần Hy trở về, tôi phải chuẩn bị sẵn sàng, bảo tồn lực lượng trung kiên nhất của lớp E033, chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ thì lực lượng trung kiên nhất là tôi đây, sẽ không ra mặt.

Thuần Hy vừa vào đến nhà, một đám đang ngồi kia "xoạt" một tiếng đứng phắt dậy cung kính...

"Anh Thuần Hy về rồi!"

Từng nụ cười nở ra rạng rỡ như ánh mặt trời...

"Thuần Hy, đây là các bạn của Tiễn Ni, đến để thăm con!"

Giọng nói của bác gái hình như rất hào hứng.

"Anh Thuần Hy, xin anh giúp lớp chúng em học thêm với!" Toàn thể các bạn nhất loạt đồng thanh, uy chấn thiên hạ!

"Thuần Hy, mẹ vui quá, đây là lần đầu tiên có nhiều người thế này đến nhờ con giúp đó, Thuần Hy của chúng ta có duyên quá nhỉ!!!" Bác gái cười đến nổi mắt híp lại thành một đường chỉ.

"-0- Quách _0_ Tiễn -O- Ni! Cô ra đây ngay cho tôi!" Kim Thuần Hy gầm lên. Không thể nào? Chẳng lẽ anh ta phát hiện ra tôi rồi? 0_0"

Tôi đành phải ngoan ngoãn ra. Hừ, làm phách cái gì, tôi không sợ anh!!!

"Cô quá đáng thật!!!" Kim Thuần Hy bây giờ giống như một ác quỷ đang nổi giận. "Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi..." Tôi đành rớt rít xin lỗi.

"Anh ... anh là chúa cứu thế của chúng tôi... Chỉ cần anh bỏ chút thời gian là có thể cứu vớt tương lai bao người rồi, mọi người sẽ biết ơn anh lắm..." Để giữ vững thanh danh không gì không làm được của tôi phải hi sinh bản thân, đồ ngọt tên ác quỷ này giúp mọi người học mới được.

"Tôi phải ra ngoài!" Anh ta vừa nói vừa bỏ đi, Kim Thuần Hy đáng chết, đúng là máu lạnh, không hề có chút xúc động.

Sao tôi để anh ta đi được, tuyệt đối không! Tôi lao vụt ra như tên bắn, giữ lấy cánh tay anh ta...

"Sao anh lại bỏ đi như thế được chứ? Sự sinh tồn diệt vong của bao nhiêu người đang nằm trong tay anh... Dù gì nể tình chúng ta đã từng hôn nhau hai lần..."

"Quách Tiễn Ni, cô câm miệng."

"0_0 Woa ~ woa ~ woa..." Sự ngăn chặn của Thuần Hy mất tác dụng rồi, tiếng hét vui sướng của bác gái đã tràn ngập cả tòa nhà, vang vọng không ngớt, xua đuổi không đi...

"Thật không? Thật thế à? Hai đứa đã hôn nhau hai lần hả, Thuần Hy con đúng là không phụ lòng mong mỏi của mẹ..

"Thuần Hy à, con phải có trách nhiệm với Tiễn Ni, hôn nhau hai lần xem như là vợ một nửa rồi, làm gì có chuyện không giúp đỡ vợ mình, he he he..."

"Đủ rồi..." Nghe thấy Thuần Hy thốt ra hai chữ này, tôi biết là mình đã thắng, tôi nhìn thấy bác gái giờ hai ngón tay chữ V thắng lợi với tôi.

Kết quả mười mấy người bao vây Thuần Hy trong phòng khách, chăm chú nghe như mấy đứa nhóc ở nhà trẻ nghe thầy giáo kể chuyện vậy. Nhìn kỹ Thuần Hy đang giảng bài thao thao bất tuyệt, tôi thấy anh ta cũng giống thầy giáo lắm, dáng vẻ anh ta giảng bài đúng là đẹp quá, quá phong độ, xem ra thầy cô trường chúng tôi sắp thất nghiệp rồi. He he. Tôi e rằng trước đến nay anh ta chưa bao giờ nói nhiều đến thế như lúc này. Ha ha! He he!

Yeah- tuyệt quá! Tôi thắng lợi rồi! Tôi thắng rồi!

Quả nhiên, quả nhiên trong thiên hạ không chuyện gì mà Quách Tiễn Ni tôi đây không làm được! ha ha! Ha ha ha ha! Ha ha ha ha! Ha ha ha ha ha..... ^0^.....

<>

17. Chương 17

CHƯƠNG 44:

CUỘC TRÒ CHUYỆN KỶ QUẶC

Mấy tiếng sau, bạn học từng đùa từng đùa rồi khỏi với vẻ hài lòng. Nhìn thấy ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ tôi lúc ra về, trong lòng đúng là sung sướng làm sao. Ha ha! Muộn rồi, tôi cũng phải đi ngủ thôi!

Trước khi lên gác, tôi quay nhìn Thuần Hy ngồi trên Salon, mặt rưng rưng, anh ta đang tức giận nhìn tôi: "Này, này, cô cứ thế mà đi à?"

Giận cái gì chứ? Người tài là để phục vụ chúng sinh mà. Nhưng tôi vẫn phải làm ra vẻ vô cùng có lỗi. "A_A Xin lỗi mà, hôm nay làm phiền anh quá!"

"Cô biết đã làm phiền tôi thì phải bồi thường chứ".

"Hừm-? Bồi thường... Bồi... bồi thường thế nào?"

"Xoa bóp!"

"X.. xoa bóp?????" tôi có nghe nhầm không?

"Thế nào? Không biết?"

"Còn lâu! Tôi có gì mà không biết? Chuyện nhỏ như con thỏ!" Xi- thì bóp vài cái, xoa vài cái trên vai thôi mà! Muỗi!

Tôi e dè đặt hai tay lên vai anh ta, cố gắng điều khiển cho hai tay mình nhẹ nhàng dịu dàng.

Lần đầu tiên chạm vào vai của con trai, quả nhiên khác xa con gái... *—*

Thuần Hy mở một nút ở cổ áo, dựa người chếch vào ghế, nhắm mắt lại để tôi xoa bóp.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ lười nhác này bao giờ, nó khiến tôi nhớ đến chú mèo con mà hồi nhỏ đã từng nhận nuôi, và cũng là lần đầu tiên tôi dùng đến từ "rã rời" để chỉ anh ta.

"Tại sao phải giúp họ?" Anh ta không nhìn tôi mà đột ngột thốt ra một câu khiến tôi giật nảy mình. "Hử-? Tại... tại sao nhỉ? Đương nhiên vì họ đều là bạn của tôi rồi! he he!" Sao lại hỏi câu kỳ quặc thế!

"Nếu đã không thích học thì tại sao phải vất vả thế? Liều mạng mình để lên đại học? Tôi thật không hiểu?"

"Nói như vậy thì học đại học chỉ tồn tại vì những người vừa thích học lại học rất dễ dàng như anh thôi à?" Đồ tự yêu bản thân quá đáng, tôi lờm! Ị! =.=

"Tôi? Thật ra tôi không hề muốn học đại học!"

Gì chứ? Có nhầm không? Đây là lời thiên tài nói hay sao? Còn nói với vẻ thờ ơ và nặng nề nữa, như thể nhìn xuyên qua hồng trần vậy.

"Không muốn học đại học?"

"Tôi chán ghét cuộc sống của thiên tài!" Tuy câu này thật sự rất vô lý, nhưng giọng nói của anh ta quả thực có sự bất lực, không phải là giả vờ.

Thật không rõ tên này đang nghĩ gì, làm thiên tài phải rất hạnh phúc mới đúng chứ, bao nhiêu người mơ còn không được nữa!

"Vậy còn Tiền Ni? Tại sao lại muốn học đại học như vậy?"*A_O* Woa, tôi có nghe nhầm không? Anh ta gọi tôi là "Tiền Ni", lại còn với vẻ rất tự nhiên thoải mái nữa.

"^0^ Để sau này muốn làm chuyện gì cũng có tư cách mà, hehe, nói ra anh đừng cười tôi nhé. Sau này tôi muốn mở một nhà thú nhận mấy con chó lang thang... rất nhiều lúc mình cũng nghĩ, chuyện khó như vậy

thời thì bỏ đi, nhưng cứ nghĩ đến dáng vẻ đau buồn bất lực của chúng là không muốn bỏ cuộc. Nên những người lợi hại như anh, đầu óc giỏi như vậy không nên chỉ để riêng mình, nên giúp những người cần sự giúp đỡ. Dù sao vì tương lai của mình, bỏ thời gian ra để cố gắng cũng nên lắm, hehe (A_A)”

He he, đúng là kỳ quặc, cái ý tưởng mất mặt này bình thường không muốn thổ lộ với ai, hôm nay lại chia sẻ với Thuần Hy rất vui vẻ.

”Tại sao phải cố gắng như vậy? Biết rõ có cố gắng đi nữa cũng không thu hoạch được gì, tôi thật sự rất ngưỡng mộ, cũng muốn trải nghiệm cảm giác đó!”

”Hừ?” Câu này có được xem là khen ngợi không? Hình như hơi không hiểu cho lắm...

”Bỏ đi, dù sao với kẻ ngốc muốn thi đỗ cũng phải cần người khác giúp đỡ như cô, không thể hiểu được tâm trạng của tôi đâu.” Kim Thuần Hy bỗng như nghĩ ra điều gì đó, khẽ thở dài.

”Kim! Thuần! Hy! Cái đồ tự sướng, Quách Tiễn Ni tôi không thêm sự giúp đỡ của anh nhé! Tôi phải để anh thấy được thực lực của mình! —p(>o<)q nếu=”” làm=”” không=”” được,=”” ba=”” chữ=”” quách=”” tiễn=”” ni=”” tên=”” tôi=”” sẽ=”” bị=”” viết=””>

Vừa này tôi còn nảy sinh chút tình cảm với anh ta, giờ đây biến mất sạch sẽ.

Cái tên kiêu ngạo tự cao tự đại! Anh tưởng tôi phải dựa vào anh à? Tôi tức giận dùng dùng trở về phòng.

Hồi tưởng lại lời nói ban này, cảm thấy Thuần Hy tối nay thật lạ lùng. Nội tâm luôn được che giấu dưới lớp vỏ lạnh lùng của anh ta... rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì? ?_?

Kỳ thi giữa kỳ hung hăng đến rồi gào thét bỏ đi, xem như đã xong rồi, tôi nhẹ nhõm rời khỏi phòng thi.

”Quách Tiễn Ni, cảm ơn cậu lắm lắm, đề thi lần này đều nằm ở trọng điểm những bài Kim Thuần Hy phụ đạo.”

”Phải, đúng là giỏi quá, đây là lần đầu tổ thi thoải mái như vậy!”

”Tiễn Ni, sao cậu có vẻ ngủ không ngon?”

Trong tiến xi xào bàn tán hồ hởi của đám bạn sau kỳ thi, tôi mang theo cặp mắt gấu trúc vì thức đêm học bài, lơ đãng ”bay” qua.

Hừ-, tôi không tin nếu mình không có sự phụ đạo của Thuần Hy thì Quách Tiễn Ni tôi với trí tuệ tuyệt đỉnh lại không qua nổi kỳ thi nhỏ này.

Rất nhanh, thời khắc vĩ đại công bố thành tích đã đến, thầy hói đứng trên bục giảng thần thánh, mang theo những giọt nước mắt cảm động không kiềm chế nổi.

”Kỳ thi này tốt vượt quá mức mong đợi, thầy chưa bao giờ nghĩ lớp chúng ta lại có một ngày huy hoàng đến thế - ngoại trừ học sinh cá biệt ra, mọi người đều qua ải thuận lợi.”

Nghe thầy đứng trên bục giảng nụ cười tươi rói công bố tin này, cả lớp nước mắt chan hòa vì sung sướng.

”Nhờ phúc của bạn Tiễn Ni! A_A” Cả lớp đồng thanh phóng những tia mắt cảm kích về phía tôi.

Woa~, đó là ánh mắt đủ khiến người ta bay lên tận cung trăng. - Anh hùng, sự quan tâm và ái mộ dành cho anh hùng chắc cũng đến thế mà thôi. Ha ha ha ha! ~^0^~ Cũng không uống công tôi thời gian này chết đi sống lại.

”Bạn Quách Tiễn Ni, tan học xong đến văn phòng một lát, thầy rất đau buồn là kì thi này em không qua được.”

Không thể nào! A_A Chỉ có mình tôi không qua được? Chẳng lẽ tôi chính là danh từ thay thế ”học sinh cá biệt”?

Chẳng lẽ rời xa Kim Thuần Hy, Quách Tiễn Ni tôi thật sự không ổn sao? Ông trời ơi, ông tàn nhẫn quá... hu hu hu hu.... hu hu hu hu

<>

<>Chương 45:

CHUYỆN CHIẾC ÁO LEN

Thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt đã gần đến giáng sinh rồi!

“A-A, Tiễn Ni, vui quá, cậu chủ động đến tìm tớ, lâu lắm rồi cậu không mời tớ ra ngoài rồi nhỉ?” Tú Triết hoa chân múa tay hứng chí như một đứa trẻ.

Tôi lại than ngắn thở dài, tối qua thật không nên nhất thời đòi làm anh hùng, nhận lời bác gái tặng Thuần Hy một chiếc áo len tự tay đan vào dịp Giáng Sinh. Bây giờ thì hay rồi, đúng là tự bê tảng đá đập vào chân mình. Bảo tôi múa đao bắn súng còn dễ hơn cầm que đan nữa.

Hôm nay bác gái đã hẹn đưa tôi đi chọn len, rồi cuối cùng cho tôi leo cây, hại tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi phải hẹn Tú Triết ra đi cùng.

“Tiễn Ni, cậu là nam hay là nữ” Tú Triết đang nhảy nhót bỗng hỏi với vẻ nghiêm túc.

“Nữ” tôi nghĩ thế giới này chả còn câu hỏi nào ngốc nghếch hơn câu hỏi này.

“Nữ” tôi nghe Tú Triết trả lời gần như cùng lúc với tôi, sau đó cậu ta lập tức đặt tay lên ngực với vẻ chân thành.

”Cậu làm trò quái quỷ gì thế?”

”he he, Tiễn Ni, chắc cậu không biết nhỉ? Tớ mới nghe nói rằng chỉ cần hai người không hẹn nhau trước mà cùng lúc nói ra những lời giống nhau, sau đó ước nguyện ngay thì sẽ thành hiện thực. Tốt quá, cuối cùng tớ cũng đã thực hiện được ước nguyện rồi!” Tú Triết tươi cười rạng rỡ như một cậu nhóc lấy được kẹo ngọt!

”Xùy, trẻ con!” Tôi lườm cậu ta một cái, có điều vẫn hỏi với vẻ tò mò,

”Cậu đã ước gì vậy!”

”Muốn cậu sẽ..... ” Tú Triết đang hào hứng trả lời, bỗng nghĩ ra gì đó, ánh mắt nhìn sang một bên.

Tôi nhìn theo ánh mắt cậu ta, thấy một người phụ nữ có thai đi trên đường.

”Lý Tú Triết, cậu chết đi!” Chân tôi đạp một phát không thương tiếc lên mông cậu ta.

”A, tha cho tớ, tớ đổ cậu vài câu nhé” Tú Triết lập tức lên tiếng vẻ nín nọt.

”Tớ mới nghe đến đó, người khác tớ không đổ đâu.”

”Chuyện mà chỉ có thể một người làm là gì?”

”Đi vệ sinh” tôi nghĩ ngợi một lát rồi đáp.

”sai, là nằm mơ”

”Đàn chim tại sao bay về phía nam?”

”Vì chúng nó lạnh”

”Sai, vì chúng nghĩ đi bộ thì nó chậm”

”Gia có gia quy, trường có quốc huy, sở thú có cái gì?”

”Hừm, chắc là có rất nhiều quy tắc, vì có rất nhiều người quản lý.”

”Ngốc quá, là rùa (quy = rùa)”

”Lý Tú Triết, cậu chơi tớ à?”

”He he, sao lại là chơi cậu? Tại cậu ngốc mà, he he!”

”Lý Tú Triết, cậu dám bảo tớ ngốc, muốn chết hả?...” Tôi chồm đến đuổi theo Tú Triết đang chạy biến thật xa, chúng tôi đã âm ỉ suốt cả một ngày như vậy.

Hôm sau đi học, không ngờ mù phù thủy lại chạy đến lớp tôi.

"Gà cuộn, nghe nói lần thi này chỉ có cậu không qua được, tôi đến để an ủi cậu đây" Mụ phù thủy này đáng ghét thật, rảnh rang đến gây sự với tôi.

"Làm gì thế, mụ phù thủy, nếp nhăn của chị không nhiều nên muốn tôi khắc thêm vài đường nữa hả? Không sao, chị có mang dao theo không?" Muốn chọc tức tôi? Không nghĩ rằng tôi là nhân vật đã kinh qua bao nhiêu sóng gió rồi à, sợ gì mấy chiêu lật vạt này chứ? Không biết tự lượng sức mình!

"Hừ, hôm qua tôi nhìn cô và Lý Tú Triết chọn áo len trên phố, hãy nói xem có phải định động tay động chân gì với Thuần Hy nhà tôi không?"

"Ai thèm, mà tôi muốn làm gì thì làm, làm gì phải báo cho chị biết?"

"Hừ, tôi thấy cô theo đuổi Thuần Hy tám phần là không được, nên cùng đường, lại nghĩ ra chuyện què mùa là đan áo len."

"Ai thèm, đó là do bác gái yêu cầu tôi phải tặng áo len tự đan cho anh ta, chứ tự tôi sao nghĩ ra cái chuyện vớ vẩn này." Tiêu rồi, tôi cứ cuống lên là chuyện gì cũng phun ra tất tât.

"he he, chuyện hay như vậy sao thiếu tôi được, tôi cũng phải tham gia." Mụ phù thủy đột nhiên cười rất gian xảo, "chúng ta đấu với nhau bao lâu rồi vẫn chưa phân thắng bại, thế thì đánh cuộc vào chuyện này đi? Tôi cược là cô sẽ không đan xong trước Giáng Sinh."

"hừ, chẳng có chuyện gì mà Quách Tiễn Ni này không làm được! Tôi cược, ^0^" Thảm rồi, tôi phát hiện ra mình lại tự bán đứng mình rồi.

<>

<>

<>Chương 46:

KỶ THI QUAN TRỌNG

Chủ nhật này là ngày rất quan trọng với nhà họ Kim, vì hôm nay Kim Thuần Hy phải tham dự một kì thi rất quan trọng. Nghe bác gái bảo nếu qua được kì thi này, thì Thuần Hy muốn vào trường đại học danh tiếng nào cũng không thành vấn đề nữa.

Tôi đứng trong phòng khách ngáp ngáp dài, hôm này chẳng có chút tinh thần nào cả.

Chắc là do hôm qua tôi đã đan áo len theo sách bác gái đưa cho quá khuya mới chợp mắt, sáng sớm nay lại bị bác gái hững chí kéo dậy để cùng làm bữa sáng.

Thực ra bác gái cũng muốn giúp tôi đan áo, nhưng tôi không chịu. Đùa à, đây là trận chiến sống còn giữa tôi và mụ phù thủy, sao có thể mượn tay người khác được.

Có điều buồn một nỗi là cho dù tôi làm đến khuya nhưng tiến độ vẫn vô cùng chậm T_T haizzz, chắc do tôi quá ngốc, cứ đan rồi tự gỡ ra, đan rồi lại gỡ ra, tôi không muốn thua mụ phù thủy kia. Thật không biết đến bao giờ mới xong, xin đừng để qua giáng sinh nhé!

Thuần Hy phải đến nơi thi rồi, bác gái hình như cũng rất hồi hộp, tuy bác cứ nói với tôi đứa con trai thiên tài không cần bác lo lắng.

"Thuần Hy có quên gì không? Giấy báo thi?"

"Có"

"Thuần Hy, hộp bút?"

"có"

"Thuần Hy bảng viết?"

"Con có rồi" Thuần Hy rõ ràng đã nóng nảy.

"Còn nữa, ăn bữa sáng Tiễn Ni làm chưa?" Bác gái lại nhắc đến với Thuần Hy, đó là nỗi đau sâu sắc của tôi, chắc đối với Thuần Hy cũng thế.

"Mẹ mong con thi không đậu à?" Thuần Hy cười với bác gái vẻ nham hiểm.

"Gì thế? Sao mẹ không hiểu?" Bác gái tò ra hoang mang, tôi biết, chỉ có tôi hiểu thôi.

"Con có chắc chắn sẽ tìm ra nơi thi không?" Bác trai căng thẳng nhìn Thuần Hy.

"Con có phải trẻ con đâu? " Thuần Hy vừa nói vừa chuẩn bị đi

"Em thấy hay cứ để Tiến Ni đưa Thuần Hy đến trường thi là được, cho đến khi nó vào trong thì thôi! Như vậy cũng yên tâm hơn."

Bác gái đề xuất ý kiến với bác trai, lập tức nhận được sự đồng thuận. Nhìn thấy hai ngón tay chữ V bác gái lén ra hiệu, tôi hiểu ra kì thực bác gái chẳng lo Thuần Hy lạc đường như bác trai, mà chủ yếu muốn tạo cơ hội cho chúng tôi.

Hehe, bác gái thật tốt! tôi hiểu ý chớp chớp mắt với bác, cùng Thuần Hy ra cửa.

"chắc anh căng thẳng lắm?" Trên đường đi tôi bỗng mở miệng hỏi.

Tôi biết câu hỏi này là thừa, ai cũng biết Thuần Hy chẳng xem trọng kì thi nào cả. nhưng cũng đâu cần tỏ ra nặng nề như thế, phải tìm ra chuyện gì để nói chứ, đoạn đường không phải gần, tôi lo anh ta sẽ buồn, mà thực ra là lo tôi buồn thì đúng hơn =^-= hehe

"không!" Thuần Hy trả lời dứt khoát

"Anh lợi hại thật! Lúc tôi thi lên cấp ba, không biết đã đi vệ sinh mấy lần...." Đúng là vợ vẫn quá.

Tên ấy sao cứ sầm mặt xuống thế nhỉ? Chẳng lẽ anh ta không một chút căng thẳng? Cứ nghĩ đến kì thi quan trọng như vậy đôi chân tôi cũng mềm nhũn cả ra.

"Thuần Hy, đổ anh vài câu nhé! Có một con heo đang chạy rất nhanh....Bỗng trước mặt có một bức tường, rõ ràng nó nhìn thấy, nhưng vẫn chạy đến đâm sầm vào rồi chết. Anh bảo đó là vì sao?" Để thay đổi không khí, tôi lại chọn đề tài khác.

Anh ta lườm tôi một cái, không nói gì.

"không nghĩ ra chứ gì? Nếu không thì tôi gợi ý...." Tôi đắc ý nhìn anh ta. Xem ra anh ta cũng không phải lúc nào cũng thông minh.

"Vì cô không biết suy nghĩ!" Anh ta bỗng nói.

"Sai, Vì con heo không biết suy nghĩ, nó ngốc lắm! he he" Tôi tuyên bố trịnh trọng "Ngốc!" Oa oa sao lại mắng tôi ngốc nữa.

Khoan đã, hình như hơi là lạ! "Vì cô không biết suy nghĩ", "Vì con heo không biết suy nghĩ" Thế quá là tôi bằng con heo à? Dám mắng tôi là heo??? Hừ, trên thế gian này có con heo nào vừa thông minh mà ra xinh đẹp như tôi không?

Kim Thuần Hy, nể tình bác gái cưng chiều tôi, nể tình kì thi anh phải tham gia rất quan trọng, tiểu thư đây không thêm chấp, không so đo với anh!

"hừ, tôi nghe nói ăn đậu đỏ sẽ khiến người ta thi đậu, Thuần Hy, tôi mời anh ăn chè đậu đỏ nhé!" Lúc đi trên đường tôi chợt dừng bước.

"Chỉ hiệu nghiệm với kẻ ngốc thôi!" Hai tay anh ta đút vào túi quần, vẫn đi không thèm ngoái lại.

"này!" tôi đứng tại chỗ, hươ hươ nắm tay sao lưng anh ta, anh chẳng xúc động trước tình cảm của người ta gì hết

Tên đó càng đi càng xa, dáng vẻ lạnh lùng. Tức chết đi thôi! Tôi là nghĩ cho anh ta mà, tại sao anh ta đối xử với tôi như vậy? Không được, tôi phải đuổi theo lý luận với anh ta mới được!

"Oạch..." chết tiệt, cái gì mà trơn thế? Suýt nữa tôi vồ ếch! Cũng may tôi phản ứng nhanh, kịp thời sử dụng "Ni thức bát trảo thần công", vật vã ôm lấy thân cây to bên đường.

Thuần Hy cuối cùng cũng quay lại, nhìn tôi bằng ánh mắt sát thủ lạnh lùng như "kim loại", quăng ột câu: "thật không hiểu lúc nhỏ cô đi đứng thế nào!"

Đáng ghét, rõ ràng là rất quan tâm đến tôi, tại sao cứ làm ra vẻ mặt cá ươn đó chứ?! Đúng là cái đồ đáng ghét mà.

"Woa...đẹp trai chết mất thôi!" khó khăn lắm mới đứng vững, tôi bỗng nhìn thấy một cô bé mê trai đứng bên đường đang đắm đuối nhìn Thuần Hy và chảy nước rãi.

Thuần Hy nhà chúng tôi đương nhiên là đẹp trai rồi, có điều, tôi có phê chuẩn cho cô ta nhìn không chứ?

Thấy dáng vẻ xấu xí với ánh mắt phát quang của cô bé, tôi dám cá, chỉ trong năm bước chân cô ta sẽ gặp chuyện xui xẻo, ha ha!

"5-4-3-2.."Tôi nhìn cười, thầm đếm ngược,

"Í!"

Bình. Cô bé xui xẻo kia cuối cùng đã như tôi đoán, đâm sầm vào cột điện trước mặt một cách chuẩn xác! Tôi nói rồi mà, đi đường không nên chỉ nhìn trai đẹp, cột điện cũng có lực sát thương cực mạnh đó. He he!

<>

18. Chương 18

CHƯƠNG 44:

CUỘC TRÒ CHUYỆN KỲ QUẶC

Mấy tiếng sau, bạn học từng đùa từng đùa rồi khỏi với vẻ hài lòng. Nhìn thấy ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ tôi lúc ra về, trong lòng đúng là sung sướng làm sao. Ha ha! Muộn rồi, tôi cũng phải đi ngủ thôi!

Trước khi lên gác, tôi quay nhìn Thuần Hy ngồi trên Salon, mặt rừ rựi, anh ta đang tức giận nhìn tôi: "Này, này, cô cứ thế mà đi à?"

Giận cái gì chứ? Người tài là để phục vụ chúng sinh mà. Nhưng tôi vẫn phải làm ra vẻ vô cùng có lỗi. "A_A Xin lỗi mà, hôm nay làm phiền anh quá!"

"Cô biết đã làm phiền tôi thì phải bồi thường chứ".

"Hừm-? Bồi thường... Bồi... bồi thường thế nào?"

"Xoa bóp!"

"X..xoa bóp?????" tôi có nghe nhầm không?

"Thế nào? Không biết?"

"Còn lâu! Tôi có gì mà không biết? Chuyện nhỏ như con thỏ!" Xi- thì bóp vài cái, xoa vài cái trên vai thôi mà! Muỗi!

Tôi e dè đặt hai tay lên vai anh ta, cố gắng điều khiển cho hai tay mình nhẹ nhàng dịu dàng.

Lần đầu tiên chạm vào vai của con trai, quả nhiên khác xa con gái... *—*

Thuần Hy mở một nút ở cổ áo, dựa người chéch vào ghế, nhắm mắt lại để tôi xoa bóp.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ lười nhác này bao giờ, nó khiến tôi nhớ đến chú mèo con mà hồi nhỏ đã từng nhận nuôi, và cũng là lần đầu tiên tôi dùng đến từ "rã rời" để chỉ anh ta.

"Tại sao phải giúp họ?" Anh ta không nhìn tôi mà đột ngột thốt ra một câu khiến tôi giật nảy mình. "Hử-? Tại... tại sao nhỉ? Đương nhiên vì họ đều là bạn của tôi rồi! he he!" Sao lại hỏi câu kỳ quặc thế!

"Nếu đã không thích học thì tại sao phải vất vả thế? Liều mạng mình để lên đại học? Tôi thật không hiểu?"

"Nói như vậy thì học đại học chỉ tồn tại vì những người vừa thích học lại học rất dễ dàng như anh thôi à?"
Đồ tự yêu bản thân quá đáng, tôi lườm! ! ! =.=

"Tôi? Thật ra tôi không hề muốn học đại học!"

Gì chứ? Có nhầm không? Đây là lời thiên tài nói hay sao? Còn nói với vẻ thờ ơ và nặng nề nữa, như thể nhìn xuyên qua hồng trần vậy.

"Không muốn học đại học?"

"Tôi chán ghét cuộc sống của thiên tài!" Tuy câu này thật sự rất vô lý, nhưng giọng nói của anh ta quả thực có sự bất lực, không phải là giả vờ.

Thật không rõ tên này đang nghĩ gì, làm thiên tài phải rất hạnh phúc mới đúng chứ, bao nhiêu người mơ còn không được nữa!

"Vậy còn Tiễn Ni? Tại sao lại muốn học đại học như vậy?" *A_O* Woa, tôi có nghe nhầm không? Anh ta gọi tôi là "Tiễn Ni", lại còn với vẻ rất tự nhiên thoải mái nữa.

"^0^ Để sau này muốn làm chuyện gì cũng có tư cách mà, hehe, nói ra anh đừng cười tôi nhé. Sau này tôi muốn mở một nhà thú nhận mấy con chó lang thang... rất nhiều lúc mình cũng nghĩ, chuyện khó như vậy thôi thì bỏ đi, nhưng cứ nghĩ đến dáng vẻ đau buồn bất lực của chúng là không muốn bỏ cuộc. Nên những người lợi hại như anh, đầu óc giỏi như vậy không nên chỉ để riêng mình, nên giúp những người cần sự giúp đỡ. Dù sao vì tương lai của mình, bỏ thời gian ra để cố gắng cũng nên lắm, hehe (A_A)"

He he, đúng là kỳ quặc, cái ý tưởng mất mặt này bình thường không muốn thổ lộ với ai, hôm nay lại chia sẻ với Thuần Hy rất vui vẻ.

"Tại sao phải cố gắng như vậy? Biết rõ có cố gắng đi nữa cũng không thu hoạch được gì, tôi thật sự rất ngưỡng mộ, cũng muốn trải nghiệm cảm giác đó!"

"Hừ?" Câu này có được xem là khen ngợi không? Hình như hơi không hiểu cho lắm...

"Bỏ đi, dù sao với kẻ ngốc muốn thi đỗ cũng phải cần người khác giúp đỡ như cô, không thể hiểu được tâm trạng của tôi đâu." Kim Thuần Hy bỗng như nghĩ ra điều gì đó, khẽ thở dài.

"Kim! Thuần! Hy! Cái đồ tự sướng, Quách Tiễn Ni tôi không thèm sự giúp đỡ của anh nhé! Tôi phải để anh thấy được thực lực của mình! —p(>o<)q nếu=" làm=" không=" được,=" ba=" chữ=" quách=" tiên=" ni=" tên=" tôi=" sẽ=" bị=" viết=" ">

Vừa nãy tôi còn nảy sinh chút tình cảm với anh ta, giờ đây biến mất sạch sẽ.

Cái tên kiêu ngạo tự cao tự đại! Anh tưởng tôi phải dựa vào anh à? Tôi tức giận dùng dùng trở về phòng.

Hồi tưởng lại lời nói ban nãy, cảm thấy Thuần Hy tối nay thật lạ lùng. Nội tâm luôn được che giấu dưới lớp vỏ lạnh lùng của anh ta... rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì? ?_?

Kỳ thi giữa kỳ hung hăng đến rồi gào thét bỏ đi, xem như đã xong rồi, tôi nhẹ nhõm rời khỏi phòng thi.

"Quách Tiễn Ni, cảm ơn cậu lắm lắm, đề thi lần này đều nằm ở trọng điểm những bài Kim Thuần Hy phụ đạo."

"Phải, đúng là giỏi quá, đây là lần đầu tớ thi thoải mái như vậy!"

"Tiễn Ni, sao cậu có vẻ ngủ không ngon?"

Trong tiến xì xào bàn tán hồ hởi của đám bạn sau kỳ thi, tôi mang theo cặp mắt gấu trúc vì thức đêm học bài, lơ đãng "bay" qua.

Hừ, tôi không tin nếu mình không có sự phụ đạo của Thuần Hy thì Quách Tiễn Ni tôi với trí tuệ tuyệt đỉnh lại không qua nổi kỳ thi nhỏ này.

Rất nhanh, thời khắc vĩ đại công bố thành tích đã đến, thầy hói đứng trên bục giảng thần thánh, mang theo những giọt nước mắt cảm động không kiềm chế nổi.

”Kỳ thi này tốt vượt quá mức mong đợi, thầy chưa bao giờ nghĩ lớp chúng ta lại có một ngày huy hoàng đến thế - ngoại trừ học sinh cá biệt ra, mọi người đều qua ải thuận lợi.”

Nghe thầy đứng trên bục giảng nụ cười tươi rói công bố tin này, cả lớp nước mắt chan hòa vì sung sướng.

”Nhờ phúc của bạn Tiễn Ni! A__A” Cả lớp đồng thanh phóng những tia mắt cảm kích về phía tôi.

Woa~, đó là ánh mắt đủ khiến người ta bay lên tận cung trăng. - Anh hùng, sự quan tâm và ái mộ dành cho anh hùng chắc cũng đến thế mà thôi. Ha ha ha ha! ~^0^~ Cũng không uống công tôi thời gian này chết đi sống lại.

”Bạn Quách Tiễn Ni, tan học xong đến văn phòng một lát, thầy rất đau buồn là kì thi này em không qua được.”

Không thể nào! A__A Chỉ có mình tôi không qua được? Chẳng lẽ tôi chính là danh từ thay thế ”học sinh cá biệt”?

Chẳng lẽ rời xa Kim Thuần Hy, Quách Tiễn Ni tôi thật sự không ổn sao? Ông trời ơi, ông tàn nhẫn quá... hu hu hu hu.... hu hu hu hu

<>

<>Chương 45:

CHUYỆN CHIẾC ÁO LEN

Thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt đã gần đến giáng sinh rồi!

“A-A, Tiễn Ni, vui quá, cậu chủ động đến tìm tớ, lâu lắm rồi cậu không mời tớ ra ngoài rồi nhỉ?” Tú Triết hoa chân múa tay hứng chí như một đứa trẻ.

Tôi lại than ngắn thở dài, tối qua thật không nên nhất thời đòi làm anh hùng, nhận lời bác gái tặng Thuần Hy một chiếc áo len tự tay đan vào dịp Giáng Sinh. Bây giờ thì hay rồi, đúng là tự bê tảng đá đập vào chân mình. Bảo tôi múa đao bắn súng còn dễ hơn cầm que đan nữa.

Hôm nay bác gái đã hẹn đưa tôi đi chọn len, rồi cuối cùng cho tôi leo cây, hại tôi nghĩ đi nghĩ lại rồi phải hẹn Tú Triết ra đi cùng.

“Tiễn Ni, cậu là nam hay là nữ” Tú Triết đang nhảy nhót bỗng hỏi với vẻ nghiêm túc.

“Nữ” tôi nghĩ thế giới này chả còn câu hỏi nào ngốc nghếch hơn câu hỏi này.

”Nữ” tôi nghe Tú Triết trả lời gần như cùng lúc với tôi, sau đó cậu ta lập tức đặt tay lên ngực với vẻ chân thành.

”Cậu làm trò quái quỷ gì thế?”

”he he, Tiễn Ni, chắc cậu không biết nhỉ? Tớ mới nghe nói rằng chỉ cần hai người không hẹn nhau trước mà cùng lúc nói ra những lời giống nhau, sau đó ước nguyện ngay thì sẽ thành hiện thực. Tốt quá, cuối cùng tớ cũng đã thực hiện được ước nguyện rồi!” Tú Triết tươi cười rạng rỡ như một cậu nhóc lấy được kẹo ngọt!

”Xùy, trẻ con!” Tôi lườm cậu ta một cái, có điều vẫn hỏi với vẻ tò mò,

”Cậu đã ước gì vậy!”

”Muốn cậu sẽ..... ” Tú Triết đang hào hứng trả lời, bỗng nghĩ ra gì đó, ánh mắt nhìn sang một bên.

Tôi nhìn theo ánh mắt cậu ta, thấy một người phụ nữ có thai đi trên đường.

”Lý Tú Triết, cậu chết đi!” Chân tôi đạp một phát không thương tiếc lên mông cậu ta.

”A, tha cho tớ, tớ đổ cậu vài câu nhé” Tú triết lập tức lên tiếng vẻ nịnh nọt.

”Tớ mới nghe đến đó, người khác tớ không đổ đâu.”

“Chuyện mà chỉ có thể một người làm là gì?”

“Đi vệ sinh” tôi nghĩ ngợi một lát rồi đáp.

“sai, là nằm mơ”

“Đàn chim tại sao bay về phía nam?”

“Vì chúng nó lạnh”

“Sai, vì chúng nghĩ đi bộ thì nó chậm”

“Gia có gia quy, trường có quốc huy, sở thú có cái gì?”

“Hừm, chắc là có rất nhiều quy tắc, vì có rất nhiều người quản lý.”

”Ngốc quá, là rùa (quy = rùa)”

”Lý Tú Triết, cậu chơi tở à?”

“He he, sao lại là chơi cậu? Tại cậu ngốc mà, he he!”

”Lý Tú Triết, cậu dám bảo tở ngốc, muốn chết hả?...” Tôi chồm đến đuổi theo Tú Triết đang chạy biến thật xa, chúng tôi đã âm ỉ suốt cả một ngày như vậy.

Hôm sau đi học, không ngờ mẹ phù thủy lại chạy đến lớp tôi.

”Gà cuộn, nghe nói lần thi này chỉ có cậu không qua được, tôi đến để an ủi cậu đây” Mẹ phù thủy này đáng ghét thật, rảnh rang đến gây sự với tôi.

”Làm gì thế, mẹ phù thủy, nếp nhăn của chị không nhiều nên muốn tôi khắc thêm vài đường nữa hả? Không sao, chị có mang dao theo không?” Muốn chọc tức tôi? Không nghĩ rằng tôi là nhân vật đã kinh qua bao nhiêu sóng gió rồi à, sợ gì mấy chiêu lật vặt này chứ? Không biết tự lượng sức mình!

”Hừ, hôm qua tôi nhìn cô và Lý Tú Triết chọn áo len trên phố, hãy nói xem có phải định động tay động chân gì với Thuần Hy nhà tôi không?”

”Ai thèm, mà tôi muốn làm gì thì làm, làm gì phải bảo cho chị biết?”

”Hừ, tôi thấy cô theo đuổi Thuần Hy tám phần là không được, nên cùng đường, lại nghĩ ra chuyện què mùa là đan áo len.”

”Ai thèm, đó là do bác gái yêu cầu tôi phải tặng áo len tự đan cho anh ta, chứ tự tôi sao nghĩ ra cái chuyện vớ vẩn này.” Tiều rồ, tôi cứ cuống lên là chuyện gì cũng phun ra tất tât.

”he he, chuyện hay như vậy sao thiếu tôi được, tôi cũng phải tham gia.” Mẹ phù thủy đột nhiên cười rất gian xảo, ”chúng ta đấu với nhau bao lâu rồi vẫn chưa phân thắng bại, thế thì đánh cuộc vào chuyện này đi? Tôi cược là cô sẽ không đan xong trước Giáng Sinh.”

”hừ, chẳng có chuyện gì mà Quách Tiễn Ni này không làm được! Tôi cược, ^0^” Thảm rồi, tôi phát hiện ra mình lại tự bán đứng mình rồi.

<>

<>

<>Chương 46:

KỶ THI QUAN TRỌNG

Chủ nhật này là ngày rất quan trọng với nhà họ Kim, vì hôm nay Kim Thuần Hy phải tham dự một kì thi rất quan trọng. Nghe bác gái bảo nếu qua được kì thi này, thì Thuần Hy muốn vào trường đại học danh tiếng nào cũng không thành vấn đề nữa.

Tôi đứng trong phòng khách ngáp ngáp dài, hôm này chẳng có chút tinh thần nào cả.

Chắc là do hôm qua tôi đã đan áo len theo sách bác gái đưa cho quá khuya mới chợp mắt, sáng sớm nay lại bị bác gái hững chí kéo dậy để cùng làm bữa sáng.

Thực ra bác gái cũng muốn giúp tôi đan áo, nhưng tôi không chịu. Đùa à, đây là trận chiến sống còn giữa tôi và mù phù thủy, sao có thể mượn tay người khác được.

Có điều buồn một nỗi là cho dù tôi làm đến khuya nhưng tiến độ vẫn vô cùng chậm T_T haizzz, chắc do tôi quá ngốc, cứ đan rồi tự gỡ ra, đan rồi lại gỡ ra, tôi không muốn thua mù phù thủy kia. Thật không biết đến bao giờ mới xong, xin đừng để qua giáng sinh nhé!

Thuần Hy phải đến nơi thi rồi, bác gái hình như cũng rất hồi hộp, tuy bác cứ nói với tôi đứa con trai thiên tài không cần bác lo lắng.

"Thuần Hy có quên gì không? Giấy báo thi?"

"Có"

"Thuần Hy, hộp bút?"

"có"

"Thuần Hy bảng viết?"

"Con có rồi" Thuần Hy rõ ràng đã nóng nảy.

"Còn nữa, ăn bữa sáng Tiễn Ni làm chưa?" Bác gái lại nhắc đến với Thuần Hy, đó là nỗi đau sâu sắc của tôi, chắc đối với Thuần Hy cũng thế.

"Mẹ mong con thi không đậu à?" Thuần Hy cười với bác gái vẻ nham hiểm.

"Gì thế? Sao mẹ không hiểu?" Bác gái tỏ ra hoang mang, tôi biết, chỉ có tôi hiểu thôi.

"Con có chắc chắn sẽ tìm ra nơi thi không?" Bác trai căng thẳng nhìn Thuần Hy.

"Con có phải trẻ con đâu? " Thuần Hy vừa nói vừa chuẩn bị đi

"Em thấy hay cứ để Tiễn Ni đưa Thuần Hy đến trường thi là được, cho đến khi nó vào trong thì thôi! Như vậy cũng yên tâm hơn."

Bác gái đề xuất ý kiến với bác trai, lập tức nhận được sự đồng thuận. Nhìn thấy hai ngón tay chữ V bác gái lén ra hiệu, tôi hiểu ra kì thực bác gái chẳng lo Thuần Hy lạc đường như bác trai, mà chủ yếu muốn tạo cơ hội cho chúng tôi.

Hehe, bác gái thật tốt! tôi hiểu ý chớp chớp mắt với bác, cùng Thuần Hy ra cửa.

"chắc anh căng thẳng lắm?" Trên đường đi tôi bỗng mở miệng hỏi.

Tôi biết câu hỏi này là thừa, ai cũng biết Thuần Hy chẳng xem trọng kì thi nào cả. nhưng cũng đâu cần tỏ ra nặng nề như thế, phải tìm ra chuyện gì để nói chứ, đoạn đường không phải gần, tôi lo anh ta sẽ buồn, mà thực ra là lo tôi buồn thì đúng hơn =^-= hehe

"không!" Thuần Hy trả lời dứt khoát

"Anh lợi hại thật! Lúc tôi thi lên cấp ba, không biết đã đi vệ sinh mấy lần...." Đúng là vợ vẫn quá.

Tên ấy sao cứ sầm mặt xuống thế nhỉ? Chẳng lẽ anh ta không một chút căng thẳng? Cứ nghĩ đến kì thi quan trọng như vậy đôi chân tôi cũng mềm nhũn cả ra.

"Thuần Hy, đồ anh vài câu nhé! Có một con heo đang chạy rất nhanh....Bỗng trước mặt có một bức tường, rõ ràng nó nhìn thấy, nhưng vẫn chạy đến đâm sầm vào rồi chết. Anh bảo đó là vì sao?" Để thay đổi không khí, tôi lại chọn đề tài khác.

Anh ta lườm tôi một cái, không nói gì.

"không nghĩ ra chứ gì? Nếu không thì tôi gợi ý...." Tôi đắc ý nhìn anh ta. Xem ra anh ta cũng không phải lúc nào cũng thông minh.

"Vì cô không biết suy nghĩ!" Anh ta bỗng nói.

"Sai, Vì con heo không biết suy nghĩ, nó ngốc lắm! he he" Tôi tuyên bố trịnh trọng "Ngốc!" Oa oa sao lại mắng tôi ngốc nữa.

Khoan đã, hình như hơi là lạ! "Vì cô không biết suy nghĩ", "Vì con heo không biết suy nghĩ" Thế quá là tôi bằng con heo à? Dám mắng tôi là heo??? Hừ, trên thế gian này có con heo nào vừa thông minh mà ra xinh đẹp như tôi không?

Kim Thuần Hy, nể tình bác gái cưng chiều tôi, nể tình kì thi anh phải tham gia rất quan trọng, tiểu thư đây không thêm chấp, không so đo với anh!

"hừ, tôi nghe nói ăn đậu đỏ sẽ khiến người ta thi đậu, Thuần Hy, tôi mời anh ăn chè đậu đỏ nhé!" Lúc đi trên đường tôi chợt dừng bước.

"Chỉ hiệu nghiệm với kẻ ngốc thôi!" Hai tay anh ta đút vào túi quần, vẫn đi không thèm ngoái lại.

"này!" tôi đứng tại chỗ, hươ hươ nắm tay sao lưng anh ta, anh chẳng xúc động trước tình cảm của người ta gì hết

Tên đó càng đi càng xa, dáng vẻ lạnh lùng. Tức chết đi thôi! Tôi là nghĩ cho anh ta mà, tại sao anh ta đối xử với tôi như vậy? Không được, tôi phải đuổi theo lý luận với anh ta mới được!

"Oạch..." chết tiệt, cái gì mà trơn thế? Suýt nữa tôi vồ ếch! Cũng may tôi phản ứng nhanh, kịp thời sử dụng "Ni thức bát trảo thần công", vật vơ ôm lấy thân cây to bên đường.

Thuần Hy cuối cùng cũng quay lại, nhìn tôi bằng ánh mắt sát thủ lạnh lùng như "kim loại", quăng ột câu: "thật không hiểu lúc nhỏ cô đi đứng thế nào!"

Đáng ghét, rõ ràng là rất quan tâm đến tôi, tại sao cứ làm ra vẻ mặt cá ươn đó chứ?! Đúng là cái đồ đáng ghét mà.

"Woa...đẹp trai chết mất thôi!" khó khăn lắm mới đứng vững, tôi bỗng nhìn thấy một cô bé mê trai đứng bên đường đang đắm đuối nhìn Thuần Hy và chảy nước rãi.

Thuần Hy nhà chúng tôi đương nhiên là đẹp trai rồi, có điều, tôi có phê chuẩn cho cô ta nhìn không chứ?

Thấy dáng vẻ xấu xí với ánh mắt phát quang của cô bé, tôi dám cá, chỉ trong năm bước chân cô ta sẽ gặp chuyện xui xẻo, ha ha!

"5-4-3-2.."Tôi nhìn cười, thầm đếm ngược,

"Í!"

Bình. Cô bé xui xẻo kia cuối cùng đã như tôi đoán, đâm sầm vào cột điện trước mặt một cách chuẩn xác! Tôi nói rồi mà, đi đường không nên chỉ nhìn trai đẹp, cột điện cũng có lực sát thương cực mạnh đó. He he!

<>

19. Chương 19

Chương 47:

Tôi nhập viện rồi

Đang lúc tôi cười trên nỗi đau của người khác, ruột gan đảo lộn, một chân Thuần Hy đã đặt vào cổng lớn của trường thi.

"Đợi tôi với, đợi với...." Tôi hồn hển đuổi theo.

Tên đó cuối cùng dừng lại, quay người nhìn tôi.

"Tôi nói anh nghe này, lát nữa thi tốt nhé! Đừng có căng thẳng! Trước khi thi nhớ đi vệ sinh! Gặp đề thi khó cũng đừng buồn! Có thể chọn làm cái dễ trước..." tôi nói liền một hơi những "kinh nghiệm thi" ông bố tôi thường xuyên dặn dò.

"Lắm lời thật" Anh ta nhếch nhếch mép, lập tức quay người đi vào trong.

Nhưng...hình như tôi thấy anh ta cười, đứng vào khoảnh khắc anh ta quay người đi, hình như anh có cười khẽ mà....

Anh cười với tôi chẳng? Woa, đường cong khóe môi hoàn mỹ quá!

"Cố lên nhé" Cho đến khi bóng anh ta khuất sau cổng lớn, tôi vẫn còn đứng đó vẫy tay ngốc nghếch.

Nụ cười của anh, sao mà quyến rũ thế? Giống như mùi hương hoa ngọt ngào bay trong gió mùa hạ...

Lòng tôi bỗng như có mấy trăm chú thỏ đang nhảy "bình bình bình" rất mạnh mẽ...

Chẳng lẽ....

Chẳng lẽ tôi đã rung động....

Tôi đang trầm đắm ý, bỗng dưng, một chiếc xe mô tô không biết từ đâu chui ra đang từ hướng chéo về phía sau tôi chồm lên, với tốc độ giết người....

"Ôi chao" Tôi vẫn chưa kịp gào nót câu "cứu với" thì đã bị hất tung lên như một quả bóng da tội nghiệp.

"Rầm!" Một tiếng động cơ kinh khủng cực lớn vang lên, tôi rơi xuống đất một cách nặng nề.

Cảm giác tê liệt, đại não trống rỗng. "Quách Tiễn Ni!" Ai vậy, ai đang gọi rất to tên tôi?

"T__T "

Hu hu hu hu..... tôi muốn khóc quá, nhưng..... muốn khóc cũng không có sức để khóc...ý thức dần dần mơ hồ....

Ai đang bế bổng tôi lên?

Đôi chân tôi rời khỏi mặt đất. Trong mơ màng, tôi cảm thấy một vòng tay ấm áp, tiếp đó, là lồng ngực ấm áp....Tôi nghe thấy giọng nói bình tĩnh quen thuộc ấy, không đúng, trong giọng nói vốn bình thản nay đã có phần hoảng loạn....

"Bệnh viện gần đây nhất ở đâu?" Nghĩ cũng biết, chắc chắn là tiếng của "Kim" rồi! Nhưng, nhưng....sắp thi đến nơi rồi....

>_< aaaaa.....cơn="" đau="" dần="" dần="" nuốt="" mất="" chút="" tri="" giác="" còn="" lại,="" thứ="" rõ="" ràng="" duy="" nhất="" là="" tiếng="" tim="" đập="" của="" thuần="" hy,="" thành="" thích,="" thành="" thích....một,="" rồi="" hai.....="" không="" ngờ="" người="" lạnh="" lung="" như="" vậy="" mà="" tiếng="" tim="" đập="" lại="" khiến="" người="" ta="" thấy="" ấm="" áp="" quá,="" cảm="" giác="" ấm="" áp="" thật="">

"Con tỉnh lại rồi! ^0^" đó là câu nói đầu tiên khi tôi mở mắt, trong nụ cười ấm áp rạng rỡ như ánh nắng của bác gái không che giấu nỗi sự thương xót. Về mặt ấy, ánh mắt ấy, giống mẹ quá....

"Thuần Hy đâu? Thuần Hy ở đâu?" Tôi nhìn đông nhìn tây. Tôi cũng không biết rõ tại sao vừa tỉnh dậy lại nhắc đến tên anh.

Đây là bệnh viện, màu trắng, màu đen, toàn một màu trắng, giống như thế giới của Thuần Hy luôn thích cười nhạo tôi vậy. 0__0 Tệ quá, anh ấy có đi thi không?

"Đừng nhúc nhích Tiễn Ni. Con bị thương rồi, nhưng bác sĩ bảo không nặng lắm. Cứ ngoan ngoãn tĩnh dưỡng vài ngày đi, sẽ về nhà nhanh thôi mà" Bác gái hiền từ đưa tay vuốt tóc tôi. Nhưng mà điều tôi muốn hỏi không phải là chuyện này.

"Bác ơi! Thuần Hy đâu rồi? Anh ấy có đi thi không?" Đây mới là vấn đề tôi lo nhất

"ồ, nó gọi điện thoại cho bác xong đi thi rồi, thi xong nó sẽ quay lại mà, đừng lo.

"Con ngoan mau nằm xuống nghỉ ngơi đi."

Tôi thở phào, mong anh ấy thi cử thuận lợi, như vậy vị trí "vàng" trong trái tim bác gái của Quách Tiễn Ni tôi mới được an toàn.

Đúng lúc ấy, cửa phòng bệnh mở ra, một bóng dáng tuấn tú bước vào

"Thuần Hy, thi xong rồi à?"

"Không biết, lúc đây đói quá nên con đi ăn." Anh ấy nói nhẹ nhàng, nhưng tim tôi lại như bị một thứ gì đó đâm mạnh vào.

"Bác gái, con xin lỗi, hu hu hu hu..... tất cả đều do..... do con cả, đều tại con....Vì con nên Thuần Hy không đi thi được, con biết bác mong mỗi Thuần Hy qua được kì thi này biết bao..... hu hu hu..... Bác gái, con là tội nhân thiên cổ, muốn giết muốn chém tùy bác....huhuhu.

Nước mắt tôi rơi "tí tách", không dừng lại được!

"bác gái đừng cản con, con phải nhảy lầu, con không còn mặt mũi nào ở lại nữa"

"Ngốc quá, không sao, Thuần Hy nhà ta là thiên tài, vàng thì ở đâu cũng có giá cả." Bác gái càng nói thế, tôi càng thấy đau buồn

Cả nhà bác gái đối xử với tôi tốt thế, mà tôi cứ gây phiền phức cho họ, lần này lại gây ra chuyện lớn....

"Ai bảo tôi không đi thi?" Thuần Hy ngồi cạnh giường bỗng lên tiếng.

"...hả?" Đang ngoác mồm định khóc, tôi bỗng nghe thấy tiếng Thuần Hy, im bật.

"Nhưng mà..... nhưng mà anh..... lúc nãy rõ ràng nói là..... "

"Tôi có nói gì đâu"

Phải, phải, hình như anh không nói là không đi thi mà, chỉ nói là không biết kì thi kết thúc chưa thôi. Nếu vậy.....

"Còn nhưng nhị gì? Cô tưởng tôi sẽ từ bỏ kỳ thi quan trọng như thế vì cô chặc? Nằm mơ!"

Đúng, Thuần Hy nói đúng, tôi là gì của anh ấy chứ, sao có thể vì tôi mà bỏ kì thi quan trọng này được. Không thể! Chắc chắn anh đã đi thi! He he! Chắc chắn anh ấy đã nộp bài sớm rồi ra ngoài ăn, nên không biết đã kết thúc chưa?

<>

<>Chương 48:

Ra viện rồi

Cuối cùng cũng được ra viện, vừa về đến nhà đã nhận được sự hoan nghênh nhiệt liệt của bác gái, chỉ riêng bức băng rôn "Chào đón Tiễn Ni vinh quy trở về" đã khoa trương đến mức giật mình, mà cũng khiến tôi cảm thấy hổ thẹn.

"Bác trai, bác gái con đã về đây"

"Tiễn Ni, rất vui khi con trở về bình an, mau đến đây để bác xem có gầy đi không?" Bác gái ân cần kéo tay tôi, quan sát kĩ lưỡng. Bác gái thật tốt, tôi luôn thấy bác rất giống mẹ.

"Mẹ à, xin mẹ! Chị ta chỉ bị xe đâm chút xịu,Ok? Có phải bị ngũ mã phanh thây đâu, mẹ kiểm tra tay chân chị ý làm gì?" Thuần Hiền lại ở một bên mắt mẽ xa gần. Có điều, nó nói cũng không sai.

"Thằng bé này thật là..."

"chị đến đây, tôi có chuyện muốn nói..." Thuần Hiền làm vẻ mặt y hệt Thuần Hy (nhưng nhỏ hơn một cỡ, tất nhiên) gọi tôi.

Đúng là anh em có khác, đến cách nói chuyện cũng giống nhau. Nó tìm tôi chắc chắn là không có gì tốt đẹp rồi, chuyện lần trước vẫn khiến tôi chần chừ, quả nhiên, nó nhìn thấy tôi cúi xuống bèn chia cánh tay béo mập phúng phình ra.

Hừ, tưởng Quách Tiễn Ni ta là ai, có gốc đâu, muốn chinh tôi à? Mơ đi.

Tôi cảnh giác, tránh móng vuốt ma quỷ cậu nhóc đưa ra, nhảy lùi về phía sau. Nào ngờ có một chuyện gây ngạc nhiên hơn đang chờ tôi - tôi nhảy đúng vào chậu nước mà tiểu quỷ đó chuẩn bị sẵn cho tôi.

"Đồ tiểu quỷ, đứng lại đó cho chị! >.< xem=" em=" chạy=" đi=" ">

Có điều, không biết vì sao, lần này về nhà khiến tôi cực kì sung sướng, cả trò đùa ác của Thuần Hiến cũng trở nên thân thiện.

"Chị có vẻ rất có ý chí nhỉ? xem ra hồi phục nhanh thật đó!" Tiểu quỷ nói.

Hình như cậu bé đang cười??? Với tôi? ảo giác chăng? Nhưng, nụ cười thật đáng yêu, nếu mỗi ngày cậu bé đều cười như vậy thì tuyệt biết bao, hihi.

Cả nhà hình như đều rất vui, ngoài tên Kim Thuần Hy vẻ mặt lạnh tanh vẫn không chút thay đổi. Thật là..... =.= dù sao cũng nên cười một chút chứ, người ta đã kinh qua trải nghiệm sinh tử mà (hình như nói hơi quá một chút....).....

Có điều, cho dù vừa hồi phục sức khỏe về nhà, tôi cũng không dám ngời tay, vì Giáng Sinh chỉ mấy ngày nữa là đến.

Buổi tối cứ phải rúc trong phòng đan áo len đến mức bực bội, tôi liền lặng lẽ ra ban công hóng gió, để làn gió đêm dịu dàng thổi tung mái tóc xõa ngang vai của tôi, chắc sẽ là một chuyện rất thoải mái. He he (^0^)

"Í, Thuần Hy" tôi đột nhiên nhìn thấy anh ấy.

Anh đang tựa vào lan can, gió đêm thổi bùng mái tóc và cà vạt.

Hiếm có dịp nào tôi quan sát anh như vậy, trước kia cứ nói được vài câu với nhau đã tức tối nhảy dựng lên. Tôi hoàn toàn xem anh ấy là ác quỷ, làm gì có tâm tư quan sát kỹ, bây giờ nhìn lại, công bằng mà nói thì tên ác quỷ này đúng là rất đẹp trai....

"Thuần Hy..." tôi bước đến.

"Tôi đứng bên cạnh anh được không?"

"Tùy" lại cái vẻ mặt như thể người ta nợ anh ta mấy triệu đồng ý, muốn chinh ột trận quá.

Haizzzz, chỉ tiếc là lúc đầu đã biết anh ta là một cao thủ, với trình độ như tôi thì quá bằng tìm đến cái chết rồi?

Tôi cũng dựa vào lan can ban công gần bên anh.

Thuần Hy cứ nhìn về phía trước, không nói câu nào, không hiểu là đang nghĩ gì, nhìn dáng vẻ trầm tư của anh, không hiểu vì sao mà trong lòng tôi cũng cảm thấy nặng nề, chỉ muốn nhanh chóng phá vỡ bầu không khí này.

Tôi bỗng nhớ đến truyền thuyết mà Tú Triết kể cho tôi nghe, không chừng có thể khiến anh nói cùng một câu với tôi, như vậy tôi sẽ thắng vụ cá cược với Tịnh Mỹ một cách nhẹ nhàng.

"Anh là nam hay nữ" Tôi hào hứng hỏi.

???

"Nam" Mất hứng quá, sao anh ta im lặng không nói gì chứ.

"Không đúng, không đúng, tôi hỏi câu khác nhé! Anh có muốn ngủ không?"

"Không"

"không muốn" Trời ơi, lại còn thừa một chữ.

"không tính, không tính, tôi sẽ hỏi lại lần nữa, Thuần Hy anh có muốn ngủ không?"

"Tóm lại cô muốn làm gì hả?" Thuần Hy có vẻ nóng nảy khi bị những câu hỏi ngớ ngẩn của tôi làm phiền. "He he, anh không biết chứ gì, chỉ cần hai người không hện nhau mà cùng nói giống nhau, ước nguyện ngay thì sẽ được thực hiện"

"những thứ ấu trĩ mà trẻ con mẫu giáo cũng không tin thế mà cô tin" Buồn bực quá, Thuần Hy vừa mở miệng là nói câu này, tàn nhẫn đến mức chẳng để ai mơ mộng gì cả.

"làm gì có? Tôi tin, Tú Triết cũng tin mà."

"Tú Triết, hình như dạo này hai người hay ở bên nhau nhỉ? Quả nhiên kẻ ngốc luôn đi với nhau" tên này, bạn bè thân cũng mắng được nữa.

"(>0<) chết=" đi,=" anh=" mới=" ngốc=" đó!=" tôi=" muốn=" ở=" với=" ai=" thì=" mặc=" tôi,=" không=" cần=" anh=" nhắc=" nhờ!=" tôi=" mặc=" kệ=" anh=" đấy,=" đi=" ">

Tôi đã quay người bỏ đi thật, nhưng cho đến khi đi xa rồi mà phía sau cũng không một tiếng động, Thuần Hy hình như chưa bao giờ như vậy, đứng nguyên như pho tượng.

Bực mình quá! Bực mình chết mất! Không biết vì sao mà không muốn đi.

Hừ! đúng, tại sao tôi phải đi, thật là, nếu bây giờ bỏ đi, chẳng phải đã thừa nhận tôi đã thất bại ư? Không được, tôi phải quay lại!

Hừ, tôi không tin là Quách Tiễn Ni đây không làm khó anh được.

Thế nên, tôi lại quay lại, đứng đúng vào vị trí cũ.

"tôi biết là cô sẽ trở lại mà" Đôi mắt anh vẫn nhìn đắm đắm về phía trước

"hừ, đừng có tưởng là chuyện gì anh cũng biết, chắc chắn có chuyện anh không biết được" Xem cái thái độ kiêu căng kia! Không chịu nổi!

"Tôi hỏi anh nhé, chuyện mà chỉ một người mới làm được là gì?"

"Năm mơ"

"Đàn chim sao bay về phương Nam vào mùa đông"

"..."

"Vì chúng thấy đi bộ thì quá chậm."

"Gia có gia qui, trường học có hiệu quy, sở thú có cái gì?"

"Rùa"

Không thể nào, biết tất cả đáp án.

"Mấy câu đó trí tuệ lúc nhỏ tôi đã từng thấy, cô dám lấy ra kiểm tra tôi à"

"Vậy tôi hỏi anh, tên của con chó nhà hàng xóm của cháu của mẹ Tổng thống Mỹ hiện tại là gì?"

Làm gì có chuyện không có câu hỏi nào làm khó anh ta được, nhất thời cuống lên, tôi phịa đại một câu hỏi, quỷ mới biết đáp án là gì! Hừ, tôi không tin câu hỏi này không thể làm khó nổi anh ta.

"Stephen" Không ngờ anh không hề chớp mắt lấy một cái, lập tức trả lời.

"o_o không thể nào, cái này mà cũng biết? Anh có còn là người không?" tôi nhìn anh bằng ánh mắt kính hãi, chàng trai bên cạnh tôi đây có phải cũng tham gia vào tổ chức tình báo Mỹ hay không? Đến điều này mà cũng biết.

"he he, đúng là thua cô thật" Thuần Hy cười khe khẽ, khiến tôi thấy hơi mơ hồ, nhưng cũng say sưa vất.

"hay quá nhỉ, anh dám lừa tôi,"

Đêm ấy chúng tôi cùng ngắm sao đến tận khuya

Dù tôi đã trở về phòng nhưng không thể ngủ nổi, vì nghĩ tới dáng vẻ cô đơn lạc lõng của Thuần Hy, vẻ mặt ấy không thể thuộc về anh ấy, anh ấy là thiên tài không gì không làm được, căn bản là không có gì làm khó được anh! ?_?

Kim Thuần Hy, hình như tôi đã hiểu anh thêm một chút, nhưng lại như càng lúc càng không hiểu được rồi.

<>

<>CHƯƠNG 49:

MÓN QUÀ ĐÊM BÌNH AN

<>

Chuẩn bị vất vả biết bao, cuối cùng đêm trước Giáng Sinh cũng đã đến! Vui quá! Vì tôi đã đan xong chiếc áo len tặng Thuần Hy rồi, tuy không được đẹp lắm (cách nói này khá mơ hồ), nhưng nghĩ đến chuyện khiến mẹ phù thủy Thôi Anh Ái kia tức thở huyết là đã thấy sung sướng rồi! Ha ha! ... ~^0^~...

Dưới sự chỉ đạo và cả vũ của bác gái, chúng tôi mở một bữa tiệc Giáng Sinh ở nhà Thuần Hy, tôi cũng rất ủng hộ bác vì dạo gần đây không hiểu sao mà Thuần Hy có vẻ không được vui.

Các đồng bào lớp E033 đã cầm quà đến nhà Thuần Hy rất sớm trước khi trời sắp tối. Vừa thấy anh ấy chuẩn bị bước vào họ liền vội vã tắt đèn hết.

"Nhớ nhé, Thuần Hy vừa bước vào là chúng ta cùng nói to nhé!". Chúng tôi quyết định cho anh ấy một sự bất ngờ.

"Giáng sinh vui vẻ, Thuần Hy!" Vào khoảnh khắc anh bước vào phòng khách, đèn bật sáng, giấy màu bay lượn.

Một cảnh tượng đẹp biết bao, nếu tôi là Thuần Hy, tôi nhất định sẽ vui mừng đến mức khóc oa oa lên, hoặc sẽ hét lên một tiếng mừng rỡ đến mức ngất lịm. Nhưng hình như mặt anh ấy chẳng có chút phản ứng, vẫn gương mặt lạnh lùng kiêu căng ấy. Thất vọng quá!

"Này, Thuần Hy kia, lễ nghênh đón Giáng Sinh trịnh trọng như thế mà anh chẳng có chút vui mừng nào ư?"

Phí bao nhiêu công sức để chào đón một người lạnh lùng như vậy, hu hu hu hu... Mất cân bằng tâm lý quá!

"Vui mừng gì được? Bao nhiêu giày dép ở trước cửa thế kia..."

"A? Ôi... nhưng... nhưng mà... không mừng thì cũng đâu cần nói ra! Xem như giả vờ một tí cho chúng tôi vui là được mà!"

"Này, em gái Quách Tiễn Ni thân yêu, em đang dạy anh nói dối à? Hình như không được đúng đắn đâu, vì anh là đứa trẻ ngoan, chưa bao giờ lừa dối ai cả, hê hê!"

Về mặt, lời nói, cử chỉ của Thuần Hy đột ngột quay ngoắt 360 độ. Mọi người cười rộ lên, và tôi trở thành con người xấu mặt.

"0_0 Woa a~! Tiễn Ni con lợi hại thật, Thuần Hy trước kia không nói đùa vậy đâu, nhưng từ khi con đến thì nó bắt đầu thay đổi từ từ rồi đó ~!"

Bác gái luôn biết khen ngợi tôi vào những lúc thích hợp nhất, đúng là thích bác quá đi mất. A0A Nhưng, bác nói thật chứ? Thuần Hy thật sự vì tôi mà đã thay đổi trong vô thức ư? Kể ngốc nghếch như tôi lại có sức ảnh hưởng đến thiên tài như anh ấy sao?

"Được rồi, được rồi, bắt đầu tặng quà đi!" Thôi đừng nghĩ đến vấn đề không có đáp án này làm gì nữa.

Mấy đứa bạn đã bê một hộp quà cực lớn đến, đó là món quà chung của tập thể lớp E033 chúng tôi. Tuy tôi là người vạch ra kế hoạch cho bữa tiệc này, nhưng nói thật tôi chẳng biết bên trong đó là gì nữa, vì tôi bận chuẩn bị quà riêng của mình mà.

"Anh Thuần Hy yêu quý, cảm ơn anh đã dạy thêm cho lớp chúng em! Lớp E033 muốn tặng anh một món quà, đây là chút lòng thành của chúng em, mong anh nhận". tôi vừa nói vừa ra hiệu cho đám bạn đưa quà đến tay Thuần Hy.

"Cảm ơn". Ghét! Lại trở về với cái vẻ chết người rồi. Không ra vẻ lạnh lùng thì chết à? Đúng là....!!!

"Nhanh, mở ra nhanh đi, xem xem là gì! Mong đợi quá". Tiếng của bác gái. Có nhầm không? Khi món quà được mở ra, tôi giật bản mình.

Là một con búp bê cực lớn, vẻ mặt hơi ngốc nghếch nhìn rất buồn cười, phía ngực trái còn cài một mảnh giấy nhỏ, "Em Thích Anh!", í ~, kiểu tóc quần áo vẻ mặt kia sao nhìn quen quen?

"Woa a~, búp bê này ai làm vậy? Sao mà giống tớ thế, tớ cũng có kiểu quần áo này, từng mặc ở trường rồi".

"Con búp bê xấu xí to xác này rất giống Tiên Ni ngốc nghếch!" Giọng của Thuần Hiến.

"Đúng thế, thảo nào quen ghê, thì ra là giống mình".

"Thì vốn làm theo mẫu cậu mà". Cả lớp đồng thanh.

"Gì chứ? Ai bảo các cậu làm, tại sao không hỏi qua ý tớ? Lại còn viết cái câu mất mặt này nữa". Tức chết đi thôi, làm tôi xấu xí như thế.

"Có gì nào? Chẳng phải hai người đã hôn nhau hai lần rồi sao?"

"Câu đó viết sai à? Chẳng lẽ cậu không thích anh ấy?"

Hu hu hu hu... Đúng là tôi không biện bạch được rồi! Cứ thế này thì sớm muộn một ngày nào đó cũng bị đám bạn trong lớp biến giả thành thật mất thôi.

Nhìn vẻ mặt kỳ quái của Thuần Hy lúc ngắm con búp bê ấy, tôi biết ngay là anh ta không thích rồi, dù sao cũng đâu phải tôi bày ra, không liên quan!

Được rồi, được rồi, mặc kệ, dù sao trong mắt Thuần Hy tôi cũng không khác con búp bê xấu xí ấy là bao!
>_<

Tôi lấy những món quà khác ra.

"Cảm ơn cả nhà đã quan tâm khi con đến đây ở nhờ, nhân dịp này con có chút quà tặng ọi người!"

"Con tặng bác trai bức tranh ghép, tặng bác gái chiếc tạp dề, tặng em Thuần Hiến cuốn sách "Làm thế nào để quan sát sự vật quanh ta""

Bác trai bác gái rất vui sướng khi nhận quà tặng, nhưng Thuần Hiến hình như không vui lắm, mà cậu nhóc vốn chả tỏ ra vui vẻ gì trước mặt tôi bao giờ. Nó đưa quyển sách lên hỏi tôi...

"Tại sao tặng tôi cái này?"

"Để lần sau em thực hiện tiết mục nghiên cứu tự do sẽ quan sát chị khách quan hơn!"

"=_=..... " Mặt Thuần Hiến dần ra vì quá bất ngờ.

"Mau tặng món quà con tự chuẩn bị cho Thuần Hy đi!" Bác gái ra sức nháy mắt với tôi. He he, cuối cùng cũng đến phần quan trọng nhất rồi, mục phù thủy chống mắt lên xem tác phẩm của tôi nhé.

"Hay, để con tặng quà trước cho Thuần Hy vậy". Thôi Anh Ái bỗng nhảy ra từ trong đám đông, trong tay cũng cầm một chiếc áo len???

"Woa, áo len đẹp quá! Anh Ái, cậu khéo tay thật đấy!"

"Ôi hoa văn tinh tế quá!" Những lời khen ngợi trầm trồ không ngớt.

0_0" Không thể nào, bác gái đã nói, cho dù ngày đêm không ngủ, muốn đan xong một chiếc áo len trong thời gian ngắn như vậy cũng khó khăn mà. Vả lại, tôi cũng đã nghe ngóng, lớp Thuần Hy gần đây phải đối mặt với kỳ thi sát hạch, ngày nào cũng bận rộn tới tối tối mịt, đến thiên tài như Thuần Hy cũng bận tới hơn mười giờ tối mà.

"Không thể, cậu không có thời gian làm!" Tôi không dám tin, kêu lên.

"Đối với loại như cậu thì tất nhiên không thể rồi, nhưng với những người lớp A chúng tôi thì chỉ là chuyện nhỏ, chẳng có chuyện gì mà chúng tôi không làm được. Ha ha". Mụ phù thủy cầm áo len hươu hươu đặc ý trước mặt tôi... "Thế nào, lấy áo len cậu định tặng Thuần Hy ra luôn đi-. Ha ha".

"Tôi..." Tiêu rồi, tiêu rồi, đặt cạnh áo len của mụ ấy, giống như thiên đường và địa ngục vậy, tôi không lên lấy ra thì hơn.

"He he, món quà tôi tặng Thuần Hy chính là con Búp bê cùng làm với cả lớp ấy.He he!" Cũng may tôi phản ứng nhanh.

"Vậy trên tay cô là cái gì thế?" Mụ phù thủy tinh mắt phát hiện ra bàn tay tôi len lén giấu ra sau lưng, chết tiệt, mắt tốt thế để làm gì.

"He he, rác ấy mà, tôi đang định mang đi vứt..."

Tôi không can đảm ở lại nữa, quay người chạy ra thùng rác ở cửa, nhẩn tâm vứt chiếc áo len tâm huyết mà tôi vất vả khổ nhọc làm ra vào đó.

Bye bye nhé, tâm huyết của tôi! Bye bye nhé, những đêm thức khuya của tôi! T_T Đau lòng quá, đau lòng thật đấy... hu hu hu...

<>

20. Chương 20

CHƯƠNG 50:

LỄ GIÁNG SINH MỘT MÌNH

Về nhà thật sớm, tôi liếc nhìn mình trong gương và ra sức thoa phấn, hừ ~, hôm nay tôi phải trang điểm thật xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành để tên ngố Kim Thuần Hy kia biết rằng: không mời tôi tham gia vui Giáng sinh là tổn thất lớn nhất của anh ta!

Đi vòng quanh gương mấy vòng, hài lòng làm một cú "mắt đàn khê cười trăm hoa nở", đẹp lắm, đẹp lắm, lát nữa sẽ dùng nụ cười này làm Kim Thuần Hy tức vỡ ngực cho biết! Hứ!!!

Sau đó tôi uyển chuyển tao nhã bước ra phòng khách.

"^O^ Woa a~, Thuần Hy, con nhìn xem, Tiễn Ni nhà ta hôm nay xinh đẹp quá, con phải..." Bác gái đúng là tri kỷ của tôi, yêu bác quá đi! >0<>

"E hèm..."

Tôi đang hăng, nhìn thấy sự chú ý của Thuần Hy cũng chuyển về phía tôi, thì tuyên bố một cách ngạo mạn:

"Tối nay con đi với Tịnh Mỹ đến quán bánh kem mới mở trên đường Trung Lộ để Vui Giáng sinh!" Hừ, Hừ! Kim Thuần Hy, tức chết đi!

"Không phải chứ, tiếc quá!" Bác gái nghe thấy thế, vẻ mặt vui sướng lập tức xì xuống. Tốt quá, mục đích của tôi đạt được một nửa rồi! Yeah~!

"Công ty của bác trai con tối nay mở tiệc Giáng Sinh, khó khăn lắm bác mới thuyết phục được Thuần Hy tham gia, bác định đề hai đứa cùng đi, ai ngờ..."

0_0 Sao? Không thể! Kế hoạch hoàn mỹ của tôi!

"Bác gái, con có thể..." Có lẽ để bảo vệ danh dự của Quách Tiễn Ni đây, có thể hơi bỏ qua tình bạn được, dù sao cũng phải đặt mục tiêu trai đẹp lên trên hết chứ, he he.

"Mẹ, đừng đau lòng thế. Mẹ biết người giữ lời hứa chữ tín lại trọng nghĩa khí như Tiễn Ni thì sẽ không hủy bỏ cuộc hẹn với người khác đâu, bây giờ mẹ mà thế thì quá bằng khiến cô ấy trở thành kẻ tiểu nhân bất nhân bất nghĩa à?" Thuần Hy đứng lên nói với vẻ ân cần hiếm thấy, an ủi bác gái đang buồn bã.

Bất! Nhân! Bất! Nghĩa! Tiểu nhân! — :- (

Từng từ của Thuần Hy như mũi dao nhọn đâm vào đầu tôi, khiến tôi đang định nói lập tức im bật.

Tên chết tiệt, cố ý đây mà! T_T Gánh tội danh nặng nề như vậy, sao tôi dám mở miệng nói nữa đây.

"Kim Thuần Hy, anh..."

"Tiễn Ni, không cần cảm ơn anh, anh chỉ nói với mẹ hững hờ em khó nói thôi. Mẹ chúng ta đi thôi!"

Tên đáng ghét! Đáng ghét!!! Đáng ghét vô cùng!!!

"A-A vẫn là Thuần Hy nhà ta quan tâm đến Tiễn Ni, xin lỗi nhé, làm khó con rồi. Thuần Hy, vậy chúng ta đi thôi, bố con đang chờ đấy!" Khoan... khoan đã!!!

Nhìn Thuần Hy ôm choàng bác gái đi ngang qua, tim tôi vỡ vụn.

"Hôm nay cô xinh đẹp đến mức tôi muốn mời khiêu vũ!"

*A_0" Hả-? Không thể nào?! Thuần Hy đang khen tôi đẹp, tôi bỗng cảm thấy như có thứ gì đang dồn lên mặt, nóng đến đỉnh điểm.

"Tiếc là, đầu tiên cô phải tham gia bữa tiệc đã!" Thuần Hy ra đến cửa, cười một nụ cười khiến nguyệt nương hoa thẹn với tôi.

"Kim - Thuần - Hy!" Tôi tức tối hét lên với bóng lưng anh ta.

Tức chết đi mất! Tức quá đi thôi!

Haizzz , bỏ đi, nể tình anh ta cười tươi như thế, tha thứ cho anh ta vậy. Có điều nói đi nói lại thì, anh ta lúc này đúng là rất đẹp trai!

Ding ling ling...ding linh linh... ding linh linh...

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng tư tưởng của tôi, thật là... Tôi biến thành mê trai thế này từ khi nào vậy?

"Tiễn Ni, Tiễn Ni, là tớ, Tú Triết đây". Bên kia điện thoại vọng đến giọng nói sầu khổ của Tú Triết.

"Oa oa- dừng mà, tớ cất công thực hiện một tiết mục Giáng sinh để khiến cậu cả đời cũng không quên được, thế mà... thế mà..." Tên ấy đang khóc không thành tiếng bên kia điện thoại.

Cái tên nà, lại khóc rồi? Không thể chứ? Cậu ta đang nói gì vậy??? Kỳ lạ quá, không hiểu!!!

"Không ngờ trước khi tớ sắp xếp lại phải tham gia tiệc của công ty bố tớ, không đến được nữa".

"Tiễn Ni, không có tớ, cậu có thấy cô đơn không?"

"Yên tâm, không đâu!"

"Tiễn Ni, cậu không trách tớ chứ?"

"Yên tâm, không trách!" Cái tên này, đúng là ngốc quá thể, tớ cảm ơn cậu còn không hết nữa là...

"Cậu tha thứ cho tớ chứ?"

"Ừ".

"Cậu có còn nhớ sinh con cho tớ không vậy?"

"Nhớ... sinh cái đầu cậu ấy, đừng có làm ồn nữa được không, tớ đang đợi điện thoại của Tịnh Mỹ mà!"

"Bảo người đó đi chết đi, ai mà quan trọng hơn cả tớ nữa chứ! Đừng phớt lờ tớ mà!". Tú Triết có vẻ uất ức, bắt đầu cắn nhằn.

Tôi mệt mỏi vỗ vỗ đầu mình, hít vài hơi thật sâu: "Ngoan, sẽ không phớt lờ cậu đâu, cậu không đi thì muộn bây giờ".

"A..." Bên kia điện thoại vắng đến một tràng tiếng kêu thảm thiết, "Tiêu rồi tiêu rồi, tớ phải đi đây, Tiễn Ni cậu phải đợi tớ đây, tớ nhất định sẽ về sớm nhất có thể".

Tú Triết này, nói về tiệc mà cứ như anh hùng xả thân vì nghĩa ấy.

Vừa cúp điện thoại, tiếng chuông lại reo vang.

"Tĩnh Mỹ, tớ đã..." tôi hào hứng nói vào điện thoại.

"Xin lỗi nhé, Tiễn Ni! Tớ không được khỏe lắm, không vui giảng sinh với cậu được, hôm khác mời cậu ăn bù gấp đôi nhé!"

"Sao đột nhiên lại ốm thế? Có phải tên Long Nhật Nhất hư hỏng kia làm cậu bức mình không? Tớ sẽ báo thù giúp cậu!" Tôi nghĩa khí bừng bừng.

"Không có gì, cứ vậy nhé... Bye----- " A_0..... 0_0"

Gì chứ? Sao lại thế này? Tôi nhìn trừng trừng điện thoại trong tay hồi lâu vẫn chưa tỉnh ra, vô lương tâm quá! Không được, nhất định phải giáo dục cái tên khinh thường sự tồn tại của bạn bè kia mới được! —: -(
Nhưng... bấm số giữa chừng, tôi lại gấp điện thoại lại...

"Thôi bỏ đi, có lẽ nó mệt thật thì sao? Là bạn bè thì nên thông cảm mới phải..."

Đứng trên ban công, nhìn những đốm đèn nhấp nháy bên dưới, thành phố lúc này trở nên lung linh kỳ ảo trong lễ Giáng Sinh, nhưng tâm trạng của tôi dù thế nào cũng không tốt lên nổi...

Bữa tiệc Giáng Sinh của bác trai bác gái chắc đã bắt đầu rồi, và cả tên ác quỷ Thuần Hy nữa, nhất định đang ăn uống rất vui, không chừng còn có thể gặp Tú Triết nữa... Thế còn... tôi thì sao? Tôi thì sao?

Ngọn đèn nào đang sáng vì tôi?

"Bố ơi..." Tôi hét lên với những ngọn đèn bên dưới, nhưng ngoài tiếng còi xe bên dưới ra chẳng còn âm thanh nào khác.

Tôi nắm chặt lan can với đôi bàn tay tái nhợt. Tôi ngửa đầu lên cao, nhắm mắt thật chặt. >_<
trong=" " đầu=" " xuất=" " hiện=" " một=" " cảnh=" " tượng=" " một=" " cô=" " bé=" " xoa=" " tóc=" " dài=" " đang=" " khóc=" " tìm=" " bố," " bắt=" " mẹ=" " chải=" " tóc=" ">

Bố nói với cô bé: Tiễn Ni ngoan nhé, đừng khóc. Nước mắt là món quà Mẹ Thiên Sứ để lại cho Tiễn Ni, chỉ có thể sử dụng lúc quan trọng nhất, dùng hết rồi sẽ không còn nữa. Lúc Tiễn Ni cần dùng đến món quà, hãy ngẩng đầu thật cao về phía mẹ, nhắm chặt mắt lại, không để món quà của mẹ rơi mất.

Xem kìa, tôi đang nghĩ gì thế, Quách Tiễn Ni, mi khá lên một chút được không, mi là siêu gián điệp không chết mà, thế này thì làm sao bố yên lòng được?

Tôi hít một hơi thật sâu, quay người vào phòng khách, nhìn thấy con búp bê xấu xí hôm qua mọi người tặng đang đặt cạnh tivi.

"He he, cũng may còn có mi ở bên cạnh ta, he he. Đừng có nhúc nhích nhé!" tôi cẩn thận đặt nó ở đối diện với mình, vào nhà bếp làm một cốc mì ăn liền.

"Mi xem, mi thật xấu xí, sao giống ta được, ta gọi mi là "xấu xí" nhé?" tôi lăm lăm với con búp bê.

"Xấu Xí à, ta thật là thảm, Giáng Sinh mà chỉ ăn mì ăn liền. Haizzz, Thuần Hy chắc chắn đang ăn uống ngon lành ngoài kia rồi, và những người khác... Hừ, sớm biết như vậy thì với sự hấp dẫn của Quách Tiễn Ni này, muốn hẹn hò Giáng Sinh kiểu gì chẳng được, thiên hạ rộng lớn như thế tại sao lại không có chỗ cho ta dung thân?"

"Chỗ ta dung thân..." Tôi bỗng bị bốn chữ này làm cho đau buồn, tôi bò mộp lên bàn nói với con búp bê đối diện, "T_T xấu Xí ơi, có phải ta tham lam lắm không... nhưng mà, ta thật sự rất cô đơn!"

Tôi đặt búp bê lên bàn, nắm bàn tay nó chỉ về phía mình, hần học nói: "Quách Tiễn Ni, chị là đồ đại nghịch, có phải không biết bố rất bận đâu! Hơn nữa, bố cũng vì chị nên mới vất vả làm việc như thế mà!"

"Nhưng mà, có lúc ta vẫn cảm thấy rất cô đơn!"

"Từ nhỏ chẳng phải chị cũng biết phải tự lập, không thể cứ đầu được đó thôi?" xấu Xí tức giận đứng dậy nhìn tôi.

"Nhưng..."

"Nhu nhược yếu đuối như chị thì còn làm được gì?"

"Chị muốn Kim Thuần Hy khinh thường chị à? Tự chị phải học cách kiên cường, tinh thần gián điệp không chết đâu mất rồi?"

"... Được, Xấu Xí, hai chúng ta vui Giáng Sinh cũng không tồi, đến đây, ta mở nhạc, chúng ta khiêu vũ nhé". tôi phẩn chấn trở lại, ôm Xấu Xí trong lòng quay vài vòng, "Ding ding dong, dinh dinh dong... chuông giáo đường vang lên..."

"Xem ra cô cũng khá ổn đấy nhỉ!" Hử ~? Tôi có nghe nhầm không?? Sao tôi lại nghe thấy giọng Thuần Hy??? Không đúng, không đúng, >_< nhất=" định=" là=" ảo=" giác,=" tôi=" ôm=" xấu=" xí=" tiếp=" tục=" khiêu=">

"Xem ra tôi vẫn nên quay về bữa tiệc Giáng sinh kia thì tốt hơn!" Lại cái giọng lạnh lùng đó, không sai gì nữa, đó chính là giọng tính "kim" mà chỉ có Thuần Hy mới thốt ra. Tôi quay lại nhìn, là anh ấy thật!!!

"Sao anh lại quay về? Bữa tiệc kết thúc rồi à? Những người khác đâu?"

"Bữa tiệc chán phèo!"

Thuần Hy uể oải ngồi xuống salon, "Sao cô cũng quay về?"

"Hử- bên ngoài lạnh quá, tôi bỗng dưng không muốn đi nữa, he he!" Tôi lúng túng đáp.

"Tức là tối nay cô ở nhà à?"

Kỳ lạ là Thuần Hy không truy hỏi vấn đề đó tiếp nữa, có điều, phải cảm ơn anh, nếu nói ra sự thật thì Quách Tiễn Ni tôi còn mặt mũi nào nữa.

"ừ... đợi một lát! Bây giờ là lúc nào rồi?"

"Muộn lắm rồi".

"Tôi hỏi thời gian cụ thể ấy". Kim Thuần Hy đáng chết, đương nhiên tôi biết là rất muộn rồi, tôi chỉ muốn biết 9 giờ tối đã đến chưa, có lẽ tôi vẫn còn kịp mua bánh kem về trước khi tiệm bánh đóng cửa.

"8 giờ 50 phút".

"Hả ~? Òa- òa- òa ~ òa----- , trời ơi!!!" Tôi hét lên lao ra ngoài cửa, đi được nửa đường lại quay về chỗ cũ, cuống quýt nói thêm một câu với anh...

"Thuần Hy, anh đừng đi đâu cả, ngồi ở đây thôi nhé biết chưa? Không được đi đâu! Tôi sẽ về ngay, anh phải đợi tôi đó!" tôi nghĩ nếu tham gia Olympic hạng mục chạy 50 mét với vận tốc lúc này thì bảo đảm tôi sẽ phá vỡ kỷ lục thế giới.

Đứng vào lúc tôi phóng ra ngoài cửa như tàu hỏa, một chân sắp thò ra ngoài cửa, thì giọng nói lạnh lẽo của Kim Thuần Hy lại bay đến: "Phải rồi, lúc này tôi về có hơi đói bụng, nên mua bánh kem để ở cửa, cô tiện thể mang vào đi".

Hả-? Thật chứ? 0_0 Sao hay quá vậy!!!

Tôi nhìn ra cửa, quả là có bánh kem thật, mà lại còn là bánh kem chocolate tôi thèm thuồng bấy lâu nữa. tôi hứng chí đến mức vừa kêu gào vừa chạy đến chỗ Thuần Hy, nhưng mới đến trước mặt anh ta đã đỡ người ra.

"Anh... anh... chiếc áo này ở đâu ra???" Tôi kinh ngạc chỉ vào chiếc áo trên người anh.

"Lúc cô ném vào thùng rác thì tôi nhìn thấy, thấy tiếc quá nên đã mặc!"

"Anh có nhìn thấy dòng chữ bên trong không?" Tôi bỗng thấy ngượng ngùng.

"...Không, chỉ có áo!" Nghe câu trả lời này, trái tim thấp thỏm của tôi đã trở về vị trí cũ, cho dù có hơi hụt hẫng.

"Nhưng... nhưng mà, anh không thấy nó hơi hơi xấu xí à?"

Chiếc áo còn rơi ra mấy sợi len, nhìn có vẻ xộc xệch, lần này xem ra chỉ có thể hình dung bằng bốn từ - thậm chí không dám nhìn! Hối hận tại sao lúc đầu mình không thức thêm vài tiếng đồng hồ nữa, cho dù kết quả vẫn thế.

"Quần áo mặc được là ổn".

"Anh không thấy nó hơi chật à?"

"Vừa lúc tôi định giảm cân".

"Nhưng, nhưng một bên ống tay ngắn, bên kia lại dài?"

"Sao cô lảm lời thế, đừng giống như một bà già lảm điều được không?"

"Gì chứ, anh dám bảo tôi là bà già nhiều chuyện à!" Tôi hậm hực chồm đến

"Anh..."

Nhưng từ "chết" chưa kịp nói ra, 0_0" Cả người tôi bắt đầu đập mạnh xuống đất mẹ thân yêu.

Bên tai là tiếng hét của Thuần Hy. "Quách Tiễn Ni, cô đi đứng kiểu gì vậy?"

Sau khi trước mắt nổ ra vài ngôi sao lấp lóe, tôi "ngạc nhiên" phát hiện ra, bánh kem chocolate Giáng Sinh đã tiến hành một nụ hôn hạnh phúc với bức tường, và giờ đang nở hoa trên đó, một nụ hoa chocolate thật lớn, dính nhộp nháp lên mặt bức tường và bay loạn xạ khắp nơi gần đó.

Hu hu hu hu...----- >_<----- nước=" " mắt=" " tôi=" " rơi=" " tí=" " tách=" " như=" " mở=" " vùi=" " nước,=" " không=" " thể=" " thu=" " hồi=" ">

Tôi bỗng dưng không muốn kiềm chế nữa, tôi vẫn còn rất nhiều việc đau khổ chưa được khóc, tôi phải khóc hết cho chúng. Thì ra khóc thoải mái cũng dễ chịu ghê, bao nhiêu uất ức bao nhiêu khổ sở đều theo nước mắt trôi ra ngoài cả...

"Quách Tiễn Ni, cô đề lên người tôi tru tréo gì thế hả? Đứng lên cho tôi..."

Tôi mới phát hiện thì ra Thuần Hy không biết từ khi nào đã nằm lỵ bên dưới tôi, chẳng trách lúc này ngã mà chẳng thấy đau gì cả.

Thế nhưng, trên sàn nhà đầy bánh kem, trơn trượt không dễ đứng dậy.

"Surprise!" Đúng vào lúc tôi nằm đè lên người Thuần Hy, cố gắng chiến đấu với đám kem dưới đất, cửa lớn bỗng mở toang ra.

Bác trai? Bác gái? Thuần Hiến? Lại còn có cả Tú Triết và bố?

0_0 Họ nhìn thấy cảnh tượng trong phòng khách đều sững sờ.

"Thuần Hy, con đúng là làm mẹ cảm động quá, mẹ đang thắc mắc tại sao giữa đường lại không thấy con đâu, thì ra con đã nhanh đến vậy". Bác gái nhìn thấy chúng tôi, cảm động đến mức khóc to lên.

Bác trai cười hi hi nói đùa...

"Hai đứa nó đúng là cuồng nhiệt quá, hay là đợi đến tuổi thì bàn chuyện hôn nhân luôn nhỉ!"

Tôi muốn chết, tôi muốn chết, đây hoàn toàn là sự cố mà, sao bác lại đùa như thế chứ...

"Á ~~, không chịu đâu! (>0<) tiên=" " ni=" " cậu=" " đã=" " hứa=" " sẽ=" " sinh=" " con=" " cho=" " tở=" " mà!"=" " tú=" " triết=" " đau=" " khổ=" " hét=" " to=" " với=" ">

0_0” .. Cái gì? Có nhầm không? Tôi nhận lời sinh con cho cậu ta hồi nào? Có phải bức xúc quá nên mù mịt rồi không?

0_0” .. Tôi trở thành con dâu của nhà họ Kim từ lúc nào vậy??? Loạn quá rồi... loạn thiên hạ rồi...T_T

Xem ra, muốn một mình hưởng thế giới hai người với Thuần Hy cũng không thể. Có điều, tôi vẫn rất thích lễ Giáng Sinh năm nay. He he.

<>

<>CHƯƠNG 51:

NHẬT KÝ LÀM THÊM KỲ NGHỈ ĐÔNG

Tuy Giáng Sinh đã qua, nhưng lễ Tình Nhân lại sắp đến, lần này không thể xấu mặt như lần trước được, tôi phải tặng Thuần Hy một món quà cho ra ngô ra khoai mới được.

Muốn mua một món quà ra hồn, đương nhiên cần một khoản tiền tương đương. Làm sao kiếm được một khoản lớn trong kỳ nghỉ đông ngắn ngủi này đây? Tuyển thủ săn ác quỷ Quách Tiễn Ni đường đường thế này, đương nhiên là - tự, lực, cánh, sinh!!!

Một cô gái thông minh xinh đẹp như tôi mà khó tìm được việc ư? Chỉ trong chớp mắt thôi, tôi đã nhẹ nhàng có được bốn tờ đơn chấp nhận cho làm bốn công việc khác nhau.

Đó là - Sáng sớm: đưa sữa cho công ty XX,

Buổi sáng, phát quà khuyến mãi cho công ty XX,

Buổi chiều, làm nhân viên thu tiền ột cửa hàng thời trang.

Buổi tối, làm nhân viên phục vụ ột tiệm ăn.

Tốt rồi, đã chuẩn bị sẵn sàng, hãy để công việc làm ăn của tôi mở màn rầm rộ đi nào. Ha ha ha ha!

”Dinh ling ling...” Tiếng chuông báo thức đáng ghét réo vang như có quỷ ám, mới 5 giờ mà, nhưng bó tay thôi, bắt buộc phải bò dậy. Lát nữa phải đi đưa sữa cho người ta rồi. #-) Ôi ~!, buồn ngủ quá, thật sự rất muốn...

Kéo lê chiếc thùng đựng đầy sữa mà công ty giao cho, ngồi lên xe đạp, tôi lảo đảo xuất phát.

Không khí ban mai thật trong lành, oáp ~, thoải mái quá, thoải mái đến mức muốn ngủ, muốn ngủ quá...

Ôi ~, không ổn. mi mắt bắt đầu đánh nhau, chiếc xe bắt đầu đảo sang phải dữ dội...

Í!? Mẹ? Sao mẹ lại đến? Mẹ đến thăm con phải không? Mẹ vẫn chẳng thay đổi chút nào, vẫn tươi trẻ xinh đẹp như xưa...

Hừm ~, Thuần Hy ? Sao trong tay anh lại có nhiều hoa hồng đến thế? Chúng thật đẹp, tôi đếm, xem có bao nhiêu đoá... một, hai, ba...liền thành một dải những ngôi sao... chín mươi tám, chín mươi chín, một trăm, có một trăm đoá, đúng một trăm, woah~, tặng em phải không? Thật không? Tạo sao anh lại tặng em? Anh muốn nói gì? Anh đang nói gì thế? Nói to một chút... To hơn nữa...

”ôi chào-” Tôi không biết chiếc xe của mình đã hôn hít thân mật với gốc cây to bên đường kiểu gì nữa, tôi cũng chẳng biết mình ngã vật ra khỏi xe bằng cách nào, chỉ có một việc duy nhất tôi hiểu rõ đó là - thì ra ban này tôi vừa đạp xe đạp vừa ngủ gật vừa nằm mơ nữa...

Hừm ~, mũi của tôi bị gì thế nhỉ? Sao thấy ướt ướt dính dính? Hình như có một hai giọt gì đó đang rỏ xuống? Đưa tay lên sờ, ôi mẹ ơi, màu đỏ chói cả mắt kia không là máu thì còn là gì? Tôi sắp ngất mất...

Hu hu hu... tôi bị thương rồi, ngày đầu tiên đi làm lại bị thương, mà lại rất quang vinh hào hùng ghi dấu lên chiếc mũi xinh đẹp quyến rũ nữa chứ. Hu hu hu...ông trời ơi, mất mặt quá...

Thảm hơn nữa là, thùng sữa đều đã ”tử vong” tại trận, không một tên nào còn sống, đáng thương quá, vẫn chưa đưa được bình nào đến tay khách hàng! T_T

Làm sao đây? Làm sao đây? Làm sao đây? Còn sao trắng gì nữa, ngoài bị đuổi việc ra, ngoài bị mắng trước khi đuổi và sau khi bị mắng còn phải đền tiền thùng sữa ra, tôi còn lựa chọn nào khác đâu?

Buồn bực quá, mới sáng sớm, tôi đã là kẻ vừa ăn hại vừa phá hoại rồi, mất công việc thì thôi, trên mũi còn dán một chiếc urgo Ok to uỳnh chêm chệ để đi làm tiếp công việc buổi sáng nữa. Cũng may tôi mặc trang phục thổ bông để làm nên không ai nhìn thấy đáng về người không ra người mà ma cũng chẳng ra ma của tôi, he he!

Lúc mặc bộ đồ thú nhồi bông, ôm một bao quà tặng lớn và ra đường, tôi cảnh cáo mình: Quách Tiến Ni, nếu mi còn ngủ vào lúc tặng quà cho khách, thì đừng có sống nữa, chạy luôn đến bến tàu điện ngầm nhảy xuống cho bánh xe cán cho rồi. Làm cho tốt, nghe rõ chưa? Vâng!!! P(>-<>

Thế là tôi vô chỉ, vô cùng nhiệt tình, vô cùng nghiêm túc tặng quà cho từng người.

"Xin chào, công ty chúng tôi khuyến mãi, đây là món quà nhỏ tặng bạn".

"Xin chào, đây là món quà nhỏ công ty chúng tôi tặng bạn nhân dịp khuyến mại".

Tôi cũng khá may mắn, đến bây giờ vẫn chưa có ai từ chối món quà tôi tặng, có lẽ nhìn thấy một con thỏ dễ thương như thế, chẳng ai nỡ nhẫn tâm từ chối chẳng, he he!

Nhưng người tiếp theo ngay sau đó lại không như vậy. Cái người không biết điều đó chính là - mụ phù thủy chết tiệt Thôi Anh Ái.

Cô ta và Thuần Hy sánh vai nhau xuất hiện trong tầm mắt tôi. Bọn họ đi đâu vậy, chắc không phải hẹn hò chứ? Nghĩ như thế, nỗi buồn bực trong lòng tôi tràn trề như nước sông.

Tôi ôm gói quà tặng đến trước mặt họ.

"Chào chị, công ty chúng tôi có khuyến mại, món quà nhỏ này tặng chị, mong chị nhận lấy".

Tôi nhiệt tình đưa món quà đến trước mặt mụ phù thủy.

Đồ gói già chết tiệt, dám phớt lờ tôi, không thèm nhìn món quà lấy một cái, mà kéo Thuần Hy đi thẳng.

"Thưa chị, xin nhận lấy". Tôi tiếp tục đưa món quà ra trước mặt mụ phù thủy.

Mụ phù thủy chết tiệt, kên kiệu cái nỗi gì hả? Chị cứ từ chối đi, rồi đừng trách sao tôi đeo bám như âm hồn không tan nhé! Hừ ~ hừ

Mụ phù thủy chết dấm, dám phớt lờ tôi, cầm ghếch cao lên đi lướt qua rất nhanh, Thuần Hy đi bên cạnh thì không biểu lộ cảm xúc nào, nhận quà thì chết à? Thật đáng ghét! —:-(

"Thưa chị, mời chị nhận cho!" Sự đeo bám của tôi vẫn phát huy.

"Không". Cuối cùng chị ta cũng mở miệng, tôi nghe thấy cơn tức giận âm ỉ trong lời nói sắp cháy bùng lên, chẳng qua chị ta đang cố gắng kiềm chế thôi, chắc ngại vì có Thuần Hy bên cạnh nên phải giữ hình tượng thực nữ.

"Nhận đi mà, chị ơi, quà tặng rất đáng yêu đấy".

"Không".

"Chị hảo tâm nhận đi mà". Thấy đáng về tức tối của chị ta thật là sướng, ha ha ha! Chết đi, tức chết đi, tôi muốn chị tức chết đấy!!! Ha ha ha ! Hừ hừ hừ!

"Ồ, Thuần Hy, cậu có thể đến nhà hàng trước không, tớ sức nhớ ra đã để quên đồ ở tiệm spa, tớ quay lại lấy đây". Chị ta phớt lờ tôi, quay lại vô cùng dịu dàng, tình tứ nói với Thuần Hy, chịu không nổi! Nếu là họ hẹn hò nhau thì bực mình quá!

"ừ. Thuần HY bỏ đi, nhìn theo nóng dấp anh xa dần, tôi có một khoảnh khắc thất thần, anh ấy nghe lời chị ta thật, bị chị ta hàng phục rồi ư? Bỗng nhiên tôi thấy buồn quá...

"Cái con thỏ nhiều chuyện xấu xí kia, cô cố tình gây sự đúng không?" Cuối cùng chị ta cũng đã nổi điên, lúc này tức giận mà cố nén chắc là đau khổ lắm nhĩ! Đuổi khéo Thuần Hy đi là cố tình chứ gì? Cũng tốt, có Thuần Hy ở đây, tôi cũng không tiện phát huy sở trường của mình.

"Cái gì? Gì mà thỏ nhiều chuyện xấu xí? Làm gì có con thỏ nhiều chuyện xấu xí nào đâu, rõ ràng là rất đáng yêu mà. Mắt thăm mỹ của cô hình như có vấn đề?" Dù sao tôi cũng mặc đồ này, chị ta chẳng có cách nào biết tôi là ai. Hung dữ một tí cũng "no problem". He he! Ha ha!

"Mắt thăm mỹ của cô mới có vấn đề. Cô là ai thế hả? Thái độ phục vụ sao tệ quá vậy?"

"Thái độ phục vụ của tôi như thế thì sao? Tôi đã quá nhẫn nại với chị rồi, do chị mở miệng mắng người ta trước chứ".

"Cô... cái đồ thỏ chết tiệt!!!"

"Cô mới chết tiệt ấy! Tóm lại là có nhận quà hay không?"

"Không nhận! Không nhận! Dứt khoát không nhận! Quà gì thấy gớm, tặng chó cũng không thêm lấy".

"Cái gì? Cô nói cái gì? Đồ gái già chết tiệt, chết đi!" Tôi ném "bách" một món quà vào ngay mặt cô ta.

"Ôi chao- cô dám đánh người? Đồ thỏ chết tiệt! Cô dám đánh tôi à? ôi chao-!" Cả một con phố trong tích tắc vang lên tiếng quỷ khóc sói tru như giết heo của mụ phù thủy Thôi Anh Ái.

"Chị à, tôi có đánh chị đâu, chị bị món quà đập choáng rồi à, tôi chỉ muốn tặng chị món quà thôi mà, nhưng do chị nhận không đúng cách nên nó mới chạy lên mặt chị đấy chứ, không thể trách tôi được".

Bổn tiểu thư hôm nay phải dạy dỗ mụ phù thủy một bài học mới được, để xả hết nỗi hận này! Ha ha ha ha!

"Ôi trời ơi- tức chết mất thôi! Cái con thỏ chết tiệt kia, rốt cuộc cô là ai?"

Mụ phù thủy điên tiết chồm tới, tấn công đầu tiên vào cái đầu thỏ cực lớn vô cùng đáng yêu của tôi, cô ta muốn lôi cái đầu thỏ xuống để chân tướng tôi lộ diện. Nhưng tôi đâu có để cô ta thỏa mãn.

Tôi liều mạng giữ chặt đầu thỏ và đánh nhau với cô ta, những món quà còn ôm trong lòng chưa phát hết bây giờ thành vũ khí của tôi.

Cái gọi là kinh doanh, cái gọi là quà tặng, cái gọi là làm việc, cái gọi là công việc, tất tật những thứ loạn xạ đều bị tôi quăng hết ra sau lưng, trong đầu tôi lúc này chỉ còn lại duy nhất một việc, đó là - diệt trừ mụ phù thủy trước mặt, cho chị ta chết đi!! Chết đi!! Chết đi!!! p(>o<>

Ha ha ha ha, sao chị ta có thể là đối thủ của tôi được, mới bị tôi ấy cú ngã xuống đất, tôi cười lên người chị ta tiếp tục đánh, đấm một cái, mắng một câu, đấm một cái nữa, lại mắng một câu, ha ha ha ha, sáng khoái quá, quá sáng khoái...

Mọi người tụ tập xem mỗi lúc một đông, nhưng chẳng ai dám "đứng ra vì nghĩa" cả.

"Thảm rồi, người công ty đến rồi".

Đang đánh mụ phù thủy thì tôi thấy mấy đồng nghiệp cùng mặc quần áo hóa trang như mình và người quản lý nhỏ con phồng vắn tôi lúc trước đang chạy đến, đằng sau còn có những người mặc quần áo cảnh sát nữa, trời ơi, làm sao đây? Còn làm sao nữa - ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

Tôi nhảy nhồm lên khỏi người mụ phù thủy, bắt đầu co chân chạy.

"Tôi bảo cô phát quà tặng khuyến mãi, thế mà cô lại đánh nhau..." Sau lưng văng vẳng tiếng quản lý mồm loa, có điều tôi nghe không rõ nữa, làm sao họ đua nổi một đôi chân bay của Quách Tiễn Ni này, cho dù hiện giờ tôi là một con thỏ nặng nề phục phịch. Ha ha ha ha!!!(AoA)/

Mặc bộ đồ thỏ bông không ai nhận ra này chạy qua chạy lại trên phố, thấy cũng thú vị thật, vui quá, vui thật A_A Nhưng tôi vô cùng tỉnh táo nhận thức được một điều: công việc này tiêu rồi.

T_T Tôi biết tôi không bao giờ dám quay lại công ty đó nữa, nhưng làm thế nào trả lại bộ quần áo hóa trang thỏ bông này...?

<>

<>

<>

<>

21. Chương 21

CHƯƠNG 52:

BÀ BÁC NHƯ MÓN XÚC XÍCH HUN KHÔI

Buổi chiều, tôi tiếp tục đi làm với cái mũi dán miếng băng Ok, địa điểm công việc lần này là ở cửa hàng thời trang, tôi lắt thân biến thành một cô nhân viên tính tiền xinh đẹp.

"Tiễn Ni, cậu đến rồi! ủa ~? Mũi cậu dán cái gì vậy? Tạo hình mới của cậu hả?" Một đồng nghiệp đã ở trong cửa hàng nhìn thấy tôi đến, từ xa đã bắt đầu gào lên.

0_0" Tạo hình mới? Ai lại tạo hình mới trên mũi cơ chứ? Vậy mà cũng nghĩ ra được.

"Ồ, thì ra là OK". Lúc tôi vào trong cửa hàng, cô nàng mới vỡ lẽ.

Hai chúng tôi đang trò chuyện vui vẻ thì cửa hàng trưởng đến, cô ấy là một người phụ nữ nhanh nhẹn, tuổi tác tương đương bác gái (mẹ của Thuần Hy). Cô ấy rất biết cách trang điểm và ăn nói khéo léo, có điều, bác vẫn đẹp hơn cô ấy nhiều.

"Tiễn Ni, hôm nay là ngày đầu tiên cô làm việc, học việc nghiêm túc nhé, lát nữa tôi làm thử một lần cho cô nhìn, để cô thấy quần áo phải bán thế nào mới tốt". Cửa hàng trưởng nói.

"Vâng".

Rất nhanh, khách hàng liên tục kéo đến, trong đó có một bà khách khoảng năm mươi tuổi, vóc dáng thấp và béo, trang điểm rất đậm, trên mặt trát một lớp phấn dày và trắng bệch như vôi quét tường, môi tô son đỏ như ớt khô, quần áo thời trang, nhìn có vẻ rất "đại gia".

Cửa hàng trưởng vội vã đến bắt chuyện rất nhiệt tình với bà ta, giới thiệu một loạt các kiểu quần áo.

"Bộ quần này tôi có thể thử không?" Bà ta chọn tới chọn lui, cuối cùng chọn ra một bộ ôm sát người màu đỏ rực rỡ.

Hả? Có nhầm không vậy? Tôi nhìn màu sắc đó đã thấy không hợp rồi.

"Tất nhiên, tất nhiên là được. Chị thật là có mắt thẩm mỹ, bộ quần áo này là bộ nổi bật nhất của cửa hàng chúng tôi, nếu chị mặc chắc chắn sẽ rất đẹp. Phòng thay đồ ở bên kia, xin mời".

Cửa hàng trưởng đưa bà ta vào phòng thử quần áo, trước khi đi còn quay lại nhìn tôi một cái, tôi hiểu ý đồ của cô, chính là "học việc nghiêm túc" đó sao?

"Này, Tương Trân, cậu có thấy bà bác kia mặc bộ đồ đó đẹp hay không?" Tôi thì thầm hỏi Tương Trân. Tôi dám cá là nếu bà ta mặc vào, bảo đảm sẽ "xấu kinh hoàng".

"Không đẹp cũng phải nói là đẹp".

"Tại sao chứ?"

"Cậu mà nói là không đẹp thì không bán được đâu, đồ ngốc".

"Nhưng mà, nhưng mà..." tôi chưa nói xong thì cửa hàng trưởng đến, theo sát ngay sau cô ấy là bóng màu đỏ rực rỡ, chính là cái món xúc xích không có bao bì kia! Món xúc xích này đương nhiên là bà bác lúc này rồi. Bà ta đứng trước gương ngắm đi ngắm lại, quay tới quay lui.

"0_0 Woa~, đẹp quá!" Cửa hàng trưởng và Tương Trân cùng kêu lên, làm tôi giật bắn cả mình.

Gì vậy? Thảm mỹ quan của họ sao cách biệt với tôi thế. Tôi chẳng thấy đẹp chút nào, ngược lại còn rất xấu, mà không phải xấu bình thường nữa. Rốt cuộc là sao vậy nhỉ? Không được, tôi phải làm cho rõ.

Thế là, tôi chân thành nói ra suy nghĩ của mình: "Nhưng, cửa hàng trưởng à, tại sao em lại thấy xấu quá vậy? Có phải do mắt em có vấn đề không?"

Bà bác kia nghe câu nói này, gương mặt lập tức tỏ ra kém vui. Sắc mặt cửa hàng trưởng cũng sầm xuống.

Trương Trân ra sức nháy mắt ra hiệu với tôi, vừa lắc đầu vừa hươ tay, còn nhép môi không ra âm thanh nữa, tóm lại là ý gì thế, Trương Trân này cũng thật là... tôi có phải là người cầm điếu đầu, IQ cũng không cao lắm, làm sao hiểu được.

"Chính xác, mắt của cô có vấn đề". Cửa hàng trưởng bực bội.

"Hả? Thật à? Vậy cảm giác của mọi người nhìn thấy bác ấy mặc bộ quần áo này thì thế nào nhỉ?" Tôi phải kiểm chứng mắt tôi có phải xảy ra vấn đề gì thật không, có đến nỗi trở thành gương biến dạng không, nhìn gì cũng thấy méo mó.

"Chị xem, bộ quần áo này tôn lên những ưu điểm của chị, đúng là càng phong độ và xinh đẹp hơn!" Cửa hàng trưởng lườm tôi một cái rồi phớt lờ đi, bắt đầu nói với bà bác đó.

"Nhưng sao em không cảm thấy tôn dáng gì nhỉ, em chỉ toàn thấy thịt và thịt xếp lớp thôi". Cùng lúc với câu nói của tôi, ánh mắt cửa hàng trưởng cũng như đóng đinh trên mặt tôi, Trong đó phát ra ánh sát khí. Tha thứ cho tôi, tôi chỉ muốn bày tỏ sự nghi ngờ của mình thôi, mắt tôi nhìn thấy thế mà.

Ba người họ không nói gì nữa.

"Đương nhiên rồi, nếu không có khối thịt xếp lớp này thì tuyệt đối sẽ rất đẹp". Tôi vội vã thử hòa hoãn không khí.

"Có điều, bác ơi, với suy nghĩ của cháu, tốt nhất là đừng mặc bộ này, cháu nghĩ tốt cho bác mà, nếu bác không mặc thì chẳng ai cười bác đâu. Tất nhiên, nếu bác mặc rồi đi lại trong nhà một mình thì cũng có thể, vì người ta không nhìn thấy. Còn nữa, tại sao bác lại thích mặc màu đỏ tươi thế nhỉ? Bác đúng là có tâm hồn trẻ trung, giống cháu lúc còn học tiểu học, cũng thích mặc những bộ quần áo màu đỏ tươi như vậy. Còn nữa, bác không thấy như vậy là khó chịu ư? Bộ quần áo này bó sát người bác như bó giò vậy, bác không thấy mệt ư? Nếu cháu mà mặc bộ quần áo bó sát và không hợp size như thế, chắc sẽ ngại chết đi được.

Tôi vẫn chưa nói hết, bà bác kia đã sầm mặt xách túi lên, chuẩn bị bỏ đi. "Ôi ~? Bác ơi, bác định đi ư? Bộ quần áo bác vẫn chưa thay ra ư?" Tôi vội vàng nhắc. Bà bác quả nhiên lại sa sầm mặt quay lại, rồi chẳng nói chẳng rằng trở lại vào phòng thay quần áo.

"-0- Quách -O- Tiễn -O- Ni!!!" Cửa hàng trưởng im lặng này giờ cuối cùng đã lên tiếng.

"Vâng ~?"

"Cô đi được rồi".

"Ôi ~? Phải đi đến đâu ư? Đến cửa hàng khác? Cửa hàng này có chi nhánh ư?"

"Ý của tôi là - cô, bị, đuổi, việc!"

"Tại sao???"

"Vì cô không phù hợp làm nhân viên cửa hàng!"

"Ôi ~, thì ra thế!!!"

A_0" Bò Tất ơi, tại sao lại thảm như vậy? Đây đã là công việc thứ ba rồi, sáng hôm nay ngã một cú đúng là mang vận xui đến cho tôi! Hoặc là, do cái mũi dán băng OK này mang lại điềm gở chẳng? Tôi muốn chết quá tôi ơi.

CHƯƠNG 53:

TÔI CÓ THỂ GHI DANH KỈ LỤC GUINNESS THẾ GIỚI RỒI

Chuyện đã đến nước này, tôi còn có cách nào nữa? Chỉ còn nước cúp đuôi lủi thủi ra khỏi cửa hàng thôi.

T_T ..... Buồn bực quá, nhưng buồn bực đến mấy cũng bó tay, chỉ còn lại công việc cuối cùng, Quách Tiễn Ni, phải trân trọng đấy, có biết không? Phải!!! Buổi tối, tôi đến tiệm ăn làm nhân viên phục vụ.

Tiệm ăn này buôn bán rất ổn, tôi vừa thay xong đồng phục đã nhìn thấy rất nhiều khách đang ngồi trước những chiếc bàn trống hươ trống hoác để đợi phục vụ đến chọn món ăn. Tôi vội vã cầm thực đơn đến trước mặt một bà lão đang đợi có vẻ rất bực bội.

"Thưa bà, xin hỏi bà cần chọn gì ạ?" Tôi đưa thực đơn đến, bà lão run lấy bầy đón lấy, sau đó sờ soạng trong túi hồi lâu rồi rút ra một cặp kính. Bà đeo lên trên mặt để đọc thực đơn.

Tóc bà lão này cũng thú vị thật, trắng như bông, rất trắng, rất trắng, tôi mở to mắt nhìn cả một lúc lâu cũng không phát hiện ra sợi đen nào, nhìn từ sau lưng cũng rất giống kiểu tóc nhuộm bạc rất thời trang thịnh hành hiện nay!

Già thế rồi còn đến đây ăn một mình, đúng là đáng thương. Hu hu hu.. .tôi thấy chua xót chỉ muốn khóc.

Có điều, bà lão này đúng là khiến tôi thấy phiền quá, tôi nhìn tóc bà cả ngày trời, mà bà vẫn đọc thực đơn từng chữ từng chữ một, cảm giác hình như không phải đến để ăn, mà lại đến để nghiên cứu thực đơn ấy.

"Bà ơi, xin hỏi bà cần chọn gì? Có thể nhanh hơn chút được không?"

Không có phản ứng, bà vẫn đang chuyên tâm nghiên cứu, đôi mắt nếu không đeo cặp kính thì chắc chắn đã dán sát vào tờ thực đơn rồi.

"Bà ơi, bà có nghe cháu nói gì không? Rốt cuộc bà muốn chọn món gì?" vẫn không có phản ứng, bà vẫn đang chăm chú nghiên cứu thực đơn.

"Bà à, rốt cuộc bà ăn món gì? Bà không ăn thì cháu mang thực đơn đi đây." Tôi rút tờ thực đơn "xoạt" một tiếng ra khỏi tay bà lão.

"Hừm- cái con nhóc kia, trả thực đơn cho tôi."

"Tại sao phải trả cho bà? Có phải của bà đâu."

"Tôi vẫn chưa chọn món."

"Vậy giờ bà chọn đi."

"Cô phải đưa thực đơn cho tôi chứ, những món tôi vừa xem chẳng nhớ được món nào." Vậy thế này ạ, cháu sẽ đọc tên món ăn để bà chọn. Bà xem chậm quá, như ốc sên ấy. Cháu đọc tên một món, bà chỉ cần đáp "ừ" hay "không" là được."

"Được."

"Cơm bọc bắp cải."

"Không"

"Cơm chiên?"

"Không"

"Khô cá?"

"Không"

"Bánh mì hoa cúc?"

"Không."

Trời ơi, cái bà lão này, tôi đọc từ đầu đến cuối, cổ họng khô rát, bà ấy vẫn đáp là "không", tôi muốn chết quá... T_T

"Đọc hết rồi?"

"Hết rồi."

"Hết tất cả rồi?"

"Hết rồi."

"Cô chắc chứ?"

">0< chắc!"=" cuối=" cùng=" tôi=" không=" nhin=" nổi=" nữa,=" kêu=" toáng=" lên.=" lần=" này=" thì=" hay=" rồi,=" tiếng=" kêu=" đó=" khiến=" toàn=" bộ=" ánh=" mắt=" trong=" tiệm=" đều=" tập=" trung=" về=" phía=" tôi,=" giống=" như=" đang=" nói:=" đây=" là=" nhân=" viên=" phục=" vụ=" ư?=" thái=" độ=" phục=" vụ=" sao=" kém=" ">

"Ồ, thì ra tiệm này không có món nào ăn được, tôi đi đây." Bà lão này đột ngột đứng lên, lẩm bẩm nói rồi run lẩy bẩy bỏ đi.

Trời ơi, đó là người đầu tiên tôi phục vụ sao? Phục dịch bà lão cả một lúc lâu, thế mà bà ta vứt ột câu: "Thì ra tiệm này không có món nào ăn được" rồi bỏ đi. Có phải bà đang cố ý chọc tôi không, đáng ghét.

"Bà ơi, bà thật sự đến đây ăn à?" Trời ạ! Chắc đây lại là một thử thách Thượng đế bày ra cho tôi rồi.

Tôi quay lại, nhìn theo bóng dáng mỗi lúc một xa kia với vẻ bất hạnh, lẩm bẩm, vẻ mặt muốn khóc mà không khóc nổi với cái bóng run rẩy kia.

Xem tôi là tượng à, đứng trong cửa tiệm khoảng 30 giây, tôi lại lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người. Ghét quá! Những ánh mắt đó đáng ghét!!!

"Quách Tiễn Ni, cô đang làm gì vậy? Rảnh rồi đứng chờ ra đó làm gì?" Tiếng người quản lý bay đến rất không đúng lúc khiến sắc mặt tôi lúc trắng bệch lúc đỏ bừng.

"Vâng."

"Quách Tiễn Ni, bây giờ cô đến dọn dẹp bát đĩa khách ăn xong, mang xuống phía sau rửa đi."

"Vâng." Tôi vừa đáp vừa đến bên cạnh bàn bắt đầu dọn dẹp.

Ghét thật! Những người khách này sao ai cũng lãng phí hết, chẳng có cái đĩa nào hết sạch thức ăn, mà rất nhiều món chỉ động đĩa một tí gọi là, thậm chí không thèm đụng đến. Tiếc quá, tôi nhìn mà đau lòng. Mấy người lãng phí thức ăn này đáng chết thật!

Cái bàn trước mặt lại thế này, món này thử xong một đĩa lại gạt sang một bên, món canh kia hóp một ngụm là bỏ luôn, đặc biệt là ông chú có râu khoảng chừng ba mươi tuổi kia, một quả táo đỏ ngon mắt và to như thế chỉ cần cắn một miếng, rồi bắt đầu dùng dao cắt tới chém lui, chơi cái trò gọi là "trò chơi cắt thức ăn" một cách điên cuồng, à không, phải gọi là "trò chơi giết người", làm quả táo te tua tơi tả thảm không dám nhìn, không chỉ là lãng phí một cách ác độc mà còn là bầm sinh tàn nhẫn bạo lực, đến nỗi tôi muốn nổi nóng...

"Chú râu à, chú làm ơn đừng bạc đãi quả táo đó có được không?" Không được, tôi không nhin nổi nữa, tôi phải giải cứu quả táo đáng thương đó. Thế là tôi nói với ông chú ấy.

"Đây là táo của tôi, tôi muốn làm gì kệ tôi, cô quản được hả?" Gã cười nham hiểm.

"Tôi quản được đấy, rồi chú định làm gì?" Tôi đập mạnh tay xuống bàn, trừng mắt nhìn gã.

"Ồ- Ha ha, —, anh không muốn gì hết chỉ muốn làm bạn với em thôi. Em thật là đáng yêu, anh chưa bao giờ nhìn thấy một cô gái dễ thương như em, trên mũi dán băng OK mà cũng có thể đáng yêu như thế." Gã nói thế, đột nhiên cười khi rồi đưa móng vuốt ma quỷ ra định sờ lên mặt tôi.

"Đồ quỷ háo sắc chết tiệt, chết đi! —p(>o<)q" tôi=" nhanh=" nhẹn=" tránh=" khỏi=" móng=" vuốt=" của=" gã,=" "chat=" một=" tiếng,=" một=" cái=" tát=" tai=" giáng=" lên=" mặt=" gã,=" trong=" chớp=" mắt,=" trên=" gương=" mặt=" đáng=" ghét=" tởm=" lợn=" của=" gã=" đã=" in=" hằn=" một=" tòa=" "ngũ=" hành=" sơn=" đỏ=" roi=" ">

"Ôi trời ơi- phục vụ đánh người! Phục vụ đánh người này! Phục vụ tiệm này đánh người! Tôi phải đi kiện! Tôi phải đi kiện!" Gã râu chết tiệt ôm một bên mặt xấu xí, rống lên như đang giết heo.

"Chuyện gì vậy?" Quản lý tiệm ăn chạy đến.

"Cô ta, chính cô ta, tát tôi một cái này! Ôi da, đau quá!" Gã râu kia, đồ râu xồm xoàm đáng ghét chết tiệt, đang chỉ vào tôi tố cáo

"Quách Tiễn Ni, sao cô lại tùy tiện đánh người ở nơi công cộng hả?" Quản lý rất giận dữ.

"Do hần giờ trò lưu manh muốn vuốt mặt tôi, tôi chỉ đánh vì tự vệ thôi."

"Làm gì có? Ai nhìn thấy? Có ai làm chứng không?" Tên râu chết tiệt, dám nói những lời trở mặt này, tức chết đi mất, tôi thật sự hối hận vì lúc này không tát nặng hơn.

Nhưng cả tiệm ăn bỗng lặng phắc, không ai dám đứng lên làm chứng. Có lẽ không ai đủ can đảm, cũng có thể chẳng ai nhìn thấy, ngoài đám huynh đệ chó má của gã râu thối tha kia ra.

Thảm rồi, lần này lại bị đuổi việc nữa, trong vòng một ngày tôi lại bị đuổi việc những bốn lần?

Không, tại sao tôi không thể tự nói ra trước? Chỉ bị đuổi ba lần thì nghe khá hơn là bốn lần, tuy tôi biết rõ tính chất cũng như nhau cả thôi.

"Quách Tiễn Ni..." Quản lý tiệm ăn vừa định mở miệng tôi đã chặn lại.

"T_T Quản lý, tôi muốn nghỉ việc."

"Được thôi, tôi đồng ý." Ông ta đáp dứt khoát, không hề do dự tí nào, xem ra lời vừa định nói lúc này chắc chắn là đuổi việc tôi rồi.

Tôi làm ra vẻ hiên ngang ra khỏi nơi đó, kỳ thực trong lòng rất hụt hẫng, thật sự hụt hẫng, bỗng cảm thấy mình quá thất bại, chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi đã mất đi bốn công việc, mà lại còn đứng vào ngày đầu tiên đi làm nữa chứ, chắc có thể ghi danh vào kỷ lục Guinness thế giới rồi.

<>

<>

22. Chương 22

Chương 54:

LẠI QUAY VỀ

Còn nói kiếm tiền mua quà gì nữa, cứ thế này thì đừng nói là không kiếm ra xu nào , chỉ tính phí bồi thường tổn hại thôi cũng đủ tôi chết đứngChương 54: Lại quay về

Còn nói kiếm tiền mua quà gì nữa, cứ thế này thì đừng nói là không kiếm ra xu nào , chỉ tính phí bồi thường tổn hại thôi cũng đủ tôi chết đứng rồi. Đau quá thật sự là rất đau.

Buồn bực trở về nhà Thuần Hy, ai ngờ sau khi mở cửa là một tràng tiếng hét hãi hùng nghênh đón tôi.

"ôi chao~, Quách Cái là yêu quái!" Trước mặt tôi vụt xuất hiện một gương mặt nhỏ nghịch ngợm, không Thuần Hiền thì là ai?

Tôi không nói gì, lườm cậu nhóc một cái rồi trở về phòng mình.

Thật là, chỉ dán một miếng băng dính OK. Khá to khá xấu lên mũi thôi mà? Có đáng hét lên thế không Tiểu quỷ này không đáng yêu tí nào

"A_0 ối~, Tiễn Ni, mũi con bị sao vậy?" Bác gái nhìn thấy tôi, giật bắn mình.

"Không sao ạ, con đi đường không cẩn thận nên va mũi vào gốc cây thôi!-_- "

Tôi không muốn để bác gái biết mình kiếm việc làm.

"Sao lại bắt cần thế cơ chứ? Có sao không? Để bác xem nào!" Bác gái thương xót kéo tôi ra ghế salon của phòng khách, bắt đầu chăm chú kiểm tra vết thương cảm động quá, giống mẹ ghê. T__T

"Cả ngày hôm nay con đi đâu vậy? Mới sáng sớm đã không thấy đâu, vả lại còn về muộn thế này" Bác gái vừa nhìn vết thương vừa hỏi.

"He he, con đi chơi với bạn trong lớp, chơi vui quá nên đi hơi lâu he he!"

"May mà bị thương không nặng lắm, không để lại sẹo, nhưng để đề phòng thì vẫn nên bôi thuốc, bác nhớ bác còn một lọ thuốc trị vết thương thế này, hiệu quả tốt lắm"

Bác gái vừa nói vừa hỏi Thuần Hiến ngồi bên cạnh đang chơi vui một mình, "Tiểu Hiến, lần trước anh con để lọ thuốc ở đâu rồi?"

"Phải hỏi anh thôi, con đi tìm anh cho" Thuần Hiến vừa đáp vừa nhấc mông lên đi tìm Thuần Hy

"Có phải lọ này không?-_-" Trong chớp mắt Thuần Hy đã xuống, đưa lọ thuốc đến trước mặt bác gái. Nhưng Thuần Hiến không thấy đâu, chẳng biết một mình ở trên đó chơi trò kì quặc gì

"Đúng rồi, đúng rồi, chính là lọ này ôi trời suýt nữa là quên mất, hôm nay mẹ có cuộc hẹn rất quan trọng với một người bạn không ổn, mẹ phải đi ngay đây, con giúp mẹ bôi thuốc cho Tiểu Ni nhé! Mẹ nhờ con đấy!"

Bác gái vừa nói vừa bỏ đi, nói xong đã ra đến cửa. Hôm nay tốc độ của bác nhanh thật, chắc là cố ý nhỉ???

Có điều chẳng biết thế nào khi thấy Thuần Hy cầm lọ thuốc, lạnh lùng đi đến chỗ tôi, tại sao tim tôi lại đập nhanh đến thế, thành thịch, thành thịch, một lần, hai lần...

"Tôi...hay để tôi tự làm!" Tôi cướp lấy lọ thuốc trong tay anh, nhưng không thành công

Trời đất ơi, tôi bị sao vậy sao lại làm những điều không giống thợ săn ác quỷ gì cả, bây giờ tôi đang theo đuổi anh ta mà, tôi bắt buộc phải cứu anh ta! Sao tôi lại để mình tự làm chứ! Không được thế! Kiên quyết không thể tự mình làm!>_

"Ngồi yên!" Anh ta đưa hai tay giữ chặt mặt tôi lại, để tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta. Trời ơi, vừa nãy anh ta chạm đến mặt tôi, mà lại còn đụng chạm như lẽ tất nhiên ấy.

Anh bắt đầu dùng bông gòn thoa thuốc lên vết thương, ánh mắt chăm chú nhìn chiếc mũi đỏ phồng sưng tấy của tôi, hơi thở nóng ấm phả vào mặt tôi, khiến tôi mặt đỏ bừng tim đập gấp..... *0_0*

Nếu thời khắc này là mãi mãi dừng lại thì hay biết mấy...S....STOP!!! Trời ơi, Quách Tiểu Ni, mi xem mi đang nghĩ vớ vẩn gì thế, mi quên mất điều cấm kị rồi à không thể nảy sinh tình cảm thật với mục tiêu của mình! Mi bị sao thế hả....

Nhưng quả thật tôi cảm thấy có chút hạnh phúc, thật sự...

"Nào nào, tôi là một chú ỉn con..." Chuông điện thoại di động đáng chết, tự nhiên lại reo vào lúc này, chẳng biết lãng mạn gì cả, của Thuần Hy hay là của tôi nhỉ mặc kệ là của ai cũng vậy, đều đáng ghét như nhau.

"Đồ ngốc, điện thoại của cô!" Thuần Hy ngừng bôi thuốc, đứng lên lấy chiếc điện thoại tôi đặt trên bàn ném sang cho tôi

Ôi! Nguy hiểm quá! Suýt nữa là không chụp được rồi! Điện thoại hỏng là chuyện nhỏ, xấu mặt trước anh ta là chuyện lớn!! Cũng may thiếu nữ thể thao thiên tài này thân thủ nhanh nhẹn!

"Alô—!"Tôi hơi bực bội nghe máy.

"Xin chào, xin hỏi cô có phải là Quách Tiểu Ni không?" Bên kia là giọng nói một phụ nữ trung niên dịu dàng rất dễ nghe, chắc là của một cô đã hơn bốn mươi tuổi.

"Vâng! Là Tôi đâu ạ! Xin hỏi cô là...???"

"Cô là viện trưởng Viện cô nhi Bắc Nhân đây"

Woa~ thì ra là cô ấy. Tôi nhớ ra rồi, kỳ nghỉ đông năm thứ ba sơ trung, tôi đã làm việc ở đó, tôi đã ở đó làm việc thiện nguyện hai tháng, nhìn thấy cô thường xuyên, đó là một người rất hiền lành đáng thương, tôi còn nhớ lúc tôi đi, tất cả những đứa trẻ đều khóc rưng rức...

"A~ Viện Trưởng ạ, rất vui được cô gọi điện!"

"Tiễn Ni, cháu đã nghỉ đông rồi chứ?"

"Vâng có việc gì ạ?"

"Thế này nhé Viện chúng ta mùa đông trẻ mồ côi đến rất đông nhân viên trong Viện không chăm sóc hết được nên nếu con có thời gian thì đến giúp nhé"

"Con rảnh ạ. Vậy vẫn làm việc thiện nguyện chứ ạ?"

"Không, lần này làm trả lương đảng hoàng, nhưng không nhiều đâu .Tiễn Ni con cũng biết là cô nhi viện..."

"Con hiểu, con hiểu, bao giờ làm việc ạ?" Tôi vội vàng hỏi

Đúng là một niềm vui bất ngờ, tôi rút lại câu nói ghét cú điện thoại này. Làm việc ở cô nhi viện chắc sẽ khác, sẽ không bị đuổi việc nữa, hai tháng làm việc ở đó chắc sẽ tuyệt lắm, tôi như trở thành "Vua trẻ con" trở thành nhân vật nổi tiếng của toàn Viện, mà bản thân cũng thấy rất vui, tuy có lúc cũng hơi mệt

Tiền lương không nhiều cũng có sao đâu, thời gian một tháng để mua một món quà cho ra hồn chắc cũng được mà nhỉ, dù sao cũng không cần thiết tặng quà xa xỉ cho Thuần Hy mà, chẳng phải anh ta có nhiều rồi còn gì? Con nhà đại gia như anh ta có thiếu gì đâu?!!!

"Nếu được thì sáng mai 8 giờ 30 con đến nhé"

"Vâng ạ, con sẽ đến đúng hẹn.Còn việc gì khác không ạ?"

"Hết rồi, ngày mai đến viện rồi chúng ta nói kỹ hơn nhé"

"Vâng, bye bye Viện Trưởng!"

"Tạm biệt!"

Yeah~ tuyệt quá!

Cúp di động rồi, tôi không kiềm chế nổi, làm động tác hoan hô co nắm tay đá bàn chân rất mạnh mẽ, lúc hoan hô lại thì phát hiện ra Thuần Hy vẫn nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt tính "kim" giết người, thảo nào tôi cứ thấy lạnh lạnh

"Sao thế? Tự nhiên lại nhìn tôi? Tôi có phải hắc tinh tinh trong sở thú đâu?" — ^

"Cô không cần bôi thuốc nữa chứ gì? Vậy tôi đi ngủ đây" Anh ta vừa nói vừa đi lên gác.

"Có chứ, có chứ..." Tôi sực nhớ ra thuốc mới bôi một nửa, miếng băng OK lúc này bóc ra vẫn chưa kịp dán, vết thương xấu xí hiện ra thê thảm, tôi vội vàng chạy đến trước mặt anh ta để ngăn cản bằng vận tốc hơn cả ánh sáng

"Muốn bôi thì ngồi xuống đi, mũi chưa lành thì đừng có làm động tác mạnh, nếu mũi xấu đi thì xem cô làm thế nào!"

Phải rồi đó là vấn đề rất nghiêm trọng, nếu mũi thật sự xấu xí thì tôi phải làm sao chứ! Chắc sẽ khóc chết mất....

g rồi. Đau quá thật sự là rất đau.

Buồn bực trở về nhà Thuần Hy, ai ngờ sau khi mở cửa là một tràng tiếng hét hãi hùng nghênh đón tôi.

"ôi chào~, Quách Cái là yêu quái!" Trước mặt tôi vụt xuất hiện một gương mặt nhỏ nghịch ngợm, không Thuần Hiền thì là ai?

Tôi không nói gì, lườm cậu nhóc một cái rồi trở về phòng mình.

Thật là, chỉ dán một miếng băng dính OK. Khá to khá xấu lên mũi thôi mà? Có đáng hét lên thế không Tiểu quỷ này không đáng yêu tí nào

"A_0 ới~, Tiễn Ni, mũi con bị sao vậy?" Bác gái nhìn thấy tôi, giật bản mình.

"Không sao ạ, con đi đường không cẩn thận nên va mũi vào gốc cây thôi!-_- "

Tôi không muốn để bác gái biết mình kiếm việc làm.

"Sao lại bắt cần thế cơ chứ? Có sao không? Để bác xem nào!" Bác gái thương xót kéo tôi ra ghế salon của phòng khách, bắt đầu chăm chú kiểm tra vết thương cảm động quá, giống mẹ ghê. T_T

"Cả ngày hôm nay con đi đâu vậy? Mới sáng sớm đã không thấy đâu, vả lại còn về muộn thế này" Bác gái vừa nhìn vết thương vừa hỏi.

"He he, con đi chơi với bạn trong lớp, chơi vui quá nên đi hơi lâu he he!"

"May mà bị thương không nặng lắm, không để lại sẹo, nhưng để đề phòng thì vẫn nên bôi thuốc, bác nhớ bác còn một lọ thuốc trị vết thương thế này, hiệu quả tốt lắm"

Bác gái vừa nói vừa hỏi Thuần Hiến ngồi bên cạnh đang chơi vui một mình, "Tiểu Hiến, lần trước anh con để lọ thuốc ở đâu rồi?"

"Phải hỏi anh thôi, con đi tìm anh cho" Thuần Hiến vừa đáp vừa nhắc mông lên đi tìm Thuần Hy

"Có phải lọ này không?-_- " Trong chớp mắt Thuần Hy đã xuống, đưa lọ thuốc đến trước mặt bác gái. Nhưng Thuần Hiến không thấy đâu, chẳng biết một mình ở trên đó chơi trò kì quặc gì

"Đúng rồi, đúng rồi, chính là lọ này ời trời suýt nữa là quên mất, hôm nay mẹ có cuộc hẹn rất quan trọng với một người bạn không ổn, mẹ phải đi ngay đây, con giúp mẹ bôi thuốc cho Tiễn Ni nhé! Mẹ nhờ con đấy!"

Bác gái vừa nói vừa bỏ đi, nói xong đã ra đến cửa. Hôm nay tốc độ của bác nhanh thật, chắc là cố ý nhỉ???

Có điều chẳng biết thế nào khi thấy Thuần Hy cầm lọ thuốc, lạnh lùng đi đến chỗ tôi, tại sao tim tôi lại đập nhanh đến thế, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, một lần, hai lần...

"Tôi...hay để tôi tự làm!" Tôi cướp lấy lọ thuốc trong tay anh, nhưng không thành công

Trời đất ơi, tôi bị sao vậy sao lại làm những điều không giống thợ săn ác quỷ gì cả, bây giờ tôi đang theo đuổi anh ta mà, tôi bắt buộc phải cứu anh ta! Sao tôi lại để mình tự làm chứ! Không được thế! Kiên quyết không thể tự mình làm!>_

"Ngồi yên!" Anh ta đưa hai tay giữ chặt mặt tôi lại, để tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta. Trời ơi, vừa nãy anh ta chạm đến mặt tôi, mà lại còn đụng chạm như lẽ tất nhiên ấy.

Anh bắt đầu dùng bông gòn thoa thuốc lên vết thương, ánh mắt chăm chú nhìn chiếc mũi đỏ phồng sưng tấy của tôi, hơi thở nóng ẩm phả vào mặt tôi, khiến tôi mặt đỏ bừng tim đập gấp..... *0_0*

Nếu thời khắc này là mãi mãi dừng lại thì hay biết mấy...S....STOP!!! Trời ơi, Quách Tiễn Ni, mi xem mi đang nghĩ vớ vẩn gì thế, mi quên mất điều cấm kị rồi à không thể nảy sinh tình cảm thật với mục tiêu của mình! Mi bị sao thế hả....

Nhưng quả thật tôi cảm thấy có chút hạnh phúc, thật sự...

"Nào nào, tôi là một chú ỉn con..." Chuông điện thoại di động đáng chết, tự nhiên lại reo vào lúc này, chẳng biết lãng mạn gì cả, của Thuần Hy hay là của tôi nhỉ mặc kệ là của ai cũng vậy, đều đáng ghét như nhau.

"Đồ ngốc, điện thoại của cô!" Thuần Hy ngừng bôi thuốc, đứng lên lấy chiếc điện thoại tôi đặt trên bàn ném sang cho tôi

Ôi! Nguy hiểm quá! Suýt nữa là không chụp được rồi! Điện thoại hỏng là chuyện nhỏ, xấu mặt trước anh ta là chuyện lớn!! Cũng may thiếu nữ thể thao thiên tài này thân thủ nhanh nhẹn!

"Alô—!"Tôi hơi bực bội nghe máy.

"Xin chào, xin hỏi cô có phải là Quách Tiễn Ni không?" Bên kia là giọng nói một phụ nữ trung niên dịu dàng rất dễ nghe, chắc là của một cô đã hơn bốn mươi tuổi.

"Vâng! Là Tôi đây ạ! Xin hỏi cô là...???"

"Cô là viện trưởng Viện cô nhi Bắc Nhân đây"

Woa~ thì ra là cô ấy. Tôi nhớ ra rồi, kỳ nghỉ đông năm thứ ba sơ trung, tôi đã làm việc ở đó, tôi đã ở đó làm việc thiện nguyện hai tháng, nhìn thấy cô thường xuyên, đó là một người rất hiền lành đáng thương, tôi còn nhớ lúc tôi đi, tất cả những đứa trẻ đều khóc rưng rức...

"A~ Viện Trưởng ạ, rất vui được cô gọi điện!"

"Tiễn Ni, cháu đã nghỉ đông rồi chứ?"

"Vâng có việc gì ạ?"

"Thế này nhé Viện chúng ta mùa đông trẻ mồ côi đến rất đông nhân viên trong Viện không chăm sóc hết được nên nếu con có thời gian thì đến giúp nhé"

"Con rảnh ạ. Vậy vẫn làm việc thiện nguyện chứ ạ?"

"Không, lần này làm trả lương đảng hoàng, nhưng không nhiều đâu .Tiễn Ni con cũng biết là cô nhi viện..."

"Con hiểu, con hiểu, bao giờ làm việc ạ?" Tôi vội vàng hỏi

Đúng là một niềm vui bất ngờ, tôi rút lại câu nói ghét cú điện thoại này. Làm việc ở cô nhi viện chắc sẽ khác, sẽ không bị đuổi việc nữa, hai tháng làm việc ở đó chắc sẽ tuyệt lắm, tôi như trở thành "Vua trẻ con" trở thành nhân vật nổi tiếng của toàn Viện, mà bản thân cũng thấy rất vui, tuy có lúc cũng hơi mệt

Tiền lương không nhiều cũng có sao đâu, thời gian một tháng để mua một món quà cho ra hồn chắc cũng được mà nhỉ, dù sao cũng không cần thiết tặng quà xa xỉ cho Thuần Hy mà, chẳng phải anh ta có nhiều rồi còn gì? Con nhà đại gia như anh ta có thiếu gì đâu?!!!

"Nếu được thì sáng mai 8 giờ 30 con đến nhé"

"Vâng ạ, con sẽ đến đúng hẹn.Còn việc gì khác không ạ?"

"Hết rồi, ngày mai đến viện rồi chúng ta nói kỹ hơn nhé"

"Vâng, bye bye Viện Trưởng!"

"Tạm biệt!"

Yeah~ tuyệt quá!

Cúp di động rồi, tôi không kiềm chế nổi, làm động tác hoan hô co nắm tay đá bàn chân rất mạnh mẽ, lúc hoan hôn lại thì phát hiện ra Thuần Hy vẫn nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt tính "kim" giết người, thảo nào tôi cứ thấy lạnh lạnh

"Sao thế? Tự nhiên lại nhìn tôi? Tôi có phải hắc tinh tinh trong sở thú đâu?" —^

"Cô không cần bôi thuốc nữa chứ gì? Vậy tôi đi ngủ đây" Anh ta vừa nói vừa đi lên gác.

"Có chứ, có chứ..." Tôi sực nhớ ra thuốc mới bôi một nửa, miếng băng OK lúc nãy bóc ra vẫn chưa kịp dán, vết thương xấu xí hiện ra thê thảm, tôi vội vàng chạy đến trước mặt anh ta để ngăn cản bằng vận tốc hơn cả ánh sáng

"Muốn bôi thì ngồi xuống đi, mũi chưa lành thì đừng có làm động tác mạnh, nếu mũi xấu đi thì xem cô làm thế nào!"

Phải rồi đó là vấn đề rất nghiêm trọng, nếu mũi thật sự xấu xí thì tôi phải làm sao chứ! Chắc sẽ khóc chết mất....

<>

<>

<>CHƯƠNG 55:

TẮM ẢNH CHỤP CHUNG QUÝ GIÁ

"Kỳ nghỉ đông này cô đến làm việc ở cô nhi viện à?" Vừa bôi thuốc anh vừa thốt ra một câu lạnh lẽo, khiến tôi giật nảy cả người

"Phải...phải bắt đầu từ ngày mai, nhưng, nhưng sao anh lại biết?"

"Đồ ngốc, lúc này cô nói chuyện điện thoại đấy! Tôi có điếc đâu!"

Trời ạ, anh ta nghe trộm tôi nói chuyện điện thoại! Không đúng, phải là nghe quang minh chính đại mới đúng!

Nhưng mà, sao..sao anh ta nghe rõ thế nhỉ??? Lúc tôi nghe điện thoại đâu có nói là làm việc ở Cô nhi viện, chẳng lẽ... chẳng lẽ đến giọng của Viện Trưởng trong điện thoại anh ta cũng nghe ra? Không thể nào!!! Lỗi tại tên này sao mà lợi hại thế...T_T Đầu tôi đang suy nghĩ dữ dội, nhưng miệng thì không biết phải nói gì.

"Được rồi cuối cùng tôi cũng đi ngủ được rồi", Thuần Hy đã bôi thuốc xong, lại giúp tôi dán miếng OK lên mũi, sau đó đứng chuẩn bị về phòng.

"Thuần Hy anh đi ngủ thật à?" Tôi bỗng không kìm nén được mà gọi anh ta, lại còn hỏi một câu rất thừa thãi.

Giờ vẫn còn sớm, tôi hy vọng anh có thể nói chuyện một chút với mình, không nói gì mà ngồi thôi cũng được

"Giờ tôi không đi ngủ được à? Đồ ngốc" Anh ta lạnh lùng quay đầu lại ném cho tôi một câu có thể dìm chết tôi quá.

Thật là...cái tên kia sao cứ gọi tôi ngốc hoài vậy, tôi có tên đảng hoàng mà

"Anh...có thể ngồi thêm một lúc không?"

"Không!" Tên đáng chết kia sao trả lời nhanh chóng dứt khoát quá vậy, vẫn chưa đến mười giờ mà đã đi ngủ ư? Chắc cuồng lên muốn nằm mơ để hẹn hò người tình chứ gì?

"Vậy...ngủ ngon" Tôi biết mình bó tay rồi.

"Ngày mai làm việc chăm chỉ đừng để bị đuổi nữa" Anh ta quay lưng lại nhẹ nhàng nói một câu rồi lên gác, nhưng tôi lại dờ cả người

Lúc này anh ta nói gì thế nhỉ? Nói là "ngày mai làm việc chăm chỉ, đừng để bị đuổi nữa?"

"Đừng để bị đuổi nữa"? "Đuổi"? "nữa"? Trời ơi không thể chứ? Sao anh ta biết hôm nay tôi bị đuổi việc? Chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Tôi dờ dẩn tại chỗ, không biết nên vui mừng hay đau buồn...

Ngày hôm sau đến rất nhanh, tuần lễ thứ hai cũng vậy, tôi quả thực đã làm việc rất tốt ở cô nhi viện, mức độ yêu thích và chào đón đã có thể gọi là vô tiền khoáng hậu, hehehehe.

Quãng thời gian này ngày nào tâm trạng tôi cũng rạng rỡ như ánh mặt trời, hôm nay cũng không ngoại lệ, vừa về nhà tôi đã nở một nụ cười như bầu trời trong xanh với mọi người

"Tiễn Ni, con về rồi à?" Bác gái chào đón tôi trước tiên bằng chất giọng điệu kì.

"Dạ, hehe"

"Mau đến xem máy ảnh kỹ thuật số mới nhất của bác này" Bác gái cầm trong tay một chiếc máy ảnh xinh xắn, ngồi trên salon vừa hào hứng nghịch nó, vừa vẫy gọi tôi đến.

"Dạ" Tôi hí hửng chạy đến.

"Woa~ máy ảnh đẹp quá chừng", Tôi vừa ngồi xuống cạnh bác gái đã kêu lên

"Đẹp quá phải không? Haha" Bác gái rất đắc ý.

"Bác mới mua ạ? Chắc là đắt lắm"

"Không đắt, không đắt, chẳng cần xu nào"

"0_0"? Gì ạ? Không cần xu nào???"

"Ừ, vì bạn của bác tặng mà, haha"

"Woa~ tốt quá, bác gái thật hạnh phúc"

"Đồ ngốc" Thuần Hy nãy giờ im lặng ngồi ghế đối diện xem báo đột nhiên lên tiếng, đồng thời đứng dậy định bỏ đi. Có phải anh ta bị hết câu "woa" này đến câu "woa" khác của tôi làm cho "woa" đến phát phiền rồi không?

"Thuần Hy đừng đi" Bác gái gọi.

Thuần Hy dừng bước, nhưng không quay người lại. Tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên với tiếng gọi của bác gái.

"Con và Tiễn Ni chụp chung một tấm ảnh đi! Hai đứa vẫn chưa kịp chụp chung tấm nào! Tiễn mẹ có máy ảnh ở đây" Bác gái giơ máy ảnh lên cười hí hóp mắt nhìn chúng tôi.

Chụp ảnh chung?! Trời ạ sao bác gái đột nhiên nảy ra ý tưởng này? Có điều tôi cũng muốn lắm, vấn đề là, anh ta có chịu chụp chung hay không thôi, chắc anh ta sẽ không muốn đâu, dạng người như anh ta thì...

"Được thôi." Thuần Hy nhận lời rất thoải mái

Không thể nào, sao anh ta nhận lời thoải mái quá vậy, có phải là bị đả kích gì rồi không? Chẳng lẽ là, Thôi Anh Ái với anh ta cãi nhau! Hoặc là đã xảy ra vấn đề gì khiến anh ta vô cùng buồn bực.

Tôi vẫn chưa nghĩ xong thì anh ta đã bước đến trước mặt tôi, đột ngột kéo tôi dậy khỏi salon đến một chỗ khá xa bác gái và máy ảnh, ôm choàng lấy tôi.

Trời ạ, sao thế này tôi hoàn toàn giật mình trước những cử chỉ bất ngờ ấy...

"Mẹ ơi, OK rồi!" Anh hét lên với bác gái đang chỉnh máy ảnh, nhưng chưa đầy mấy giây sau đã nói thêm: "Nhưng chỉ chụp được một tấm thôi" Tên đáng ghét, anh nghĩ tôi muốn chụp nhiều ảnh với anh lắm chắc? Anh chết đi! Thề là, tên đáng ghét!

Khoan đã, tại sao tim tôi đập, mặt tôi đỏ như vậy! Sao tôi lại dựa vào anh ta gần như thế -Một tay của anh ôm chặt vai tôi, hơn nữa thân người tôi dựa vào người anh, chiếc cằm nhai nhụi cứng cáp của anh tựa lên trán tôi, hơi thở nóng ấm thổi tóc mái tôi bay bay...

Sao lại thế này?

"Giờ không nên chụp, hai đứa đều làm vẻ mặt khổ não thế kia, làm sao chụp được?" Bác gái giương máy ảnh lên kêu to.

"Tiễn Ni cười lên con, không cười thì sao bác chụp được? Con trai lạnh lùng một tí thì không sao? Nhưng con gái phải cười lên mới xinh đẹp chứ" Bác gái hoa chân múa tay kêu toáng lên với tôi

Có lẽ tôi quá căng thẳng mà hễ căng thẳng thì tôi quên bẵng phải cười như thế nào, làm sao đây! Chết tiệt phải làm sao mới cười được?

Tôi cố gắng vậy...giờ đây tôi giống như một "con chim nhỏ bên người" cố hết sức mỉm cười. Chắc là thế hehe.

"Cô đang nhăn nhó, chứ không phải cười" Tôi nghe thấy giọng nói từ trên cao vẳng xuống

"Vậy anh bảo tôi phải làm thế nào mới là cười?"

"Vẻ mặt lúc cô chơi mèo đuổi chuột với bọn trẻ ở cô nhi viện Bác Nhân ấy". Thuần Hy nói một câu thông thả như vậy, nhưng lại khiến tôi vô cùng sửng sồ...

Anh đã đến nơi tôi làm việc ư? Anh nhìn thấy tôi và bọn trẻ chơi trò mèo đuổi chuột? Anh còn nghiên cứu nụ cười vui vẻ của tôi khi ấy sao? Anh...

Huhuhuhu..~><----- tôi="" xúc="" động="" quá,="" tôi="" vội="" thoát="" ra="" khỏi="" chiếc="" cầm="" đang="" đưa="" lên="" đầu="" tôi="" để="" nhìn="" vào="" mắt="" anh,="" tôi="" muốn="" nhìn="" xem="" đôi="" mắt="" ấy="" lúc="" này="" có="" ánh="" sáng="" của="" tình="" yêu="" thoáng="" qua="" không,="" vì="" tôi="" bỗng="" nhiên="" cảm="" thấy="" sự="" ấm="" áp="" của="" tình="" yêu="" trong="" câu="" nói="" ban="">

Nhưng đúng vào lúc ấy "cách". Một tiếng, flash lóe lên, khoảnh khắc cảm động ấy đã bị chụp một cách thảm hại!

<>

<>

23. Chương 23

CHƯƠNG 56:

KHÔNG THỂ NÀO! LẠI BỊ BẮT CỐC?

Sáng hôm nay, tôi vẫn vui vẻ hào hứng đến cô nhi viện Bác Nhân để làm việc. Gần đây tôi thường đi bộ, vì chỗ làm vốn không xa lắm, mà nhân cơ hội này cũng tập luyện thể thao, tôi phải duy trì thân hình hoàn mỹ của mình chứ. He he (A0A)

Nghĩ đến việc sắp gặp được bọn trẻ đáng yêu, lại nghe thấy chúng gọi không ngớt "Chị Tiễn Ni", "Chị Tiễn Ni", trong lòng tôi cảm thấy ngọt ngào như mật, bước chân nhẹ nhàng hơn... ~^0^~.

Bỗng nhiên, tôi khựng lại. Tôi bắt buộc phải dừng chân, vì phía trước có một đôi chân ngang ngược đang chặn đường đi của tôi, nhưng đôi giày trên đó lại rất tuyệt, hình như là một nhãn hiệu nào đó rất đắt mà tôi không nhớ tên.

Tên chết tiệt nào vậy? Dám cản đường thợ săn ác quỷ này, muốn chết hả! Tôi nghiêng răng ngẩng đầu lên.

T_T Haizzzz~ cứ tưởng ai chơi trò gì, thì ra lại là một anh chàng đẹp trai, một anh chàng đẹp trai hơn những anh chàng đẹp trai bình thường, một anh chàng đẹp trai cao to uy mãnh, một anh chàng đẹp trai cực kỳ.

Ông trời ơi, ông có thể sáng tạo hơn tí được không, có thể đừng quăng một anh chàng đẹp trai trước mặt con một cách vô lý không, ông có biết chuyện này chán phèo đến mức lộn mửa như thế buổi sáng phải ăn rau trưa ăn rau và tối cũng phải ăn rau không?

Haizzzzzz T_T

Cái tên đang đứng trước mặt tôi, có một cái đầu dựng như lông nhím màu vàng kim, nếu tính kỹ hơn thì cái đầu anh ta giống như một loại nhím đột biến gen (tại sao gọi là "nhóm đột biến gen", gọi tắt là "nhím", là vì tôi chưa bao giờ thấy con nhím nào có lông mày này, còn nữa, cũng chưa hề thấy thân một con nhím nào có vẻ nhanh nhẹn biết đánh nhau như vậy.)

"Anh là ai? Muốn làm gì? ==="" tôi sa sầm mặt hỏi.

"Tiểu Khắc!" Tên đứng cạnh tên đầu nhím nhếch nhếch môi.

"Tôi trả lời cho Lão đại! Chúng tôi là bọn bắt cóc!!! Muốn bắt cóc cô!!!" Cái tên Tiểu Khắc kia nói xong một cách nhanh gọn dứt khoát, rồi nhấc bổng tôi lên nhẹ nhàng như một con gà con, "Soạt" một tiếng, hần nhấc tôi lên vai như nhấc một chiếc bao bố, sải bước đi thật nhanh với vận tốc chóng mặt đến mức tôi không kịp kêu cứu.

"(>0<) cứu="" tôi="" với="" cứu="" tôi="" với...="" tôi="" vừa="" liều="" mạng="" chống="" cự="" vừa="" hét="">

Thì ra tên đầu nhím được gọi là "anh Long", là lão đại của bọn khốn kia.

"Tốt! Lên!" Cái tên "anh Long" kia, không, cứ gọi là đầu nhím thì hay hơn, tên nhím chết tiệt vừa ra lệnh, năm tên khốn kia đã tràn lên, còn lại một tên giữ chặt tôi, khiến tôi không nhúc nhích gì được.

Hai nắm đấm không đánh lại bốn tay, huống hồ năm tên đang bao vây một mình Tú Triết. Không lâu sau, cậu ấy rỏ ra lực bất tòng tâm, chỉ biết trốn, không có chỗ phản kích.

A_0 "Ồi- không ổn, cậu ấy bị một tên đấm trúng mũi rồi, một dòng máu tươi đang rỉ ra, nổi bật đến hoa mắt.

Trời ơi, Tú Triết đáng thương của tôi...

Nhưng tại sao? Tại sao tôi lại đau như vậy? Giống như cú đấm ban nãy là giáng xuống người tôi ấy...

Tôi giống như một con búp bê bị bóp quá chặt, toàn thân co rút đến nỗi không chịu nổi áp lực, run lẩy bẩy. Một luồng hơi nóng đang xộc thẳng từ tim lên mắt tôi. Không biết sức lực ở đâu ra, tôi một chân đạp văng cái tên đang giữ tôi ra, nhảy xuống xe, co chặt nắm đấm, mang theo một quyết tâm lớn lao, lao ào đến Tú Triết lúc này đã bị đánh ngã xuống đất...

"Bắt lấy cô ta! Bắt lấy cô ta!" Tên đầu nhím chết tiệt thấy tôi chạy gần vào Tú Triết, gầm lên ra hiệu cho bọn khốn đang đánh đấm hăng say.

"Tú Triết..."

Tôi liều mạng đẩy ba tên đang bao vây và tiến hành bạo lực nghiêm trọng với Tú Triết, và cậu ấy đã hiện ra hoàn toàn trước mắt tôi. Cậu ấy gần như đã rơi vào trạng thái hôn mê, dòng máu to tràn mũi, miệng rỉ ra thắm ứ hơn nửa khuôn mặt, đáng vẽ bị thấm chưa từng thấy khiến nước mắt tôi vỡ tràn...

Tôi muốn đến đỡ cậu ấy dậy, sau đó kéo cậu ấy bỏ chạy nhưng bọn kia đã bao vây tóm chặt chân tay tôi, hung hăng khiêng tôi lên xe, khởi động máy. Tôi dầm đĩa nước mắt nhìn Tú Triết đang nằm dưới đất không nhúc nhích, kêu gào điên cuồng: "Tú Triết-: Tú Triết-!"

Cậu ấy không phản ứng, không thể phản ứng được gì nữa. Khoảng cách mỗi lúc một xa... rất xa...

Tôi gào khóc trên xe, nhưng bọn lòng dạ gang thép chết tiệt kia không hề có ý định thông cảm, mặc cho nước mắt tôi chảy nhiều hơn cả Thái Bình Dương! Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét! Hu hu...

Cuối cùng chiếc xe dừng lại trước một tòa nhà đã bị bỏ hoang từ lâu...

Bọn khốn chết giẫm, tôi có chân tự tôi đi được, sao cứ phải khiêng mãi thế? Có nhầm không đấy, lại còn trói tôi vào cột?! Ồi chao, tay tôi bị dây cửa vào đau quá...

Sau đó, tên đầu nhím bắt đầu lôi điện thoại di động ra gọi điện...

"Alô, ha ha, Kim Thuần Hy hả? Chào cậu, tôi là Long Nhật Nhất, còn nhớ tôi chứ? Ha ha!" Cả căn phòng đầy ắp tiếng cười đắc ý của hắn ta!

A_0 "Hả? Thì ra hắn chính là Long Nhật Nhất - "Bạn trai" nghe đồn rất bạo lực của Tịnh Mỹ?!!

Tôi đã từng nghe Tịnh Mỹ nhắc đến cái tên này không chỉ một lần, nhưng đến tận hôm nay mới nhìn thấy người thật. Chắc chắn hắn biết tôi là bạn thân nhất của Tịnh Mỹ chứ, tại sao lại còn bắt cóc?! Tôi và hắn có liên quan gì đến nhau đâu!! Tôi thề, tôi chưa bao giờ nói xấu hắn trước mặt Tịnh Mỹ!!!

Đúng rồi, làm sao hắn biết số điện thoại của Thuần Hy? Chẳng lẽ... hắn bắt cóc tôi là vì Thuần Hy???

Trời ơi, giữa Thuần Hy và hắn đã xảy ra chuyện gì? Chắc bọn chúng không làm gì anh chứ???

"Ồ, không có gì, tôi chỉ muốn cho cậu nghe một giọng nói rất dễ thương." Long Nhật Nhất nói, rồi rút phắc chiếc khăn bẩn thỉu ra khỏi miệng tôi.

"Cái tên đầu nhím chết tiệt kia, tại sao bắt cóc tôi? (>0<)" tôi=" " vươn=" " mắt=" " hỏi=" ">

Tưởng mình đẹp trai rồi muốn làm gì thì làm hả? Tôi thề, đợi tôi chạy thoát, tôi sẽ báo thù!!! Để hắn biết được sự lợi hại của thợ săn ác quỷ!!!

"Thế nào? Nghe thấy rõ rồi chứ? Có phải rất đáng yêu không??? Ha ha ha ha-!" Hấn phớt lờ tôi, cười ha ha với cái điện thoại.

A_0" Hấn muốn làm... làm gì thế? Đáng ghét!!! Chết tiệt!!! Định lợi dụng tôi để đối phó với Thuần Hy ư???

"Tôi không muốn làm gì hết, nghe nói cậu và 'con ngựa' của cậu tình cảm rất tốt đẹp, không biết thực tế thì sao. Hay hôm nay cả nhà cùng chơi một trò đi. Ha ha ha-!"

Gì chứ?? Trò chơi??? Chắc hẳn định lừa Thuần Hy đến để đánh anh ấy một trận rồi! Trời ơi, tên này quá ư là bỉ ổi!!!

"Đừng! (>0<) thuần="" hy="" anh="" đừng="" đến!="" đừng="" bao="" giờ="" đến="" đây!="" tôi="" liều="" mạng="" gào="" lên="" với="" chiếc="" điện="" thoại="" của="" long="" nhật="" nhất.="" nếu="" đánh="" nhau="" thật,="" làm="" sao="" anh="" thắng="" nổi="" dám="" đe="" tiện="">

"Cái con bé chết tiệt, câm miệng! Đừng làm ảnh hưởng đến lão đại đang gọi điện!" tên khốn đứng kế bên gầm lên hung ác.

"Kim Thuần Hy cậu nghe kìa, 'con ngựa' của cậu tốt với cậu quá nhỉ? Cô ta sợ cậu sẽ bị tôi đánh chết, cậu có sợ không? Ha ha ha-! Không sao, không cần đến gấp! 'Ngựa' của cậu cũng xinh xắn, vả lại rất quyến rũ, nếu cậu không đến thì cậu em thủ hạ của tôi sẽ chăm sóc cô bé cẩn thận."

"Anh yên chí đi, anh ấy sẽ không đến đâu, vì tôi không phải là bạn gái anh ấy, anh ấy cũng không hề thích tôi! Hứ~!" Tôi gào lên với Long Nhật Nhất.

Thật là, Rốt cuộc là tên đáng chết nào hiểu nhầm tôi là ngựa của Thuần Hy chứ, thị phi đúng là đáng sợ!

"Con bé này, có kêu gào gì cũng vô ích, hấn đã nhận lời đến rồi mà, mà lại còn đến đây ngay nữa chứ. Ha ha"

Cái gì? Thuần Hy nhận lời rồi? Vì tôi? Không thể nào!!! Đừng mà.. .>_<

"Tôi nói cho cậu biết địa chỉ, trong nhà máy hoang trên đường Đức Nhân, số 454 đi thẳng khoảng 200 mét là tới. Nếu cậu báo cảnh sát, hoặc đưa trợ thủ đến, tôi không dám bảo đảm 'ngựa' của cậu an toàn đâu..."

A_0"... Trời ơi, hấn ta đang dọa dẫm Thuần Hy! Một mình Thuần Hy đến sẽ rất nguy hiểm-!

"Ha ha ha ha-! Tôi đợi cậu, nhanh lên! Bye bye ~!~! ha ha ha!" hấn nói xong bèn dập ngay điện thoại. Trời ơi, tôi muốn chết...

Hu hu... tại sao... tại sao không để tôi chết đi, tôi chết rồi họ sẽ không uy hiếp được Thuần Hy nữa...

Thuần Hy, anh đừng đến, tại sao anh lại nhận lời chứ? Trò chơi mà hấn nói nhất định là rất đáng sợ! Anh là đồ ngốc! Ngốc! Đần! Đần heo...

Tôi phải làm sao? Phải làm sao? >_< tóm="" lại="" phải="" làm="" gì="" đây?="" chẳng="" lẽ="" chỉ="" có="" nước="" mở="" mắt="" trần="" trần="" nhìn="" thuần="" hy="" đến="" nộp="" mạng="" hay="">

Nhưng, nhưng... ngoài chuyện đó ra, tôi chẳng có cách nào khác cả...

Thuần Hy, xin anh, đừng đến, đừng đến, nhất định không được đến...

Không biết Tú Triết ra sao rồi, cậu ấy có chuyện gì không? Nhất định sẽ không sao đâu, tôi còn nhớ cái lần Thuần Hy cưỡng ép tôi vào bệnh viện Ái Nhân thăm cậu ấy. Hôm đó cậu ấy đang nằm dài trên giường bệnh như xác chết, nhưng hôm sau đã nhảy nhót xuất hiện trong lớp tôi...

Tú Triết, cậu có nghe thấy tớ đang nói không? Cậu sẽ không sao đâu, nhất định thế... Khó chịu quá, cảm giác ở đây không dễ chịu tí nào... T_T

Khó chịu đến mấy cũng không sao, chỉ cần Thuần Hy không đến, chỉ cần Tú Triết bình an...

<>

<>Chương 58:

TRÒ CHƠI TÀN NHÂN

Không biết mấy tỷ năm đã trôi qua, "rầm" một tiếng cánh cửa ấy bị đập tung, tất cả mọi người đều giật mình, đồng loạt nhìn hết ra cửa.

A_0 Là Thuần Hy! Là Thuần Hy đã lôi tôi vào bệnh viện như kéo một cây chổi quét nhà! Là Thuần Hy suốt ngày gọi tôi là "đồ ngốc"! Là anh ấy! Là Thuần Hy đã khiến tôi bắt đầu rung động thật sự!

"(>0<) thuần=" hy,=" tại=" sao=" anh=" lại=" đến?=" anh=" mau=" chạy=" đi,=" chạy=" đi,=" không=" biết=" bọn=" chúng=" sẽ=" đối=" phó=" với=" anh=" bằng=" trò=" nào=" đâu.=" chắc=" chắn=" anh=" sẽ=" bị=" đánh=" chết=" cho=" xem!=" anh=" mau=" chạy=" đi,=" chạy=" đi,=" có=" nghe=" thấy=" tôi=" nói=" không?=" chạy=" đi..."=" tôi=" hoảng=" loạn=" gào=" lên=" với=" thuần=" hy,=" nhưng=" tôi=" vẫn=" chưa=" gào=" xong=" thì=" tên=" "tiểu=" khắc=" đáng=" ghét=" đã=" dùng=" chiếc=" khăn=" thối=" kia=" nhét=" vào=" miệng=" tôi,=" tôi=" chỉ=" còn=" nước=" gào=" lên=" mơ=" hồ=" "ư=" ư=">

":->:> Đúng thế, Kim Thuần Hy, cậu đến nhanh thật, xem ra cậu có vẻ rất căng thẳng nhỉ? Ha ha ha ha-! /-D" Long Nhật Nhất cười vẻ quái lạ với Thuần Hy, cái tên này, đẹp trai như thế thật là uống phỉ.

"Cậu muốn gì?" Thuần Hy lạnh lùng nhìn hắn, không hề hoảng hốt.

"Trong điện thoại đã nói rồi đó! Muốn chơi một trò với cậu!"

"Nói rõ hơn!"

Long Nhật Nhất đưa mắt ra hiệu ột tên đứng gần: "A Thản, nói cho cậu ta biết!"

Cái tên "A Thản" gật gật đầu, cười xấu xa: "Nghe đây, trò chơi này rất là kích thích đấy-!! Cậu và con ngựa của cậu một nhóm, tôi và Tiểu Khắc một nhóm, đối kháng công bằng, ha ha! Chỉ cần cậu không chịu thua trong vòng 30 phút, thì xem như qua cửa, hai người có thể rời khỏi đây! Đơn giản quá nhỉ? Có điều, để kiểm chứng tình cảm hai người sâu sắc đến đâu, phải còn một điều kiện nho nhỏ nữa..."

Hắn vừa nói thì tên Tiểu Khắc bỗng thả tôi ra! Tôi rút phất chiếc khăn trong miệng mình, cố hết sức ném vào một góc phía xa! Nhưng mà-, hu hu-, tên đáng ghét! Lại muốn làm gì đây? Hắn kéo tay tôi ra sau lưng và giữ chặt, rất chặt! Cái tên đáng chém chết kia! Đồ khốn!

"Điều kiện gì?" Ánh mắt tỉnh "kim" của Thuần Hy đang phát ra ánh sáng lạnh lẽo, chiếu vào mặt tên Long Nhật Nhất.

"Kim Thuần Hy, chưa gì đã sợ rồi à? Tôi chỉ muốn trói hai người vào với nhau, để hai người sát cánh tác chiến ấy mà."

Trời ơi, chúng kéo đầu dây đang buộc chặt tay tôi đến, đầu kia buộc vào eo của Thuần Hy??? Bọn chúng muốn làm gì??? Cứ như vậy, chỉ cần Thuần Hy hơi động dậy một tí, tôi sẽ bị sợi dây kéo ngã bở chửng.

"Được! Vậy thì trò chơi bắt đầu nhé. Chú ý vào con ngựa của cậu. ha ha ha ha-!" Long Nhật Nhất chết tiệt, hắn ta có "lòng tốt" gì đây chứ?! Rõ ràng là muốn Thuần Hy phân tâm rồi!

Em đang rất ổn! Thuần Hy! Đừng quan tâm đến em, cứ chuyên tâm đối phó với bọn kia!

Cái tên "A Thản" co chặt nắm đấm vung về phía Thuần Hy. Nhưng Thuần Hy vừa tránh sang một bên, tôi đã bị sợi dây kéo ngã nhào! Huh u hu hu- đau quá!

"Cẩn thận!" Thuần Hy hoàn toàn bất chấp thận mưa dầm đá giáng lên người, quay mặt lên gào với tôi.

Ánh mắt của anh không còn lạnh lẽo, mà tràn đầy sự quan tâm ảm áp, khiến trái tim tôi đập dồn, nước mắt rơi tí tách ra khỏi hàng phòng ngự của khóe mắt, thỏa sức lăn dài trên mặt...

Sau đó để bảo vệ tôi, Thuần Hy gần như không nhúc nhích thân người nữa, chỉ đứng ở chỗ cũ, khó nhọc kháng cự lại sự tiến công của hai tên khốn A Thản và Tiểu Khắc...

Nắm đấm của chúng giáng xuống người Thuần Hy một cách vô cảm, một đấm hai đấm,... mười đấm, mười lăm đấm, hai mươi đấm...

Mỗi một đấm đều nặng, mỗi một đấm đều rất "kêu", mỗi một đấm đều rất đau, đau như thể đang giáng xuống người tôi, khiến trái tim tôi tan nát...

Nhưng Thuần Hy không hề gục ngã, không hề... Anh vẫn kiên cường đứng thẳng, dùng hai tay che chở đỡ bốn đấm tay điên cuồng kia...

Tại sao anh ấy không tránh đi? Chỉ vì anh sợ tôi bị thương, anh sợ tôi lại bị ngã, nên mới như thế... Vì tôi, tất cả đều do tôi, tất cả... tất cả... —>_<>

A__A Trời ơi, tại sao 30 phút lại chậm như thế? Tại sao? Ông lão thời gian ơi, bác thời gian ơi, ông thời gian ơi, xin người đại từ đại bi qua nhanh một chút có được không, xin người đẩy, tôi thật sự cầu xin người mà...

—A__0— Trời ơi, anh chảy máu rồi, chảy máu rồi, chảy máu rồi, chảy rất nhiều máu.... Huhuh u hu ... Anh chảy nhiều máu quá...

Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, cái tên đầu nhím chết tiệt, cái tên Long Nhật Nhất đáng chém chết, tôi nguyện rửa hận bị dày xuống mười tám tầng địa ngục, mãi mãi không được siêu thoát, người đi chết đi...

Đừng đánh nữa mà, xin các người đừng đánh nữa.

Tôi chưa bao giờ đau khổ như vậy, chưa bao giờ...

Tôi nhắm nghiền mắt lại, không thể đối diện với vẻ bi thảm đáng thương của Thuần Hy, không thể đối diện...

Trời ơi, nếu anh chết thì phải làm thế nào? Nếu anh bị đánh chết thì phải làm sao? Nếu anh bị đánh chết thật thì phải làm sao? Tôi cũng không muốn sống nữa, tôi không sống nữa, tôi sẽ chết theo anh ấy...

Quách Tiễn Ni, mi bị sao thế? Trái tim sao mà đau đớn đến vậy? Tại sao?

Vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì mới được? Vì mình thích anh ấy đúng không? Quách Tiễn Ni yêu Kim Thuần Hy đúng không?

>_< đúng!!=""" tôi="" yêu="" anh="" ấy!="" tôi="" yêu="" kim="" thuần="" hy!="" quách="" tiên="" ni="" yêu="" kim="" thuần="">

Mỹ thiếu nữ siêu dũng cảm đã kinh qua 99 lần yêu đương - thợ săn ác quỷ - Quách Tiễn Ni - tôi, cuối cùng trong hành động săn ác quỷ thứ 100 đã có tình cảm thật sự, yêu ác quỷ mục tiêu của mình!

"Bốp-!" Hai tên con trai không hề có sự phòng bị đã bị tôi đâm sầm, ngã nhào xuống đất, nhưng Thuần Hy, Thuần Hy của tôi cũng bị sợi dây kéo ngã...

Hai tên khốn ấy còn định sử dụng bạo lực, nhưng bị Long Nhật Nhất ngăn lại: "Đồ ăn hại! Chúng thắng rồi!!! Đi tháo dây cho chúng!!!"

"Thuần Hy!" Một giây sau khi sợi dây trên tay vừa được tháo ra, tôi lập tức bắt chắp tất cả chồm đến chỗ Kim Thuần Hy.

Thuần Hy, anh có nghe thấy không? Chúng ta thắng rồi! Không ai có thể đánh bại chúng ta!!!

Nhìn đáng vẻ thê thảm của anh, nước mắt cổ kim nén nay lại tuôn trào, rơi trên mặt anh, hòa cùng với máu, trong tích tắc trở thành "nước máu"...

"... Cô... không sao chứ..." Thuần Hy khó nhọc mở mắt, thều thào hỏi.

"Không sao, em không sao hết!" Tôi cố nặn ra một nụ cười với anh, bắt chắp nước mắt đang dâng lên...

"... Không sao thì tốt..." Anh nói bốn chữ như thế rồi nhắm mắt lại, đôi mắt tuyệt đẹp lạnh lùng đã khiến bao thiếu nữ say mê... "Thuần Hy-! Thuần Hy-!"

"Thuần Hy anh sao vậy-? Thuần Hy anh tỉnh lại đi. Thuần Hy anh đừng dọa em... Thuần Hy..."

Anh... anh... sẽ không chết chứ? Một cảm giác hoảng sợ kinh khủng bỗng tràn ngập toàn thân tôi...

"Thuần Hy anh không thể chết... Thuần Hy... hu hu hu hu..."

Tôi phải làm sao, làm sao đây, tóm lại tôi phải làm gì... Thuần Hy, anh không thể chết được, Thuần Hy mà chết thì em cũng không muốn sống nữa...

Thuần Hy, anh ấy đã vì tôi, đây đã là lần thứ ba anh cứu tôi rồi, tôi nợ anh quá nhiều, cả đời này, không, mấy đời tôi cũng không trả hết... Thuần Hy, tỉnh dậy đi, Thuần Hy anh không thể đi được, Thuần Hy em còn phải trả nợ cho anh mà, món nợ lớn như thế, anh nữ nào không cần em trả... hu hu hu....>_<>

Tim tôi đau quá, tim tôi chưa bao giờ đau đớn như giờ phút này, đau đến mức tôi gần như ngất đi, đến mức tôi chỉ muốn chết, thật sự muốn chết...

Nếu Thuần Hy chết thì tôi phải làm sao, tôi chắc chắn sẽ không sống được nữa, từng phút từng giây đều không sống được...

"Oa oa—..." >_< tôi=" " khóc=" " to,=" " cả=" " một=" " nhà=" " máy=" " đều=" " tràn=" " ngập=" " tiếng=" " khóc=" " đau=" " thương=" " tuyệt=" " vọng=" " của=" ">

Cuối cùng tôi đã nghĩ đến việc đưa ngón tay đang run bần của mình lên chạm mũi anh, may quá, còn thở...

"Anh chưa chết! Chưa bỏ mình đi!" Tôi vui sướng ôm lấy Thuần Hy, lay lắc thật mạnh.

"Mau gọi cấp cứu! Đỡ ngực! -_- " Thuần Hy khẽ tỉnh lại trong lòng tôi, đau khổ thốt ra.

Thuần Hy và Tú Triết cùng vào một bệnh viện, vì thế tôi cũng xin nghỉ ở Cô nhi viện, cùng lúc chăm sóc cho hai người, cũng may hai người này thân thể đều làm từ thép, bình phục rất nhanh. Có điều chăm sóc hai bảo bối sống này đúng là đau khổ quá! Lại còn phải giấu người nhà của cả hai, làm một mình tôi bận rộn, đúng là còn cực khổ hơn đi làm!

Có điều, cảm ơn Thượng đế! Họ đã khỏe mạnh lại rồi. Tôi vui quá, thật sự rất vui... Tạ trời tạ đất!!! He he!!! He he!!!

<>

<>

24. Chương 24

Chương 59:

Tôi cầu được thể "đại hung"

"Thuần Hy, cẩn thận!" Tôi lại giật mình trong giấc mơ.

Sự kiện Long Nhật Nhất bắt cóc tôi đã qua lâu rồi, nhưng tôi vẫn không quên được chuyện Thuần Hy vì tôi mà bị đánh dã man như vậy.

Tức chết đi được, Quách Tiễn Ni tôi đã lẫn lộn giang hồ mười sáu năm rồi, còn cần cái đồ ngực như anh đến đỡ đạn giùm hay sao? Đúng là không tự lượng sức!!! Lại còn dám chảy máu vì tôi nữa, đó chẳng phải rõ ràng ràng là khiến tôi lại nợ một món nợ tình nghĩa hay sao? Làm sao trả cho hết đây? Ghét quá.

Nhưng....cái dáng vẻ của anh lúc bị đánh đập dã man mà vẫn hiên ngang, không gục ngã ấy..... đúng là tuyệt chết đi được! He he.

Quãng thời gian này, vẻ mặt đóng băng ngàn năm của Kim Thuần Hy hình như cũng đã có thay đổi tích cực, xuất hiện hiện tượng rã đông. He he, xem ra Quách Tiễn Ni này với thành thích "vàng" 99 lần chiến thắng trên tình trường vẫn phong độ như cũ, Thuần hy còn không chịu thua đi. Ha ha ha ha.

Tệ quá, hôm sau là lễ Tình nhân rồi, không được, tôi phải làm chocolate nhanh chóng mới được.

"Woa, Tiễn Ni, con muốn là chocolate à?" bác gái hỏi tôi.

"Dạ, hình như quá muộn thì phải, vả lại con cũng chẳng biết làm."

"Không muộn, không muộn, bác cứ đợi con nhắc đến chuyện này! Tốt quá, tương lai của Thuần Hy nhà ta đã có hy vọng rồi!"

"Tiễn Ni, nói gì thì nói bố con trước kia cũng từng là đầu bếp. Con gái đầu bếp mà làm bánh kem thì tệ thế nào được. Nhất định phải cố gắng biết chưa?"

"Dạ"

Hai tiếng sau, tôi ra khỏi nhà bếp với vẻ mặt hối lỗi

"Hu hu hu.... bác gái, con xin lỗi, không ngờ lại thành ra thế này" Tôi nhìn nhà bếp thảm hại, khóc lóc xin lỗi.

"không..... không sao..." vẻ mặt kinh hoàng của bác gái hiển nhiên là vẫn chưa tỉnh ra khỏi tai nạn kia.

"Thế này nhé, chúng ta thử lại lần nữa bác nhé!" Quách Tiễn Ni này làm sao dễ dàng bỏ cuộc thế được, tôi không tin là có chuyện gì tôi không làm được!

"Hử..... à....ờ..... không cần, không cần!"

Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của tôi, bác gái lập tức nói:

"Tiễn Ni, chắc con không biết, gần đây người ta ít tặng chocolate trong Lễ Tình Nhân. Bác nghe nói bọn trẻ bây giờ rất thích tặng những món quà nho nhỏ có ý nghĩa. Hay là con đi cầu một cái bùa bình an cho Thuần Hy nhà ta đi, chẳng phải nó trước đây đã bị thương vì đánh bóng hay sao?"

"Ồ..."Nghe bác gái nói đến đây, trong lòng tôi cảm thấy vô cùng hổ thẹn. T_T

Bác gái vẫn nghĩ rằng Thuần Hy trong lúc đánh bóng đã va chạm với người khác mà bị thương. Không biết vì sao Thuần Hy không chịu cho tôi nói ra sự thật. Được thôi, có lẽ giúp Thuần Hy cầu một quả sẽ càng hữu dụng hơn chẳng,

Bốn tiếng sau khi trải qua thảm họa nhà bếp, cuối cùng tôi cũng phì phà phì phò đến được trước chùa Phật Pháp.

Trời ơi, hôm nay có phải ngày đại hạn của tôi không?

Trên đường đến chùa, đầu tiên tôi bắt nhầm tàu điện ngầm, sau đó bắt cần vượt đèn đỏ bị chú cảnh sát phạt, giải quyết hết nửa tiếng đồng hồ. Sau đó giữa đường gặp chuyện bất bình, tôi vung dao tương trợ một bạn gái bị một tên con trai bắt nạt, lại bị đôi "vợ chồng" đang kì cãi nhau hăng máu "quạt" ột trận tơi bời. Cuối cùng lúc gần đến nơi, tôi lại vô tình đạp lên đuôi một con chó đang ngủ say, bị đuổi chạy cả đoạn đường T_T

Chùa miếu cái gì chứ, nếu không phải bác gái dặn đi dặn lại là phải đến ngôi chùa này, và nói quẻ của chùa này là linh nhất, thì tôi đã không tới rồi.

Cho qua đi, dù thế nào tôi cũng đã đến nơi an toàn, đến rút quẻ vậy.

"Rút cái gì cho tốt nhé, rút quẻ sự nghiệp trước đã" he he, gần đây sống với Bồ tát mặt lạnh rất vui vẻ, xem ra hành động sẵn ác quỷ bản beta của tôi sắp hoàn thành rồi.

" A >.< đại="" hung???="" sao="" lại="" thế="" này?="" chắc="" chắn="" đã="" nhằm="" lần="" rồi,="" đổi="" cái="" khác="" vậy. ="">

"Hừm! lần này rút quẻ tình yêu vậy!"

"AAAAAA, Đại hung?" Có nhầm không vậy, Bồ tát ơi, người đang xử lý con hay sao?

"AAAAAA,Gì chứ? Sao toàn đại hung thế này!!!!" chơi tôi hả? Cái chùa quý quái gì thế này, có phải tất cả các quẻ đều là hung???

"Woa, Thượng Quân, anh nhìn xem này, em đã cầu được đại cát cho tình yêu chúng mình rồi!" Một giọng con gái eo ề eo ọt văng đến tai tôi.

"Thật à? Em cũng cầu đại cát cho việc học và sự nghiệp của anh đi."

"Hừm, gì thế, một đôi quý sứ! cố tình chọc tức tôi à, dám động thổ trên đầu Quách Tiên Ni này ư? Không muốn sống nữa chắc."

"Khoan, hai người bắt nhân vì phú quý kia, chiếm bao nhiêu quẻ đại cát thế hả? mau đưa ra đây thì bổn tiểu thư sẽ tha cho..." Đúng là phong độ của nữ hiệp thời cổ, ha ha, chỉ cần tôi ra tay, chắc chắn sẽ làm đầu ra đó. Ha ha ha.....

Tôi dương dương đắc ý cầm một đồng "đại cát" vừa cướp về, khoan khoái bước ra cổng lớn của chùa.

"Í, chẳng phải Thuần Hy kia ư? Anh ấy đến đây làm gì thế? Anh bảo với mình hôm nay là phải dậy thêm cho đứa trẻ nào cơ mà?" Tôi bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc phía trước, tệ hại, không thể để anh thấy tôi đang ở đây được, nếu không thì ngày mai làm sao cho anh một surprise được, trốn mau!!!

Tôi nấp vào một góc, định đợi Thuần Hy đi rồi mới xuất hiện, lần này tôi nhất định phải cẩn thận mới được, ở cái tên thiên tài này cái gì cũng tốt, mắt tốt đến mức ngoài mười mét mà rơi một đồng xu trên đất cũng nhìn thấy rõ.

Í, sao anh ấy đứng ở đó bất động thế? Ồ, đúng rồi, chắc là đợi đứa trẻ anh nhận dạy thêm ý mà.

"Xin lỗi bắt cậu đợi lâu quá!" Một bóng dáng vui vẻ chạy đến bên anh ý, gương mặt xinh đẹp, thân hình hoàn mỹ, không phải mục phu thủy Thôi Anh Anh thì là ai?

Gì chứ, Muộn thế này rồi, anh phải đợi đứa trẻ anh dậy thêm chứ, sao lại đợi cô ta? Bình Tĩnh! Bình tĩnh! Không được nghĩ bậy bạ! Có lẽ, họ chỉ tình cờ cùng đường thôi, phải, bạn học cùng đi với nhau cũng là chuyện bình thường mà, đúng, nhất định là thế rồi.

Nhưng..... nhưng sao họ lại cùng đến nơi này chứ? Đây là khu nhà ở mà..... A tôi nhìn thấy cô giúp việc bước ra đón, thế thì, đây chính là nhà của mục phu thủy....O, tôi hiểu rồi, chắc là Thuần Hy đưa cô ta về nhà.

"Thuần Hy vào nhà đi!"

"Ừ!"

"Tớ đói bụng quá, mau vào ăn cơm!"

"Ừ"

.... Sao lại thế chứ? Tại sao!!!!!! Chẳng lẽ Thuần Hy không chỉ đưa cô ta về nhà thôi ư? Tôi nhìn theo bóng Thuần Hy khuất dạng vào nhà mục phu thủy, lâu lắm không xuất hiện trở lại....

Không thể nào, có lẽ... có lẽ anh ấy chỉ đến nhà cô ta lấy bài tập.

Tôi không nhớ mình đã đến chỗ nào, và cũng chẳng nhớ rốt cuộc đã về nhà bằng cách nào, việc duy nhất tôi nhớ được là sau hai tiếng đồng hồ dài dằng dặc qua đi, Thuần Hy vẫn không ra khỏi nhà mục phu thủy đó.

Đầu óc tôi "ùng" một tiếng, những từ bốn phương tám hướng xông đến đập vào đầu tôi: họ đang ở bên nhau, họ đang ở bên nhau, họ đang ở bên nhau, họ đang ở bên nhau... Tôi đau đớn đến mức không muốn sống nữa... Hu hu hu hu....

Tôi về nhà và đóng chặt cửa lại, bò ra giường, để nước mắt cay đắng này nhấn chìm trái tim tôi đi. Hu hu hu.....

<>

<>Chương 60:

Lễ tình nhân đầy nước mắt

Hôm sau tỉnh dậy.

"Tiên Ni, con sao vậy?" Bác trai nhìn thấy tôi, miệng há to đến mức có thể nhét vừa một quả bóng rổ.

"Có gì đâu ạ, sao vậy bác? Nhìn con lạ lắm à?"

"ừ, kì quái lắm, mắt con đỏ quá, mặt cũng gầy đi." Bác gái thương xót.

Sức mạnh tình yêu to lớn zậy sao? Chỉ trong một đêm đã biến một khuôn mặt thành gầy gộc, đúng là thuốc thần để giảm béo...

"Oái oái, Quách Cái là yêu quái!" tên tiểu quỷ Thuần Hiến càng khoa trương hơn.

"Cái gì?" Tôi lờm nó một cái. Em trai nhỏ Thuần Hiến thân yêu, xin lỗi nhé, đừng có chọc chị, tâm trạng chị hôm nay không tốt đâu, không chừng lúc nào cũng có thể biến thành yêu quái đấy.

"Có phải con quá chăm chỉ không?" Bác gái hỏi có vẻ quan tâm.

"Không phải, do con ngủ không ngon thôi."

"bác thấy hay cứ xin nghỉ đi!"

"Dạ không ạ! Có gì nghiêm trọng đâu ạ!"

"Đúng rồi, nếu con thấy không khỏe thì bảo Thuần Hy, bảo nó đưa con về."

Cùng lúc đại não tôi nhận được câu nói này thì thần kinh tôi cũng bắt đầu hoảng loạn, tôi thất thần trong một lúc. Bác gái yêu quý, tại sao, tại sao đang yên đang lành bác lại nhắc đến cái tên đó, bác có biết vậy là rất tàn nhẫn với con không? Đúng là rất tàn nhẫn! T_T Nhưng sao có thể trách bác gái được chứ, bác vô tội mà, đáng trách là tôi thôi, trách chính mình ấy, đáng lẽ ngay từ đầu, tôi không nên thích anh ấy....

"Mặt chị giống yêu quái ấy, anh ấy nhìn thấy mà không giết mình chết khiếp mới lạ!" Thuần Hiến lại khoét sâu thêm nỗi đau của tôi.

"Đúng rồi, sao chị không nghĩ đến điểm này nhỉ!" Tôi cười hí hí đáp lại nó.

"A_A..." Nó trợn mắt há mồm với tôi, dáng vẻ rất kinh ngạc, chắc chắn là bị tôi dọa cho giật mình rồi, vì theo logic thông thường thì, lúc này tôi sẽ gào lên: "em nói cái gì? Chị đánh chết em." Vừa giờ cặp sách lên đuối nó chạy vòng vòng mới thôi.

"con đi học đây, tạm biệt" tôi tặng cả nhà một nụ cười, tuy biết rằng còn xấu tệ hơn cả khóc.

"Tiễn Ni, con không ăn sáng à?" Bác gái gọi tôi lại

"Con không muốn ăn" Vừa nói, vừa xách cặp ra khỏi nhà. Hôm nay là Lễ Tình Nhân, nhưng lại lạnh quá!

Trên đường đến trường, nhìn từng cặp tình nhân qua lại trên phố, vào lúc này ngày hôm qua, có lẽ tôi cũng đang mong mỗi ngày hôm nay như bao nữ sinh khác, nhưng bây giờ, thậm chí đúng khi đi học cùng Thuần Hy tôi cũng chẳng có nữa.

Tôi tự hỏi: Quách Tiễn Ni, có phải người đã đến lúc bắt buộc phải bỏ cuộc? Quê "đại hung" ấy có phải đã được mặc định trước rồi không?

Không đúng, Quách Tiễn Ni, sự thực có lẽ không như mi tưởng tượng, mi phải làm rõ chuyện này. Trong lòng tôi một tiếng nói yếu ớt đang chống cự.

"Alo..Thuần Hy...." tôi đi vừa gọi di động cho Thuần Hy

"...Cô đi trước rồi hả? Chuyện gì thế?" Xem ra anh ấy cũng vừa ngủ dậy

"Em..." không biết vì sao tôi không thốt ra được, lại có phần sợ hãi chân tướng thực sự. Chết tiệt, Quách Tiễn Ni dám nói dám làm trước kia đâu rồi?

"Hử?"

"ồ, em muốn hẹn anh tối nay đến tiệm bánh kem, cái tiệm anh biết rồi ấy, 9h tối, em ở đó đợi anh, không gặp không về." Có lẽ, tôi nên đích thân đối mặt với anh ấy thì tốt hơn.

Trong nỗi phập phồng thấp thỏm, đêm chỉ dành cho các cặp tình nhân cuối cùng đã đến.

Buổi tối khi tôi vừa ra khỏi cửa, hơi lạnh đã nhe nanh giờ vuốt ập đến, chui vào từng lỗ chân lông, không tha bất kì nơi nào.

Bông tuyết vui vẻ bay khắp nơi, trái tim tôi lại lang thang vô định! Thần Mùa Đông đang chơi trò đố vui gì với con người đây mà, chẳng lẽ ông ta cũng vui vì lễ tình nhân hay sao?

"Nào nào, tôi là một chú ỉn con...." Tiếng chuông điện thoại phá vỡ dòng suy nghĩ, tôi nghe điện, là Tú Triết.

"Ha ha, Tiến Ni, tối nay tớ đứng bên hồ phun nước quảng trường Tê Hòa đợi cậu, có một bất ngờ rất lớn đang chờ cậu, nhất định phải đến đây!"

"Tớ có việc, không đến được." Xin lỗi nhé, Tú Triết, hôm nay thực sự tớ chẳng có tâm trạng nào....

"Vậy cậu cứ giải quyết việc của cậu đi rồi tới sau, tớ sẽ đợi cậu ở đây, không đến sẽ là đầu heo!" Có lẽ sợ tôi lại từ chối nên Tú Triết cúp máy luôn.

Tên ngố này, vẫn tính khí như trước kia, nhưng...tại sao, tại sao tôi hôm nay cũng chẳng đầu vô mồm lại được với cậu ta? Quách Tiến Ni mi rốt cuộc là bị gì vậy? Chẳng lẽ thực sự đã bị trúng "tình độc" của Kim Thuần Hy rồi hay sao???

Tôi dở dẫn cúp điện thoại.

Trong mơ màng hoảng loạn, tôi bước đến trước cửa tiệm bánh kem, qua tấm kính trong suốt, tôi nhìn thấy Thuần Hy đã ngồi trong đó.

Thôi cho qua đi, Quách Tiến Ni, hôm nay là lễ Tình nhân đầu tiên của mi và Thuần Hy, nắm bắt cơ hội cho tốt vào. Hôm qua những gì mi thấy có lẽ chỉ là anh ấy đến nhà chị ta lấy bài tập, hoặc là gì gì đó, mi thật là hẹp hòi, tinh thần hiệp nữ độ lượng trước kia đâu mất rồi. Được rồi, được rồi, không khí tốt như vậy, đừng có phá hoại đấy nhé!

Cổ vũ tinh thần ỉnh xong, tôi lại cố trấn tĩnh bước vào trong tiệm bánh.

Không hiểu vì sao, nhìn anh có vẻ rất nặng nề.

Tôi lấy món quà đã chuẩn bị rất lâu trong túi ra.... "^^ Valentine vui vẻ, Thuần Hy."

"cảm ơn" Anh nói gọn, nhưng không đưa tay ra nhận khiến tay tôi buồng lửng giữa không trung.

Hừ, đặt lên bàn này, muốn lấy thì lấy...

"Tối nay chúng ta đi đâu, em rất muốn lên vòng đu quay, anh đi với em được không? Còn nữa...." Tôi nói rõ kế hoạch tối nay cho anh ấy với vẻ mong đợi háo hức.

"buổi tối tôi còn có việc, không đi với cô được." Thuần Hy như sức nhớ ra gì đó, tóm lấy áo khoác định bỏ đi.

"Anh đến nhà Anh Ái đúng không?" Nhìn thấy ánh mắt kì dị của anh, tôi cố làm ra vẻ trấn tĩnh, nói tiếp: "hôm qua em vô tình nhìn thấy..."

Anh quay đi: "Tôi tưởng cô không quan tâm." Tôi dựa vào cửa sổ, nhìn anh chăm chú, như thể chưa bao giờ quen anh.

Một lý do nghe có vẻ đường hoàng biết mấy, thì ra tất cả đúng là thế. Thậm chí em còn cam tâm nghe anh nói dối để em vui, cũng được, ai ngờ anh cũng chẳng thêm nói dối nữa.

"Kim Thuần Hy, trong tim anh, em có phải chỉ là một con ngốc, một con ngốc phản ứng chậm chạp, một con ngốc khi anh vui sẽ muốn đùa giỡn một chút?"

"Không phải thế..." lần đầu tôi nghe thấy giọng anh thô bạo đến vậy.

"Vậy thì thế nào? (>0<)" tôi=" " cũng=" " lần=" " đầu=" " nghe=" " thấy=" " giọng=" " mình=" " thô=" " lỗ=" " như=" " thế,=" " chưa=" " bao=" " giờ=" " thô=" " lỗ=" " như=" ">

Nước mắt tôi ứ nghẹn..... >.<----- >

"Tôi.... " Đôi mắt đỏ vằn của anh nhìn tôi chăm chăm, sau đó anh đột ngột gầm lên một tiếng nho nhỏ, nắm tay vung lên mạnh.....

Tôi sợ hãi kêu lên, tưởng anh đánh tôi, nhưng không, anh chỉ dấm vỡ ô kính bên cạnh tôi, kính vỡ tan, tiếng loảng xoảng vang lên sắc nhọn, hòa lẫn máu tươi của anh, trông thật ghê sợ....

"tôi thì sao? Anh nói đi!!!!"

Tôi thương xót định băng vết thương cho anh, nhưng lại bị anh đẩy ra. Đáp lại tôi chỉ là một khoảng tĩnh lặng. "Em thích anh"

Câu tỏ tình tôi tơ tưởng ngàn vạn lần ấy, cuối cùng tôi đã nói ra. Im lặng chết người. Mà đáp án tôi mơ ước bấy lâu lại là không có đáp án. >_< tôi="" bắt="" chấp="" mọi="" thứ="" chạy="" ra="" khỏi="" tiệm="" bánh="" kem,="" nước="" mắt="" tuôn="" rơi="">

Tại sao? T_T Tại sao lại như thế?

Nếu không thích em, tại sao anh lại chủ động hôn em?

Nếu không thích em, tại sao lại bắt ép em đến bệnh viện chữa vết thương ở chân?

Nếu không thích em, tại sao năm lần bảy lượt cứu em?

Nếu không thích em, tại sao lại thanh toán một trăm nghìn đồng cho em mà không cần em trả lại?

Nếu không thích em, tại sao lại dẫn em đến công viên Giác mơ?

Nếu không thích em, tại sao anh lại vì em mà chịu đòn của bọn thủ hạ của Long Nhật Nhất?

Nếu không thích em, tại sao lại phải chọc giận em? Tại sao? Tại sao..... T_T

Kim Thuần Hy đáng chết, nếu không thích em, tại sao lại để em tự dệt mộng, để em chìm đắm trong hy vọng? Tại sao chứ? Tại sao....

Tim tôi đau quá, đau quá, tôi nghe rõ tiếng tim mình vỡ vụn, rất kêu....rất vang.....

T_T Kim Thuần Hy! Anh là đồ đại ngốc! Anh là đồ động vật máu lạnh! Đồ bạch mã xấu xa! Đồ lạnh lùng! Tôi ghét anh! Hận anh! Tôi không bao giờ quan tâm đến anh nữa, không bao giờ.....

Bỗng dưng có một sức mạnh kéo giật tôi lại, một chiếc xe lao vút qua bên người, thì ra không biết tự lúc nào tôi đã chạy đến ven đường.....

Quay lại nhìn, chính là Thuần Hy, nhìn thấy anh, tôi bỗng thấy một nỗi đau khó nói thành lời.....

Nhìn Thuần Hy, vẫn là gương mặt mãi mãi bình tĩnh lạnh lùng, vẫn như lần đầu tôi gặp anh....

Tôi cười cay đắng, nói khẽ.....

"Thuần Hy, nếu em bị xe đâm chết, anh có khóc không?"

Một người trước nay cao ngạo như tôi, mà lại cố truy vấn mãi một vấn đề một cách như vậy....

Anh không nói, tôi bướng bỉnh nhìn anh.

Thuần Hy, tại sao, tại sao anh vẫn lạnh lùng như trước, chẳng lẽ những gì xảy ra giữa chúng ta chỉ là do em tự hoang tưởng thôi sao? Hay đó chỉ là một giấc mơ mà khi tỉnh dậy sẽ biến mất

"Thuần Hy, nếu em bị đâm chết, anh có khóc không? Trả lời em đi!"

Kim Thuần Hy, thiên tài như anh mà câu hỏi này khó thế sao?

Tại sao anh không dám nói gì dù chỉ một câu? Tại sao anh chỉ biết câm lặng, câm lặng và câm lặng? Tại sao lại quay lưng bỏ đi? Tại sao? Anh đang trốn chạy điều gì? Tại sao anh không dám nhìn vào mắt em? Tại sao....

"(>0<) kim="" thuần="" hy="" -="" tóm="" lại="" là="" có="" hay="" không?"="" tôi="" gào="" lên="" với="" bóng="" anh="" đang="" dẫn="" xa,="" giọng="" nói="" run="" rẩy="" đau="" khổ.="">

Van xin anh, Thuần Hy, đừng tỏ ra thờ ơ, hờ hững với em lúc này được không?

Em búống bình, em ngang ngược, em là đồ ngốc, em là phiền phức rắc rối lớn nhất, nhưng chỉ cần anh nói một chữ "có" để em vui là được mà.

Đừng bỏ em lại một mình nữa, đừng mà....đừng....

"Kim Thuần Hy - Thuần Hy, anh quay lại nhìn em một cái có được không? Một lần thôi, được không? Chỉ một lần..." Nước mắt tôi tuôn rơi như suối gần như tôi đã dốc cạn nước mắt tích lũy cả một đời....

Bóng anh đang bước đi bỗng khựng lại.

Anh quay lại ư? Thật không? Anh vẫn quan tâm tới tôi đúng không?

Nhưng không phải, anh không quay lại...

Anh chỉ đưa một bàn tay chậm chậm lên cao và dùng ngón trỏ chỉ thẳng lên trời.

Ngón trỏ thon dài của anh, như thấp thoáng phát sáng trong bóng tuyết bay đầy trời, tuyệt đẹp, nhưng cũng rất vô tình....

Cuối cùng, anh lại tiếp tục bước đi, lạnh lùng và thản nhiên, giống như tôi không bao giờ theo kịp bước chân anh, không thể bước vào thế giới của anh.

Tại sao anh lại làm động tác đó? Nó có ý nghĩa gì? Tôi không hiểu, cũng không muốn hỏi nữa.

Kim Thuần Hy chết tiệt, thì ra tình yêu của Quách Tiễn Ni hèn mọn đến mức không có giá trị hoán đổi một lần quay người của anh...

"Kim Thuần Hy, anh là đồ siêu ngốc! Đồ điên lúc nào cũng tự ình là đúng (>0<) tôi="" chúc="" anh="" thi="" lần="" nào="" cũng="" trượt,="" làm="" việc="" gì="" cũng="" thất="" bại.="" anh="" là="" một="" tên="" ngốc="" không="" làm="" việc="" gì="" cho="" ra="" hồn!="">

Tôi cố sức ném đồng quẻ đại cát cầu được cho anh ta vào bóng dáng ấy....

Kim Thuần Hy, tôi từng nghĩ trong mắt anh, tôi có thể....có thể khác với những nữ sinh khác, bây giờ tôi mới hiểu ra, thì ra...thì ra chẳng có gì khác nhau cả, thì ra là do tôi tự lừa dối chính mình, từ đầu đến cuối, chỉ có mình tôi độc diễn mà thôi....

Nực cười quá, ha ha, thì ra tôi là đứa không biết tự lượng sức, sao tôi so được với Thôi Anh Ái chứ? Chúng tôi vốn chẳng cùng một thế giới, mà anh, Kim Thuần Hy, chắc thuộc về thế giới của cô ta.... >.< quách="" tiến="" ni,="" mi="" là="" đồ="" siêu="" ngu="" ngốc="">

Ông trời ơi, chắc ông cũng biết tâm trạng của con chứ, nếu không, tại sao gió bây giờ lạnh đến thế, tuyết lại cứng như thế???

Tôi không biết mình phải làm gì, chỉ biết kéo lê bước chân tiến về phía trước, ngược lại với hướng Kim Thuần Hy.

Thế giới sao bỗng dưng trở nên yên tĩnh như vậy, tiếng từng bước chân đạp lên tuyết sao nghe rõ ràng thế, giống như tiếng vọng từ đáy trái tim tôi đang vỡ vụn từng chút một...

"T_T Tịnh Mỹ, tớ đau quá..." Nhìn thấy Tịnh Mỹ phía trước với nụ cười dịu dàng, tôi cảm thấy ảm áp lạ thường.

Tôi nhào đến ôm chầm lấy Tịnh Mỹ, nước mắt lạnh ngắt trào ra khỏi mắt, trượt theo gò má rơi xuống đất, vỡ theo bóng tuyết....

Con xin lỗi, mẹ ơi, con lại dùng món quà mẹ để lại rồi.....

<>

25. Chương 25

CHƯƠNG 61:

THƯỢNG ĐẾ ĐANG TRỪNG PHẠT TÔI SAO?

Ngày hôm sau trời vẫn chưa sáng, tôi đã tạm biệt Tịnh Mỹ để về nhà, cả người lơ lơ trôi trên phố như một hồn ma, không tìm ra phương hướng...

Không biết tôi đã trôi bao lâu, đột nhiên, một tiếng gọi yếu ớt bay đến thoát chốc đã bị gió nhấn chìm...

"Tiền Ni ~ ~"

Ai gọi tôi sao? Làm gì mà yếu đuối thế? Tôi nghi ngờ dừng bước, ngó nghiêng xung quanh.

Đây là... hồ phun nước... quảng trường Tế Hòa? Sao tôi lại đến đây nhỉ?

Giọng nói vừa này... hình như là của Tú Triết, nhưng sao lại yếu ớt thế...

0_0 Khoan đã, quảng trường Tế Hòa! Tú Triết!!! Đêm qua Tú Triết hình như có nói sẽ đợi tôi ở quảng trường Tế Hòa, chẳng lẽ...

Cuối cùng tôi nhìn thấy Tú Triết đang co ro ngồi bên lan can hồ phun nước, không, trạng thái cậu ấy hiện giờ không còn "ngồi" nữa, mà là "rũ rượi"!

Trên người cậu ấy phủ một lớp tuyết dày, cơ thể cứng đờ co ro lại thành một khối, gương mặt tái nhợt đáng sợ.

"A_0 Ôi trời, không thể nào? Tú Triết! Là Tú Triết thật!!!" Tôi kêu thất thanh.

Sao thế được? Sao lại là cậu ấy? Chẳng lẽ cậu ấy đã đợi tôi ở đây cả một buổi tối? Cậu ấy có bị chết công hay không? Hình như cậu ấy chỉ còn lại chút hơi thở yếu ớt! Cậu ấy là một người khỏe mạnh cường tráng mà? Tại sao? Tại sao lại thế?

"Tú Triết, sao cậu lại ở đây? Sao cậu không về nhà chứ! Tuyết rơi nhiều thế này, cậu không sợ lạnh hả?" tôi chồm đến ôm lấy Tú Triết, không còn sợ lạnh gì nữa.

Quách Tiền Ni mi là đồ khốn! Sao mi lại quên tối qua không chỉ là lễ Tình nhân của mi và Thuần Hy, mà còn là lễ Tình nhân của Tú Triết nữa? Rõ ràng cậu ấy đã gọi điện i, bảo mi đến hồ phun nước ở quảng trường Tế Hòa rồi, rõ ràng cậu ấy...

"... Tiền Ni..." Tú Triết nằm trong lòng tôi, thần trí hỗn loạn gọi nho nhỏ, cậu ấy đã không còn cảm thấy có tôi ở đây nữa, thậm chí đến hơi thở cũng lạnh ngắt.

"Đây, đây, tớ đang ở đây. Tú Triết, Tú Triết cậu phải cố gắng..." Tôi luống cuống móc điện thoại trong túi ra, gọi cấp cứu.

"Tú Triết, hu hu hu hu ... Tú Triết... xe cấp cứu đến ngay mà... Tú Triết, cậu đừng dọa tớ mà, cậu không thể chết được, cậu mà chết thì tớ sẽ trở thành tội nhân thiên cổ đó... Hu hu hu hu..."—>_<>

Một lúc sau, xe cấp cứu hự còi đến. các bác sĩ khiêng Tú Triết lên xe.

"Hu hu hu hu... Tú Triết, Tú Triết..." tôi khóc lóc và cũng theo sau trèo lên xe, chiếc xe hú còi chạy lướt thật nhanh khiến luồng gió vỗ vụn nước mắt tôi.

Tú Triết, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...

Tôi ngồi một bên, nhìn Tú Triết đang nằm đó với tư thế vô cùng yên tĩnh mà tôi chưa bao giờ thấy.

Cậu ấy lặng im đến đáng sợ, như thể bất kỳ lúc nào cũng có thể biến thành bọt nước và biến mất, mãi mãi khỏi thế giới của tôi... Trái tim tôi như bị ai bóp chặt một cách kỳ lạ, nước mắt tôi tí tách rơi không ngừng...

—>_<>

Tôi bỗng nhớ tới, Kim Thuần Hy hôm qua đêm qua với vẻ mặt lạnh như băng, anh ấy đã lặng lẽ rời xa tôi, lạnh lẽo, tàn nhẫn và quyết liệt như thế, không giám quay nhìn tôi một lần...

Tôi lại nhìn Tú Triết, cậu ấy vì đợi tôi mà ra nông nổi này. Hai người tương phản nhau biết bao!

Lúc nào tôi cũng oán thán sự lạnh lùng của Thuần Hy, chưa bao giờ tôi phát hiện ra rằng tôi đối với Tú Triết cũng lạnh lùng thua kém gì? tôi si mê Thuần Hy đến thế, nhưng chưa hề quan tâm có một người là Tú Triết cũng si mê tôi như vậy, đối tượng tuy khác, nhưng thâm tình hoàn toàn giống nhau.

Xin lỗi, xin lỗi, Tú Triết, thật sự rất xin lỗi cậu, tớ chưa bao giờ phát hiện ra cậu cần tớ đến thế, trong khi tớ lại đau lòng khổ sở vì người khác...

Tôi quá tàn nhẫn với Tú Triết, tôi thực sự đã quá tàn nhẫn với cậu ấy, không chừng cậu ấy tức giận đau khổ tuyệt vọng... rồi sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa... hu hu hu... tôi không muốn như thế... Tú Triết, tớ sợ quá, cậu đừng dọa tớ mà, đừng dọa tớ, nhất định đừng làm thế, không thể làm thế được!!!

"Nếu Tú Triết chết thì mình phải làm sao! Nếu Tú Triết chết mình phải làm gì đây???"

"Hu hu hu! Tú Triết! Tú Triết! Chú tài xế ơi, chú ơi, có thể chạy nhanh hơn được không, cháu xin chú đấy, cho xe chạy nhanh hơn một chút đi..."

"Hu hu hu hu hu... Tú Triết! Tú Triết cậu đừng chết nhé, cậu không được không được dọa tớ, chắc cậu biết tớ nhất gan thế nào mà..."

"Xin chú chạy nhanh một chút, chú tài xế ơi, xin chạy nhanh đi..."

"Con bé này, đừng có khóc nữa, cô khóc thì tôi rất bức bối, mà bức lên thì tôi không lái xe được đâu, mà lái không được thì rất dễ gây tai nạn, mà gây tai nạn thì mấy người chúng ta đi tong, mà mấy người chúng ta đi tong thì cậu nhóc đang nằm kia có cứu được không..."

Chú tài xế lâu lâu cần nhường gì đó rất nhiều, những câu trước tôi nghe không rõ, tôi chỉ nghe thấy một câu - mấy người chúng ta đi tong thì cậu nhóc đang nằm kia có cứu được không?

Tôi không muốn Tú Triết không được cứu, tôi không muốn, nên tôi vội vã ngoan ngoãn cầm miệng lại, nhưng quả thực tôi không nhịn nổi chỉ muốn khóc, nên tôi chỉ còn nước cắn thật chặt môi, cắn thật chặt...

Tất cả đều là do lỗi của tôi! Đều là do tôi cả! Đều tại tôi! Tại tôi...>_<>

Quách Tiễn Ni, mi xem mi đã ngang ngược làm những gì rồi? Chẳng lẽ mi không biết bướng bỉnh là tật xấu hay sao? Tú Triết, cậu phải sống đấy, nhất định phải để tớ chăm sóc cậu thật tốt, chăm sóc cậu cho đến khi cậu nhảy nhót vui vẻ trước mặt tớ và hứng chí gọi tên tớ - Tiễn Ni - Tiễn Ni - Tiễn Ni...

Hu hu hu! Tú Triết! Tú Triết! Tú Triết... hu hu hu... Tú Triết ơi...

Cuối cùng xe đã đến bệnh viện, Tú Triết được đưa lên giường bệnh, nhanh chóng đẩy vào phòng cấp cứu.

Ngồi trên băng ghế dài ngoài hành lang phòng cấp cứu, chờ đợi nhìn theo, lần đầu tôi hiểu được sâu sắc cái gọi là "một ngày như một năm", không phải mà là "một giây như một năm". Chiếc kim đồng hồ đeo tay chạy chậm như bị rỉ sét, chậm đến mức tôi nghi ngờ có phải thời gian đã dừng lại hẳn.

Ba chữ "Phòng cấp Cứu" biến thành một khối mơ hồ trước mắt tôi, tôi phải hết lần này đến lần khác dụi dụi đôi mắt đang cay xè để nhìn cho rõ.

Tôi lẩm bẩm gọi mãi tên Tú Triết, mong thần tiên phù hộ độ trì cho cậu ấy bình an trở ra. Rất lâu, cánh cửa dày nặng nề của phòng cấp cứu mới "cạch" một tiếng, mở toang.

Tú Triết, Tú Triết ra rồi ư? Tôi cảm tưởng như mấy trăm năm chưa được nhìn thấy cậu ấy, xúc động lẫn thấp thỏm không yên chạy đến cạnh xe đẩy.

A_O"... Tú Triết... Tú Triết hoạt bát nhất, đáng yêu nhất, tại sao cậu vẫn nhắm nghiền mắt vậy? Cậu nhìn tớ đi chứ, chẳng phải cậu nói thích nhìn tớ nhất hay sao? Mặt cậu tái nhợt, cậu mau dậy đi, chúng ta đi ăn những món bổ dưỡng nhất thế giới, cậu sẽ khỏe lên nhanh thôi mà...

"Tú Triết, cậu có nghe thấy tớ không? Tớ biết cậu nghe thấy mà, mở mắt ra nhìn tớ đi chứ!"

"Tú Triết, cậu nắm tay tớ đi, nắm nhẹ một chút cũng được mà! Không mất nhiều sức lực đâu..."

"Tại sao cậu ham ngủ thế hả, cậu có biết cậu đã ngủ bao lâu không? Cậu có biết ngủ nhiều quá không tốt không hả? Hu hu hu hu hu hu... Tú Triết..."

Cô y tá đang đẩy giường cho Tú Triết kê đầu, tiếp tục đẩy Tú Triết đi...

"Tú Triết! Là tớ đây! Tớ là Tiễn Ni mà cậu thích nhất đây! Tú Triết, hu hu hu hu... cậu mở mắt ra đi chứ! Chẳng lẽ cậu không còn thích tớ nữa? Nếu cậu còn thích tớ thì mở mắt ngay ra đi! Cậu có nghe không hả? Tớ muốn cậu mở mắt ra ngay! Không được chậm trễ phút nào hết, một giây cũng không được... Nhanh lên chứ, mở mắt nhanh lên..."

Nhưng cậu ấy chẳng có chút phản ứng, không hề có chút phản ứng nào, nếu như bình thường cậu ấy thấy tôi vì cậu ấy mà trở lên thế này, nhất định sẽ vui sướng lắm, có khi nhảy tót lên tận chín tầng mây, hoặc sẽ hét một tiếng rồi ngất xỉu...

Tú Triết, tại sao cậu ấy lại đột nhiên trở lên lạnh lẽo như thế? Tại sao cậu lại học Thuần Hy cách phớt lờ tớ thế hả? Thậm chí cậu còn lạnh hơn anh ấy, mí mắt cũng không nhếch lên nữa! Cậu đừng có học anh ấy mà! Tớ bảo cậu không được học! Tớ xin cậu đừng học theo anh ấy! Tớ vẫn thích đáng về cậu không chút lạnh lùng, thậm chí còn là rất ngọt, rất khờ nữa... Tú Triết, Tú Triết...

Tôi bỗng phát hiện ra mọi thứ đều phí hoài, cho dù tôi khóc thế nào, gào thét đến đâu, lắc tay cậu ấy mạnh đến mấy, cậu vẫn nằm đó không hề nhúc nhích, trên chiếc giường lạnh băng ấy... Cậu ấy nhắm tâm thế sao, rồi bỏ tôi nhanh thế sao, mãi mãi, mãi mãi xa rồi tôi sao? Tấm lòng chân thật cậu đối với tôi, trái tim vừa lương thiện vừa vĩ đại ấy không muốn đập vì tôi nữa ư? Đừng, đừng mà... tôi không muốn...----->_<>

Bỗng nhiên, đầu Tú Triết động đậy, cậu ấy rất cố gắng, rất cố gắng, từng chút từng chút một mở đôi mắt bị đông cứng gần như dán dính vào nhau.

"Tú Triết! Cậu đang động đậy đúng không? Cậu sẽ tỉnh dậy tiếp tục thích tớ đúng không? Tú Triết, cậu làm tớ lo lắng chết đi được! Cậu sẽ khỏe mạnh thôi đúng không?" Tôi nắm chặt lấy tay Tú Triết, nước mắt rơi tí tách xuống gương mặt tuần tú của cậu ấy.

"~A0A~ Tiễn Ni... Tiễn Ni... có phải cậu không, Tiễn Ni? Tớ vui quá... người đầu tiên nhìn thấy khi tỉnh lại là người tớ thích nhất...."

"Tú Triết... Hu hu hu ... sao cậu ngọt thế chứ? Sao cậu cứ đứng đó chờ tớ mãi vậy? cậu không biết cứ đứng thế sẽ chết cóng hay sao? Cậu ngọt quá, cậu đúng là thằng ngọt, ngọt ơi là ngọt... hu hu hu..."

"... , tớ thích làm thằng ngọt mà, ... hôm qua là lễ Tình Nhân... tớ rất muốn, rất muốn gặp cậu, cứ đợi ở quảng trường mà cậu không đến... Điện thoại của cậu lại không gọi được..."

"Cậu không đợi được tớ, chẳng lẽ không biết đi về hay sao hả? Hu hu hu..."

"Tớ muốn đợi cậu mà, tớ rất muốn... rất muốn được đợi cậu,... Hôm qua là lễ Tình Nhân mà.... tớ chỉ muốn gặp cậu... chỉ muốn gặp..."

"Cậu đừng nói nữa, tớ biết hết, biết tất cả... hu hu hu hu... đừng nói nữa mà..."

"... Tiễn Ni, Tiễn Ni... xin... xin hãy sinh con cho tớ nhé..."

Tên ngốc này, đúng là ngốc nghếch, tại sao lại nói những lời ngốc nghếch này... Nhưng, nhưng ... trời ơi... tôi nhìn thấy gì thế này? tôi nhìn thấy nước mắt, nước mắt của Tú Triết. Nước mắt cậu ấy đang lăn theo gò má từ từ chảy xuống... —A_0— Tôi ngăn ra, tại sao? Tại sao cậu ấy lại khóc? Tại sao??? ... Chẳng lẽ, chẳng lẽ cậu biết chắc tôi lại từ chối hay sao? Chẳng lẽ cậu ấy thích tôi đến mức đau đớn vậy sao? Nhất định là thế, nhất định là thế rồi.

"Tớ biết tâm ý của cậu, tớ biết, xưa nay tớ đều biết, cậu không cần nói nữa, cậu có biết cậu càng ngày càng yếu đuối rồi không... cậu đừng khóc nữa... Cậu... sao cậu lại khóc chứ... Tú Triết... Tú Triết..."

"Tớ biết cậu không thích tớ... có phải tớ... có phải tớ rất ngọt hay không... cứ suốt ngày... suốt ngày... đeo bám cậu mãi..."

"Cậu đừng nói nữa, đừng nói nữa mà, hu hu hu hu..."

"Nếu... tớ chết rồi... sẽ thế nào nhỉ... thế nào đây... nếu... nếu tớ chết rồi, cậu có thích tớ không?"

"Cậu đang nói gì thế hả? Cậu nói bậy bạ gì thế? Tớ không cho cậu chết, tớ không muốn cậu chết, hu hu hu..."

"Tiễn Ni... tớ cảm thấy... hơi mệt... thật sự là mệt... tớ... tớ muốn chết... thật sự muốn..."

"Đừng mà, đừng mà, cậu đừng dọa tớ, xin cậu đừng dọa tớ mà... Tú Triết, Tú Triết..."

"Cậu đừng khóc... cậu nhất định phải hạnh phúc... phải hạnh phúc..."

Câu nói này sao khiến tôi có cảm giác như câu nói trước khi lâm chung, khiến người ta có cảm giác chua xót đến thế? Với tính cách của Tú Triết, dù thế nào đi nữa cậu ấy cũng sẽ không dễ dàng buông tha tôi mới đúng chứ?

"Tú Triết, cậu bị sao thế, có phải cậu sắp chết rồi không, Tú Triết, Tú Triết, tớ không muốn cậu chết, không muốn đâu... hu hu hu... Tú Triết, Tú Triết... hu hu hu..." —>_<>

"Nhưng... nhưng nếu mà tớ chết, ai sẽ bảo vệ Tiễn Ni đây? Có ai toàn tâm toàn ý yêu cậu như tớ chứ... Kim Thuần Hy... Thuần Hy... cậu ta lạnh nhạt với cậu như thế... tớ không yên tâm được, không yên tâm chút nào... giao cậu cho cậu ta... he he... Tớ vẫn nên đeo bám cậu thôi... cậu phải chuẩn bị đi nhé... he he..." Vừa nói, Tú Triết vừa chậm chậm khép mắt lại.

A_0..... Tú Triết!!! Tú Triết!!! Tú Triết!!!

Tiếng nói của tôi khàn đặc, cơ thể tôi lạnh cóng, nhịp tim tôi yếu ớt... Một giây trước khi tôi hoàn toàn gục ngã, hồi ức bỗng trào dâng như sóng biển... Tiễn Ni... Tiễn Ni...

He he... Mummy sống lại rồi... he he...

Em đến để xin nghỉ... xin cho bạn Quách Tiễn Ni nghỉ học...

Tớ ra viện rồi... cậu phải chúc mừng tớ chứ...

Tiễn Ni... xin hãy sinh con cho tớ nhé...

Bây giờ cậu không nhận lời cũng được... Hôm nay tớ đưa cậu đến một chỗ rất hay... chúng ta đi thôi...

Tiễn Ni... Tiễn Ni... tớ về rồi đây...

Tớ đến nhà cậu chơi nhé... tại sao... tớ có ăn trộm ăn cướp gì đâu...

Vậy lần sau tớ sẽ đến thăm bố... đó cũng là bố tớ mà... chỉ là vẫn chưa phải lúc mà thôi...

Tiễn Ni, tớ đã quyết định rồi... bắt đầu từ lúc tớ ra viện tớ đã quyết định... tớ thích cậu... vậy nên từ bây giờ tớ sẽ theo đuổi cậu lại từ đầu...

Thích ai đó thì phải theo đuổi... bằng toàn bộ sức lực... Vì gặp được người mình yêu mến thật lòng là quá khó... nếu bỏ lỡ... thì sẽ không còn gặp nữa... nên...Tiễn Ni... tớ sẽ không buông xuôi... quyết không bỏ cuộc đâu...

Tiễn Ni, cậu đoán xem này giờ tớ ngồi đâu...

Cậu nhìn gì thế... không được nhìn... cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tớ...

Tớ bảo cậu biết, tớ ngồi ở phía sau của phía sau của phía sau của phía sau ghế cậu... rồi vị trí ở sau đó nữa... Từ đầu đến giờ lâu như thế, mà cậu không phát hiện ra tớ...

Cậu có biết từ đầu đến giờ tớ uống bao nhiêu ly cà phê rồi không... Nhưng tớ thì biết cậu uống bao nhiêu ly đây... Xem tớ có đến sai không nhé... 23 ly... 23 ly đúng không...

A... tại sao...Đó là nụ hôn đầu của cậu... hu hu... oa oa... tớ không muốn sống nữa... tại sao... tại sao lại thế... nụ hôn đầu của cậu phải là của tớ... của tớ mới đúng...

Đồng hải báo chết tiết kia chưa xé hết... tớ phải đi xé nhanh nhanh mới được... còn nữa... tớ phải đi điều tra xem đứa đáng ghét nào dán lên... Còn nữa... phải kiểm tra xem là tấm thảm cửa hàng chết tiết nào làm cậu ngã...

Giọng của Tiễn Ni rất trong trẻo dễ thương... đâu có giống cậu, âm à âm ừ như vịt mái...

Cậu đoán thử xem... cố gắng đoán xem nào... Tớ là Tú Triết đây... Tú Triết... Tiễn Ni cậu làm tớ đau lòng quá... Đến cả giọng tớ mà cậu cũng không nhận ra...

Tại sao cậu không gọi điện cho tớ... cậu đã nhận lời sẽ gọi cho tớ mà...

Bắt đầu từ bây giờ cậu hãy đếm nhịp tim của mình... dưới 999 tớ sẽ xuất hiện...

Tớ sợ tớ vừa đi... cậu sẽ quay về... không nhìn thấy tớ... cậu sẽ đau lòng mà...

Tớ muốn cậu thấy dù tớ lạnh cóng và run cầm cập mà vẫn đẹp trai đấy chứ...

Tốt quá... quá tốt rồi... chúng ta về nhà thôi----- ...

Mẹ nói... nếu thật lòng yêu người con gái nào đó... thì hãy để cô ấy sinh những đứa con của hai người... đó là cách yêu tốt nhất...

Tiến Ni... buổi tối cậu ở nhà ngủ một mình có sợ không...

Tớ muốn cậu dọn đến nhà tớ ở...

Tất cả nam sinh đều nhắm hết mắt lại... không được nhìn Tiến Ni... không được... không được nhìn ... Nghe thấy chưa... còn nhìn... còn nhìn nữa là chém hết...

Tiến Ni... lát nữa không sợ nữa... cứ theo tớ là được...Đúng rồi, Tịnh Mỹ nói sẽ để cậu rút trúng tớ...

Cái gì... Cậu là đồ gái già chết tiết... Cậu nói ai là gà cuộn thế hả... Cậu nói thêm lần nữa xem...

Đúng rồi... sao cậu biết vậy... bọn mình nhìn có vẻ rất giống vợ chồng đúng không... Tớ có nói bậy đâu... chúng ta vốn đã từng quen nhau mà...

Tiến Ni... cậu là nam hay nữ... Nữ... He he, Tiến Ni, chắc cậu không biết đâu... tớ mới nghe nói thế này... chỉ cần hai người không hẹn nhau trước... cùng lúc nói những câu giống nhau... rồi ước nguyện thì sẽ trở thành hiện thực... Tốt quá rồi... cuối cùng tớ đã ước được rồi...

Tiến Ni... không có tớ, cậu có cô đơn không...

Tiến Ni... Cậu có trách tớ không... cậu sẽ tha lỗi cho tớ chứ...

A... đừng mà... Tiến Ni... cậu đã nhận lời sinh con cho tớ rồi mà...

Cái bọn khốn khiếp các người đang làm gì thế hả... buông cô ấy ra... mau buông ra... Có nghe rõ không... mau buông cô ấy ra...

Ha ha... Tiến Ni... Tối nay tớ sẽ đứng bên hồ phun nước quảng trường Tế Hòa đợi cậu... có một bất ngờ cực lớn dành cho cậu đây... Nhất định phải tới đấy...

... Vậy cậu bận việc xong hãy đến... tớ sẽ đợi cậu... không đến thì là đầu heo...

...

"Rầm" một tiếng, tôi ngã nhào xuống đất.

<>End Chap 61

<>Hết Tập 1

<>

26. Chương 62

Nụ Hôn Của Quỷ Tập 2 - Tiểu Ni Tử

Thông tin tác phẩm:

Tên tác phẩm: Nụ Hôn Của Quỷ - Tập 2

Tác giả: Tiểu Ni Tử

Người dịch: Đỗ Mai Quyên (Dennis Q)

Giới thiệu:

Người ta lại nói: "Bạn thân tựa chân tay, v con quần áo mặc"

Nhưng rồi người ta cũng nói: "Không ai chỉ huy được trái tim".

Quách Tiễn Ni, cô gái "sát thủ lạnh lùng" với danh sách 99 nạn nhân của mình đang bị chính con tim của mình làm hại. Cô cảm kích Lý Tú Triết, vì sự hy sinh của anh chàng mà chấp nhận làm bạn gái, nhưng lại phát hiện ra tình cảm của Kim Thuần Hy với mình một cách tình cờ. Dấu chỉ kỳ quặc mà anh chàng Bạch mã Hoàng tử bộc lộ trong đêm Valentine ở tập 1 đã bị khám phá, nhưng lại mở ra một mối bong bóng rồi như canh hẹ trong tim Tiễn Ni. Để giải quyết vấn đề, cả ba người sẽ phải làm gì đây? tình bạn và tình yêu sẽ lên tiếng thế nào? Cuối cùng ai sẽ thực sự là nạn nhân thứ 100? Cô, Tú Triết hay là Thuần Hy?

Nhưng rồi một nhân vật mới xuất hiện làm đảo lộn tất cả. Cô bạn cũ của Quách Tiễn Ni, người vốn vẫn luôn tranh chấp với những gì cô có, đã dùng mọi thủ đoạn để xen vào giữa ba người. Chưa giải quyết xong việc này đã thêm việc khác, và điều nghiêm trọng gì đã xảy ra???

27. Chương 63

Không xứng đáng có được tình yêu--> Tôi gọi di động cho Thuần Hy.

"alo".

Giọng nói quen thuộc của anh trong điện thoại, trải qua ngày Tình Nhân phong ba bão táp ấy, dường như càng lạnh lẽo như thể đóng thành băng. Tôi lập tức rung mình một cái, cảm thấy ớn lạnh.

"T_T Hu hu hu... Thuần Hy, em là Tiễn Ni... hu hu hu... Em và Tú Triết đang ở bệnh viện, tình trạng cậu ấy xấu lắm... cậu ấy có chết không?... hu hu hu."

Đáng ghét... nước mắt đáng ghét!!!

"Cô nói gì?"

"Hu hu hu... Đều do em, đều do em cả ~, huhu hu... Nếu hôm qua em không bắt cậu ấy leo cây thì cậu ấy đã không đứng đợi mãi ở quảng trường, đợi mãi, đợi mãi... hu hu hu... thì cậu ấy đã không thành người tuyết... hu hu hu hu hu..."

"Đủ rồi! Hai người ở đâu?"

"Bệnh viện lần trước... bệnh viện Ái Nhân..."

Tôi vẫn chưa nói hết, anh đã tàn nhẫn cúp máy.

Thuần Hy chắc chắn rất tức giận, Tú Triết là người bạn duy nhất của anh, nếu như có mệnh hệ gì chắc chắn anh không bỏ qua cho tôi đâu. Nghĩ đến đây, tôi lại khóc nức nở. "Cô khóc đủ chưa? Có biết sẽ phiền đến Tú Triết không?"

A_0 Thuần Hy ư? Sao anh lại đến đây nhanh thế, trong lòng anh, quả nhiên bạn bè chiếm một vị trí khá đặc biệt...

"Nhưng Tú Triết... cậu ấy... cậu ấy..."

"Tú Triết không sao, tôi vừa hỏi bác sĩ rồi".

"Thật không? Bác sĩ nói thế thật ư?"

Hu-! Cảm ơn Thượng Đế! Cảm ơn Bồ Tát! Tảng đá đè nặng trong tim tôi xem như đã rơi xuống đất rồi.

Tôi chạy đến bên giường bệnh, kéo một cánh tay Tú Triết ra, húng chí vừa lắc vừa hét: "Tú Triết, Tú Triết, đừng giả vờ ngủ nữa, bác sĩ đã nói cậu không sao rồi. Dậy đi, mau dậy đi!"

"Đồ ngốc! Cậu ấy à bệnh nhân, không chịu được sự hành hạ của cô đâu!" Thuần Hy kéo tôi đang hoa chân mua tay sang một bên,

"Nhưng cậu ấy không sao cả. Em vui quá, thật sự rất vui! ~^0^~"

"Cô vẫn quan tâm đến cậu ấy... đúng không?" Thuần Hy đột nhiên thốt ra một câu không đầu không đuôi.

"Hử..." Không hiểu!!!

"Tôi muốn hỏi là, cô vẫn thích Tú Triết, đúng không?"

"Hả ~? Gì chứ? Anh đang nói quái quỷ gì thế! Không có! Làm gì có chuyện đó! Tại sao anh lại nghĩ như vậy?"

Đồ đầu heo, tôi cứ nghĩ anh ta cũng là thiên tài trong chuyện yêu đương, ai ngờ đúng là "ngu tài" thì có.

"Vậy tại sao cô lại khóc dữ dội như vậy?"

"Em khóc là vì cậu ấy là bạn tốt của mình, vả lại, vả lại vì em mà cậu ấy mới ta nồng nãi như thế! Anh... anh đừng nghĩ linh tinh được không?"

Hu-! Woa~! Cái tên đáng chết này, trong đầu nghĩ lung tung những gì thế không biết! Đúng là tức chết đi mất ~!

Tôi phải ra ngoài, ra ngoài hít thở không khí trong lành, nếu không thì đến bị anh ta bức đến điên lên mất!

Không ngờ tôi chưa bước chân ra khỏi cửa, giọng nói lạnh lẽo của anh ta lại vang lên, bay thẳng đến sau lưng tôi...

"Tại sao? Tại sao cô không trân trọng cậu ấy? biết rõ là cậu ấy thích cô như thế".

Tôi choáng ~! Kim Thuần Hy, anh chàng lạnh lùng như thế mà cũng nói được những câu sến chảy nước như trong phim truyền hình dài tập thế ư!

"Anh nói gì thế? Tôi luôn trân trọng cậu ấy đó chứ! Vả lại cái từ "trân trọng" này, hình như dùng để chỉ con gái chứ nhỉ".

"Cô trân trọng cậu ấy? Vậy tại sao bây giờ cậu ấy lại nằm đó?"

Thuần Hy đột ngột gầm lên với tôi, khiến tôi giật thót mình sợ hãi.

"Kim - Thuần - Hy! Tôi trân trọng cậu ấy hay không liên quan gì đến anh? (>0<) anh=" có=" gì=" hay=" ho=" chứ,=" dựa=" vào=" đâu=" mà=" anh=" dám=" dạy=" dỗ=" tôi!=" tôi=" không=" cần=" anh=" lo!=" không=" cần!!!=" "cô=" vốn=" không=" xứng=" đáng=" có=" được=" tình=" yêu=" của=" cậu=" ấy!!!=" a_0=" anh=" dám=" nói=" tôi=" như=" thế,=" thuần=" hy=" mà=" tôi=" quý=" mến=" lại=" nói=" tôi=" như=" thế...=" ">

"Anh cũng không xứng đáng có được tình yêu của tôi!" Tôi nổi nóng hét lên với anh.

Trời ơi, chuyện gì thế này? Hai chúng tôi sao lại ra nông nổi này chứ? Nếu biết rõ sẽ xảy ra chuyện này, tôi đã không gọi điện bảo Thuần Hy đến, tuyệt đối không! Cho dù có kẻ sủng vào gáy tôi, dao kẻ sát cổ tôi, tôi cũng không gọi...

Thuần Hy dờ dẫm nhìn tôi, trong đôi mắt có quá nhiều thứ phức tạp, nhưng, xin lỗi, tôi không thông minh được như anh, Kim Thuần Hy, nên tôi không thể nào hiểu nổi...

Tôi cuống cuống chạy ra ngoài.

Nước mắt... tuôn chảy từng dòng...

Có lẽ, có lẽ đã hết thật rồi... Lời tỏ tình của tôi với Thuần Hy hôm lễ Tình Nhân, anh ấy tàn nhẫn từ chối, mà tôi lại không cam lòng bỏ cuộc... Giờ đây, đã nguội lạnh hoàn toàn rồi...

He he, he he he... Tôi cười ngốc nghếch như một kẻ điên, mặc những ánh mắt quái lạ của mọi người xung quanh đang tò mò nhìn mình...

28. Chương 64

Quách Tiễn Ni ! Mi là đồ siêu ngốc!--> Thất thiếu đồ dẫn lê bước về nhà Thuần Hy , tôi khóa chặt cửa nhốt mình trong phòng.

Lấy quyển nhật lý trao đổi vốn định tặng cho Kim Thuần Hy ra, tôi nghiêng răng kèn kẹt”xử lý” nó:

”Đồ ngốc , đồ đầu heo chết tiệt Kim Thuần Hy: Tôi chúc phúc cho anh và Thôi Anh Ái!”

”Tôi chúc cho hai người cưới nhau rồi sinh ra 100 đứa con, sau đó vì không nuôi nổi mà hai người chết vì xấu hổ luôn cho nhanh!”

Tôi vừa nói những lời”chúc phúc” họ, vừa điên cuồng xé rách quyển nh ký đó ra làm trăm mảnh

Huhuhu...- ><>

Tôi lại lật tư liệu hành động sẵn ác quỷ trước kia , bắt đầu xem lại thật kỹ từng trang , từng trang....

[Tư liệu1] Tóm tắt về hoàng tử vàng Kim Thuần Hy

Họ Tên: Kim Thuần Hy

Giới tính: Nam

Tuổi:17

Chiều cao: 1m88

Cân nặng: 70kg

Sinh nhật: 8-8

Cung hoàng đạo: sư tử

Màu tóc: đen như than mới đào lên

Nghề nghiệp: học sinh

Trường đang theo học: Lớp A008 năm thứ ba dành cho thiên tài của trường Trung học Sâm Vĩnh.

Biệt danh: ”Bảo vật của trường ”Hoang tử vàng”, ”sát thủ thiếu nữ”, ”thiên sứ >

Sở trường: Nghe nói”không gì là không thể”

Sở thích: Học, xem sách, thể dục(tennis, đua xe, cưỡi ngựa, lướt ván...) đàn piano, violon, vẽ manga,ra vẽ lạnh lùng(điểm cuối cùng là do tôi quan sát và tổng hợp nên

Màu sắc thích nhất: trắng, đen(hẳn ta thích màu sắc đơn điệu thế ư?)

Hoan cảnh gia đình: Sinh ra trong một gia đình giàu có, bố là tổng giám đốc của tập đoàn XXX có trong tay tài sản hơn vạn tỷ

Tính cách: Lạnh lùng, cao ngạo, tự inh đúng, cô lập và độc lập, lúc nổi điên rất kinh khủng(tính cách khác thì cho phép tôi từ từ moi móc thêm, hy vọng sẽ có những thứ như ’hài hước’,nhiệt tình bộc lộ ra , có điều hình như khả năng rất nhỏ.)

Lịch sử tình ái: Không

Dạng nữ sinh yêu thích: chỉ có mình hần mới biết(Công tác bảo mật của tên này đúng là kiên cố quá, đến bạn thân nhất Lý Tú Triết cũng không mấy may hay biết)

[Tư liệu 2] Đại chiến thư hoang kim hành động sẵn ác quỷ

Đại chiến thư hoang kim hành động sẵn ác quỷ thứ 100 của thợ săn ác quỷ.

Ác quỷ mục tiêu nhắm đến : Kim Thuần Hy Số hiệu ác quỷ: 100

Nguyên nhân hành động : Kim Thuần Hy quá tự cao , khinh thường nữ sinh.

Kế hoạch hành động : Khi đã cửa đổ được, hện hò một lần rồi đá ngay không thương tiếc.

Mục tiêu hành động: Khiến ác quỷ phải đau lòng khổ sở, tốt nhất là đau nát t gan, linh ngộ sâu sắc nội hàm trong đau thương , rút dây thần kinh”khinh thường nữ sinh” ra khỏi ác quỷ, khiến hần tỉnh ngộ, bắt đầu nhận thức về nữ sinh, bắt đầu chấn chỉnh lại bản thân; dốc toàn bộ sức lực để đấu tranh cho nữ sinh, bảo vệ và duy trì địa vị của nữ sinh , giữ gìn sự tôn nghiêm và thiết lập uy quyền nữ sinh.

Thời hạn theo đuổi: 1 tháng

Tuyên ngôn hành động : Chỉ cho phép thành công, không cho phép thất bại ...! Cố lên, Quách Tiễn Ni, Quách Tiễn Ni, cố lên!

Luật cấm của hành động : Nghiêm cấm ”thợ săn ác quỷ” nảy sinh tình cảm thực sự với”ác quỷ mục tiêu” nghiêm cấm đôi bên tiếp xúc quá thân mật trong quá trình quen nhau, ví dụ hôn nhau v.v...(trường hợp bất khả kháng thì không tính), nhiều nhất là nắm tay và ôm nhau.

Hậu quả khi thất bại: Danh hiệu”Thợ săn ác quỷ ” của Quách Tiễn Ni sẽ bị hủy bỏ ,fân hành động chinh phục ác quỷ thứ100 sẽ trở thành hành động sẵn ác quỷ cuối cùng, chẳng những thành tích vất vả lắm mới có được bị hủy hoại, mất mặt hoan toan, mà nếu ý chí không đủ kiên cường, còn có thể mắc bệnh ” suy sụp tinh thần vì thất tình” và ” bệnh sợ yêu” nghiêm trọng , để lại vết thương tâm hồn vĩnh viễn suốt đời.

Người dám sát hành động: Trương Tịnh Mỹ

Người công chứng : Tất cả những người biết chuyện này.

Đây là những chiến tích lịch sử huy hoàng của tôi ! Quách Tiễn Ni này là ai chứ? Đường đường là”thợ săn ác quỷ” tài sắc vẹn toan của trường Đông Nguyên đấy! Sứ mệnh thần thánh của tôi là đối phó với những tên nam sinh hư hỏng dám khinh thường nữ sinh, tuyệt chiêu để đối phó với bọn hần chính làcửa đổ bộ hần sau đó giả vờ hện hò nhau khoang một tuần tôi đá hần đ

Khoe với các bạn , tôi đã có kỷ lục 99 lần thành công rực rỡ rồi đó, thán phục chưa nào! Hahahaha!!!

Nhưng nói thực là, ”thợ săn ác quỷ” thực ra luôn là hai người, tôi là người thi hành và bạn thân tôi-Trương Tịnh Mỹ-là quân sư, Tôi luôn làm theo kế hoạch Tịnh Mỹ vẽ ra, đó mới là điểm mấu chốt của chiến thắng oanh liệt mấy lần trước Nhưng từ khi lên học trường Cao trung Sâm Vinh, bị Tịnh mỹ bắt ép đưa ”Hàng tử vàng” thiên tài hoan mỹ Kim Thuần Hy của trường Sâm Vinh làm mục tiêu sẵn ác quỷ thứ 100 tôi đã thất bại thảm hại!

Thế nên dưới đề nghị của Tịnh Mỹ, cố gắng đấu tranh tư tưởng lần cuối-tôi đã nâng cấp ”hành động sẵn ác quỷ bản beta” thời hạn một tháng trước đó đã biến thành một năm chưa hề có trong tiền lệ, kết quả chẳng những không thắng lợi mà tôi còn mất đi trái tim của mình-thích Kim Thuần Hy một cách hết thuốc chữa!

Đêm Tịnh nhân khi Kim Thuần Hy từ chối tôi bằng sự im lặng xoay lưng lại và làm động tác chỉ tay lên trời chắc là đang nhắc nhở tôi chẳng qua là một trò đùa của ông trời đối với tôi?

Đã thế thì hãy để chính tay tôi kết thúc trò đùa này đi!

Tôi xé nát những tư liệu thành muôn mảnh.

Sau đó tôi cầm điện thoại gọi đến số của Tịnh Mỹ

”Alô~” chuông đổ một lúc lâu mới nghe thấy tiếng nói uể oải vang lên

”Tịnh Mỹ...” oa oa”! Nước mắt chết tiệt, đừng len lén trào ra khi người ta chưa chuẩn bị chứ...

"ừ~" Tôi thật sự không thích thói quen sợ nói nhiều thêm một chữ là sẽ bị gãy lưỡi của nó tí nào

"Tĩnh mỹ, tớ, muốn, từ, bỏ, hành, động, sẵn, ác, quỷ, bản, beta!" Tôi thốt ra từng chữ từng chữ quyết định của mình, chỉ sợ Tĩnh Mỹ nghe không rõ.

"Cậu đừng quên lời thề lúc đầu của mình!"

Tôi tất nhiên là không quên nếu không thể trở thành bạn gái Kim Thuần Hy trước khi năm học kết thúc tôi sẽ đứng trên ban công cao nhất của trường gào to ba lần với t người-"Quách Tiễn Ni là đồ siêu ngốc!"T_T

Thực ra tôi đã nhận ra mình là đứa siêu ngu ngốc từ lâu rồi~vi phạm quy tắc yêu ác quỷ mục tiêu của mình. Tôi bây giờ đau lòng quá.

"ừ, tớ...tất nhiên là nhớ..." Giọng nói nhỏ đến mức chính tôi cũng không nghe thấy

"Tốt! Vậy mai gặp!" Điện thoại cúp tàn nhẫn

Con bé Tĩnh mỹ chết tiệt này chẳng lẽ không nghe rõ tôi đang khóc sao? Chẳng lẽ không an ủi được câu nào mà đã dập máy đó là hành động của một người bạn thân đó ư?Hừ~?

Sáng hôm sau.

Trên sân thượng cao nhất của trường, ở đây chính là địa điểm mà Quách Tiễn Ni tôi phải chịu đựng sự trừng phạt đã thất bại.

Sân thượng không có chút vật cản nào gió lồng lộng thổi qua nguoiif tôi rất đáng sợ.

"Tiễn Ni, cậu nghĩ kĩ chưa? Hành động vẫn chưa đến thời hạn kết thúc! "Tĩnh Mỹ tốt bụng nhắc nhở.

Nó không muốn nhìn thấy tôi bị mất mặt sao?

Nhưng mà tôi đã không còn sức lực nào để tiếp tục được nữa.

Tôi chậm chậm tiến lên lan can cảm giác muốn khóc mỗi lúc một mãnh liệt tôi bám chặt tay vào lan can trước mặt trấn tĩnh .Kiềm chế! Kiềm chế! Kiềm chế!

Quách Tiễn Ni! Mi là gián điệp không chết mà! Là kim cương cứng nhất ! Không được khóc! Nghe thấy chưa? Không được khóc! Quách Tiễn Ni !! Quách Tiễn Ni nếu mi khóc thì nhảy xuống quách cho rồi!

Quách Tiễn Ni, mi quả đúng là con ngốc!

"Quách Tiễn Ni là đồ ngốc!"

"Quách Tiễn Ni là đồ ngu ngốc!"

"Quách !Tiễn ! Ni! Là ! Đồ! Đại ! Ngu! Ngốc!!!

Tôi hét với bầu trời bao la trên kia...

Bao nhiêu buồn bực ! Bao nhiêu đau khổPBao nhiêu uất ức! Bao nhiêu vết thương! Đều tan theo tiếng hét của tôi, tản mát theo gió lan ra khắp bầu trời...

29. Chương 65

NỤ HÔN KHÔNG THỂ CHẠM ĐẾN--> Đầu gối tôi đột ngột mềm nhũn, "huych" một tiếng khuyu xuống đất, nước mắt cuối cùng cũng đã trào ra.

"Tiễn Ni à..." Tĩnh Mỹ quỳ xuống cạnh tôi, ánh mắt quan tâm bao bọc, "Cậu không sao chứ?"

"Không sao, không sao" Tôi yếu ớt lắc đầu, lại còn nặn ra một nụ cười có vẻ rất giả tạo, một nụ cười có lẽ còn xấu hơn cả khóc.

Tôi dựa vào tường, chậm chậm đứng dậy.

Tôi bây giờ chỉ muốn rời khỏi nơi này thật nhanh. Bởi vì, lát nữa thôi, cả trường sẽ đến ngay đây cười nhạo tôi.

Tôi không muốn! Tôi không muốn! Có chết tôi cũng không muốn để mọi người nhìn thấy dáng vẻ chết còn hơn sống này của tôi.

Tôi lao đảo tiến về phía cầu thang, trước mắt bỗng thấy mờ nhòe, bước chân chưa bao giờ nặng nề đến thế...

Sao Tịnh Mỹ không đi theo? Dáng vẻ này của tôi khiến nó sợ hãi chẳng? >0< he="" he,="" tịnh="" mỹ="" ngọc,="" chúng="" ta="" là="" đồng="" nghiệp="" sẵn="" ác="" quý="" hiểu="" biết="" uyên="" bác="" mà,="" cảnh="" tượng="" này="" đáng="" lẽ="" phải="" nhìn="" nhiều="" rồi="" mới="" đúng="" chứ.="" cũng="" phải,="" trước="" kia="" đều="" thành="" công="" rực="" rỡ,="" không="" ngờ="" lại="" có="" ngày="" tôi="" thê="" thảm="" như="" vậy.="">

Tôi lao đảo loạn choạng như vậy, như đang phiêu dạt trong không trung...

Trước mặt như có một bóng dáng mờ mờ trắng toát... chắc người hiểu kỳ đến xem đây mà... He he, đã đến rồi à, động tác cũng nhanh nhẹn thật!

Vào lúc tôi chuẩn bị dật dờ trôi ngang bóng trắng đó, bỗng một bàn tay vươn ra tóm lấy cánh tay phải của tôi. 0_0

Lúc này tôi hoàn toàn nhìn rõ, làm sao là bóng trắng được? Rõ ràng là - Kim, Thuần, Hy!!! Vả lại, tay phải của anh ấy đang nắm lấy tay phải của tôi, tôi có thể cảm nhận rõ ràng hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền sang.

Nhưng mà... tại sao lại nắm lấy tay tôi??? Hại tôi đứng không vững nữa. Chân tôi nhũn ra, đổ áp về phía sau.

Rất nhanh, tay trái Thuần Hy đã kịp thời giữ lấy tôi, ôm choàng qua eo tôi. AA Lẽ tất nhiên, tôi không trở về với vòng tay của mẹ Trái Đất, nhưng vì động tác quá mạnh nên tôi đã ngã vào vòng tay của Thuần Hy.

Tôi hoảng loạn lúng túng ngẩng lên, tôi nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt anh, rất rõ ràng, rất sinh động...

A_O Tôi đã chờ dẫn ngắm anh như thế...

_O Anh cũng nhìn tôi chăm chú, trong đôi mắt vẫn là những thứ phức tạp mà tôi không thể hiểu nổi...

Chúng tôi lúc này, rất gần nhau, rất gần, rất gần.

Khoảnh khắc này, tôi hoàn toàn mù mịt đắm chìm, vô thức kiễng chân lên đón lấy đôi môi anh...

Còn anh, cũng đang cúi đầu, hơi thở nóng bỏng mỗi lúc một gần, một lúc một nóng... Gần rồi, gần rồi, càng lúc càng gần... Sắp rồi, sắp rồi, sắp chạm nhau rồi...

Nhưng, nhưng đúng vào tích tắc cuối cùng... đúng vào khoảnh khắc đó...

Anh, đã đẩy tôi ra... A_0

Anh đã đẩy tôi ra! Anh đã đẩy tôi ra!!!

"Xin lỗi!!!" Anh quay mặt sang hướng khác, không nhìn vào mắt tôi nữa. Tôi hoàn toàn chờ đợi.

Đến lúc tỉnh ra, tôi chạy bạt mạng xuống dưới. Nước mắt vỡ tan tuyệt vọng trong gió trai tim đã hoàn toàn chết lặng.

Tôi hoàn toàn bỏ cuộc rồi, hoàn toàn tuyệt vọng rồi

TUYỆT-VỌNG!!!

30. Chương 66

BYE BYE! KIM GIA MÀ TÔI YÊU!!!--> Chạng vạng, tôi về đến nhà Kim Thuần Hy, nhìn thấy người bố mà mình vẫn ngày đêm mong nhớ đang ngồi trong phòng.

"Bố!" Tôi nhào đến, ôm choàng lấy cổ ông.

"Ồ, hà hà, Tiễn Ni con gái ngoan của bố đây à!" Bố cười dịu dàng, vuốt ve mái tóc của tôi.

"Bố, cuối cùng bố cũng nhớ đến con gái ngoan rồi." Không hiểu sao, giờ phút này nhìn thấy bố, tôi bỗng dưng muốn khóc dữ dội.

"Cô ngốc, bố lúc nào cũng nhớ đến Tiễn Ni mà! Lần này bố về là để đưa Tiễn Ni về nhà đây!"

"Về nhà?" Tin tức đột ngột này khiến tôi thoáng chốc đờ người.

"Ừ, về nhà. Bố đã nghĩ rất lâu, không thể cứ vì nhà người ta đối xử tốt với mình mà ý lại mãi được..."
"0_0..."

"Bố biết bác trai bác gái đều rất yêu quý con, đối đãi với con như con gái ruột. Nhưng mà, bố cũng nhìn ra, giờ đây con có vẻ không vui..." Ánh mắt bố chuyển sang đồng giấy bị tôi xé toí bởi ở đằng kia.

Chết thật, tôi quên mất không vứt nó đi.

"Tất nhiên, bố muốn con với cậu bé Thuần Hy có thể thành một cặp, nhưng... Nếu như, Thuần Hy cậu ấy thật sự không có cảm tình với con... bố vẫn mong con vui vẻ như trước kia..." Bố quả nhiên đã xem qua đám hỗn độn đó rồi.

A_T Đáng ghét, nước mắt đáng ghét cứ rơi ra... Tại sao bố lại nói những lời tàn nhẫn như vậy, mà câu nào cũng đúng cả...

"Nhà đã sửa lại xong rồi, dọn về thôi... Cứ yên tâm, bố sẽ không đi công tác bỏ lại con ở nhà một mình nhiều như trước nữa, bố phải ở nhà với con gái ngoan của bố..."

"Dạ... con đi thu xếp đồ đạc..." Nước mắt đáng ghét, đáng ghét...

"Cũng được, vậy bố đi nói với bác trai bác gái chuyện chúng ta dọn về..."

Hành lý đã được thu dọn nhanh chóng. Tôi và bố đứng trước cổng nhà Thuần Hy, từ biệt bác ừai, bác gái và Thuần Hiến.

"Yeah~! Yeah~! Yeah~!!! Quách Cái cuối cùng cũng đi rồi! Tôi và anh cuối cùng cũng sống những ngày bình thường rồi! Ha ha!"

Tên tiểu quỷ Thuần Hiến đáng ghét, gọi tôi là "Quách Cái" trong nhật ký theo dõi chết tiệt kia còn chưa đủ hay sao, lại còn tàn nhẫn hét lên lúc tôi sắp đi nữa chứ, đúng là không có nhân tính.

"Thuần Hiến, không được vô lễ như thế!" Bác gái tức giận mắng Thuần Hiến, "Ấy, anh con đâu? Từ sáng tới giờ nó về rồi cứ nhốt mình trong phòng không chịu ra, con đến gọi anh con ra đây! Thằng bé này càng lúc càng bất lịch sự..."

Thuần Hy cả ngày không ra khỏi phòng? Chẳng lẽ là vì chuyện sáng nay?

Thuần Hy, em vốn nghĩ anh không hề quan tâm... anh đang trốn tránh không muốn gặp em sao? Thì ra anh cũng có lúc như vậy... Có điều, cũng chẳng sao, bây giờ em sắp rời khỏi đây rồi, sau này chắc sẽ không còn qua lại với nhau nữa. He he. T_T

"Không cần đâu, chị à, Thuần Hy không được khỏe thì không cần gọi cậu bé ra. Quãng thời gian này Tiễn Ni đã khiến anh chị mất công chăm sóc quá nhiều, khiến anh chị gặp phiền phức. Thật không biết phải cảm ơn thế nào mới đủ!"

"Đừng nói những lời khách sáo như vậy..." Bác trai vỗ vai vào bố tôi, bác gái ôm lấy tôi khóc òa lên.

"Tiễn Ni, con phải thường xuyên về đây thăm bác gái nhé! Bác gái nhất định sẽ nấu cho con thật nhiều thật nhiều món ngon-!" "Anh, chị, chúng tôi đi đây, tạm biệt!"

Bố bước đến kéo tôi đi, nhưng bác gái ôm chặt tôi không chịu buông, khóc nức nở, nước mắt nước mũi đầm đìa, giống hệt như sắp chia xa con gái ruminh ấy.

”Em như thế sẽ khiến Tiễn Ni khó xử đấy!” Bác trai cuối cùng cũng kéo bác gái ra.

Tôi theo sau bố đi về nhà mình.

Sau lưng như có một ánh mắt đang dõi theo tôi, có một cảm giác rất lạnh, nhưng lại có hơi nóng của mặt trời, khiến tôi mấy lần không kìm được muốn quay lại xác nhận sự tồn tại của nó... Nhưng cuối cùng tôi cũng không quay lại...

T__T Tạm biệt, Kim gia mà tôi yêu!

31. Chương 67

THUẦN HY VÀ ANH ÁI DẠO PHỐ LÚC NỬA ĐÊM--> Về đến nhà, nhìn mọi vật đã được tu sửa lại, thân thuộc mà xa lạ.

Dù sao đi nữa, bắt đầu từ hôm nay, đại ác quỷ Kim Thuần Hy sắp hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời tôi rồi. Quách Tiễn Ni tôi đây dù có một mình cũng phải sống cho tốt! Cuộc sống mới tươi đẹp ơ, ta đến đây!

Có điều, bố chẳng thành thật chút nào, rõ ràng ông nói sẽ không đi công tác thường xuyên, bỏ tôi ở nhà một mình nữa, nhưng sáng hôm nay lại đi nữa rồi, mà lại mấy hôm nữa mới về...

Đúng là buồn ơ là buồn...

”Nào nào, ta là một chú ỉn con...” Di động đặt bên giường bỗng réo vang, khiến tôi giật nảy mình, đã khá lâu rồi không nghe thấy tiếng chuông quen thuộc này.

Ai mà tràn đầy năng lượng thế nhỉ? Đã mười một giờ rưỡi khuya rồi, như ma chơi đêm ấy.

”~^0^~ Alo~! Tiễn Ni! Tớ là Tú Triết đây! Hôm nay tớ ra viện rồi!” Vừa nhấn nút nghe, bên kia đã vẳng đến giọng gào hống chí, suýt nữa làm tôi thủng cả màng nhĩ. Ra viện thì ra viện chứ, có phải là lần đầu đâu, cần gì gào thét dọa dẫm người ta ghê thế.

Tiện thể nhắc một câu, quãng thời gian này, hầu như ngày nào tôi cũng đến bệnh viện thăm Tú Triết, nhìn sức khỏe cậu ấy hồi phục với tốc độ kỳ tích, tôi nghĩ rằng cậu ấy là một sinh vật tế bào đơn có khả năng tự hồi phục cực kỳ

”ừ, tớ biết rồi, cậu nói nhỏ tí có được không? Tai tớ sắp thành điếc rồi đây này.”

”Tiễn Ni, bác sĩ bảo tớ ở lại theo dõi thêm đến sáng mai, nhưng thực sự tớ không chờ được nữa, ở bệnh viện buồn quá. Bây giờ chúng ta đi hóng gió nhé...”

”Ngày này, như thế không ổn đâu! Cậu mới ra viện mà sức khỏe...”

”Không sao, vì tớ muốn gặp cậu mà. Tớ lái xe đến đón cậu ngay đây, từ bây giờ bắt đầu đếm nhịp tim đi, dưới lần thứ 999 tớ sẽ xuất hiện!” Cách... tút tút... điện thoại cúp rồi!

Tôi choáng. Cái tên này, rõ ràng sáng nay tôi mới đến bệnh viện thăm cậu ta, thế mà giờ đã muốn gặp tôi, lý do này mà cũng nghĩ ra được! Có điều, tôi hình như cũng rất thích cậu ta nói thế, hihi.

Cũng được, có lẽ ra ngoài dạo phố tâm trạng sẽ tốt hơn, bên cạnh có người bảo vệ mồm mép nhanh nhẹn cũng thấy rất tuyệt mà, ~^.^~

Rất nhanh, tôi nghe dưới nhà vang lên tiếng còi xe đua quen thuộc. Tôi nhanh chóng kéo má cửa, gương mặt tuần tú của Tú Triết đang tươi như hoa nở với tôi, tôi cũng cười lại, rồi bay xuống như một con bướm.

Xe chúng tôi lướt nhanh ra đường lớn, gió đêm thổi tung mái tóc tôi, tôi cảm thấy sung sướng tuyệt vời!

Đêm ở thành phố này hình như còn phần hoa náo nhiệt hơn cả ban ngày! Woa wo—! Những bảng quảng cáo sáng rực ngoài kia thật đẹp—những bóng đèn neon chớp tắt thật đẹp ~ hai người đang đi yên phố trước mặt kia cũng đẹp quá...

ủa-? Bóng dáng nào quen thuộc quá vậy? Quen quá đi mất- thật sự là rất quen... Quay lại- quay lại- quay lại đi...

Thuần Hy? Anh Ái? Không sai, chính là Thuần Hy và Anh Ái! Là Thuần Hy và Anh Ái! Là Thuần Hy và Anh Ái ư? O_O

Có nhầm lẫn không? ? Bây giờ khuya thế này rồi, sắp 12h rồi mà!!!

Trời ạ, muộn thế này rồi họ còn ra ngoài dạo phố gì chứ? Mà lại còn không thêm lái xe, mà đi bộ nữa chứ.

Phải rồi, trong một đêm tuyệt vời như hôm nay, sánh vai nhau đi trên con đường ánh đèn rực rỡ, quả là một việc rất lãng mạn m

He he, lãng mạn. Lãng mạn? Lãng mạn? Lãng mạn cái khỉ ấy?!!

—p(*>o<*)q kim="" thuần="" hy="" đáng="" chết!="="" tôi="" biết="" ngay="" mà,="" linh="" cảm="" không="" sai="" mà...="" thì="" ra="" người="" anh="" thích="" thật="" sự="" là="" cô="" ta,="" là="" mục="" phù="" thủy="" thanh="" mai="" trúc="" mã="" môn="" đăng="" hộ="" đối!=">

Nếu đã thế thì tại sao anh ta còn giả vờ ra vẻ rung động với tôi, khiến tôi cứ mong đợi anh mãi... kỳ thực từ đầu đến cuối anh chỉ xem tôi là con ngốc, một con ngốc phản ứng chậm chạp! Một con ngốc chỉ cần anh vui là đùa giỡn? Tại sao anh vẫn không thừa nhận đi? Tại sao???

Kim Thuần Hy, xem như tôi đã nhìn thấy bộ mặt thật của anh rồi! Câu chuyện về nàng Lọ Lem mãi mãi chỉ có trong truyện cổ tích! Mãi mãi!

"Tiễn Ni, Tiễn Ni cậu sao thế? Tiễn Ni cậu khóc sao?" Rõ ràng là tiếng của Tú Triết đang ngồi cạnh tôi, nhưng tại sao nghe có vẻ xa xôi thế?

"A? Cậu nói gì?" Cuối cùng tôi cũng bừng tỉnh khỏi nỗi đau.

Thuần Hy và Anh Ái hạnh phúc, lúc này chắc đã bị chiếc xe của chúng tôi bỏ lại sau lưng không biết bao nhiêu cây số rồi.

"Tớ hỏi là cậu bị sao thế? Sao tự dưng lại khóc vậy?"

"Tớ.. .tớ... nhớ bố quá." Tôi nói dối, đến mắt cũng không chớp.

"Vậy tớ cho cậu mượn bố tớ này!"

Trời ơi, tên ngốc này! Nói chuyện như thế không suy nghĩ bằng đại não tí nào, cứ thẳng tuột ruột ngựa ra thế này à.

"Đó là bố cậu, có phải bố tớ đâu, mượn để làm gì?" -;-A

"Vậy, vậy hãy sinh con cho tớ đi!" Lại nói nữa rồi, tôi muốn chết quá đi!

Cứ nghe Tú Triết nói đến câu "Hãy sinh con cho tớ đi" là tôi thật sự muốn chết quách cho xong. Đó là lời tỏ tình kinh điển của Tú Triết, vì mẹ cậu ấy đã bảo, nếu thật lòng yêu một cô gái, thì hãy để cô ấy sinh ra những đứa con chỉ thuộc về hai người, đó là cách biểu đạt tình yêu tốt nhất! -,-"

"Sao cậu cứ thích nói câu này mãi vậy? Tớ sắp giận rồi nhé. Vả lại, chuyện này có liên quan gì đến việc cậu cho tớ mượn bố cậu?"

"Sao lại không liên quan, quá liên quan đi chứ! Nếu cậu không sinh được con cho tớ, thì làm sao bố tớ trở thành bố cậu được?"

"Được rồi, được rồi, không nói với cậu nữa, dù sao đều là những logic quái gở lung tung cả!" Tôi làm ra vẻ uể oải mặc kệ cậu ta nói.

"Tiễn Ni, cậu đừng giận mà, tớ đưa cậu đến một nơi rất vui nhé!" Tú Triết vừa nói, vừa xoay thật mạnh vô lăng xe.

32. Chương 68

NỬA ĐÊM- CÔNG VIÊN TRÒ CHƠI - CHOCOLATE NHN RƯỢU--> "Tú Triết, cậu làm gì thế? Làm tớ sợ chết đi được. Chúng ta đang đi đâu đây?" Tú Triết lái xe nhanh như bay, cảnh vật hai bên đường trôi vùn vụt ra phía sau. "He he, đến là biết ngay thôi." Xúy, làm ra vẻ bí mật cơ đấy. Hồi lâu sau, Tú Triết dừng xe lại.

"Chính là nơi này! A0A" Tú Triết vẽ mặt hào hứng lôi tôi xuống xe. "A_O* Tớ cứ tưởng là ở đâu chứ! Hóa ra là công viên trò chơi à~."

"ừ ừ, một nơi rất tuyệt đúng không?"

Tên này có phải quá ư ngốc nghếch không? Không nghe ra giọng điệu chế giễu của tôi hay sao? Mà lại còn hứng chí như thế chứ. A_T

"Tuyệt lắm à? Sao tớ không nhìn ra là tuyệt chỗ nào vậy?" Sorry, từ khi nhìn thấy hai người "quá đẹp" kia, tôi chẳng còn chút tâm ượng vui đùa nào cả. =.=

"Tớ thấy tuyệt mà, mỗi lần tớ cảm thấy không vui đều đến đây xả stress, chơi tất cả các trò chơi sau đó những chuyện buồn bực đều bay biến hết!"

Loại sinh vật tẻ bào đơn này cũng có lúc không vui sao? Có điều, đến công viên trò chơi để xả stress... Không hổ là tư duy kiểu Tú Triết!

"Tiễn Ni, Tiễn Ni, chúng ta vào trong chơi đi!"

"Chơi cái đầu cậu ấy, không thấy đã đóng cửa hết rồi à?"

"Chẳng sao, tớ biết một lối vào bí mật! ~A_A~"

Lối vào bí mật? A_0" He he, nghe có vẻ khá thú vị đấy chứ.

Khoan đã, Tú Triết, đây chính là "lối vào bí mật" cậu nói đó hả?! A_0" Một phút sau, đứng trước một "lỗ chó chui" nào đó, tôi không kiềm chế nổi, tức điên lên.

"Đúng thế, đây chính là 'lối vào bí mật' mà chỉ mình tớ biết thôi đó, có điều bây giờ đã trở thành bí mật chung của tớ và Tiễn Ni rồi. ^0^~ Sau "mì Ni Triết", "lối vào Triết Ni" đã ra đời! Vui quá đi mất!"

"Lối vào Triết Ni?" Tôi còn tưởng là "Triết Ni phải chui" cơ đấy! Cái tên gì mà xấu thế này, tôi chả thèm lấy tên mình đặt cho cái lỗ bé xíu bẩn thỉu, cũ kỹ tiêu điều, mọc đầy cỏ dại mà chỉ chó con mèo con mới chui vào nổi này!

"Tớ phải đi mua vài thức ăn vặt để chúc mừng thời khắc này! Tiễn Ni cậu muốn ăn gì?"

"Chả muốn ăn gì hết!" Tôi nhìn thấy cái "Lối vào Triết Ni" này là đã hết muốn ăn.

"Vậy cậu đợi nhé, tớ về ngay đây." Tú Triết co cẳng chạy đến một cửa hàng gần đó.

"Tớ muốn ăn chocolate!" Tôi gào lên với bóng dáng dần nhỏ xíu của cậu ta. Nếu tôi không giới hạn phạm vi, e rằng cậu ta sẽ mua hết cả cửa hàng chưa biết chừng.

"OK~" bóng Tú Triết nhanh nhẹn luồn vào cửa hàng...

Sao Tú Triết vẫn chưa về nhỉ, chắc là không mua hết chocolate của cửa hàng người ta đó chứ?

Chán quá, cực kỳ chán, không đợi nữa, tôi vào trước đây.

Tôi nhảy phắt qua tường: động tác hoàn mỹ, tiếp đất vững vàng, 10điểm! Perfect.

Hừ hừ, chuyện vặt vãnh này sao làm khó thiếu nữ thiên tài thể thao Quách Tiễn Ni này được! Tôi chả cần đi cái "Lối vào Triết Ni" dở hơi kia-

"Tiễn Ni, Tiễn Ni, cậu đi đâu rồi? Woa~, Tiễn Ni..." Cái giọng kêu gào kinh khủng kia mới nghe biết ngay là Tú Triết.

"Tú Triết, đừng gọi nữa, tớ đang ở trong này." =. = Tôi ôm đầu thở dài, tiếng kêu gào của tên này chắc ngang cửa còi xe cảnh sát!

"ô, hehe, Tiễn Ni, đừng vội mà, tớ vào ngay đây." Xúy-, tôi có vội gì đâu?

Ôi chẳng đã nói sẽ vào ngay à? Sao lâu quá chẳng thấy bóng dáng đâu cả? Cái "lỗ chó chui" ấy, không, "Lối vào Triết Ni" hình như có cái thứ gì đó rất quái gở đang động đậy. "Tiễn Ni- thức ăn bị kẹt rồi..." ~—> . <— tôi=" choáng,=" rớt=" cuộc=" cậu=" ta=" đã=" mua=" bao=" nhiều=" món=" chứ?=" râm...=" xoạch=" xoạch...=" tú=" triết=" cuối=" cùng=" cũng=" vào=" được,=" ">

"Tiễn Ni, xin hãy đánh giá động tác xuất hiện hoàn mỹ của tớ đi!" Cậu ta ôm túi thức ăn rách tởm, xung quanh lổm nhổm thức ăn rơi vãi, ánh mắt lấp lánh, nhìn tôi vẻ mong chờ, chỉ thiếu phía sau không có hoa hồng để làm phong nền thôi.

-_- Mau mau chuyển chủ đề!

"Tú Triết, mấy thứ này chắc chắn không phải đều là chocolate đó chứ" "Đúng rồi, tớ đã mua hết chocolate của cửa hàng mà!" Quả đúng thế...

Tôi ngồi xuống, lựa lựa chọn chọn đủ thứ chocolate vung vãi ườn đất... Tú Triết ngồi bên cạnh, nhìn tôi với vẻ hài lòng.

Đám chocolate lấp lánh vàng này thật là đáng yêu, ăn cái gì trước đây? Ôi khó nghĩ quá-hình như cái nào cũng rất ngon thì phải, hehe!

0_0 Chà, cái này là -soạt, chocolate nhân rượu! Vua hay tôi đang buồn bực trong lòng, lấy thứ này thay rượu vậy, haha, hôm nay tôi cũng muốn mượn rượu giải sầu một lần!! He he, cầm tay trên cũng rất giống một ly rượu nhỏ lắm chứ...

Tôi lập tức nhặt tìm tất cả chocolate nhân rượu ra.

"Tiễn Ni, cậu có biết mỗi lần đến đây, tớ thích chơi trò nào nhất không?"

"ừ..." tôi đang ăn chocolate nhân rượu hết "ly" này đến "ly" khác, nhân tiện xe toạc hình ảnh Thuần Hy và Anh Ái nhìn thấy ban này thành trăm mảnh, không chú ý xem cậu ta đang nói gì

"Tớ thích nhất là chơi "xe leo núi" đó! Vì mỗi lần ngồi xe từ trên cao lao xuống, tim của tớ giống như ngừng đập vậy, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, những chuyện vui hay buồn gì gì đó đều quên hết..."

"Ồ". Giấy gói chocolate dưới chân tôi chất thành đống rồi.

"Vậy... Tiễn Ni thích chơi trò nào?"

"Không có". Tôi ăn, ăn điên cuồng, nếu chocolate nhân rượu cũng có thể say thì tốt quá. *0_0* Ô, đầu óc hình như hơi choáng váng.

"Không tin, không tin, tớ không tin! Tiễn Ni nhất định có trò chơi mà cậu ưa thích, đúng không? Tớ phải biết, nhất định phải biết!" Tú Triết lại bắt đầu giở tính trẻ con khó ưa ra.

"ừ, ừ..." Đầu óc vốn đang váng vất của tôi bị tiếng hét cậu ta làm bối rối thành một đám, lập tức thành cơn choáng váng đau đầu. Vừa ngẩng lên, tôi nhìn thấy một vòng đu quay cực lớn đang nhấp nháy những ngọn đèn rất đẹp.

"Tớ thích nhất ngồi đu quay." Cái khó ló cái khôn - để cậu ta cầm miệng cho xong!

"Tại sao? Thứ đó chậm như sên ấy, chẳng kích thích gì cả!"

"Vì ngồi trên nó có thể lên đến được nơi cao rất cao, cảm giác như gần đến thiên đường từng chút một, đến nơi mẹ đang ở..." Khó chịu quá, lại bắt đầu nhớ mẹ rồi.

"Tiễn Ni, sao cậu lại khóc rồi? Xin lỗi mà..." Tú Triết đứng bên cạnh, căng thẳng đi tới đi lui.

Nước mắt nhanh chóng lăn dài, càng lúc càng rơi nhanh hơn, tầm nhìn mỗi lúc một mờ nhòe, đầu cũng mỗi lúc một nặng... Tôi tiếp tục nhét kẹo vào miệng, mỗi lúc một điên cuồng...

Trong tim như có thứ gì đó đang phun trào dữ dội, cơ thể nóng lên đột ngột rất lạ lùng... hừ- đến nhịp thở cũng bắt đầu không ổn định nữa.

33. Chương 69

Là anh sao? Thuần Hy?--> "Tiễn Ni, Tiễn Ni, Quách Tiễn Ni..."

"^0^... Trong mơ màng, tôi nghe thấy có người đang gọi to tên mình, nhưng ý thức mỗi lúc một mơ hồ."
"... "

"...là anh sao? Thuần Hy?"

"Tớ là Tú Triết"

"Thuần Hy"

"Tớ nói tớ là Tú Triết"

"Thuần Hy"

"Tiễn Ni, Tiễn Ni, cậu không nghe thấy gì cả? cậu không nghe thấy gì sao? Tớ đã nói tớ là Tú Triết mà. Bây giờ cậu đang ở nhà tớ, nằm trên giường tớ mà cậu lại gọi tên người khác. Ồi chao, giận quá đi mất! Tớ tức thật rồi đây..."

..... <@-@><@-@><@-@>..... (say đến mức chẳng nghe chẳng thấy, chẳng biết gì hết)

"Thuần Hy, anh có biết không? Lúc này em đã nhìn thấy anh, em ngồi trong xe Tú Triết, nhìn thấy anh và Thôi Anh Ái đang cùng nhau dạo phố..."

«A_A Tiễn Ni? Tiễn Ni, tớ không cho phép cậu gọi tên Thuần Hy, không cho phép"

"Anh có biết em đau lòng thế nào không? Lúc nhìn thấy hai người đi với nhau, em rất đau lòng, tại sao anh lại thích cô ta? Tính cách cô ta chẳng đáng yêu tí nào...Thuần Hy..."

"Thuần Hy, Thuần Hy! Anh có biết không? Anh có biết là, ban đầu em quyết định theo đuổi anh là do anh khinh thường nữ sinh, khinh thường em, em muốn báo thù, cho anh biết mặt, em muốn cưa được anh rồi sẽ đá anh đi, để anh không còn kiêu ngạo nữa, em bắt đầu nghĩ như thế....Nhưng mà, nhưng mà sau này lại nhận ra....em đã thích anh thật rồi, mà lại không phải bình thường, là rất rất thích, thích anh vô cùng..... "

"Thuần Hy, lẽ Tình Nhân em tỏ tình với anh, anh thực sự may mắn không rung động ư? Một chút xíu cũng không sao? Trái tim anh rốt cuộc làm bằng gì vậy?..."

"Thuần Hy! Anh có biết hôm lễ Tình nhân em đau lòng đến mức nào không? Em chưa bao giờ đau lòng như thế..... Tại sao anh lại tàn nhẫn như vậy? Từ chối em tàn nhẫn quá như thế? Cũng chẳng thèm quay lại nhìn em..."

"Động tác anh đưa tay chỉ lên trời, rốt cuộc là có ý nghĩa gì chứ? Anh đang chế giễu em đúng không? Nhất định là anh đang chế giễu em không biết tự lượng sức đúng không? Thuần Hy..... Thuần Hy..."

"Thuần Hy, anh còn nhớ chuyện anh cứu em không? Anh có biết lúc ấy bảnh trai biết mấy, đẹp trai biết mấy không, chỉ trong phút chốc đã xử lý xong bọn khốn đó..... A_A he he..."

"Thuần Hy anh có còn nhớ hôm lễ từ thiện không? Em bắt cần ngã lên người anh, chạm vào môi anh, anh có biết là, đó là nụ hôn đầu của em, mà cũng là nụ hôn đầu của anh đúng không?" Tôi hết sức ôm chặt lấy Thuần Hy.

"Không! Nụ hôn đầu của cậu ta đã ẹ cậu ấy từ lúc hai tuổi rồi. T_T"

"Hừm? Anh nói gì thế? Thuần Hy..."

"(>0<) tớ=" nói=" rồi,=" tớ=" là=" tú=" triết!=" tú=" triết!!!=" tú=" triết!!!=" ">

Trời đất ơi! Anh đang nói gì vậy?

Tôi giật mình buông tay ra, mất thăng bằng, lảo nhào xuống giường.

chào ơi! Đầu óc choáng nặng! -;-"

"Tiễn Ni, Tiễn Ni cậu không sao chứ?" Chàng trai trước mặt vội vã đến đỡ tôi dậy, dìu tôi ngồi lại lên giường, đắp chăn cho tôi.

Thì ra là Tú Triết.

"Sao tớ lại ở đây? Chẳng phải chúng ta ở công viên trò chơi sao?" Tôi đảo mắt nhìn căn phòng lộng lẫy xa lạ

"Đây là phòng tớ! Hôm qua cậu ăn chocolate nhân rượu bị say..."

Say vì ăn kẹo chocolate nhân rượu? Trời ơi, e rằng tôi là người duy nhất toàn quốc, không, toàn thế giới, say vì ăn kẹo chocolate nhân rượu, mất mặt chết đi được!

Nên tớ đã bế cậu về nhà tớ.

"Bế về nhà cậu? Hả? Sao lại bế tớ? Cậu dám bế tớ khi chưa có sự cho phép của tớ hả?"

"Nhưng cậu say như vậy, mà lại vô cùng bạo lực..Đặc biệt là lúc đi qua "lối vào Triết Ni" tớ phải dốc bao nhiêu sức ra để bế cậu qua..."

"Hả? Ý cậu tức là — cuối cùng tớ không thoát khỏi cái số chui lỗ chó ư?" Trời ơi, danh tiếng cả đời của tôi

"Này, này, Tiễn Ni sao cậu nói khó nghe thế chứ, không được gọi là "lỗ chó chui", nó có tên mà, là "lối vào Triết Ni". Đó là bí mật chỉ thuộc hai đứa mình, Tiễn Ni cậu không nhớ à?"

"được rồi, được rồi. Tớ có nhà mà, sao lại đưa đến nhà cậu cơ chứ, tớ muốn về nhà.." Tôi AỜa nói vừa đẩy chân ra, định bỏ đi

"Bây giờ cậu về á? Mới 5 giờ 43 phút, ười còn chưa sáng mà" Tú Triết gọi tôi lại. "hả? Vậy tối quá cậu..."

"Tớ cứ ngồi đây ngắm cậu thôi, có điều thời gian cũng tới nhanh thật, những lúc ở cạnh cậu, thời gian hình như chạy nhanh hơn..... Dù là...dù là lúc vui vẻ hay buồn đau"

"Hử? Đau buồn? Có không? Hình như cậu chỉ cần ở cạnh tớ là đều vui hết mà, tớ không nhớ lúc nào ở cạnh tớ mà cậu đau buồn..."

Tú Triết sao thế nhỉ? Câu cuối cùng ấy sao nói có vẻ thương cảm thế? Không giống cậu ý chút nào! Ôi, không hiểu.

"Cậu thích Thuần Hy đúng không?"

"Cậu nói gì thế? Sao bỗng dưng lại hỏi câu này?"

"Lúc nãy say, chính cậu đã nói ra, cậu nói cậu thích Thuần Hy....mà còn gọi tên cậu ý mãi, chẳng gọi tên tớ lần nào..... "

"A_A Tớ!"

"Cậu thích Thuần Hy thật sao? Tại sao cậu lại thích cậu ấy? Tại sao cậu không thích tớ chứ?"

"Tú Triết nhìn tôi vẻ đau buồn, đôi mắt to trong veo, ngập đầy nước mắt, tí tách rơi xuống, chảy thành hai dòng suối nhỏ trên khuôn mặt trắng trẻo đẹp đẽ của cậu ấy....."

34. Chương 70

Máy ươm tình yêu--> Trời ạ, Tú Triết khóc rồi, cậu ấy lạ

i khóc, tôi đã làm Tú Triết khóc! Sao tôi lại hư hỏng thế chứ, quá hư hỏng.....

"Tú Triết, cậu sao vậy? Tú Triết cậu đừng khóc mà, Tú Triết, xin cậu đó, đừng làm tớ sợ được không?"

Tôi lúng túng luống cuống đưa tay lau nước mắt cho cậu ấy, tôi không muốn cậu ấy khóc, không thể để người con trai rơi nước mắt vì mình nhiều như vậy, sao tôi có thể khiến cậu ấy đau lòng buồn bã đến thế chứ. Tiễn Ni, mi đối xử với Tú Triết như vậy là quá tàn nhẫn....

Tôi cố gắng lau, rồi lau, nhưng chẳng chút tác dụng. Lau khô, nước mắt lại chảy ra; lau khô, lại chảy ra...

"Tú Triết, Tú Triết, cậu đừng khóc nữa mà, cậu khóc nữa thì tớ cũng khóc đó, hu hu hu hu hu hu..."

Nước mắt tôi đầm đìa, như nhìn thấy bản thân mình ở Tú Triết, một người đã đau lòng rơi nước mắt vì Thuần Hy, người đã hoàn toàn bất lực, hèn mọn vô cùng trước mặt Thuần Hy.

Tú Triết, tại sao cậu ngốc tớ đến thế? Tớ không muốn cậu như vậy, không muốn.

"Tiễn Ni, Tiễn Ni sao mới thế mà cậu khóc dữ dội quá vậy? Đừng khóc nữa, tớ không khóc đâu, nên cậu cũng nín đi nhé." Bây giờ đến lượt Tú Triết quay sang an ủi tôi.

Nhưng tôi không kìm được nước mắt, bởi vì hiện giờ tôi khóc cho hai người, cho Tú Triết và cho chính tôi.....

"Tớ cho cậu xem cái này" Tú Triết bỗng chạy đi mất.

Tôi tiếp tục khóc òa, mặc kệ cậu ấy..... hu hu.....

"Xem này!"

Rất nhanh! Cậu ấy quay lại, trên tay cầm một quả trứng chim cút nhỏ nhỏ, chẳng nói chẳng rằng dùng nó để đón lấy nước mắt của tôi. Trong chớp mắt, quả trứng chim cút nhỏ xíu đó đã ướm đầm nước mắt của tôi.

"Quả trứng chim cút này chính là cậu!" Tú Triết trịnh trọng tuyên bố.

"Cậu mới chính là trứng chim cút thì có!" Đúng là chịu không nổi tên ngốc này, dám so sánh một cô gái xinh đẹp như hoa là tôi đây với quả trứng vừa xấu xí vừa méo mó kia!"

"Oái, Tiễn Ni cậu đừng hiểu lầm mà, tớ nói thế là vì quả trứng chim cút này đã ăn bao nhiêu là nước mắt của cậu, nên đã có được linh hồn của cậu đó" Tú Triết lắc lắc quả trứng chim cút trước mặt tôi.

"Thế rồi sao?"

"Cậu có nghe nói đến một truyền thuyết cổ xưa thế này chưa, rất linh nghiệm! A0A Nghe nói, nếu một chàng trai thành tâm thành ý đặt một quả trứng chim cút ướm nước mắt của cô gái mà anh ta yêu vào máy giữ ẩm, dưới đáy lót đầy cánh hoa hồng còn thơm sương mai. Mỗi buổi sáng lúc bảy giờ, thay cánh hoa hồng cũ bằng những cánh hoa mới đúng giờ, và đặt những cánh hoa đã được thay thế vào trong một chiếc túi nhựa trong suốt đẹp đẽ, sau đó đặt chiếc túi vào đầu giường, mỗi tình yêu và nỗi nhớ cô gái với chiếc túi hoa hồng đó, thì, quả trứng chim cút kia sẽ ấp ra một chú chim chít con nhỏ nhỏ trong vòng mười ngày, mà chàng trai có quả trứng chim đó cũng sẽ có được tình yêu chân thành của cô gái kia."

Tú Triết càng nói càng nghiêm túc, giống như có chuyện đó thật sự vậy.

"Cậu tưởng tớ là học sinh cấp 1 à, có ma mới tin câu chuyện nhảm nhí này của cậu. Người nào có hiểu biết một tí đều biết, ấp thành công một quả trứng chim cút ít nhất cũng phải nửa tháng, mà trong quá trình đó phải rất chú trọng đến nhiệt độ, bất cần một chút cũng thành công cóc ngay, hi hi. Chẳng nhẽ cậu chẳng có chút xíu kiến thức nào à? Tôi không hề khách sáo cắt đứt dòng suy nghĩ điên cuồng về "quả trứng chim cút" của Tú Triết.

"Đương nhiên rồi, truyền thuyết ly kì thế này thì mọi người không tin cũng là điều bình thường mà. Lúc đầu tớ cũng nghĩ là truyện nhảm nhí, nhưng tớ đã thấy rất nhiều người thực hiện, quả nhiên rất linh nghiệm!

Sự thật bày ra trước mắt, không tin không được. Vả lại, tình yêu chân thật có thể nảy sinh kỳ tích mà! Chúng ta không thử thì làm sao biết là không có thật? A_A

Một câu trả lời nằm hoàn toàn ngoài dự đoán...

"Tình yêu chân thực, quả thực có thể nảy sinh kỳ tích?"

Câu này hình như là đúng....

"Vậy thử xem sao!" tôi bỗng nói ra câu đó như có ma xui quỷ khiến.

"Được thôi! Vậy bây giờ tớ thử xem sao! Year, mấy ươt tình yêu của chúng ta!"

Cái tên này, sung sướng đến chẳng ra thể thống gì, làm như quả trứng bé xíu

này có thể định đoạt hạnh phúc cả đời của cậu ta zậy. Thật là.....

Và lúc ấy, trời đã bừng sáng. Tôi theo Tú Triết đến vườn hoa sau nhà cậu ấy, cẩn thận hái vài đoá hoa hồng còn ướt sương rải đầy dưới đáy thùng sưởi ấm, sau đó đặt quả trứng cút lên trên.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cậu, xem ra có vẻ rất chân thành, có điều, sao tôi cứ có cảm giác quả trứng cút này sẽ không thể có kết quả tốt đẹp được

>.< a=" " phù=" " phù=" " phù,=" " đồ=" " môm=" " quạ=" " thối,=" " nhưng=" " mà....=" ">

Trong mười ngày chờ đợi một chú chim cút ra đời, kỳ tích sẽ đến thật chứ?

Tại sao? Trong lòng hình như...hình như có một sự mong đợi lạ lùng.....

35. Chương 71

Cậu là không khí của tớ--> "Tiễn Ni, Tiễn Ni, mau đến đây xem! *A_A* Chim cút ra đời rồi này!" Hôm nay vừa tan học xong, Tú Triết đã chạy đến lớp tôi như m
t gã điên.

"Cậu lừa tớ à? Hôm nay chưa đến mười ngày mà?"

"Không tin tớ dẫn cậu đi xem!" Cậu ta chẳng nói chẳng rằng kéo tay tôi chạy luôn

Không thể chứ? Chẳng lẽ tình yêu của cậu ấy đã khiến thần tình yêu cảm động, nên bà mới thi triển phép thuật để chú chim cút ra đời sớm? Làm sao lại thần kì thế được...

Trời ơi! *A_A*

Khi tôi nhìn thấy từ phía xa trong chiếc máy giữ ấm có một tên lông lá đang ngô nghê ngo ngoáy trong đó, tôi sững sờ đến độ mắt muốn nhảy ra khỏi tròng.

A_A

"Sao lại thế? Không thể hiểu nổi! Đúng là kỳ tích" Tôi vừa hướng đến "vật ban ơn của thần tình yêu" vừa kêu lên kinh ngạc.

"Đúng thế, đúng thế, đúng là kỳ tích! Chứng tỏ tình yêu chân thành của tớ dành cho Tiễn Ni...." Tú Triết vừa đứng bên cười hi hi vừa phụ họa.

"ôi, khoan đã....cái này....chẳng phải gà con sao?" Lúc tôi đi đến vị trí có thể đưa tay chạm vào "chim cút" lập tức tôi cắt ngang

"Lý! Tú! Triết! Cậu nói rõ xem nào, tại sao trứng chim cút lại ấp ra gà con hả? Cậu tưởng tớ là con ngốc à?"

"^0^ Gì thế này? Rõ ràng tớ đã nói với ông là tớ muốn mua chim cút mà? Nhất định do tuổi tác lớn rồi nên tai có vấn đề...."

"Lý Tú Triết! Cậu nói gì thế hả?"

Tú Triết cuối cùng cũng ý thức ra mình đã hớ hênh, vội vàng bùm chặt miệng, dáng vẻ ấy khiến tôi vừa giận vừa buồn cười.

"Tớ chỉ là....chỉ là thật sự rất muốn có tình yêu của cậu mà, rất muốn...Cậu biết tớ thích cậu thế nào, rất thích, rất thích, rất thích..... "

"Được - rồi!"

Tôi ngỡ rằng nếu mình không cắt lời cậu ta, cậu ta sẽ lặp lại cái câu "rất thích" kia đến năm mười năm như một chiếc máy đĩa cho xem.

"Thế thì, truyền thuyết kia cũng do chính cậu bịa ra đúng không?"

"Không, không, không, không phải thế, đó là truyền thuyết cao cấp, làm sao tớ nghĩ ra được, tớ nghe được từ người khác mà. Có điều, họ cũng nói đó là truyện để dễ với các cô gái, tớ lại còn viết lại rất chi tiết tỉ mỉ nữa, phải học rất lâu mới thuộc..."

"Óc cậu bị úng thủy à? Cậu tưởng làm vậy tớ sẽ thích cậu hả?"

Trong lòng bỗng có thứ gì đó nóng bỏng dâng trào, là cảm động chăng?

"A_A Tớ biết hy vọng rất mong manh, nhưng..... nhưng mà..... cho dù hi vọng chỉ có một phần vạn, một phần triệu, một phần tỉ..... tớ cũng không muốn bỏ cuộc...Tớ thích cậu đến thế, Tiễn Ni..."

"Cậu là đồ ngốc...đồ ngốc!"

Mắt tôi bị sao thế? Hình như ươn ướt..... Ghét quá, Tú Triết chết tiệt, tại sao lại tình cảm như vậy?

"Tiễn Ni cậu có biết mỗi ngày tớ đã nói gì với những cánh hồng ấy không? Ngày nào tớ cũng nói đi nói lại một câu, đó chính là..."

Tú Triết bỗng nhìn tôi đắm đắm, đôi mắt to trong veo ngập tràn dịu dàng và mềm mại như những bông gòn, chẳng lẽ..... đó chính là "tình yêu dịu dàng" hay sao? Hay là... "tình yêu sâu sắc"

".... Cậu là không khí của tớ"

A_A Trời ạ!, cậu ấy nói.....

Cậu là không khí của tớ! Cậu là không khí của tớ..... Sáu chữ này đổ dồn đến tứ phương tám hướng, trong khoảnh khắc tràn ngập tư duy của tôi...

Đúng vào lúc tôi còn đang thần thờ, đôi tay Tú Triết đột ngột ôm nhẹ lấy hai bên má tôi. Nhìn tôi trong một khoảng cách rất gần, hơi thở khi nói chuyện phả lên trên mặt tôi... .Hơi thở nóng bỏng như vậy, khiến mặt tôi trở nên nóng rực.....

"Em - là không khí - của anh!"

Cậu ấy nhấn mạnh một cách thâm tình, khiến tôi cảm thấy mình trong phút chốc bay lên chín tầng mây, có chút bay bổng, có chút choáng váng, có chút quay cuồng....

Tiếp đó, nụ hôn của cậu ấy đã rơi xuống, không, phải nói là bay xuống, một nụ hôn vô cùng tự nhiên, vô cùng dịu dàng, vô cùng ấm áp, vô cùng nghiêm túc..... Hoàn toàn không giống Kim Thuần Hy, hoàn toàn không.....

Tôi không phản kháng, không có chút phản kháng nào, tại sao tôi lại dờ dẫm như thế chứ?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ tôi đã bắt đầu chuyển dời tình yêu của mình rồi? Truyền thuyết giả tạo kia đã linh nghiệm? Tôi đã thích Tú Triết thật ư? Hay là..... hay là... chỉ muốn tìm một lý do để quên đi Thuần Hy, để trái tim không còn tổn thương nữa..... A_A

Không biết..... tôi thật sự không biết, cũng không muốn biết.....

Cứ để như vậy đi....hồ đồ một chút, có lẽ sẽ tốt hơn.....

36. Chương 72

Tôi và Tú Triết bắt đầu hẹn hò--> Hôn nhau rất lâu rất lâu, vào khoảnh khắc tôi cảm th

y hụt hơi và thiếu oxy nghiêm trọng, Tú Triết đã rời khỏi đôi môi tôi một cách rất lưu luyến. Sau khi rời ra chính là một câu tỏ tình, không, phải nói là kiểu tỏ tình của Tú Triết theo quán tính.

"Tiễn Ni, xin hãy sinh con cho anh nhé!"

"ừm"

0_0! Trời đất! Tôi lại nhận lời cậu ấy! Có phải là sự thật không.....

"Tú Triết, Tú Triết anh sao vậy? Tú Triết anh tỉnh dậy đi! Tú Triết...."

Tú Triết là đồ ngốc! Đồ khờ khạo! Động vật đơn bào! Sau khi tôi nhận lời, cậu ta sung sướng quá độ chẳng kịp nói câu nào ngắt đi....

Hai phút sau, tôi đang suy nghĩ xem có nên gọi xe cấp cứu hay xe cảnh sát đến thì Tú Triết đã tỉnh.

Cậu ta nhảy chồm lên như một con cá chép, chộp lấy tay tôi gào toáng lên: "Tiễn Ni, lúc này em đã nhận lời anh đúng không? Chắc không phải anh đang nằm mơ đó chứ? Vui quá! Vui quá! Anh vui quá đi mất!!!!"

"Được rồi, Tú Triết, tay em sắp bị anh lắc gãy luôn đây này."

Cậu ấy vẫn nên ngắt đi là hơn, như vậy cũng còn được yên tĩnh....

"Tiễn Ni!" Tú Triết lại bỗng nhìn tôi với vẻ nghiêm túc.

"Hử?"

"Tiễn Ni, bây giờ chúng ta đã xem như là hẹn hò chính thức đúng không?"

"ừ, chúng ta thật đấy!"

"Vậy em là bạn gái của anh?"

"ừm"

"Vậy bây giờ xem như em đã thích anh?"

"ừm" Tên ngố này, rốt cuộc tôi phải lặp lại câu đồng ý này bao nhiêu lần mới thỏa mãn được đây.

"(^O^)Year!, Year!, Year!, Year!, Year!, Year!!!! Tuyệt quá!!!!"

Tú Triết nhảy nhót, kéo tôi chạy ra ngoài.

"Anh làm gì vậy? Định đưa em đi đâu thế hả?" Tôi vừa chạy vừa hỏi?

"Đến tháp H! (tòa kiến trúc cao nhất thành phố này) Anh phải đứng trên tầng cao nhất để tuyên bố cho toàn thế giới biết chúng ta đã chính thức quen nhau!"

"O-O cái..... cái gì? Đừng mà! Sao lại phải cho toàn thế giới biết chứ? Đây chỉ là chuyện riêng của hai đứa mình mà!"

"Em xấu hổ hả?"

Xấu hổ? Tôi là Quách Tiễn Ni "thợ săn ác quỷ" với 99 lần thành công đó, khinh thường tôi

quá! Nhưng mà, trong lòng sao vẫn có chút do dự? Nhất định là do nguyên nhân khác

chẳng..... nguyên nhân mà tôi đã thử quên đi....

"Yên tâm, đến đó rồi em chỉ cần ngoan ngoãn đứng bên cạnh là được, còn về nhiệm vụ thần thánh "tuyên bố với toàn thế giới" thì giao cho bạn trai em làm là được! Ha ha!

Chúng tôi chạy đến tháp H rất nhanh, phì phà phì phò trèo lên tầng cao nhất. Cảnh sắc ở đây quá đẹp, cả thành phố như được tịch dương phủ lên một lớp sáng vàng óng ánh huyền ảo.

Tú Triết đúng là khoa trương, lại tìm ra một chiếc loa như lần hội thao kì trước, có điều, cái loa này rõ ràng to hơn cái trước nhiều. He he, tên này....thật là.....

"Mọi người nghe rõ đây, (>0<)>

Quách Tiễn Ni và Lý Tú Triết bắt đầu từ hôm nay sẽ chính thức quen nhau!

(>0<)>

Giọng nói vốn to của Tú Triết nay thông qua chiếc loa khuếch âm đã vang vang không ngớt từ một nơi cao thế này, cả thành phố hình như đều chấn động, có lẽ cả thế giới cũng bắt đầu run rẩy....

Mong là chú cảnh sát sẽ không bắt chúng tôi với tội danh "gây ô nhiễm tiếng ồn" =.=

Nhìn Tú Triết mặt đỏ tía tai, cổ thì khản đặc mà vẫn gào toáng lên sung sướng, khuôn

mặt ngây thơ đỏ bừng, chưa bao giờ rạng rỡ đến thế bỗng dưng tôi muốn khóc quá.....

Nhất thời xúc động, tôi cướp lấy loa trong tay cậu ấy....

"Tú Triết, hành động của anh như thế là không được, giống như đang tự tạo scandal ấy. Phải do nam nữ chính cùng hợp sức biểu diễn mới có thể đạt được hiệu quả The Beast rung động lòng người chứ!"

Tôi nháy mắt với cậu ấy, bắt đầu giương cao loa lên, ngoáo hòng ra và gào.....

"Tôi, Quách Tiễn Ni! (^0^)"

Tôi vội vã đưa chiếc loa đến trước mặt Tú Triết, thì thầm với cậu ấy....

"Mau nói! Mau nói - Tôi Lý Tú Triết! Sau đó chúng tôi cùng nói: "hôm nay chúng tôi bắt đầu quen nhau chính thức!"

"Tôi, Lý Tú Triết! (^O^)" Tú Triết lập tức hiểu ý gào lên.

"Hôm nay chúng tôi bắt đầu quen nhau chính thức!!!" Chúng tôi đồng thanh

Trong tích tắc tôi cảm thấy cực kì vui sướng! Đã rồi tôi chưa được vui như thế này! Niềm vui này là Tú Triết mang đến cho tôi, bắt đầu từ bây giờ, niềm vui của Tú Triết cũng chính là của tôi!

"Thêm một lần nữa!"

"ok!"

"Tôi là Quách Tiễn Ni"

"Tôi là Lý Tú Triết"

"Hôm nay chúng tôi bắt đầu quen nhau chính thức!"

"Lý Tú Triết thích Quách Tiễn Ni! (^O^)" "Quách Tiễn Ni thích Lý Tú Triết!!! (^O^)" "Lý Tú Triết thích Quách Tiễn Ni!!! (^0^)" "Quách Tiễn Ni thích Lý Tú Triết!!! (^O^)"

Chúng tôi sáng vai nhau đứng trên tầng cao nhất của tòa kiến trúc cao nhất thành phố, giơ cao chiếc loa lên và gào thét, hết sức lực, không hề ngại ngùng.....

37. Chương 73

Đáng ghét! Hôm nay lại phải hẹn hò!--> Tôi và Tú Triết đã quen nhau được một tuần rồi. Trong tuần lễ đó, chỉ có thể dùng năm chữ để hình dung tình trạng của tôi - Tôi! Thật! Sự! Rất! M

t!

Còn Tú Triết không biết một mồi là gì, giống như một miếng kẹo cao su dính chặt vào người tôi, đến mức tôi suýt choáng váng ngất xỉu, lại còn gọi vô số cuộc điện thoại đến hỏi đông hỏi tây, hỏi ngày hỏi đêm, thậm

chí nửa đêm tôi cũng không được yên thân với cái điện thoại di động nữa... Hôm nay, tôi cảm thấy tốc độ lão hóa cũng tăng trưởng vù vù không kém phí cước điện thoại di động. “A_0”

Hơn nữa, từ khi quen với Tú Triết, tôi và Tịnh Mỹ rất ít khi liên lạc với nhau. Nghe nói nó đang rất cuồng nhiệt với cái tên đáng sợ Long Nhất Nhật kia, đúng là một đứa trọng sắc khinh bạn! Hôm nào nhất định phải chuẩn đi xem bọn họ đã phát triển tới mức nào rồi. *__-“ Có điều, nếu như có Tú Triết bên cạnh, thì cái khả năng chuẩn đi ấy của tôi vô cùng nhỏ nhoi, còn nhỏ hơn móng tay ngón út nữa! Cậu ấy nhất định sẽ gào to rằng tôi chỉ quan tâm đến chuyện người ta yêu đương chứ không chịu đi chơi với cậu ta... Trời ạ, mới nghĩ đến cảnh tượng đó thôi tôi đã toát mồ hôi đầm đìa rồi! *A_A*

~A.A~ Bỏ đi, cho dù tình cảm của Tịnh Mỹ đã phát triển đến giai đoạn nào rồi đi nữa, tôi cũng chúc phúc cho nó nhiệt liệt, ồ, không, là chúc họ chứ, he he. Tịnh Mỹ, ngày nào cũng phải sống thật vui vẻ hạnh phúc như chúng mình trước kia nhé ~, tớ sẽ thầm theo dõi cậu như Người Dơi Batman, nếu hôm nào tớ phát hiện ra vẻ mặt thiếu não của cậu, cậu sẽ chết với tớ đấy! Ha ha!

- 0 - Còn về Thuần Hy, từ khi tôi và Tú Triết chính thức quen nhau, thì không nhìn thấy anh ấy nữa. Tú Triết hình như cũng hiếm khi nhắc đến, anh cố ý tránh đi chăng?

Lạ thật, tại sao tôi lại nhớ đến anh chứ? Bây giờ tôi là bạn gái của Tú Triết mà, tại sao lại nghĩ đến người con trai khác ngoài Tú Triết? Quách Tiễn Ni, ta ra lệnh i, bây giờ mi chỉ được phép nghĩ đến Tú Triết, những người con trai khác đều phải quên hết, nghe chưa! —p>0 “Nào nào, tôi là một chú ỉn con...” Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết là ai gọi đến. Gọi đi, gọi đi, tôi cứ không nghe đấy!

= =

Khi tiếng chuông bấm chuông réo lên nhiều lần, cuối cùng tôi không thể chịu nổi mà nghe máy. “Lý Tú Triết, anh là đồ đểu, không chịu thua hả?”

”Ha ha, Tiễn Ni, ha ha ha, cuối cùng em đã nghe điện! Yeah~, anh thắng rồi nhé!”

”Thắng cái đầu anh! (>0<) lần=”” này=”” lại=”” chuyện=”” gì=”” đây?”=”” một=”” ngã=”” tư=”” hai=”” ngã=”” tư...”=”” mỗi=”” lúc=”” một=”” nhiều=”” ”ngã=”” tư=”” xuất=”” hiện=”” chẳng=”” chịt=”” trong=”” đầu=”” tôi...”=””>

”Hôm nay tan học xong, chúng ta hẹn hò đi, được không?”

Cậu ta cố tình kéo dài và nhấn mạnh hai chữ ”hẹn hò”.

Đáng ghét, có phải hẹn hò lần đầu đầu, tại sao mỗi lần nhắc đến lại trình trọng như thể đang kéo quốc kỳ không biết.

”Không, hôm nay em mệt lắm, muốn về nhà sớm ngủ một giấc”

”Chúng ta gặp nhau ở đâu nhỉ? Anh vẫn như trước, tan học đứng đợi em ở cổng trường, hôm nay anh lái xe đưa”.

Hình như cậu ta hoàn toàn không nghe câu từ chối của tôi. Tên này, tại sao lần nào cũng thế? ~-: -(

”Anh không nghe em nói hả? Em nói ”không”, không không không!”

”Tiễn Ni, anh có thứ này muốn tặng em mà...” Giọng nói xen lẫn lời van nài quả khiến người ta khó lòng từ chối.

”... Được thôi”.

_ Cuối cùng đã chịu đựng xong một buổi chiều. Mặt bánh bao hôm nay không kéo dài thêm tiết học, không giống tác phong trước nay của bà ta chút nào, hay đã tìm thấy bạn trai để hẹn hò rồi nhỉ? Dọn dẹp xong túi xách, tôi nhẹ nhàng đi đến cô ng trường.

Ồi chào, chiếc xe đua bóng loáng lung linh quá, là của Tú Triết ư? He he, nhất định thế rồi, tôi đã nhìn thấy cậu ấy vậy tay với tôi trong xe.

”Tiễn Ni!”

Tôi chăm chú nhìn chiếc xe. *0_0* Đúng là đẹp quá, kiểu dáng sang trọng hợp thời trang, toát lên nét tao nhã và quý phái, lại thêm người ngồi trong xe, đúng là...

Ơ, đâu rồi? Trong xe không có ai à? Tú Triết ban nãy rõ ràng ngồi trong xe mà? Sao tự dưng biến mất rồi, chẳng lẽ giữa ban ngày ban mặt tôi lại nhìn thấy ma? Tôi vội vã nhìn xung quanh.

Đột ngột, trong tầm mắt tôi xuất hiện một bó hoa hồng đỏ rực, không, phải là một bó hoa siêu to mới đúng. Màu đỏ tươi, đẹp không tả được.

Lạ thật, bó hoa đó đang di động kia kìa, chẳng lẽ hoa hồng mọc chân? Mà nó lại đang tiến về phía tôi, mà lại còn dừng ngay trước mặt tôi.

"~^0^~ Tiễn Ni!" Đằng sau bó hoa bỗng dựng lộ ra một gương mặt.

38. Chương 74

--> Một gương mặt đáng yêu, một nụ cười rạng rỡ, một ánh mắt ấm áp, không phải Tú Triết bạn trai tôi thì còn là ai được nữa?

"Tặng em này!" Tú Triết đưa bó hoa thật lớn đó cho tôi.

Tôi hoang mang ôm lấy. Một bó hoa to như thế, tôi muốn ôm cũng không ôm nổi.

"Tiễn Ni, em có thích hoa này không?" Gương mặt tươi cười của Tú Triết không hề kém sắc bó hoa kia. Tú Triết đáng yêu, về phương diện chiều chuộng bạn gái, cậu ấy càng ngày càng chuyên nghiệp, hi hi.

"Thích chứ, em thật sự rất thích! Cảm ơn anh, Tú Triết, em rất vui, vui vô cùng vô cùng! =A0A=" tôi vội vàng nở nụ cười còn rực rỡ hơn bó hoa hồng kia gấp vạn lần.

"Tiễn Ni, em thử đoán xem có tất cả bao nhiêu bông hoa?"

"Hử, nhiều thế này làm sao em đoán được! A_0""

"Em bắt buộc phải đoán ra, nhất định! Dù phải đếm! (>0<)">

"Đếm? Bây giờ? A_0A"

Tôi quay lại nhìn đám đồng học sinh không biết tự bao giờ đã bao vây lấy chúng tôi, họ đang chăm chú nhìn hai chúng tôi, ánh mắt hau háu thêm thuông lẫn ghen tỵ...

Có gì đáng xem đâu? Chưa nhìn thấy gái xinh trai đẹp hẹn hò nhau à? Đúng là! Chẳng lẽ xinh đẹp là phải bị tham quan triển lãm thế này à?

"Ừ! Đếm ngay bây giờ!" Ánh mắt Tú Triết rất kiên định.

Xem ra không thể không đếm rồi, đếm thì đếm, sợ gì ai! -, 0 — Hừ!

Thực ra, trước bao nhiêu ánh mắt chăm chú theo dõi thế này mà đếm từng bông hoa vô cùng xinh đẹp, thì có lẽ là một chuyện rất lãng mạn nhỉ?

"Một bông, hai bông, ba bông, bốn bông..." Tôi bắt đầu đếm rất chăm chú.

"Năm trăm chín mươi tám, năm trăm chín mươi chín, sáu trăm..."

"Chín trăm chín mươi sáu, chín trăm chín mươi bảy, chín trăm chín mươi tám, tổng cộng chín trăm chín mươi tám bông..."

Phù ~, tay đếm mà tê liệt luôn, mà lại có những chín trăm chín mươi tám bông...

"Sai rồi! Sao lại chỉ có chín trăm chín mươi tám? Em đếm lại đi! Nhất định là em đếm sai rồi!" Tú Triết kêu lên kinh ngạc.

Gì chứ? Nghi ngờ trình độ số học của tôi à? Mà lại còn nói gì mà "chỉ có" chứ? Không thấy hai con mắt tôi hoa lên rồi hay sao? Thật là...

Bó tay rồi, nhìn ánh mắt nghiêm túc của cậu ta, tôi phải đếm lại vậy! Không chừng tôi đếm sai thật, thực ra, tôi cũng không tự tin lắm với trình độ số học của mình, he he.

Phù phù ~, lần thứ hai đếm xong, tay tôi ôm bó hoa đau muốn chết luôn! Nhưng, vẫn chỉ có chín trăm chín mươi tám bông! Chắc không phải tôi đếm sai mãi chứ. Tôi đâu kém đến thế?!

"Tú Triết, vẫn là chín trăm chín mươi tám!" tôi đưa mắt từ bó hoa sang Tú Triết, nhìn thấy gương mặt đầy ắp sự mong đợi của cậu ấy "soạt" một cái, biến màu!

"Sao lại thế được?!" Tú Triết giật phắt lấy bó hoa trong tay tôi, tự mình đếm từng bông một.

Nhìn vẻ mặt vừa cuống vừa chăm chú của cậu ấy, tôi quả là không nhẫn tâm làm phiền chút nào.

"Trời ạ, chín trăm chín mươi tám bông! Thật là chỉ có chín trăm chín mươi tám bông! Tóm lại là anh đã làm gì thế này! ôi anh thật là ngu ngốc, ngu ngốc chết đi thôi..."

"Tú... Tú Triết?" Tôi hoang mang nhìn cậu ấy nhảy tới nhảy lui như con ếch xanh bị điện giật trong giờ sinh vật.

"Chín trăm chín mươi chín bông! Sáng nay anh đếm rõ ràng là chín trăm chín mươi chín bông mà, tại sao bây giờ đã biến thành chín trăm chín mươi tám bông chứ? Lúc đầu sao anh lại đếm sai? Anh đúng là đồ ngốc! Ngốc ơi là ngốc!!!"

Cậu ta ngồi bệt xuống đất với vẻ dằn vặt.

"Tú Triết à...". Vẻ bi thương của cậu ấy lúc nào cũng có sức truyền nhiễm, tôi cũng thấy hơi hơi đau lòng.

"Sáng nay trời còn tờ mờ, anh đã ra vườn hoa sau nhà tự mình hái hoa hồng, anh muốn tự tay mình hái chín trăm chín mươi chín bông tặng em, vì con số 999 đại diện cho thiên trường địa cửu, anh muốn có mối quan hệ lâu dài như trời đất với em mà, anh muốn suốt đời suốt kiếp yêu em, chiều chuộng em, bảo vệ em, ở cạnh em, mãi mãi không xa nhau, mãi mãi, mãi mãi, mãi mãi!!!"

"...."

"A_A Nhưng mà, nhưng mà tại sao chỉ có chín trăm chín mươi tám chứ? Chín trăm chín mươi tám không phải là thiên đường địa cửu, không phải! Chẳng lẽ... chẳng lẽ chúng ta không thể bền vững được sao? Đây là số phận ư? Chỉ vì anh bất cẩn đếm nhầm? Chúng ta không thể lâu dài được sao???"

Trời ơi, cậu ấy khóc! Tại sao cậu ấy lại thích khó như thế? Là con trai kia mà! Cậu ấy quên rằng tôi đã bảo là rất ghét con trai khóc nhè hay sao? Huống hồ bây giờ đang có bao nhiêu người tò mò quan sát thế này, sao cậu ấy lại khóc dễ dàng như vậy???

Không được, nhất định phải nghĩ cách ngăn lại mới được!

39. Chương 75

Đóa hoa hồng thứ 999 quan trọng nhất--> "Tú Triết, anh có biết không? Lâu dài được hay không là dựa vào sự đồng tâm hiệp lực của hai chúng ta, không phải dựa vào chín trăm chín mươi chín bông hồng sẽ c

ngày lụi tàn đâu! Hiểu chưa hả?" Tôi cũng quỳ xuống, nhìn thẳng vào mắt cậu ấy, nói với vẻ nghiêm túc.

Tôi bị sao thế nhỉ? Tự dưng lại muốn trở thành kẻ cao thượng trong tình yêu. Những lời sến như đối thoại trong phim truyền hình thế này, sao tôi có thể thốt ra được nhỉ? Mà lại còn trước mặt bao nhiêu bạn học đang tùm tùm quanh cổng trường nữa chứ.

Xấu hả chết mất! Muốn tìm một cái lỗ chui xuống quách cho rồi.

"Không hiểu!" Tú Triết cuối cùng cũng nín khóc, cậu ấy mở to đôi mắt đầm đìa nước, chớp chớp nhìn tôi, sau đó thốt ra một câu.

Choáng... Lúc này còn tình cảm tràn trề sâu sắc như nam chính trong phim, sao bây giờ lại thành thẳng đần rồi.

"Không hiểu thì thôi vậy". Tôi đứng lên, tức giận quay người bỏ đi. Dù sao tôi cũng không tin rằng hai chúng tôi có thể lâu dài gì được...

Khoan đã, Quách Tiễn Ni, mi đang nghĩ cái quái gì vậy? Nếu để Tú Triết biết được, có lẽ cậu ấy sẽ dùng đôi mắt long lanh xúc động lòng người diễn một vở bi kịch khiến cả tỉ cô gái lăn đùng ra đất khoe sườn mướt mắt thôi.

"Tiễn Ni... —p(>o<)q" tú=" " triết=" " phía=" " sau=" " lại=" " phát=" " ra=" " một=" " tiếng=" " kêu=" " "thâm=" " thiết.=" ">

Tôi vồ vè cùng bắt lực quay lại nhìn, thấy ngay Tú Triết đang há hốc mồm ra như thể lúc nào cũng sẵn sàng diễn một cảnh khóc lóc rên rỉ kinh thiên động địa vậy.

Đừng tỏ ra oan ức như vậy chứ, chẳng qua lúc tôi nói câu vừa nãy hơi hơi lườm cậu ta một cái thôi mà, chỉ lườm một cái thôi!

Thật là! Tại sao lần nào cậu ta cũng bắt tôi phải dỗ dành chứ? Tôi có phải cô nuôi dạy trẻ đâu! Hừ!

"Tú Triết, thực ra lúc nãy em và anh đều sai hết, vì chúng ta đã quên đếm bông hoa hồng quan trọng nhất. Anh có biết bông hoa thứ 999 quan trọng nhất đang ở đâu không?"

"Thật... thật không? ở đâu thế?" Cậu ấy lập tức đứng phắt dậy, mở to mắt nhìn tôi.

"Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt. Chính - là - em!" Lúc tôi tươi cười rạng rỡ nói ra câu đó, mồ hôi tôi nhỏ từng giọt sau gáy.

"..."

Trời đất, sao cậu ấy lại nhìn tôi không nhúc nhích gì thế kia? Đến mắt cũng không chớp lấy một cái!

Tôi nói sai sao? = = Ví dụ này không ổn à? Có phải cậu ấy cảm thấy tôi đang tự sướng quá không? Không thể nào! tôi so sánh mình với một thứ thực vật sống ngắn ngủi mà gọi là tự sướng à? Tôi chưa khen mình thì thôi...

"Tiễn Ni!"

Tú Triết đột ngột nhảy đến ôm chầm lấy tôi.

Trời ơi, cái tên này sao lúc nào cũng làm những cử chỉ bất ngờ như vậy chứ? Bị cậu ấy làm giật mình hết lần này đến lần khác như thế này thì sớm muộn gì tóc chúng suy nhược thần kinh mất.

Tú Triết chết tiệt, sao ôm chặt thế hả? Không đẩy ra nôi! Đang đứng trước mặt "bá quan văn võ" thế này! Chẳng lẽ anh không thấy đám học sinh vây quanh đang nhìn chúng ta muốn rách tròng mắt gay sao, mắt đỏ dần, mồm chảy cả nước dãi kia kia!

"Anh buông em ra, hoa hồng sắp bị anh đè bẹp rồi này!"

"Không hề gì! Đè nát hết cũng chẳng sao! Anh chỉ cần em!"

A_0 ..

"Em nói rất đúng, em chính là bông hồng thứ 999, em chính là bông hồng quan trọng nhất của anh, không, em là bông hồng duy nhất trong lòng anh, hơn cả chín trăm chín mươi chín bông, chín ngàn chín trăm chín mươi chín, chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín bông, vô số vô số... Tóm lại, chỉ cần có em, anh đã là người giàu có nhất thế gian, em là thế giới của anh, em là bầu trời của anh, em là sinh mệnh của anh!"

Trời ạ, cái tên hề mở miệng ra là nói toàn những câu sến này chính là Lý Tú Triết sao? Trình độ ngữ văn của cậu ấy đã nâng cao đến mức này từ khi nào vậy? Mở miệng ra là khiến người ta nổi cả da gà, dựng cả tóc gáy, mà lại còn nói liền một mạch nữa chứ...

"Thần thánh ơi! Tổ cảm động quá! Cảm động muốn khóc luôn này..."

"Ông trời ơi, cho dù lúc này bắt con chết ngay lập tức, con cũng cam tâm tình nguyện..."

"Tớ hạnh phúc biết bao, xin hãy cho giây phút này dừng lại, tớ mong muốn được mãi mãi, mãi mãi sống ở giây phút này, chỉ cần lúc này thôi..."

"Tú Triết, anh cũng là bông hồng quan trọng nhất của em, anh cũng là thế giới của em, anh cũng là bầu trời của em, anh cũng là sinh mệnh của em..."

"Tú Triết, em muốn được gả cho anh! Chúng ta kết hôn đi..."

.....

Đám mê trai chết tiệt này, đầu óc toàn chứa đựng những thứ nhảm nhí gì thế không biết! Nhữ từ buồn nôn và sến này mà bọn họ cũng mặt dày nói ra được! = =

"Tú Triết, anh buông em ra! ôm chưa đủ hả?"

"Chưa đủ, cả đời ôm cũng không đủ..."

Xung quanh bắt đầu dâng lên từng đợt từng đợt sóng kêu gào. Cứ thế này thì ước chừng chẳng bao lâu nữa, học sinh toàn trường sẽ đến thăm quan mất. Tú Triết đáng ghét, chẳng thấy mất mặt tí nào sao? =**= tôi đẩy cậu ta ra thật mạnh, nhưng cơ thể cậu ta như được đúc bằng gang bằng thép, đẩy mãi không ra... Chết tiệt, sao trước đây tôi không phát hiện ra sức mạnh cậu ta lớn đến thế?

Khoan đã...

Trời ơi, tôi nhìn thấy gì kia?

Kim Thuần Hy?! Chính xác! Là Kim Thuần Hy! Là anh ấy!!!

Anh ấy lúc này đang đứng trên tầng hai phòng phát thanh rất gần cổng trường, nhìn chúng tôi đắm đắm, không, đang nhìn tôi đắm đắm mới đúng!

Sao anh ấy giống lão hòa thượng chín mươi tuổi vậy, vẻ mặt lạc lõng bơ vơ đến thế...

Trời ơi, tôi đang làm cái quái gì thế này? Cơ thể rõ ràng đang được bạn trai ôm rất chặt trong lòng, còn ánh mắt lại đang phóng điện với một người con trai khác...

Trời? Sao thế này? Thuần Hy đâu mất rồi? Tôi chỉ bất cẩn chớp mắt một cái thôi mà...

Chẳng lẽ anh ấy có phép tàng hình? Không thể, nhất định là tôi nhớ anh ấy quá nên mới có ảo giác...

"Nhớ anh ấy quá???" Tiễn Ni, mi đang nghĩ lung tung gì vậy? Lúc này đã cảnh cáo mi rồi mà? Mi đã có Tú Triết rồi, không được nghĩ đến người khác, đặc biệt là nghĩ đến người con trai khác trong vòng tay bạn trai mình!

40. Chương 76

--> "Tiễn Ni, Tiễn Ni em sao vậy?"

Tú Triết đang nói, cuối cùng cậu ấy đã buông tôi ra.

"Khô

ng... không có gì... Tú Triết, em có câu này muốn hỏi anh".

Tôi vội vã thu ánh mắt lại, chuyển ngay vấn đề.

"Câu hỏi gì?" Tú Triết quả nhiên dễ bị lừa, lập tức mắc câu ngay.

"Tại sao anh lại tặng em hoa hồng nhiều như thế? Chắc chắn là có nguyên nhân nào đó, đúng không?"

"Ồ, chuyện đó à, là để chúc mừng chúng ta đã quen nhau một tuần!"

"Chính thức quen nhau một tuần?" Vậy cũng phải chúc mừng ư? Tú Triết có phải thừa tiền quá, chỉ một chuyện bé con con cũng bị cậu ấy giống trống khua chiêng trịnh trọng như thế đang mừng Quốc khánh không?

"Chuyện này mà cũng cần chúc mừng à?"

"Cần chứ, cần chứ, tất nhiên là cần rồi! Vì... vì lần trước chúng ta quen nhau, chưa đến một tuần mà em đã đá anh rồi..."

Choáng, cậu ấy vẫn đề tâm đến chuyện đó sao? Cảm giác chuyện đó như ngày xưa ngày xưa nào rồi ấy, lúc ấy tôi vẫn đường đường là "thợ săn ác quỷ", mà cậu ấy là mục tiêu thứ 99 của tôi, cũng là người tôi quen với thời gian ngắn nhất, chưa đến một tuần mà tôi đã cho cậu ấy "đi tàu suốt" rồi, bởi vì cái tên đầu óc giản đơn kia lại tỏ tình với tôi bằng đài phát thanh ngay trong lễ hội trường, yêu cầu tôi sinh con cho cậu ta...

"Anh... anh không muốn như là trước nữa... Anh muốn lâu dài với Tiễn Ni, không bao giờ xa nhau nữa!" Tú Triết làm ra vẻ tuyên thệ.

Tên ngố này, chẳng lẽ chưa bao giờ nghĩ đến nguyên nhân thật sự tôi đá cậu ấy hay sao...

"Lý Tú Triết, thế này là được rồi! Em đói, em muốn đi ăn!" Tôi quay lại đi về phía chiếc xe của cậu ấy. Bị cậu ấy quay mòng mòng như vậy, thật sự đói! Bên cạnh tên này, hình như có thể giảm béo được rất nhiều.

"Được thôi, vợ yêu đại nhân của anh, nguyện phục vụ vì em". Tú Triết hớn ha hớn hở ngồi vào ghế lái, khởi động xe.

"Lý Tú Triết, lúc này anh nói gì thế? Anh gọi em là gì?"

" "Vợ yêu" đó. Tiễn Ni, sau này không gọi em là "Tiễn Ni" nữa, mà gọi là "vợ yêu" có được không?"

"Không được!"

Tên này, mới quen nhau có một tuần, mà đã muốn tôi làm vợ rồi? Không có cửa đâu!

"(>0<)" tại=" " saoooo??=" " tại=" " sao=" " chứ=" " tại=" " sao=" " anh=" " không=" " thế=" " gọi=" " em=" " là=" " vợ=" " yêu?"=" " chúng=" " ta=" " đã=" " chính=" " thức=" " quen=" " nhau=" " rồi=" " mà!=" ">

Chiếc xe bắt đầu đảo qua đảo lại bên đường, tôi nghe thấy người hai bên đường kêu thét kinh hoàng. Xem ra Quách Tiễn Ni này chỉ có thể làm Bồ Tát cứu nạn cứu khổ một lần nữa, cứu vớt những người đang kinh sợ trước hành động như điên như dại của Tú Triết.

"Đợi cưới nhau đã rồi mới được gọi! Đó là kiến thức cơ bản!" Tôi vô cùng nghiêm túc nói ra sự thật tàn nhẫn này với cậu ấy.

"Em nói dối! Anh nghe rất nhiều bạn bè gọi bạn gái của họ là "vợ yêu", cứ "vợ yêu ơi vợ yêu hỡi", gọi rất tự nhiên, thậm chí còn gọi những bạn nữ không phải bạn gái là vợ yêu nữa chứ".

Tôi muốn chết quá tôi ơi! Tú Triết kết giao toàn những đứa bạn quý hóa gồm nhĩ! Toàn những tên háo sắc trọng nữ khinh nam.

"Chuyện đó... chuyện đó... chúng ta không giống họ".

"Không giống chỗ nào?"

Tôi muốn điên, tôi muốn điên-- ! Sao tôi biết được là không giống chỗ nào! Anh hỏi tôi thì tôi hỏi ai hả? Đứng là... nào té bào đơn rõ ràng cái gì cũng thắc mắc, bực!

Không ổn! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Chẳng phải tôi đã nói chúng tôi không giống họ sao?

Có rồi...

"Nếu như, nếu như chưa kết hôn mà gọi vợ yêu, sau này sẽ không sinh được con".

Pừ ~, xen như cũng nói ra được. Tôi biết cậu ấy muốn có con nhất. Hi hi! Mặc kệ nó có nhắm nhĩ hay không! Chỉ cần ứng phó hết lần này là xem như vạn sự đại cát rồi! He he!

"Vậy tại sao nếu chưa kết hôn mà gọi là vợ yêu thì lại không sinh được con?"

Tôi choáng đây!

Tên này hôm nay nhu cầu ham học hỏi cao thế không biết! Hu hu...

Cuối cùng tôi cũng cảm thấy, làm cô nuôi dạy trẻ đúng là nghề vất vả khổ sở nhất, sau này đánh chết tôi cũng không làm nghề này!

Quách Tiễn Ni, mi phải cố lên! Câu này do mi bịa ra, mi phải cố gắng đến cùng, nhất định phải nói dối đến cùng... ,

"Bởi vì... vì đứa trẻ sẽ thấy, bố mẹ chưa tiến hành lễ kết hôn trọng mà đã tùy tiện gọi này gọi kia, là vô trách nhiệm, là không tôn trọng nó, nó sẽ không vui, nếu nó không vui thì sẽ không chịu chui ra khỏi bụng mẹ, nó không ra thì chắc chắn mẹ nó cũng không sinh nổi..."

Phù ~, cũng xem như qua loa đại khái được rồi. Tuy là, tuy là càng nghe thì càng thấy vớ vẩn...-,-A

"Ôi chao, thì ra là thế..."

Nhìn dáng vẻ như đột ngột vỡ lẽ của cậu ta, chắc là đã thoát rồi. Tôi cầm một bình nước lên uống ừng ực. Nói nhiều như thế, nói dối nhiều như thế, tôi muốn mất nước luôn.

"ừ. Thế thì, Tiễn Ni, chúng mình kết hôn đi!"

"Khụ khụ... cái... cái gì?" Tôi suýt nữa bị sặc chết.

Thì ra, tôi vát óc suy nghĩ để giải thích với cậu ta nhiều như vậy, mà chỉ có thể khiến cậu ta hiểu rõ một đạo lý, đó chính là:

Kết hôn tốt vô cùng! Kết hôn tuyệt vô cùng! Kết hôn rất quan trọng, rất quan trọng! Bởi vì, chỉ cần kết hôn, không chỉ có thể gọi "vợ yêu", mà còn có thể sinh BABY rất đáng yêu!

Ông trời ơi, ai đến cứu con với!!!

41. Chương 77

Đi du lịch hôm thi đại học--> Trong vô thức, tôi đã hẹn hò với Tú Triết có đến nửa năm rồi.

Cuộc sống trong nửa năm ấy... xin lỗi... cho tôi ổn định tâm ạng một tí nhé... chỉ có thể hình dung bằng hai từ - KỶ TÍCH! =**=

Cái tên Tú Triết ấy, thật không hiểu cậu ta rốt cuộc được làm bằng gì, mà mỗi ngày đều đầy áp hào hứng và tò mò như ngày đầu tiên quen nhau, như thế mãi mãi không biết mệt là gì...

Vả lại, sức sống của cậu ta quả giống như đã được tuôn trào sau hơn mười năm tích lũy vậy, ngày nào cũng lái chiếc xe đua hào nhoáng chở tôi đi lung tung các nơi, chơi đến sáng hôm sau cũng không biết mệt là gì.

Tuy ở bên Tú Triết đôi khi cũng thấy hơi phiền phức, phần lớn thời gian thấy rất mệt, nhưng nói chung vẫn là rất vui...

Hình như, tôi cũng... dần dần... thích cậu ấy hơn, là sự yêu thích từ tận đáy lòng, thật sự...

Hi vọng là, có thể quên đi người nào đó, rất mong muốn thế...

Tú Triết, chúng ta cùng cố lên nhé!!! p((^~^))q

ừ, cùng cố lên nào!!! Hi hi-!!!

Nói đến cố gắng thì kỳ thi đại học năm nay đã đến gần lắm rồi. Tú Triết cũng phải đi thi, mà hình như chẳng thấy lo lắng chút nào, ngày nào cũng đeo bám lấy tôi, hình như tôi là môn học duy nhất của cậu ấy thì phải!

Đương nhiên, nếu như tôi là đề thi đại học, thì cậu ấy tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ là thủ khoa kì thi năm nay!!! Tiếc là tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không - thể - nào!!!

Haizzzzz! Tú Triết này ấy à, đúng là khiến người ta lo lắng...

"Tiễn Ni, Tiễn Ni, sao em lại than vắn thở dài thế? Giống như một bà lão già khù đờ ấy!" Tú Triết chẳng biết lúc nào đã nhảy ra.

"== Cái gì mà "bà già khù đờ"? Tôi ghét nhất là bị gọi "bà già" đấy. "Em giống bà già chỗ nào hả?"

"Mỗi lần em buồn phiền là chau mày ủ dột; mà hể em chau mày thì trên trán sẽ có nếp nhăn. Nếu nếp nhăn mỗi lúc một sâu, không mất đi nữa, thì em chẳng biến thành bà già đó thôi?" Tú Triết chớp đôi mắt to, nói với tôi một cách nghiêm túc.

Ghét quá, tôi vì ai mới phải than vắn thở dài như bà già thế này chứ? Cậu ta là đương sự mà còn làm ra vẻ vô tội - ngây thơ - chả biết gì!

"Tiễn Ni, Tiễn Ni, anh có một đề nghị rất hay, em có muốn nghe không?"

"Ngày nào mà anh chẳng có 'đề nghị rất hay chứ', có lần nào em được chọn không nghe đâu?"

"Tiễn Ni, hôm thi đại học, chúng ta đi du lịch được không?"

Cái gì? Tên này có bị điên không, mắt công tôi còn ngồi lo lắng xem cậu ta có thể đậu đại học được không, thế mà đến thi đại học cậu ta cũng không tham gia.

"Không được, anh bắt buộc phải thi đại học!"

"Tại sao??? Tại sao anh lại phải thi đại học chứ???"

Tại sao? Tại sao!!! Tại sao Tú Triết lại có nhiều cái 'tại sao' thế chứ?

"Bởi vì... bởi vì nếu anh không thi đại học thì sẽ không vào đại học được."

Tất nhiên, với thành tích của Tú Triết, nếu có thi cũng chưa chắc đậu đại học được. Đó không phải do tôi nói bậy nói bạ, mà gần đây biết được một tin tình báo rất quan trọng:

Thực ra, "bảo bối của trường" Cao trung Sâm Vĩnh luôn có hai người, một người là thiếu niên thiên tài Kim Thuần Hy sau khi vào trường đã cho kẻ đứng hạng hai hít khói dài dài trong tuyệt vọng, người khác lại là Lý Tú Triết, thành tích kém đến nỗi người đứng thứ hai từ dưới đếm lên cũng cách cậu ấy một khoảng rất xa, tên hai người luôn xuất hiện cùng lúc, một đầu

một đuôi, vừa "điền" đầy một bảng "thành tích học tập của học sinh trường Cao trung Sâm Vĩnh".

Vả lại, toàn trường Sâm Vĩnh ai mà chẳng biết thiếu gia Lý Tú Triết tham gia thi thì luôn tùy hứng, nếu nhất thời vui vẻ tham gia thì cũng thường xuyên không ghi tên mà nộp luôn bài thi.

Có điều, dù là thế thì anh cũng không kiêu căng đến mức thi đại học mà cũng bỏ chứ? == "He he, điểm này thì Tiễn Ni không cần phải lo đâu, bố anh đã nói, anh muốn vào trường đại học nào cũng được, chỉ một cuộc điện thoại là bố anh có thể giúp anh rồi. Còn về việc thi,

có tham gia hay không thì tùy tâm trạng của anh!"

Cưng chiều! Cưng chiều quá mức!!! Thật đáng sợ!! Ị, -,-

Cũng may Thuần Hy không thế, bác trai bác gái tuy ngoài mặt tỏ ra thản nhiên, nhưng sự giáo dục của họ cũng khá nghiêm khắc, chỉ ít chuyện dung túng thế này chưa bao giờ xảy ra.

Thực ra thì, đã lâu lắm tôi không nhìn thấy Thuần Hy, hình như trong nửa năm quen Tú Triết, cũng hiếm khi "tình cờ gặp gỡ", mà mỗi lần đều ngượng ngùng chào vội nhau một câu rồi đi lướt qua nhau. Thuần Hy năm nay cũng thi đại học, bây giờ chắc đang căng thẳng ôn tập, thực ra anh ấy không ôn tập cũng thi đậu mà, không giống Tú Triết...

Lạ thật, sao tôi lại quan tâm đến Thuần Hy rồi? Chẳng phải tôi đã chúc phúc cho anh và Thôi Anh Ái rồi đó sao? Chẳng phải tôi đã quyết định quên hết mọi ký ức đau khổ trước đây rồi sao?

Quách Tiễn Ni, mi là bạn gái của Tú Triết, chỉ nên quan tâm đến Tú Triết thôi, biết chưa? Nhưng, nhưng mà hình như lâu lắm rồi cũng chưa nhìn thấy mụ phù thủy kia đâu...

"Tiễn Ni, Tiễn Ni? Sao em lại thần thờ nữa rồi? Gần đây hình như em ngày càng thích t

Tú Triết đưa năm ngón tay ra lắc lắc trước mặt tôi.

Thần thờ? Càng ngày càng? Không phải đâu, sao tôi không biết chứ...

"Tiễn Ni, có phải em rất hâm mộ anh không? Vậy thì thế này, đợi năm sau em thi đại học, anh sẽ nói với bố một tiếng, để ông gọi điện thoại sắp xếp giúp em nhé?"

"Thật không? Yêu cầu này mà bố anh cũng đồng ý à?"

Tôi không dám bảo đảm lực học của mình có thể đậu được đại học, nếu ai đó có thể giúp tôi sắp xếp ổn thì hay quá rồi.

"Tất nhiên, bố anh chắc chắn sẽ đồng ý mà. Vì bố anh cũng là bố của Tiễn Ni mà!"

Xì-, tôi đồng ý nhận bố cậu làm bố mình hồi nào, tuy rằng bây giờ tôi là bạn gái của cậu ta thật đấy, nhưng như thế vẫn còn lâu mới đủ =.=. Nếu như vậy thì bố của 98 anh bạn trai trước đây của tôi, tôi đã nhận là bố luôn rồi, lại thêm bố anh và bố tôi nữa, thành ra tôi có một trăm ông bố, khoa trương quá!

"Nhưng mà, dù bố anh giúp em được, thì anh cũng nên thi đại học cho ra dáng chứ?"

"He he, trước kia khi chưa quen em thì anh còn chần chừ không biết có nên thi hay không, nhưng hiện giờ anh hoàn toàn có thể xác định: không - tham- gia!"

"Tại sao? ?_?" Tôi hỏi một câu với vẻ ngốc nghếch.

"Vì em đó! Vì cảm thấy thời gian ở bên em không đủ, lúc nào cũng thấy thiếu, nên mới tận dụng thời gian thi, để được ở bên em thêm mấy ngày nữa!"

Ghét thật! Cái tên đáng ghét! Tại sao cứ nói những lời khiến tôi cảm động muốn khóc chứ? Có phải anh ấy cố ý không? Anh thật sự thích thấy em khóc lắm sao?

"Tiễn Ni, hôm thi đại học chúng ta đi du lịch nhé?"

Trước khi nước mắt tôi rơi ra, Tú Triết đã thốt ra một câu cứu mạng tôi, khiến nước mắt tôi lại bị chặn đứng.

"Được!!!" Lần này tôi nhận lời nhanh chóng đến độ bản thân tôi cũng thấy kinh ng

42. Chương 78

Thuần Hy mất tích rồi!!!--> Kỳ thi đại học cuối cùng đã đến, chính là hôm nay.

Mới sáng sớm, Tú Triết đã lái chiếc xe đua lộng lẫy của anh đến đón tôi, thật là, chạy trốn cũng không quên khoe khoang.

Khoan đã, "chạy trốn"? Phụt phụt, Quách Tiễn Ni, mi là đồ mồm quạ thối, mới sáng ra đã nói linh tinh.

Tôi ngồi vào ghế phụ, ném chiếc túi du lịch đựng đầy nhu yếu phẩm thường ngày ra ghế sau. "Tú Triết, sao hình như anh chẳng mang gì hết vậy". "Ồ, anh có mang thẻ tín dụng."

Thẻ tín dụng? Chẳng lẽ anh mua nhu yếu phẩm thường ngày cũng bằng thẻ tín dụng? Đúng là phương thức tư duy của đại gia có khác... =.=

Tú Triết khởi động xe, tôi giật mình nhìn đồng hồ, còn cách môn thi đầu tiên mười phút...

Cảm giác bất an từ sáng sớm đã bắt đầu xuất hiện trong tôi, bây giờ mỗi lúc một mạnh hơn, sao lại thế nhỉ? Tâm tư tôi hình như hoàn toàn không nằm ở chuyến du lịch...

"Nào nào, tôi là một chú ỉn con..."

Điện thoại của tôi! Điện thoại của tôi đang reo! Như chớp được cọng cỏ cứu mạng, tôi nhanh chóng mở chiếc túi nhỏ bên người, lôi điện thoại ra.

Tú Triết bị hành động luống cuống thất thần của tôi làm giật bắn mình, suýt nữa không giữ chắc được tay lái.

"A lô-" Tôi cố sức để giọng mình bình thản. Ghét mình quá, hôm nay bị làm sao vậy không biết? Giống như bị trúng tà ấy. --"Tiễn Ni, bác gái đây."

Ấ-? Là giọng của mẹ Thuần Hy. Chẳng lẽ Thuần Hy xảy ra chuyện gì ư? Không thể nào... Nhưng mà... Quách Tiễn Ni, bình tĩnh! Lắng nghe bác gái nói xem nào! "Tiễn Ni, Thuần Hy mất tích rồi!"

"A_0"..." Tôi như bị sét đánh đột ngột, toàn thân vật vờ vì không chịu đựng nổi sự đau khổ hoảng sợ cực lớn đó, đại não "ùng" một tiếng, mất hẳn tư duy...

"Hôm nay trời chưa sáng nó đã đi, bác cứ tưởng nó sợ muộn giờ thì nên đi sớm, sau đó bác đến nhà xe mới phát hiện ra xe nó còn ở đó, giấy tờ thì cứ đều nằm trong phòng nó cả, điện thoại cũng không mang, chẳng mang theo gì hết, các thầy cô coi thì gọi điện liên tục, nói đã đến thời gian cấm vào trường thi rồi, Thuần Hy vẫn chưa đến, bác cuống lên, bác trai thì như điên lên ấy..."

"Hai bác đã nhờ tất cả người quen rồi, nhưng không ai biết tin tức gì... Tiễn Ni, trước kia con cũng ở chung với Thuần Hy một thời gian, con có biết bình thường nó thường hay đi đâu không? Nó thích đi những đâu."

"Kỳ thi quan trọng lần trước mà nếu qua được thì sẽ được vào bất cứ trường đại học nổi tiếng nào, nó đã không tham gia rồi, lần này nếu còn bỏ thi nữa, bác trai sẽ giết nó mất... hu hu

0_0" Gì chứ? Bác gái đang nói gì thế? Bác đang nói đến hôm thi mà tôi bị xe mô tô đâm phải đó sao? Sao Thuần Hy lại không thi? Ai bảo tôi không đi thi? Hả?

Nhưng, nhưng anh... rõ ràng lúc này anh bảo...

Tôi chẳng nói gì hết...

Nhưng mà, nhưng mà...

Còn nhưng nhị gì?

Cô tưởng tôi sẽ vì cô mà bỏ kì thi quan trọng vậy sao?

Nằm mơ!

Không sai, cảnh tượng lúc ấy là thế, tôi nhớ rất rõ. Song, nghĩ kỹ lại thì Thuần Hy hình như cũng không nói mình có đi thi, thực sự là anh "chẳng nói gì hết"!

Nhưng tại sao anh lại nói "Cô tưởng tôi sẽ vì cô mà bỏ kì thi quan trọng vậy sao? Nằm mơ!" chứ? Anh đang nói dối tôi đúng không?

Tại sao? Tại sao? Tại sao anh lại nói dối tôi??? Kim Thuần Hy...

"Dừng xe, dừng xe, mau dừng xe!" Tôi hét lên như điên với Tú Triết...

Trong đầu tôi hiện giờ chỉ có duy nhất một ý nghĩ - tìm thấy anh, tìm thấy anh, nhanh nhanh tìm cho ra, phải tìm ra Thuần Hy thật nhanh...

"Dừng xe? Làm gì thế?"

Tú Triết nhìn tôi một cách hoang mang, dừng xe lại bên vệ đường một cách bình an vô sự. Còn tại sao phải nói là "bình an vô sự" thì là do tôi cứ túm lấy cánh tay anh đang giữ tay lái, lắc như điên.

"(>0<) thuần="" hy="" mất="" tích="" rồi="" anh="" ấy="" không="" thi="" đại="" học!="" em="" phải="" đi="" tìm="" anh="" ấy!="" chúng="" ta="" chia="" ra="" đi="" tìm!="" tôi="" loạn="" choạng="" nhảy="" xuống="" xe,="" co="" chân="" chạy="" biến.="" tôi="" cũng="" không="" biết="" mình="" phải="" chạy="" đi="" đâu,="" cũng="" không="" biết="" phải="" đến="" chỗ="" nào="" tìm="" thuần="" hy,="" tôi="" chỉ="" biết="" chạy="" như="" điên,="" chạy="" như="" điên,="" có="" lẽ="" lúc="" tôi="" mệt="" đến="" độ="" không="" còn="" chạy="" nổi,="" thì="" sẽ="" tìm="" thấy="" thuần="" hy="" chẳng...="">

"Cậu ấy đã làm thế thật..." Bên tai văng đến một âm thanh yếu ớt, loáng thoáng cảm giác như là giọng của Tú Triết, nhưng tôi đã không kịp nghĩ nhiều nữa...

43. Chương 79

Giấc mộng trong công viên Giấc Mơ Tái Thiên--> Tôi chạy như điên, ra sức chạy, nước mắt cũng tràn ra theo bước chân của tôi...

Mắt tôi đảo xung quanh tìm kiếm... Anh ấy nổi bật như thế, xuất chúng như thế, chắc sẽ tìm ra nhanh thôi, chắc vậy... A_T

Tại sao? Tại sao không tìm thấy? Tại sao tìm khắp nơi cũng không thấy? Anh rốt cuộc đã đi đâu thế hả? Anh đi đâu rồi? Kim Thuần Hy, Thuần Hy...

Không tìm thấy, không tìm thấy, hoàn toàn không tìm thấy, làm sao đây? Hu hu hu hu hu hu hu..... ~~~~~

Tôi ngồi bệt xuống đất.

Nhưng! Nhưng tại sao ở đây lại quen thuộc đến thế?

Chẳng phải đây là công viên Giấc Mơ sao? Chính là công viên Giấc Mơ mà tôi và Tịnh Mỹ lẻo đẻo theo để phá buổi hẹn hò của Thuần Hy và Anh Ái, sau đó anh đã đưa tôi đến đây. Tôi tìm đi, tìm lại, tìm đi, tìm lại, thế nào mà lại chạy đến đây.

Vị trí mà tôi đang ngồi, chính là bãi cỏ lần trước tôi bị rơi xuống nước và được Thuần Hy cứu, rồi tưởng đây chính là Thiên đường.

Trong chớp mắt, những hồi ức đẹp đẽ, giống như đoạn phim quay chậm, bắt đầu hiện lên trong đầu óc tôi, như một giấc mộng...

Một nơi, đến rồi cô sẽ biết...

Chúng ta đến đó đi...

Cô có biết truyền thuyết về hồ phun nước không?

Truyền thuyết nói đến những cô gái đến hồ phun nước này... đều không có được tình yêu mà mình mong muốn...

Nghe nói đó là lời nguyền của một cô gái thất tình nhảy xuống đây tự sát...

Cô căng thẳng gì thế? Cho dù không đến đây thì e rằng cô cũng chẳng gả cho ai được...

Tôm...

Cứu tôi với cứu tôi với...

Đồ ngốc... chẳng phải cô biết bơi sao... thế mà lại bị chết đuối... Là anh đã cứu tôi sao... cảm ơn...

Nếu không vì sợ khó ăn khó nói khi về nhà... thì tôi đã mặc kệ chẳng thèm cứu cô... Dù thế nào đi nữa... cảm ơn anh... tôi rất cảm ơn anh ... Chẳng lẽ là... có một số thứ đã được định sẵn... không thể nào hất đi được... Người phiền phức như cô... muốn hất cô đi... còn khó hơn chấp nhận cô... thà rằng tiết kiệm công sức...

Cô rất khó đối phó...

Đi thôi...

Muôn lắm rồi...

"Hu hu hu hu hu.... Thuần Hy, Kim Thuần Hy, anh có nhớ không? Anh có còn nhớ những hồi ức chúng ta có chung với nhau không? Em rất nhớ, thật sự rất nhớ..."

"Chẳng phải anh đã nói rất khó ứng phó với em sao? Vậy phải tiếp tục nghĩ cách đi chứ! Xin đừng bao giờ bỏ cuộc dễ dàng như vậy, đừng vì chuyện vặt vãnh mà nghĩ không ra rồi đi tự sát chứ! Đừng, đừng mà, đừng bao giờ... hu hu hu hu.... A_T"

Ông trời ơi, con phải làm sao đây? Làm sao đây??? Rốt cuộc con phải làm gì mới có thể tìm được anh ấy? Nếu... nếu anh ấy chết, nếu anh ấy chết thật, con phải làm sao? Làm sao...

"Đồ ngốc!"

Đúng lúc tôi khóc lóc rên rỉ long trời lở đất, vừa lẩm bẩm tự trách mình, bỗng đứng trên đầu xuất hiện một giọng nói vô cùng lạnh lùng...

A_0" Hả-? Ai đang nói đó? Giọng này sao mà nghe quen thế? Còn nữa, ngữ khí cũng vậy, đến hai từ này cũng quen nữa. Đây là từ cửa miệng của Thuần Hy mà- đó rõ ràng chỉ Thuần Hy mới được quyền nói thôi.

Ai học anh ấy thế? Tên đáng ghét! Không được học theo!!! Rốt cuộc là tên chết tiệt nào nhỉ??? Tôi phải lòi cổ hẳn ra mới được-!

Tôi đứng phắt dậy, bắt đầu nhìn đông ngó tây.

Phải trái trước sau, phải trái trước sau, chẳng thấy đâu cả, chẳng thấy!

Chẳng lẽ là ảo giác? Vì quá mong muốn tìm thấy Thuần Hy, nên xuất hiện ảo giác chăng? Có thể thế không? Có lẽ là vậy? Chắc là vậy? Nhất định là vậy? Chắc chắn tôi đã khóc đến mù mắt đầu óc rồi.

Hu ~! Tôi mệt mỏi ngã nhào xuống thảm cỏ, toàn thân bải hoải.

44. Chương 80

Tôi đã nhìn thấy Thần Cây--> Thời tiết hôm nay đẹp nhất từ khi vào thu đến nay, trời trong xanh vô cùng-phong cảnh cũng tuyệt đẹp không chê vào đâu được-. Gốc cây to với những nhánh cây vươn thẳng, những phiến lá vàng óng ánh, nhánh cây màu cafe, và cả

thần cây đẹp trai nữa... Đúng là phong cảnh tái hiện của thiên đường! Nhưng nhịp tim của tôi thì sa xuống tận địa ngục A_T

Hả-? Khoan đã! Thần Linh đẹp trai của cây? Thần cây? Thần linh của cây đằng xa sao mà quen mắt thế? Nhìn kỹ lại xem.

Phụt phụt phụt ~!!! Có phải thần cây gì đâu? Rõ ràng là người mà! Mà lại là người tôi quen nữa!!! Chính là người mà tôi đang cất công tìm kiếm này giờ!!! Kim Thuần Hy!!!

Tôi xúc động quá! Anh không biến mất, mà vẫn còn đây, lại còn ở cạnh tôi, không bỏ tôi đi đâu cả, tốt quá!

Anh đang ngồi trên một nhánh cây to một cách thoải mái với dáng vẻ ung dung tự tại nhất mà tôi chưa bao giờ thấy. Gió khẽ phất mái tóc đen óng của anh, từng sợi tóc mảnh dễ bay bay trong gió, gương mặt trắng trẻo lộ ra những đường nét rất rõ ràng trong ánh nắng, những chiếc lá vàng rực rỡ phản xạ với ánh nắng vàng, từng đốm lung linh nhảy múa trên gương mặt, trên người anh, khiến mắt tôi bỗng xuất hiện ảo giác: Từ một thành trì cổ trong khu rừng âm u thần bí xa xưa, có một hoàng tử đẹp trai lạ thường bước ra...

Tôi lập tức chạy đến bên dưới gốc cây...

"Sao anh lại ngồi trên cây? Làm em tưởng anh là thần cây chứ."

Tìm ra Thuần Hy đúng là vui sướng điên cuồng, nhưng tôi lại nói với anh ấy bằng một câu như vậy.

Haizzzz-! Trái tim con gái à~, có những lúc, tôi cũng chẳng hiểu nổi mình nữa...

"Đồ ngốc!"

Cái tên này, đúng là chịu không nổi, lại cứ "đồ ngốc" mãi, anh chỉ biết nói có câu này thôi

à? =.=

Khoan đã, Quách Tiễn Ni, tính táo! Mi đừng quên mục đích cuối cùng mi đi tìm anh ấy! "Thuần Hy, mau xuống đây đi chứ! Đi thi đại học nhanh lên!"

"Không!"

"Tại sao???"

Anh như không nghe thấy gì, ngẩng đầu lên ngắm bầu trời phía trên.

Cáitên này, làm tôi cuống đến chết mất!

"Anh có biết bác gái đang lo lắng lắm không, bác trai thì sắp điên lên kìa! Anh xuống nhanh đi! Bây giờ đi thi vẫn còn kịp đó!"

Nhưng, cho dù tôi ngẩng đầu lên gào thét với anh ấy, đến nỗi cô họng khô lại, cổ đau rát, anh ấy vẫn không phản ứng, như biến thành một cái cây vậy.

"=" Bó tay rồi, Quách Tiễn Ni này đã nhận lời bác gái, nhất định phải bắt anh đi thi đại học, nên đạt được mục đích này tôi mới thôi!"

Tôi bắt đầu trèo lên cây "sột soạt" như một con khỉ, lần đầu trèo cây đúng là sướng khoái quá. Ôi chao ôi-, giờ tôi mới phát hiện ra mình là thiên tài trèo cây-. Ha ha ha...

"Thuần Hy, em lên đây!"

Anh liếc tôi một cái, lại ngẩng đầu nhìn trời.

Đáng ghét, trời thì có gì đẹp mà nhìn đâu? Cứ nhìn mãi anh không thấy mệt à? Đây là lần đầu tiên tôi ưèo cây đó, biểu dương một câu cũng không được sao, chỉ ít tỏ ra vẻ kinh ngạc cũng được mà. Lúc nào cũng tỏ cái vẻ mặt thờ ơ lãnh đạm, bộ anh bị bệnh à?

"Ít ra nhanh cũng tránh sang một bên chứ, như thế em sẽ rơi xuống mất."

Tên này, xem ra chẳng có chút tiến bộ nào, vẫn giống hệt lần đầu tôi gặp, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc tí nào.

Dưới sự nhắc nhở của tôi, anh nhích sang bên một chút, sánh vai anh ngồi trên một nhánh cây rất to và vững chắc, đồng thời cũng nhớ đến sứ mệnh mà mình lên đây. "Bây giờ có thể nói em biết lý do anh không thi đại học rồi chứ?"

Tôi đã bắt chắp hình tượng thực nữ mà trèo lên cây rồi nhé, anh mà không quan tâm đến tôi, tôi đẩy anh xuống cho anh biết tay!

"Tôi đã nói với cô rồi, tôi chán ghét cuộc sống thiên tài!"

"Nhưng, nhưng nếu anh không thi vào đại học, bác gái nói bác trai sẽ giết anh mất!"

"Như thế càng tốt, dù sao tôi cũng không đi theo kế hoạch của bố nữa -_- Tôi mệt rồi!"

"Gì ... gì chứ? Sao anh lại nói những lời bi quan tiêu cực như thế? Anh có biết nếu bác trai nghe thấy sẽ đau lòng lắm không?" Thực ra, tôi cũng rất đau lòng...

"Vậy có ai quan tâm xem tôi có đau lòng hay không không?" Bỗng dưng anh hét lên với tôi, khiến tôi giật bắn mình.

0_0" Cái tên này, lúc nào cũng thích bộc phát tính ác quỷ một cách đột ngột không báo trước như thế. Phải báo trước chứ, nếu không sớm muộn gì tôi cũng bị anh ta dọa cho chết khiếp. -0

"Xin... xin lỗi..." Tôi lại còn xin lỗi nữa chứ.

"Tôi chịu đủ quá rồi, cái cuộc sống thiên tài nhảm nhí này, cô có biết là, cho dù tôi không học đại học, hay học trường đại học nào đi nữa, cuối cùng cũng phải kế thừa, công ty của bố..."

"A_0"... Thuần Hy, Thuần Hy đáng thương.

"Tôi muốn đi con đường của mình, ít nhất cũng vui hơn bây giờ".

"VẬY... vậy anh đừng tham gia thi nữa! Cũng đừng thừa kế công ty của bố anh nữa!"

Quách Tiễn Ni, đó là những lời từ miệng mi thốt ra ư? Mi đã bỏ mất sứ mệnh của mình nhanh đến thế, vứt tuốt câu dặn dò nhờ vả của bác gái ra ngoài trái đất rồi ư?

"Hử-?" Thuần Hy cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Em nói là, anh chính là anh mà, chỉ cần hoàn thành ý nguyện của mình là được. Nếu anh không thích thì việc thi cử gì đó, công ty của bố anh gì gì đó, vứt hết tất cả sang một bên đi!" Đúng là tư duy của đồ ngốc!"

Kim Thuần Hy chết tiệt, lại mắng tôi là ngốc, tôi phải vất óc mới nghĩ ra được những câu an ủi mà, không biết đã giết chết bao nhiêu neuron thần kinh của tôi rồi.

"Có điều, tôi cũng nghĩ như vậy."

* A__o" Trời ạ, anh ấy đang cười kìa, Kim Thuần Hy trước nay chỉ thích nhìn người ta bằng cặp mắt thuộc tính "kim" đang cười, một nụ cười thoải mái ấm áp, thật sự... khuyhnh quốc khuyhnh thành...

45. Chương 81

Thì ra anh ấy đã lừa tôi--> "Đúng rồi, Thuần Hy, em có thể hỏi anh một câu không?

" ừm"

"Cái lần em đưa anh đến nơi bị xe

đâm phải ấy, sau khi anh đưa em vào bệnh viện, rõ ràng là anh không đi thi, tại sao lại nói dối em là đi thi? Mà sau đó cứ giấu em mãi, nếu hôm nay bác gái không vô tình nói ra, thì anh định giấu em cả đời đúng không? Tại sao lại thế?"

Cả thế giới trong tích tắc trở nên im ắng lạ thường, nụ cười của Thuần Hy đông cứng lại.

Trầm tư nửa phút sau, anh nhếch môi, đáp gọn lỏn:

"Vui"

Gi.... cái gì? Chỉ vì vui thôi sao? Đáp án này hoàn toàn không có sức thuyết phục, rõ ràng là anh đang lừa tôi mà!

"Anh thật sự thấy vậy là vui lắm à? Sao em chẳng thấy thế chút nào? Như thế chỉ khiến em cảm thấy càng lúc càng có lỗi với anh...."

"Cô không cần thiết phải cảm thấy có lỗi! Tôi vốn đã định không tham gia kì thi đó, không phải là do cô! Cho dù cô không bị xe đâm phải, tôi cũng có khả năng không thi"

"Nhưng, nhưng rõ ràng em nhìn thấy anh đã vào trường thi rồi mà, nếu không vì em đột nhiên bị xe đâm anh cũng sẽ không ra, đúng không?!! T__T Tất cả đều tại em..."

"Cô có thôi đi không? Tôi đã nói là không phải do cô sao cô cứ thích vu tội lỗi vào người thế hả? Chính vì cái tình khí kì quái của cô mà tôi cứ phải giấu nhem đấy, để tránh có ngày cô dằn vặt tới mức đi nhảy lầu!"

Anh ấy lại gầm lên với tôi rồi, nhưng, nhưng lần này tại sao tôi không thấy giận, mà lại thấy cảm động, xen lẫn đau khổ vậy?

Có lẽ anh cũng nhận ra trong lúc bực bội đã lỡ lời, nên vội vàng im lặng. Còn tôi, lại nhìn thấy rõ ràng gương mặt trắng trẻo của anh đỏ bừng lên một lúc, tôi bị hoa mắt chẳng?

A__A Thuần Hy, thì ra là thật, thì ra anh đã vì em, vì không muốn em tự trách mình nên đã nói dối, một lời nói dối đẹp biết mấy...

Tại sao lại như thế? Tại sao? Anh vẫn còn quan tâm đến em mà, dù chỉ một chút cũng là quan tâm, đúng không? Ghét quá, lại đang nghĩ ngợi lung tung gì thế? Tại sao lại dễ dàng nảy sinh ngộ nhận sai lầm với anh ấy chứ? Đúng là không biết ngượng....

Giờ chẳng phải mi đã có Tú Triết rồi đó sao? Đúng, Tú Triết! Tú Triết! Tú Triết! Tú Triết. Chỉ được phép nghĩ về Tú triết!

"Tú Triết.... và cô, bây giờ vẫn suôn sẻ chứ?"

Anh ấy có thần giao cách cảm với tôi sao? Sao tôi vừa nghĩ đến Tú Triết thì anh ấy cũng nhắc đến vậy?

"....ừm...."

Tôi cảm thấy mình trả lời khó khăn quá,T_T khó nhọc một cách kì lạ.... "Tiễn Ni'

"A?"

Hiếm khi anh gọi tên tôi, đặc biệt là bỏ đi cái họ và giọng nói có phần dịu dàng ảm áp như lần này, thế nên tôi không có cách nào kiềm chế được cơn xúc động.

"Hãy đối xử tốt với cậu ấy."

Hả? Câu này sao nghe quen quá ta, hình như anh ấy đã nói..... Đúng rồi! Đó là trước khi kì thi thử giữa kì, anh giúp tôi học thêm, cũng đã nói những lời y hệt vậy.

Chỉ có điều lần này, anh không nhìn vào mắt tôi, mà ánh mắt của anh đang hướng lên trời....

"Đối xử tốt với cậu ấy? Cậu ấy là ai?"

Tôi chỉ biết anh ám chỉ Tú Triết, tôi cố ý tỏ ra không hiểu, tôi muốn thế....

"Đồ ngốc! Là Tú Triết!!! Tôi mong cô đối xử tốt với Tú Triết!"

"Mắc mớ gì anh cứ nói thế mãi? Tại sao anh cứ nghĩ đến Tú Triết hoài vậy?" Tôi đột nhiên thấy hơi tức giận, chính mình cũng không hiểu vì sao lại tức nữa....

"Cậu ấy là người bạn tốt nhất và cũng là duy nhất của tôi, tôi mong hạnh phúc!"

Nghe đến câu này, trong lòng tôi bỗng dâng lên một cảm giác chua xót khó nói nên lời.

"vậy em cũng chúc anh và Anh Ái được hạnh phúc!" Tôi bực bội quang ra câu này, trong lời nói có nét bi thương không che giấu được.

"Anh Ái? Tôi và cô ấy cách một cái Thái Bình Dương mà hạnh phúc à?"

Vừa rồi tôi nghe nhầm ư? Hình như anh ấy cười khẽ một tiếng. Còn nữa, cái gì mà "cách một cái Thái Bình Dương mà hạnh phúc?"

"Là....là ý gì vậy?"

"Cô không biết à? Cô ấy đi rồi, về Mỹ."

"Hả.... lúc.... lúc nào thế???"

"không lâu sau khi Tú Triết ra viện."

Trong đầu tôi bỗng lướt qua hình ảnh cái đêm tôi và Tú Triết đi công viên trò chơi, Thuần Hy và Anh Ái đi dạo trên phố.

"Nhưng..... nhưng đêm hôm đó, rõ ràng là em nhìn thấy hai người dạo phố ở trung tâm mà."

Tôi không còn hơi sức đâu nói tiếp, vì một cặp tình nhân dạo phố trong đêm là chuyện thường ngày ở huyện, tôi có để tâm thì cũng có là gì đâu?

"Ồ, đó là tôi tiễn cô ấy đi đó chứ."

"Mười hai giờ đêm đi trên đường hóng gió và đưa tiễn á??? Hai người cũng lãng mạn gớm nhỉ! Ha ha!" Tôi cố ý tỏ ra không quan tâm.

"Cô lại theo dõi tôi à?"

"Gì chứ? Tôi có cần theo dõi anh không? Vả lại, cái gì mà "lại" chứ? Anh tưởng tôi thích theo dõi anh chắc? Lúc đó là 12 giờ đêm rồi, tôi có phải Batman đâu?"

Ghét quá! Lại nói ra những lời đáng chết! Haizzz, nếu tôi là Batman thật thì tốt quá.

46. Chương 82

Anh Ái? Em gái?--> "Hình như cô luôn có ý thù địch với Anh Ái?"

Thù địch? Mụ phù thủy đáng ghét kia chắc chắn đã nói xấu tôi với Thuần Hy rồi. Ghét quá, sao cô ta cứ nhắm vào tôi mãi thế nhỉ?

"Thật ra cô không cần phải thế, Anh Ái..... tôi luôn xem cô ấy là em gái...."

"Em gái???"

Tôi kinh ngạc như thể Columbus tìm ra đại lục mới. Không! Còn hơn thế.

"Đồ ngốc! Tại sao tôi lại phải nói nhiều thế với cô làm gì? Tôi phải đi đây!"

Hử? Cái từ "ngốc" này hình như giống nói về anh ấy nhiều hơn....he he....

(aOa) Ôi! Vui quá! Vui quá! Vui quá!...Thì ra Thuần Hy luôn xem Anh Ái là em gái, thì ra Thuần Hy chưa bao giờ thích Thôi Anh Ái!!!

Khi tôi giật mình sức tỉnh khỏi niềm vui sướng bất ngờ ấy, Thuần Hy đã đứng lên trên cành cây, nhẹ nhàng "bay" xuống dưới. Không thể không thừa nhận rằng, động tác nhảy xuống của anh đẹp hết biết! He he! Ha ha!

Khoan đã, Quách Tiễn Ni, mi cũng ngây thơ quá nhỉ? Thuần Hy xem mụ phù thủy là em gái, không có nghĩa là cô ta cũng chỉ xem anh là anh trai? Vả lại, mi không hề nghi ngờ lời nói của Thuần Hy à?

Mi đã quên cái đêm trước Lễ tình nhân mi tỏ tình với anh ấy, anh ấy đã ở trong nhà Thôi

Anh Ái hai tiếng đồng hồ hay sao? Có lẽ không chỉ hai tiếng, T_T vì lúc đó tôi không còn dũng cảm và sức lực để tiếp tục đợi chờ.....

Đoạn đối thoại giữa họ lúc ấy lại vang lên bên tai tôi....

"Thuần Hy, vào nhà nhanh đi"

"ừm"

"tớ đói bụng quá à, mau vào ăn cơm đi!"

"ừm"

Và cả lời giải thích về chuyện đó trong đêm Tình nhân, anh nói....

"Tôi tưởng cô không quan tâm."

Hu hu hu hu... Chắc chắn anh ấy đang lừa tôi, chẳng phải anh ấy luôn thấy "vui" nên lừa tôi quay mòng mòng hay sao? Tại sao tôi không rút kinh nghiệm tí nào, mà luôn luôn tin lời nói dối của anh như thế?

"Anh thực sự chỉ xem Anh Ái là em gái thôi sao? Nhất định là anh lại lừa em cho vui rồi, chắc chắn là thế!" tôi nhảy xuống, đuổi theo anh hỏi liên tục.

"Đúng..... tôi lừa cô đấy!"

Anh..... anh thừa nhận rồi kìa, thừa nhận rằng đã lừa tôi! Kim Thuần Hy chết tiệt! Tôi biết ngay là thế mà, sao anh có thể xem cô Anh Ái xinh đẹp là em gái được chứ, có mà xem là người yêu thì có! Hu

Trong mắt anh, tôi thực sự chỉ là món đồ chơi ngốc nghếch mà anh có thể tùy tiện đùa

giờn bất cứ lúc nào hay sao? Hu hu hu hu! Đau lòng, đau lòng.....

”Tôi đi đây!”

Anh bắt đầu bỏ đi thật, không hề để tâm đến sự đau buồn của tôi, có lẽ, căn bản là không biết điều đó? Hay là không muốn biết....

”Anh muốn về nhà à?” tôi hỏi giật lại

”Ừ”

”Nhưng..... nhưng không biết được hai bác ở nhà..... ”

Tuy lúc này anh đối xử với tôi như thế, nhưng tôi vẫn không nén được sự lo lắng cho anh. Haizzzzzz! Tôi mềm lòng như vậy đấy, quá mềm lòng...;-“

Câu bác gái nói: ”bác trai sẽ giết chết nó” vẫn vang lên rất đáng sợ bên tai tôi.

”những gì phải đối mặt thì sớm muộn gì cũng phải đối mặt”

”Em về với anh nhé! Có thể bác trai sẽ nguôi giận, trước nay bác vẫn rất tốt với em mà.” ”Không”

”Thuần Hy, em vẫn cứ về với anh đây! Kiên trì! Không bỏ cuộc! Kiên trì! Không bỏ cuộc! Kiên trì.....

”Cô mau quay về với Tú Triết đi.”

A_A..... Kim Thuần Hy!..... Anh tàn nhẫn quá!

Có điều, thực sự tôi cũng cảm thấy hơi có lỗi với Tú Triết, lương tâm lên tiếng rồi.....

Tôi đành nhìn theo bóng dáng đẹp đẽ lạnh lùng ấy nhỏ dần nhỏ dần trong tầm mắt, nhỏ, rất nhỏ , cho đến khi biến mất hoàn toàn.....

47. Chương 83

Tôi muốn đi con đường--> Trong lịch sử kì thi đại học của trường Cao trung Sâm Vĩnh, kì thi năm nay đã trở thành truyền kì. ”Hai bảo bối của trường” đồng loạt bỏ thi, quả thực đã khiến tất cả giáo viên trong trường rơi cả mắt kinh -;-“

Có điều cũng chẳng có gì phải phàn nàn, Tú Triết có ông bố là chủ tịch một tập đoàn quyền lực, tiền bạc đầy mình, chỉ cần một cuộc điện th

oại, thì cậu ta đã có thể ”vui vẻ hớn hở bước vào cổng trường Đại học Sâm Vĩnh. Hơn nữa, tôi hoàn toàn chắc chắn Tú Triết chọn đại học Sâm Vĩnh ở gần trường Cao trung Sâm Vĩnh là vì tôi.

Còn về thiên tài hoàn mỹ Kim Thuần Hy, cho dù không tham gia thi đại học, cũng vẫn là đối tượng tranh giành của các trường đại học nổi tiếng, nhưng anh lại từ chối đề nghị của cha mình, chọn trường Đại học Sâm Vĩnh, điều này khiến tôi có đôi chút bất ngờ. Hơn nữa, để kiên định đi con đường của mình, anh đã dọn ra khỏi biệt thự lồng lầy nhà mình, tự thuê nhà bên ngoài và đi làm kiếm tiền. Vì chuyện đó mà bác gái xót thương, đau lòng một thời gian dài.

Chuyến du lịch của tôi và Tú Triết cũng vì sự mất tích của Thuần Hy mà phá sản. Nghĩ đến đây, tôi thở phào nhẹ nhõm, trong tiềm thức, hình như tôi cũng không thích chuyến du lịch này lắm, thậm chí còn có chút sợ hãi, thật không hiểu mình bị làm sao nữa, đúng là phụ nữ hay mâu thuẫn....

Năm học mới đã bắt đầu, tôi cũng bình an vô sự lên năm thứ hai, nhưng cuộc sống hầu như không có chút thay đổi.

Ding ling ling..... ding ling ling..... Oái, tiếng chuông tan học cuối cùng đã thánh thót

réo vang! Tôi túm lấy túi sách vọt ra khỏi lớp học như hỏa tiễn, gần như chân không chạm đất, bay nhẹ nhàng như lông hồng hướng đến cổng trường.

A_A Cái người phong độ ngồi ngồi ngồi trên xe mô tô, hất chiếc cằm rất đẹp lên, mái tóc màu hạt dẻ tung bay trong gió, không phải Tú Triết bạn trai tôi thì còn ai vào đây?

Tôi choáng, cậu ta lại đến đón tôi rồi, trong cuộc điện thoại ban nãy, tôi chẳng đã dọa cậu ta không được đến hay sao? Cái tên này, lần nào cũng khăng khăng làm theo

Cũng may, cậu ta chỉ nhìn chăm chăm vào hướng phòng học của tôi, không nhìn thấy tôi đang đứng ở một phía.

Tôi hạ quyết tâm, giả vờ không nhìn thấy một cách tàn nhẫn, chạy như bay đến ừm xe buýt.

Vừa chạy tôi vừa nghe thấy phía sau vọng đến từng tràng kêu thét kinh ngạc: "Woa, nhìn kìa, là Lý Tú Triết đó"

"Oi chao, anh ấy đẹp trai quá!"

"Đúng rồi, đẹp trai chết đi được."

Xin lỗi nhé, Tú Triết, hôm nay bố em về nhà. Em phải về nhà nhanh nhanh, em nhớ bố lắm! Bây giờ em không thể nói với anh, vì sợ anh lại nằng nặc đòi đi gặp bố, bố em bây giờ vẫn chưa phải là bố anh, nên không thể cho anh gặp được, he he...

Đến trạm xe buýt, tôi chỉ mong xe buýt mau mau đến. Nếu không, bị Tú triết nhìn thấy thì tôi không biết phải tốn biết bao nhiêu nơ - ròn thần kinh dỗ ngọt anh ấy nữa.

"Thuần....Thuần Hy"

Không thể chứ? Tôi dụi mắt thật kỹ. Có phải tôi hoa mắt không? Hoặc là, tôi gặp ảo giác? Anh có một chiếc xe vô cùng lộng lẫy, tại sao lại ngồi xe buýt chứ?

Khoan đã, chẳng phải anh đã dọn ra khỏi nhà rồi hay sao? Anh muốn tự lực cánh sinh đi con đường của mình mà? Xem ra, chiếc xe bố mua cho anh, anh cũng kiên quyết không dùng đến. Giỏi! Có trí khí!

Hu hu. Thuần Hy đáng thương quá! Lớn thế này rồi mới được nếm ửải cảm giác ngồi xe buýt? Tú Triết còn đáng thương hơn vì cậu ấy chưa một lần được trải nghiệm cảm giác đi xe buýt! Hôm nào tôi phải lôi anh ta lên thử xe buýt xem sao.

"Thuần Hy" tôi bước đến trước mặt anh, lên tiếng chào.

"Ừ"

Ghét quá, lại cái vẻ mặt lạnh lùng. Nhìn thấy tôi đột ngột mà cũng không thấy vui à? Hic.ôi! Đau lòng!!!

"Sao anh lại ở đây?"

"Đợi một người."

Thì ra không phải đợi xe, mắt công tôi lúc này còn xuýt xoa than vãn tiếc thương cho anh. -;-

Nhưng mà, người mà có thể bắt hoàng tử vàng lạnh lùng cao ngạo đợi như thế,

chắc phải là cao thủ nhỉ? Không thể là Tú Triết rồi. Nếu thế thì tôi chết chắc.....

Không thể, không thể, Kim Thuần Hy là người cổ vũ chân thành nhất cho việc tôi và Tú Triết quen nhau, làm sao có thể phá rối chúng tôi đang lúc tình cảm nồng thắm thế này chứ! Mà tình cảm nồng thắm cái gì? Tự mình cũng thấy buồn nôn! A_A

"Nghe nói anh thuê nhà ở ngoài?"

"Ừ."

Lại "ừ", nói thêm chữ nữa thì chết à?

"VẬY..... ăn uống thế nào? Tự mình nấu ư?"

"Chứng tỏ anh đang đi con đường của mình."

Rốt cuộc anh ta có nghe tôi nói gì không đây? A_A

48. Chương 84

Tôi cảm nhận được sự rung động của anh--> "Thầy ơi! Thầy Kim!"

Bỗng một giọng nói trong trẻo vang lên nhắm về phía chúng tôi, trước mắt tôi bỗng xuất hiện một cô bé rất xinh đẹp.

Gì thế này? Sao tôi thấy cô bé lại có nét giống Anh Ái thế nhỉ? Có phải cô ta đã đi Mỹ nên tôi thấy nhớ chăng? Dù sao cũng đã từng "

giao đầu" với cô ta nồng nhiệt rồi cơ mà...

"Để thầy đợi lâu quá, em xin lỗi! Chúng ta đi thôi!" Cô bé kia đã chạy đến trước mặt

Sao? Thì ra cao thủ mà Thuần Hy đang đợi là cô bé đó sao? A_A

"trời! Chắc chị ta là... .Quách Tiễn Ni" ánh mắt cô bé đó thoáng chốc chuyển sang tôi.

"Em.... sao em biết được?"

"...Quả nhiên chị giống hệt như những gì thầy từng nói, đáng vẻ thật là ngốc nghếch" "Cái gì? Em...."

Đáng ghét! Kim Thuần Hy đáng chết! Nói tôi ngốc trước mặt tôi là đủ rồi lại còn nói với người khác. Huhu. Tức chết đi được! Đau lòng!!!!

"Chị em là ai? Tại sao em có thể tự tiện mắng người khác vậy?"

"Chị tôi chính là Thôi Anh Ái, Thôi Anh Ái chính là chị tôi. Tôi có mắng chị đâu mà đang kể lại một sự thực đó chứ."

Cái gì? Thôi Anh Ái tự xưng có một cô em gái này từ khi nào vậy? Tôi nhớ rõ Thuần Hy nói cô ta là con một mà.

"Hà Na là em họ của Anh Ái, năm nay học Sơ trung năm thứ ba"

Thì ra cô bé tính cách khó ưa trước mặt tôi tên là Hà Na, một đứa trẻ con mặt búng ra sữa, mới Sơ trung năm thứ ba mà....

Cô bé đột ngột xuất hiện, chắc không phải muốn làm vật thể thân cho Thôi Anh Ái đã đi Mỹ, tiếp tục tiến hành "đại chiến tranh đoạt Thuần Hy" đó chứ?

Hà Na thấy tôi sa sầm mặt thì càng tự đắc hơn/

"còn nữa, thầy Kim hiện giờ là gia sư của tôi, mỗi tuần thầy luôn đến nhà chị để dạy tôi học đó. Thầy chưa bao giờ nhận lời dạy ai dễ dàng cả, nhưng luôn dạy thêm để giúp tôi thi vào trường Cao trung trong điểm. Thế nào? Khâm phục không?"

Đến nhà chị để dạy thêm? Vậy chính là nhà mù phù thủy..... Chẳng lẽ, chẳng lẽ đêm trước Lễ tình nhân, Thuần Hy ở nhà tiếng... chính là để dạy thêm cho Hà Na ư? Vậy đứa bé mà anh ấy nói chính là Hà Na? Tôi phải xác định....

"vậy đêm trước lễ tình nhân thì sao? Anh ấy cũng ở nhà Anh Ái để dạy em học à?"

"Đúng thế, mà lại còn dạy những hai tiếng, đã chứng minh thầy rất tốt với tôi rồi chứ! Ha ha"

Thì ra là thế.

"Hà Na, xe buýt đến rồi, phải đi học thôi, chúng ta đi"

Thuần Hy chẳng nói chẳng rằng kéo cô bé lên xe, mắt hút sau cánh cửa.

Nhưng mà, tại sao bóng dáng ấy ngày hôm nay lại khiến tôi có cảm giác không còn lạnh lùng như trước kia? Mà là... .mà là như đang che dấu điều gì đó, trốn tránh gì đó...

Kim Thuần Hy, tại sao? Hôm Lễ tình nhân, tại sao anh lại giải thích với em như thế? Anh nói anh nghĩ rằng em không quan tâm, nếu sự việc là vậy thì tất nhiên em sẽ không quan tâm...

Nhưng...nhưng anh lại thừa nhận với em là anh ở bên Thôi Anh Ái, như cố ý thuận theo sự đoán mò sai lầm của em, cứ để cho em hiểu lầm, đến nỗi em cứ ngỡ đó là sự thật...

Tại sao? Tại sao anh và Anh Ái rõ ràng không có gì, mà lại cố ý tạo ra hiện tượng giả để em hiểu nhầm chứ? Tại sao anh cứ lừa dối em mãi vậy? Sự từ chối trong im lặng của anh trong đêm Tình nhân cũng là lừa dối ư? Mặc dù... .mặc dù anh tỏ ra không thích em, chẳng lẽ... .chẳng lẽ đó đúng là lừa dối?

Kim Thuần Hy, rốt cuộc anh đang nghĩ gì đấy? Anh đang trốn tránh điều gì???

Thuần Hy, lần anh dạy thêm cho em, lúc anh nói với em hãy đối xử tốt với Tú Triết, điều mà anh cố gắng che giấu trong đôi mắt, đó là gì? Là tình cảm đối với em ư? Là sự rung động với em? Phải không???

Hôm thi đại học ở Công Viên ước mơ, anh cũng nói với em một câu như vậy... .Tại sao? Đều là do Tú Triết, đều là do anh ấy, đúng không? Vì anh ấy là bạn thân duy nhất của anh, vì anh mong muốn anh ấy hạnh phúc, vì người anh ấy thích là em...

Kim Thuần Hy, anh thích em đúng không? Anh có dám nói anh chang hề thích em dù chỉ một chút không? Anh dám nói không?

Em trong lúc này, và em trong quá khứ đã cãi cọ khóc cười vì anh, và khoảnh khắc này em lại cảm nhận rõ ràng sự rung động của anh, sự rung động chân thực với em.

Khi ý thức được chuyện này, tôi thấy mình đã bắt đầu bước vào trái tim của Thuần Hy, song không biết nên khóc hay nên cười, cuối cùng.... ở trạm xe buýt công cộng đông người qua lại, tôi đã quỳ bệt xuống đất ôm lấy đầu và khóc thật to..... >.<>

49. Chương 85

SÁT THỦ SỰ BÀ--> Không khí lạnh năm nay hình như đặc biệt đến sớm, chưa đến giáng sinh mà tuyết đã bay đầy, lạnh đến nỗi tôi chỉ muốn quấn mình trong tấm chăn bông nặng tám mươi cân để ra ngoài.

Hắt -xì—! ị A Ghét quá! Mấy hôm nay cứ hắt xì mãi, hu-, chắc là lại bị cảm cúm nữa rồi.

Đau khổ quá... Chẳng lẽ là ông ười đang tr

ừng phạt tôi sao? Trừng phạt thói lẳng nhăng của tôi... Bởi vì sau lần gặp Thuần Hy ở trạm xe bus hôm ấy, tôi đã định hoàn toàn bỏ cuộc, nhưng cuối cùng cũng chẳng thể làm được... Vả lại, mối quan hệ với Tú Triết cũng mỗi lúc một kỳ lạ...

Trong nhà vẫn chỉ có mình tôi, bố lại đi công tác rồi. Tú Triết không đến bám lấy tôi, thật đáng kinh ngạc, gọi đến báo tôi biết có một người bạn rất quan trọng từ một nơi rất xa đến thăm cậu ấy, nên buổi tối họ ra ngoài chơi bởi vui vẻ. Cậu ấy còn xin lỗi tôi đúng mười lăm phút chỉ vì thấy hối hận khi không đưa tôi theo được, làm điện thoại di động của tôi lại hết pin.

Nhìn đồng hồ, vẫn chưa đến chín giờ tối. Ra ngoài lượn vài vòng vậy, hít thở chút không khí trong lành chắc sẽ có lợi cho cái mũi chết tiệt này hơn.

Tôi run lấy bầy bò ra khỏi chăn, mặc một chiếc áo bông to sụ, giống một con vịt bầu nặng nề ngóc nghếch lạch bạch tiến ra cửa. A_T

Ra đến đường lớn, nhìn thấy hoa tuyết vui vẻ bay đầy trời, đan chéo vào nhau, lòng tôi bỗng cảm thấy rất ấm áp, nếu hoa tuyết làm từ bông kẹo thì càng tuyết biết mấy!!! He he!

Đi mãi, đi mãi, bỗng một quán bar rất phong cách xuất hiện trước mắt tôi.

0_0 "Một gốc cây"? Cái tên gì lạ thế nhỉ. Bên trong như thế nào đây? Hơi bị tò mò-. Có điều, những người ra ra vào vào nơi đây sao không giống người tốt nhỉ... A_T

"Ôi ôi ôi, các anh em đến đây mà nhìn, em gái này xinh quá, gương mặt em ấy mới, đáng yêu làm sao! Hi hi." Tôi vẫn chưa kịp hoàn hồn, bỗng một giọng nói lúng ba lúng búng rất mất dạy vang lên bên tai.

"Đúng thế nhỉ? Các anh em, gương mặt con bé này thật dễ thương, hê hê." Đúng là nguừ tầm nguừ, mà tầm mã, một tề khác cũng dễ tiện không kém phụ họa nhiệt tình. "Đi, để em gái này đi uống rượu với chúng ta." Đúng là một lũ lưu manh! "Ý hay đó, đi thôi, ha ha ha ha..."

Cô gái nào gặp phải đám mất dạy này thì khổ biết bao.. .==

Trời? Tôi đang nhớ lại xem nên dùng đoạn nào trong kinh thánh để cầu chúc cho cô gái đáng thương kia thì bốn cánh tay to lớn thô bạo đã kẹp lấy cánh tay đáng thương của tôi như càng cua. Thì ra người mà bọn họ nói là tôi! A_0A

"Mấy người làm gì thế hả? Buông tôi ra!" Đúng là tai họa trời giáng, ai ngờ được ra ngoài đi dạo phố mà cũng gặp phải lũ lưu manh này! Tôi chỉ biết vùng vẫy hết sức, còn biết làm gì được nữa. Ghét quá, bọn khốn này sao khỏe thế!!!

"Cô em đừng thế mà, anh rất thích em đấy, đi uống rượu với anh đi, bảo đảm em sẽ vui lắm!" Một tên mồm rộng, tai như Trư Bát Giới kêu lên vẻ huênh hoang.

">0< anh=" xéo=" đi,=" bỏ=" tôi=" ra!=" không=" buông=" ra=" là=" tôi=" báo=" cảnh=" sát=" đấy!"=" tôi=" sử=" dụng=" tuyệt=" chiêu=" sát=" thủ=">

"Anh đây không sợ đâu, anh đây vừa ra khỏi đó mà! Cô bé à, biết điều tí đi, anh đây ưng ý em lắm, đừng làm anh mất mặt đấy. Các anh em, lên!ứu tôi với! Mấy người buông ra! Buông ra..." Tiếng kêu cứu của tôi chìm ngủn trong tiếng hò reo phấn khích của lũ khốn kia, khách qua đường ngại chọc giận bọn đó nên tránh ra một bên càng khiến chúng đắc ý hơn.

A_T... Trời ơi, Quách Tiễn Ni một đời thanh bạch sắp bị hủy diệt vào tay cái bọn khốn kiếp này rồi, chuyện này mà truyền ra ngoài thì tôi còn mặt mũi nào làm người nữa, Quách Tiễn Ni uống rượu với một lũ lưu manh! Đáng sợ quá đi! Hu hu hu hu...

"Buông ra, các người buông tay ra cho tôi!" Tôi đang tiến hành chiêu "chống cự đến chết" cuối cùng, hy vọng "nhu" thật sự có thể không chế "cương".

Sao tôi xui xẻo thế này! Không bị bắt cóc thì cũng bị bắt ép, chẳng lẽ xinh đẹp là một cái tội sao? Mẹ thân yêu của con ơi, sao mẹ lại xinh con ra xinh đẹp thế này??? —p(>o<)q>

Trời ơi, một chân của tôi đã bị lôi vào cửa quán bar rồi! Cho dù tôi ôm lấy khung cửa, nhất quyết không buông, nhưng việc tôi bị bọn lưu manh lôi vào quán bar để uống rượu cũng chỉ là sớm hay muộn một giây thôi —

Thượng đế ơi là Thượng đế ơi, người có nghe thấy tiếng kêu cứu của con không? Phái sứ giả chính nghĩa xuống cứu con với, kiếp sau con sẽ biến thành một con cún con đáng yêu phục vụ dưới đầu gối người, nếu không sẽ biến thành một con ngựa nhỏ xinh đẹp đưa ngài đi khắp nơi cũng được mà.hu hu hu hu hu hu hu hu.....

"Hãy buông cô ấy ra!" Sau lưng vẳng đến giọng nói của sứ giả chính nghĩa, Thượng đế cuối cùng đã nghe thấy tiếng kêu của tôi. Cảm ơn người, Thượng đế, cảm ơn...

Giọng nói của đại hiệp nghe hay quá, ha ha, he he.

Khoan đã, giọng nói lạnh lùng này nghe quen quá, vẫn rất lạnh lùng, âm điệu không cao nhưng tuyệt đối không thể kháng cự lại.

Là Thuần Hy ư, Anh ấy lại đến cứu tôi theo chỉ thị của Thuần rồi. Thuần Hy, anh đúng là sứ giả bảo vệ riêng của em. Hi hi.

"Thằng nhóc thối tha, đừng có nhiều chuyện!" Bọn khốn đang hần học bất mãn.

Xin lỗi quý khách. Tôi có nghĩa vụ bảo vệ sự an toàn của tiểu thư đây.” Thuần Hy vừa nói vừa túm lấy cánh tay của thằng khốn kia, chậm rãi gỡ móng vuốt của hắn ra khỏi tay tôi

về mặt của Thuần Hy từ đầu đến cuối không có chút thay đổi nào, nhưng gương mặt tên khốn kia thì như bốn mùa, biến sắc liên tục, khi móng vuốt bắn thiu của hắn rời khỏi tay tôi, sắc mặt của hắn đã trắng bệch, ôm lấy cánh tay vừa nghiêng rãng vừa hằn học nhìn.

”Tốt, thằng nhóc, nể mặt mày đây! Chúng ta đi thôi!” Mấy tên kia thấy tình hình gay go, chuồn đi còn nhanh hơn chó dại.

Không thể nghi ngờ, Thuần Hy lại cứu tôi. Anh đang mặc đồng phục nhân viên phục vụ quán, mà vẫn rất đẹp trai; tuy về mặt luôn lãnh đạm không đổi, nhưng đẹp đến kinh người. Chắc... *A_0*

Thì ra anh làm phục vụ ở đây? Thuần Hy là anh chàng phục vụ đẹp trai nhất mà tôi từng nhìn thấy... ~A0A~

”Thuần Hy, cảm...” chưa đợi tôi nói xong, Thuần Hy đã quay đầu bỏ đi. Tức chết đi mất, chỉ là cứu tôi thôi mà? Kiêu đến thế à? Hừ!

”Đồ ngốc, mau về đi!” Từ hướng của chiếc bóng lạnh lùng ấy vẳng lên một câu gần như bằng không độ.

Về thì về chứ, anh tưởng tôi muốn gặp anh à? =.= Chẳng qua ngẫu nhiên mà tôi thấy anh ở đây thôi, bắt cần nên bị anh cứu mà, anh tưởng.

Đợi đã, ười ơi, tôi nhìn thấy gì thế kia? Thuần Hy...anh... anh bị một đám gái già bao vây!!! *A_0*

Một đám những bà cô già ăn mặc mát mẻ, trang điểm chẳng ra thể thống gì, đặc biệt là môi son tô đỏ choét như máu đang vây quanh Thuần Hy!!! Một số người trong họ còn lợi dụng thời cơ vuốt tay Thuần Hy một cách vô liêm sỉ!!!

Thuần Hy đang pha chế rượu với dáng vẻ vô cùng đẹp trai, nhưng hàng lông mày thì nhíu lại với nhau, có vẻ rất không vui. p>0 Không được, tôi nhất định phải cứu Thuần Hy! Anh ấy nhất định rất ghét bị các bà cô già đang bao vây, chỉ vì làm phục vụ nên đành bó tay. pq Đúng, nhất định là thế.

Tôi khôi phục lại bản lĩnh nữ hiệp, ào vào trong quán bar, bực bội đẩy mấy bà cô già đang bao vây Thuần Hy, kéo tay Thuần Hy ra ngoài.

”Thuần Hy, anh không thích ở đây đúng không? Vậy thì đừng ở đây nữa. Chúng ta đi!”

Mấy bà cô già xung quanh đứng đực ra tại chỗ, hoàn toàn dờ dẩn nhìn theo chúng tôi.

”Đừng cản trở tôi làm việc.” Thuần Hy giằng tay tôi ra, giọng nói còn lạnh hơn không khí bên ngoài.

”Nhưng mà anh...”

”về nhà sớm đi!” Thuần Hy nói xong lại quay về chỗ cũ, tiếp tục pha rượu.

”Kim Thuần Hy khốn kiếp! (>0<)” uất=”” ức=”” hực=”” hăng=”” bống=”” ừào=”” lên=”” đột=”” ngột=”” đi=”” thì=”” đi!=”” quách=”” tiến=”” ni=”” này=”” chả=”” thèm=”” giận=”” anh!=”” hư!=””>

Vừa ra khỏi quán bar, tôi đã thấy hối hận, không được, không thể đi được, đám gái già kia đáng ghét quá, lỡ lợi dụng Thuần Hy thì sao?

Quách Tiễn Ni này đã làm người tốt thì phải làm đến cùng, nhất định phải giúp bác gái bảo vệ Thuần Hy thật tốt.

Đúng, cứ thế đi, Thuần Hy không cho tôi vào, thì tôi đợi ở ngoài, ừ, đợi ở ngoài, hehe. Thời tiết hình như mỗi lúc một lạnh hơn, gió cũng càng lúc càng lớn, tuyết cũng to hơn,lạ rấ thật!

Tôi ôm lấy vai co ro ngồi dưới đất.

Hất xì-! Trời ạ, chắc tôi bị cảm rồi!

Để bảo vệ Thuần Hy, cảm cũng cam lòng!... ~*A0A*~

Hắt-! Xì-! Hắt xì hắt xì hắt xì-!

Thuần Hy vẫn chưa ra, ghét quá!

Đau đầu quá, đau thật mà đầu tôi cũng mỗi lúc một nặng. Đầu tôi có to đâu, sao ngẩng lên lại khó khăn quá vậy? Hắt xì, hắt xì, hắt xì-!

Huh u hu, mí mắt nóng quá, và mỗi lúc một Mu xuống... Buồn ngủ, mắt không mở nổi nữa...

Hắt xì, hắt xì, hắt xì-!

Ơ, hình như đầu nhẹ hơn một chút, hình như có một bàn tay đang đặt lên trán tôi, lạnh ngắt thoải mái quá. Tay ai thế nhỉ?

"Nóng quá!" Hình như là giọng

Cái gì mà nóng? Lạnh quá mới đúng, lạnh quá... Tôi gắng gượng đứng lên, nhưng người bỗng mềm nhũn rồi đổ gục về phía trước...

50. Chương 86

CĂNG THẲNG! CĂNG THẲNG--> Khi tỉnh dậy, tôi phát hiện ra mình đang nằm trong phòng nghỉ của nhân viên, trên trán còn đặt một chiếc khăn to một cách rất hoành tráng.

"Tại sao không về nhà?" Giọng mặt lạnh lùng của Thuần Hy nhắc nhở. "Em sợ họ giả trò với anh mà, em phải bảo vệ anh." "Cô đang gây phiền phức thêm cho tôi thì có!"

Anh đột ngột gầm lên với tôi. 0_0A Chiếc khăn đ

p lên trán tôi rơi tuột xuống trong cơn giật mình bất ngờ.

Đúng là đồ ác quỷ! Ác quỷ!!! Ác quỷ đáng chết!!! Ác quỷ đáng ghét!!! Ác quỷ chết đi! Ác quỷ chẳng chút đáng yêu!!!

"Đi thôi, tôi đưa cô về!" Anh trừng mắt nhìn tôi đến một phút rồi ném ra một câu.

"Không cần!" tôi tức điên lên. Ai bảo anh chưa gì đã bộc phát tính ác quỷ của mình ra...

"Đi!" Anh chẳng nói chẳng rằng kẹp lấy tôi đi từng bước ra khỏi phòng nghỉ nhân viên, mà tôi thì chẳng có chút sức lực để chống cự.

Vừa ra khỏi cửa, hoa tuyết bay đầy trời áp đến bao vây lấy chúng tôi đến tối tăm mặt mũi, cất bước đi thật sự rất khó khăn-!!!

Hắt xì-! Tôi lại bắt đầu nhảy mũi nữa rồi!

Thuần Hy cầu mày cởi chiếc áo khoác ngoài ra khoác lên vai tôi, cài chặt lại. Tôi vùng vẫy. p(>o<)q>

"Thuần Hy, anh mặc áo khoác vào, em không cần áo của anh, anh sẽ lạnh cóng mất!" "Đừng nhúc nhích!"

Thuần Hy đột ngột gầm lên với tôi, tôi giật bắn mình, không dám động đà nữa, ngoan ngoãn để anh dìu từng bước.

"Chỉ cần cô đi nhanh hơn một chút thì tôi sẽ không bị cóng!" Thuần Hy lại bổ sung một câu, ngữ khí đã dịu lại.

Anh đang nói với chính mình, hay đang an ủi tôi? Anh đang lo lắng sợ tôi thấy không thoải mái, nên nói câu này để tôi không suy nghĩ? Thuần Hy, quả nhiên anh vẫn quan tâm đến em đúng không?

"Đến chỗ tôi ở trước, gần thôi. Rồi tôi gọi cho Tú Triết, bảo cậu ấy lái xe đến đón cô về!"

Tại sao? Tại sao bỗng nhiên lại nhắc đến cậu ấy? Thuần Hy, anh đang nhắc nhở em - tư tưởng không được dao động, không được có lỗi với Tú Triết, không được nảy sinh ảo tưởng hay tình ý với anh, đúng không? Hu hu-!!!

Trái tim tôi lạnh ngắt, cơ thể cũng bắt giắc run lên.

Thuần Hy dứt khoát đặt cánh tay vòng quanh vai tôi, gần như kẹp lấy tôi để đi.

Có điều, như thế ấm hơn rất nhiều, thật sự là ấm hơn nhiều... dường như gió cũng không chui vào được, tuyết cũng không bay vào được... Tôi mong được như thế này thôi, thế này thôi, mãi mãi nấp ở nơi này, không phải ra ngoài nữa. !!

"Đến rồi."

Giọng nói lạnh lẽo phá vỡ ảo tưởng của tôi, chúng tôi đã đứng trong nhà của anh, "Dọn dẹp sạch sẽ quá..."

"Cô ngồi lên giường đi, tôi đi xem có cặp nhiệt độ không!"

"Ừm"

"về nhớ bảo Tú Triết đưa đến bệnh viện khám."

"Anh đừng nhắc đến Tú Triết mãi được không?"

Trong bầu không khí bỗng xuất hiện một sự yên tĩnh khó chịu.

"Nếu cô không phải bạn gái của cậu ấy, tôi sẽ không nhắc."

"Nếu em không phải bạn gái anh ấy, anh có chịu để em làm bạn gái anh không?"

Bỗng dưng câu này nhảy ra khỏi miệng tôi, khiến tôi cũng giật nảy mình, Thuần Hy cũng giật mình

Quách Tiễn Ni, mi bị làm sao thế hả? sốt nóng cả đầu hay sao thế?

Không khí lại xuất hiện sự im lặng đáng sợ, lần này không khó chịu, mà là khiến người ta ngạt thở...

"Bây giờ tôi gọi cho Tú Triết." Anh tàn nhẫn chuyển sang chủ đề khác. Anh đang trốn tránh! Rốt cuộc anh trốn tránh cái gì? Tại sao anh phải ưỡn ứarứi? Kim Thuần Hy... A T

Đau lòng, cả đầu cũng đau... Anh bắt đầu gọi cho Tú Triết.

"Chết tiệt, không ai nghe máy?" Mỗi lần gọi lại là mỗi lần anh trở nên bực dọc bực dọc cuống quýt hơn.

"Thôi vậy, gọi ẹ tôi vậy".

"Chết tiệt, hôm nay tất cả mọi người biến mất hết rồi hả?"

Anh ném điện thoại di động lên giường.

"Bỏ tay rồi, tối nay cô đành phải ngủ lại đây thôi".

* A__o* Gì... gì chứ? Thật không? Tối nay... Thật sự... thật sự... có thể ngủ lại đây ư?

"Tôi đi tắm đây!" Cửa phòng tắm "bình" một tiếng đóng sập lại.

Anh tắm rửa xong, tiếp đó sẽ là ở cùng nhau một đêm- mà chỉ có hai chúng tôi!

Căng thẳng quá, căng thẳng quá, làm sao đây? Cảnh tượng mà hai chúng tôi sắp sửa đối mặt, chẳng phải giống hệt trong tiểu thuyết hay sao?

Hình như, hình như sau khi tôi dọn vào nhà anh ấy, cũng đã có tình huống giống thế, sao tôi quên được, một đêm ở riêng với nhau lúc cuối tuần, ngày mà nụ hôn thứ hai của tôi cũng đi đời mất...

Nhưng... tình hình bây giờ đâu có giống trước - ở đây chỉ có một căn phòng!!! Mà lại cũng chỉ có một chiếc giường!!!

Trời ơi, làm sao đây, làm sao đây, tôi phải làm sao mới được chứ...

Quách Tiễn ni, căng thẳng cái gì? A Có gì đáng căng thẳng đâu? Tuyệt đối sẽ không xảy ra

Không được căng thẳng! Không được căng thẳng! Không! Được! Căng! Thẳng! Nhìn đi nơi khác xem, nhìn đi nơi khác có lẽ ổn hơn, tôi cầm quyển sách trên tủ đầu giường lên lật bừa...

0_0 Quyển sách này tên gì thế? "Lịch sử văn hóa dân tộc Trung Quốc"? Thuần Hy lợi hại quá, thiên văn địa lý cái gì cũng hiểu, đến văn hóa lịch sử cũng nghiên cứu nữa?! Còn tôi đến chút kiến thức ít ỏi trong sách giáo khoa cũng ù ù cạc cạc, xấu hổ quá-, chẳng lẽ thật sự là do vấn đề IQ hay sao...

51. Chương 87

ĐỜI NÀY KIẾP NÀY, NGOÀI EM RA, KHÔNG CÒN YÊU AI NỮA!--> Ôi ~! TỘC Tịch Bá? Sao thế giới này còn có một cái Tộc Tịch Bá này nhỉ? Cái tên kỳ quặc thật...

"Tộc Tịch Bá có một truyền thuyết hiếm người nào hiểu: Nếu một người con trai quay lưng lại nói với một người con gái, đưa thẳng ngón tay chỉ lên trời..."

Một người con trai quay lưng với người con gái, đưa thẳng ngón tay trở chỉ lên trời?? Ngón trở chỉ lên trời??? Động tác này quen thuộc quá", quen thuộc quá...

A_0

Khoan đã...động tác này, động tác này chẳng phải chính là động tác mà Thuần Hy đã làm vào đêm tình nhân sau khi cự tuyệt tôi.Sau khi tôi van xin anh ấy quay lại nhìn tôi một cái.Anh chẳng thèm, rồi còn quay lưng lại làm động tác đó sao? Là động tác đó! Đúng thế! Chính xác! Tôi chắc chắn !!! Y hệt không khác tí nào!!!

Mau nhìn xem phía dưới nói gì? Tôi mơ hồ cảm thấy, cảm thấy câu đó lớn nhất với tôi, câu đó về Thuần Hy, sắp được mở ra... " Nếu một người con trai đối lưng với một người con gái và chỉ thẳng ngón tay trở lên trời, có nghĩa là, anh ấy đang thề với trời xanh, đời này kiếp này, ngoài cô ấy ra, không yêu ai

Có nghĩa là, anh ấy đang thề với trời xanh, đời này kiếp này, ngoài cô ấy ra không thể yêu ai nữa!!!

" A_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0"

Có nghĩa là, anh ấy đang thề với trời xanh, đời này kiếp này, ngoài cô ấy ra không thể yêu ai nữa!!!

" A_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0"

Đời này kiếp này, ngoài cô ấy ra, thì không yêu ai nữa!!!

" A_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0"

Đời này kiếp này, ngoài cô ấy ra, thì không yêu ai nữa!!!

Thuần Hy thề với trời rằng, đời này kiếp này ngoài tôi ra không yêu ai nữa!!!

" A_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0"

Ngoài tôi ra không còn yêu ai nữa!!! A_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0**0_0"

Như bị trăm ngọn sét giáng trúng !

(Những hồi ức bắt đầu tái hiện)

" Kim Thuần Hy-Thuần Hy anh quay lại nhìn em một cái có được không? Một lần thôi, được không? Chỉ một lần..." Tôi để mặc cho nước mắt tuôn chảy, tuôn rơi gần như dốc cạn tất cả nước mắt tích lũy cả một đời ra ngoài....

Bóng anh đang bước đi bỗng chốc khựng lại

Anh sẽ quay lại ư? Thật không? Anh vẫn quan tâm tôi đúng không? Nhưng không hề, anh không quay lại...

Anh chỉ đưa một bàn tay, rồi chậm chậm đưa lên cao, dùng ngón trở chỉ thẳng lên trời

Ngón trở thon dài của anh, như thấp thoáng phát sáng trong băng tuyết bay đầy trời tuyết đẹp nhưng cũng rất vô tình

Nước mắt, tuôn trào điên cuồng...

"Này, có phải cô lại thấy không phải không? Tôi đi tìm thuốc" Sau lưng vang lên tiếng Thuần Hy

"Đợi đã!" Tôi gọi anh lại, giọng nói khàn đặc và thê lương. Sau đó tôi đưa một bàn tay lên chậm chậm ,chầm chậm đưa lên. Tôi không quay người lại từ đầu đến cuối luôn quay lưng lại với anh Ngón tay trở của tôi dần dần đưa lên, chỉ thẳng lên trần nhà Phía sau là sự yên lặng chết chóc...

Tôi quay người lại nước mắt lưng tròng nhìn anh chậm chậm với tình cảm dâng trào, tràn hơn bao giờ hết...

"Đời này kiếp này ngoài anh ra không yêu ai khác nữa nói với anh! Anh im lặng!

"Thuần Hy! Đời này kiếp này ngoài anh ra , em sẽ không yêu ai nữa!"Tôi vừa bước về phía anh, vừa nói. vẫn im lặng!

"Kim Thuần Hy ! Đời này kiếp này ngoài anh ra, Quách Tiễn Ni em sẽ không yêu ai nữa!!!" Tôi đã tiến đến trước mặt anh.

Tôi không nhìn thấy đôi mắt anh, vì anh cúi gầm mặt

"A_A Tại sao anh không dám ngẩng lên? Tại sao anh không dám nhìn vào mắt em? Anh sợ hãi, đúng không? Anh sợ đôi mắt anh sẽ bộc lộ tình cảm thật của anh, đúng không? Anh sợ thừa nhận rằng anh thích em, đúng không? Anh sợ thừa nhận anh yêu em , đúng không?"

"Có phải thế không??? Có phải là thế không??? Anh nói đi, tại sao anh không nói? A_A Em muốn anh nói..."

Tôi đỡ mặt anh lên , áp đôi môi mình lên đó...

Tôi vừa khóc vừa hôn anh, nức mắt thấm ướt đôi môi tôi, cũng tham ướt đôi môi anh...

Lúc đầu, môi anh rất lạnh, thậm chí có chút tránh né yếu ớt, nhưng dần dần, dần dần , nó trở nên ấm áp, nóng nóng, rồi rực nóng bỏng, sau đó áp xuống điên cuồng như bão táp mưa sa, một sự điên cuồng chưa bao giờ có...

Anh đã hôn tôi điên cuồng như thế, với toàn bộ nhiệt tình của anh, toàn bộ tình yêu sâu sắc của anh, toàn bộ tình cảm toàn bộ sự chân thành...

Tôi tin, tôi tuyệt đối tin rằng , trong khoảnh khắc này, anh đã giải phóng tất cả, tất cả , tất cả tình yêu chân thành của anh với tôi...

Tôi nguyện ngạt thở trong nụ hôn của anh, tôi nguyện lạc đường trong nụ hôn của anh, nguyện say đến chết trong nụ hôn của anh, tôi nguyện dùng sinh mệnh của mình để đổi lấy một phút tình yêu trọn vẹn không giữ lại chút gì của anh...

Ông trời! Thượng đế! Bồ Tát! Chúa ơi! Thần Thánh ơi! Xin hãy kéo dài phút giây này, kéo dài, kéo dài...

Nếu đây chỉ là giấc mộng, tôi khao khát mãi mãi sẽ không tỉnh dậy mãi mãi không tỉnh...mãi mãi....

52. Chương 88

YÊU ANH HAY LÀ YÊU CẬU ẤY!--> Thế nhưng...

Giấc mộng này vẫn phải tỉnh dậy, mà lại tỉnh rất nhanh...rất tàn nhẫn. Bởi vì, bởi vì...

Anh đột ngột đẩy tôi ra, đẩy tôi ra thật mạnh! A_0...

Anh đau khổ quay đi, xoay lưng lại với tôi, chậm rãi khó nhọc thốt ra Tôi... tôi không thể có lỗi với Tú Triết!"

'0_0" Anh chỉ sợ có lỗi với Tú Triết, anh không sợ có lỗi với em sao?"

Tình bạn với anh, thật sự quan trọng thế ư?"

Tại sao anh không trả lời? Kim Thuần Hy , anh là kẻ nhu nhược ! Tại sao anh không trả lời em??? Anh cứ liên tục nói là vì Tú Triết ! Thực ra Tú Triết chỉ là lý do để anh trốn chạy chính bản thân anh!!!

Anh không dám thừa nhận anh yêu em, vì anh vốn không thể yêu em! Nếu anh thật sự yêu em, thì đã không nghĩ ngợi nhiều như thế!!

"Tôi đi tìm Tú Triết!" Thuần Hy vừa nói vừa mở cửa chạy ra ngoài

"Kim Thuần Hy đến bây giờ mà anh vẫn còn trốn chạy hả?" Tôi đứng phía sau gào thét bằng tất cả sức lực của mình

"RẦM! "Tiếng cửa đóng sập lại, trong tích tắc đã ngăn cách hai thế giới Tôi ngã phịch xuống giường như bị rút mất linh hồn... Thuần Hy anh còn trốn chạy bao lâu nữa...

A~! Đau lòng... Tim đau quá...

Thật sự rất đau...

Đầu tôi bỗng đau nhức vô cùng, tất cả những kí ức về Thuần Hy ủa đến, mạnh mẽ đập vào từng sợi dây thần kinh của tôi.Trong tích tắc tiếng nói của Thuần Hy vượt qua thời gian vượt qua không gian, mạnh mẽ cuốn trào trong đầu óc tôi...

Cô là Quách Tiễn Ni...

Cô gây ra ... nên cô phải chịu trách nhiệm... tiếp tục chăm sóc cậu ấy...

Khoan đã ... không phải, tôi chỉ muốn báo cho cô biết... một cô gái phải biết tôn trọng chính mình... đừng chưa gì đã nắm tay con trai...

Lên xe... đừng để tôi gọi cô là ngốc mới chịu ngoan ngoan nghe lời... đi khám bác sĩ...

Ồ ... đang nghe đấy à...Thôi Anh Ái thiếu nữ thiên tài...Đứng thứ hai kỳ thi học sinh giỏi toan quốc.không biết là giỏi hơn đồ ngốc Quách Tiễn Ni bao nhiêu lần...

Thân hình hoàn toàn chẳng có đường cong gì cả... Theo dõi tôi cả ngày... không thấy mệt à...

Nếu không phải vì về nhà sẽ khó ăn nói...tôi đã mặc kệ không cứu cô...

Chẳng lẽ...có một số thứ định mệnh đã an bài...không cách nào hất đi được...

Những người phiền phức như cô...muốn hất cô đi... còn khó hơn là chấp nhận ...cứ tiết kiệm sức lực còn hơn...

Cô là đồ ngốc... cô tưởng tôi không biết cô đến để làm gì à...

Hehe ôm mưu của tôi đồ hoan thành....tôi biết ngay là cô không thể không cần vở ghi của tôi mà...sự kiên trì của cô đồ mất đi trong nụ hôn dịu dàng của tôi...

Hai người cũng hợp nhau quá... giống như một đôi trời sinh...

Tú Triết là bạn thân nhất của tôi...cũng là duy nhất...bề ngoài cậu ấy tỏ ra là kẻ ngỗ ngược phớt lờ sự đời...kỳ thực nội tâm rất đơn giản, rất hiền lành...Quan trọng hơn là...cậu ấy rất cố chấp....một khi yêu ai thì sẽ rất thật lòng....

Đối xử tốt với cậu ấy nh

Không biết....Tôi đi ăn chút gì đó...Ai nói tôi không đi thi...còn nhưng nhị cái gì...cô tưởng tôi sẽ vì cô mà bỏ kỳ thi quan trọng thế sao...Nỡm mơ...

Đúng rồi...lúc tôi về thấy bụng hơi đói...đỡ mua bánh kem để ở cửa...cô tiện vào lấy luôn...

Lúc này cô ném vào thùng rác tôi đã nhìn thấy...thấy tiếc quá nên đâm nó...

Ngày mai làm việc chăm chỉ... đừng để bị đuổi...

Cô đang bị chuột rút, không phải cười...phải là đáng về ở Cô nhi viện Nhân Ái...chơi với bọn trẻ con...

Cô...không sao chứ...không sao là được.mau gọi cho cấp cứu ...ngốc... Tôi tưởng cô không quan tâm... Không phải như thế...tôi...

Cô vẫn rất quan tâm đến cậu ấy...đúng không...tôi nói là Tú Triết... cô vẫn thích cậu ấy... đúng không...

Tại sao...tại sao không trân trọng cậu ấy...cô biết rõ cậu ấy thích cô như thế nào...cô không xứng đáng có được tình yêu của cậu ấy...

Cô có thôi đi không...tôi đã nói không phải do cô... sao cô cứ nhận hết trách nhiệm vào mình thế hả...chính vì cái tính khí kỳ quặc này của cô...tôi mới phải giấu giếm... để cô khỏi có ngày dần vất đến mức nhảy lầu...

Cậu ấy là bạn thân nhất của tôi...tôi mong cậu ấy hạnh phúc...

Anh ái...tôi luôn xem như là em gái...ngốc...tại sao tôi phải nói với cô nhiều thế...tôi đi đây...

Không...cô mau về bên Tú Triết>

Đừng nhúc nhích...chỉ cần đi nhanh một chút...tôi sẽ không bị cồng... Nếu cô không phải bạn gái cậu ấy...tôi sẽ không nhắc... Tôi không thể có lỗi với Tú Triết...

Đến lúc kết thúc rồi...

Tôi lấy một đồng xu trong túi ra.

Mẹ ơi hãy bảo cho con biết, xin hãy bảo cho con gái thân yêu của mẹ-Quách Tiễn Ni bây giờ phải làm thế nào...

Nếu là mặt phải tôi sẽ quên hết chuyện xảy ra đêm nay, từ bây giờ một lòng một dạ với Tú Triết.

Nếu là mặt trái, sự nói thẳng với Tú Triết.

Bây giờ...

Tôi bỗng thấy quá tuyệt vọng vì sau này xảy ra chuyện gì, tôi không thể đoán ra

Tôi nhắm nghiền mắt, tung mạnh đồng xu lên

Không hề có tiếng vang khi đồng xu chạm đất như tôi nghĩ, tôi mở mắt ra, nhìn từ phía đều chẳng thấy bóng dáng đồng xu đâu.

"0_0**" Đồng xu mất tích rồi!

...Có phải như thế nghĩa là tất cả cuối cùng sẽ bỏ tôi mà đi, giống như, giống như đồng xu biến mất trong không khí...???

Thuần Hy đã bỏ tôi mà đi...

Tú Triết thì tôi không cách nào đối diện

Cuối cùng...

Trong cái đêm trời lạnh đất giá này, trong căn phòng không chút hơi

ấm, tôi ngã nhào ra giường thỏa sức khóc to.....

53. Chương 89

Tiến Ni! Chúng ta chia tay đi.--> "Xin lỗi, Tú Triết, thật lòng xin lỗi..."

"Xin lỗi, em không thể tiếp tục với anh nữa, em thực sự không thể tiếp tục với anh được, em không thể lừa dối anh..."

"Tiến Ni..... Tiến Ni..... " Bên tai tôi văng vẳng một giọng nói.

"Xin lỗi..." Tôi lặp lại giấc mơ vô thức đó, đêm qua... .đó là m

t giấc mơ phải không, tôi nhìn thấy rõ.... Thấy rõ..... sự ấm áp trong đôi mắt Thuần Hy, từ nóng bỏng thành lạnh băng rất nhanh... .Tôi rùng mình..... "lạnh quá, lạnh quá...."

"Tiễn Ni... .Tiễn Ni..." cơ thể hình như ấm hơn một chút.

Giọng nói kia vẫn đang nhấm nạy gọi tên tôi. A_A Nhưng, xin lỗi, tôi thực sự không muốn tỉnh dậy nữa... Chỉ ít, thời khắc này, tôi không muốn mở mắt ra....

Tú Triết! Là Tú Triết sao? Thuần Hy bảo anh ấy đến đón tôi ư?

Tại sao anh lại khóc? Anh đừng khóc mà, anh mà khóc thì em cũng khóc mất...Tú Triết, anh phải đi đâu vậy? Tú Triết!

"Tú Triết!"

Tôi kêu lên thảng thốt và mở mắt ra, phát hiện ra mình vẫn đang nằm trên giường. Lẽ nào tôi đã nằm như vậy suốt đêm qua? Lạ thật, sao không thấy lạnh tí nào? Hình như có một người đang ôm lấy tôi từ phía sau, ai thế?

"Tiễn Ni, anh vui quá. Tên em gọi đầu tiên sau khi tỉnh dậy là tên anh!" Một giọng nói quen thuộc và rõ ràng vang đến bên tai tôi, có điều hoàn toàn không có cảm giác vui vẻ hào hứng như trước...

"Tú....Tú Triết???" Thuần Hy đã gọi anh đến đúng không? Trong lòng tôi bỗng thoáng vẻ bất nhẫn, Tú Triết nói với anh tất cả như thế nào đây.

Tôi bỗng muốn quay đầu lại nhìn đôi mắt ngây thơ trong sáng của anh, có lẽ từ nay về sau tôi không có tư cách gì đối diện với nó nữa.

Thế nhưng, anh lại đưa một tay ra giữ tôi lại, không để tôi quay đầu.

"Đừng quay đầu lại mà, Tiễn Ni, anh thích nói chuyện với em như thế này, có cảm giác rất thần bí *A_A* vẫn là phong cách ngôn ngữ điển hình kiểu Tú Triết, nhưng bây giờ nghe ra sao có vẻ kỳ quặc quá, do trái tim tôi biến thái rồi chăng? = =

"Tiễn Ni..."

"Dạ"

"Xin hãy sinh con cho anh đi.."

"Hử" Tuy tôi không còn thấy lạ với kiểu tỏ tình kỳ dị của Tú Triết nữa, song lần này ngữ nghĩa của anh quả thực đã khiến tôi kinh ngạc, hoàn toàn không tìm ra cảm giác như trước nữa. Tối qua anh ấy đã bị gì chẳng.

"Mỗi lần anh nói câu này đều khiến em đều rất khó xử đúng không?" Đây là Tú Triết trong sáng đó sao? Sao anh bỗng dưng lại nói những lời sâu sắc như thế?

"Hừm...Anh?" Anh đột ngột thay đổi cách nói chuyện khiến tôi thấy không chịu nổi, tôi cũng không biết phải nói gì nữa.

"Tiễn Ni, em khoan đừng nói gì cả" ngữ điệu của anh bỗng cao lên, khiến tai tôi ong ong nhức nhối.

Anh bắt đầu run lên bần bật, sau đó anh đứng dậy, bước đến bên một góc tường, một tay chống lên đó, cúi đầu và bắt đầu hét lên....

"Tại sao? Rốt cuộc là tại sao hả? Tại sao! Anh còn nhớ rất rõ ràng, em nói rõ là em thích anh....A_A anh còn nhớ chúng ta đã giương loa hét lên rất to trên tháp H kia mà, anh vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng hôm ấy mà! Lúc ấy em đã lặp đi lặp lại nhiều lần: Quách Tiễn Ni thích Lý Tú Triết, Quách Tiễn Ni thích Lý Tú Triết, Quách Tiễn Ni thích Lý Tú Triết, Quách Tiễn Ni thích Lý Tú Triết....."

"Tú.... Triết..." Tôi há mồm ra, nhưng cổ họng nghẹn cứng không nói được gì.

"...Nhưng, Tiễn Ni..... em có thích anh thật không? Quách Tiễn Ni..... thích Lý Tú Triết thật không? Thật sự....là thích ư?"

Trên gò má ẩn trong bóng tối của Tú triết, có một đường màu bạc sáng lấp lánh đang chảy dài, lặn xuống rất nhanh theo đường nét rõ ràng trên gương mặt anh. *0_0*

"Tiễn Ni, em cần bản không hề thích Lý Tú Triết đúng không? Quách Tiễn Ni chưa bao giờ thích Lý Tú Triết đúng không? Quách Tiễn Ni....thực ra..... luôn thích Kim Thuần Hy đúng không?" Tú Triết quay đầu lại, khó nhọc nặn ra một nét cười, nước mắt vẫn đang chảy tràn trên mặt.

"Tiễn Ni, em nói cho anh nghe có được không....Đích thân em nói ra có được không, nói cho anh biết... em, Quách Tiễn Ni..... thích Kim Thuần Hy đến mức nào...." Tú Triết như một đứa trẻ bị cướp mất món đồ chơi ưa thích, bóng dáng hiện lên rất cô độc.

"Tú Triết..."

"Anh muốn xác nhận! Anh muốn đích thân em nói rõ với anh! Chính anh!"

"Tú Triết...anh nghe em nói...."

"Không nghe, không nghe, anh không nghe...."

"(>0<) lý="” ị="” tú!="” triết!="” anh="” phá="” đủ="” chưa="” hả?"="”>

Tú Triết đỡ người ra trước cơn điên bột phát của tôi, anh mở tròn đôi mắt vốn đã to của mình lên nhìn tôi. Tất cả những phần nộ, ầm ức, cam chịu của tôi đem qua vốn bị đè nén, nay như được mở cửa, ào ào tuôn chảy ra ngoài.

"Được thôi, anh muốn nghe đúng không? Em nói cho anh nghe! Em sẽ nói cho anh nghe hết!!! Em thích Kim Thuần Hy! Em thích anh ấy!!! Đời này kiếp này, ngoài anh ấy ra, em sẽ không yêu ai nữa!!! Anh đã nghe rõ chưa? Là sẽ! Không! Yêu! Ai! Nữa!"

Xin lỗi, Tú Triết, thật lòng xin lỗi anh, em thật sự không muốn làm anh tổn t,

em thật sự không muốn tàn nhẫn như thế với anh..... nhưng....nhưng em thực sự không

chịu đựng nôi nữa..... thực sự....A_A

"Em thực sự... từ đầu đã thích cậu ấy phải không?"

"Phải!"

"Em thật sự...chưa bao giờ thích anh phải không?"

"Phải!"

"Một chút xíu tình cảm cũng chưa bao giờ có sao? Một chút xíu một chút xíu cũng không có ư? Dù là một chút xíu tình cảm nhỏ như hạt bụi cũng chưa bao giờ có ư?"

"Phải"

"He he, he he...." Tú Triết bỗng dưng cười to.

Anh điên rồi ư, tuy tôi đã biết tâm hồn anh rất yếu đuối, bị đả kích một chút cũng sẽ gào thét rất to, khóc ầm í rất kinh khủng, nhưng đáng về anh cười như bị ngớ ngẩn thế này thì tôi chưa bao giờ nhìn thấy.

"Xin..... xin lỗi anh, Tú Triết, anh..... anh không sao chứ?"

"He he, Tiễn Ni, cuối cùng anh cũng từ bỏ rồi! cuối cùng....bỏ cuộc rồi....phù!" Tú Triết khẽ thở một hơi dài, dựa vào tường dần dần tụt xuống.

54. Chương 90

Lời hẹn ước kiếp sau--> *A_A* Tôi kinh ngạc nhìn anh, trái tim như thế bị rơi đi mất

Quách Tiễn Ni, mi đang khó chịu cái gì? Đây chẳng phải là lời mà tôi qua mi nghĩ suốt đêm cũng không biết mở miệng ra với anh ấy như thế nào sao? Bây giờ anh ấy đã thay mi nói rồi, chẳng phải mi nên -vui vẻ gật đầu "ừ" ha sao? Tại sao bây giờ gật đầu lại là một động tác khó khăn đến vậy?

"Anh đúng là đồ ngu, là một thằng ngu! Anh đã biết từ rất lâu rằng người em thích là Kim Thuần Hy chứ không phải là anh, nhưng vẫn ôm ấp hy vọng như một th

ằng khờ, vẫn tiếp tục đeo bám em, mong một ngày nào đó em có thể hồi tâm chuyển ý để yêu anh, anh đúng là kẻ ngốc nhất ngốc nhất thế gian này, là thằng ngốc, thằng ngu, thằng khờ...

"Tiễn Ni, em có biết không? Thuần Hy, cậu ấy thích em thật lòng, thật lòng thích em! Nhưng hoàn toàn là vì anh, vì anh thích em, cậu ấy mới cự tuyệt em tàn nhẫn như thế, và cũng đối xử với chính cậu ấy rất tàn nhẫn. Đêm qua. . . đêm qua, anh lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ cậu ấy như thế..... anh đã quen cậu ấy mười mấy năm rồi, chưa bao giờ nhìn thấy cậu ấy uống rượu như điên thế, chưa bao giờ nhìn thấy....."

Tú Triết cúi gầm đầu lăm nhăm nói, còn tôi chỉ biết hoảng loạn đứng một bên nhìn anh, sau đó tôi đã hiểu rõ tất cả những chuyện xảy ra đêm qua sau khi Thuần Hy lao ra cửa bảo đi tìm Tú Triết...

Thì ra, sau khi Thuần Hy nhất thời xúc động lao ra cửa, anh không biết phải đi đâu tìm Tú Triết, cứ chạy như điên trên phố, cho đến khi hết sức lực ngã khuỵu xuống đất. Lúc ấy, Tú Triết đang cùng một đám bạn ra khỏi quán bar gần đó, nhìn thấy Thuần Hy nên diu anh đứng dậy, hỏi anh có chuyện gì. Thuần Hy không những không đáp lại sự quan tâm của Tú Triết, mà còn đẩy Tú Triết ra để vào bar. Tú Triết bảo bạn đi trước, còn anh theo Thuần Hy vào trong. Thuần Hy cứ uống rượu mạnh hết cốc này đến cốc khác, Tú Triết không thể cản lại được, cuối cùng, anh đã hiểu tất cả từ miệng Thuần Hy trong cơn say. Tú Triết quá phần nộ đã đâm đập Thuần Hy....

Lúc này tôi mới phát hiện ra trên gương mặt Tú Triết có những vết thương bầm tím. Tôi không cầm lòng được muốn đến chạm vào vết thương ấy. Tôi chỉ muốn bù đắp một chút cho anh, vì tôi biết vết thương tôi đã để lại trong trái tim anh ấy, e rằng cả đời này cũng chẳng thể xóa được.

"Thuần Hy là một thằng đại ngốc!" Tú Triết bỗng ngẩng phắt lên gào lớn, khiến tôi đang đưa tay ra cũng giật bắn mình, không biết phải rút lại thế nào nữa.

"Nếu đã thích thì đừng bỏ cuộc!" Câu này chẳng phải cậu ấy nói với anh sao? Tại sao cậu ấy không làm được! Chẳng phải cậu ấy rất thông minh ư? Đang lừa anh đúng không?

Tú Triết nói mãi nói i, rồi khóc òa lên.

"Anh ấy không lừa anh, chỉ là..... chỉ là..... "

"Tiễn Ni, em nói con người có kiếp sau thật không? Có thật không?"

Sau khi khóc nức nở một lúc lâu, anh bỗng thốt ra một câu không đầu không cuối, sau đó mở to đôi mắt đầm nước lên nhìn tôi chằm chằm, khiến tôi vô cùng thương xót...

"hừm? Có chứ, có chứ, con người có kiếp sau, em tin, em rất tin!" Tôi thật sự tin là thế.....

"Thật không? Con người thật sự có kiếp sau ư?"

"Thật mà, thật mà, thật mà, con người có kiếp sau thật mà"

"Thế thì, Tiễn Ni chúng ta hãy hẹn với nhau, được không?" Anh bỗng cười trong nước mắt

"Hử? Hẹn gì cơ?"

"Hẹn kiếp sau hai chúng ta sẽ ở bên nhau, được không?" anh đưa một tay ra cho tôi, lòng bàn tay ngửa lên trời, anh mong tôi có thể nắm lấy nó.

0_0 Tôi vẫn chưa phản ứng kịp trong sự bàng hoàng quá lớn này....

"Kiếp này anh trả em lại cho Thuần Hy, vì người em thích là cậu ấy, vậy chắc chắn đó là do kiếp trước hai người hẹn nhau kiếp này sẽ ở bên nhau, hưởng hồ..... cậu ấy cũng thích em như thế. Nhưng, kiếp sau, anh nhất định sẽ không nhường em cho Thuần Hy đâu, kiếp sau của em nhất định phải thuộc về anh! Anh đặt trước rồi!"

"Được, Tú Triết, em nhận lời, anh và em hẹn nhau, kiếp sau chúng ta sẽ ở bên nhau, nhất định sẽ ở bên nhau" Tôi đặt tay mình lên lòng bàn tay anh, nắm thật chặt.

Phải, chính xác, nhất định, kiếp sau, kiếp sau tôi sẽ ở bên Tú Triết, nhất định phải ở bên anh, tôi muốn bù đắp, bù đắp tất cả những nợ nần với Tú Triết,

”Em phải nhớ đây, bây giờ chúng ta đã hẹn nhau rồi, kiếp sau chúng ta nhất định sẽ ở bên nhau, không được nuốt lời, tuyệt đối không được nuốt lời!”

”Ừ! Không nuốt lời, không hối hận! Tuyệt đối không nuốt lời!!! Nếu Quách Tiễn Ni em có chút hối hận nào thì hãy để thiên lôi đánh chết em, chết không có đất chôn !! Ị”

”ừ, được, anh vui quá!”

Tú Triết đáng yêu quá, Tú Triết đáng yêu biết bao, kiếp này không thể ở bên anh, là Quách Tiễn Ni này không có phúc..

”Tiễn Ni, chúng ta ôm nhau lần cuối cùng được không? Ôm nhau lần cuối của kiếp này!” Tú Triết mở rộng vòng tay, nhìn tôi dăm dăm.

”vâng!”

Tôi không hề do dự ngã vào vòng tay anh, nước mắt không kiềm chế nổi đã tuôn trào, thấm ướt áo anh.

Tú Triết cũng khóc, chúng tôi cứ thế ôm nhau mà khóc rất lâu, rất lâu....

Lời hẹn ước kiếp sau? Vậy kiếp này thì sao? Kiếp này tôi phải sống thế nào? Tuy Tú Triết đã nói sẽ trả tôi cho Thuần Hy, nhưng Thuần Hy nhất định sẽ không nhận lời. Sao lại thế chứ? Lẽ nào tôi thật sự phải lẩm nhẩm tên anh, nhìn ảnh anh mà sống cô độc suốt đời? Như thế đau khổ lắm, nhất định là không hợp với tôi. Có lẽ tôi phải ra đi rồi,, đến một nơi không có Thuần Hy để dần dần quên anh... .

Có lẽ, thực sự chỉ có thể làm thế.....

55. Chương 91

Cuộc truy đuổi tình yêu--> Cũng không biết đã bao lâu sau, chúng tôi cuối cùng cũng khóc đủ. Tôi ngược lên nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trời đã sáng rõ, thế giới một màn tuyết trắng xóa lạnh lẽ, đẹp dễ thanh tân kỳ lạ, hoàn toàn tìm không ra vết tích gió giạt tuyết rơi điên cuồng tối qua.

”Tiễn Ni, anh đi đây. Hai người..... nhất định phải hạnh phúc!” Tú Triết đưa ống tay áo lên chùi nước mắt, kiên định bước ra cửa.

Nhìn theo bóng dáng dần xa của Tú Triết, trong tính tắc tôi bỗng thấy tâm trạng mình thoải mái hơn. Ha ha, ha ha....thì ra, tất cả mọi người: me, Thuần Hy, Tú Triết... cuối cùng, đều sẽ bỏ tôi mà đi sao? *>.<*>

Không, có một người sẽ không bao giờ bỏ tôi, nhất định là không! Đó chính là bố yêu dấu của tôi! Bố, Tiễn Ni sẽ đến chỗ bố ngay đây. Dù sao thành phố này đã không còn khiến con thấy lưu luyến nữa rồi...!

Tôi lôi điện thoại ra, bắt đầu gọi cho bố. Tôi bảo với ông chiều nay sẽ ngồi tàu hỏa đến chỗ ông ở, Ha ha Quách Tiễn Ni này cuối cùng phải nói lời bye bye với quá khứ rồi, bắt đầu sống lại một cuộc sống mới! Year, tuyệt quá! Lập tức trở về thu dọn hành lý, nếu không sẽ không kịp chuyến tàu chiều mất.

Còn cách giờ tàu chạy một tiếng đồng hồ, tôi đã ngồi trong phòng đợi. =.= Chán quá đi mất, game điện thoại di động cũng chơi chán rồi, sao tàu hỏa chưa đến nhỉ?

Đúng rồi, gọi cho Tịnh Mỹ vậy, tuy lần này tôi ra đi không định nói cho ai biết, nhưng Tịnh Mỹ có lẽ là ngoại lệ chăng.

”Alo, Tịnh Mỹ hả?”

”ừ”

”Tịnh Mỹ, cậu đoán xem giờ tớ đang ở đâu?”

”Không đoán”

Tên này kiểu gì thế nhỉ, thật không biết bạn trai nó chịu đựng tính cách nó thế nào nữa. "Vậy tớ bảo cho biết nhớ, bây giờ tớ đang ở ga tàu hỏa..."

"cậu ở đó làm quái gì thế?" Cuối cùng nó cũng phản ứng, thế mới là bạn thân chứ. "Có chuyện gì xảy ra thế?"

"Nói ra thì dài lắm, Tịnh Mỹ... .Ai da, hình như sắp hết pin rồi, đợi tớ đến đó lại cho cậu sau nhé, thôi, tớ cúp máy đây."

"Khoan đã..."

Cái điện thoại chết tiệt, nói hết pin là hết thật, Tịnh Mỹ còn chưa nói hết mà! Hình như nó có chuyện rất quan trọng muốn nói với tôi thì phải! Thôi vậy đợi đến chỗ bố rồi gọi lại cho nó.

Tàu hỏa cuối cùng đã về ga, tôi xách hành lý lên tàu. Tạm biệt nhé, thành phố tôi sinh ra và lớn lên.

Tạm biệt nhé, trường Cao trung Sâm Vĩnh Tạm biệt nhé, toàn thể huynh đệ tỉ muội lớp E033 Tạm biệt nhé, cô Mặt bánh bao và thầy hói Tạm biệt nhé, bác trai, bác gái và Thuần Hiến Tạm biệt nhé, Tịnh Mỹ Tạm biệt nhé, Tú Triết

Tạm biệt nhé, Thuần Hy, người mà tôi thích, người mà tôi yêu, người mà tôi cố quên. A__A Có lẽ, có lẽ lần này đi tôi sẽ không bao giờ trở lại, mãi mãi.... Làm sao đây? Hình như lại sắp khóc rồi....

Tôi cứ ngỡ tôi chẳng còn chút lưu luyến gì thành phố này, Vậy mà khi sắp ra đi tôi mới phát hiện, tôi lại lưu luyến nó nhiều đến thế, nhiều đến thế....

Hồi ức...hồi ức cuộn cuộn chảy như dòng toàng giang, hồi ức ngọt ngào đắng cay lẫn lộn trong 17 năm....

"U..... u..... u..... " Tàu hỏa sắp chạy rồi.

Tôi thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm thành phố mình sắp rời xa, ngắm những người mình đã đưa tiễn ngoài kia.....

0_0 ôi, bên kia lại còn có người đang chạy đuổi theo tàu hỏa như đồ ngốc kia, hình như còn ôm một bó hoa hồng to tướng.....

Anh ta đang chạy đua với tàu hỏa chẳng? Haizzzzzzz, không biết là anh chàng si tình nào nhỉ? Thật là lãng mạn! Cô gái được anh theo đuổi hạnh phúc quá ~ không biết cô gái đó như thế nào nhỉ? Có đẹp không? Tính tình có đáng yêu không?

Tôi cũng rất muốn có người đối với mình như thế! Nếu là Thuần Hy, nếu Thuần Hy làm vậy, tôi nhất định sẽ chảy cả nước mắt nước mũi, hoặc có thể sẽ trao cho anh một cái hôn dài ngọt ngào ngay tại chỗ chưa biết chừng.....

Nhưng..... nhưng mà làm sao thế được, tuyệt đối là không thể..... Thuần Hy là người lạnh lùng như thế, sao làm chuyện như vậy được? Nếu mà thế thật thì heo cũng biết bay rồi! Nếu là Tú Triết thì còn có thể.....

Thế nhưng, Tú Triết đời này kiếp này sẽ không làm thế với tôi nữa, chúng tôi đã chia tay rồi, đúng, vào sáng nay anh nói kiếp này sẽ trao tôi cho Thuần Hy, nhưng kiếp sau nhất định sẽ ở bên tôi, chúng tôi còn nắm tay thề nguyện về sau, còn ôm nhau..... Lần ôm nhau cuối cùng của kiếp này..... Sau đó, anh đã đi, lúc anh đi còn nói gì nữa nhỉ? Hai người...nhất định phải hạnh phúc.....

Hạnh phúc..... hai người..... >.< không=" " nghĩ=" " nữa,=" " không=" " nghĩ=" " nữa,=" " đừng=" " nghĩ=" " nữa.....=" " quên=" " đi,=" " quên=" " hết=" " những=" " người=" " đó,=" " quên=" " mới=" " tình=" " này=" " đi,=" " có=" " lẽ=" " đó=" " là=" " lựa=" " chọn=" " thông=" " mình=" " nhất,=" " lý=" " trí=" " nhất=" " của=" " quách=" " tiền=" " ni=" " này=" " chẳng.....=" ">

Trời? Cái người chạy theo tàu hỏa cũng nhanh thật chớp mắt đã chạy đến chỗ cửa sổ, chỗ tôi ngồi rồi ~ xem ra đây thần kinh vận động cũng phát triển ghê nhỉ?

Cũng không biết anh chàng si tình kia vóc dáng thế nào? Không biết có đẹp trai không? Nhìn thử xem! ừ! Được! Dù sao cũng đang rảnh rồi mà! Hi hi-

Ghét quá! Bó hoa hồng kia to vật vờ, che mất cả gương mặt anh ta. Một bó hoa to như thế chặn ngay tầm nhìn của anh ta, chắc là không thấy đường mất? Có bị ngã không nhỉ? Thật sự là tôi có hơi lo lắng -;-

Um, một bó hoa to như thế có bao nhiêu bông nhỉ? Có lẽ không dưới 1000 bông đâu nhỉ? Bởi vì nhìn có vẻ còn nhiều hơn bó hoa lần trước Tú Triết tặng tôi mà! Đúng là lãng mạn quá.....

ôi chào! Anh chàng đó lợi hại quá, hình như càng chạy càng nhanh! Gần đến chỗ cửa sổ tôi ngồi rồi, chẳng nhẽ cô gái anh ta theo đuổi ngồi cạnh tôi sao?

Hơn nữa..... hơn nữa bó hoa bắt đầu dịch về phía sau, về phía sau.... Gương mặt anh ta cũng bắt đầu lộ dần từng chút một....Nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi, sắp nhìn thấy rồi, sắp nhìn thấy mặt anh ta rồi.....

Trời ơi!!! Trời ơi!!!! Kim Thuần Hy!!!

Không sai! Là anh! Là Kim Thuần Hy! Là Thuần Hy!

Là Thuần Hy mà tôi thích, là Thuần Hy mà tôi yêu say đắm, là Thuần Hy mà tôi đã định lãng quên.....

Nước mắt tôi như thủy triều dâng lên, bắt đầu tuôn ra ào ạt.....

Thuần Hy, Thuần Hy..... ” Tôi cố hết sức đập thật mạnh vào cửa kính.

Anh nhìn thấy tôi rồi! Nhìn thấy tôi rồi!

Lúc này đây anh đang nhìn tôi bằng ánh mắt thâm tình mà hoảng hốt, mồ hôi đầm đìa và thở hồng hộc chạy đuổi theo tàu hỏa....

Không được! Tôi phải xuống tàu! Tôi phải xuống tàu! Tôi! Nhất định! Phải! Xuống! Tàu!

Thuần Hy rõ ràng đã thấm mệt rồi, khoảng cách giữa chúng tôi đang giãn ra từng chút một, từng chút một.....

Đừng! Tôi không muốn xa Thuần Hy! Tôi không muốn xa Thuần Hy của tôi!

Thuần Hy, anh ấy.....vừa đuổi theo một quãng đường xa đến thế....để giữ tôi lại, Thuần Hy anh..... đang nỗ lực đuổi theo, anh đã cố gắng đến thế..... Quách Tiễn Ni, chẳng nhẽ mi không đáp lại được sao?

Tôi đẩy mạnh cửa kính lên!

Bất chấp, nhảy đi!

Cùng với tiếng kêu thét kinh hãi của mọi người trong khoang, tôi lườn người qua khung cửa, nhảy xuống.

56. Chương 92

Anh thích--> Dù cho có ngã chết tôi cũng phải nhảy xuống tàu, cho dù ngã chết tôi cũng không muốn Thuần Hy phải khó nhọc đuổi theo đoàn tàu nữa, cho dù tôi có ngã chết cũng không muốn xa Thuần Hy nữa, dù tôi có ngã chết cũng muốn được ở bên ThuầnHy...

Thế nhưng, tôi không ngã chết, mà tôi rơi vào vòng tay ấm áp và dịu dàng của Thuần

Hy, bình an vô sự.....

Thuần Hy nhìn tôi, qua màn mưa cánh hoa bay lượn, nhìn tôi rất yêu thương....

Tôi cũng nhìn anh, chờ đợi nhìn anh. Sau đó, không hề có điềm báo trước, nước mắt rưng rưng tuôn trào.

Ghét quá, Quách Tiễn Ni, mi khóc cái gì? Nước mắt đáng ghét, không được ta cho phép mà cứ chạy ra ngoài như sợ ai ươn cướp để làm gì? Mi chặn lấy tầm nhìn của ta, hại ta không nhìn rõ bóng phản chiếu ngốc nghếch trong đôi đồng tử của Thuần Hy, hại ta không nhìn thấy đôi mắt sâu như hồ nước của anh, hại ta không nhìn thấy gương mặt tuấn tú khiến ta ngày đêm mong nhớ kia....

Gương mặt Thuần Hy! Sao trên mặt anh lại có nhiều vết thương thế kia?

Hu hu- không phải chứ? Vì đỡ lấy tôi mà anh lăn xuống bên đường ray và bị thương nhiều thế sao? Tôi thú nhận dạo này ăn hơi nhiều một tí, nhưng thực sự cũng không đến nỗi đè anh ra nông nỗi này đâu chứ, hơn nữa, hơn nữa, tôi cũng đâu có đè lên mặt anh.

Nhất định là Tú Triết! Nhất định là do Tú Triết đã tạo ra sau trận mưa dầm dãi để "dạy dỗ" anh. Tú Triết đáng ghét, sao anh lại hạ thủ với bạn thân nặng đến thế? Và lại anh đánh lên người thì còn được, tại sao cứ đánh lên mặt người ta?

"Hu hu- ... Thuần Hy, Thuần Hy, chắc anh đau lắm đúng không? Hu hu hu..."

Tôi sờ lên vết thương của anh, đau lòng vô cùng. Anh bị thương nhiều như thế, còn liều mạng chạy đuổi theo tàu hỏa xa như vậy, lúc này còn cố gắng đỡ lấy tôi, bây giờ chắc chắn là ngoại thương thêm nội thương rồi, hu hu huh u.... Thuần Hy đáng thương của em

"Mặc kệ đi, nghe anh nói đã" Anh mỉm cười nắm lấy tay tôi

"Hu hu hu..... Thuần Hy..... "Tôi vừa rơi nước mắt vừa cố gắng nặn ra một nụ cười không giống nụ cười nhất để đáp lại anh..... *AQA*

"Anh thích em! Ị Ị" cánh tay Thuần Hy ôm lấy tôi đột ngột siết mạnh, cơ thể tôi theo đà ngã vào lòng anh. Kế tiếp, đôi môi của Thuần Hy đã áp xuống môi tôi.....

Tôi dờ ra, ngẩn ra, nhớ ra, khờ ra, choáng váng, say đắm..... ~*.~*

Anh thích em....

Anh thích em....

Anh thích em....

Anh thích em.... Anh thích em.... Anh thích em.... Anh thích em....

Trong tích tắc, thế giới của tôi bị ba chữ này tràn ngập, tất cả không khí, thời gian, tất cả âm thanh, ánh nắng, tất cả gene và nguyên tố đều tràn ngập ba chữ này, trong mỗi chữ đều tung bay niềm hạnh phúc, hạnh phúc tràn trề, hạnh phúc xoay chuyển....

Nụ hôn tử tình của ác quỷ.

Chúng tôi đã ôm và hôn nhau tràn đầy tình yêu như thể ở ga tàu, như thể cả thế giới chỉ còn lại hai chúng tôi. Mọi người há mồm ước mắt nhìn đắm đắm nhưng chúng tôi hoàn toàn phớt lờ. Nếu không vì không thấy quay phim và đạo diễn, hẳn tất cả đều cho rằng chúng tôi đang quay một bộ phim tình cảm kinh điển..... ~*.~*

Đến khi tỉnh dậy trên đám mây hạnh phúc cực lớn và quay mặt về mặt đất, tôi mới phát hiện ra Tịnh Mỹ và Tú Triết này giờ đứng phía sau và mỉm cười nhìn chúng tôi. *

57. Chương 93

Tôi và Thuần Hy hoảng hốt, lập cập đứng dậy.-->

"0_0, Tịnh Mỹ! Tú Triết!" Mặt tôi nóng bừng bừng, tất cả hành động của chúng tôi lúc này họ nhất định đã nhìn thấy rất rõ.

"Tú Triết..." Là tiếng của Thuần Hy, anh tiến đến gần Tú Triết, hình như vẫn còn chút chút ngượng ngập. Ồ, gương mặt anh hình như cũng đỏ lên rồi, do đám vết thương bầm tím che đi nên không lộ rõ thôi.

"Có chuyện gì à?" vẻ mặt Tú Triết cũng ửng nên thiếu tự nhiên. Không hề là anh em tốt của nhau, đến kiểu mặt này cũng giống nhau y hệt.

"Xin lỗi..." Thuần Hy dường như phải cố gắng mới thốt ra hai chữ vô cùng đơn giản này ra khỏi họng.

Sắc mặt Tú Triết lập tức thay đổi, anh chồm đến túm cổ áo Thuần Hy, nhìn thẳng vào mắt Thuần Hy nói từng chữ từng câu: "Tớ đã bảo với cậu, đừng nói hai chữ đó với tớ, đặc biệt là không được phép nói với Tiễn Ni!"

"O_o" Tú Triết! Thuần Hy!" Bọn họ chắc không đánh nhau đấy chứ? Tôi đứng lên, định tiến đến ngăn lại, thì Tịnh Mỹ đứng sau đã nắm lấy cánh tay tôi.

"Đừng đến đó" Trên mặt Tịnh Mỹ xuất hiện một nét cười kì lạ.

"Tại sao? Họ sắp đánh nhau rồi kìa." Tịnh Mỹ không phải đến để xem kịch vui đấy chứ?

"~^.^~ yên tâm đi, không đánh nhau được đâu!" Sao nó nói về chắc chắn thế? Có điều nếu Tịnh Mỹ đã nói thế, nhất định là có lý của nó, dù sao nó cũng là quân sư của tôi, tôi chỉ cần nghe theo là chắc chắn không sai!

"() Kim Thuần Hy, đừng có tưởng cậu vĩ đại, những điều mà Tú Triết này muốn thì sẽ tự mình nghĩ cách có được, không cần cậu cứ tự mình là đúng mà nhường qua nhường lại! Nếu không vì Tiễn Ni tự nói với tớ rằng thích cậu, tự nói rằng cô ấy chẳng hề thích tớ một chút xíu nào, tí tí nào, thậm chí một chút nhỏ như hạt bụi cũng không, thì t nhất định sẽ không buông tha! Bây giờ cậu nói "xin lỗi" cái gì? Hình như cậu muốn ăn đập phải không?"

Đây là lần đầu tiên tôi thấy Tú Triết thô lỗ như thế, giống hệt một chú sư tử đang nổi giận. Tôi cứ ngỡ anh chỉ biết khóc to lên như một đứa trẻ thôi chứ A_A

"Hôm nay tớ nói những lời này với cậu, cậu nên nhớ hết, không được quên bất cứ chỗ nào. Cậu và Tiễn Ni..... Cậu và Tiễn Ni sau này nếu có chút nào dám không hạnh phúc, tớ quyết không tha cho cậu!" Tú Triết vừa nói, vừa hua nắm đấm trước mặt Thuần Hy.

Đừng mà! Tôi sợ hãi nhắm nghiền mắt lại.

"Cậu đang nói với ai thế hả? Tú Triết!"

Tay trái của Thuần Hy giữ lấy nắm đấm của Tú Triết một cách vững vàng, khóe môi xuất hiện một nụ cười tự tin. Woah! Động tác và vẻ mặt đó đẹp không chê vào đâu được.

"Kim Thuần Hy này là ai, Lý Tú Triết cậu chẳng phải là người rõ nhất sao?"

Thuần Hy -vừa nói, cũng ~/ừa hươ nắm đấm đến trước mặt Tú Triết. Tú Triết kịp thời đưa tay ra, giữ chặt lấy nắm đấm đó. Hai người giữ tư thế đó một lúc lâu, không hề động đậy, thật lâu....

"A_A Tịnh Mỹ, họ giữ tư thế đó lâu quá rồi, rốt cuộc đang làm gì vậy? Chắc không phải hóa thạch rồi chứ?"

Đúng vào lúc tôi định tiến lên xác nhận điều đó, thì Tú Triết đẩy tay Thuần Hy ra, hất tóc tỏ vẻ rất lạnh lùng, sau đó quay người bỏ đi.

"Tú Triết!" Thuần Hy gọi theo.

Tú Triết không quay đầu, đến bước chân cũng không hề chậm lại.

"Cảm ơn cậu" Thuần Hy cười. Lần đầu tiên tôi thấy anh như thế.

Tú Triết dừng lại, nhưng không quay lại. Anh đưa hai tay lên cao quá đầu, tay phải co thành nắm đấm đung vào lòng bàn tay trái một lúc, sau đó hai tay dứt túi quần, sau đó bỏ đi.

Bắt đầu từ lúc nào, mà đến Tú Triết cũng lạnh lùng như thế? Chẳng nhẽ ở bên Thuần Hy lâu rồi, nên bị truyền nhiễm sự lạnh lùng chẳng?

Trước kia hình như tôi cũng có nghe nói rằng tính cách của những người bạn thân sẽ ảnh hưởng lẫn nhau. Vậy giữa tôi và Tịnh Mỹ thì giải thích thế nào? Con bé đó bây giờ mỗi lúc một kì quặc.

Đúng rồi, Tịnh Mỹ, Thuần Hy sao biết được tớ ở đây, cậu đưa anh ấy đến à?”

“Tớ không biết, tớ chỉ gọi cho Tú Triết thôi, còn tại sao Thuần Hy biết thì cậu đi mà hỏi Tú Triết” Tịnh Mỹ cười với tôi rất ngọt ngào.

Như thế có nghĩ là Tú Triết báo với Thuần Hy ư? Cảm ơn anh, Tú Triết đáng yêu, ân tình và những món nợ ở kiếp này, em thật sự phải để đến kiếp sau mới báo đáp anh được..Lời hẹn ước kiếp sau, em tuyệt đối sẽ không quên và càng không thể thất hứa. Anh nhất định phải đợi em, đợi em. ..

”Kim Thuần Hy, Tiền Ni phải nhờ đến anh rồi!” Tịnh Mỹ đang nói cái quái gì thế nhỉ? Nó tưởng mình là pà mẹ đang gả con gái đi hay sao?

Đồ ngốc Thuần Hy, thế mà còn gật đầu, đừng có bị người khác lợi dụng dễ dàng như thế chứ!

”Tiền Ni, tớ đã bảo cậu nghĩ cho kĩ, đừng có bỏ cuộc sớm mà. Đây là người thứ 100 đó, nếu không چرا nổi thì tớ cũng đành bó tay bó chân thôi, đúng là một chết đi được. Thật không hiểu nổi, sao cậu lại đá người thứ 99 thật nhỉ?” Tịnh Mỹ thì thào vào tai tôi.

Tịnh Mỹ nói câu này là có ý gì? Sao tôi không hiểu gì cả? cái gì mà ” đá người thứ 99 thật” Tịnh Mỹ càng lúc càng thâm nho, hay là tôi mỗi lúc một dần đi rồi? Tôi nhìn vào gương mặt nó thật kĩ, sao mà nhìn dưới bất kì góc độ nào, vẻ mặt Tịnh Mỹ cũng biểu lộ một câu rất rõ ràng- chính xác, tớ đang gài bẫy cậu đấy...
.-O-

”Tớ đi đây! Bye ~ Bye ~” Tịnh Mỹ nói xong, bay đi như một cơn gió.

Con bé chết tiệt, lần nà cũng biến nhanh như thế, tôi còn nhiều câu chưa kịp hỏi mà.

”Em còn định ở đây bao lâu nữa?”

Thuần Hy tiến đến, chìa một tay ra với tôi.

Cái tên đáng ghét, lại khôi phục cái giọng điệu lạnh như băng rồi, thật không thể ngờ Thuần Hy thâm tình dịu dàng lúc tỏ tình ban nãy chính là anh! Tôi còn ngỡ anh sẽ nhiễm được một tí nhiệt tình của Tú Triết cơ, xem ra điều đó mãi mãi chỉ là mơ ước thôi.

Tôi phớt lờ bàn tay anh đưa ra, cứ để nó lơ lửng ở đó đi, dù sao mệt rồi thì anh cũng rút lại thôi. A__A Tôi ngồi xuống trước bó hoa hồng to kia. Lúc này bị hành hạ kinh khủng như thế, những bông hồng tuyệt đẹp đã tàn tạ, rơi vãi khắp nơi, bay đầy trên đất.

”Em đang làm gì vậy?” Anh đến gần tôi và cũng ngồi xuống, bàn tay đưa ra nãy giờ đặt lên vai tôi rất tự nhiên.

Tên gian xảo, cho tay nghỉ ngơi trên vai tôi đấy.

”Anh không thấy à? Em đang đếm mấy bông hoa này mà!”

”chúng ta cùng đếm nhé!”

Ồi, đây là lời của Thuần Hy nói ư? Theo lệ thường thì anh sẽ phải nói: ”Đồ ngốc, đếm cái gì? Anh nói cho em biết là được” mới đúng chứ.

Tôi không kìm lòng được quay sang nhìn Thuần Hy, anh cũng đang mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng như sắp nuốt mất tôi vậy... .Thuần Hy với vẻ như thế, tôi nhất thời chưa quen được.

”Được thôi, tôi báo cho anh biết, không đếm kĩ thì không được về đâu.” Tôi thuận thế dựa vào vai anh, bắt đầu đếm từng bông từng bông.

”Một, hai, ba... .năm mươi một, năm mươi hai...” ”Ngốc, bông này đã đếm rồi...”

”Hả? Đếm rồi à? Vậy không tính nữa... .y da, em đếm đến đâu rồi nhỉ?” ”A-A Năm mươi hai” ”Anh chắc chắn thế à?”

"Không được, không được, để an toàn, chúng ta cứ đếm lại lần nữa đi

"Thuần Hy, anh sao thế? về mặt sao đau khổ quá vậy? Đây mới là lần thứ ba mà"

(>•<)>

Hừ hừ hừ, Kim Thuần Hy anh toi đời rồi, Quách Tiễn Ni này trình độ số học rất tệ, chỉ

e là đếm đến tối cũng không xong, anh cứ ở lại đây với em cho vui đi. he he, dựa

vào vai anh quả thực dễ chịu quá! Ha ha ha..... ha ha ha

58. Chương 94

Màu trắng cho em, màu hồng đào cho anh--> Những ngày tháng ở bên Thuần Hy, thật sự đúng như lời Tú Triết chúc phúc - vô cùng vô cùng hạnh phúc!

Chúng tôi ngày nào cũng hẹn nhau ở trạm xe buýt, sau đó cùng ngồi xe đến trường, trên xe buýt, cánh tay dài và khỏe mạnh của anh luôn là chỗ dựa vững chắc của tôi, tôi mặc kệ đám fan của Thuần Hy bắn những tia mắt vừa căm hận vừa ngưỡng mộ vào mình. Chỉ cần có Thuần Hy ở bên cạnh, tất cả chẳng là gì. He he.

Phù ~, cuối cùng cũng tan học. Còn học nữa thì pin điện thoại của tôi lại hết sạch sẽ nữa cho xem, đây đã là cục pin thứ ba trong ngày rồi đây.

Xách túi lên, tôi chạy như bay ra cổng trường. He he, vui quá, mỗi ngày quen Thuần Hy đều vui kinh khủng.

Bây giờ, chắc là anh đang đứng dựa vào cổng trường Cao trung đợi tôi nhỉ, vẫn cứ vẻ lạnh lùng rất đẹp trai. Cái đám mê trai chết tiệt cứ thấy anh một lần là hết một lần, sau đó vây lấy anh như ngấm gấu trúc ấy, cho đến khi tôi trừng mắt nhìn họ và đến cạnh Thuần Hy, ừng" một tiếng tản mát hết.

"Thuần Hy!"

Thuần Hy yêu quý, em đến đây, đám mê trai đáng ghét, tiết kiệm nước bọt của các người đi! Thuần Hy là của tôi! Không sai, Thuần! Hy! Là! Của! Tôi!!! Ha ha ha ha!!!

"Đi thôi!"

"Thuần Hy, hôm nay chúng ta đi bộ về nhé". Đám mê trai, hôm nay tôi đại từ đại bi ọi người nhìn Thuần Hy của tôi thêm mấy lần nữa đó, he he.

À, tiện đây tôi nói luôn, bây giờ tuy tôi vẫn ở nhà, nhưng ăn tối với Thuần Hy xong mới về. Bó tay thôi, vì Thuần Hy nấu cơm ngon quá mà!

"Không được!"

Từ chối nhanh thế để làm gì vậy? Thật là ức chế, chẳng có tiến bộ tí nào ~, vẫn là con cá chết như trước khi quen nhau.

"Đã muộn rồi..."

Rút lại lời nói lúc này, anh ấy có tí ti tiến bộ, ít ra thì còn biết giải thích. -,-"

"Đi với em một tí thôi mà? Một tí thôi ~. Em muốn mua đồ, đã lâu lắm em không mua gì cả. Được không, Thuần Hy? Được không nào-?" Tôi choáng, từ lúc nào mà tôi đã học cách làm nũng với động vật máu lạnh kia vậy? Đúng là vô cùng ngưỡng mộ sự to gan của mình. He he!

"Em muốn mua gì?"

Vn tuế! Núi băng cuối cùng cũng có hiện tượng tan chảy rồi.

"ừm! Em muốn mua hai chiếc cốc sứ miệng. He he".

Thực ra trước đó một giây tôi vẫn chưa nghĩ ra phải mua cái gì, chỉ trong giây tiếp theo ánh mắt của tôi mới bị một cặp cốc đáng yêu bày trong cửa kính của cửa hàng đồ lưu niệm bên phải kia thu hút, thế là rất thuận miệng nói ra suy nghĩ của mình.

"Em có hai cái miệng à? Mua những hai cái làm gì?"

Cái tên không biết lãng mạn, không biết tình tứ gì hết, đi lý giải suy nghĩ đáng yêu của tôi một cách quá mức đơn giản như thế.

"Ngốc, hai chúng ta mỗi người một cái mà ~!"

Tôi khoan khoái chui vào cửa hàng lưu niệm, tiến lại gần cặp cốc vô cùng đáng yêu kia.

Woa, đúng là đáng yêu thật, cốc làm bằng sứ màu rất đẹp! Woa~!! Trên vành cốc còn treo chiếc chuông nhỏ, lắc lắc một cái sẽ reo lên! Ding ding dang dang, dinh dinh dang dang... Ha ha! Thú vị quá!

"Em gái, em đúng là có mắt thẩm mỹ, mới nhìn đã thích bảo bối của tiệm chúng tôi! Em nhìn này, hình vẽ và màu sắc của mỗi chiếc cốc đều độc nhất vô nhị đó!" Chủ cửa hàng tiến lại cười và nói.

Tôi hí hửng mua hai chiếc, một màu trắng, một màu hồng đào.

Màu trắng đại diện cho Thuần Hy, màu đào là cho tôi. Hi hi.

"Thuần Hy, anh nhìn cốc em mua này! Đẹp quá nhỉ? He he". Tôi lắc lắc chiếc cốc đáng yêu, "Xoạch" một cái nhảy đến trước mặt anh.

"Đoán thử xem, cái nào cho anh?"

Thuần Hy đưa tay định lấy chiếc màu trắng.

"Không đúng, Thuần Hy, sao bồi dưỡng lâu thế mà anh vẫn không ăn ý với em tí nào thế? Em đau lòng quá à. Màu hồng này mới là dành cho anh!

Tôi đưa chiếc cốc màu hồng đào đến trước mặt anh.

"Khôngggggg! Anh có phải con gái đâu!"

Cái tên ngốc Kim Thuần Hy, quả nhiên nơ-ron yêu đương chả có tí nào.

"Màu trắng đại diện cho anh, màu hồng cho em, cốc của em cho anh, cốc của anh cho em, tức là hai chúng ta cùng nhớ đến nhau, mỗi sáng anh cầm chiếc cốc này đánh răng sẽ nhớ đến em, đây chẳng phải chuyện rất lãng mạn, rất tình cảm hay sao? Đúng là ngốc quá là ngốc, thế mà cũng không hiểu!"

"VẬY LẤY ĐI".

Ồ he he, tôi biết ngay anh không thể từ chối mà, Kim Thuần Hy làm sao có thể từ chối món quà tình yêu mà Quách Tiễn Ni mua tặng chứ? Mà tôi lại miệng lưỡi lưu loát thế, anh vốn không có khả năng chiến thắng mà, ha ha....

59. Chương 95

Áo len ám màu đỏ mặt trời--> "Mua xong rồi, về được chưa?"

Thuần Hy lại giục tôi về nhà rồi. Hôm nay anh bị sao thế nhỉ, căn phòng bé tí dỏ có sức hấp dẫn lớn thế sao? Còn lớn hơn sức hấp dẫn của tôi cơ à? Nay, Quách Tiễn Ni mi bị gì thế, tại sao lại ghen tuông vớ vẩn với căn phòng bất động kia được?

"Em - không - về..."

Tôi làm mặt hề với anh, rồi lại thoăn thoắt chạy về phía trước.

Ồi, cửa hàng quần áo mới mở này có rất nhiều áo len đẹp quá! Mua một chiếc cho Thuần Hy vậy, nhất định anh sẽ rất vui. Tôi nghĩ tới chiếc áo len tự đan xấu tàn bạo tôi tặng anh hồi Giáng Sinh năm ngoái mà anh cũng vui về mặc. Nhưng không hiểu sao anh mặc vào lại không hề thấy xấu tí nào cả.

Chắc anh vẫn chưa biết đó là áo tôi tự đan nhĩ... Vậy thì tốt, vậy thì tốt, lần này tôi lấy công chuộc tội, chọn cho anh một chiếc áo len tình yêu ấm nhất, xứng với anh nhất mới được.

Tôi đảo qua đảo lại trong cửa hàng, cố gắng tìm một chiếc "áo len chân mệnh" hợp với Thuần Hy nhất trong thế giới áo len đủ màu sắc sỡ hoa mắt. Trong lúc lơ lửng tôi đã đâm sầm vào một người.

"Em làm gì vậy? Đang chọn áo len cho anh phải không?"

Cái tên này, đúng là đáng sợ, hình như chẳng chuyện gì tôi có thể giấu anh được. He he!

"Ấy da, Thuần hy, em cứ nghĩ mãi, là phải tặng anh một chiếc áo len mà".

"Em đã tặng rồi".

"Tặng rồi?"

Chẳng lẽ tên mê trai chết tiệt nào mạo danh tôi đã tặng áo len cho Thuần Hy? Không thể tha thứ!!! Thực sự không thể tha thứ!!! Không bao giờ được mặc đấy, Thuần Hy, không bao giờ được mặc những chiếc áo len không rõ nguồn gốc xuất xứ. Anh chỉ được mặc áo em tặng anh, vì những chiếc áo len nguồn gốc mơ hồ kia không chừng anh mặc vào rồi sẽ quên bằng em là ai, như thế em sẽ đau lòng lắm... Trời, có phải tôi xem truyện cổ tích nhiều quá rồi không...

"Giáng Sinh năm ngoái ấy..."

Giáng Sinh năm ngoái? Anh nói đến chiếc áo len xấu đã man mà tôi đã chong mắt thức n đêm để đan cho kịp ư? Phù ~, thế thì tôi yên tâm rồi, quả nhiên không phải đứa con gái khác mạo danh tôi để tặng, tốt quá ~!

Í? Khoan đã! Tôi nhớ lại tình huống lúc đó thật kỹ trong đầu...

"Anh... anh... chiếc áo này ở đâu ra???" Tôi kinh ngạc chỉ vào chiếc áo trên người anh.

"Lúc cô ném vào thùng rác thì tôi nhìn thấy, thấy tiếc quá nên đã mặc!" "Anh có nhìn thấy dòng chữ bên trong không?" Tôi bỗng thấy ngượng ngùng. "...Không, chỉ có áo!" Nghe câu trả lời này, trái tim thấp thỏm của tôi đã trở về vị trí cũ, cho dù có hơi hụt hẫng.

"Nhưng... nhưng thấy nó hơi hơi xấu xí à?"

Chiếc áo còn rơi ra mấy sợi len, nhìn có vẻ xộc xệch, lần này xem ra chỉ có thể hình dung bằng bốn từ - thậm không dám nhìn! Hối hận tại sao lúc đầu mình không thức thêm vài tiếng đồng hồ nữa, cho dù kết quả vẫn thế.

"Quần áo mặc được là ổn".

"Anh không thấy nó hơi nhỏ á?"

"Vừa hay tôi đang định giảm cân".

"Nhưng, nhưng một bên ống tay ngắn, bên kia lại dài?"

"Sao cô lảm lời thế, đừng giống như một bà già lảm điều chứ!"

Vừa nhớ đến lúc Thuần Hy mắng tôi là bà già lảm điều, tôi đã tức muốn điên lên, không kìm được hét lớn:

"Sao anh lại biết đó là áo em tặng? Rõ ràng là anh không nhìn thấy tờ giấy đó mà? p()q"

"Một chiếc áo xấu như thế, đoán rangay là ai tặng". "Nhưng, nhưng mà xấu thế, tại sao anh còn mặc?"

Thuần Hy lặng thinh, gương mặt hình như hơi ửng đỏ có lẽ là do ánh đèn trong cửa hàng chẳng.

Anh bị tôi nhìn chằm chằm một lúc, cuối cùng nặn ra một câu, mà lại là câu cửa miệng tôi vô cùng quen thuộc - "Đồ ngốc!"

Cái gì chứ, rõ ràng anh không được trả lời được, thế mà còn mắng em ngốc!

"Thưa anh, thưa chị, xin hỏi đã chọn được áo len vừa ý chưa?" Cô gái bán hàng mỉm cười đứng trước mặt chúng tôi, cung kính hỏi.

"Hừm? Chiếc này". Tôi tiện tay chỉ bừa.

"Thuần Hy, anh đi thử xem". tôi mỉm cười với Thuần Hy.

Mau mặc thử xem, Thuần Hy, anh trong nụ cười của chị bán hàng đã có ý "Không mua thì đừng ảnh hưởng đến việc kinh doanh chúng tôi" hay sao? Tôi không muốn bị mời ra ngoài ngay bây giờ đâu. Chẳng sao, chiếc áo này không đẹp cũng vô tư, em sẽ chọn một chiếc áo hợp với anh một cách thần tốc trong lúc anh vào trong thử áo mà.

Thế nhưng, Thuần Hy không nhúc nhích, hàng lông mày càng nhíu chặt hơn.

Cô gái bán hàng cũng không lấy chiếc áo nào đó, mà nhìn tôi với vẻ mặt kinh ngạc.

Có gì mà phải kinh ngạc nào, chưa nhìn thấy bạn gái mua áo len cho bạn trai à?

"Thưa chị, chiếc áo ấy là áo nữ".

"Ngốc, chiếc áo đó là áo nữ".

Cô gái bán hàng và Thuần Hy lên tiếng cùng lúc, mà lại còn là kiểu câu giống hệt nhau nữa, chỉ có cách xưng hô là khác nhau thôi.

Hả? Áo nữ à? *A_0* ừ nhỉ, hình như đúng là áo nữ thật.

He he, he he, đúng là ngại quá, lúc này tùy tiện chỉ bừa một chiếc, cứ tưởng qua loa đại khái cho xong, ai ngờ chỉ bậy chỉ bạ, mất mặt thật.

Kim Thuần hy đáng ghét, trừng mắt cái gì, người ta có phải cố ý đâu. Vả lại, đừng có hơi tí là gọi tôi "ngốc", em sẽ giận thật đấy, em sẽ phản kích đấy, giống như bây giờ...

"Áo nữ thì sao nào, có phải anh chưa từng mặc quần áo con gái đâu!"

Cô gái bán hàng vẫn chưa kịp khép miệng lại bây giờ càng há hốc ra.

Gương mặt Thuần Hy trong tích tắc đỏ bừng lên, lần này tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng, tuyệt đối không phải do ánh đèn trong cửa hàng rồi.

"Quách Tiến Ni, em còn nói bây nữa, có tin anh bóp chết không?"

Sắc mặt Thuần Hy từ đỏ thành đen, từ đen thành xanh, rồi lại từ xanh sang trắng, sau khi xoay đủ một vòng các màu như đèn xoay trong các vũ trường, cuối cùng cũng khôi phục lại như thường, mà câu đầu tiên sau khi trở lại bình thường là nghiêng răng kèn kẹt cảnh cáo tôi.

Xem ra, anh đã phải tốn rất nhiều công sức để điều khiển hai bàn tay mình, không chúng giương móng vuốt ra chụp lên cổ tôi.

Thế nên, tôi lập tức biết ý mà im miệng lại, có điều trong lòng vẫn cảm thấy nuôi tiếc. Dáng vẻ Thuần Hy lúc mặc quần áo nữ rất đáng yêu, không biết bây giờ mà mặc thì có phải càng đáng yêu hơn không nhỉ?
~A0A~

"Thuần Hy, nếu không thì anh tự chọn đi. Ở đây áo len nhiều lắm, mắt em hoa hết cả rồi, em sợ là xảy ra sơ suất như lúc này".

"Không, em chọn".

Một lúc sau, anh có vẻ ngượng ngịu bỏ sung một câu:

"Em chọn gì thì anh mặc đấy! Chỉ cần đừng như lúc này... - 0 -"

"Hử~? Được!"

Yeah~, vui quá! Thuần Hy như thế có phải xem tôi là vợ rồi hay không? Chồng yêu Thuần hy của em, anh yên tâm, em nhất định sẽ chọn cho anh một chiếc áo len tuyệt vời, không, là tuyệt nhất tuyệt nhất. Ha ha!

"Hmm, em chọn... em chọn... em chọn chọn chọn... em chọn chiếc này!" Đôi mắt tôi đảo lia lại qua một dãy áo len xếp thành từng hàng, cuối cùng chọn ra một chiếc áo len màu đỏ chói mắt như mặt trời.

"Chị ơi, phiền chị lấy hộ em chiếc áo này để anh ấy thử nhé!"

"Khoan... khoan đã, Tiễn Ni, đây là màu đỏ!"

"Đúng rồi, là màu đỏ đấy".

Màu đỏ chói mắt như thế, thêm vào Thuần Hy rực rỡ của tôi, đảm bảo sẽ rất tốt ắt, tôi chỉ nghĩ thế thôi đã thấy tự hào vì thẩm mỹ của mình rồi.

"Em biết là anh chỉ mặc hai màu trắng đen".

"Sao mà cứ mặc màu gì lạnh lẽo thế, em muốn anh ấm áp một tí, như ánh nắng ấy, giống như ánh mặt trời lúc tám chín giờ sáng. Hi hi".

60. Chương 96

"Không".

"Thuần Hy ngoan, mau thử cho em xem nào". "Không!".

"Anh nói đi! Lúc này rõ ràng bảo là em chọn gì sẽ mặc nấy mà".

Tôi tức giận quay lưng đi, giậm chân đùng đùng, tiến thẳng ra ngoài cửa.

Kim Thuần Hy đáng ghét, Kim Thuần Hy thích lừa dối. Kim Thuần Hy chẳng biết quan tâm đến người khác! Tôi giận thật rồi! Vô cùng vô cùng tức giận!

"Tiễn Ni!"

Một lúc sau, Thuần Hy đuổi theo từ phía sau, những ngón tay thon dài của anh nắm lấy vạt áo tôi.

"Gì thế?" Tôi ngừng lại, vẫn quay lưng, không nhúc nhích. Thuần Hy xoay vai tôi lại như thể còng cua kẹp.
A_0 Tôi chờ ra.

Bởi vì, bởi vì trên người anh bây giờ, chính là chiếc áo len màu đỏ như mặt trời mà lúc này tôi chọn cho anh. ~A0A~

"Đồ đáng ghét!" Tôi lườm anh một cái, cuối cùng không nhịn được, cười phá lên.

Cái tên này, thì ra cũng chẳng phải hoàn toàn không có nơ-ron tình yêu- cũng rất biết dỗ dành con gái, he he.

Thuần Hy mặc vào chiếc áo len đỏ mặt trời, quả nhiên có vẻ rất ấm áp, đẹp trai dã man!!! "Sau này anh phải mặc chiếc áo này thường xuyên đấy nhé!"

"Ừ!"

Hu ra- tôi vui quá, Thuần Hy quả nhiên đã thay đổi vì tôi rồi ~!

94 SINH NHẬT BẮT NGỜ

"Giờ thì đi được rồi chứ?"

Thuần Hy đã lên tiếng giục tôi về tới lần thứ ba rồi. "Vâng"

Tuy vẫn còn muốn dạo chơi nữa, nhưng nể tình anh đã rất ăn ý với tôi, nên cho anh được toại nguyện yêu cầu nhỏ nhỏ vậy, xem như phần thưởng, he he.

Về đến nhà thì trời đã tối hẳn, Thuần Hy mở cửa, rồi biến mất vào trong phòng.

Động tác này nói lên một điều - anh hôm nay quả thật rất bất thường!!!

Sao anh không mở đèn nhỉ? Định lừa tôi vào trong để dọa tôi giật mình chẳng? He he, tiểu thư này không mắc lừa anh đâu! Anh không ra đón em thì em không vào cho biết! A@A

Tôi đã đứng lâu lắm rồi, sao Thuần Hy vẫn chưa ra? Chí ít cũng phải bật đèn chứ. " - 0 - Thuần Hy à, Thuần Hy!!!"

Tôi khẽ nhìn vào ngó nghiêng từ khe hở của cánh cửa. Trong phòng tối om, không một ai đáp lại. Thuần Hy chắc không xảy ra chuyện gì chứ.

Xi, Quách Tiễn Ni, đừng nghĩ linh tinh, căn phòng nhỏ thế này mà xảy ra chuyện gì được?

Thế nhưng, động tác anh vào phòng lúc này thật sự rất kỳ quặc, giống như... giống như bị thứ gì đó lôi vào ấy.

ừ, bị lôi vào... lôi vào??? 0_0” Trong đầu tôi lập tức xuất hiện cảnh con ma răng nanh trắng nhớn, máu chảy đầm đìa trong phim kinh dị! Hoặc đám ăn cướp chém giết người trong phim hành động!! Hoặc là lỗ đen thời gian trong phim khoa học viễn tưởng!!!

Thuần Hy! Thuần Hy!!! Anh có chuyện gì rồi??? Anh trả lời em đi chứ! Thuần Hy!!!!”

Tôi cuống lên, mặc kệ cổ tôi không, mặc kệ bên trong là địa ngục hay lỗ đen thời gian, mặc kệ tất cả, lao vào trong đã rồi tính! Thuần Hy, đừng sợ, em đến cứu anh đây! p()q

Tôi đập cửa ”bình” một tiếng. Tôi vừa lao vào trong, ánh đèn đột ngột bùng sáng. Khi mắt đã thích nghi với ánh sáng chói lòa đột ngột ấy, tôi nhìn thấy trên bàn có một chiếc bánh

Sinh nhật chocotale rất ro, giống hệt với ổ bánh mà Giáng Sinh năm ngoái Thuần Hy trốn khỏi party trở về mua, nhưng bị tôi giẫm đạp nhòa nhoét ra nhà ấy. ”Sinh nhật vui vẻ! Ngốc”.

Giọng Thuần Hy văng đến từ phía sau. Ghét quá, tuy câu trước tôi rất thích nghe, nhưng câu sau lại khiến tôi giận điên lên. ”Sao lại gọi em là ngốc?” ”Bởi vì em cam chạp thật”.

”Ai bảo anh không bật đèn mà đứng đó lừa em chứ? Đương nhiên em phải dè dặt rồi. Lỡ như anh bị cướp thật, thì em có thể chạy đi báo cảnh sát ngay”.

”Ngốc”.

”Anh còn gọi!!!”

Xem ra Thuần Hy thật sự muốn cho tôi một bất ngờ rồi. Trước đây tôi chỉ nghĩ anh là tảng băng nghìn năm không tan, chỉ biết lạnh lùng, không hiểu lãng mạn là gì chứ.

Xem kia, dưới sự bồi dưỡng ngày đêm không ngừng nghỉ của Quách Tiễn Ni này, mà đến ác quỷ Kim Thuần Hy siêu cấp cũng dần dần có chút khí chất ”thần tình yêu” rồi, khoan đã, cái gì thế này? Tuyệt đối không để Thuần Hy làm thần tình yêu, anh ấy là của mình tôi, là tài sản tư nhân, hi hi (A@A)

”Đây là bánh sinh nhật của em hả?”

”ừ. _-”

”Anh mua lúc nào vậy? Em có thấy anh mua đâu?”

”Buổi chiều,Tuyệt quá, Thuần Hy, anh muốn em bất ngờ nên cố ý trốn học để đi mua bánh à? Em cảm động quá, bắt một học sinh suất sắc như anh phải trốn học đúng là...”

”Ngốc, buổi chiều bọn anh không có tiết học”.

Ghét ghê, đừng có ngắt nguồn cảm hứng của người ta chứ? Dù sao anh cũng vì em mà tan học rồi cùng về nhà, cho dù buổi chiều không có tiết cũng vào thư viện tự học mà, nói đi nói lại thì anh vẫn trốn học cho cái âm mưu nhỏ bé của mình, có gì ngại mà không chịu thừa nhận...

”Nếu đã là bánh sinh nhật, sao trên bánh không có chữ gì hết vậy? Thông thường người ta đều viết những lời chúc mừng mà”. ”Phá hoại cái đẹp”.

Cái gì? Chẳng lẽ anh ấy nghĩ viết tên tôi cùng dòng chữ ”Chúc mừng sinh nhật” lên đó là phá hoại cái đẹp của ổ bánh sao? Đáng ghét, lát nữa em sẽ bôi đầy bánh kem lên mặt anh cho biết ta, đề nó hoàn toàn phá hoại ”cái đẹp” của anh.

”Còn nữa, Thuần Hy, sao anh biết hôm nay là ngày sinh nhật của em? Chính em cũng không nhớ nữa”.

”Em có gì mà anh không biết”.

Thuần Hy đáng ghét, cho dù anh là thiên tài thì cũng có thứ mà anh không biết chứ, chẳng lẽ chuyện của em mà anh còn rõ hơn em à? Tuy là... tuy là anh thực sự đã biết thân hình em rất không có "đường cong", biết lúc em cười đẹp nhất là khi chơi cùng bọn trẻ ở Cô nhi viện, biết trình độ đàn áo của em tệ hại kinh khủng...

Tôi càng nghĩ càng phát sốt lên, cuối cùng ôm lấy mặt không dám ngẩng lên.

"Cắt bánh ngọt đi".

Giọng nói lạnh lạnh của Thuần Hy khiến đầu óc tôi phút chốc tỉnh táo hơn. Bây giờ đã ăn á? Không dễ thế đâu cưng. "Thuần Hy, quà sinh nhật của em đâu?" "Thì là bánh kem này".

61. Chương 97

--> "Bánh này không tính, nó chỉ có thể được xem là đạo cụ để chúc mừng thôi, là vật chúng ta cùng có với nhau. Em cần quà sinh nhật mà 'anh - tặng - em'!"

Tôi đang bám riết lấy anh để làm gì thế này? Một lý do vô cùng tệ hại không thuyết phục nổi chính bản thân mình.

"Xin lỗi, anh quên chuẩn bị rồi".

Ồ, thành thật gớm nhỉ, quả nhiên vẫn còn xa lắc xa lơ mới có thể làm thần tình yêu được. Thần tình yêu đích thực gặp tình huống này sẽ ăn nói ngọt ngào kèm những nụ hôn, dỗ dành người ta bay bổng lên chín tầng mây cơ.

"Sao lại thế được? Lúc này em đã tặng anh áo len rồi, lại còn một chiếc cốc đáng yêu nữa, >0< sao=" anh=" lại=" có=" thề=" chẳng=" tặng=" em=" món=" quà=" nào?=" hu=" hu...=" em=" đau=" lòng=" quá...=" ">

"Vậy ngày mai anh mua tặng em".

"Ngày mai không phải sinh nhật em".

Tôi tiếp tục vặc lại anh. He he, xem anh làm thế nào?

"Vậy thì nợ lại, năm sau lúc em mừng sinh nhật sẽ bù cho em. Đói quá, anh đi lấy dao cắt bánh đây".

Anh nói xong bèn bỏ vào nhà bếp, tôi đứng tại chỗ tóc muốn bốc khói lên đầu. Thuần Hy chết tiệt, dám đánh trống lảng rồi lại còn bỏ chạy, đúng là gian xảo!!!! đặt lát nữa anh quay lại, tôi nhất định sẽ phốt lờ anh, nhất định! p(q

95: LỘ THỦY TINH ĐỰNG ĐẦY KẸO NGỌT

Lúc Thuần Hy quay lại, tôi cố ý quay lưng với anh. "Ngốc, đến cắt bánh".

Ồi, lại còn gọi tôi là ngốc? Càng phải mặc kệ anh, lần này tôi hạ quyết tâm rồi nhé, cho dù anh có làm gì đi nữa, tôi cũng kiên quyết phốt lờ!

Nhưng, chắc anh sẽ không tự ăn hết bánh kem đấy chứ, chắc không đâu, có thể là không đâu, có lẽ sẽ không... Nhưng... hôm nay thấy anh có vẻ rất đói, cũng có khả năng ăn hết lắm... A_A Hu hu hu, Thuần Hy, anh phải phần lại cho em một tí nhé, người ta cũng rất muốn ăn bánh kem này mà, người ta nhớ cái bánh kem này muốn chết rồi

Ồi! Lúc này thứ đồ vật đáng yêu lướt qua trước mặt tôi là gì thế nhỉ

? *0_0*

Tôi quay lại nhìn theo quỹ đạo sượt qua của thứ đó, nhìn thấy ngay sau lưng tôi, Thuần Hy đang đứng sừng sững như một bức tường, tay phải đưa lên cao, đang lắc một chiếc lọ thủy tinh đựng đầy kẹo xanh xanh đỏ đỏ, nhìn tôi cười đầy gian xảo.

Đó là - vẻ mặt của ác quỷ!

"Lúc này lừa em đây, quà anh đã chuẩn bị từ lâu rồi!" "Anh... anh dám lừa em! p()q "Ai bảo em dễ lừa thế!" "Em... em..." p()q

"Được rồi, tặng em này. Sinh nhật vui vẻ. " Anh đặt lọ thủy tinh đó vào tay tôi một cách trịnh trọng khác thường.

"Cám ơn anh!"

Tôi giữ chặt chiếc lọ trong suốt đáng yêu, tâm trạng cũng trong veo như nó.

Chiếc lọ này chắc là vốn để đựng ngôi sao may mắn, được Thuần hy dùng để đựng kẹo đúng là đặc biệt. Mà nhìn kỹ thì bên trong mỗi chiếc kẹo đều có hình thù độc nhất vô nhị, không có hai viên nào hoàn toàn giống nhau. Anh muốn dùng cái này để ám chỉ tôi là duy nhất của anh chẳng?

"Kẹo trong lọ này không được chia cho người khác, anh muốn chỉ một mình em ăn". Thuần Hy nhấn mạnh.

Bao nhiêu kẹo thế này mà mình tôi ăn? Anh muốn tôi bị sâu răng à? Hơn nữa, sao lại phải nhấn mạnh không được chia cho người khác? Chẳng lẽ anh nhìn thấu được bản chất tốt bụng của tôi ư? A__A

"Tịnh Mỹ được sao?" Tôi thử dò hỏi.

" - 0 - Không được".

"Vậy Tú Triết thì sao?"

"Cũng không được!"

Hình như anh hơi nổi giận rồi. Chẳng lẽ anh ghen với Tú Triết? Đúng là tên vong ân bội nghĩa, chẳng lẽ anh không nhớ là hạnh phúc của chúng tôi là nhờ Tú Triết mới có hay sao? Thế mà còn luôn mồm bảo rằng Tú Triết là bạn thân duy nhất của mình cơ đấy.

"Được thôi, anh đừng giận mà, mình em ăn là được chứ gì".

Tân này, cứ nghĩ chín chắn hơn Tú Triết, thì ra cũng cần có người dỗ dành.

Tôi đưa chiếc lọ lên, xoay qua xoay lại để ngắm, lúc đưa lại gần, lúc lại đẩy ra xa, càng nhìn càng thấy đáng yêu, càng nhìn càng không nỡ bỏ xuống, cuối cùng...

Chiếc lọ không chịu nổi ánh mắt "đắm đuối cháy bỏng" của tôi, bắt đầu trơn tuột, giã thoát ra khỏi lòng bàn tay tôi, bắt đầu thực hiện động tác thể dục rơi tự do xuống mặt đất.

"Á..."

Tôi kêu ré lên thảm thiết, mắt mở to nhìn chiếc lọ nhỏ đáng yêu kia rơi bịch xuống đất, vỡ tan tành, kẹo trong lọ văng ra, vui vẻ lăn lông lốc về mọi hướng. "Quách Tiễn Ni, em làm gì vậy hả?"

Thuần Hy vẻ mặt không vui nhìn tôi. Anh đứng đối diện, dưới chân toàn là mảnh vỡ thủy tinh và kẹo rơi ra.

"Em... em bị tuột tay mà. Em... em sẽ nhặt hết chúng lên..."

Tôi cuống quýt bò xuống, luống cuống vụng về nhặt kẹo trên đất lên.

"Đừng động vào". Anh cũng có vẻ căng thẳng, quỳ xuống, muốn ngăn tôi lại.

"Í? Đây là gì thế?"

Tôi nhặt một viên kẹo lên với vẻ tò mò.

Viên kẹo này không giống những viên kẹo khác - đương nhiên, tôi biết mỗi viên kẹo trong lọ đều khác nhau - nhưng viên này là đặc biệt nhất, bởi vì, nó vốn không phải là kẹo Tôi nhanh chóng bóc bỏ lớp giấy ra, nhìn thấy một chiếc nhẫn tinh xảo ngoạn ngoạn nằm bên trong.

Hử? Tôi ngẩng lên nhìn Thuần Hy, Thuần Hy cũng đang nhìn đắm đắm chiếc nhẫn trên tay tôi, gương mặt trong tích tắc ửng đỏ.

62. Chương 98

-->Trời ạ, tôi có nhìn nhầm không? Thuần Hy đỏ mặt kìa, Thuần Hy đỏ mặt cơ đấy! Đây có phải là điềm báo bất thường của một trận động đất cực lớn không? ôi không thể nào hiểu nổi!

Có điều, vẻ đỏ mặt của Thuần Hy thật đáng yêu quá, *A__A* *A__A* *A__A* rít giống cà chua mùa hè. Mặt anh càng lúc càng đỏ, sắp đỏ hơn chiếc áo len mặt trời của anh rồi. ~A.A~

"Thuần Hy, đây có phải là vật báu gia truyền của nhà anh mà chỉ có thể do mẹ anh truyền lại cho con dâu không?"

"Ha?"

Tôi giật mình, "vật báu gia truyền" gì gì đó chỉ là tôi đùa thôi, không ngờ nó lại là thật, sao mà giống trong phim truyền hình thế nhỉ. >0<>

"Anh tặng em cái này, có phải chứng tỏ, có phải là chứng tỏ..."

Tôi cũng bắt đầu ngượng ngùng, ập a ập ứng không hỏi được hết câu.

Em có nói gì không? Mà anh lại đồng ý? Chẳng lẽ anh biết em đang định nói gì? "VẬY... vậy sao anh lại bỏ nó vào trong lọ? ~A0A~ Anh không sợ em không nhìn thấy nó à ~"

"Lúc em ăn kẹo thì tự nhiên sẽ phát hiện ra thôi *_-*... nên anh mới bảo em ăn một mình. *_-*"

"Anh không sợ ?_? ... không sợ em không nở ăn những viên kẹo này, cứ để ở đó, cứ để đó mãi... ?_?"

"Ngốc, đến lúc thích hợp, nếu em vẫn chưa nhìn thấy, anh sẽ lấy nó ra".

"Lúc thích hợp ư? Là lúc nào?"

"Ng"

"Không được gọi em là ngốc! >0< anh=" "muốn=" "vợ=" "của=" "mình=" "là=" "ngốc=" "à?"=" "ặc!=" " **=" "phụt=" "phụt=" "phụt=" " ~!=" "quách=" "tiễn=" "ni,=" "mi=" "đúng=" "là=" "không=" "biết=" "xấu=" "hổ,=" "quen=" "nhau=" "được=" "bao=" "lâu=" "nào?"=" "thế=" "mà=" "đã=" "tự=" "nhận=" "là=" "vợ=" "anh=" "rồi?"=" ">

Nhưng, đến chiếc nhẫn - vật gia truyền của nhà anh mà anh cũng tặng tôi rồi, thì có thể xem như là đỉnh hôn rồi, vậy thì gọi "vợ" của anh có gì quá đáng đâu. Vui quá vui quá!!! Yeah-m

"Em dám ăn nói với anh thế, anh phải trừng phạt em!"

Thuần Hy đột nhiên nhìn tôi chăm chú, lộ ra nụ cười ác quỷ gian xảo.

Hả? Thuần Hy muốn làm gì? Anh định phạt tôi thế nào?

Đôi mắt đẹp của Thuần Hy mỗi lúc một gần...

Anh đột ngột túm lấy tay tôi, nhanh chóng nhưng rất dịu dàng, đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của tôi. Đồng thời, khẽ nói bên tai tôi: "Tiễn Ni, chúng ta đi du lịch đi". Hơi thở ấm áp của anh khiến cổ tôi cảm thấy ngứa ngáy.

"Vâng". Tôi chưa kịp nghĩ gì đã nhận lời.

Tôi ve vuốt chiếc nhẫn trên ngón tay, trong lòng cảm thấy rất đổi ngọt ngào.

Hu hu hu... Tôi vui quá đi mất thôi- Thuần hy chưa bao giờ dịu dàng ấm áp với tôi như hôm nay, hơn nữa... hơn nữa anh ấy còn tự tay đeo chiếc nhẫn đính hôn này vào tay tôi! Là đính hôn đó ~!

"Thuần Hy, em vẫn còn một câu hỏi!"

Lúc cắt bánh kem, tôi bỗng nhớ đến một vấn đề rất quan trọng.

"Ừ?"

"Anh tặng em nhẫn gia truyền của anh rồi, vậy còn Thuần Hiến thì sao?"

”... Ngốc...” -_-”

96: MỘT NƠI ẤM ÁP KHÔNG CÓ GIÓ TUYẾT, CHỈ CÓ ÁNH NẮNG NGẬP TRÀ

Bây giờ tôi mới ý thức được sự ”điên” của Thuần Hy, vì anh nói đi du lịch là đi ngay. Nên chúng tôi bèn trốn học cùng nhau đến một nơi gọi là ”đồng cỏ thiên đường” cách rất xa thành phố. Nói theo kiểu Thuần Hy đó là một nơi ấm áp không có gió tuyết, chỉ có ánh nắng ngập tràn.

Quả thực tuy mùa xuân đã đến rất lâu rồi, nhưng thành phố này vẫn mưa bụi kéo dài không ngớt rất đáng ghét, cứ ở đây mãi thì tim tôi cũng đến mọc nấm mốc mất! Bên kia thì khác hẳn, khắp nơi là thời tiết giao mùa xuân hạ rực rỡ, ánh nắng ập ập rực rỡ không thể nào tả nổi.

Tôi đặt vào trong túi hai chiếc cốc đáng yêu đã mua, để chúng đi du lịch cùng chúng tôi. Chúng bây giờ đã hoàn toàn biến dạng, vì tôi ép Thuần Hy phải tiến hành cuộc đại gia công tình yêu lên đó - bắt anh vẽ lên cốc lần lượt hình manga của hai chúng tôi, còn

tôi viết lên đó tên của mỗi đứa.

Đây chính là cặp cốc tình nhân của chúng tôi. Sau này mỗi lần đánh răng súc miệng, tôi sẽ dùng chiếc cốc màu trắng có hình manga và có tên của Thuần Hy, còn Thuần Hy đương nhiên sẽ dùng chiếc màu hồng đào tượng trưng cho tôi.

Chúng tôi đến đồng cỏ thiên đường đúng 9 giờ sáng.

Woa woah! Quả đúng là ấm áp đến mê người, ánh nắng ve vuốt chúng tôi như đang ve vuốt trẻ con. Thoải mái quá, thoải mái quá!

Bầu trời giống như giọt nước xanh trong vắt, đẹp đến nỗi có cảm giác như không phải là thực.

Đồng cỏ thiên đường? Thiên đường? Thiên đường?? Cũng không biết ai đã đặt cái tên huyền ảo nhẹ nhàng bay bổng như thế, có điều thật sự là rất đúng với thực tế.

”Thuần Hy, chúng ta cũng đi thuê một chiếc xe đạp để lên núi được không?” Nhìn thấy một cặp tình nhân cưỡi xe đạp lướt ngang qua trước mặt, tôi bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy.

”Được”

Lần này anh không nói ”ừ” nữa, có tiến b

Tôi nhảy lên yên sau, vui vẻ vòng hai tay ôm eo Thuần Hy, anh bắt đầu đạp xe đưa tôi bay vèo vèo.

Không khí tràn ngập mùi hương hoa không rõ tên, tôi không nén được phải hít mạnh vài hơi. Hum! Thơm quá ỉ! Giống như mùi vị Pudding mà tôi yêu nhất !!! ừ, trong túi hình như vẫn còn một mẩu pudding, lấy ra ăn luôn.

Tôi thoải mái ngồi sau xe vừa ăn vừa thưởng thức phong cảnh.

Thuần Hy lái xe vững quá, mà tư thế thì cực kỳ đẹp! Đúng không hổ danh là thiên tài, thiên tài làm gì cũng thiên tài! Đúng là càng lúc càng khâm phục mắt nhìn người của tôi! Haha.

”Thuần Hy, đạp xe lâu thế rồi, anh có mệt không? Chỗ em có pudding này, đút cho anh một miếng xem như thưởng nhé!” ”Không cần.”

Ồi, dám từ chối tấm lòng của tôi? Tôi phải bắt anh ăn, bắt anh ăn mới được. ”Thuần Hy, ngoan, há miệng ra nào, a...”

Tôi vươn dài tay ra, cố gắng đẩy chiếc thìa nhỏ đầy pudding đến miệng anh.

”Nguy hiểm, đừng đùa!”

Chiếc xe dường như cũng giúp chủ nhân của nó kháng nghị tôi, bắt đầu đảo qua đảo lại sang trái sang phải, cuối cùng cũng hất văng tôi ngã xuống đất.

”Á Á...”

63. Chương 99

-->”Em không sao chứ?” Thuần Hy luống cuống nhảy xuống xe. Một người lúc nào cũng bình tĩnh như anh, lúc này cũng bắt đầu biết căng thẳng rồi. ”He he, không sao, không sao, đầu gối rách tí da thôi ấy mà. He he.” Tôi có phần hoảng hốt, rút chân mình ra khỏi tay Thuần Hy. ”Anh bảo em đừng có động đây mà.”

”Tại anh không chịu phối hợp, không chịu ngoan ngoãn há miệng ra!” Kim Thuần Hy đáng ghét! Ồi da! A_A

”Còn bảo không sao!”

Anh lại chụp lấy chân tôi, mà còn ... mà còn hả hơi vào đó. Hơi thở nóng bỏng của anh khiến tôi đỏ mặt, tim đập thình thịch.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch, thình thịch...

”Còn đau không?” Sự dịu dàng trải năm mới có một lần này khiến tôi vui mừng khôn xiết.

”Hừ-? Không đau nữa, không đau nữa. He he.” Thực ra vẫn còn đau... ”Cứng miệng!”

Hình như anh có tia X nhìn thấy tất cả vậy-. ”... Đây-! Anh làm gì thế?”

Tôi bắt đầu dĩ hết lên, bởi vì, bởi vì...bởi vì anh lại áp đôi môi lên vết thương của tôi!!!

Anh... anh ... anh đang liếm vết thương của tôi...

”Ngốc, em không biết à? Nước bọt là phương thuốc chữa cấp tốc vết thương khi bị ngã hiệu quả nhất.” Anh ngang lên, mặt xi xuống giải thích nghi vấn của tôi. 0, thì ra là thế! Hu-!, Cảm động quá... ”Ồi-, giày chân trái của em đâu rồi?”

Vật vớ này giờ tôi mới phát hiện ra một chiếc giày đã mất tích. ”Đây này”. Thuần Hy quả là thiên tài, thoáng chớp đã giúp tôi tìm ra. ”Đưa cho em đi.” Tôi đưa tay ra định lấy chiếc giày trong tay anh, ai ngờ lại chụp vào không khí.

”Đừng nhúc nhích!” Anh túm lấy chân tôi, chuẩn bị mang giày vào cho tôi.

Cái tên này, sao phải thế, đang thể hiện sự thần phục tôi ư? He he, không cần đâu, không cần đâu, vợ chồng đôi bên bình đẳng mà.

”Không không, he he, để em tự làm đi! Tự em làm!” Tôi tiếp tục nín thở kéo giăng co chiếc giày. Không đúng, cái người nín thở kéo giăng co là anh mới đúng.

”Quách Tiễn Ni...”

Anh nhìn tôi chăm chăm với vẻ mặt vô cảm, ánh mắt lạnh lùng như người đòi hồn đến từ địa ngục. Cách xưng hô cả tên lẫn họ và ngữ điệu kéo dài chứng minh ột điều: Nếu tôi không ngoan ngoãn nghe theo anh, thì tôi chết chắc!

Tôi mới thưởng thức được vị ngọt ngào của tình yêu, đương nhiên không thể nào chết sớm được rồi-, thế nên chỉ còn cách ngoan ngoãn nghe lời anh, để mặc anh mang giày vào cho tôi-, Ha ha!

”Ngồi lên”. Thuần Hy đẩy chiếc xe đạp lại gần, dìu tôi ngồi lên yên sau.

Sau đó anh cẩn thận dè dặt đẩy xe đi, đưa tôi men theo con đường núi có dòng suối uốn quanh róc rách để tiến lên đỉnh núi...

97: YÊU ĐẾN NHƯỜNG NÀO

Tôi thư thái ngồi lên yên sau xe, say đắm ngắm gương mặt nghiêng đẹp như ánh nắng của

Thuần Hy.

Tất cả như thế không là thực, còn nhớ năm ngoái lần đầu đụng phải núi băng này, không, phải nói là bị núi băng này đụng phải mới đúng, anh kiêu ngạo như thế, không hề nhướn mi mắt lên mà lời tôi xềnh xệch như bắt cóc đến bệnh viện thăm Tú Triết.

Bắt đầu từ đó, dưới sự dụ dỗ của quân sư Tịnh Mỹ (Bây giờ nghĩ lại thấy động cơ của nó khả nghi quá), tôi bắt đầu triển khai hành động sẵn ác qu

diên cuồng của mình, hành trình vô cùng thảm hại, vô cùng phức tạp...

Có điều, người cuối cùng giành được đại thắng lợi vẫn là tôi!! Cái tên có sở trường lạnh lùng kiêu ngạo này đành phải ôm một bó hoa hồng to tướng, đuổi theo tàu để níu kéo tôi, khiến tôi cảm động tới mức nhảy ngay ra khỏi tàu. Lời nói khi anh tỏ tình với tôi đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ, đó là: Anh! Thích! Em!

Bây giờ tôi muốn nghe lại lần nữa quá! >0<>

”Thuần Hy”.

”Ừ”

”Em muốn nghe lại lời anh nói lúc ở ga tàu hỏa ấy, anh chỉ cần nói ba từ quan trọng nhất là

“ ....”

”Thuần Hy, nói đi mà, em muốn nghe—”

”Không”

”Thuần Hy”

”Trong năm nay đã nói rồi”.

Ý gì thế này? Chẳng lẽ ba chữ anh nói ”anh thích em” lại còn phân năm nay rồi năm kia à?

”Năm sau anh sẽ nói với em ba chữ đó...”

”Không mà, em không muốn đợi năm sau, bây giờ em muốn nghe! p()q

”Ba chữ đó, một năm anh chỉ nói một lần, chỉ nói với em”.

Lôgic quái quỷ gì thế này? A_0” Thiên tài lúc nào cũng có những ý nghĩ kỳ quái thế sao? Cái gì mà ”một năm chỉ nói một lần”? Rõ ràng là anh cố ý lừa dối! Vả lại, tất nhiên anh chỉ nói ba chữ đó với tôi thôi, vì ngoài tôi ra, không có ai xứng đáng để anh nói ba chữ đó nữa!

”Một năm chỉ nói một lần? Anh là đồ keo kiệt!”

”Không phải keo kiệt., nói nhiều sẽ không thành thật!”

Chao ơi, Thuần Hy mà cũng chịu kiên nhẫn giải thích cho tôi nghe à, vả lại nói thế cũng đúng, nếu cứ ra rả nói ”thích”, ngày nào cũng nói, lúc nào cũng nói, thì đúng là chẳng đáng giá tí nào.

”Được thôi, Thuần Hy, lý do này xem như thông qua, có điều năm sau không được quên đâu nhé.”

Cứ thế mà bỏ qua cho anh tôi thấy không thoải mái lắm...

”Thuần Hy, tình yêu anh dành cho em nhiều thế nào? —^0^~”

“ ....”

64. Chương 100

”Mau trả lời em! Tình yêu của anh rốt cuộc là bao nhiêu?”-->

”Chắc nhiều bằng một nắm đấm này.” Anh đưa nắm đấm lên, lắc lắc trước mặt tôi.

”0_0” Cái gì? Thuần Hy, anh muốn chết hả?” Chỉ nhiều bằng một nắm đấm thôi sao? Chứ ít... thì cũng phải nhiều bằng hai cánh tay đang rộng chứ”.

Tôi giơ cả hai tay hai chân lên biểu thị ý kháng nghị mạnh mẽ, chiếc xe lại bắt đầu đảo dữ dội.

”Ngốc đừng động đậy lung tung! Em không biết trái tim người ta chỉ to như nắm đấm thôi à?”

"Hử? Thật sao? Thì ra tìm người chỉ to bằng nắm đấm thôi ư? *A_0* Nói thế thì, anh đang yêu em bằng cả trái tim à? Yeah~! Em vui quá vui quá! ỉ!"

Tôi cảm thấy rất vui, muốn nhảy lên người Thuần Hy làm con gấu túi —

"Đã bảo em đừng nhúc nhích mà! Em muốn ngã nữa à?"

Thuần Hy dừng lại, sau khi giữ cho xe đứng vững, anh tức giận nhìn tôi bằng đôi mắt đen tuyệt đẹp.

Tôi cũng không cảm chịu yếu đuối, trừng mắt nhìn lại, hừ, mắt em to hơn mắt anh, to hơn mắt anh!

"Kim Thuần Hy, cả trái tim anh thật sự chỉ thuộc về mình em sao?" Mấy phút sau, tôi bắt đầu hỏi với vẻ không yên tâm.

"Không! Có một miếng bằng móng tay, là của người khác."

"Gì chứ? Anh nói mau, trong đó có ai? :-<">

"Người thân và bạn bè."

Anh đáp rất nhanh nhẹn dứt khoát. Nhưng, sao bác trai, bác gái, Thuần Hiến, Tú Triết cộng lại chỉ có thể chen chúc trong một nơi nhỏ bằng cái móng tay được? Nghĩ thế tôi thấy họ đáng thương quá! Không được, tôi không thể tham lam cho riêng mình thế được...

"Thuần Hy, nơi mà chỉ to bằng cái móng tay thì không chứa được bao nhiêu người thế đâu, em nhường chút địa bàn của mình lại cho họ, thế nào? Có điều, chỉ có thể nhường một chút ít thôi đó!"

"Ngốc!"

"Cái gì chứ? Lại gọi em là ngốc, thật là!!! Mặc kệ, tóm lại anh có chịu chia một ít cho họ

"-_-..." Người họ sinh là em mà, khó quyết định thế à?

"Không trả lời cũng được, đến lượt anh hỏi em."

"Có gì mà phải hỏi!"

Trên trán anh đã có dấu hiệu toát mồ hôi lạnh rồi. he he.

"Anh ngốc quá, đương nhiên là hỏi em yêu anh nhiều thế nào rồi!"

Cánh tay anh bắt đầu nổi da gà lên.

"Nếu anh mà không hỏi thì em không bao giờ nói anh biết đáp án đâu đấy!"

"Anh biết đáp án từ lâu rồi".

"Anh nói gì cơ? Anh biết em yêu đến mức nào thật à? Sao lại thế được! Anh nói nhanh xem nào, để em nghe thử xem có phải đáp án chuẩn không..."

"Không!"

"Anh nói đi mà, em muốn anh nói..."

"Ồ—, em biết rồi, chắc chắn là anh không biết, đúng chứ? Không biết thì không biết thôi, hỏi em là được rồi. gì mà giữ thể diện gớm thế..."

"Đời này, kiếp này, ngoài anh ra, em không còn yêu ai!"

A_0...

"Thuần Hy, sao anh biết? Anh có khả năng đọc suy nghĩ người khác à? Hu hu hu... Thuần Hy... anh đoán đúng mất rồi..."

Nước mắt tôi rưng rưng, là nước mắt hạnh phúc, rất hạnh phúc, rất hạnh phúc...

"Ngốc, lúc ấy em đã nói với anh vậy mà."

A_0 Lúc ấy? Anh đang chỉ buổi tối mà tôi đã phát ra ý nghĩa của động tác đó sao? Thì ra khi ấy mỗi lời tôi nói anh đều nhớ rõ đến thế? Thì ra anh quan tâm đến tôi thế ư? Thì ra anh luôn luôn để tâm đến mọi điều về tôi...

Nghĩ đến đây nước mắt tôi hoàn toàn không nén lại được nữa...

hu hu..." Ông trời! Thượng đế! Chúa ơi! Thần tình yêu ơi! Và cả mẹ yêu đang ở trên thiên đường! ~^__^~ Cảm ơn mọi người, cảm ơn đã để con và Thuần Hy ở bên nhau, cảm ơn đã cho con hạnh phúc!!! Cảm ơn mười lần, trăm lần, ngàn lần, vạn lần...

98: KIM THUẦN HY QUÁCH TIỄN NI

"Thuần Hy, Thuần Hy, nhìn bên này này!" Khi đã khóc xong, mở mắt ra bắt đầu quan sát thế giới mộng ảo này, tôi bỗng nhiên như gặp ma.

"Gì thế?"

Tên này chắc chắn là bị tôi xoay vòng vòng đến mức phản ứng chậm mất rồi.

"Thuần Hy, Thuần Hy anh nhìn thấy chưa? Bên kia có một tảng đá to quá, hình như còn cao to hơn em, không cũng cao to hơn anh nữa".

Thật sự, tảng đá đó không những vô cùng to, mà còn vô cùng xinh đẹp đang lấp lánh những ánh sáng, nhìn có vẻ khá là bí ẩn.

"Ừ."

Nhìn thật tảng đá to thế mà anh chẳng chút ngạc nhiên sao? Ghét quá, cho dù không ngạc nhiên thì ít nhất cũng phải tỏ ra kinh ngạc một chút để phối hợp với tôi chứ. "Thuần Hy, chúng ta đến đó xem đi nhé?"

"Không được!"

"Được mà, được mà, đến nh một cái thôi được không? Một cái thôi." Em cứ không tin anh chống cự được chiêu làm nũng này của em đấy, he he.

"...."

"Ghét, anh không đi thì em đi một mình! =.="

Nhân lúc anh không chú ý, tôi nhảy phốc xuống khỏi xe, chạy đến phía tảng đá.

65. Chương 101

-->Chân tôi hơi đau, nhưng với sự tò mò về tảng đá kia, thì đau đớn chút xíu có đáng là gì đâu. Quách Tiễn Ni, nhìn đi, phải kiên cường! Đúng, phải thế!

"Ngốc, em làm gì thế?" Anh vút xe đạp đi, đuổi theo tôi.

"Làm gì? Chẳng phải anh không muốn đi à? Vậy em đi một mình".

"Em đi một mình? Sau đó anh giúp em nhặt xác???" Kim Thuần Hy đáng ghét, miệng lưỡi sao độc địa thế không biết.

Anh đi với em." Giọng điệu không cho phép từ chối.

"Hử? Vâng." Vừa hay tôi cũng chẳng có ý định từ chối.

Hê hê, lần này tôi lại toàn thắng rồi. (^0^)/ Yeah~! Kim Thuần Hy, em ăn chắc anh rồi.

Chúng tôi nắm tay nhau đến trước tảng đá to kia.

Woa~; tảng đá này đến gần càng to hơn, không biết cao hơn cả Thuần Hy bao nhiêu lần, chúng tôi đứng trước nó, có cảm giác mình nhỏ như một hạt bụi.

"Thuần Hy, chúng ta khắc tên hai đứa lên tảng đá này được không? ~^0^~ Để tảng đá này làm chứng cho tình yêu của chúng ta." Tôi bỗng nảy ra ý tưởng. Em muốn phá hoại văn vật à?"

"Gì chứ? Tảng đá này mà là văn vật à? Ai bảo thế? Nhìn thế nào cũng thấy không giống.

Cái tên này, chả biết tình tứ gì hết, lúc nào cũng phá hoại sự lãng mạn của tôi. "Anh bảo thế!" Đáng ghét!

"Em mặc kệ, em muốn khắc! =.=

Tôi tìm ra một viên đá sắc nhọn bên cạnh, bắt đầu tiến hành khắc chữ tình yêu của tôi từng chút từng chút một, vô cùng tỉ mỉ, như người nguyên thủy mài đá tìm lửa vậy.

"ôi, tay tê chết mất!" Tôi ngừng lại, cố gắng động đậy cánh tay đang tê dại của mình.

Ngắm thành quả lao động của mình, quả nhiên chỉ có vài đường mỏng toét không nhìn thấy gì. Tại sao tôi khắc lâu thế mà chẳng tiến triển tí nào vậy? A_T

"Ngốc! Cứ theo cách của em thì đến bạc tóc cũng chẳng khắc nổi một nửa."

Có phóng đại quá không? Mặc kệ anh, tiếp tục đi! Tôi khắc, tôi khắc, tôi khắc, khắc, khắc...

"Đưa cho anh!" Thuần Hy đưa tay ra.

"Gì thế?"

"Viên đá trên tay em! Ngốc!"

"Sao? Anh muốn giúp em khắc tên à? Chẳng phải anh phản đối ý kiến này sao?"

"Lắm lời." Anh giật lấy viên đá trên tay tôi.

Woa~; Oi chào! Thiên tài quả nhiên là thiên tài mà-, Thuần Hy chỉ mất mấy phút đã khắc xong tên hai đứa chúng tôi lên trên tảng đá, lại còn khắc vừa đẹp vừa sâu nữa.

"Thuần Hy, anh đúng là thiên tài! Có phải anh đã đi học chuyên về khắc bia mộ không?"

Tôi nhìn anh, bày tỏ lòng ngưỡng mộ bằng vẻ mặt sùng bái, nhưng chỉ đổi lấy được hai chữ "đồ ngốc" một cách vô tình dừng đọng.

Tôi hậm hực dời ánh mắt trở lại tảng đá, bỗng nhiên phát hiện ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

"Không ổn! Thuần Hy, anh không thấy như thế là thiếu gì à? Hai cái tên này đứng đơn độc chẳng liên quan gì cả, ai mà biết chúng tôi là một đ

"Thuần Hy, anh thêm dấu " " đây đi, chính giữa hai cái tên ấy, thêm một dấu vào!" Tôi nhảy chồm chồm quanh anh như một con bọ nhảy.

Anh bị tôi nhảy nhót đến hoa mắt, vẫn nhẫn nại khắc thêm dấu " " vào giữa hai cái tên.

Thế là giữa tên chúng tôi đã xuất hiện một dấu " " vừa to vừa sâu, chữ khắc trên tảng đá cũng biến thành: "Kim Thuần Hy Quách Tiễn Ni".

"Ôi ~! Kim Thuần Hy Quách Tiễn Ni, Kim Thuần Hy Quách Tiễn Ni, yeah— Ị" Tôi cao hứng khoa chân múa tay.

Vui quá, thật sự rất vui..... Tôi và Thuần Hy cuối cùng cũng đã có được đá tình yêu thuộc về hai đứa.

"Thuần Hy, đây chính là đá tình yêu của chúng ta, sau này chúng ta đến thăm nó thường xuyên nhé?"

"Ừ!"

Sao trả lời gì mà có vẻ bất đắc dĩ quá vậy? A_0Hừ, em bắt anh phải can tâm tình nguyện-!

"Thuần Hy, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, anh không rời xa em, em không rời xa anh, cứ thế mãi mãi, mãi mãi ở bên nhau. Vì bắt đầu từ bây giờ, anh có nghĩa là em, em có nghĩa là anh, Kim Thuần Hy và Quách Tiễn Ni không bao giờ xa nhau. Đúng không, Thuần Hy?"

“Ừ.”

Sao vẫn bộ dạng như chết rồi thế! =.=

”Thuần Hy, em hạnh phúc quá...”

”Này! Ngốc! --“ Đừng có đột ngột nhảy lên người anh chứ!”

99: ÁM HIỆU TÌNH YÊU TUYỆT MẬT

Chúng tôi đùa giỡn với nhau một lúc, rồi trèo lên tảng đá, nằm ngửa mặt ngắm trời và nghỉ ngơi

Lạ thật, chân tôi hình như không còn đau tí nào nữa-, Thuần Hy quả là thuốc bổ chữa cơn đau hiệu nghiệm nhất của tôi, hi hi. Chúc mừng vậy, hát thôi...

”ôi... Darling... Darling xinh đẹp... Không muốn rời xa anh... Trước cửa sổ em treo ba con búp bê cầu nắng vì anh... chúng đại diện cho tình yêu sâu sắc... I... LOVE... YOU...”

”Ngốc, im mồm!” Thuần Hy cuối cùng cũng không chịu nổi sự tra tấn lỗ tai khủng khiếp, mở miệng cắt đứt nguồn cảm hứng ”truyền nhiễm” của tôi một cách tàn bạo.

”Hu hu, Thuần Hy, người ta khó khăn lắm mới có hứng hát, mà anh lại thế... Cho dù em hát không hay thật, thì anh cũng phải cảm thấy rất

hay mới đúng chứ, anh thích em đến thế cơ mà...”

”Ngốc, sao em lại chọn cái bài hát ngốc nghếch này?”

”Hả? Bài này rất ngố à? Nhưng gần đây rất thịnh hành mà, rất nhiều người hát...

”...”

”Hơn nữa, anh không thấy lời bài hát rất lãng mạn sao?”

Không thấy ...

”Treo ba con búp bê cầu nắng là chứng tỏ em yêu anh, anh không thấy đây là một ám hiệu tình yêu rất lãng mạn à?”

”Không”

”Em cũng rất muốn có một ám hiệu tình yêu lãng mạn như thế đó.”

”Anh tuyệt đối sẽ không treo đâu.”

”Em có bảo anh treo búp bê cầu nắng đâu, đó là của người khác dùng rồi, em không cần! Chúng ta phải phát minh ra một ám hiệu tình yêu hoàng kim tuyệt mật - chỉ có thuộc về hai người chúng ta - và mới hoàn toàn!! Ị”

Haizzzzzzzzz! Nhìn cái bộ dạng như cá chết của anh, biết ngay là một tên ngố trong tình yêu, chắc chắn là không nghĩ ra rồi, hay là tôi cứ vất vả một tí tự nghĩ ra vậy. -;-”

Đau đầu nhức óc ing—

66. Chương 102

-->”Hmmm... Có rồi! Thuần Hy, chúng ta dùng ngón cái và ngón trỏ một chữ L có nghĩa là ‘yêu thích’, anh thấy sao?” Tôi vừa nói vừa thuận tay làm một hình chữ L.

”Anh nhìn này, thế tay này vừa đơn giản lại rõ ràng vừa dứt khoát vừa thâm tình, cần hình tượng có hình tượng, cần khí chất có khí chất, cần phong độ có phong độ, cần đẳng cấp có đẳng cấp, con gái mà làm cái này chắc chắn sẽ toát ra nét hấp dẫn kiểu hoang dã, con trai mà làm thì càng cool và đàn ông hơn hẳn (trong vô thức tôi đã bắt đầu quảng cáo cho thế tay đó rồi)...” Tôi càng nói càng hăng, đúng là không muốn khâu phục bản thân cũng khó quá, he he...

"Thế nào? Thuần Hy, anh thấy ám hiệu này được không? Bản thân em thấy rất cool ~! He he!"

Hai tay tôi đều làm biểu tượng ấy và lắc tới lắc lui trước mặt Thuần Hy với vẻ đắc ý, Lắc tới lắc lui...

"Cool ! Rất cool ! Em muốn bắn chết anh à?"

"Hả? Bắn chết?" Tôi lật lật tay mình để xem lại ám hiệu.

Chết tiệt thật! Nhìn ở một góc độ khác, quả thực nó có vẻ giống như súng đã nhắm vào ai đó ~! Không đúng! Cái gì mà hơi giống chứ, rõ ràng là nó mà-.

Buồn bực vô hạn, ing~!

"Bắn chết anh cũng không sao." Thuần Hy đột ngột thốt ra một câu.

"...Hử-?"

"Nếu em muốn anh chết, anh sẽ chết..."

"Thuần hy!"

"Em có quyền bắn chết anh, chỉ mình em có quyền bắn chết anh!"

"... Thuần Hy..."

Tên ngốc này, nói những lời tình cảm đúng là đầu vào đó, sao trước kia giả vờ ra vẻ thiếu năng trí tuệ trong tình yêu thế? Ghét quá! Đúng là ghét!!!

"Đồng thời, anh cũng có quyền bắn chết em, cũng chỉ mình anh có quyền đó thôi!"

Thuần Hy nhìn tôi chăm chú, đột ngột đưa hai tay ra với tôi, hai cánh tay đã vẽ ra một hình chữ "

Tôi rưng rưng nước mắt nhìn anh, chậm chậm đưa hai tay lên với anh, cũng tạo ra một "L" thâm tình như vậy.

Nhớ rồi, Thuần Hy, đây là ám hiệu tình yêu tuyệt mật của chúng ta.

100: Yêu tình xuất thế

Sau những ngày tháng tuyệt diệu như thần tiên trôi qua, tôi và Thuần Hy quay trở lại cuộc sống trường học vô cùng ảm đạm, sự chênh lệch như giữa thiên đường và địa ngục này đúng là khiến người ta bực bội, đến uờ chơi vừa tải xuống ở điện thoại di động cũng không cứu vớt nổi tâm trạng tồi tệ của tôi lúc này.

Thầy hói thân yêu chủ nhiệm lớp tôi vẫn đang đứng trên bục giảng, diễn giảng hăng đến độ nước bọt bay vèo vèo như mưa, tôi và bạn cùng bàn Giai Liên lợi dụng cái lưng của người ngồi đằng trước để làm bia che đỡ, núp phái sau tha hồ trò chuyện rôm rả mà không sợ ai biết.

"Các em, hôm nay lớp chúng ta có một bạn mới chuyển đến, cả lớp hãy vỗ tay nồng nhiệt hoan nghênh bạn ấy nào!"

"Hử-? Bạn mới?"

Khi những tiếng vỗ tay lớp bốp vang lên, tôi và Giai Liên không hẹn mà cùng thò cổ ra như hươu cao cổ, bắt đầu cố gắng, cố gắng và rất cố gắng nhìn về phía bục giảng

A_A Khi người bạn mới uyển chuyển bay vào trong tầm mắt tôi, mồm tôi không nén nổi mà há ngoác ra đến nỗi có thể nhét vào hai, không, ba quả trứng gà, mồ hôi tôi bắt đầu rỏ xuống từng giọt từng giọt, tí tách, tí tách, tí tách...

"Woa~! Bạn ấy dễ thương quá ~!"

"ừ, giống một cây bắp cải căng mọng trong mùa hè ấy"

"ngốc! mùa hè làm gì có bắp cải, tớ thấy hình như giống măng mới mọc trong mùa xuân mới đúng...."

"Oi chao ~!! Mắt to, người nhỏ bé, dáng mảnh mai, da trắng trẻ đáng yêu quá ~!"

"Woa, Woa ~! Xinh đẹp quá ~, ngọc nữ thuần khiết -I"

Đám nam sinh mê gái buồn nôn trong lớp vừa chảy nước dãi lém nhèm AỜa bình luận rất nhiệt tình về em gái xinh đẹp vừa đến, thậm chí còn ưỡn cái nhau ai nhận xét đúng hơn. Oi cái đầu đáng thương của tôi, đang rụt lại, sau bàn như một con rùa vậy, A__A Bắt đầu rơi trở lại vào hồi ức đau khổ mà không thể ngăn lại được....

Một ngày đẹp trời khi còn ở trường Sơ trung, tôi hí ha hí hửng ôm một chiếc chậu cây nho nhỏ, bước trong ánh nắng ban mai rực rỡ để đến trường

"Hi, Tiễn Ni, chào buổi sáng"

Phía sau lưng vang đến một giọng nói rất dỗi yếu điệu, không cần đoán cũng biết là bạn Tiểu B.

"Ồ, he he, chào bạn."

"Woa, Tiễn Ni, Tiễn Ni, trên tay cậu là gì thế?" Tiểu B đột ngột thò đầu ra phía trước, nhìn chậu cây chăm chăm và kêu lên rất khoa trương.

"Là chậu cây đó mà, tôi hôm qua mình làm đó, đẹp quá phải không?" Tôi có vẻ rất đắc ý, đáp.

"Cậu định mang nó đến trường à?" Cô nàng trả lời câu hỏi của tôi một cách lãng xẹt.

"Đúng thế. Cậu nhìn này, đặt nó lên bệ cửa sổ lớp học có phải đẹp không? Hơn nữa... hơn nữa thầy Vũ Thừa nói là nếu trong lớp có thể đặt một vài cây cảnh nào đó thì sẽ sinh động hơn, chắc chắn thầy thích chậu cây vừa xinh vừa be bé thế này lắm." Tôi mơ màng nuốt nước bọt, vừa tưởng tượng thầy Vũ Thừa khi nhìn thấy chậu cây này xong sẽ cười và nói: "Tiễn Ni, em làm đấy à? Đẹp quá"

"Xì ~" Cái tiếng xì dài còn hơn còi tàu hỏa này đã tàn nhẫn cắt đứt cơn ảo mộng đang đến hồi đẹp đẻ của tôi.

"Tiễn Ni, có phải đầu óc cậu có vấn đề rồi không? Cái thứ này mà dám mang vào lớp học ư? Tôi thấy mất mặt thay cho cậu."

Cái gì? Tôi nhìn lên nhìn xuống, nhìn trái nhìn phải, ngẩn ngía rất kĩ chậu cây trong tay mình

Rất đẹp mà - màu sắc phù hợp. Ok! Thiết kế tại hình, Ok! Diện mạo tinh thần, Ok! Quả thực là vô cùng hoàn mỹ!

"Không thể nào? Tớ thấy rất đẹp mà!"

"Xì ~ Tiễn Ni, cậu đúng là mèo khen mèo dài đuôi! Cái thứ cỏ dại quơ tay là có cả một nắm này lại đặt vào trong một cái chậu nhỏ xấu xí thế kia, e rằng cũng chỉ có mình cậu thấy đẹp thôi!"

Cái thứ cỏ dại quơ tay là có một nắm này lại đặt vào trong một cái chậu nhỏ xấu xí! 0__0A Đây là chậu hoa mà tối qua tôi phải theo học lớp cắm hoa mãi mới xuất xưởng được đấy! Thế mà bị nó khinh thường đến mức này, đúng là tức chết mất thôi!

67. Chương 103

"Làm gì mà ghê thế, dù sao tớ thấy rất đẹp!"-->

"Tiễn Ni, tôi phục cậu thật đó, sao mà cố chấp thế nhỉ?" tiểu B giật lấy chậu cây trên tay tôi, "xoảng" một tiếng ném vào thùng rác gần đó.

"Oi chao, sao cậu dám..... " Tôi cuống quá hét lên

"Tiễn Ni, là bạn của cậu, tôi thực sự không nhẫn tâm nhìn cậu bị mọi người cười giễu vì mất thẩm mỹ của cậu, đặc biệt là thầy Vũ Thừa." Tiểu B vẻ mặt vô cùng thành thực nói với tôi.

"Thầy Vũ Thừa? Thầy ấy sẽ thấy xấu xí thật sao?"

"Tất nhiên rồi! Thầy Vũ Thừa là người rất có khiếu thẩm mỹ, thấy Tiễn Ni cầm cái thứ xấu kinh hoàng này vào lớp học, chắc chắn sẽ ghét cậu lắm!"

Đương nhiên là tôi không muốn bị thầy Vũ Thừa ghét rồi, nên đành ra về phóng khoáng chào "bye bye" với chậu cây nhỏ đáng thương trong thùng rác, nhưng vẫn thấy có chút không đành lòng.

Ngày hôm sau, vừa bước vào lớp học, đã nhìn thấy một đám bạn học đang vây quanh cửa sổ bàn tán xôn xao.

"Woa, đẹp quá!"

"Thật đó, đặt ở đây hợp cực kì luôn!"

"Sao cậu nghĩ được nhỉ? Đúng là tinh tế quá!"

Tôi chen vào trong xem, quả nhiên trên bệ cửa sổ đang đặt một chậu cây nhỏ, bên cạnh còn có gương mặt tươi cười đắc ý của tiểu B.

Hơn nữa, chậu cây đó - thực sự vô cùng, vô cùng quen mắt, đúng là chậu cây đáng thương của tôi mà hôm qua bị Tiểu B tàn nhẫn ném vào thùng rác.

"Tiểu B, chậu cây này?"

"Ờ he he, do tớ làm đó, đẹp lắm đúng không?"

"Nhưng mà, đây rõ ràng là chậu cây hôm qua tớ làm mà? Hôm qua cậu còn nói "cái thứ cỏ dại quơ tay là có một nắm này lại đặt vào trong một cái chậu nhỏ xấu xí" cơ mà?"

"Cái gì? Tớ nói thế bao giờ? Có phải cậu định nói là chậu cây tớ làm xấu xí lắm à? Vậy tớ vứt đi là được chứ gì?" Tiểu B nói xong, làm ra vẻ cầm chậu cây đó lên.

"Đừng ném đi mà, Tiểu B, chậu cây đẹp thế kia, Quách Tiễn Ni chẳng biết thưởng thức gì cả, cậu mặc kệ chậu ấy đi!" Vài đứa bạn học nhiều truyện ngắn Tiểu B đang ra vẻ vô - cùng - uất - ức.

Oi trời! Đúng là tức chết đi mất! Hôm qua rõ ràng nó còn bảo như thê với tôi, lại còn vứt chậu cây tôi làm đi nữa, hôm nay lại mang thứ giống hệt đến, rõ ràng là chơi tôi mà!

"Chuyện gì thế? Sao nhiều bạn tụ tập ở đây vậy? A_A" Là thầy Vũ Thừa

"Thầy Vũ Thừa, Tiểu B mang đến một chậu cây rất đẹp, nhưng Tiễn Ni không thích, muốn vứt nó đi."

Trời đất, tôi bảo vứt nó đi hồi nào? Rõ ràng Tiểu B tự làm cái động tác đó mà. Cái bọn lảm mồm kia, đứng trước mặt người trong cuộc mà còn dám thêm mắm thêm muối!!

"Ồ, chậu cây đẹp quá. Mang đến sức sống cho lớp học chúng ta! Tiểu B đúng là một cô gái tình tế!" Thầy Vũ thừa mỉm cười tán thưởng Tiểu B, sau đó quay sang hỏi tôi, "Tiễn Ni tại sao lại thấy không đẹp nào?"

Hu hu, —! A Mọi người thấy nhân phẩm của Tiểu B rồi đấy!

Đó chỉ là một ví dụ có tính chất vô cùng và vô cùng nhẹ nhàng ~. Tôi vì nghĩ đến sức khỏe của mọi người, chỉ sợ dọa mọi người chết khiếp nên mới lấy nó làm ví dụ thôi. AAA

Haizzzzzz! Tiểu B chính là một đứa vô cùng quá đáng, vô cùng rác rưởi như thế đấy! Dù là thứ gì, chỉ cần người khác thích, cô ta sẽ học, sẽ cướp, mà thủ đoạn thì cực kì bí ối. Điều đặc biệt đáng ghét là, cô ta rất thích học theo tôi, nhìn thấy thứ tôi thích sẽ nghĩ ra trăm phương nghìn kế để đoạt lấy nó, lại còn hại tôi thê thảm nữa. Hu hu!

Nguyên nhân kết quả học tập vô cùng thậm tệ của tôi khi ở trường Sơ trung, ngoài lí do làm "thợ săn ác quỷ" ra, còn bởi tôi phải khổ tâm nghĩ cách để ứng phó với cô ta - một nhân tố cực kì quan trọng không thể bỏ qua được. Hu hu A_A

Haizzz! Tôi nghĩ nếu nhìn thấy tôi nhặt được một hòn đá ven đường, đảm bảo cô ta cũng sẽ nghĩ cách để dùng thủ đoạn cướp cho bằng được. Không biết có phải là vì tôi và cô ta là hàng xóm của nhau hay không? AAA

Nhưng điều đáng mừng là sau khi tốt nghiệp Sơ trung cô ta đã dọn đi theo bố mẹ, không biết đã chuyển đến cái nơi quỷ quái nào rồi.

Haizzzz, cứ ngỡ đã có thể thoát khỏi móng vuốt ma quỷ vô cùng kinh khủng của cô ta rồi, nào ngờ.....
nào ngờ.....

Không sai!!! A Tiểu B đáng ghét ngày ấy của tôi, cô ta chính là, cô ta chính là...

Chính là người đang đứng trên bục giảng tự giới thiệu, khiến bao thằng con trai mê gái phải nuốt nước bọt ừng ực kia Phác Trần Hiền!!!!

AAAAAAA Oi! Vận mệnh đúng là bất công quá! tại sao thế giới lại nhỏ bé như vậy? Chắc cô ta cố ý quay lại để đối đầu với tôi rồi! Hu hu ~

Thảm rồi, xem ra tôi phải nhanh chóng bảo vệ Thuần Hy bảo bối của tôi mới được, chắc chắn cô ta sẽ cướp đoạt bảo bối tôi yêu thương nhất! Hu ~

"Quách Tiễn Ni! Em rứt đầu vào bàn học làm gì thế? Đang ăn "vụng à?" Giọng nói khô không khốc của thầy hói bay vào tay tôi rất chi là không đúng lúc.

Xong đời tôi! Lần này chết chắc, tôi chỉ cần động đậy nửa cái móng chân cũng biết được Phác Trần Hiền bây giờ đang nhìn tôi chăm chăm và phát ra nụ cười lạnh lùng điên loạn của cô ta.....

Hu hu! Cứ ngỡ mình đã có thể cố gắng thoát được hôm nay để cô ta không phát hiện ra, ai ngờ chỉ mười phút mà cũng không trốn được, hu hu hu..... Quách Tiễn Ni này sao mà số khổ thế không biết? AAA Đúng là đời ghen ghét hồng nhan mà.....

Hả? Hình như bạn Hân Hữu ngồi trước tôi chuyển sang trường khác nhưng chỗ vẫn chưa có ai ngồi. Trời đất ơi, không thể nào..... Ông trời ơi, làm ơn, làm ơn. Please!!!

ông thầy hói đẹp trai của em, please! Please!!! Xin đừng bao giờ xếp cho con bé Trần Hiền đó vào trước em nhé!..... Nếu không Em sẽ chết thật đấy!!!

Nhưng, nhưng, bất hạnh lại cứ giáng vào đầu tôi!!! Cái ông lão đầu hói kia đúng là đáng ghét!!! Không ngờ, không ngờ lại xếp Trần Hiền vào chỗ ngồi phía trước tôi thật

"Chào cậu, Tiễn Ni, lâu quá không gặp!" Phác Trần Hiền vừa ngồi xuống đã nhiệt tình lên tiếng chào tôi.

"he he he he, phải, phải, lâu quá không gặp!" Cái gì lâu quá? Không gặp cả đời tôi cũng thấy chưa đủ lâu nữa là.....

"Sao? Hai cậu quen nhau rồi à?" Giai Liên ngạc nhiên hỏi tôi.

"ờ phải, he he" Quen với cô ta có lẽ là bất hạnh lớn nhất đời tôi.

"Quách Tiễn Ni, em lại làm gì thế? Bây giờ đâu phải lúc ôn lại tình cảm xưa."

68. Chương 104

-->Ông thầy hói đầu này, đúng là đáng ghét, rõ ràng là cái tên Phác Trần Hiền chết tiệt kia chào em trước mà, sao chỉ gọi có mình em mà không gọi cô ta? Còn nói gì ôn lại tình cảm xưa??? Có quỷ mới ôn lại tình cảm cùng cô ta! Trốn còn không kịp nữa là.....

Hu hu hu hu hu —.....

Hừ, ông già có mới nói cũ, có trắng quên đen, vong ân bội nghĩa, không nhớ tôi đã đau khổ thế nào để đạt được thứ hạng 89 cho ông ta nở mày nở mặt hay sao chứ? Thật là.... !!! Đáng ghét!!!

101: Đưa con gái kinh khủng như âm hồn chưa tan

Mấy ngày bình an vô sự trôi đi, biểu hiện của Phác Trần Hiền cũng khá là bình thường. Tất nhiên, cái kiểu "bình thường" này phải bao gồm cả việc cứ tan học là bị một đám con trai mê gái nước dãi lòng thông bao vây, còn cô ta thì dong đưa qua lại, cợt nhả lả lơi....

Tôi dần dần yên tâm, vì lần trước tôi đứng ở cổng đợi Thuần Hy đến đón bị cô ta bắt gặp, ngoài việc rất lịch sự chào tôi một tiếng, cô ta cũng không tỏ ra có gì bất thường. So với cái đám mê trai đáng ghét cứ

vậy lấy Thuần Hy và nuốt nước bọt ừng ực và cứ lấy điện thoại di động ra chụp hình anh, thì cô ta còn dễ chịu hơn nhiều.

Có lẽ trước kia do tôi quá nhỏ mọn hẹp hòi chẳng, hoặc có lẽ sau khi chuyển đi Phác Trần Hiền đã tự cảm thấy hành vi trước đây của mình quá ác độc nên ăn năn hối cải? Hehe...

Có điều, không hiểu vì sao, mà tôi vẫn rất ghét cô ta giống như một loại bản năng của động vật.....

"Ding ling ling..... Ding ling ling..... Ding ling ling..... "

Ha ha, tiếng chuông tan học buổi trưa cuối cùng đã tấu lên điệu nhạc kì diệu của nó. Tôi nghe thấy thế vội đứng dậy, chạy vụt về phía nhà ăn học sinh Sâm Vĩnh khu s với tốc độ chạy nước rút 100 mét. Tôi phải nhanh nữa nhanh nữa và nhanh nữa, bởi vì bụng tôi đã réo lên ừng ực ừng ực như phản đối từ lâu lắm rồi.

Còn nữa, quan trọng hơn cả là.....

Lúc này, khi học tiết thứ 4, tôi đã nhắn tin cho Thuần Hy, bảo anh ra tan học xong là đến nhà ăn khu S đợi tôi, chúng tôi phải cùng nhau ăn bữa trưa tình nhân lãng mạn mà. He he

"Thuần Hy, Thuần Hy, em đến đây..... " Tôi vừa lao vào nhà ăn, đã thấy ngay bóng dáng đẹp dễ cực kì nổi bật của Thuần Hy. Vui quá, vui quá đi!

Tôi hí hửng chạy đến ngồi ở bàn mà anh đang ngồi.

"Em ngồi ở đây đợi anh, anh đi lấy cơm!"

Thuần Hy đặt áo khoác lên lưng tựa của ghế, rồi đứng dậy đi đến một ô cửa lấy thức ăn.

"Vâng", tôi tình tứ nhìn theo bóng dáng cool chết đi được của anh, cơn thèm ăn càng tăng cao hơn ~! Chạy nước bọt ینگ ~

Xúy ~, Quách Tiễn Ni, mi thật đáng buồn nôn ~! Sao lại giống bọn mê trai kia rồi?! Không nhìn nữa, không nhìn nữa, chơi game thôi! He he...

"Ôi chào-!"

Đúng lúc tôi đang ngồi lắc lư chơi trò mới nhất, cool nhất, thú vị nhất bằng điện thoại di động ~ "thợ săn bắt mèo trong rừng", thì nghe thấy một tiếng kêu thê thảm yếu ớt, tiếp sau đó tôi nhìn thấy một bóng mỹ nữ cùng chiếc ghế Thuần Hy ngồi cùng nhau ngã nhào xuống đất một cách hồn nhiên, chớp mắt cái đã mất tích dưới gầm bàn.

Mỹ nữ kia hình như đầu óc bị gì ý nhỉ? Rọt cuộc là đi đứng kiểu gì vậy? Mà hình như cô ta đã nằm dưới gầm bàn một lúc lâu rồi thì phải, chắc không phải ngất đi đấy chứ?

Tôi vội vã quỳ xuống gầm xem xét

"Phác..... Phác Trần Hiền?!"

Ôi, ôi ~! Sao lại là cô ta? Không hiểu vì sao mà vừa nhìn thấy cô ta, trong đầu tôi lập tức nảy ra ngay một từ "âm hồn không tan"

"He he, Tiễn Ni, chào cậu, thực ngại quá, làm cậu sợ chết khiếp nhỉ? He he."

"Ôi dào, cậu kéo áo Thuần Hy xuống dưới đất rồi kìa!"

"Á ~! Trời ơi, tớ đúng là đáng chết, tớ thực sự không cố ý đâu, để tớ nhặt nó lên giúp cậu. Không bị bắn chứ, ôi thật là ngại quá! Tớ ước nó lên giúp cậu nhé. He he!" Cô ta cười híp mắt vừa nói vừa đứng dậy khỏi gầm bàn, treo chiếc áo ngoài của Thuần Hy vào vịn ực cũ.

Ghét quá! Cô ta lại còn ngồi trước mặt tôi một cách thản nhiên nữa, hình như chẳng có ý định rời đi.

"He he, Trần Hiền, cậu không đói bụng à? Đi ăn cơm đi chứ? Cậu không cần phải ở đây ăn với tôi đâu."

Tự tôi cũng thấy mình cười giả tạo kinh khủng

"Tiễn Ni..... " Phác Trần Hiền bỗng đứng nhìn tôi chằm chằm, vẻ mặt đầy đau khổ và thương xót.

Cô ta muốn làm gì? Tôi cảm giác hơi ẩm quanh mình đột ngột giảm xuống 30 độ.

"Có... có chuyện gì?" Không khí lạnh khiến lưỡi tôi như đóng băng lại.

"Tiễn ~ Ni ~...." Cô ta run rẩy gọi tên tôi như thể mỗi một từ phát ra đều đang đè nén một sự đau khổ cực kì lớn.

"Rốt..... rốt cuộc là có chuyện gì?" Tôi gần như muốn xoạc cẳng bỏ chạy.

"Chuyện..... chuyện này ấy mà..... tớ thực sự không biết có nên nói cho cậu biết hay không, nhưng, nhưng nếu tớ không báo cho cậu biết, tớ sẽ áy náy lắm...."

"vậy cậu cứ nói đi..... "

"Chính là..... tớ đã quen một anh, sau đó hẹn hò với anh ta..... "

"Hử ~" Hẹn hò với một anh chàng thì có cần đau khổ đến thế không? Theo tôi thì anh chàng kia phải đau khổ hơn mới đúng. ừ, đúng là có chút thông cảm với người hẹn hò với cô ta!

Không, không đáng được thông cảm, cái tên thích được thứ rác rưởi như Phác Trần Hiên thì có lẽ mắt cũng mọc dưới gót chân rồi, hừ! ôi ý nghĩ này ác độc quá, he he...

"Chúng mình đã quen nhau vào mùa thu năm ngoái (chính là lúc tôi và Thuần Hy cố xem nhau như người lạ, và tôi đang hẹn hò với Tú Triết). Anh ta chủ động đến trường tìm tớ, muốn hẹn hò với tớ. Tớ thấy anh ta cũng đẹp trai, nên... nên nhận lời!"

"0, thế thì chúc mừng cậu nhé!" Là trai đẹp mà sao mắt nhìn người kém thế, đúng là khiến người ta muốn bốc lửa giận! Tiếc là tôi bây giờ không còn là thợ săn ác quỷ nữa, nếu không sẽ nhất định chỉnh sửa mắt anh ta cho đàng hoàng lại.

"Tớ, tớ vốn nghĩ anh ta thật lòng muốn hẹn hò với tớ, ai ngờ..... ai ngờ..... anh ta lại..... lại...." Giọng nói cô ta bắt đầu nghẹn ngào.

"A_A Anh ta..... anh ta làm gì cậu?" Sự tò mò vẫn chiến thắng sự chán ghét đối với cô ta.

"Anh ta..... anh ta thật ra chẳng làm gì tớ hết, chắc là do tớ phát hiện sớm chẳng, nên anh ta vẫn chưa kịp hạ thủ với tớ. Cậu có biết không? Thì ra anh ta là một con quỷ đại hao sắc! Bề ngoài nhìn có vẻ rất lạnh lùng, thực ra nội tâm cực kì bẩn thỉu

0, thế thì hợp với cậu quá còn gì. Tôi thầm vui mừng hỉ hả trong bụng.

"Tớ phát hiện ra rất nhiều hình nude của các cô gái trong cặp sách của anh ta, sau này tớ mới biết, thì ra anh ta dùng chính những tấm ảnh đó để ép các cô gái phải..... phải...với anh ta."

"Sao lại thế được? Sao lại có cái thứ bỉ ổi như thế được? —>0<" lửa=" " giận=" " trong=" " tôi=" " bốc=" " vèo=" " lên=" " đến=" " đỉnh=" " đầu,=" " nhiệt=" " huyết=" " bảo=" " vệ=" " phụ=" " nữ=" " của=" " thợ=" " săn=" " ác=" " quỷ=" " bùng=" " bùng.....=" ">

69. Chương 105

"Thực ra.... thực ra người đó cậu cũng quen đấy...."-->

"Hả ~" Sao tôi lại quen cái loại rác rưởi như thế được.

"Ai vậy?" "Là....là...."

"Anh ta là ai? Rốt cuộc là ai hả? Nói mau! ~>0<— bỗn=" " tiểu=" " thư=" " nhất=" " định=" " phải=" " xử=" " lí=" " cái=" " tên=" " khôn=" " khiếp=" " chuyên=" " bắt=" " nạt=" " nữ=" " sinh=" " đó=" " mới=" " được!=" " ị=" " ị=" " lúc=" " này=" " đây=" " nhiệt=" " huyết=" " chính=" " nghĩa=" " trong=" " tôi=" " đang=" " bùng=" " bùng=" " sống=" " dậy=" " tôi=" " đã=" " vút=" " cái=" " "bữa=" " ăn=" " lã=" " mạn=" " ra=" " cách=" " mấy=" " nghìn=" " dặm=" " rồi.....=" ">

102: Tôi sắp tức điên mất thôi

"Kim...Kim Thuần Hy..." Tôi ngã....

Quý mới tin! Không, quý cũng không tin được.

Cái đồ rác rưởi không biết nhục này, lên đến Cao trung rồi mà vẫn không hối cải, mới an phận được vài ngày đã gây sóng gió rồi >0<>

"Cái đồ mồm thối chết tiệt kia cút xa ra! Cậu tưởng tôi là con ngốc à, ai mà tin được lời ma quỷ của cậu. Cậu có xem tôi là bánh quẩy để rán tôi lên thì tôi cũng không tin đâu!!!"

Đáng ghét, Kim Thuần Hy quý giá số một, chính trực số một trong lòng tôi, mà dám bôi xấu..... rõ ràng là chán cơm thềm đất mà!!!

"Cậu cút ra khỏi đây cho tôi, tôi nhìn thấy cậu là không ăn nổi cơm! Ị Ị"

Tôi đập tay xuống bàn đánh rầm một cái, tức giận dùng dùng nhảy ra khỏi ghế, túm lấy tên Phác Trần Hiền đáng ghét kinh khủng kia lôi xềnh xệch ra kh

i phòng ăn...

"Kìa! Người kia có phải Quách Tiễn Ni lớp E033 năm thứ 2 không? Quả đúng là hung hăng dữ tợn ý như lời đồn...."

"Có phải cô ta ghen tị vì người ta đẹp hơn không?"

"Oi dào ơi ~! Cái loại đại ác nữ chưa gì đã nổi điên lên, thế mới thấy Kim Thuần Hy thật là đáng thương....."

"Xúy xúy xúy..... , thật không hiểu hoàng tò Kim Thuần Hy, thần tượng của chúng ta sao lại thích cô ta được? Chắc chắn là cũng bị uy hiếp dưới móng vuốt dữ tợn của cô ta rồi....

Ôi trời ~! Tôi biến thành đại ác nữ từ khi nào vậy? Lại còn dữ tợn hung hãn nữa. Trời ơi, rốt cuộc tên khốn khiếp đáng chém hàng vạn đao nào đã tung ra lời đồn đó? Những chuyện trước đây chưa hề có, sao cô ta vừa trở về đã làm rối loạn hết lên! Ị Ị Đáng ghét! Đáng ghét!!! Đáng ghét..... Ị!!!!

"Tiễn Ni, em đang làm gì vậy? Buông cô ta ra..."

Cái tên Kim Thuần Hy đáng ghét, không xuất hiện sớm hơn hay muộn hơn, mà lại đúng lúc tôi kéo lê cái con bé Phác Trần Hiền đang khóc sùi sùi này đi mới chết chứ.

Sao? Chắc anh muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân ư? Chẳng lẽ, chẳng lẽ Phác Trần Hiền nói thật? Anh và cô ta..... anh và cô ta thực sự có điều gì mờ ám??? Sao thế được, sao thế được??? Giả, giả, giả... .tất cả đều là giả!!!

"Thuần Hy..."Phác Trần Hiền lúc này đang dùng ánh mắt vô cùng đáng thương, ánh mắt lung tròn - tuyệt chiêu giết người - nhắm trúng vào Thuần Hy.

Tôi muốn chết quá....

"ừ"

Trời ơi ~! Kim Thuần Hy lại ừ với cô ta?! Kim Thuần Hy lại ừ với cô ta một tiếng??? Kim Thuần Hy ừ với cô ta.

Bọn họ..... bọn họ..... bọn họ thì ra là có quen nhau thật??? Tôi muốn điên..... tôi muốn điên.....

"Thuần Hy, hai người quen nhau rồi à?"

"ừ" Anh "ừ" một tiếng, cùng lúc đưa tay ra gỡ tay tôi ra khỏi Phác Trần Hiền.

TÔI thật muốn điên lên đây...

Mà Phác Trần Hiền cũng nhân cơ hội này chạy mất.

Lúc chạy đi, hình như..... hình như còn quay lại nở một nụ cười vô cùng mờ ám với Thuần Hy.

"Thuần Hy ~! Tại sao anh lại giúp cô ta? Anh có biết không? Anh có biết là lúc này cô ta dám nói anh...."

"ngốc! Anh đang giúp em!" Anh cắt ngang

"Không hiểu" >0<>

"Được rồi, chúng ta ăn cơm đi!" Thuần Hy vừa nói ra nắm tay tôi kéo vào nhà ăn.

Trên bàn đầy ắp những món ăn thơm phức anh vừa mua về, nhưng giờ tôi lại như mắc chứng bệnh chán ăn, không muốn ăn tí nào...

"Thuần Hy, sao anh lại quen cô ta? Quen từ lúc nào vậy? Tại sao em không biết?" Tôi ra ngồi xuống ghế, đã tra hỏi anh như bắn súng liên thanh.....

Tại sao anh lại im lặng? Lẽ nào, lẽ nào.....

Không được, tôi nhất định phải hỏi cho rõ!

"Có phải anh và cô ta quen nhau hồi mùa thu năm ngoái?"

"ừ"Có phải anh chủ động đến trường tìm cô ta?"

"ừ"

"Anh đề nghị hẹn hò với cô ta?"

"Không thể! Em nói bậy gì thế? Bọn anh gặp nhau tổng cộng có một lần, nói cho cùng cũng không thể gọi là quen được."

"Thật không? Vậy tại sao anh phải gặp cô ta chứ?" Tôi vẫn thấp thỏm không yên....

"Không phải anh muốn gặp, mà là bố bắt anh đi gặp. Bố cô ta năm ngoái được bầu làm Hội trưởng Hội giáo dục. Đơn thuần chỉ là chuyện bố anh, không liên quan đến anh."

Tôi ngốc quá, tôi biết ngay Thuần Hy không thể là loại người như vậy mà....

Đáng ghét! Phác Trần Hiền đáng ghét!!! Đồ con gái khủng bố, mới hai năm không gặp mà nói dối cứ như nói thật..... Đúng là càng ngày càng kinh khủng.....

"Anh thật sự không nói dối em đấy chứ? Thuần Hy? Anh có biết không con bé Phác Trần Hiền đó rất kinh khủng, lúc này cô ta còn bảo anh..... "

"Em không tin anh?" Anh cắt ngang lời tôi, sắc mặt trở nên lạnh lẽo hằn.

"Hả ~?" anh sao vậy, giận rồi ư? Anh phải biết là tôi luôn tin tưởng anh chứ, trước kia cũng vì quá tin anh nên mới bị anh lừa giỡn đến mấy lần như con ngốc ấy.

"Tóm lại, em bắt buộc phải tin anh. Dù người khác nói gì em cũng phải tin anh, sau này cho dù anh có làm gì đi nữa thì em cũng phải tin anh, anh chỉ cần em tin là đủ..... "

A_A Không hiểu cho lắm..... Sao anh thoắt nhiên lại nói một câu dài như vậy, mà cứ chen vào mãi cái từ "tin", chẳng nhẽ buổi sáng anh học môn Triết học?

Tuy không hiểu lắm, nhưng tôi vẫn gật đầu với anh

Thuần Hy, em sẽ tin anh! Nhất định sẽ tin! B

"Ngốc, thức ăn nguội lạnh hết rồi. Ăn nhanh đi! ỉ!"

"Vâng" tôi bắt đầu tiến công càn quét sạch sẽ các món trên bàn.

Món ăn Thuần Hy mua về rất ngon, là cực phẩm của nhân gian mà ~ nguội rồi mà vẫn ngon như thế, he he.

"O,Thuần Hy, lúc này quên không hỏi anh, anh đi mua cơm mà sao lâu quá vậy?" "O,anh gặp Tú Triết nên đứng nói chuyện một lúc."

"Tú Triết? Nghe nói anh ấy bây giờ đã tham gia nhóm kịch rồi, cảm giác lạ ghê" Tôi hào hứng hỏi.

70. Chương 106

A0A Tôi và Tú Triết giờ đây đã thành bạn thân của nhau, tình bạn của anh ấy và Thuần Hy cũng vẫn như trước kia. vốn ngỡ sau chuyện ấy, quan hệ ba người sẽ rất căng thẳng, nhưng không ngờ sinh vật tế bào đơn, tư tưởng đơn giản như Tú Triết, không chỉ hồi phục về mặt cơ thể rất nhanh, mà tốc độ hồi phục thương tổn tâm lý cũng nhanh không kém.

Bây giờ anh vẫn thường xuyên gọi điện cho tôi, kể về một số chuyện lý thú, nói lad giúp tôi điều chỉnh lại cuộc sống nặng nề của tôi với Thuần Hy. Hơn nữa, câu cửa miệng anh là "Xin hãy sinh con cho anh đi" đã biến thành "Cái tên Kim Thuần Hy kia nếu dám làm em không hạnh phúc, anh sẽ giúp em phăng teo hẳn!", đúng là chịu không nổi...AA

"ừ. Lúc này gặp cậu ấy, đang ở cùng với mấy người trong nhóm kịch, hình như rất vui.

"Vậy ư? Tốt quá rồi. He he".

"Tiễn Ni, anh vào nhà vệ sinh một lát, em cầm áo của anh đến cửa đợi anh." Anh nhắc áo lên, "xoạchtiếng phủ nguyên chiếc áo lên đầu tôi

"Oái, đáng ghét, tóc em bị anh làm rối hết đây này!". Tôi kêu lên oái oái, gỡ áo của anh ra khỏi đầu.

ồ, trong túi áo hình như có thứ gì đó cứng cứng, cái gì thế nhỉ?

Tò mò quá, xem thử. Thuần Hy liệu có giận không nhỉ? *0_0* Chắc không đâu, nhất định là thế. Tình yêu của chúng tôi trong suốt như pha lê ấy! Thuần Hy nhất định là đã lên lút chuẩn bị thứ gì đó để cho tôi một sự bất ngờ tuyệt với chẳng, đúng là càng ngày càng lãng mạn, hi hi.

"Chồng yêu ơi, để em xem trước 'bất ngờ' anh dành cho em là gì nhé. Có điều anh đừng lo, lát nữa em vẫn sẽ tỏ ra ngạc nhiên, rất kinh ngạc mà!" Tôi khê khằng nói với cái áo khoác của Thuần Hy, hí ha hí hửng sực tay vào túi mò tìm.

* AO*... Trời ạ... Cái quái gì vậy? Tôi thật sự bàng hoàng, tôi dám thề với Bồ Tát rằng sự bàng hoàng này không phải là giả vờ.

Bởi vì, bởi vì tôi đã móc ra được từ trong túi áo khoác của anh một tấm...hình khóa thân??? Không...nói chính xác hơn là có mặc quần áo, chỉ có điều là quần áo lót.= =

Trong túi Thuần Hy sao lại có loại ảnh này chứ?! Mà lại...mà lại...người trong hình sao quen thế nhỉ? Hình như đã gặp ở đâu đó rồi...Ghé sát lại nhìn, nhìn chi kỳ xem nào...Á! Không phải chứ! Sao người trong hình càng nhìn càng giống tôi thế này... Trời đất, không phải giống, mà chính xác là tôi!!!

Thuần Hy, anh ấy...??? Không đúng, nhất định là tôi hoa mắt. ** Đúng! Nhất định là hoa mắt rồi! Tôi bắt đầu dụi mắt, dụi thật mạnh, dụi thật mạnh, dụi thật mạnh...

Nhưng...nhưng tấm ảnh kia sao tôi dụi mắt mãi mà vẫn thế, nó xuất hiện rất hộm hĩnh trước mắt tôi một cách sinh động.

Đây rõ ràng là tấm ảnh chụp trộm tôi trong phòng thay quần áo trước khi vào học giờ thể dục mà!

pq...Tên khốn nào làm việc này?! Quan trọng hơn là...tại sao nó lại xuất hiện trong túi áo khoác của Thuần Hy???

Lời Phác Trần Hiền nói lúc này lại lớn vồn bên tai rất đáng ghét...

"Tớ phát hiện ra rất nhiều hình nude của các cô gái trong cặp sách của anh ta, về sau tớ mới biết, thì ra anh ta dùng chính những tấm ảnh đó để ép các cô gái phải..... phải..... với anh ta"

Đáng ghét!

Mặc dù...mặc dù lúc này Thuần Hy phủ nhận quan hệ với Phác Trần Hiền, nhưng nhưng tại sao anh lại cắt ngang khi tôi kể rằng Phác Trần Hiền đang vu khống anh? Tại sao anh lại đột ngột nói ra một uàng dài nào là phải tin tưởng ở anh gì gì ấy với tôi? Chẳng lẽ.... Chẳng lẽ.....

Ghét quá! Giết mình quá! rõ ràng lúc này đã nói là tin anh rồi mà... ><>

Quách Tiễn Ni ! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Bình tĩnh!!! ' Không phải thê, nhất định không phải thê.....

Nhưng tôi không thể bình tĩnh được, thật sự là không thể!!! Làm sao đây? Hình như từ khi quen Thuần Hy, trí tuệ của tôi càng ngày càng kém đến mức thảm thương rồi, đúng là càng lúc càng kém..... huhu

Thuần Hy..... anh ấy..... không thể nào là loại người ấy chứ? Vậy mục đích anh quen tôi..... ???

Hu hu —~, Quách Tiễn Ni, mi đang nghĩ lung tung gì thế..... huhu-..... cứ không kiềm chế được mà nghĩ linh tinh..... , làm sao đây?

"Sao em vẫn còn ở đây? Anh đứng ngoài đợi em lâu lắm rồi" Thuần Hy bước đến.

".... Thuần Hy à, trong túi áo khoác ngoài của anh..... Trong túi áo của anh sao lại có thứ này?" Tôi ôm lấy áo anh, nước mắt lưng tròng hỏi.

"Thứ này, là thứ gì?" Anh hỏi tôi với vẻ hoang mang hàng lông mày rậm đẹp nhú lại.

"Chính là..... chính là thứ này." Tôi quang tấm ảnh "xoạch" một tiếng lên bàn nhưng vẫn dùng tay che lại một phần "nội dung"

"Gì thế này" Anh đưa tay đến rút tấm ảnh ra, tôi dè nghiến lên nó không chịu buông.

Mất mặt quá, mất mặt quá!!!

Nhưng anh vẫn rút nó ra được.

"hừ, cái thứ này!"

"Gì chứ? Cái gì mà "thứ này" em phát hiện ra nó trong túi áo khoác của anh đấy."

"Trong túi áo khoác của anh? Em đùa đấy à?"

"Cái gì mà đùa? Rốt cuộc là ai đang đùa ai? Anh lấy..... lấy ảnh của em bỏ trong túi áo khoác, lại còn bảo em đùa à"

"Em nghi ngờ anh chụp trộm em, rồi mang nó theo bên người à?" Thuần Hy cười lạnh lùng.

"Em có nói thế đâu "

"Em quên lúc nãy anh đã nói với em thế nào rồi?"

"Nói gì? Em không nhớ anh đã nói gì cả!" Anh thật sự là chẳng nói gì hết, căn bản là anh không có ý giải thích mà.

"Vậy em cứ nghĩ cho kĩ đi" Anh rút phắt áo khoác tôi đang ôm trong lòng ra, rồi khoác lên vai quay lưng bỏ đi.

Nước mắt tôi chan hòa, rơi tí tách —~———

Anh giận tôi rồi sao? Chúng tôi đang cãi nhau đó ư? Tại sao? Tại sao lại như thế? Hu hu hu.....

Kim Thuần Hy! Anh thật khốn khiếp!!! Em ghét anh

Chương 104: Tin nhắn khủng bố

Cả buổi chiều tôi chẳng có tinh thần học hành gì cả, đến cả trò chơi hay nhất ở điện thoại di động cũng không thể cứu vãn tâm trạng sa sút vì bị tổn thương của tôi. Khi tiếng chuông tan học vang lên, cổ tôi cuối cùng cũng không đỡ được sức nặng của cái đầu, tôi bò mọp ra trên bàn, không nhúc nhích.

"Tiễn Ni, sao cậu mất tinh thần vậy?" Giai Liên hỏi với vẻ quan tâm.

"Hôm nay bạn ấy biết được một sự thật, nên mới đau khổ thế đấy". Phác Trần Hiền đột ngột thò cổ từ bàn trên xuống, nói chen vào.

71. Chương 107

"Sự thật?" Giai Liên tò mò hỏi.

"Cái đồ mồm thối câm miệng lại! Giai Liên, cậu đừng nghe cô ta nói nhảm!" tôi khỏ sở thể này đều do mọi điều chết tiệt mà cô ta nói ra. Nếu lúc ấy tôi đẩy cô ta ra, nhét ngay giẻ vào mồm cô ta thì đâu đến nỗi...

"Tiền Ni, sao cậu lại giận dữ như thế? Con gái mà giận dữ thì nhanh già lắm đó ~, cậu không sợ sẽ biến thành bà già xấu xí rồi Thuần Hy sẽ không thèm đếm xỉa đến cậu nữa hay sao?"

"

"Không cần cậu lo!" Dám nhắc đến Thuần Hy trước mặt tôi à?

"Ồ, thực ra Thuần Hy bỏ rơi cậu cũng là chuyện tốt, loại người như anh ta ấy à, không đáng..."

"Sao vẫn chưa câm miệng lại hả? Cái mồm thối của cậu suốt ngày nói bậy nói bạ, coi chừng ngày nào đó thối rữa ra đấy!" Tôi sắp muốn nổ tung thật rồi! Trời ơi, đất ơi, tôi và cô ta rốt cuộc khiếp trước có thù hận gì không vậy???

"Tiền Ni, Trần Hiền, hai người đang nói gì vậy? Sao giống trò chơi đồ chữ thế?" Giai Liên ngồi một bên theo dõi, không hiểu họ đang nói gì

"Hả? Giai Liên, sao cậu vẫn còn ở đây vậy? Lúc này cậu bảo là hôm nay sinh nhật bố cậu, tan học về cậu phải đi mua quà cho bố hay sao? sắp muộn rồi đấy". Phác Trần Hiền "tốt bụng" nhắc nhở Giai Liên.

"Ôi chao, tớ quên khuấy mất. Trần Hiền, cảm ơn cậu đã nhắc tớ. Tớ phải đi nhanh đây". Giai Liên nói xong, vội vàng ra khỏi lớp.

"Phác Trần Hiền, cậu đuổi Giai Liên đi là có ý định làm gì?" Tôi trừng trừng nhìn cô ta, muốn nuốt sống cho rồi.

Nhưng cái con ranh trơn tuột ấy không chút quan tâm đến ánh mắt của tôi, mà vẫn cười rất buồn nôn và nói: "Tôi có một việc rất quan trọng muốn báo cậu biết, có muốn nghe không?"

"Không!"

Nghe thấy giọng cô ta là tôi muốn chết cho rồi, cô ta thì còn có chuyện gì quan trọng được? Đi chỗ khác chơi đi! Xúy xúy! -,!A

"Ồ ~? Thế chuyện có liên quan đến Thuần Hy cậu cũng không muốn nghe à?" "Cái... cái gì? Thuần Hy???"

Đáng ghét, gọi thân mật thế là có ý gì? Cái tên "Thuần Hy" đâu phải để cho cô gọi. "Cậu biết gì về chuyện của Thuần Hy? Cậu chỉ biết nói những lời dối trá bịa đặt thôi". "Xem ra cậu đúng là rất tin tưởng anh ta nhỉ, he he".

"Tin tưởng"? Sao lại là hai chữ này? tôi không muốn nghe thấy hai chữ này, không muốn!!!

Thế nhưng, Thuần Hy tại sao lại lo lắng tôi không tin anh ta như thế? Chẳng lẽ anh thực sự có chuyện gì đó đang che giấu tôi? Chẳng lẽ cái con bé Phác Trần Hiền chết tiệt này đang nắm giữ một bí mật gì đó? Không được, không chừng đây lại là lời nói dối hoang đường nhất của cô ta! Nhưng, nhưng liên quan đến Thuần Hy... Được rồi, dù là giả hay thật...

"Chết tiệt! Rốt cuộc cậu định nói gì? Có gì thì nói toạc ra đi!"

"Thái độ của cậu thế nào vậy? Chẳng chút thành ý gì cả, tóm lại là muốn nghe hay là không đây?"

"Đương nhiên muốn nghe". Tôi cố nhịn!!!

"Vậy hãy cung kính nói rằng: Tiểu thư Phác Trần Hiền, xin cô hãy nóihe!' hê hê..." Chỉ nghe tiếng cười cũng đủ khiến người ta liên tưởng đến nụ cười của xác nữ quỷ không đầu.

Cái con bé này, phiền chết đi được! tôi chỉ muốn mặc kệ cô ta và bỏ đi, nhưng vì Thuần Hy, vì sự thật... tôi... tiếp tục nhịn!!! A__A

"Tiểu thư... Phác Trân Hiền, xin cô hãy nói tôi nghe!" -.-AA... (mồ hôi, một giọt, hai giọt... nhỏ tí tách...)

"Không được! Có phải em bé mới học nói không đó, có mấy chữ mà cũng lắp bắp, chẳng một chút thành ý gì cả. Nói lại lần nữa!"

"... Tiểu thư Phác Trân Hiền, xin cô hãy nói tôi nghe!!!" -.-AAA (mồ hôi, một giọt, hai giọt, ba giọt...)

Sự kiên nhẫn của tôi đã đạt đến giới hạn, nếu trên tay có sợi dây, tôi sẽ lao đến xiết cô ta cho chết!!!

"Lần này tạm được! Được thôi, tôi nói cho cậu biết, có điều phải chuẩn bị tâm lý đấy nhé". Phác Trân Hiền vừa nói vừa đưa điện thoại di động cho tôi xem.

"Tôi chả có thời gian xem mấy cái tin nhắn tình tứ gớm chết của cậu!"

"Cậu chỉ cần xem tin này là được". Gương mặt Phác Trân Hiền xuất hiện một vẻ ưu tư rất lạ lùng.

Tôi chỉ thấy trên màn hình di động nhỏ xinh, hiển thị mấy dòng chữ sau:

"Cảnh cáo cô! Đừng nói bậy bạ trước mặt Tiễn Ni, nếu dám hé lộ chuyện trước kia của tôi, đừng trách tôi không nể tình cũ!"

"Đây: là tin nhắn khủng bố à? Ai gửi cho cô vậy?" Đúng là ác giả ác báo, cái mồm thối của cô ta cuối cùng cũng bị báo ứng. Có điều, tại sao lại nhắc đến tôi?

Câu hỏi đó lập tức có câu trả lời, vì tôi nhìn thấy tên của người gửi, *0_0* ba chữ đó như mũi dao nhọn găm vào mắt tôi - "Kim Thuần Hy"!

"Tôi không tin! Tôi không tin! p>0"

"Tiễn Ni, tôi biết cậu không thể chấp nhận. Nhưng cậu không thể cứ lừa dối chính mình mãi được!"

"Cậu cút đi cho tôi! Tôi không muốn nghe lời quỷ quái của cậu, cũng không muốn nhìn thấy cái bộ mặt đáng ghét của cậu!" Tôi hoàn toàn không để ý đến hình tượng thực nữ của mình, quát to.

Tôi muốn điên thật rồi, cái con bé Phác Trân Hiền, cái con yêu tinh chết tiệt, những lời cô ta nói là thật hay giả? Tại sao tất cả lại giống như thật vậy? Chẳng lẽ đây là sự thật hay sao? Sự thật khiến tôi đau khổ tuyệt vọng...

"Tiễn Ni, nếu đã nhận rõ sự thật, thì đừng tiếp tục sai lầm nữa. Tôi đã mạo hiểm để nói cho cậu biết chân tướng sự việc. Là bạn của cậu, tôi không muốn cậu đau khổ, tôi càng không muốn nhìn thấy cậu bị tổn thương vì tên con trai ác độc kia..." Cô ta nắm lấy tay tôi, trưng ra vẻ mặt cứu khổ cứu nạn từ bi của Bồ Tát.

"Đủ rồi, ai là bạn của cậu! Chuyện của tôi không cần cậu lo!" Tôi hất mạnh tay cô ta ra, cô ta lui lại sau hai bước, ngẩn ngơ nhìn tôi hai giây, rồi khóc và chạy ra ngoài.

"Oái, bạn ấy lại bắt nạt Trân Hiền kia, sao bạn ấy cứ gây chuyện với học sinh mới thế nhỉ?"

"Ôi chao, người ta quan tâm đến cô ta mà cô ta lại đối xử với người ta thế đấy, sao tính tình gì mà khinh khỉnh thế!"

"Bọn họ hình như đang nói đến Thuần Hy ấy, Kim Thuần Hy rốt cuộc là bị gì nhỉ?"

Trong lớp lại vang lên tiếng xì xầm bàn tán. Đáng ghét! Cái lũ lảm chuyện này ngoài việc suốt ngày tán dóc ra chẳng còn gì làm nữa hay sao?

Đầu tôi đau đến mức muốn nồ tung. Mẹ ơi, hãy nói cho con biết, Phác Trân Hiền có nói thật không? Đây chính là sự thật hay sao? Tại sao lại như thế chứ? Tại sao Thuần Hy con thích lại là một tên khốn nạn trơ trẽn như vậy? Tại sao?!

"Sau này em bớt ở gần cô ta đi". Giọng nói lạnh lẽo của Thuần Hy vang lên sau lưng tôi.

Tại sao anh lại nói thế? Anh nhìn thấy cảnh đó rồi ư? Anh đang sợ? Anh đang sợ tôi và Phác Trân Hiền ở gần nhau? Anh đang sợ tôi sẽ biết được "chân tướng" từ Phác Trân Hiền? Anh đang sợ hãi lúng túng sao...

Mấy trăm giọng nói đang vang lên trong tôi, mấy trăm suy nghĩ hòa vào thành một khối, tế bào não của tôi bắt đầu chết đi, tôi đã không còn cách nào suy nghĩ nữa...

"Anh sợ em biết sự thật đến thế sao?" Tôi ngẩng lên, cố gắng nén nước mắt, trừng mắt nhìn anh.

"Ngốc, về rồi hãy nói". Anh càu mày, đưa tay ra kéo tôi đi.

"Kim Thuần Hy, em không chịu nổi nữa rồi!" Tôi đẩy anh ra, chạy như điên ra khỏi lớp.

Chương 105: Gặp phải đối thủ đáng sợ

Hôm qua có lẽ do hao tổn quá nhiều neuron thần kinh, nên vừa về đến nhà là tôi nằm lăn ra ngủ, sáng nay đến lớp học mới phát hiện ra điện thoại quên không sạc pin, mà pin dự phòng cũng không mang theo cục nào. A__AA Buồn bực quá đi mất, trò chơi mới tải xuống hôm qua còn chưa chơi thắng mà! Cứ rảnh rỗi là tôi lại bất giác nghĩ đến chuyện hôm qua khiến đầu đau muốn vỡ.

"Hello! Tiễn Ni, nhìn thấy anh có vui không?"

Ai vậy? Không thấy tôi đang bực mình à? Tôi nhướn đôi mắt lơ đãng của mình nhìn lên với vẻ rất-ư-miễn-cường... "Tú Triết?"

Tại sao nhìn thấy gương mặt đẹp trai rạng rỡ như ánh nắng của Tú Triết, tôi bỗng thấy muốn khóc thế này?

"Tiễn Ni, sao điện thoại của em tắt máy mãi thế? Anh gọi suốt mà không được".

"Ồ, điện thoại em hết pin rồi".

"Vậy thì được. Hôm nay Thuần Hy đến tìm anh... y da, ghét quá, đứa nào gọi đến lúc này vậy! Tiễn Ni em đợi một lát, anh nghe điện thoại".

i đã". Tú Triết vừa mới lên tiếng đã bị một tràng chuông điện thoại cắt ngang tàn nhẫn.

Thuần Hy? Cái tên này bây giờ đối với tôi như thể mòng du vậy...

Anh tìm làm gì? Bảo Tú Triết đến khuyên tôi à? Tú Triết chắc vẫn chưa biết Thuần Hy là dạng người đó đâu nhỉ, Tú Triết là người ngây thơ mà... Không được, tôi phải nhắc nhở Tú Triết...

"Xin lỗi nhé, Tiễn Ni, mấy người bên nhóm kịch lại gọi điện đến giục anh rồi, anh phải đi đây. Bye bye~!" Nói xong, giống như đập lên bánh xà phòng, anh chạy biến mất.

"Đợi..." Tú Triết đáng ghét, chưa nói xong đã chạy, lại bắt tôi chơi trò giải đố nữa chứ.

"Tiễn Ni, lúc này anh quên chưa nói, Thuần Hy hẹn em trưa nay tan học gặp nhau ở cánh rừng nhỏ, nhất định phải đến đấy". Tú Triết đứng ở cửa hét lên với tôi một câu, rồi lại biến mất không tăm tích.

Thuần Hy hẹn tôi? Tại sao lại nhờ Tú Triết chuyển lời? Mà lại hẹn ở cái nơi gần như chẳng ai đến đó, rốt cuộc anh muốn làm gì?

"Tiễn Ni, cậu muốn đi thật à?" Cái giọng nói buồn nôn chết người không đèn mạng lại vang lên rất không đúng lúc bên tai tôi.

Cái đồ yêu tinh đáng ghét thích học theo người ta này, tại sao gần đây cứ nhiệt tình với chuyện của tôi thế nhỉ? tôi không đi thì cậu vui lắm à? Thế thì tôi cứ để cậu không toại nguyện đấy!

"Tất nhiên".

"Nguy hiểm lắm..."

"Cảm ơn đã quan tâm, ban ngày ban mặt mà nguy hiểm cái gì? Quách Tiễn Ni này đâu phải kẻ nhát gan".

"Nhưng..."

"Phác Trần Hiền, chuyện này có liên quan đến cậu à? Cậu có thể dừng quấy rối tôi được không?" Tôi móc MD ra khỏi túi xách, nhét tai nghe vào tai, mở volume to hết mức.

Ghét quá, cứ ở bên cạnh với con nhỏ đó nữa chắc tôi điên mất! Lòng tôi giờ đã rối loạn rồi, như âm nhạc loạn xạ vang lên trong tai vậy.

"Ding ling ling... ding ling ling... ding ling ling..."

Cuối cùng đã vật vờ đến lúc nghỉ trưa rồi, tôi đứng dậy, hít thở thật sâu, hướng đến cánh rừng nhỏ.

Trèo qua ngọn đồi này là đến cánh rừng nhỏ rồi, buổi trưa đó chẳng có mấy ai, Thuần Hy chọn một nơi như vậy để gặp tôi... == "Nguy hiểm lắm đó..."

Giọng nói âm hồn không tan của Phác Trần Hiền bỗng xuất hiện trong đầu tôi. Xúy xúy xúy, tôi lắc đầu thật mạnh, chỉ muốn đuổi các giọng nói đáng ghét ra khỏi đầu mình.

Có gì nguy hiểm? tôi là Quách Tiễn Ni "thợ săn ác quỷ" danh tiếng lẫy lừng mà, có gì mà chưa từng trải qua đâu? Có điều, cánh rừng nhỏ kia sao giữa trưa mà vẫn âm u quá, phải đi thật ư?

Bất giác, tôi đã tiến đến đỉnh đồi rồi.

"Tiễn Ni, tôi khuyên cậu đừng nên đi thì hơn". Phác Trần Hiền? Sao cô ta lại ở đây? Tay chân nhanh nhẹn gớm nhỉ!

"Phác Trần Hiền, tôi đi hay không là chuyện của tôi, đã bảo cậu đừng chõ mũi vào. Cậu không thấy mệt à?"

"Thế à ~?" Giọng cô ta đột ngột cao lên, đồng thời lộ ra nụ cười đắc ý.

"Cậu... cậu muốn làm gì?" Tôi lạnh run từ đầu đến chân.

"He he, he he, tiểu thư Quách Tiễn Ni than yêu, sao cậu vẫn ngô nghê như trước kia thế nhỉ. Đáng lẽ cậu phải hỏi là: 'Cậu đã làm gì' mới đúng". Phác Trần Hiền cười gian ác, tôi gần như có thể thấy được hai chiếc sừng trên đầu và chiếc đuôi chĩa sau lưng cô ta.

"Cậu đã làm gì tôi?" Trời ạ, tôi lại bị cô ta sắp đặt rồi, mà lại chẳng phát giác ra chút nào.

"Cậu vẫn chưa nhận ra à? Tấm ảnh trong túi áo khoác ngoài của Thuần Hy..."

"Đó là trò quỷ cậu làm à?"

Trước mặt tôi hiện lên cảnh trong nhà ăn hôm qua, Phác Trần Hiền đã kéo chiếc ghế có áo khoác Thuần Hy đổ xuống gầm bàn. Nhất định cô ta đã bỏ tấm ảnh vào trong túi lúc đó rồi. Chết tiệt, sao lúc đó tôi không nghĩ ra. Quách Tiễn Ni ơi là Quách Tiễn Ni, mi quá ngu ngốc rồi... A

"Đừng thế, không ngờ cậu lại dễ dàng mắc bẫy như vậy".

Khó chịu quá... tôi không nên nghi ngờ Thuần Hy, tất cả là cái bẫy do con bé này o ra, mà tôi lại ngây thơ chui vào như trước kia...

"Hơn nữa, cậu xem xong mẫu tin nhắn đe dọa kia thì càng tin tưởng hơn, ha ha". cô ta cười to đắc ý, đầu tôi bỗng đau nhức kinh khủng như bị trúng lời nguyền ma quỷ.

"Mẫu tin đó cũng do cậu làm đúng không? Nhưng tại sao cô lại có được điện thoại di động của Thuần Hy?" Tôi vẫn không hiểu lắm.

"Xem ra cậu vẫn không tin anh ấy nhỉ. Thuần Hy đúng là đáng thương ~, thì ra cậu luôn yêu anh ấy như thế đấy- ha ha-. ~A.A~ Tôi báo cho cậu biết nhé, cái trò tiểu xảo này chả là gì với tôi cả, nhưng dùng nó để lừa cậu thì luôn có tác dụng. Tôi chỉ cần tìm bữa một người nào đó, dùng điện thoại anh ta gửi tin nhắn như thế đến máy tôi, sau đó thay tên anh ta đi là được, dù sao cậu cũng chẳng thèm nhìn đến số điện thoại, chỉ nhìn cái tên không thì tức muốn điên lên rồi. Từ nhỏ đến lớn cậu luôn bị sập bẫy do tôi tạo nên, cái đầu heo như thế làm sao xứng được với hoàng tử Thuần Hy của tôi chứ?" Cô ta cười điên loạn, đến mức chảy cả nước mắt ra.

Thuần Hy thật sự không sao, chỉ có tôi không tin anh, tôi đã phụ lòng anh... Thuần Hy, Thuần Hy, em... Đau khổ quá, thật sự rất đau khổ...

"Câm miệng lại cho tôi! Tôi có xứng với anh ấy hay không, không cần cậu lo!"

"He he, đương nhiên là phải lo rồi. Báo cho cậu biết Thuần Hy nhất định sẽ là của tôi, tôi chắc chắn thế! Cậu nên biết ý mà chia tay nhanh nhanh đi".

"Đáng ghét! Cái đồ yêu tinh này! ~p(>o<)q tại=" sao=" lên=" đến=" cao=" trung=" rồi=" mà=" cậu=" vẫn=" không=" chịu=" buông=" tha=" cho=" tôi,=" mà=" vẫn=" muốn=" tranh=" dành=" với=" tôi=" hả=" tôi=" không=" kiềm=" chế=" nổi=" bản=" than,=" hai=" tay=" bấu=" chặt=" lấy=" đôi=" vai=" đang=" cười=" đến=" phát=" run=" của=" cô=" ta.=" nếu=" như=" có=" thể,=" tôi=" thật=" sự=" muốn=" đẩy=" cô=" ta=" ngã=" xuống=" sườn=" đồi=" này...=" ">

Chương 106: Thuần hy gặp nạn

"Tiễn... Tiễn Ni, cậu... cậu định làm gì?" Phác Trân Hiền bỗng dừng cơn cười điên loạn, hai tay túm chặt lấy cả tay tôi, trong một phần ngàn giây vẻ mặt cô ta đã đổi thành vẻ đáng thương, đôi mắt long lanh nước mắt đang ánh lên vẻ trách móc

Hừm? Cô ta lại muốn gì đây? Tôi chưa phản ứng kịp, đã nghe thấy tiếng Thuần Hy vang lên từ nơi gần đó: "Hai người đang làm gì vậy?"

Sắc mặt Thuần Hy chưa bao giờ khó coi đến thế, anh bước đến rất nhanh từ phía cánh rừng nhỏ.

"Tiễn Ni, cậu buông tha cho tôi được không? Nể tình bạn bè bao lâu năm của chúng ta, cậu buông tha chúng tôi đi nhé. Tôi xin cậu đấy, tôi quỳ xuống xin cậu được không?"

Cô ta đang nói thứ quý quái gì vậy? Sao tôi không hiểu gì cả thế? Cái gì mà cướp với chả không? Trước đến nay chẳng phải cô ta luôn cướp đồ của tôi hay sao?

"Cậu nói gì vậy? Buông tay ra!" Tôi thử đẩy cô ta ra, tôi muốn nói sự thật cho Thuần Hy biết, tôi phải xin lỗi Thuần Hy. >0<>

"Cậu không đồng ý thì tôi sẽ không buông". Tay cô ta như thỏ

i nam châm dính chặt vào tay tôi, tôi không cách nào giằng ra được.

"Đồng ý cái gì? Tôi chẳng hiểu cậu đang nói cái gì cả! Thuần Hy! Thuần Hy..." Tôi chỉ còn nước cầu cứu anh.

Thuần Hy sa sầm mặt, càng bước đến gần hơn.

"Đừng mà..." Phác Trân Hiền bỗng kêu lên thảm thiết rồi ngã người ra phía sau, tay quơ loạn lên trong không khí.

Cô ta bị sao vậy? Sao giống như tôi đẩy cô ta ấy. Rõ ràng tôi không đẩy cô ta mà, tuy lúc nãy tôi cũng có chút cái ý nghĩ độc ác ấy, nhưng nó đã bị tôi giết ngay trong trứng nước rồi mà. *0_0* Chẳng lẽ ban nãy là do bản năng cơ thể tôi? Không thể nào...

Trời ạ, phía sau Phác Trân Hiền không có lan can bảo vệ, nếu cô ta ngã xuống... tôi thực không dám tưởng tượng nữa. Tôi sẽ không trở thành hung thủ sát nhân chứ? Trước mắt tôi bắt đầu hiện lên cảnh trên cổ tôi treo tấm bảng "tội phạm giết người" bị người ta chỉ trỏ chửi mắng.

"Tệ quá". Thuần Hy đã đến nơi vội vã đưa tay ra túm lấy Phác Trân Hiền.

Thuần Hy, anh nhất định phải túm lấy cô ta, tuy rằng cô ta đáng chết ngàn vạn lần cũng không đủ, nhưng lần này, cô ta tuyệt đối không thể chết được...

"Đừng mà!!!" Lần này đến lượt tôi hét lên hai chữ đó một cách thảm thiết.

Bởi vì tôi nhìn thấy - sau khi Thuần Hy túm được Phác Trân Hiền, anh đã ngã nhào xuống dưới cùng cô ta.

Sườn đồi này vừa cao vừa dốc như thế, Thuần Hy đã ngã xuống! Anh có chết không?

"Thuần Hy!!! Thuần Hy!!!" Tôi khóc, gào lên xuống bên dưới.

Không có tiếng nào đáp lại.

"Thuần Hy, Thuần Hy anh đang ở đâu? Anh sao rồi... Thuần Hy? Anh không thể chết như thế được! Hu hu hu..."

Tôi men theo sườn đồi chạy như điên xuống dưới...

Thuần Hy, anh nhất định không thể xảy ra chuyện gì được! Em vẫn chưa xin lỗi anh mà, nhất định anh vẫn còn đang giận em...

Tất cả đều tại em không nghe lời anh, do em không tin anh, do em quá ngu ngốc... Do em! Do em hết!

72. Chương 108

Tôi chạy như bay xuống, nước mắt chảy tràn trên mặt, theo gò má rơi xuống tí tách...

--

"Thuần Hy!" tạ ơn trời đất, cuối cùng tôi đã nhìn thấy anh rồi.

Thuần Hy nằm trên mặt đất, lặng lẽ như đang say ngủ, đầu Phác Trân Hiền gối lên một cánh tay anh trông rất ngứa mắt.

"p>o"

"Thuần Hy, Thuần Hy, anh sao rồi...?" tôi ôm đầu anh lên, không nói nổi lời nào.

Phía sau gáy Thuần Hy toàn là máu! Máu chảy theo cánh tay tôi xuống dưới, đập vào mắt tôi cùng hòn đá nhỏ nhô lên ngay dưới đầu anh lúc này. *0_0*

Thế giới của tôi phút chốc biến thành đen trắng. Trời ơi, chẳng lẽ Thuần Hy... anh ấy... lần này đã chết thật rồi? Oái, có phải Kim Thuần Hy không? Sao giống như chết rồi thế?"

"Bên cạnh hình như là Phác Trân Hiền thì phải, họ sao vậy?"

"Chắc không phải là vụ án mạng ghen tuông tình cảm tay ba đấy chứ?"

"Xúy xúy, Quách Tiễn Ni đáng sợ quá, dám đẩy cả Thuần Hy và Phác Trân Hiền từ trên kia xuống..."

Mấy tên mồm thối kia xuất hiện từ khi nào vậy, sao có mát khắp nơi như virus bệnh tật vậy?

"Mấy người nhìn cái gì mà nhìn? Còn không gọi cấp cứu đi!" Tôi dùng hết sức hét lên với

họ.

Rất nhanh... xe cấp cứu chạy đến...

Rất nhanh... chúng tôi được đưa đến bệnh viện...

Rất nhanh... Thuần Hy được đưa vào phòng cấp cứu...

Khi mấy chữ lớn "đang phẫu thuật" lóe lên, tôi đã rũ rượi dựa vào tường ngồi bệt xuống đất.

Thần thánh ơi, Bồ Tát ơi, mẹ ơi, xin mọi người, xin mọi người hãy bảo vệ cho Thuần Hy bình an vô sự!

"Thuần Hy, anh nhất định sẽ không sao, hu hu hu..."

Có lẽ mấy thế kỷ đã trôi qua, tôi đã cố gắng tới lần thứ một trăm kiềm chế không xông vào phòng phẫu thuật, cuối cùng cửa phòng đã xịch mở. Thuần Hy được quần băng kín đầu nằm yên trên giường và được đẩy ra ngoài.

"Thuần Hy, Thuần Hy..."

Không có phản ứng? Tôi phóng ngay đến ôm lấy vị bác sĩ vừa cởi khẩu trang ra...

"Bác sĩ ơi, Thuần Hy không sao chứ? Anh ấy không chết chứ? Anh ấy sẽ chết sao? Anh ấy không thể chết được, tuyệt đối không được, bác sĩ phải có nghĩa vụ không để anh ấy chết..."

"Không chết đâu". Bác sĩ nhìn tôi với vẻ kinh ngạc, có lẽ ông cảm thấy tôi nói chữ "chết" hơi b chằng?

"Chủ yếu là bị thương phần đầu, não sẽ bị chấn động nhẹ, có thể hôn mê một hai ngày, tỉnh dậy rồi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày sẽ không sao. Không nguy hiểm đến tính mạng".

"Vậy thì tốt rồi, cảm ơn bác sĩ, cảm ơn, he he".

Tôi ở trong bệnh viện để chăm sóc Thuần Hy suốt một đêm, đến sáng hôm sau mới lưu luyến chia tay Thuần Hy vẫn đang hôn mê để đi học.

Khi vác đôi mắt thâm quầng như gấu trúc vào lớp học, nhìn thấy vị trí ngồi của Phác Trần Hiền bỏ trống, đầu tôi lập tức to lên gấp đôi.

Tôi đã quên mất, hôm qua cô ta cũng được đưa vào bệnh viện. Trời ơi, chắc cô ta sẽ lợi dụng thời cơ mà lên vào phòng bệnh của Thuần Hy để làm trò bậy bạ rồi. Cái tên đó trăm phần trăm sẽ gỡ kế ly gián ra với Thuần Hy, mà cô ta lại biết làm nũng như thế, nếu Thuần Hy tin cô ta thì phải làm sao đây? p>o"

Chuyện hôm qua có lẽ khiến toàn trường sôi sục cả lên, những người xung quanh nhìn tôi bằng cặp mắt như thể tôi là nữ đại ác vậy. Trời đất, vậy sau này tôi còn sống sót ở trường Sâm Vĩnh này thế nào đây?

Như ngồi trên gai ing~... Tiết học hôm nay có vẻ còn đau khổ hơn những hôm khác...

Cuối cùng tiếng chuông tan học đã vang lên, tôi nhảy nhồm lên như được cứu mạng, chạy ào ào ra cửa như một cơn gió...

Thuần Hy, em đến đây!!!

Chương 107: Anh tin!

Vừa đẩy cửa phòng 305 của Thuần Hy, tôi đã gầm lên như một con sư tử cái đang nổi điên...

"Trời ơi ~! Phác Trần Hiền chết tiệt! Cậu đang làm gì thế hả!! p(>o<)q" tôi=" " phải=" " hét=" " lên=" " thôi=" " bắt=" " người=" " con=" " gái=" " nào=" " đến=" " thăm=" " bạn=" " trai=" " mà=" " bỗng=" " nhìn=" " thấy=" " cảnh=" " đó=" " cũng=" " sẽ=" " hét=" " lên=" " như=" " tôi=" " mà=" " không=" " chừng=" " còn=" " gào=" " lên=" " ghê=" " hơn=" " tôi=" " nữa=" " ấy=" " chứ=" " bởi=" " vì...=" " vì...=" " vì=" " cái=" " cảnh=" " khiến=" " tôi=" " phát=" " điên=" " lên=" " ấy=" " là...=" ">

Trong phòng bệnh không có ai khác, Phác Trần Hiền mặc đồ bệnh nhân, đang khom lưng xuống phủ lên người Thuần Hy vẫn đang hôn mê chưa tỉnh, thò cái cổ xấu xí ra chu môi để chủ động hôn anh. Đáng ghét!

Nếu như, nếu như tôi đến chậm một bước, chắc cô ta đã hôn rồi.

"Ra ngay!"

Tôi chồm lên, túm lấy Phác Trần Hiền như túm một con gà con, đẩy mạnh sang một bên.

"Cái đồ khốn khiếp chết tiệt, cậu muốn làm gì Thuần Hy của tôi? Rốt cuộc cậu có biết nhục không? Chuyện này mà cậu cũng làm được à..." Tôi nổi giận gầm lên với cô ta.

Không nhìn được, tôi đã kh

ng nhin được nữa! Tôi muốn quạt cho cô ta một cái bay đến sa mạc Sahara hoặc Bắc Băng Dương, Nam Cực gì gì đó quá, để không bao giờ nhìn thấy cái gương mặt hư hỏng của cô ta nữa...

"Ôi, là Quách Tiễn Ni à ~. Tôi còn đang thắc mắc sao trong bệnh viện lại có con chó đại nài ầy! Chẳng phải cậu đã chia tay với Thuần Hy rồi sao? Sao còn đến đây? Da mặt cậu cũng dày gớm nhỉ!" Phác Trần Hiền nhìn tôi với vẻ khiêu khích.

"Ai bảo chúng tôi chia tay? Chúng tôi không chia tay! Tất cả đều do cái thứ nhơ bẩn là cậu! Đều do cậu bày mưu! Cậu dám làm cả cái việc độc ác là chụp trộm ảnh tôi rồi bỏ vào túi áo Thuần Hy làm cho tôi hiểu lầm Thuần Hy. Sao cậu có thể thế được?"

"Ha ha, có trách thì trách cậu quá ngu ngốc thôi ~. Giống như 'sự thực' là hôm qua, cậu đẩy tôi xuống ấy, nhưng đã bị Thuần Hy nhìn rõ cả rồi. Ha ha ha ha".

"Cái gì mà sự thực? Đó không phải là sự thực. Tôi không hề đẩy cậu, cậu nhìn thấy Thuần Hy đến nên giả vờ ngã thì có. p(>o<)q chính=" " cậu=" " hại=" " thuần=" " hy=" " ra=" " nông=" " nổi=" " này!=" " cái=" " đồ=" " chết=" " tiệt!=" ">

"Ôi ~, cậu nhìn ra rồi à? Hay lắm ~. Tôi cứ tưởng cái đồ đầu heo như cậu sẽ không nhìn ra chứ! Đúng thế, tôi đã cố ý, tôi đã tính toán để diễn trước mặt Thuần Hy. Thế nào? Thế nào? A ha ha- cậu chưa bao giờ là đối thủ của tôi cả, từ quá khứ đến hiện tại và cả tương lai cũng thế! Chuyện hôm qua chẳng đã nói rõ lắm rồi sao? Anh ấy thà ng ra nông nổi này để cứu tôi đó! Cậu bại trận dễ dàng rồi đấy thôi? A ha ha-! Những thứ mà Phác Trân Hiền này muốn có thì tại sao lại không có được? A ha ha-! Quách Tiễn Ni, cậu biết được sự thật thì sao nào? Cậu tưởng còn ai tin cậu hả? Cậu hét to lên đi, hét cho cả thế giới này nghe, xem có ai tin cậu không?"

Phác Trân Hiền cười như điên uy hiếp tôi, từng lời khiêu khích đâm thẳng vào trái tim tôi. Trước gương mặt kهن kiệu của cô ta, lần đầu tiên tôi cảm thấy mình bất lực đến thế...

"Anh tin!"

Một giọng nói quen thuộc trầm trầm vang lên từ phía sau. Tôi và Phác Trân Hiền cũng quay lại nhìn Thuần Hy đang nằm trên giường. "Thuần... Thuần Hy... Anh tỉnh rồi!"

Nhìn thấy Thuần Hy mở đôi mắt đen nhánh phát ra thứ ánh sáng lấp lánh mê người, nghe thấy câu đầu tiên khi anh thức dậy lại là câu "Anh tin" mà hiện giờ tôi đang muốn nghe nhất, tôi xúc động đến độ đầu óc tạm dừng tư duy.

"A, Thuần Hy- anh tỉnh rồi, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi! Em vui quá, em xúc động quá."

Phác Trân Hiền chớp mắt đã biến hóa từ độc ác sang thành con cừu nhỏ đáng thương, cô ta chạy như bay đến bên giường Thuần Hy, bắt đầu tấn công anh.

Quách Tiễn Ni, sao mi lại chủ quan như vậy, sao lại quên bên cạnh còn có một nhân vật kinh dị như thế?

Tôi vừa định chồm lên kéo cái đĩa đang rình chắt lấy Thuần Hy như thỏ nam châm kia ra, thì giọng nói lạnh lùng của anh đã vang lên: "Diễn xuất của cô hay lắm, tiếc là vô hiệu với tôi".

Ý gì vậy? Chẳng lẽ Thuần Hy biết Phác Trân Hiền đang đóng kịch ư? Lời Thuần Hy từng nói bỗng chốc vang lên bên tai tôi.

"Ngốc, anh đang giúp em!"

"Tóm lại, em phải tin anh. Cho dù người khác nói gì, em cũng phải tin anh, dù là sau này anh làm gì em cũng phải tin anh; anh chỉ cần em tin..."

"Em quên lúc này anh đã nói gì với em rồi à..."

"Vậy em nghĩ lại đi".

"Sau này em bớt ở cạnh cô ta lại đi".

A_0 Lẽ nào từ đầu Thuần Hy đã biết đây là cái bẫy Phác Trân Hiền tạo ra? Chẳng lẽ từ đầu đến cuối chỉ có tôi là ngu ngơ không biết gì? Thuần Hy đã cho tôi biết bao ám hiệu, tôi lại chẳng chút phát hiện ra, mà lại còn hiểu lầm anh, nghi ngờ anh...

Quách Tiễn Ni, mí đừng là đồ đại ngốc, siêu ngốc, siêu ngu! Không, mi còn ngốc, còn ngu, còn khờ hơn gấp ngàn lần gấp vạn lần nữa!!! Mi hoàn toàn là một đứa siêu cấp ngu ngốc, khờ dại, ngu đần!!!

"Anh đang nói gì thế? Thuần Hy..." Giọng nói ảo lả của Phác Trân Hiền ngọt đến phát ngấy.

Tỉnh táo! Quách Tiễn Ni, kẻ địch vẫn chưa lùi bước, không thể chủ quan được!

"Đừng gọi tôi là Thuần Hy, tên đó không cho cô gọi được".

Thuần Hy, nói hay lắm, em ủng hộ anh. He he.

"Được thôi, được thôi, Thuần Hy... anh không cho em gọi thì em không gọi nữa, he he, he he..." Phác Trân Hiền vừa nói bằng giọng chầy nhót của cô ta, vừa lén lút dùng tay ve vuốt cánh tay Thuần Hy.

"Buông ra..." p>0"

"Buông ra!" Điều khiến tôi vui sướng là, Thuần Hy cũng sắc giọng nói cùng một câu với tôi, đồng thời hất tay cô ta với vẻ chán ghét.

"Tiễn Ni, phiền em lấy chiếc khăn đằng kia cho anh".

"Hả? Ồ, vâng".

Tôi đưa khăn cho Thuần Hy với tốc độ nhanh nhất. Thuần Hy đón lấy chiếc khăn, cầu mày lau mạnh lên chỗ mà lúc nãy Phác Trân Hiền chạm vào, thấy vậy lòng tôi như nở hoa.

"Con gái phải biết giữ mình, đừng có động một tí là chủ động kéo tay con trai!"

Thuần Hy đang dạy dỗ cô ta, he he, cuối cùng anh đi báo oán giùm tôi rồi. Có điều, sau câu này nghe quen quá vậy?

Phác Trân Hiền tức đến độ mặt tái xanh cố gắng nín kìm: "A, Thuần Hy... anh giận rồi sao? Vì những lời lúc nãy em nói với Tiễn Ni ư? He he, đó là do em chọc Tiễn Ni thôi, em thường đùa với bạn ấy mà, anh đừng tưởng thật nhé. Em và Tiễn Ni từ nhỏ đã là chị em tốt, em thích trêu đùa bạn ấy nhất mà, vì đáng về bạn ấy tức giận rất đáng yêu, hehe..."

Phác Trân Hiền đúng là một diễn viên thiên tài!! Nói dối cũng chẳng hề ấp úng tí nào.

Không, không thể là "lệnh tiễn khách", cô ta có là "khách" đâu! Chúng tôi chưa bao giờ mời cô ta đến, tự cô ta vác mặt mo chạy đến đây ấy chứ, vả lại, cô ta còn có ý đồ... lợi dụng sở soạn Thuần Hy của tôi, tuy kết quả chưa đâu vào đâu, nhưng từ những hành vi bỉ ổi của cô ta, có thể nói cô ta chính là một con chó ghê! Á, xin lỗi, các em chó đáng thương, không phải chị cố ý hạ thấp các em đâu!

"Thuần Hy... anh đừng đuổi em đi mà, như thế khiến em đau lòng lắm đó. Thực ra, hôm nay em đặc biệt đến đây để cảm ơn anh, cảm ơn anh hôm qua đã cứu em..."

Giọng Phác Trân Hiền càng lúc càng mềm, càng mức càng nhão, cuối cùng biến thành giọng "be be" của cừu nhỏ, khiến tôi muốn nôn oe hết ra ngoài.

Thuần Hy có vẻ cũng rất bức bối, sức khỏe anh bây giờ còn yếu hơn tôi, có lẽ không thể cố được bao lâu nữa. Nếu không đuổi con bé Phác Trân Hiền kinh tởm này ra ngay, tôi và Thuần Hy chắc chắn sẽ nôn oe ra ngay trước mặt nó mất, lúc ấy hình tượng của tôi và anh sẽ đi tong mất.

Quách Tiễn Ni này đương nhiên không thể để cho việc đó xảy ra. Tôi quyết tâm túm lấy Phác Trân Hiền lôi ra ngoài. Nhưng cô ta lại bám chặt lấy thành giường, quyết không chịu buông tay.

"Đồ yêu tinh đáng ghét, cái bộ mặt xấu xa của cậu đã phơi bày dưới ánh mặt trời rồi, cậu có liều mạng chống cự cũng vô ích!"

"Tiễn Ni, cậu làm gì thế? Sao mà nói năng ác độc vậy, khủng khiếp quá. Tớ chỉ đùa với cậu tí cho vui thôi mà, cậu đừng giận dữ như thế chứ? Chúng ta là chị em tốt của nhau mà".

Phác Trân Hiền vừa cười hí hí nói với tôi, vừa véo tôi một cái ở chỗ Thuần Hy không nhìn thấy được.

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Thuần Hy, cơ thể cô ta run rẩy bầy theo phản xạ, nhưng miệng thì vẫn cọt nhả: "Thuần hy,... anh làm ơn đừng đuổi em đi được không, làm ơn mà... Thực ra, thực ra em vẫn chưa dám nói cho anh biết - em thích anh, lần đầu nhìn thấy anh,

em đã thích anh rồi, thật lòng em rất thích anh... Có lẽ cách bộc lộ tình cảm của em không đúng, em đã làm những việc sai trái, nhưng hoàn toàn là do em thích anh, em thích anh!!!"

Đồ con gái đáng sợ!!! Phác Trân Hiền kinh tởm, nói mãi nói mãi rồi còn nặn ra vài giọt nước mắt cá sấu nữa!!! Diễn xuất của cô ta hay như thế, sao không phát triển tài năng trong giới showbiz nhỉ? Tôi muốn chết quá...

"Tôi đã nói rồi: Con gái phải biết giữ mình".

"Thuần Hy... anh không tin lời em nói sao? Em thật sự thích anh mà! Tại sao anh không chịu tin em? Chẳng lẽ em thích anh là sai ư? Em phải làm sao để anh tin em đây? Em có thể chứng minh cho anh biết, chứng minh là em thật sự rất thích anh!"

Thật sự tôi không thể không phục diễn xuất của Phác Trân Hiền, tôi sắp bị cô ta làm cho cảm động rồi.
p(>o<)q đáng="” sợ,="” đáng="” sợ,="” đáng="” sợ!!!="”>

”Cô đã nói xong chưa? Mời ra ngoài! Phiên cô đóng cửa lại hộ tôi!”

”Thuần Hy... anh vẫn không tin em?! Vậy em chết là xong, em sẽ nhảy lầu để chứng minh tình yêu thật sự em dành cho anh!” Nước trong đôi mắt cô ta lấp lánh.

Xúy, cái gì mà ”tình yêu thật sự”? Thế mà cô ta cũng nói ra được, đúng là mặt dày đã đạt đến cảnh giới cao nhất. Nếu cô ta mà chết thật thì hay quá!

Hả? Không thể nào, cô ta chạy đến cửa sổ gần giường Thuần Hy thật, mà lại còn ngồi lên rồi. Chắc cô ta không đến nỗi nhảy lầu thật để chứng tỏ tình yêu với Thuần Hy đấy chứ? Tình cảm cô ta dành cho Thuần Hy sâu sắc đến thế sao? cô ta định làm thật à? Cậu hỏi trong đầu càng lúc càng lớn...

CHƯƠNG 108: LÊN TRANG NHẤT TIN TỨC LÁ CẢI

Cô nhảy

Thuần Hy sao lại nói những lời đó? Lỡ cô ta bị chọc tức rồi nhảy thật thì sao? Cô ta đáng ghét thật đấy, nhưng chúng ta cũng không đến nỗi mất mở trường nhìn cô ta chết mà.

”Phác Trân Hiền! Cậu đừng có làm vậy đó! Nhảy lầu không vui tí nào đâu, chết cũng không đẹp chút nào cả, cậu đừng thử. Huống hồ ở đây mới là lầu ba, nhảy xuống nhiều nhất cũng chỉ gãy chân thôi, không thể chết được...”

Tôi đang nói cái gì vậy trời, câu trước câu sau đánh nhau ầm ầm, nghe có vẻ chang giống đang khuyên người khác gì cả, ngược lại còn giống đang nhắc nhở phương đối cách chết khác kích thích hơn.

”A ha ha, a ha ha, Quách Tiễn Ni, chẳng phải cậu nói cậu thích Thuần Hy à? Cậu cũng đến đây, ngồi lên trên cửa sổ này! Chúng ta cùng nhảy xuống,

thế nào? ~A0A~ A ha ha, cậu không dám chứ gì! Cậu là đồ giả dối, cậu vốn chẳng thích Thuần Hy gì cả! Thuần Hy, anh đã nhìn ra chưa, em mới là người thích anh thật lòng, ha ha ha ha ha ha!!!”

Chu choai! Ai không dám!!! Phác Trân Hiền đáng ghét, mắt công tôi lúc này còn thương xót cô, tôi đúng là đồ mất mù! Hừ, sao thua cậu được, tình cảm tốt dành cho Thuần Hy hơn cậu gấp trăm ngàn lần, không mà là một vạn lần, vạn vạn lần! Ai sợ ai chứ!

Tôi tức giận hùng hục đến đó, cũng trèo lên cửa sổ, cũng may cửa đủ rộng, đủ cho hai người ngồi. Tôi cúi đầu nhìn xuống dưới, ôi đúng là đáng sợ quá, đầu óc tôi bắt đầu choáng váng, tim bắt đầu hoảng loạn...

p>0“”

Hai tay tôi bấu chặt bệ cửa sổ, cố gắng làm ra vẻ dũng cảm, trường mắt nhìn Phác Trân Hiền.

”Quách Tiễn Ni, em còn làm loạn nữa hả, xuống ngay cho anh!” Thuần Hy ngồi dậy quát lên.

”Thuần Hy, anh đừng động đây, vết thương chưa lành mà!” Tôi buông tay, quay người lại định đỡ lấy Thuần Hy lúc này đã bước xuống giường, đang lảo đảo tiến lại, nhưng khi tay tôi vừa chạm vào đầu ngón tay anh, phía sau lưng đã cảm thấy có một lực đẩy...

”... TiễnNi!!!”

Trong cơn hoảng loạn hình như tôi nghe thấy giọng nói thuộc tính ”kim” đang run rẩy... còn lẫn cả tiếng cười điên loạn của Phác Trân Hiền... Cơ thể tôi đang rơi xuống cực nhanh.! Xin lỗi. Thuần Hy, do em không nghe lời anh... A_T

Lạ quá, phía sau hình như có thứ gì đó cũng đang bay theo tôi—, không biết là gì...

73. Chương 109

Trời? Đây là thiên đường ư? Màu trắng! Màu trắng! Màu trắng! Sao toàn bộ đều là màu trắng cả vậy? Thiên đường có màu trắng ư? Hình như chưa có ai nói cho tôi điều này thì phải. ừ, vì chưa có ai đến được thiên đường thật sự, nên chang ai rõ cả...

Oi? Tivi? Trên thiên đường cũng có Tivi à? Hình như cũng chẳng có gì khác biệt với trần gian nhỉ...

Không đúng, chắc là phải có sự khác biệt, chỉ có điều không nằm ở vẻ ngoài thôi? Bật lên xem xem, bật lên xem là biết ngay chứ gì, he he. Tôi hí hửng bò dậy khỏi giường bật tivi lên.

"Xin chào các bạn xem truyền hình cả nước, sau đây chúng tôi sẽ tường thuật mười tin tức lớn nhất trong tuần, đứng đầu là tin:

Tình yêu sinh tử màu xanh cảm động đất trời ~ Kim đồng ngọc nữ vì tình yêu đã cùng nhau nhảy lầu. Nội dung cụ thể như sau:

Chạng vạng ngày hôm qua, vào lúc mọi người đang quây quần ăn bữa tối ấm cúng với nhau, trong phòng bệnh 305 của bệnh viện Ái Nhân ~ bệnh viện lớn nhất thành phố ta ~ lại diễn ra một vở kịch tình cảm vô cùng đặc sắc.

Nữ chính vì bị kẻ thứ ba xinh đẹp nham hiểm khiêu khích, nên đã hiểu nhầm nghiêm trọng nam chính, suýt nữa hai người đã chia tay nhau. Kẻ thứ ba sau khi bị vạch trần bộ mặt thật đã tương kê tự kê, giả vờ nhảy lầu đe dọa nữ chính, bảo rằng ai dám nhảy xuống sẽ chứng minh tình cảm của mình với nam chính. Nữ chính không suy nghĩ gì nhiều, nhận lời khiêu chiến này, sẵn sàng dùng sinh mạng để đánh cược với sự chân thành của tình yêu. Ngờ đâu, kẻ thứ ba nham hiểm đã nhân cơ hội đẩy nữ chính xuống dưới, nam chính vẫn còn mặc quân áo bệnh nhân, đâu còn quân băng, thầy thê đã gào tên nữ chính trong tuyệt vọng và cũng bay ra ngoài theo cô. Cơ thể tươi trẻ tràn đầy sức sống của họ đã vẽ nên một đường cong mỹ lệ bị trắng, rồi cả hai người rơi xuống thẳm cỏ phía dưới như đôi thiên sứ đang say ngủ.

Chuyện khiến mọi người chấn động hơn cả là, nam chính trong giây phút cuối trước khi rơi xuống đất, trong lòng vẫn không thể nào quên được nữ chính, lo sợ cô sẽ bị ngã tan xương nát thịt chết không toàn thây, bèn cố gắng để mình rơi xuống trước bạn gái, và đã trở thành một tấm nệm an toàn cho cô gái mình yêu thương, do đó đã bị thương ở phần đầu rất nghiêm trọng. Tìm hiểu thêm thì nữ chính chỉ bị thương nhẹ, đến nay đã hoàn toàn bình phục. còn nam chính đang bị thương phần đầu vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, vẫn đang được điều trị, bệnh tình càng nguy hiểm hơn, đã được đưa vào phòng cấp cứu ngay lúc đó.

Một điểm đáng chú ý hơn cả là, nam nữ chính đều có tướng mạo và khí chất vô cùng xuất chúng, nam chính được ví như Won Bin và Song Seung Hoon, nữ chính được ví như cô nàng ngổ ngáo Jeon Ji Hyun. Theo những lời dự báo đáng tin cậy, thì cặp kim đồng ngọc nữ này sẽ trở thành ngôi sao, khiến toàn thế giới không thể kháng cự lại sự hấp dẫn của tràophim Hàn quốc...

Bản tin này đến đây là kết thúc, tiếp theo tin mới nhất sẽ là... "

Thì ra tôi không lên thiên

đường, thì ra tôi vẫn còn chưa chết, thì ra tôi vẫn ở bệnh viện Ái Nhân, thì ra sau khi tôi nhảy lầu, thứ đã bay theo tôi chính là Thuần Hy, thì ra tình yêu Thuần Hy dành cho tôi lại sâu sắc đến thế, sâu đến độ không màng sinh tử mà cùng rơi xuống với tôi...

"Thuần Hy, tình yêu anh dành cho em nhiều đến đâu?"

"Trả lời em đi

Tình yêu của anh rốt cuộc là bao nhiêu nào?"

"Chắc to bằng nắm đấm này"

"Cái gì? Kim Thuần Hy, anh muốn chết à?"

"Ngốc, đừng nhúc nhích! Em không biết tìm người chỉ to bằng nắm đấm thôi hay sao?"

Thuần Hy... Thuần Hy... Thuần Hy em đến tìm anh đây, đợi em nhé, nhất định phải đợi em đó...

Tôi bắt đầu chạy ra khỏi phòng bệnh như kẻ điên...

Chương 109: Người thực vật

Tôi đã tìm thấy phòng bệnh của Thuần Hy sau khi hỏi thăm các cô y tá.

Đẩy cửa phòng vào, tôi nhìn thấy bác gái đang ngồi bên giường với vẻ tiêu tụy mệt mỏi như đã già thêm mấy tuổi, sau đó mới là Thuần Hy đang hôn mê bất tỉnh.

"Bác gái..."

"Tiễn Ni, con tỉnh rồi, con thấy khỏe chưa?"

"Vâng. Bác gái, Thuần Hy, anh ấy thế nào rồi? Anh ấy sẽ không... không chết chứ?"

Bác gái, sao bác không trách mắng con, do con hư hỏng, do con hại anh ấy.

Ông trời ơi, Thượng đế, Bồ tát, Chúa ơi, xin hãy tha thứ cho con. Con là người không mong Thuần Hy chết đi hơn bất kỳ ai. Nhưng mà...

Nhưng trong tiểu thuyết và phim chẳng phải nội dung đều thế hay sao? Lần nào nam chính và nữ chính vất vả lắm mới tìm lại được tình cảm của mình, thì lúc nào người ta cũng tàn nhẫn sắp xếp ột trong hai người gặp nạn...

"Đừng lo, Tiễn Ni. Thuần Hy không chết đâu, Tiễn Ni vẫn ở đây đợi nó, làm sao nó nhẫn tâm không quay lại được? Nhưng, nhưng không biết khi nào nó mới tỉnh lại, bác sỹ nói phần đầu nó bị thương rất nặng, có thể... có thể sẽ trở thành người thực vật cũng chưa biết chừng..."

Người thực vật???

Trời ơi... ——

Tất cả là tại tôi, tại tôi, tất cả đều do tôi mà ra... hu hu hu ... Tại sao người phải trở thành người thực vật không phải là tôi chứ?

"Thuần Hy, anh ấy... thật sự sẽ biến thành người thực vật ư?"

"Thuần Hy, Thuần Hy, anh nhất định phải tỉnh lại, anh đừng dọa em có được không? Đừng đùa với em mà, anh nhé! Em sẽ bị anh dọa cho chết mất... thật đấy... Thuần Hy... hu hu hu..."

"Thuần Hy, anh mau tỉnh lại đi, mau lên! hu hu hu ...Thuần Hy... A__A Em ra lệnh cho anh phải tỉnh lại! Ngay bây giờ, tỉnh lại ngay bây giờ, tỉnh lại ngay bây giờ! Nhanh lên! hu hu hu ... Tỉnh lại đi anh..."

"Hu hu hu hu ... Thuần Hy... Thuần Hy... Hu hu hu hu ... Kim Thuần Hy... Hu hu hu hu..."

"Tỉnh lại đi... em ra lệnh cho anh, không, em cầu xin anh, xin anh hãy tỉnh lại đi... Hu hu hu hu ..."

"Hu hu hu hu ... Thuần Hy, anh đừng biến thành người thực vật nhé, đừng bao giờ... Nếu anh biến thành người thực vật thì em phải làm sao đây? Hu hu hu hu ... Chắc chắn là em sẽ không sống nổi... Nếu anh biến thành người thực vật thì em sẽ... em sẽ biến mình thành người thực vật luôn cho anh xem..."

"Không... em không muốn trở thành người thực vật, em không muốn mọi người phải liên lụy... em sẽ giết anh trước, sau đó em sẽ tự sát..." A__T

"Đúng... em sẽ giết anh trước, giết anh rồi sau đó em cũng tự sát luôn... hehe..."

"Thuần Hy, chúng ta cùng lên thiên đường nhé... cùng lên thiên đường đi... hehe... như thế... sẽ không phải rời xa nhau nữa... mãi mãi... mãi mãi..."

"Anh sẽ tỉnh lại đúng không? Nhất định sẽ tỉnh lại! Bác gái nói đúng, em vẫn chờ anh ở đây, sao anh nhẫn tâm bỏ đi đượcnh sẽ không bỏ đi vô trách nhiệm đâu, đúng không? Không đâu, nhất định là không... Anh không phải là người vô trách nhiệm đúng không? Đúng không... Thuần Hy..."

Trên thế giới này, đối với tôi, hình như chỉ còn lại một việc, đó chính là...

Ồ bên Thuần Hy, tức trực bên Thuần Hy, chờ đợi Thuần Hy, đến khi anh tỉnh lại, đến khi anh mở mắt ra, đến khi anh gọi lại tên tôi...

Không, Tôi sẽ không rời xa anh đâu, cho dù anh tỉnh lại, tôi cũng sẽ không bao giờ xa rời anh nữa...

Anh sẽ tỉnh lại! Nhất định là thế!! Chắc chắn!!! Nhất định!!!! p()q

Anh chỉ đang ngủ, chỉ đang nghỉ ngơi thôi mà, anh quá mệt mà... Làm thiên tài quá lâu rồi, nên cần phải nghỉ ngơi..!

Thế nên không sao cả, Thuần Hy, em biết anh rất mệt, nên em cho phép anh nghỉ ngơi lâu hơn một chút, nhưng chỉ có thể lâu hơn một tí tí thôi, khi nào khỏe rồi anh phải tỉnh lại ngay cho em! Em đang đợi anh đó, đang đợi anh, đợi anh...

A_T ... Ngày thứ 7 rồi, Thuần Hy của tôi đang ngủ...

A_T ... Ngày thứ 8 rồi, Thuần Hy của tôi vẫn đang say ngủ...

A_T ... Ngày thứ 9 rồi, Thuần Hy của tôi cứ ngủ mãi...

A_T ... Ngày thứ 10 rồi, Thuần Hy của tôi vẫn cứ ngủ say...

A_T ... Ngày thứ 11 rồi, Thuần Hy của tôi chưa tỉnh lại...

A_T ... Ngày thứ 12 rồi, Thuần Hy của tôi vẫn chưa tỉnh...

A_T ... Ngày thứ 13 rồi, Thuần Hy của tôi mãi vẫn chưa tỉnh...

A_T ... Ngày thứ 14 rồi, Thuần Hy của tôi vẫn mê man...

A_T ... Ngày thứ 15 rồi, Thuần Hy của tôi bắt đầu học cách nằm ườn ra giường... A_T ... Ngày thứ 16 rồi, Thuần Hy của tôi thật sự đã lười quá rồi... A_T T_T... Ngày thứ 17 rồi, hôm nay đã là ngày thứ 17...

74. Chương 110

Con sâu lười! Dậy mau!

"Thuần Hy, Thuần Hy, anh dậy đi! Dậy đi chứ!" "Con sâu lười! Mau dậy đi!"

"Có nghe thấy không? Thuần Hy là đồ lười! Con sâu lười! Còn không dậy mau là em phết vào mông anh đó! Em không phải đang dọa anh đâu! Em nói thật đó! Em đánh anh thật mà..."

"Con sâu lười! Nghe thấy không? Rốt cuộc anh có nghe thấy không? Thuần Hy là đồ lười! Kim Thuần Hy là con sâu lười!!! —p(>o<)q>

"Kim Thuần Hy! Kim! Thuần! Hy! Anh đứng dậy cho em! Đứng dậy! Dậy mau... dậy mau đi chứ..."

"Dậy đi... tại sao anh vẫn chưa dậy hả? Tại sao? Tại saooooo? Hu hu hu..."

"Kim Thuần Hy... Anh trở nên lười biếng như thế từ lúc nào vậy? Anh vẫn chưa ngủ đủ hay sao? Em đã cho phép anh ngủ lâu thế rồi, lâu đến độ đã đạt đến cực hạn nhẫn nại rồi... Anh mà còn không dậy nữa, thì em... hu hu hu hu..."

"Kim Thuần Hy... Thuần Hy... Tại sao anh phải ngủ lâu thế? Hu hu hu hu hu hu... Tại sao lại ngủ lâu vậy chứ?? Tại sao?? Rốt cuộc là vì sao???

"Hu hu hu... hu hu hu hu... hu hu hu hu... hu hu hu hu... hu hu hu hu h

u hu hu

hu..... "

Tôi sắp suy sụp rồi, thật sự là sắp sụp đổ rồi...

Tôi gào khóc lớn tiếng "oa oa oa", hình như đó là bài tập mỗi ngày tôi đều phải làm vậy.

mấy ngày của tôi chỉ để đổi lấy một gương mặt bị sưng vù, một quầng thâm mắt như gấu trúc, và một cơ thể gầy trơ xương, nhưng Quách Tiễn Ni tôi không bao giờ có sự miễn cưỡng trong ấy, tôi có thể thề với trời rằng vì Thuần Hy mà tôi có thể trả giá bằng tất cả những thứ tốt đẹp nhất của mình, nhưng... nhưng... trời xanh ơi, đất rộng ơi, hãy để Thuần Hy tỉnh dậy có được không? Tất cả bất hạnh và đau khổ hãy cứ để mình con gánh chịu là được rồi, con cầu xin Người đó, đừng hành hạ Thuần Hy của con nữa, đừng,

Sự mong mỏi, chờ đợi mấy hôm liền khiến thân xác lẫn trái tim tôi đều mệt mỏi. Tôi chờ đợi nhìn Thuần Hy của tôi vẫn đắm chìm trong giấc ngủ. Trong giấc ngủ anh vẫn đẹp trai vô cùng, gương mặt thanh tú. Thượng đế vẫn đùa cợt tôi, bắt chàng trai có gương mặt thiên sứ phải trở thành người thực vật.

Thuần Hy, có phải anh đã không còn quan tâm đến em nữa? Không phải thế, Thuần Hy nhất định là có nghe thấy tiếng tôi nói. A__T Thuần Hy của em sắp tỉnh lại rồi, có phải không? Có - phải - không? Nhất định là thế!!!

Kim Thuần Hy, anh mau tỉnh lại đi! Anh nhất định phải tỉnh lại thật nhanh, sau này em sẽ không chọc anh tức điên nữa, em sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời anh, chỉ cần anh tỉnh lại...

Chỉ cần anh tỉnh lại, chỉ cần anh tỉnh lại, Thuần Hy thân yêu, em chỉ cần anh tỉnh lại, chỉ cần anh tỉnh, sau này em sẽ nghe theo anh tất cả, chỉ cần anh tỉnh lại, em chỉ dám có yêu cầu nhỏ bé vậy thôi, hãy đáp ứng nhé, được không, nhất định!

Kim Thuần Hy, em, Quách Tiễn Ni, chân thành thỉnh cầu anh, tỉnh lại đi! Tỉnh lại đi! *A* Em cầu xin anh! Thuần Hy, câu này em đã nói với anh ngàn vạn lần rồi, anh nhất định phải nghe thấy! Nhất định!!

Anh không thể phớt lờ lời em nói, nếu không, em sẽ đau lòng lắm, thật đó, không lừa anh đâu! hu hu hu hu...

Hu hu hu... hu hu hu hu... hu hu hu hu hu ... hu hu hu hu hu hu ... oa oa...

Tôi khóc đến độ trời đất tối sầm, đến độ chết đi sống lại, đến độ nhật nguyệt mất đi ánh sáng, đến độ bệnh viện Ái Nhân cũng đang run rẩy... đến mức... không biết tôi đã ngủ thiếp đi hay là choáng váng ngất đi rồi... A__A

Oi? Đây là đâu thế? Có hoa, có cỏ, có cây, có núi, lại còn có một ngôi nhà bằng gỗ màu xanh da trời nữa-, Woa~!

Đây là đồng cỏ thiên đường! Không sai, chính là đồng cỏ thiên đường!

Yeah~! Yeah~! Yeah~! Tuyệt vời~! Qua tuyệt vời~!!!

"Ngốc!"

Hả-? Ai đang nói vậy? Đang bảo tôi à? Cái tên chết tiệt nào đang gọi tôi ngốc vậy? Đặc quyền này chỉ có mỗi Thuần Hy có thôi! Chỉ mình anh được phép

Đáng ghét! Nhất định phải tìm cho ra cái tên thích bắt chước người khác này mới được! Phải tìm cho ra! Không ai được phép học Thuần Hy, không ai được phép!

"A O Thuần... Thuần Hy. .&i*# ^!;jB^B^"

Người đang nằm nghiêng và khắc tên tôi và tên Thuần Hy trên tảng đá tình yêu, dùng một bàn tay giữ lấy mặt đá dùng ánh mắt lạnh lùng mang thuộc tính "kim" vô tiền khoáng hậu để bao vây lấy tôi, không phải là bạn trai Kim Thuần Hy khiến tôi ngày nhớ đêm mong thì còn là ai nữa?

"Ngốc!"

Ghét quá! Sao cứ gọi tôi là ngốc vậy! Gọi một lần là đủ rồi! Anh muốn vợ anh là đồ ngốc hay sao?

"Ngốc!"

Ai cha-, gọi mãi vậy trời? Ghét ghét! Đúng là ghét quá đi mất! *=.=* 0~! Em biết rồi! Chắc là anh đang giận em đúng không? Vì đây là lần đầu tiên anh gọi em là ngốc mà em lại không nghe ra, hơn nữa lần này cũng không phải là lần xuất hiện đầu tiên gây kinh ngạc ọi người của anh. Trong công viên Giấc mơ cũng đã xảy ra rồi.

Xin lỗi, xin lỗi mà—, sao em lại không nghĩ tới anh được chỉ là không chắc chắn thôi mà-, thật sự chỉ là không dám chắc chắn thôi!

Một thiên tài hoàn mỹ như anh xuất hiện trong cuộc đời em, vốn đã giống một câu chuyện cổ tích tuyệt đẹp rồi, ~*A-A*~ Bởi vì quá trân trọng, quá xem trọng, cho nên mới..., he he...

”Ngốc!”

Ghét quá! Ghét quá! Ghét quá! Em đã xin lỗi anh rồi mà anh cứ gọi mãi vậy? Thật là...

Ngốc!”

Ôi trời đất ơi—! Kim Thuần Hy chết tiệt! Anh gọi lại tiếng nữa thử xem Ỉ Anh mà goi Ỉ nữa thì em giận đấy, em mà giận thì vô cùng đáng sợ, em sẽ phét vào mông anh cho biết, em phét vào mông anh thật đấy! Thật mà...

Ha ha! Không dám gọi nữa chứ gì? Xem ra anh cũng ngoan quá nhỉ”Ngốc!”

”Kim Thuần Hy - anh!!! —~p(>o<)q>

Tôi nhảy vọt lên. Thì ra vừa rồi chỉ là một giấc mơ không có thực, Thuần Hy của tôi vẫn đang...

”A_0 Thuần Hy, anh... anh tỉnh rồi...”

Lần trước bị dạy ột bài học nhớ đời rồi, thế mà lần này tôi còn nhảy chồm lên, ôm chầm lấy anh thật chặt.

Thuần Hy của tôi cuối cùng đã tỉnh, anh tỉnh rồi, Thượng đế đã nghe thấy lời kêu gọi ngàn vạn lần của tôi, Người đã trả Thuần Hy lại cho tôi, trả lại cho tôi rồi...!!

”Cảm ơn Thượng đế! Cảm ơn! Hu hu hu hu hu...”

”Tuyệt vời quá, quá tuyệt vời, tuyệt quá, tuyệt quá, tốt quá, tốt quá, tốt quá rồi... hu hu hu hu...”

><~~>

Thuần Hy của em, Thuần Hy sâu lười của em, Thuần Hy mà em thích nhất, yêu nhất, ngủ say sưa đến tận ngày thứ 17 mới quyết định dậy cơ đấy!

”Thuần Hy của em, anh ngoan thật đó, anh nghe thấy em nói nên mới tỉnh lại, đúng không?”

”Sau này em nhất định sẽ ngoan ngoãn, he he, he he...”

”Thuần Hy, Em vui quá, vui quá, thật sự rất vui, ~A0A~” (tôi vừa khóc vừa cười...)

”Thuần Hy...”

75. Chương 111

” ____ Em là đồ ngốc”

”Thuần Hy, xin lỗi, em là con ngốc, đều do em hại anh...”

”Em không phải xin lỗi, anh chỉ cần em tin anh là đủ rồi, cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa...”

”Dù anh không nhấn mạnh thì em cũng sẽ tin tưởng anh tuyệt đối! chúng ta sẽ tin tưởng lẫn nhau nhé, cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa...”

“Ừ!”

Cảm ơn em, Tiễn Ni!

Thuần Hy tỉnh dậy, mấy hôm sau được ra viện. Hôm ấy, Tú Triết cũng đến giúp.

”Thuần Hy, không được nhìn thấy tư thế tuyệt đẹp khi cậu nhảy lầu đúng là tiếc quá.” Vừa gặp nhau, Tú Triết đã trưng ra vẻ mặt vô-cùng-tiếc-nuối.

"Có điều, khả năng hồi phục sức khỏe của cậu cũng ghê thật! Y như gián vậy, ha ha." Tú Triết lại đắm vào vai Thuần Hy như đắm vào mặt trống.

"Cậu cũng có kém đâu." Thuần Hy vẫn vẻ mặt lạnh lùng, nhưng từ câu nói chòng ghẹo lại Tú Triết của anh, có thể thấy tâm trạng anh đang rất tốt.

Cuối cùng tôi đã tìm ra một điểm tương đồng ở hai người tính cách hoàn toàn khác nhau này - đó là họ đều có khả năng phục hồi như gián.

Ngày thứ hai sau khi Thuần Hy ra viện, tôi cùng Thuần Hy đi học một cách thoải mái.

Tôi phát hiện ra ánh mắt bao vây chúng tôi từ phía đều là những ánh mắt sùng bái. Những lời đồn bịa đặt về tôi đã từng sôi sục thời gian trước cũng biến mất một cách lạ lùng, không còn ngửi ra mùi thối nữa.

Quả nhiên tôi không đoán sai, tất cả việc này thật ra đều do Phác Trân Hiền làm ra! Có điều, sau khi cái bộ mặt cừ non ngây thơ đáng thương của cô ta bị tôi và Thuần Hy lột ra, tất cả mọi người nhìn cô ta như nhìn một thứ bệnh đáng sợ, ai nấy đều tự động dạt ra không dám đến gần.

Ha ha ha ha ha! Sảng khoái quá đi mất!

Tôi bắt đầu thích đi học rồi! Bây giờ thậm chí cả gương mặt bánh bao đầy nếp nhăn của bà giáo kia tôi cũng thấy đáng yêu.

Yeah~! Tuyệt quá!

Một điểm rất tuyệt khác nữa là - trải qua sự kiện này, tôi và Thuần Hy đã dọn lại về nhà Thuần Hy theo yêu cầu và sự uy hiếp mạnh mẽ của bác gái. Tôi bắt đầu "sống chung" trở lại với Thuần Hy. Tôi lại được thưởng thức các món ngon bác gái tự tay nấu, tài nghệ còn cao hơn một bậc so với Thuần Hy. q(^o^)p Tôi dám chắc chắn, tài nghệ của Thuần Hy nhất định là do bác gái di truyền cho,! He he!

Tiếc là, những tháng ngày đẹp đẽ chưa được là mấy, bác gái đã báo cho tôi biết cuối tuần sau sẽ cùng bác trai đến một thành phố khác tham dự hôn lễ, nhờ chúng tôi chăm sóc Thuần Hiến, mà hôm ấy thì Thuần Hy lại không thể thoát khỏi một buổi lễ giao lưu giữa các trường. Và như vậy, nhiệm vụ nặng nề chăm sóc cái tên tiểu quỷ Thuần Hy kia đã hoàn toàn trút lên đôi vai bé nhỏ đáng thương của người số khổ là tôi đây.

Nếu trong nhà chỉ còn lại tôi và tên tiểu quỷ Thuần Hiến kia thì... ôi ôi-, mới nghĩ đã thấy đáng sợ.

Có sợ mấy cũng vô ích thôi, tôi không thể làm thế nào để xóa được cái ngày cuối tuần đó. Ôi ngày đen tối ảm đạm của tôi-

Trước khi đi, bác gái đã dặn đi dặn lại: "Tiễn Ni, đừng làm những món kì quặc cho Thuần Hiến ăn đấy!"

Tôi luôn làm những món kì quặc cho người khác ăn sao? *A_0*

Thuần Hy cũng đứng cạnh thêm mắm thêm muối: "Ngốc, em thật sự lo được không? Đừng có làm nhà này như trải qua thảm họa vòi rồng!"

Tôi làm nhà này thê thảm như mới qua thảm họa vòi rồng hồi nào chứ? Nói gì mà ghê the! Tôi làm gì có uy lực khủng khiếp thế đâu? Lúc tôi nấu ăn thì chỉ khiến cho nhà bếp như bị sập một tí thôi mà, nhưng đâu có ảnh hưởng đến mấy nơi khác đâu. Thế mà lại nói tôi như vậy, ghét quá! =.=

"Không sao không sao, mọi người cứ yên tâm đi đi!"

Tôi nở một nụ cười mà tôi nghĩ sẽ khiến người khác cảm thấy rất đáng tin tưởng rồi tiên bác trai, bác gái và Thuần Hy đi. "Nấp nôi, chị cười giả tạo quá.

Tôi vừa đóng cửa, quay người lại, chưa kịp thu lại nụ cười trên mặt, đã nghe thấy tên tiểu quỷ thốt ra một câu hà khắc đến độ muốn thổ huyết.

"Không được gọi chị là 'nấp nôi'! Phải gọi là chị Quách Tiễn Ni xinh đẹp! Ông anh yêu dấu của em đã tặng chiếc nhẫn gia truyền cho chị rồi, tức là, chị chính là chị dâu tương lai của em đó!" Tôi đắc ý nhướn mày lên.

"Nấp nôi mê trai!"

Tiểu quỷ chết tiệt, dám gọi nữa à, mà cái giọng điệu ấy tự nhiên cứ như Thuần Hy gọi tôi là 'ngốc' ấy. Hai em nhà này đúng là đáng ghét quá thể!

">0< không=" " được=" " gọi!=" " .=" ">

"Nấp nôi mê trai, nấp nôi mê trai, nấp nôi mê trai!"

Tiểu quỷ chết tiệt, điên rồi, càng không cho gọi thì càng gọi hăng thêm. Cho qua đi, tôi đây không thèm đếm xỉa đến tiểu quỷ nhà người nữa.

Thế là, tôi lại đổi thành nụ cười, cúi xuống thân mật hỏi Thuần Hiến: "~A0A~ Trưa nay em muốn ăn gì nào? An mì nhé?"

"Lại ăn mì nữa à?"

"..." Thông cảm cho chị, chị chỉ biết làm mì thôi! *-,-* "Không thích à, thế thì chị chế biến món mới cho em nhé!"

Lỡ nói rồi, thôi mạo hiem lân này vậy! He he!

Mất hai tiếng đồng hồ, bỏ ra công sức như thể trải qua "chín chín tám mốt khổ nạn" tôi đã làm ra một món mới. Chính tôi cũng thấy rất hài lòng, tài nghệ nấu nướng của tôi đúng là tiến bộ vượt bậc, he he.

"Thuần Hiến, ăn cơm thôi! Đến thử món mới của chị này!"

"Không. -- Mẹ bảo tôi không được ăn những thứ quái lạ". Thuần Hiến ngồi bên bàn ăn, sa sầm mặt y hệt Thuần Hy phiên bản nhỏ, lạnh lùng nhìn lướt qua món mới của tôi, không chút phản ứng.

Oi chao! Đúng là shock quá!

"Tại sao em không ăn miếng nào? Đây là món mà chị phải tốn mất hai tiếng rưỡi đồng hồ mới làm ra đó! Thử đi mà—! Thử một miếng được không? Một miếng thôi! Nếu không ngon thì không ăn nữa!"

"Vậy ... cũng được". Cậu nhóc cầm đũa lên nếm thử, tôi vui quá.

"Thế nào? Ngon không?" Không ngon thì cũng đừng nói ra chứ, xin em đấy.

"Ừ."

"Woa! Thật không? Vậy ăn hết đi nhé! Không được thừa lại miếng nào đâu đấy! Chị đi lấy hoa quả cho em ăn nhé-."

Cậu nhóc lại ngoan ngoãn ăn ngon lành-. Yeah

Vui quá, tôi hớn hở lấy hoa quả từ tủ lạnh trong nhà bếp ra để rửa...

Bỗng từ trong phòng ăn văng ra một tiếng động đáng sợ, tiếp đó tôi nghe thấy tiếng Thuần Hiến khóc thét lên: "oa oa! Đau quá! Đau..."

Tôi hoảng hồn, cuống cuồng ném hoa quả sang một bên, chạy ra phòng ăn. Trời ơi, Thuần Hiến đang ngồi dưới đất, trên đầu đang chảy máu... máu...

Làm sao đây? " Làm sao đây? Bác trai bác gái trước khi đi đã nhờ tôi chăm sóc nó, mà tôi lại làm không tốt, tôi đúng là tội nhân thiên cổ, thật không còn mặt mũi nào làm chị dâu của Thuần Hiến nữa, oa oa-. Làm sao đây? Ai đến cứu tôi với!!!

"Thuần Hiến, Thuần Hiến, em sao rồi? Có đau lắm không? Đừng sợ đừng sợ..."

"Hu hu...em khát nước, đi lấy nước, bị ngã, đầu đập vào bàn... hu hu... đầu đau quá..."

Oái—! Máu, máu càng chảy nhiều hơn, làm sao đây? Làm sao đây?! Đúng, Thuần Hy, mau gọi cho Thuần Hy, mau mau gọi điện thoại di động cho anh!

Hu hu hu.. .trời ơi, sao lại khóa máy!!!

Làm sao đây?! Đúng rồi, gọi cho bác gái...

”Xin lỗi, số máy bạn gọi hiện đang nằm ngoài vùng phủ sóng..”

Làm sao đây? Làm sao đây... Tiếng khóc của Thuần Hiến một lúc một yếu ớt, tôi chỉ nghe thấy nhịp tim đập cuồng loạn của chính mình, còn đầu óc như bị ngừng lại không nghĩ ra được chuyện gì nữa.

Tiến Ni, phải bình tĩnh, nghe rõ chưa? Mối Thuần Hiến đã tái mét rồi, không thể trì hoãn nữa, không được cuống lên, không được phép! Nếu mi hoảng hốt thì không cứu nổi Thuần Hiến nữa!

Tôi cố gắng trấn tĩnh lại, gọi điện cho xe cấp cứu bằng bàn tay run rẩy. Nhớ lại trong giờ học, thầy cô đã dạy cách sơ cứu tạm thời, tôi tìm một chiếc khăn sạch nhẹ nhàng băng vết thương trên đầu Thuần Hiến lại.

76. Chương 112

”Nấp nôi, chị nói xem em có chết không...” tôi đã lấy khăn bịt chặt vết thương của Thuần Hiến, máu hình như vẫn tiếp tục chảy.

”Thuần Hiến, ngoan nào, kiên cường lên, xe cấp cứu đến ngay đây, chị sẽ đưa em đi bệnh viện. Anh của em sắp về rồi, đừng sợ nhé...”

Tôi cuống đến độ phát khóc, nhưng tôi không thể khóc, vì Thuần Hiến nhìn thấy tôi khóc sẽ càng sợ hơn. Thuần Hiến ơi, chị em chúng ta cùng kiên cường nhé!

Thuần Hiến được đưa vào bệnh viện, và được đẩy vào phòng cấp cứu.

A_T Tại sao tôi lại ngu ngốc thế cơ chứ, đến việc chăm sóc Thuần Hiến mà cũng không làm được.

Trong khoảnh khắc Thuần Hiến được đẩy vào phòng cấp cứu, tim tôi cũng không hiểu vì sao mà thót lên như chim ưng cấp lấy gà con vậy, cứ lơ lửng, giữa khoảng không, không còn chút sức lực nào để rơi xuống trở lại...

Lo quá, tôi thật sự rất lo... có phải chính tôi chính là sao chổi không, sao cứ hại họ vào bệnh viện mãi vậy.

ông trời ơi, Thượng đế ơi, Thần linh ơi, mẹ đang ở thiên đường ơi, cầu xin mọi người, cầu xin mọi người bảo vệ Thuần Hiến bé bỏng...

Tôi cuống quýt ngồi ngoài đợi, lấy điện thoại ra gọi lại cho Thuần Hy, Thuần Hy, làm ơn, xin anh nghe máy đi... A! Được rồi được rồi...

”Thuần Hy, là do lỗi của em, anh đến bệnh viện đi, đến nhanh đi-”

”Chuyện gì thế?”

”Do em, em không chăm sóc Thuần Hiến tốt, nó bất cẩn ngã rách cả đầu, máu chảy rất nhiều, hu hu...em xin lỗi anh, xin lỗi bác trai, bác gái... xin lỗi Kim gia...”

”Được rồi. Bệnh viện nào?”

”Bệnh viện Ái Nhân, anh đến đi... Hu hu hu hu... Ra rồi, em phải đến xem sao...” Tôi cúp máy, trở lại với Thuần Hiến vừa được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, nắm bàn tay bé nhỏ của nó.

”Thuần Hiến, đừng sợ... đừng sợ... anh của em sắp đến rồi...”

Nhìn gương mặt nhỏ tái nhợt méo xệch vì đau của cậu nhóc, tôi cảm thấy mình thật vô dụng, tôi cứ nói đi nói lại:

”Đừng sợ, đừng sợ, đừng sợ...”

”>0< bác=”” sĩ,=”” cậu=”” bé=”” có=”” bị=”” sao=”” không=”” ạ?”=””>

”Không sao, vết thương đã được khâu bốn mũi, máu đã cầm rồi, đừng lo, nghỉ ngơi một hai tuần rồi cắt chỉ, sẽ chóng khỏi thôi.”

Trời ơi, Thượng đế ơi, Thần linh ơi, và cả mẹ đang ở thiên đường, chắc mọi người thấy con khóc quá lâu, nên mới tìm ra lý do để ngăn cản nước mắt của con, cảm ơn mọi người, cảm ơn!

Ngồi bên giường bệnh của Thuần Hiến, ngắm gương mặt bé nhỏ chưa bao giờ yên tĩnh và tái nhợt đến thế, trong lòng tôi, một nỗi đau kỳ lạ cứ lan ra mãi. Cậu nhóc thật đáng thương...

"A~! Thuần Hy?" Cửa phòng bệnh mở ra, bóng dáng đẹp đẽ của Thuần Hy bay vào.

"Nó sao rồi?"

"Phải khâu bốn mũi, máu đã cầm rồi, bác sỹ bảo phải nghỉ ngơi một hai tuần là có thể ra viện. Huhu, Thuần Hy, đều tại em, tại em không chăm sóc Thuần Hiến cho tốt..."

"Em đã làm rất tốt."

Thật không? Thuần Hy đang khen tôi ư? Hình như đây là lần đầu tôi được anh khẳng định như thế. Huhu, tại sao tôi lại muốn khóc đến thế? Quách Tiễn Ni, mi đúng là đồ vô dụng, bây giờ phải vui mới đúng chứ? A_A

"Cám ơn em, Tiễn Ni".

Thuần Hy đột ngột ôm lấy đầu tôi, tựa chiếc cằm trơn nhẵn vào mái tóc sau tai tôi.

"Thuần Hy..." Tôi sực phản ứng, ôm chặt lấy anh.

"Em sợ quá! Sợ chết đi được!"

"Không sao đâu".

Giọng nói dịu dàng của anh thoảng bên tai tôi, kỳ diệu như không có thật, đôi tay anh dần dần nhích lên ôm lấy tôi thật chặt, vô cùng ấm áp và mạnh mẽ, tất cả những lo lắng đau khổ, bất an, cam chịu và đau thương đã được hóa giải hoàn toàn trong giờ phút này.

Chương 112: Sự xuất hiện của cải bắp Hà Na

Tôi quyết định hàng ngày đều đến bệnh viện thăm Thuần Hiến bé bỏng.

Hôm nay vừa tan học, tôi và Thuần Hy lại cùng nhau đến bệnh viện, bác gái đang gọt táo cho Thuần Hiến bèn tươi cười rạng rỡ như ánh nắng với tôi. Nụ cười của bác ấm áp làm sao?

"Anh ơi....." Thuần Hiến hí hửng gọi anh trai một tiếng rồi bĩu môi nói với bác gái

"Mẹ, anh con cũng đến mà ~, sao mẹ chỉ gọi chị ta? Mẹ thiên vị."

"Con nói gì vậy? chị ta là ai chứ? - 0 - " Bác gái tỏ ra không hài lòng khi Thuần Hiến không gọi tôi là "chị" thân mật.

"chị ta chính là Quách Cái"

"cái gì? Con nói lại xem?"

"Quách Cái!"

"Ôi trời~! Con đúng là thằng bé hư hỏng! Dám mắng chị dâu tương lai thế à! Tiễn Ni mà là nấp nôi thì con là nấp toa - lét."

"Hu hu-! Mẹ xấu xa, sao mẹ lại mắng con trai ruột của mình!"

"Thằng bé hư hỏng này thật đáng ghét..." Bác gái chuẩn bị đưa tay ra véo Thuần Hiến.

"Bác gái, đừng." Tôi vội vã ngăn lại, nói thật nhanh, "Thuần Hiến đang ốm mà, vả lại nó cũng chỉ là một đứa trẻ, -^OA^ trẻ con nói năng không khiêng kị, không sao đâu ạ ~!"

"con có biết chị Tiễn Ni tốt với con không!" Bác gái trừng mắt nhìn

"Xì-!"

Chú bé này, đúng là..... !! Dù sao, tôi cũng đã quen với tình trạng này rồi, he he!

"Thuần Hiến, sau này không được gọi bạn gái của anh thế nữa, nghe rõ chưa?" Thuần Hy nãy giờ im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

”Tại saooooo? Anh ơi tại sao anh lại thích cái nắp nồi vừa ngốc nghếch vừa gây họa khắp nơi chứ? Em không muốn loại ngốc nghếch đó làm chị dâu của em!”

Oái oái ~!! Đau lòng quá, Quách Tiễn Ni này dù sao cũng là giai nhân cơ mà!

”Im ngay” Thuần Hy tức giận cắt ngang lời Thuần Hiến, quay đầu đi phớt lờ cậu nhóc.

Đủ rồi, chỉ cần Thuần Hy đối xử tốt với tôi là đủ rồi, tôi rất dễ thỏa mãn mà, he he.

”Đừng mà, anh ơi đừng bỏ mặc em, em không gọi chị ta là Quách Cải nữa là được chứ gì?”

”Được rồi, con nói ọi người biết một tin tốt, lúc nãy con đi mua bánh kem, -vừa hay gặp bác sĩ điều trị cho Thuần Hiến, bác sĩ nói Thuần Hiến hai, ba hôm nữa là ra viện được rồi!” Tôi vội vàng chuyển sang vấn đề khác vui vẻ hơn.

”Thật không? Ngắn hơn thời gian dự định à ~! Tốt quá!” Bác gái hí ha hí hửng như một đứa trẻ.

”Tất cả là do công lao của Tiễn Ni đó!” Bác gái lại nói tiếp.

”He he, đâu có, đâu có ạ ~! He he” tôi muốn bay, tôi muốn bay.....

”Thuần Hiến yêu quý, em có muốn ăn bánh kem không?”

“Chị làm à?”

”Không, chị mua ở ngoài kia!”

”Vậy thì tôi ăn”

“Hừ, đáng ghét, ý gì thế hả?”

”Mọi người cùng ăn chứ?” Thuần Hiến gào lên với ba tiểu quỷ khác trong phòng.

”Ăn, ăn, ăn tuyệt quá!” Mọi người đồng thanh hét lên hoan hô, đúng là một bày quỷ đối đáng yêu!!!

Thế là, tôi bắt đầu phát bánh kem cho các bạn nhỏ như các cô giáo ở nhà trẻ vậy. ”Chào mọi người!” Bỗng vang lên một giọng nữ trong trẻo.

Tiếp đó, một đoá hoa tươi rực rỡ xuất hiện, và đằng sau hiện ra một gương mặt còn rạng rỡ hơn cả hoa. Một gương mặt thật xinh đẹp ~!

”Hà Na?”

77. Chương 113

Cô em họ của Thôi Anh Ái, bây giờ mới học Sơ trung năm thứ ba, à không, năm nay chắc đã lên năm thứ nhất Cao trung rồi. Bắp cải nhỏ hôm nay đến đây làm gì nhỉ ~? Gần một năm không gặp, xem ra trông còn chín chắn hơn cả tôi rồi ~ càng giống mù phù thủy Thôi Anh Ái hơn rồi.

Hai trăm phần trăm là cô bé đến vì Thuần Hy rồi! Tình địch của tôi đúng là nước sông Mississippi ấy, cuộn cuộn không bao giờ dứt ~! Căng thẳng quá, đúng là căng thẳng!

”Thuần Hy, sức khỏe ổn hơn chưa?” Chị em nhà họ Thôi thật thích vô cùng.

”Xin lỗi, chị đến muộn!” Đến sớm thì có!

”Sao em đến đây?” Thuần Hy lên tiếng chào. Dù sao cũng từng là học sinh của anh mà.

”Em muốn đến mà! Em đến thăm anh!”

Thẳng thắn gớm nhỉ! Thẳng thắn đến mức đáng ghét !!!

”Bác gái, đây là hoa tươi ạ!” Hà Na cười rạng rỡ đưa bó hoa đến trước mặt bác gái,, sau đó đem đi cắm.

”Hoa ai tặng thế này? Hoa gì mà thô tục the!” Hà Na đột ngột kêu toáng lên.

Con bé chết tiệt, thể chẳng ám chỉ tôi là thô tục hay sao? Đáng ghét! Thật không hiểu mắt é nhìn thể nào nữa? Tôi thấy hoa này rất đẹp mà

"Vứt nó đi!" Hà Na rút bỏ hoa tôi vừa cầm ra khỏi lọ, thốt ra một câu máu lạnh vô tình.

Cái con bé này đúng là tàn nhẫn quá mức ~! Đây là sinh mệnh vừa nở ra cơ mà! A_AHu hu! Woa~! Oi các em hoa đáng thương của chị...

"Thôi Hà Na! Em làm gì vậy?" Tôi hét lên khi thấy Hà Na đang định nắm các em hoa đáng thương của tôi vào thùng rác.

Không được! p()q Tôi nhất định phải cứu vớt các em hoa! Tôi nhất định phải để chúng tiếp tục sống trong chiếc lọ hoa bình yên đặt trong phòng bệnh mới được!

"ồ ~! Tiểu thư Quách Tiễn Ni cũng ở đây à!" Hà Na dừng động tác nắm hoa lại.

Có nhầm lẫn không? Bây giờ mới biết tôi cũng ở đây à? Đúng là không coi ai ra gì mà!

"Đưa cho chị! —(>0<)" tôi=" " cướp=" " lấy=" " các=" " em=" " hoa=" " đáng=" " thương=" " đáng=" " vật=" " lộn=" " chống=" " cự=" " tong=" " móng=" " vuốt=" " phù=" " thủy=" " của=" " con=" " bé,=" " sau=" " đó=" " lời=" " hoa=" " con=" " bé=" " vừa=" " cầm=" " vào=" " lọ=" " ra,=" " cầm=" " hoa=" " mình=" " trở=" " lại=" " vào=" " đó.=" ">

"Ôi chao, chị làm gì thế?" Con bé chồm đến bắt đầu triển khai một "cuộc chiến tranh đoạt lọ hoa" mạnh mẽ với tôi.

Tôi cướp, tôi cướp, tôi không tin mình không cướp nổi lọ hoa với một cái bắp cải!

"Tiễn Ni, em cầm vào đây đi". Thuần hy không biết lấy đâu ra một lọ hoa nữa.

He he, Thuần Hy vẫn là người thông minh nhất, thông minh nhất!

Tôi cẩn thận cắm hoa vào chiếc lọ Thuần Hy vừa đưa đến, đưa lên lắc đầu với Thôi Hà Na với vẻ đắc ý. Hừ hừ, hâm mộ chứ gì? Đây là lọ hoa mà Thuần Hy mang đến đây, chỉ có hoa của tôi mới được hưởng thụ đãi ngộ này thôi! Chúng nhất định sẽ sống rất lâu! Lâu hơn hoa của cô nhiều! He he. Hơn nữa, tôi còn mang nó về nhà, chăm thật tốt, cho cô tức chết! :P

Chương 113: Nhật ký nhập viện của Thuần Hiến

Thuần Hy bây giờ đang phụ đạo cho Thuần Hiến.

"Woa ~! Ôi ~! Thuần Hiến chăm chỉ thật!" Hà Na cười híp mắt nhìn Thuần Hiến đang làm bài tập. Câu nói này hình như rất có tác dụng với Thuần Hiến ~ cậu nhóc ngoác cái miệng nhỏ ra cười sung sướng.

"Anh bây giờ là thầy dạy thêm của em! Anh tuyệt nhất"

"Thuần Hiến! Anh trai dạy em thì có ý nghĩa gì? Để chị Hà Na dạy em nhé!"

"Thuần Hiến, hay là để chị Tiễn Ni dạy em được không?" Đề bài tiểu học năm thứ ba đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, đương nhiên tôi không chịu thua kém con bé cả bắp kia rồi.

"Bài tập tiểu học năm thứ ba đối với một bà già như chị hình như hơi bị xưa cũ rồi ý nhỉ?"

Thôi Hà Na chết tiệt! Sao mồm miệng như bôi thuốc độc thế không biết!!! Đáng ghét!!!

"Gì chứ! Chị hơn em có một năm thôi mà!"

"Trông điệu bộ của chị, hơn ba năm vẫn còn ít ý chứ!"

"Cái gì??? Đáng ghét!!!..... "

"Hai người im hết cho tôi! ồn quá! Cãi nhau thì ra ngoài kia! Tôi thấy anh trai dạy mình là tốt nhất!" Thuần Hiến cắt ngang lời chúng tôi.

"Các người đang cãi cò gì vậy?" một giọng nói vang lên, sau đó một cô ý tá vận áo trắng thiên sứ bay vào.

"Khách đến thăm quá nhiều, bệnh nhân sẽ rất mệt, những bệnh nhân khác cũng bị làm phiền! Mau về hết

"Này, cô y tá! Sao nói năng không lịch sự gì thế?" Thôi Hà Na tò vể tức giận.

"Cô còn cần gì nữa ~? Đây là quy định của bệnh viện! Nghe rõ chưa? Là quy định, quy định!!! Mau về ngay cho tôi!"

Oái oái ~! Nghe giọng nói kia, đáng sợ quá ~ giống như đang gầm rú ý! Xúy xúy xúy xuy, đây mà gọi là "thiên sứ áo trắng" ư? -.-? Thật không tin nổi???

"Cô cũng vậy!" Cô y tá kia sau khi đưa mắt tiễn Hà Na về mặt uất ức ra khỏi cửa, nhắm thẳng mục tiêu tiếp theo là tôi.

0_0 Có nhầm không vậy? Tôi là bạn gái của Thuần Hy, rất có khả năng trở thành đối tượng vàng để làm con dâu nhà họ Kim mà ~! Đến thăm cậu em chồng tương lai cũng không được à? Chắc cô ta đang đuổi hết tình địch đi? Tôi đã biết từ lâu rồi mà, sự quyến rũ của Thuần Hy đúng là lây lan đến mỗi tấc đất trên thế giới này!

"Quá đáng thật, Thuần Hy, anh cũng nói gì đi chứ ~!" Tôi giương ánh mắt cầu cứu về phía Thuần Hy.

Xem ra, chỉ có ánh mắt và giọng nói giết người của anh mới khiến cô y tá mắc chứng yêu đơn phương điên cuồng kia khôi phục lại trạng thái bình thường thôi.

"Cô y tá, cô ấy là vợ tôi, cũng chính là chị dâu của bệnh nhân, như thế có thể ở lại được chứ?" Thuần Hy kéo tôi lại, lạnh lẽo nhìn cô ta.

Hura~! Tôi hạnh phúc đến nỗi sắp ngất rồi..... *~ __~*.....

"Anh trai lừa gạt! Anh chị còn chưa đính hôn mà, sao chị ấy có thể biến thành chị dâu em được?"

Thuần Hy lướt ánh mắt lạnh lẽo sang Thuần Hiến, cậu nhóc không dám nhiều lời nữa, xem ra cậu nhóc sợ anh trai không đoái hoài gì đến mình thật.

Cô y tá không nói gì, bước ra ngoài với vẻ tổn - thương - sâu - sắc! Nhưng nhìn cũng đáng thương thật. Nhưng bó tay thôi, Thuần Hy là của mình tôi, không ai cướp được.

Đến tối, Thuần Hy và bác gái nói phải về nhà lấy đồ, nhờ tôi ở lại chăm sóc Thuần Hiến. Tôi đi vệ sinh rồi quay lại, Thuần Hiến đã ngủ tít. Trẻ con thật là muốn ngủ thì ngủ ngay, mặc dù lúc này còn nhảy nhót nghịch ngợm như

Nhìn Thuần Hiến say ngủ thật là đáng yêu! Vì lúc này cậu nhóc không trọc ghẹo tôi, cũng không lạnh lùng với tôi nữa. He he.

Ôi ~! Cái gì thế này? Nhật kí nhập viện? Hình như là của Thuần Hiến viết thì phải?

Thì ra nó cũng viết nhật kí ư? Trước kia nó đã dùng máy quay phim gia đình ghi lại đó thôi? Lại còn làm ra vẻ vô cùng đáng để tạo nên "tiết mục nghiên cứu tự do của Thuần Hiến" nữa. Kì thực bên trong từ đầu đến cuối toàn nói xấu tôi. Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn còn ôm đầy một bụng tức.

Đúng rồi, máy quay phim mang đến bệnh viện không tiện mà, nên tiểu quỷ bây giờ chỉ còn cách dùng bút và sổ thôi. He he he, nên nhóc này, em cũng nên luyện chữ viết đi!

ừ, xem một lúc chắc không sao nhĩ. Không biết nó lại nói xấu gì tôi trong đó nữa! Không được, tôi phải xem, tôi nhất định phải xem! Hi hi!

78. Chương 114

Thứ ba, ngày X tháng X, ngày thứ ba nhập viện.

Hôm nay, Quách Cải, không, Quách Tiễn Ni (cái tên này không chỉ khó đọc, mà còn khó viết, nhưng vẫn phải viết, mình không muốn anh mình giận và không quan tâm đến mình đâu) vận đen đây, mẹ còn vì Quách Tiễn Ni mà mắng mình là nấp toa - lét, tức chết đi mất! Có điều, nghĩ lại mình cũng thấy không nên đối xử với chị ta mãi thế được. Thực ra chị ta đối xử với mình rất tốt mà. Nhưng mình vẫn rất tức giận. Anh

traí đáng lẽ phải là của mình, từ khi qua lại với Quách Tiễn Ni, anh ít ở bên mình hẳn. Hình như anh ấy thích chị ta hơn mình nhiều lắm, trong lòng mình thấy rất khó chịu.

Còn nữa, hôm nay có một nữ sinh rất kiều căng tới đây, chính là em họ của Thôi Anh Ai, mục đích của chị ta đương nhiên là anh trai mình! Chị ta không xấu, nhưng mình vẫn ghét chết đi được!

Mỗi lần anh mình đến, là số lần các chị y tá đến đo nhiệt độ ình tăng lên kính khủng, mình rất bức bối, nhưng cũng không tiện nổi điên. Anh mình được yêu thích vô cùng, nhưng thường anh ấy không xem con gái ra gì. Đạo gần đây hình như anh ấy chỉ biết mỗi mình Quách Tiễn Ni! Hôm nay lại còn nói chị ta là vợ của anh, chị ta là chị dâu của mình ...w..... Chết khiếp!!

Quách Tiễn Ni thực sự sẽ là chị dâu của mình ư? Điều này không phải là không thể, vì anh mình rất thích chị ta mà. Số lần anh cười với chị ta là nhiều nhất anh rất vui vẻ khi ở bên chị ta, hình như còn vui hơn khi ở bên mình. Những hiện giờ mình vẫn chưa thể chấp nhận chị ta là chị dâu được, dù sao vẫn chưa được. Quách Tiễn Ni bây giờ miễn cưỡng lắm cũng chỉ được xem là một nửa chị của mình.

Mình thích anh mình quá! Tuy anh mình giờ đã có bạn gái, mà hình như còn thay đổi một chút, vì bị ảnh hưởng từ Quách Tiễn Ni, nhưng mình vẫn thích anh ấy, thậm chí còn thích hơn cả ngày xưa, anh chính là thần tượng mà mình ngưỡng mộ nhất! Diễn viên điện ảnh, ca sĩ ngôi sao gì gì đó, đều không bằng một ngón chân của anh ấy, không, cả một ngón chân cũng không bì được.

Hôm nay anh dạy mình làm bài tập địa lý, vì anh còn thông minh hơn cả thầy cô trong trường, thế nên mình đã học rất nhanh! Mình cứ muốn ở mãi trong bệnh viện, dù sao, anh của mình là người tuyệt vời nhất nhất thế giới này! He he he he.

Year! Tuyệt quá! Xem ra hình tượng của tôi trong mắt Thuần Hiến được nâng cấp lên từng ngày rồi! Vui quá! Haha!

Một ngày mới lại đến gần trong niềm vui sướng, hôm nay tôi vẫn đến thăm Thuần Hiến như thường, để thưởng cho cậu nhóc không gọi tôi là "Quách Cải" trong nhật ký nhập viện (thực ra cũng có gọi một lần, nhưng nề tình cậu nhóc đã kịp thời sửa chữa, tôi không so đo nữa, he he, tôi luôn là một mỹ nữ tốt bụng nhất mà) Tôi mang đến cho cậu nhóc một máy chơi game cầm tay, vừa vui vừa bổ ích, không thể để cậu em chồng tương lai buồn bức được ~, hihi.

"Tiễn Ni"

Trên đường đi đến bệnh viện, bỗng một bóng người nhảy ra trước mặt tôi như một con khỉ, suýt nữa làm ruột gan tôi đảo lộn vì sợ hãi.

"Tú Triết? Sao anh lại ở đây?"

"Duyên phận! Là duyên phận đã cho em và anh gặp nhau ở đây!" Tú Triết say sưa

-, -A Tôi nôn tôi ói..... sau đó đấm cho anh ta một phát.

"Tú Triết, cái nhóm kịch gì ấy, tốt nhất là anh đừng tham gia nữa, sao bây giờ nói chuyện càng ngày càng thấy ghê vậy?"

"Tiễn Ni, em lại thấy ghê là sao? Rõ ràng là chẳng ghê chút nào mà, đây là một đoạn đối thoại trong kịch bản mới nhất anh viết đó, rất có cảm giác đúng không? Có cần anh đọc những đoạn khác cho em nghe không?"

Tú Triết hình như rất tự tin với những câu thoại chả có tí dinh dưỡng nào của anh.

"Không! Bây giờ em chẳng có thời gian nghe anh đọc thoại đâu, em còn có việc, bye bye."

"Em đến bệnh viện thăm em trai Thuần Hy à? Anh đi cùng em."

"Hả? Anh muốn đi chung với em à?"

"Ừ, nhất định rồi, chúng ta đi thôi!"

Anh vừa nói vừa giật lấy chiếc túi trong tay tôi, nhảy nhót tung tăng đi trước, lại huýt sáo nữa, cái tên này!!!!

Chương 114: Cảm ơn chị

"Hello! " Vừa vào phòng bệnh, Tú Triết đã ngoác mồm ra gào lớn.

"Tú Triết? sao cậu lại đến đây?" Thuần Hy nhìn anh ta.

"Đến thăm em của cậu và đến thăm cả cậu nữa. Cậu rút cuộc có chịu diễn vở kịch độc diễn mà nhóm kịch bọn tớ "vừa viết không? Tớ đã chân thành mời cậu đến cả trăm lần rồi đấy, cậu chẳng nể tình anh em gì cả..."

Thì ra mục đích của Tú Triết là như vậy, anh ấy muốn Thuần Hy diễn kịch ư? Ồi mong chờ qu

Tú Triết đã cầu xin cả trăm lần rồi sao? Hình như hơi bị quá rồi! Có điều nếu là Tú Triết thì cũng rất có khả năng, cá tính dai như kẹo mè sừng của anh thì ai cũng thấy rồi. Vậy cũng có nghĩa Thuần Hy cũng từ chối anh ấy đã trăm lần rồi.

Không hổ là Thuần Hy, anh quả thực có khả năng làm cái chuyện không chừa sĩ diện cho người khác. Nhớ lúc đầu tôi theo đuổi anh, những chiêu thức đã dùng chắc cũng phải đến một hai trăm ý chứ.

Tú Triết đáng thương quá, tôi phải giúp anh ấy!

Thế là tôi mở lời với Thuần Hy: "Thuần Hy, Tú Triết nhờ anh đi diễn kịch, tốt quá chứ, điều kiện anh tốt như thế, không đi thì tiếc quá!"

Đúng vậy, đúng vậy, nếu bỏ qua gương mặt lúc nào cũng thờ ơ, anh thực sự sinh ra là để gia nhập làng giải trí.

"Không đi!" Giọng điệu kiên định không cho phép cò cửa mặc cả thêm.

Thuần Hy ghét diễn kịch thế ư? Chẳng phải anh thường xuyên đi đến nhà hát xem diễn kịch đó thôi!

"Thuần Hy, chẳng nhẽ cậu vẫn còn nhớ mãi chuyện đó à? " Tú Triết kể sát tai Thuần Hy hỏi với vẻ thần bí, có điều âm lượng thì to như cổ ý nói cho tôi nghe vậy

"Chuyện đó? Chuyện nào? Thuần Hy, Tú Triết, hai người đang nói gì thế?" Sự tò mò trong tôi bắt đầu trỗi dậy.

"O ~! Chính là..." Tú Triết cười hí hí vừa định mở đầu câu chuyện thì bị Thuần Hy chặn lại.

"Không được nói" Thuần Hy sa sầm mặt, cảnh cáo Tú Triết với vẻ đáng sợ.

"Á ~ haha ~ Tiên Ni, em thấy đó, Thuần Hy không cho anh nói, tự em đi hỏi Thuần Hy nhé. Ha ha" Tú Triết cười, vùng thoát ra khỏi "gọng kềm" của Thuần Hy, làm mặt hề

với tôi.

A_A Thuần Hy lại có chuyện gì giấu tôi ư?

"Thuần Hy, tóm lại là có chuyện gì thế? Em muốn biết!" Tôi hỏi chắc như đinh đóng cột.

Thuần Hy lườm Tú Triết một cái, không đáp.

"Thuần Hy ~" Tôi dụ giọng lại, cố ý làm ra vẻ nũng nịu

"Hai người hình như đến thăm Thuần Hiến mà?" Thuần Hy gian xảo đánh trống lảng.

"Đúng vậy ~ đúng vậy, tớ nghe nói tên tiểu quỷ này bị khâu n mũi ở đầu, nên đến thăm đây này ~. Ha ha ha-!" Tú Triết lại còn thuận theo chiều gió mà đứng cùng chiến tuyến với Thuần Hy rồi.

Tú Triết gió chiều nào xoay chiều ấy thật đáng ghét, cười như thế để làm gì? Làm như chuyện Thuần Hiến nhập viện là đáng mừng lắm ấy. Đồ ngốc! -;-"

"Ồ, anh trai ngốc nghếch, chào anh!" Thuần Hiến vẽ mặt thờ ơ nhìn Tú Triết.

"Cái gì? Cái gì mà "anh trai ngốc nghếch"? Em đang nói anh à? Hãy nhớ gọi anh là anh chàng 'đẹp trai kinh động Hỏa tình!'" Tú Triết lập tức tắt nụ cười ngốc nghếch, đổi thành vẻ mặt lạnh lẽo.

"Đúng rồi ~! Ha ha, anh Tú Triết ngốc nghếch xem ra vẫn chưa đến nỗi ngốc lắm ~ vẫn còn biết em đang nói anh! He he. Cái gì mà 'đẹp toi kinh động Hỏa tinh' đúng là cái tên ngốc hết như anh Tú Triết."

79. Chương 115

"Gì chứ? Ha ha, tiểu quỷ chết tiệt này! Muốn anh xử lý em à, xem đây, ha ha." Tú Triết chồm lên người Thuần Hiến bắt đầu cù cậu nhóc.

"Anh Tú Triết, ha ha, em sai rồi! A ha ha ha!!!!"

Thuần Hy nhìn Tú Triết và Thuần Hiến âm ỉ với nhau cũng nở nụ cười. Thế là tôi nhân cơ hội hỏi: "~A.A~ Thuần Hy, anh nói cho em biết đi mà, rốt cuộc có chuyện gì thế? Anh đừng giấu em kéo em lại hiểu lắm anh như lần trước cho xem!"

"Thực ra Tiễn Ni không biết thì tốt hơn, không biết thì có lẽ em sẽ không hiểu lắm. Nếu biết thì chắc chắn em sẽ hiểu lắm. Ha ha." Tú Triết vừa đùa với Thuần Hiến lại vừa quan sát được b đúng là khâm phục!

"Chắc chắn sẽ hiểu lắm?" Tôi hoàn toàn mù mờ, không hiểu mô tê gì cả.

"Lý Tú Triết, câm ngay cho tôi." Rõ ràng là Thuần Hy đã thực sự tức giận.

Nhưng Tú Triết không sợ chết, vẫn cười hí hí nói: "Thuần Hy, cậu cứ giấu Tiễn Ni mãi cũng không phải cách hay, vả lại chuyện đó đâu phải lỗi của cậu, cậu và Long Nhất Nhật đều là những người bị hại đáng thương mà, đương nhiên rồi, hấn ta là kẻ đầu têu đây!"

Sao lại nhảy đầu ra Long Nhất Nhật thế này? * A_A* Quan hệ hình như mỗi lúc một phức tạp rồi, ừ, noron thần kinh đang căng lên rồi đây....

"Thuần Hy -!!!" Tôi dám chắc là, nếu không làm cho rõ chuyện này, thì tối nay, không, cả tuần tôi chả ngủ nổi. Vì giấc ngủ sắc đẹp yêu quý của tôi, nhất định tôi phải hỏi cho ra nhẽ. >0<>

"Haizzzz, chẳng qua là chuyện anh trai lần trước tham gia biểu diễn kịch thành phố thôi mà? Các anh giấu giấu giếm giếm thế, em thấy mệt quá" Thuần Hiến đang ở trên giường bệnh đột ngột lên tiếng.

"Vậy tóm lại là chuyện gì? Thuần Hiến, em nói cho chị được không?" Tôi vội vã chuyển thể công kích.

"- o - Thuần Hiến! Ị Ị" Thuần Hy nhìn Thuần Hiến chằm chằm, cậu nhóc vội vàng rúc vào chăn không nói gì nữa.

Oái, anh trai khủng bố quá, thì ra Thuần Hiến đã trưởng thành dưới ánh mắt kinh dị thế sao? Tội nghiệp quá đi mất! Có điều cũng chẳng sao, Thuần Hiến, chị sẽ cải tạo anh của em nhanh thôi mà, em cứ yên tâm đi nhé, he he.

"Đừng sợ nào, Thuần Hiến, chị sẽ bảo vệ em mà, em chui ra khỏi chăn xem này, chị mang máy chơi game cầm tay đến này!" Tôi vội vàng giảm nhiệt độ cho bầu không khí đang bốc lửa này.

"Không cần! Thứ đó em chơi chán rồi! Chị lạc hậu quá!"

Có nhầm không vậy? Cậu nhóc lại dập tắt thành ý của tôi bằng một câu nói dửng dưng thế sao? Lại còn bảo tôi lạc hậu? Tôi cũng nghe bạn bè mách nước à, biết thế đã hỏi Thuần Hy cho xong....Thật là!!!

Oi ~! Buồn quá ~! Mà không phải là buồn bình thường đâu

"Thật à? Thuần Hiến, chưa chắc em chơi hơn anh nhé, nếu không chúng ta thi xem sao? Anh đảm bảo em sẽ thua thê thảm!" Tú Triết cười hí hí đón lấy máy chơi game trong tay tôi.

"Anh Tú Triết ngốc nghếch, anh có bao giờ thắng nổi em đâu? Lần trước, lần trước nữa, rồi lần trước nữa nữa, anh đều thua em, mà thua rồi còn quỵt nợ" Thuần Hiến nói về ức chế.

"Tên nhóc này đúng là tự phụ! Đó là do anh nhường em đấy, không tin thì chúng ta thi xem, bảo đảm lần này cho em thua ôm chân anh trai mà khóc."

"Thi thì thi, em không thèm ôm chân anh khóc đâu, ai mà thích khóc như anh?"

"Woa! Thằng tiểu quỷ này! Thuần Hy, em trai cậu đúng là...." Tú Triết tức đến độ kêu réo lên với Thuần Hy.

"Chả phải rất hợp với cậu à?" Thuần Hy lại lộ ra nụ cười ác quỷ gian tà.

Quả thực, Tú Triết trẻ con rất hợp khi chơi cùng với Thuần Hiến nhóc con, đều ngốc nghếch đáng yêu chết đi được.

"A_A Tiễn Ni....!" Tú Triết nhìn tôi với vẻ tổn - thương - sâu - sắc.

"Em cũng nghĩ vậy đó" Tôi lộ ra nụ cười ngây thơ trong sáng, nói ra câu mà anh tạm thời không muốn nghe nhất.

"Tiễn Ni, đến em cũng không giúp anh..... " Tú Triết kêu lên âm ỉ.

"Đừng kêu gào nữa, anh có chịu thi hay không?" Thuần Hiến hỏi với vẻ sốt ruột.

"Thi! Tất nhiên là thi rồi!" Tú Triết nhảy nhồm lên, ý chí quyết đấu bùng bùng, chỉ vào Thuần Hiến nói, >0< mực=" " tiêu=" " của=" " anh=" " là=" " nhất=" " định=" " phải=" " làm=" " em=" " thua=" " khóc=" " nức=" " nở!=" ">

"Ngốc!" trong phòng bệnh vang lên tiếng nói lạnh lùng một to một nhỏ, vô cùng hòa hợp.

Có điều, tiếng nói đó lập tức bị tiếng cười hoan hô âm ỉ lấn át rồi.....

Thấm thoát, đã đến ngày Thuần Hiến được ra viện.

Bác trai, bác gái làm một bữa party tại nhà để chúc mừng cậu nhóc được xuất viện.

"A ~ haha. Thuần Hiến ra viện khỏe mạnh như thế đúng là quá tốt!" Bác trai cười đến nỗi hàng râu rung rinh.

"Con kiên cường quá ~ Thuần Hiến!"

"Chúc mừng chúc mừng!"

Gương mặt bé nhỏ của Thuần Hiến đỏ bừng vui sướng, đáng yêu đến nỗi tôi chỉ muốn véo nó một cái.

"Thuần Hiến, tất cả là do công lao của chị Tiễn Ni đấy ~! Con phải cảm ơn chị ý đi." Bác gái lại lợi dụng thời cơ bốc tôi lên tận mây xanh.

"He he! Không cần, không cần ạ! He he! Phải thế mà!"

Với tính cách của cậu nhóc thì tôi bảo đảm nó sẽ không cảm ơn tôi đâu, nên tôi cứ biết ý mà làm ra vẻ khách sáo thì hay hơn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cậu nhóc quay mặt đi, vờ ra vẻ không nghe thấy bác gái nói gì. Dù tôi cũng thực sự quen rồi, nhưng trong lòng vẫn có một chút, một tí, một tạo cảm giác khó chịu!

Party đã kết thúc, tôi vội vàng dọn dẹp, vội vàng rửa bát đĩa.

"Tiễn Ni, mai hãy dọn dẹp!" Bác gái lúc nào cũng thông cảm với tôi.

"He he! Không sao ạ! Bát đĩa hôm nay rửa sớm, ngày mai lại có việc của ngày mai ạ. He he!"

"Vậy bác nhờ con đấy!" Bác gái nói xong rồi bận việc của mình.

"Này! Tôi đang mải mê rửa bát bỗng nghe thấy sau lưng vang lên một giọng nói nho nhỏ.

"Hử ~!" Tôi quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ của Thuần Hiến.

"Em vẫn chưa ngủ!" Không biết cậu nhóc có phải đang nói với tôi không, mà một mực không chịu quay lưng lại.

"Um..... chuyện lần này..... Đã khiến chị vất vả quá!"

A_A, Woa...đây..... đây..... đây là lời Thuần Hiến nói ư? Cậu nhóc đang nói chuyện với tôi sao, vì ở đây ngoài tôi và nó ra, cũng đâu còn ai nữa!

Cậu nhóc đang cảm ơn tôi? Vui quá đi, vui quá đi.....

”Cám ơn chị!”

Tôi cứ tưởng cậu nhóc nói xong sẽ bỏ đi, thì ra không phải thế, nó lại hè một khe cửa nhà bếp ra, thò một nửa mặt vào rồi nói thêm câu gì đó, gương mặt nhỏ không biết vì sao mà đỏ bừng bừng.

Thuần Hiền đáng yêu quá ~, Thuần Hiền đáng yêu quá chừng, Thuần Hiền đáng yêu kinh khủng.....

Gương mặt nhỏ bé đỏ bừng nấp sau cánh cửa cứ thấp thoáng trong đầu tôi, tôi hạnh phúc muốn ngất, Thuần Hiền đáng yêu, chị nhất định sẽ là người chị tốt nhất, tốt nhất thế gian này của em.....

Chương 115: Con cừu nhỏ đáng thương

Thứ Hai đã sầm sập lao đến bên tôi, tôi vui vẻ hơn hờ đón chờ nó. Sao lại không vui vẻ được cơ chứ? Bởi vì có tiết thể dục thiếu nữ xinh đẹp toàn năng là tôi đây vận dụng hết mười phần công lực mà ~, Ha ha!

Vả lại cũng có thể luyện món trồng cây chuối bằng một tay của tôi, sân tập rộng rãi thoải mái hơn phòng học nhiều, he he!

Year-! Tuyệt quá! Tiết thể dục mà tôi ngày đêm mong đợi cuối cùng đã đến.

”Nội dung buổi tập hôm nay của chúng ta là bóng thầy sẽ làm mẫu trước, lát nữa sẽ phân tổ cho các em. Chúng ta sẽ tiến hành tập chuyền bóng.” Thầy thể dục đẹp trai đứng phía trước ra mệnh lệnh.

He he, được thôi, từ khi Quách Tiễn ni này bị oan uổng một trận bầu trời xanh, không biết có phải mọi người đều thấy hổ thẹn không, mà lúc nào tôi cũng cảm thấy được đồng cảm vô cùng, Tôi làm bất cứ điều gì cũng mới được một nửa là bị bạn bè giành lấy làm nốt, ôi thật sự là có một chút vị thế của hoàng thái hậu. Các bạn muốn cùng tổ với tôi chắc phải tranh giành nhau lắm nhỉ. Không biết tôi sẽ ở cùng tổ với ai đây.

80. Chương 116

”Quách Tiễn ni, em cùng tổ với Phác Trân Hiền nhé!”

Cái gì??? Tôi cùng Phác Trân Hiền? Có nghe nhầm không nhỉ? Nhìn thấy những ánh mắt tiếc thương vô hạn, đồng cảm vô hạn xung quanh, tôi biết ngay đại nạn của tôi đến rồi!

Nhắc đến Phác Trân Hiền, hoàn cảnh cô ta hiện giờ so với tôi thật đúng là một trời một vực! Luôn có một bạn nào đó cố ý dạy dỗ cô ta! Mới học được mấy phút cô ta đã bị bóng ném vào người đến mấy lần, mà bị ném cô ta cũng không dám hò hè, than vãn. Haizzzzz, nghĩ lại cũng thấy hơi đáng thương ~! Nhưng ai bảo trước kia cô ta hư hỏng xấu xa lắm gì?

Sao tôi cảm thấy mình sáng khoái thế này? Haizzzzz, tuy tôi đã cố gắng làm một ”mỹ nữ rộng lượng bao dung vị tha” nhưng hành vi của cô ta thật là đáng ghét, đến mức ai thấy cũng phần nộ rồi, tôi muốn thông cảm với cô ta cũng khó lắm.

Nhưng, số phận đã sắp đặt thế rồi, tôi chỉ còn nước miễn cưỡng cùng tổ với cô ta thôi, chẳng lẽ đến thầy cũng nhận ra lòng từ bi như Bồ tát của tôi ư? Haizzzzz, đúng là bó tay, bó chân, bó toàn thân!

Tôi đang thất thần, không đón kịp bóng của Phác Trân Hiền đưa đến, bóng nhanh chóng lăn đến một tán cây nhỏ rậm rạp

Tôi định chạy đến nhặt thì cảm thấy có một cơn gió bay vèo qua bên người.

”Tiễn Ni tiểu thư, bạn cứ nghỉ, để tôi đi nhặt!” Là Phác Trân Hiền!

Cô ta vừa nói cái gì vậy? ”Tiễn Ni tiểu thư” ”bạn” A_Á??? Tôi cảm thấy lông gà lông vịt trên người mình muốn bay toát loạn. Tại sao cái câu kính cẩn này thốt ra từ miệng cô ta lại buồn nôn kinh tởm đến thế nhỉ? Có lẽ đây là ”vấn đề nhân phẩm” đây m

”ồ! Sao cô ta vẫn chưa quay lại? Nhặt có quả bóng là lâu thế à? Để mình đi xem xem sao?” Tôi thực sự không đợi được nữa.

"Tiễn Ni, cậu đừng lại gần con nhỏ đó, nó sẽ ám sát cậu đó" Giai Liên đứng cạnh tốt bụng nhắc nhở.

"Yên tâm đi, Giai Liên, mọi người đều ở đây cả mà, chắc cô ta không làm gì được tớ đâu."

"Vậy cậu phải cẩn thận đấy nhé!" Giai Liên vẻ mặt như tiễn chiến sĩ ra chiến trường.

Tôi vừa chui vào bụi cây đã nhìn thấy Phác Trân Hiền đứng đó, vẻ mặt u sầu nhìn tôi, đôi mắt long lanh, hai bàn tay còn làm động tác cầu nguyện.

Buồn nôn, cô ta tưởng mình là hamster ai thấy cũng yêu hả? "Tiểu thư Tiễn Ni!" Toàn thân tôi rung lấy bầy, suýt nữa bỏ chạy.

"Phác..... Phác Trân Hiền, cậu..... cậu nhặt xong bóng rồi thì đi thôi".

"Tiểu thư Tiễn Ni, có một chuyện mình vẫn muốn nói, nhưng chưa có cơ hội. Bạn có thể ỉnh một cơ hội không?"

"Đề....hôm khác đi, còn nữa, cậu..... cậu đừng gọi tôi là tiểu thư nữa." Tôi vừa nói vừa bỏ đi. Ai biết cô ta rập tâm làm gì, tôi phải cảnh giác mọi lúc mọi nơi mới đc.

Ai ngờ đâu, cô ta bay "VÙ" đến ôm chầm lấy tôi, nước mắt trào ra tí tách.

"~>o< tiểu=" thư=" tiễn=" ni,=" bạn=" nhất=" định=" phải=" nghe=" mình=" nói,=" minh=" hối=" lỗi=" rất=" lâu=" rồi,=" cứ=" thế=" này=" mãi=" mình=" sẽ=" điên=" mất=" phác=" trân=" hiền=" cũng=" hối=" lỗi=" à?=" lại=" còn=" điên=" mất?=" đúng=" là=" truyện=" cười=" hài=" hước=" nhất=" thế=" giới.=">

Tiểu thư Tiễn Ni, mình biết trước kia mình đã làm rất nhiều việc có lỗi với bạn và Thuần Hy. Mấy hôm nay, mình cứ nghĩ đi nghĩ lại và thấy rất hối hận, mình không biết phải làm sao mới để bạn tha thứ. Mình phải xin lỗi bạn."

"Cậu..... cậu mau buông tôi ra là tôi thấy vui lắm rồi" Trời ơi, da gà da vịt dựng đứng lên

"Tiểu thư Tiễn Ni, xin bạn hãy tha thứ..."

Không phải chứ, tôi không nhìn nhầm à? Đứa con gái điên loạn như Phác Trân Hiền còn quỳ gối trước tôi, đây..... đây là chuyện gì thế?

"Cậu dậy nhanh đi, nếu không lại có người tưởng tôi bắt nạt cậu...." Tôi vội vàng đỡ cô ta dậy

"Không, bạn không tha thứ thì mình sẽ không đứng dậy..... "

Choáng....cô ta muốn được tha thứ, mà cũng phải chơi trò dọa dẫm à. Thôi bỏ đi, cứ để cô ta quỳ mãi cũng không phải cách hay.

"Được rồi, được rồi, tôi tha thứ cho cậu, dậy nhanh đi!"

"Yeah~! Tuyệt quá, tuyệt với quá!"

Lại choáng.....

Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc tan học.....

Một, hai, ba, Quách Tiễn Ni chuẩn bị xung kích! "Tiểu thư Tiễn Ni!"

Ghét quá! Tôi đang chuẩn bị một trăm mét lao ra khỏi phòng để gặp Thuần Hy của tôi. Đôi tai thì không hề có sự chuẩn bị nên khi nghe thấy âm thanh quỷ quái ấy, tôi đành phải rút đôi chân đang đưa ra giữa không trung lại, "soạt" một tiếng quay người lại, nặn ra một nụ cười "hê hê hê".

Chương 116: sinh nhật của Phác Trân Hiền

"Xin hỏi bạn Phác Trân Hiền thân mến, tìm tôi có việc à?" (ôi! ôi! Cười xấu xí quá!)

Bây giờ tuy nói là không ghét gì cô ta nữa, nhưng cũng không nào thích được, he he, thực là ngại, Quách Tiễn Ni này không có tâm lòng độ lượng tu thành chính quả đâu.

"Kẹo que nhãn hiệu mới, bạn thích mùi nào?" Không phải chứ, cô ta móc ra mười mấy chiếc kẹo que to nhỏ khác nhau từ túi xách, cứ cố nhét vào tay tôi.

"Hừm, rất ngon! Nhưng nhiều thế này, mình tôi không ăn hết được ~!" Tôi nói với vẻ vui mừng.

"vậy bạn cứ từ từ thưởng thức đi, thích loại nào thì lần sau mình mang đến cho bạn!" Cái gì, cô ta gọi tôi kính cần thế nhỉ? Tuy thái độ rất ư là thành thật, nhưng tôi cũng đâu có già đến thế? Toát mồ hôi lạnh ینگ~.

"Không... không cần phiền thế, cảm ơn, he he".

"Ai da, tất của bạn..." Cô ta đột ngột quỳ xuống chân tôi, dịu dàng giúp tôi kéo chiếc tất bị tuột lên độ cao như cũ.

Tôi ngã... -;-AAA Sao tôi thấy cô ta giống như một bà mẹ thế nhỉ... Sự thay đổi của cô nàng này hình như hơi bị quá...

"y da, cái túi xách nặng thế này bạn mang sẽ đau lưng mất! Để mình xách giúp bạn nhé!" Cô ta vừa đứng dậy đã định cướp lấy túi của tôi, tốc độ nhanh thật. "-,-A ..." Thôi, xem ra không để cô ta xách thì cô ta không chịu rồi. "Trân Hiền".

"Tiểu thư Tiễn Ni, xin hỏi bạn có dặn dò gì ạ?" Ợe~! Buồn nôn quá!

Con bé này có phải vì lần trước bị mọi người lạnh nhạt tránh như tránh bệnh dịch hạch, đau khổ quá mức nên đầu óc có gì trục trặc nhỉ? ừ ~, khả năng này cũng có thể lắm chứ... "Cậu có cần khoa trương thế không? Làm vậy cứ như tôi sai khiến cậu gì ấy..."

"Vâng, tiểu thư Tiễn Ni". Choáng... -.-AAA

Xem ra những lời tôi vừa nói, cô ta nghe từ tai nọ xọ qua tai kia rồi bay đi mất. "Này-, Phác Trân Hiền, rốt cuộc cậu định bắt cóc túi xách của tôi đi đâu thế hả?"

Chúng tôi rõ ràng không cùng đường, mà cô ta cứ hí ha hí hửng, lì lợm xách túi của tôi đi theo hướng của cô ta. Ra khỏi cổng trường khá xa rồi, tôi bắt buộc phải gọi cô ta lại. "He he! Đến nhà thờ! He he!"

"Cái gì? Cậu mang túi của tôi đến nhà thờ á?"

"Ồ ~, là thế này, cứ nghĩ đến trước kia đối xử tệ với tiểu thư Tiễn Ni là mình thấy rất đau buồn. Nhưng tiểu thư Tiễn Ni lại không tính toán chuyện trước kia mà tha lỗi ình, khiến mình vui vô cùng, mình quyết định đưa tiểu thư Tiễn Ni đến nhà thờ để nghe mình rửa tội".

"Không đi!" Làm gì có chuyện mời người ta đến nhà thờ...

"Tiễn Ni..."

Không gọi tiểu thư nữa, bắt đầu bình thường rồi, nhưng trong chớp mắt cô ta lại dùng tuyệt chiêu của mình - bộ dạng thảm thương, nước mắt long lanh... Con bé này, rốt cuộc có thay đổi không???

Mặc kệ có thay đổi hay không, yên tâm! Lần này tôi sẽ không mềm lòng nữa, tuyệt đối không mềm lòng...

81. Chương 117

"Tiễn Ni, hôm nay là sinh nhật mình..."

"Hử ~? Thật à?" Không tin cho lắm...

"Mình cho cậu xem chứng minh nhân dân nhé! Này-!" Cô ta rút phất chứng minh thư ra, quả nhiên là thật, "Mình muốn cuộc đời mình có sự khởi đầu mới!"

"Cậu đi là vì nguyên nhân này thật à?"

"ừ".

"Cần thiết thế thật à? Có phải khoa trương quá không?"

"Mình biết bây giờ đối với bạn, mình là người cực kỳ xấu xa. Trước kia mình xấu, mình đã làm rất nhiều việc có lỗi với bạn, mình cũng không mong bạn có thể tha thứ ỉn..." -__-A Chính xác, cũng tự biết cơ à...

"Nhưng, nhưng trong lòng mình Tiễn Ni là người rất tốt, mình đã có lỗi với bạn nhiều thế mà bạn vẫn chịu giúp mình, các bạn tập bóng đều bài trừ mình, chỉ bạn là không, mình rất cảm động, thật sự đấy! Nên mình nhất định phải xin lỗi bạn trước mặt thần thánh..."

"A_0..." Tôi tốt thế à? He he, thật không quen được người khác tán dương ra mặt như thế, mà lại còn dùng lời lẽ kính cẩn nữa chứ...

"Thế nên mình rất muốn xin lỗi thật đàng hoàng. Mình thật sự cảm thấy rất có lỗi với bạn, mình rất thành tâm thành ý chỉ cần xin bạn ít thời gian thôi... Không biết... không biết bạn có nể mặt mình không..."

He he! Người ta đã nói thế rồi, làm sao tôi không nể mặt cho được?!!! Đương nhiên là tôi đi đến nhà thờ với cô ta rồi ~! He he he!

Trần Hiền đưa tôi đến một nhà thờ gần đó, trước kia tôi chưa từng đến, cảm thấy nơi này thật thần thánh. Các vị linh mục hình như đều giảng đạo ở bên ngoài nên nơi này tỏ ra vô cùng thanh tịnh.

Xem ra Trần Hiền đã thay đổi thật rồi, hai tay cô ta chấp lại, sấm hối vô cùng thành tâm trước thần thánh, nhìn có vẻ giống một con cừu non lắm ~, he he.

"Tiễn Ni, bạn cũng đến cầu nguyện đi, chấp hai tay nhắm mắt lại và bỏ hết tạp niệm, cầu nguyện thành tâm là được..."

Thuần Hy và Thuần Hiến sức khỏe vừa hồi phục, có lẽ tôi nên cầu nguyện nhỉ. Và cả bố đang ở nơi xa kia, bác trai, bác gái...

Tôi nghiêm túc nhắm mắt lại chăm chú cầu nguyện. Nhưng bỗng nhiên tôi cảm thấy đằng sau có một thứ gì đó chậm chậm tiến lại gần. Tôi vừa định quay lại thì ý thức được có một vật nặng đập vào đầu, dần dần mất hết suy nghĩ...

"Tiễn Ni, Tiễn Ni cậu sao thế? Tiễn Ni, Tiễn Ni, Tiễn Ni..."

Trong cơn mê, tôi nghe thấy tiếng Trần Hiền gọi, nhưng tôi không phản ứng nổi nữa. Tệ quá, cô ta không sao chứ? Tôi thật vô dụng, lại bị đánh ngất đi dễ dàng như thế...

"Ôi ~? Kỳ quá! Đây là nơi nào?" Lúc tỉnh lại phát hiện ra mình đang ở trong một căn phòng lộng lẫy.

"WoaH YaH ôi mẹ ơi..."

Trời ơi ~, sao lại thế này? Sao lại thế này? Sao lại thế này? Sao lại thế nàyyyyyy?

Lách...tách... lách... tách...

Ôi! Tiếng nước chảy đâu ra thế?

"*A_0* Anh... anh là ai?"

Từ phòng tắm bước ra một anh chàng đẹp trai xa lạ, trên người chỉ mặc một chiếc áo khoác, đang lau mái tóc ướt của mình. Tôi vội vã lấy chăn quấn mình lại như quần nem. **

"Em đừng quấn nữa, cơ thể em lúc này anh đã thưởng thức rồi. Hê hê".

"Anh... anh... anh đúng là đồ sói háo sắc!" Tôi gào lên gần như muồn khóc. "Sói háo sắc? Hê hê, anh là ân nhân cứu mạng của em đấy. Em bị ngất xỉu ngoài nhà thờ, anh đã bế em về đây".

Rõ ràng tôi ở trong nhà thờ mà, từ lúc nào lại chạy ra ngoài rồi? Không rõ! Khoan đã, bây giờ không phải lúc tìm hiểu chuyện vớ vẩn này, mà quan trọng nhất cấp bách nhất là phải tìm hiểu...

"—p(>o<*)q anh...=" anh=" vừa=" nói...=" anh...=" anh=" đã=" làm=" gì=" tôi???"=">

"Cho em hưởng thụ khoái lạc thể gian mà-! Hê hê!"

"Ý gì thế?" Không hiểu!!!

"*A_0* Lừa... lừa gạt! Anh lừa gạt!!!"

"Này ~, chắc em không đến nỗi quên hết chứ?" Thật sự không còn nhớ gì cả...

"Anh nói thật đấy. Thấy em ngất đi ngoài kia có vẻ rất đau đớn, nên anh đã hy sinh sữa ầm cho em, ai ngờ em tự Ồm lấy anh, sau đó..."

"Sao lại thế được?! Không thể nào!! —p(*>o<*)q tuyệt=" đối=" không=" thể!!!"=" tôi=" then=" quá=" hóa=" giận=" cắt=" ngang=" lời=" anh=" ta.=">

"Em không nhớ gì thật à? Lúc này rõ ràng em rất sáng khoái..."

"Anh đang nói bậy bạ gì thế hả? Cái gì mà sáng khoái? Cái tên chết tiệt này..." Lẽ nào tôi đã bị cái tên súc sinh này...

Nỗi đau khổ áp đến, tôi như ngàn dao đâm chém, lại ngất đi...

Cứ thế này mãi mãi đi, không bao giờ tỉnh dậy nữa...-

Chương 117: Anh phải báo thù

Dù có không muốn tỉnh đi nữa thì cuối cùng tôi vẫn phải tỉnh, mà người đầu tiên tôi nhìn thấy sau khi tỉnh dậy, lại là Thuần Hy, một tay anh tựa vào khung cửa, sắc mặt u ám đến kinh hãi.

Tôi nước mắt như suối, hoảng loạn dùng chân trườn đầu mình lại.

"Anh đi đi! Đi ngay! Em không muốn nhìn thấy anh! Em không còn mặt mũi nào nhìn anh nữa... hu hu hu hu..."

Thuần Hy không đi, anh kéo tấm chăn ra, ôm lấy tôi chặt cứng. "Không! AOA Không! Anh buông em ra, buông em ra..."

Tôi liều mạng chống cự, nhưng cánh tay anh càng ôm chặt hơn, cuối cùng, tôi đã mệt mỏi buông xuôi.

"Tiễn Ni, anh sẽ không buông em ra đâu! Dù xảy ra chuyện gì đi nữa anh cũng sẽ không buông em ra!"

"Anh biết hết rồi, anh biết hết đúng không? Em không còn là em trước kia nữa rồi... hu hu hu hu..."

"Anh biết, anh biết em là người bị hại..."

"Hu hu hu hu... em không muốn sống nữa, em không sống nổi nữa..."

"Em nói ngốc ngếch gì vậy! Em chết thì anh sẽ chết theo! Em quên à? Chỉ có anh mới có quyền bắn chết em, chỉ anh có! Anh chưa cho em chết thì em không được phép chết!! Nghe rõ chưa!!!"

"Thuần Hy... hu hu hu hu..."

Thuần Hy nhìn tôi rất chăm chú, rồi đột ngột hôn lên môi tôi. *0_0*... Sau những giây phút kỳ diệu đảo lộn, Thuần Hy Ồm thật chặt lấy tôi. "Xảy ra chuyện mất mặt như thế, em ngỡ anh không còn hôn em nữa chứ..."

"Ngốc! Cho dù xảy ra chuyện gì, anh đối với em sẽ không bao giờ thay đổi!" Thuần Hy nâng mặt tôi lên, nói nghiêm túc.

Thuần Hy, anh chính là tất cả cuộc đời em, anh chính là dũng khí để em sống

"Thuần Hy! Cuối cùng tớ cũng tìm thấy cậu rồi. Cậu nhận được cuộc điện thoại đó rồi bỗng khí thế hùng hực chạy mất, tớ còn tưởng... ôi! Tiễn Ni, sao em lại khóc thế?" Tú Triết lại xuất hiện vào đúng lúc không thích hợp như thế.

"Thuần Hy, là cậu đúng không? Cậu lại chọc cho Tiễn Ni khóc đúng không? Tại sao Tiễn Ni ở bên cậu cứ khóc mãi là sao?! Chẳng lẽ cậu không thấy lúc cô ấy cười là đẹp nhất à? (>0<) tớ=" chính=" vì=" muốn=" nhìn=" thấy=" cô=" ấy=" cười=" mãi," không=" nhần=" tâm=" thấy=" cô=" ấy=" cứ=" đau=" lòng=" nên=" mới=" trả=" cô=" ấy=" cho=" cậu," mà=" cậu=" lại=" làm=" cô=" ấy=" đau=" lòng=" nữa...">

Tú Triết vừa nhìn thấy tôi khóc đã hoảng lên, chưa hiểu rõ tình hình đã kêu ầm ĩ.

Tú Triết, không phải thế, đừng trách Thuần Hy. Tôi rơi nước mắt nhìn Tú Triết, lời nói nghẹn trong cổ họng không cách nào thốt ra được.

"Cậu chưa tìm hiểu kỹ tình hình thì đừng nói bậy bạ!" Thuần Hy cuối cùng không kiềm chế nổi đã bùng phát. Tôi biết anh đã kiềm chế quá lâu, từ lúc này, cánh tay anh ôm tôi cứ run cầm cập.

"Tình hình? Tình hình gì? Cậu bảo cho tớ biết đi!" Tú Triết cũng giật thót mình bởi vẻ khủng khiếp của Thuần Hy.

"Chuyện này không liên quan tới cậu! về ngay đi!"

"Kim Thuần Hy. Cậu nói linh tinh gì thế? Cái gì mà không liên quan tới tớ? Chỉ cần chuyện có liên quan đến Tiễn Ni, đến cậu, thì tức là liên quan đến tớ! Tớ đã nói rồi: Cậu và Tiễn Ni sau này nếu không hạnh phúc thì tớ sẽ không tha cho cậu đâu!"

"Tú Triết, anh nói đủ chưa hả? Hai người ra khỏi đây ngay cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy hai người". tôi biết mình hét lên với Tú Triết như vậy là sai, nhưng nếu tôi không lên tiếng thì hai người họ sẽ đánh nhau, mà tôi không muốn hai người trở thành vật hy sinh thứ hai trong chuyện bản thủ này. tôi thực sự cũng không muốn nhớ lại cảnh khinh khủng lúc này nữa.

82. Chương 118

Thuần Hy kéo Tú Triết ra ngoài cửa, tôi cũng biết là chuyện gì rồi.

Tại sao... tại sao chuyện bất công như thế lại đổ xuống đầu tôi, tôi muốn chết, tôi muốn chết quá!--

"Tớ phải đi chém chết cái tên khốn nạn đó!"

Bên ngoài vắng đến tiếng gầm của Tú Triết, anh xộc vào phòng: "Tiễn Ni, em bảo cho anh biết thằng khốn đó là ai? Anh sẽ giúp em chém chết nó!"

"Cậu điên hả? Quay về đây ngay cho tôi!" Thuần Hy kéo phắt Tú Triết lại.

"Kim Thuần Hy, cậu là đồ vô dụng! (>0<) lẽ=" ra=" tứ=" phải=" biết=" là=" cậu=" không=" bảo=" vệ=" nôi=" tiên=" ni=" từ=" lâu=" rồi=" mới=" phải=" tiên=" ni=" đã=" thế=" này=" rồi,=" mà=" cậu=" còn=" ở=" đây=" như=" một=" con=" rùa=" thật=" cô=" !==" nếu=" cậu=" là=" đàn=" ông=" thì=" đi=" với=" tớ!=" nếu=" không=" dám=" đi=" thì=" tránh=" ra!=" -=" 0=" _=" tú=" triết=" nôi=" giận=" bùng=" bùng=" đẩy=" thuần=" hy=" ra,=" không=" còn=" về=" ngay=" thơ=" trong=" sáng=" như=" trước=" đó=" nữa.="">>

"Tôi là đồ vô dụng nhưng không phải thằng ngốc!!! Cậu đi chém giết tên đó thì Tiễn Ni có trở lại như xưa được không? Cậu giết nó thì cậu cũng phải đền mạng, cậu muốn chết hả? Mà cậu nghĩ chuyện này đơn giản thế thôi à?"

"Thế thì sao nào? Lẽ nào chúng ta cứ ở đây nuốt hận? - 0 - Hắn làm Tiễn Ni đau khổ như thế, tôi không thể tha cho hắn được! Kim Thuần Hy! tôi thật không ngờ cậu lại là kẻ sợ chết như vậy!-0-"

"Đương nhiên tôi sẽ không tha cho hắn! Nhưng tôi không dùng cách đưa mình vào chỗ chết như thế!" Thuần Hy nghiêng răng nói, vẻ mặt trở lên độc ác vào xảo quyết, "Và lại, tôi cảm thấy không hề đơn giản như mình vẫn thấy!"

"Vậy cậu định thế nào?" Tú Triết cuối cùng cũng bình tĩnh hơn một chút.

"Tôi sẽ tìm ra sự thật. Tất cả những kẻ làm Tiễn Ni đau khổ, tôi sẽ bắt chúng trả giá cho những gì chúng làm!"

Tôi nhìn gương mặt méo mó của Thuần Hy một cách kinh ngạc. *A_0* Người này là Thuần Hy mà tôi biết hay sao? Hay là bản tính ác quỷ của anh cuối cùng đã lộ nguyên hình...

CHƯƠNG 118: CÚ ĐIÊN THOAI BÍ ẨN

Đúng một tuần kể từ khi chuyện đó xảy ra, Thuần Hy xin nghỉ để ở nhà với tôi, cuối cùng tôi đã thoát khỏi bóng đen u ám, lấy hết can đảm để tiếp tục đến trường.

”Nhìn đi, đó là Quách Tiễn Ni, nghe nói ban ấy...”

"Có thật thế không? Đáng thương quá..."

"Đáng thương cái gì? Không chừng do chính nó tự nguyên thì có..."

Mọi âm thanh bay chập chờn quanh tai tôi, đâm vào tim tôi đau nhói. Xin các người đừng nói nữa, xin các người...

”Đừng nghe, mặc kệ bọn họ”. Giọng nói dịu dàng của Thuần Hy xua đuổi mọi âm thanh chói tai lớn vồn xung quanh tôi.

"Thuần Hy..." Tôi nhìn anh cảm kích, nếu không có anh, có lẽ tôi không có dũng khí để tiếp tục sống.

"Cuối tuần này anh đưa em đi ngoại ô chơi, cho thoải mái đầu óc". Thuần Hy vuốt tóc tôi, đưa tôi đến lớp học.

Người đầu tiên tôi nhìn thấy khi bước vào lớp học lại là Phác Trân Hiền, xem ra cô ta chẳng bị gì cả.

—>0< hu=" hu=" hu-,=" tiên=" ni,=" không=" ngò=" lại=" xây=" ra=" chuyện=" đó...=" lúc=" ấy=" câu=" bị=" người=" ta=" đập=" ngất=" xiu=" mình=" cũng=" sợ=" chết=" đi=" được=" mình=" không=" có=" ý=" bỏ=" câu=" lại=" đó,=" mình...=" lúc=" đó=" sợ=" chết=" đi=" được...=" sau=" đó=" mình=" chạy=" ra=" ngoài=" gọi=" điện=" thoai=" ngay=" cho=" kim=" thuận=" hy,=" không=" ngò=" vẫn=" muôn...=" ">

Lời Phác Trần Hiền như lưỡi dao, cứa vào tim tôi từng vết sâu hoắm, khiến tôi lại rơi vào vùng ký ức tối tăm hèm đố.

"Xin lỗi..." Phác Trân Hiền như sực nhớ ra mình đã nói sai. "Bây giờ câu ổn hơn chưa?"

Tôi cố gắng bình tĩnh lại, gương gao nở nụ cười với cô ta: "Cũng ổn, may mà còn có Thuần Hy... Nếu không có anh ấy, tôi thật không biết có đứng vững không nữa, có lẽ tôi đã tự sát từ lâu rồi cũng nên". Thuần Hy, anh có biết không? Bây giờ anh là vàng dương của em, không có anh, thế giới của em toàn bóng đêm.

Tôi có nhìn nhầm không? Sắc mặt của Phác Trân Hiên bỗng thay đổi, có lẽ cô ta cũng không ngờ lại có ngày tôi bình thản nói chuyện với cô ta như vậy.

Cuối cùng đã đến cuối tuần, hãy để mọi nỗi buồn tiêu tan hết đi, vì Thuần Hy, tôi phải phục hồi thật nhanh.

Kỳ la quá? Thuần Hy hôm nay hình như rất lơ đãng ~, vẻ mặt đăm chiêu, anh ấy bị sao thế nhỉ ~?

Chắc là không có gì đâu, lúc nào anh cũng có vẻ mặt lạnh lùng mà, he he. Đúng vào lúc chúng tôi nắm tay nhau bước vào cô ng viên, một bóng dáng rất quen lướt qua lùm cây nhỏ bên cạnh chúng tôi.

Đó là ai? Thuần Hy hình như cũng nhìn thấy, nét mặt càng trở lên tê hai hơn. "Thuần Hy, anh sao thế?"

”- - Mấy giờ rồi?” Anh hỏi một câu chẳng đâu vào đâu.

"Ồ, đã 11 giờ 35 phút rồi, có lẽ đã đến giờ ăn trưa. Sao tự nhiên anh hỏi cái này thế? Thuần Hy hôm nay anh có vẻ bất thường quá ~, có phải đói bụng rồi không?"

"Không có gì. Đi thôi".

”Anh còn không nhận à, nhất định là dối rồi phải không, ~A.A~ em nghe thấy bụng anh đang sôi ùng ục kia kìa ~! Bụng em cũng đang réo gọi phản kháng em này ~! Gần đây có một quán pizza, chúng ta đi mua pizza đến đây ăn nhé? He he”.

”Được thôi”. Anh do dự một lúc nhưng vẫn nhận lời.

Mười mấy phút sau, chúng tôi xách hộp pizza vừa mới mua quay lại công viên, ngồi xuống chiếc ghế dài.

"Ngồi đây ăn pizza rất tình tứ nhé!" tôi vừa mở hộp pizza ra, điện thoại di động lại reo lên rất vô duyên.

"Alô~?" tôi bực bội ấn nút nghe "cách" một tiếng.

"Alô~, Tiễn Ni đó à? Hẹn hò vui không?"

Phác Trần Hiền! Sao cô ta lại biết tôi và Thuần Hy đang hẹn nhau...

"Ồ, Trần Hiền à, chúng tôi hẹn cũng vui

"Đưa cho anh". Không hiểu vì sao, Thuần Hy vừa nghe thấy tên Trần Hiền, đã cướp ngay lấy điện thoại, quay người đi sang một bên.

A_0 Anh hoảng loạn như thế là thế nào? Lẽ nào...

Không, không, Quách Tiễn Ni, mi phải tin tưởng Thuần Hy, mi đã đồng ý sẽ tin anh rồi! Ừ, không sao, mình tin anh ấy! He he!

"Chị ơi, em không thấy nhà vệ sinh đâu cả, chị đưa em đi được không?" Lúc này, không biết một cô bé ở đâu xuất hiện, kéo áo tôi nũng nịu.

Haizz~, đúng là bó tay với cô bé, đi thì đi. He he-.

Cô bé ấy đi vệ sinh xong, chẳng thèm nói "cảm ơn", mà cứ thế chạy đi mất. Chả biết lễ phép gì cả!

Tôi quay về chỗ cũ, hộp pizza vẫn cô đơn nằm đó, Thuần Hy vẫn chưa quay lại! Sao anh ấy lại gọi điện lâu thế nhỉ?

Khi anh gọi xong quay về, sắc mặt anh càng âm u hơn, như muốn đập vỡ cả điện thoại của tôi.

"Thuần Hy, sao thế? Có chuyện gì xảy ra vậy?" "-_A Không có gì..."

"Không có gì? Thật không? Trần Hiền gọi điện đến để làm gì? Vả lại nghe cô ta nói lúc nãy thì hình như cô ta biết chúng ta hẹn hò. Em có nói cho cô ta biết đâu, sao cô ta lại rõ thế nhỉ?"

"Thuần Hy, có phải Phác Trần Hiền lại nói gì với anh không? Nếu là thế thật thì anh hãy nói cho em biết, không được giấu em!"

"Dù bất cứ khi nào em cũng tin anh, đúng không?"

"Hừ ~?" Sao tự dưng lại nói câu này?

"Tất nhiên là em tin anh rồi".

"Vậy thì đủ rồi, câu này em phải nhớ lấy!"

"Thuần Hy... anh nói gì lạ lùng quá vậy, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì! Anh hãy nói cho em biết, tóm lại là chuyện gì? Em muốn biết, em nhất định phải biết!"

Thuần Hy bỗng nhíu chặt đôi lông mày, u uất không vui, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó!

"Có anh thì sẽ không có chuyện gì xảy ra với em!" Ngữ khí của Thuần Hy nặng đến mức như đang tuyên thệ.

"ừ"... ... Tôi phải tin Thuần Hy. Có Thuần Hy thì sẽ không có chuyện gì cả. Dù sao chúng tôi đã dắt tay nhau trải qua biết bao việc rồi, he he...

"An pizza trước đã". Thuần Hy chỉ vào hộp pizza trên ghế. "Ồi, thơm quá! Em thích nhất là ăn pizza đấy, lát nữa anh đừng hòng giành với em! He he!" Tôi cười he he mở hộp ra.

"(>0<)a oái=" trời=" ~!=" không...=" không...=" em=" không=" muốn=" thấy...=" tôi=" đưa=" tay=" bịt=" mắt,=" toàn=" thân=" run=" lấy=" bầy.=" ">

Đúng vào tích tắc mở chiếc hộp ra, tôi nhìn thấy bên trên chiếc pizza lại có... lại có một sấp ảnh kinh khủng... Không cần nghĩ... cũng biết là ảnh gì... Nhất định là ảnh bị chụp trộm hôm ấy...

Thuần Hy vội vã đóng nắp hộp lại, giận dữ gọi điện thoại: "Phác Trần Hiền! Rốt cuộc cô có chịu thôi đi không hả?"

"A ha ha ha, xem ra hai người đã nhìn ra món quà tôi tặng rồi nhỉ? Thế nào? Có thích không? Aha ha ha..."

Tiếng cười rộn người của Phác Trần Hiền văng ra từ điện thoại, như đâm vào màng nhĩ của tôi, đầu óc tôi lùm bùm không nghe rõ nữa. "Cô đùa đủ chưa hả?" Thuần Hy gầm lên. "Tức thật, cô ta cúp máy rồi".

Thuần Hy tức giận ném điện thoại sang một bên, ôm choàng lấy tôi lúc này vẫn đang ngơ ngác không hiểu.

"Thuần Hy, sao..." Tôi hoang mang.

"Đừng hỏi, hãy tin anh!" Lần đầu tôi nghe Thuần Hy nói với mình bằng giọng mệt mỏi đến như vậy, "Sẽ không sao đâu, có anh ở đây, em sẽ bình an vô sự..."

Lời Thuần Hy nghe sao mà bất lực đến thế, tôi bỗng cảm thấy sợ hãi một Thuần Hy như vậy...

"A_T Có phải Phác Trần Hiền..." tôi ôm anh, vùi mặt mình vào lòng anh, nước mắt rơi tí tách không ngừng. Tôi bỗng thấy rất sợ hãi, sợ Thuần Hy giây sau sẽ biến mất khỏi thế giới của tôi...

"Đừng sợ! Không sao đâu..." Thuần Hy càng ôm tôi chặt hơn, như thể muốn hòa thân vào làm một...

Chúng tôi đã ôm nhau như thế rất lâu, đến khi tâm trạng tôi ổn định trở lại, Thuần Hy mới bảo tôi đến một quán ăn nhanh gần đó để mua hai hộp kem.

83. Chương 119

Cuộc chia tay có chết tôi cũng không tin được

Tôi lơ lửng đi mua kem về, thấy anh hình như có vẻ vừa gọi điện thoại xong. Tôi cũng không màng hỏi gì vì bây giờ tôi chẳng còn chút sức lực nào, tôi rất mệt, thật sự rất mệt...

Tôi chỉ muốn dựa vào vai anh như thế, mãi mãi, không muốn nghĩ gì nữa, chẳng muốn đối mặt với chuyện gì nữa, càng không muốn lo lắng gì nữa... A_A

Chúng tôi ngồi dựa vào nhau rất lâu, dài như cả một thế kỷ. Cuối cùng Thuần Hy cũng lên tiếng: "Chúng ta đi thôi, mặt trời sắp xuống núi rồi!"

"Vâng... đợi ăn xong hộp kem đã..."

Tôi không muốn đi, không muốn đi chút nào...

"vẫn chưa ăn xong à? Chảy hết rồi".

"Ồ..." Tôi dờ dẫm nhìn kem đã chảy hết trong hộp.

"Vậy đi thôi!" Thuần Hy đứng dậy, kéo tay tôi định đi.

Tôi gắng sức ngồi im không nhúc nhích, như thể đang kháng cự lại anh...

"Em làm sao thế?"

"Không thể ngồi thêm một lúc sao?"

"Em đã ngồi cả một buổi chiều rồi. Nào, đi thôi. Thuần Hy tiếp tục kéo tôi đi.

"Em không muốn!!!" Tôi giằng mạnh tay anh ra. " _ _ "

"Em không muốn về, thật sự không muốn về... Nếu ở một mình, A_T là em rất sợ... Em cũng không biết là tại sao, bỗng dưng rất sợ anh sẽ biến mất... hu hu hu... A_T

"Tiễn Ni..." Thuần Hy lại ôm lấy tôi, chặt hơn cả lần trước.

"Thuần Hy..." Tôi cố hết sức ôm anh thật chặt, chỉ sợ anh đột ngột biến mất...

"Thuần Hy, anh nhìn tịch dương kia, đẹp quá. Chúng ta, nếu cứ như thế này mãi thì tốt quá...Không ai quấy nhiễu, cứ ôm nhau lặng lẽ ngắm tịch dương... Sau đó, lại đợi ánh mặt trời sớm mai ló dạng... Rồi lại một ngày mới..."

Anh dơ đàn, tôi không biết anh đang nghĩ ngợi gì. Như thế anh không hề nghe thấy tôi đang nói gì.

"Tiễn Ni, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, bất cứ lúc nào, em cũng tin anh, đúng không?"

"Thuần Hy? Lúc này em chẳng đã nhận lời anh rồi đó thôi? Em tin anh, tin hơn bất cứ ai khác, hơn bất cứ lúc nào khác!" Hôm nay anh làm sao thế nhỉ, tại sao cứ lặp lại câu cần tôi tin anh?

Tôi ngược lên nhìn vào mắt anh, muốn tìm thấy câu trả lời cho sự thắc mắc của mình trong đôi mắt đen láy ấy. Nhưng anh lại rủ hàng mi dày xuống, đẩy tôi cách hẳn ra ngoài cánh cửa trái tim của anh.

Anh không nói gì nữa.

Ánh đỏ cuối cùng của tịch dương chiếu lên người chúng tôi, nhưng lại khiến tôi cảm thấy lạnh buốt sống lưng. A_T

"Thuần Hy, Thuần Hy anh làm sao vậy? Em đã nói sẽ tin anh mà! Anh nói gì đi! >0< anh=" "đừng=" "dọa=" "em=" "sợ=" "có=" "được=" "không?"=" "tôi=" "hoảng=" "loạn=" "nhìn=" "anh.=" ">

"Tiễn Ni..." Cuối cùng anh đã mở miệng.

"Cuối cùng anh cũng nói rồi, anh dọa em chết khiếp thật đấy!"

"Chúng ta chia tay đi". Anh bỗng buông tôi ra, đứng dậy bước về một phía.

"A_0 Cái gì???" Tôi nghi ngờ tại mình có vấn đề...

"Chúng ta chia tay!!!" Anh nói từng câu từng chữ.

Lần này thực sự không sai... A_0

"Tại... tại sao???" Sao bỗng dưng lại chia tay?" Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh, muốn tìm cho ra đáp án, cho dù là đáp án không thể thuyết phục tôi.

"Thuần Hy, Thuần Hy anh sao thế ~? Tại sao lại đột ngột nói câu này? A_TA Tại sao...?" Tôi túm lấy cánh tay anh lắc lắc.

"Không tại sao cả! Vì tôi chán nhìn thấy cô rồi..."

Anh giằng tay ra! Trong tích tắc, anh giằng tay thật mạnh ra khỏi tay tôi... "Xin lỗi..."

Anh quay lưng lại thốt ra hai chữ đó, rồi chạy đi thật nhanh. Tôi liều mạng chạy đuổi theo phía sau, đuổi theo... Nhưng, không thể nào bắt kịp... Lời Thuần Hy vang vọng cả thế giới...

"-_-A Không tại sao cả! Vì tôi chán nhìn thấy cô rồi!!!" Tôi không tin!! Tôi không tin!!! Nhất định là có chuyện gì đó, nhất định do cô ta ép anh, dùng những tấm ảnh đáng ghét kia... Thuần Hy chắc chắn bị cưỡng ép, để bảo vệ tôi... anh nhất định... là thế... hu hu hu hu... --

Không được! Tôi phải hỏi cho ra lẽ!!!

A_T Thế nhưng, hình như anh... đang trốn tránh tôi!!!

Anh dọn ra khỏi nhà, đến bác trai bác gái cũng không biết anh đi đâu. Để không khiến bác trai bác gái ngượng ngùng, tôi tạm thời dọn đến nhà Tịnh Mỹ.

Trong trường, anh cũng như biến mất không tăm hơi, gần như mỗi lần đến phòng thí nghiệm tìm anh, tôi đều bị những người bạn khác nhau dùng đủ mọi lý do để ngăn cản.

Cùng lúc đó, lời đồn đại "Kim Thuần Hy chia tay Quách Tiễn Ni, đồng thời chính thức hẹn hò với Phác Trân Hiền" đã bay khắp nơi chỉ trong một đêm...

Hôm nay tan học, tôi lén lút đi theo Phác Trân Hiền, cuối cùng tôi đã chặn Thuần Hy được ở ngay cô ng trường. tôi không ngờ mình lại phải dùng cách hèn hạ đến mức đánh mất lòng tự trọng đến thế để gặp cho

được Thuần Hy..., không ngờ hẹn hò lại bị cậu bắt gặp, đúng là trùng hợp quá”. Phác Trần Hiền nhìn tôi với vẻ đắc ý.

”Phác Trần Hiền, cầm cái mồm thối của cậu lại! tôi đến tìm Thuần Hy, cậu cút ra! p()cl” Tôi giận dữ quát lên.

Sau đó, tôi quay lại, đối diện với gương mặt vừa quen thuộc vừa vô cùng xa lạ của Thuần Hy, chậm rãi nói: ”A_T Thuần Hy, em muốn anh nói cho em biết, chuyện người ta nói anh đang hẹn hò với Phác Trần Hiền, có phải thật không?”

”Thuần Hy! Anh nói gì đi! Làm ơn nói cho em biết sự thật! Thuần Hy...”

”Sự thật chính là - người Thuần Hy thích giờ đây là tôi, không phải cậu! Ha ha!” Phác Trần Hiền ôm chặt lấy cánh tay Thuần Hy, lại còn dụi dụi gương mặt tôi từng muốn xé nát trăm lần vào cánh tay anh. Nhìn thấy cảnh đó, da gà trềm cánh tay tôi vì kinh sợ và ghê tởm mà dựng hết cả dậy.

”Tôi đã nói cậu cầm miệng lại! Tôi muốn nghe Thuần Hy nói, tôi chỉ nghe mình Thuần Hy nói! Thuần Hy, anh nói đi, có phải không, có phải cô ta ép buộc anh?”

Không phải! -- Tôi nói rồi, cái mặt cô toi nhìn chán rồi, lúc nào cũng đáng về ngu ngốc chậm chạp!” Thuần Hy cuối cùng cũng lên tiếng, vẫn là câu đó, vẫn giữ ngữ khí khiến người ta rung mình ngạt thở như thế.

”Anh nói dối!” Lý do này tôi không tin... không tin... Tôi cố lén nước mắt, không để chúng rơi xuống trước mặt Phác Trần Hiền, tôi không thể để cho cô ta đắc ý nghĩ rằng tôi chịu thua được.

”Em không tin! Kim Thuần Hy, em không tin! Không tin chút nào hết!!! p(>o<)q” ”được!”” vậy=”” cô=”” nhìn=”” đây!”=””>

Thuần Hy đột ngột túm lấy Phác Trần Hiền, hôn cô ta điên cuồng... Anh như muốn ôm chặt cô ta vào lòng, không, mà là chìm vào trong vòng tay anh thật sâu...A_0A

Phác Trần Hiền ban đầu dường như chưa phản ứng kịp, mắt mở to có vẻ lúng túng, một lúc sau, mới cố ý làm ra vẻ thẹn thùng xấu hổ, vừa dùng ánh mắt khiêu khích tôi, vừa cuồng nhiệt đáp lại Thuần Hy...

Thuần Hy, rốt cuộc anh muốn làm gì đây? Anh muốn làm gì? Cảm giác lạnh lẽo dần dần lan từ gót chân lên toàn thân tôi... Mỗi tế bào trên cơ thể tôi đều lạnh đến tê người...

”Thuần Hy! A_T” Tôi đau khổ kêu, nước mắt trào ra như suối.

Nhưng, anh chỉ ngẩn ra một lúc, rồi tiếp tục đắm chìm vào động tác của mình...

Thuần Hy, tại sao anh lại cho em nhìn thấy cảnh này? Tại sao??? Rõ ràng anh đau khổ như vậy, tại sao vẫn cố gắng diễn cho em thấy?

Nước mắt mờ nhòe tầm nhìn của tôi... A_T Nhưng tại sao... tại sao tôi vẫn có thể nhìn thấy... Nhìn thấy đôi lông mày anh nhíu chặt, nắm tay co lại hằn cả gân xanh, nhìn thấy trái tim anh đang rỉ máu...

”Đủ rồi! —— Tôi không tin!! Chết cũng không tin!!!”

Tôi điên cuồng đẩy hai người đang diễn trò cuồng nhiệt trước mắt mình ra, khóc và chạy đi như điên!

Thế giới đang sụp đổ ngay sau lưng tôi...

Phải, cho dù bảo tôi chết, tôi cũng sẽ không tin đâu, tuyệt đối không bao giờ tin...

Thuần Hy, xin anh nói cho em biết đó không phải là thật, anh đang lừa dối em đúng không??? --

Chương 120: Xin anh đừng bỏ mặc em

”Tôi không còn nhớ mình đã khóc rồi tỉnh dậy trong giấc mơ bao lần, cảnh tượng ấy vẫn bám riết lấy tôi vào ban ngày như ma quỷ, nhưng tôi vẫn bướng bỉnh không chịu tin.

Tôi không tin, Thuần Hy mà tôi yêu thương, Thuần Hy từng hứa hẹn sẽ mãi mãi bên tôi cạnh tảng đá tình yêu, Thuần Hy đã từng nói tin vào tôi khi tôi bất lực nhất, Thuần Hy đã dùng sinh mệnh bảo vệ tôi khi tôi rơi xuống... chỉ vì ”chán ghét tôi” mà bỏ tôi ra đi...

Thuần Hy, anh cứ bảo em tin anh, em cũng đã nhận lời, tin tưởng anh hơn bất cứ ai, tin tưởng anh hơn bao giờ hết! Nhưng tại sao cái anh cần em tin tưởng lại là chuyện tàn nhẫn như thế... Tại sao anh lại bắt em tin rằng anh đã chán ghét em, anh đã không còn yêu em nữa...

Thuần Hy, em không tin, chuyện này có chết em cũng không tin! Nếu anh nhất quyết bắt em tin, thì trừ phi em chết!

Khi trời hửng sáng, tôi bò dậy khỏi giường, vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt. Tôi không muốn Phác Trần Hiền nhìn thấy dáng vẻ thất thần của tôi.

Cầm chiếc cốc màu trắng đặt lên giá theo thói quen, tôi nhìn thấy mình tiều tụy xơ xác kinh khủng trong gương, sau đó tôi chuyển ánh nhìn vào hình manga Thuần Hy tự vẽ trên chiếc cốc. A T Thuần Hy, anh vẫn còn dùng chiếc cốc màu hồng đào tượng trưng cho em chứ? Lúc anh dùng nó có nhớ đến em không?

Tôi đến trường từ rất sớm, lại nhìn thấy Thuần Hy ở cửa phòng học.

"A_O Thuần Hy?!" Ánh mắt anh nhìn tôi vẫn lạnh lẽo, nhưng tôi vẫn cố hết sức nặn ra một nụ cười với anh, "Anh đến nói cho em biết những chuyện đó đều là giả, đúng không? Chuyện anh muốn chia tay em để đến với Phác Trần Hiền đều là do anh lừa gạt em, đúng không?"

..." Thuần Hy lãnh đạm nhìn tôi, không nói gì, tay rút trong túi quần không nhúc nhích.

84. Chương 120

"Thuần Hy, anh nói cho em biết đi! Em biết anh làm những chuyện này đều là có nguyên nhân, anh muốn em tin tưởng anh dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, lần này em cũng vẫn cứ tin tưởng anh."

"Tin..." Khóe môi anh động đậy, ánh mắt như có chút hơi ấm, nhưng lập tức trở lại vẻ lạnh lẽo thờ ơ; khóe môi cong thành một đường giễu cợt, "Cô chỉ cần tin sự thực hôm qua. Còn ngoài ra, tôi không rảnh để nói chuyện tin hay không tin với cô."

Anh rút một chiếc cốc trong túi ra: "Cái thứ này để ở chỗ tôi rất chướng mắt."

Trong ánh nắng buổi sớm, màu hồng đào chói mắt đâm thẳng vào mắt tôi.

Đó là chiếc cốc tượng trưng cho tôi trong bộ cốc tình nhân, bên trên có hình manga của tôi do Thuần Hy vẽ. Tôi muốn anh mỗi ngày khi dùng nó súc miệng sẽ nhớ tới tôi, nhưng hiện giờ anh lại thấy nó "chướng mắt" ỉ A_T

"Thuần Hy..." Tôi nhìn anh với vẻ không dám tin, tay run lấy bầy túm lấy vạt áo mình.

"Cô cũng không cần?" Anh lắc lắc chiếc cốc, chiếc chuông nhỏ treo trên miệng cốc phát ra âm thanh "ding ding dang dang" thoảng chốc va mạnh vào trái tim tôi.

"Vậy được..." Anh đưa tay lên, chậm chậm đưa chiếc cốc đến ngang tầm mắt tôi, rồi đẩy lại gần. Sau đó chậm rãi buông tay...

Chiếc cốc rơi tuột xuống ngay trước mặt tôi, trái tim tôi trong tích tắc cũng như mất đi trọng lượng...

"Xoảng" một tiếng, chiếc cốc vỡ tan thành nhiều mảnh hồng đào chói mắt, chiếc chuông nhỏ như câm lặng, lăn đến nằm ngay dưới chân tôi. "Đưa đây!" Giọng anh vang lên trong tiếng hỗn loạn. Tôi hoảng loạn thất thần ngược lên nhìn: "AO Cái gì?" Anh không đáp, ánh mắt rơi xuống ngón tay giữa của tôi.

"Khôngggggg..." Tôi như bị điện giật nắm chặt chiếc nhẫn trên ngón tay, hoảng sợ nhìn anh.

Gương mặt anh bỗng xuất hiện vẻ lạnh lẽo chưa bao giờ tôi nhìn thấy, cơn lạnh thấu xương xuyên qua đồng tử của anh, trong tích tắc làm tôi đông cứng.

Anh túm lấy bàn tay tôi lúc này đã không còn chống cự, lạnh lùng rút chiếc nhẫn ra.

"Thuần Hy!" Phác Trần Hiền không hiểu từ đâu chui ra, cười vẻ giễu cợt, "He he, Quách Tiễn Ni, sao cậu xứng đeo chiếc nhẫn này được? Tôi mới là người xứng đáng đeo nó!, phải không? Thuần Hy?"

"ừ..." Thuần Hy nhìn chăm chú vào chiếc nhẫn, hàng mi dài phủ một bóng đen xuống đôi mắt, "Chiếc nhẫn này cô ta đeo rồi, sao xứng với em được? Hôm khác anh tặng em chiếc mới."

"Đúng đấy, sao em lại đeo thứ mà cô ta đã dùng được, bẩn lắm. Thuần Hy, hôm nay chúng ta đi chọn nhẫn nhé?" Phác Trần Hiền đắc ý liếc tôi một cái.

"Được. Giờ chúng ta đi ăn sáng trước đã. Em muốn ăn gì?" Thuần Hy choàng ôm Phác Trần Hiền, đi lướt qua trước mặt như không nhìn thấy tôi.

">0< thuần="" hy="" cuối="" cùng="" khi="" đã="" định="" thần="" lại="" rầm="" một="" tiếng="" tôi="" quỳ="" bệt="" xuống="" đất="" mặc="" kệ="" những="" mảnh="" vỡ="" đâm="" vào="" đầu="" gối="" đau="" nhói="" gào="" tên="" anh="" với="" tiếng="" khóc="" thảm="" thương.="">

Anh phớt lờ tôi, vẫn tiếp tục bỏ đi.

"Thuần Hy, xinh anh, đừng bỏ mặc em! >0<" tôi="" cầu="" xin="" anh="" bằng="" lòng="" tự="" trọng="" cuối="" cùng="" còn="" lại="">

Anh vẫn không phản ứng, cùng tiếng cười điên dại của Phác Trần Hiền, từng bước từng bước biến mất ở đầu hành lang...

Tôi cúi gằm, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống vết thương trên đầu gối, ngoài trái tim ra, cơ thể tôi không còn cảm thấy cơn đau nào nữa...

A_A Lần này anh quá tàn nhẫn-, chưa bao giờ tàn nhẫn đến thế...

Nhưng tôi vẫn không tin, không tin...

Tình yêu của chúng tôi, đã trải qua thử thách sinh tử mà...

Mất đi Thuần Hy, thế giới của tôi đã không còn mặt trời... ——

Tôi không tin tình yêu giữa tôi và Thuần Hy lại kết thúc bằng cách này. Sau khi vật vờ một lúc lâu, tôi quyết định gửi cho Thuần Hy một tin nhắn cuối cùng:

"Thuần Hy, đêm nay em đợi anh ở công viên Giác Mơ, nếu qua 12giờ đêm mà anh vẫn không đến, thì giữa chúng ta sẽ thật sự kết thúc, từ đây về sau em sẽ không bao giờ bám theo anh nữa!"

A_T... Đã 10 giờ đêm rồi, Thuần Hy chưa đến

A_T.. Đã 10:30 đêm rồi, Thuần Hy chưa đến.

A_T.. Đã 11 giờ rồi, Thuần Hy chưa đến...

A_T.. Đã 11:30 rồi, Thuần Hy chưa đến...

A_T... Đã 11:40 rồi, Thuần Hy chưa đến...

A T... Đã 11:55 rồi, Thuần Hy chưa đến... A T... Đã 11:58 rồi, Thuần Hy chưa đến... A_T... Đã 11:59 rồi, Thuần Hy chưa đến...

A T... Đã 12 giờ đêm rồi, 12:00 rồi, Thuần Hy chưa đến...chưa đến... A T... Đã 10 giờ đêm rồi, Thuần Hy chưa đến...

Anh sẽ không đến, anh mãi mãi cũng không đến nữa, anh đã biến mất khỏi cuộc đời tôi như thế đấy...

Giữa tôi và Thuần hy, tất cả đã kết thúc, thực sự kết thúc... Có lẽ, sự kiên trì của tôi là sai, từ đầu đến cuối là sai lầm... A T Tôi khuyu xuống đất, khóc òa...

Chương 121: Khu trò chơi mộng ảo

Tiến Ni...

Thuần Hy là anh sao? Cuối cùng anh cũng đến rồi. Không được, tôi không thể để anh nhìn thấy bộ dạng này của mình, tôi đã nhận lời anh rằng phải luôn vui vẻ, thật vui vẻ, tôi vội vàng lau nước mắt, rồi quay lại cười...

"Tú Triết, anh à..." Tôi ngốc quá, sao lại nghĩ là anh ấy... Tú Triết kéo tôi vào lòng...

A_A Xin lỗi Tú Triết, tại sao anh cứ đối xử tốt với em như thế, mà em lại không thể làm vậy với anh? Là vì tình cảm em dành hết cho Thuần Hy, không còn lại chút nào cho người khác...?

"Tú Triết... có phải ngay từ đầu em đã sai, có lẽ ngay từ đầu em đã không nên chọn yêu Thuần Hy... Có phải không?" Tôi khóc to, gào lớn với Tú Triết, như muốn trút toàn bộ những uất ức, cam chịu trong thời gian này ra ngoài.

"Ngốc quá, sao em lại phủ nhận tất cả những chuyện trước kia. Yêu thì đã yêu rồi, làm gì có chuyện nên hay không nên?" Tú Triết hiềm khi nói với tôi một cách nghiêm túc như vậy.

"Được rồi, anh đưa em đến một nơi rất hay." Tú Triết kéo tôi đi, sải chân định chạy nhanh về phía trước. Để theo kịp anh, tôi mệt quá thở hồng hộc, nhưng trong lòng lại thấy thoải mái hơn, có lẽ như thế có thể xóa vết tích Thuần Hy trong thế giới tôi từng chút từng chút một...

"Tiễn Ni... Tiễn Ni...Tiễn Ni... nhìn đây này, nhìn đây!" Tiếng Tú Triết như vọng xuống từ một nơi rất cao.

Tôi ngang nhìn, đột ngột ngẩn ra bởi vì những gì trước mắt. Lúc này tôi mới phát hiện ra mình đã được Tú Triết đưa đến công viên trò chơi trước kia! Tú Triết đang ngồi trên một con tàu hải tặc lớn và hứng chí vẫy tay với tôi. Cũng không biết anh làm thế nào mà khu trò chơi vốn đã đóng cửa bật sáng mọi bóng đèn, lấp lánh lấp lánh, không ngừng chuyển động...

Tên ngố này! Khó khăn lắm tôi mới tìm được nước mắt giữ lại mờ nhòe. Tại sao... tại sao lại đối tốt với em như thế, em không xứng đáng...

"Sao... sao em lại khóc... có phải anh làm gì sai không?" Bên tai vọng đến tiếng Tú Triết hoảng sợ lung tung, tôi càng khóc dữ dội hơn.

"Anh... anh biết mình không có cách nào làm em vui được như Thuần Hy, nhưng... nhưng, Tiễn Ni em còn nhớ trước kia anh đã từng nói với em không? Chỉ cần khi không vui, ngồi lên xe vượt núi, gào thét thật to thì sẽ quên được đau khổ của mình... Chỉ ít thì đêm nay em hãy vui một chút, được không?"

Tôi ngược lên nhìn Tú Triết, bỗng phát hiện trong ánh mắt anh như đang lấp lánh một thứ gì đó. Quách Tiễn Ni, mi có thấy mi tàn nhẫn quá không, mi chỉ biết đau lòng một mình, nhưng lại khiến người quan tâm đến mi nhất bị tổn thương sâu hơn. Có lẽ, tôi thật sự phải làm cho người luôn quan tâm đến tôi trở nên vui vẻ hơn, ít nhất là trong đêm nay...

"Được!" Tôi hít một hơi thật sâu, ép mình nở một nụ cười thật rạng rỡ, "Hôm nay chúng ta vui vẻ đi, chơi điên cuồng một lần đi! Hướng đến công viên trò chơi của hai chúng ta, tiến quân!"

Tôi gào thét điên cuồng trên xe vượt núi, cổ họng khản đặc không còn gọi được tên Thuần Hy; tôi xoay vòng tròn trên vòng quay ngựa gỗ, để giọng nói của Thuần Hy không còn lớn vồn trong đầu nữa; tôi thỏa sức khóc to trên con tàu hải tặc, để nỗi nhớ nhung Thuần Hy tan theo nước mắt, tôi lái chiếc xe điện không ngừng đâm vào những chiếc khác...

"He he, Tú Triết, em vui quá... Quách Tiễn Ni vui quá..." Tôi gào to trong lúc xoay vòng và đâm nhau, như đang lớn tiếng thúc giục mình nên vui vẻ hơn. Bỏ qua đi, quên hết đi...

Đến khi tôi im tiếng, Tú Triết đưa nước uống từ máy bán nước tự động cho tôi, xem ra anh ấy cũng rất vui vì tâm trạng của tôi đã khá lên, "Tiễn Ni em đã nói thích ngồi vòng đu quay nhất mà? Bây giờ chúng ta đi nhé?"

Tên ngố này, không ngờ câu tôi bịa ra mà anh lại nhớ kỹ đến vậy... Ngốc, ngốc quá, những thứ nợ anh, làm sao em trả nổi?

"Được! Nhưng em muốn ngồi một mình..." Tôi dùng giọng điệu không cho phép kỳ kèo mặc cả để cười nói với Tú Triết, mà anh lại không phản đối gì, thật kinh ngạc!

Vòng đu quay dần dần khởi động, lắc lư đưa tôi rời khỏi mặt đất. Cảnh vật dưới đó mỗi lúc một nhỏ, Tú Triết cũng càng lúc càng nhỏ, nhưng anh vẫn gắng sức vẫy tay với tôi...

Ánh đèn dần dần biến thành những ngôi sao lấp lánh như đang chớp mắt tinh nghịch với tôi. Vòng đu quay cao đến thế sao? Mẹ ơi, còn cách xa mẹ bao xa nữa???

Mẹ có nhìn thấy con gái yêu của mẹ không? A__A Nhớ mẹ quá, mẹ ơi, Tiễn Ni rất nhớ mẹ. Nếu con nhảy xuống từ đây, con sẽ có thể ở bên mẹ không?

Tôi bỗng cảm thấy mình được một vòng tay ấm áp bao quanh, rất nhiều vòng ánh sáng nhỏ dần dần tập trung lại xung quanh tôi...

"A__T Mẹ ơi..." Tôi bỗng kêu lên kinh ngạc, những ánh sáng nhỏ bé ấy đang tụ hợp lại thành hình dáng mẹ.

"Ngốc ơi, con thế này làm sao mẹ yên lòng được... A__A" Vòng tay mẹ vẫn ấm áp như thế.

"Mẹ, con xin lỗi. Con đã dùng hết món quà mẹ để lại rồi... con xin lỗi..."

"Ngốc ơi, đừng nói xin lỗi mẹ. Món quà mẹ tặng con luôn cất giấu rất tốt".

"Mẹ..." Tôi ngẩng lên, bỗng không hiểu lời mẹ nói.

"Đó chính là tình yêu, con ạ... Món quà mẹ tặng con chính là tình yêu... Đừng để món quà mẹ cho con biến mất..." Tiếng nói của mẹ mỗi lúc một nhỏ, dần rồi mất hút trong màn đêm.

85. Chương 121

"Mẹ ơi... mẹ ơi..." Tôi hoảng hốt mở bừng mắt, phát hiện ra lúc này chỉ là một cơn mộng ảo, tôi đã bắt giấc ngủ thiếp đi trên vòng đu quay. Bây giờ nó đang chậm rãi đi xuống.

He he, phải, có lẽ Tú Triết nói đúng - bây giờ là đúng cũng được, sai cũng được, việc gì phải chú ý nên hay không nên... Tình yêu có lẽ giống như vòng đu quay ấy, chỉ có thể tiến lên, không thể rút lui.

Mẹ ơi, con nhớ rồi, vì những người con yêu và những người yêu con, con sẽ kiên cường.

Tôi lấy điện thoại ra, bấm mấy chữ trên màn hình di động: "Thuần Hy, em yêu anh, tạm biệt..."

Gửi xong mẫu tin ấn cuối cùng, tôi rút sim điện thoại ra khỏi máy, ném ra ngoài cửa. Vẽ ra một được cong với tư thế hoàn mỹ như vệt sao băng, chiếc sim điện thoại mãi mãi biến mất trong màn đêm.

"Chào chú, hôm nay chú làm ăn có khá không ạ? "

"Ồ, Tiễn Ni đó à, hôm nay tại sao lại là cháu đến? Bố đâu rồi? He he, chắc là cùng hàng xóm đi câu cá rồi chứ gì..." ông chú vừa đưa món rau bắp cải tôi vừa mua vào tay tôi, vừa mỉm cười hỏi thăm.

"He he, dạ, bố nói sẽ ở nhà với cháu, thế mà lại chạy đi câu cá, chàng thấy bóng dáng đâu cả, còn bận rộn hơn cả lúc đi làm trước kia nữa, cháu nghĩ hay cứ để bố đi làm thì sẽ tốt hơn." Tôi cười đưa tiền cho ông chú.

"Á, xin lỗi..." Bỗng một cô bé đột ngột đâm sầm vào tôi, nó rối rít xin lỗi rồi chạy đuổi theo tên con trai gây chuyện.

Nhìn theo bóng dáng cô bé đó, tôi thầm nghĩ nếu bây giờ tôi và Thuần Hy còn ở bên nhau thì chắc cũng hạnh phúc như vậy nhỉ... Ngốc quá, lại nghĩ gì nữa rồi! Nhưng hai năm qua đúng là dài đằng dặc.

Sau cái đêm ở khu công viên trò chơi, tôi đổi số điện thoại, đổi tất cả mọi thứ, tất cả những thứ trước đây. Ngày hôm sau tôi rời khỏi thành phố đó và đến chỗ bố tôi, không nói gì với Tú Triết và Tịnh Mỹ.

Có lẽ tôi cần một không gian hoàn chỉnh để bắt đầu lại từ đầu chẳng. Bố cũng tạm nghỉ việc, mở một cửa hàng nhỏ ở thị trấn này, đủ để nuôi sống hai bố con...

Trên đường, người bộ hành vội vã qua lại, bên đường có mấy cô cậu bé đang đùa nghịch, trông rất vui vẻ hạnh phúc. Nhưng niềm vui của họ, không liên quan đến tôi... he he, chỉ có hai năm, mà tôi lại cảm thấy hư đã thương hải tang điền...

Ồ! 0_0 Tôi nhìn thấy ai kia? Tú Triết!!! 0_0

Tú Triết cũng có vẻ rất sững sốt khi nhìn thấy tôi thị trấn này, vừa khóc vừa cười lên tiếng chà!!! A_A Cái tên này, sao qua một thời gian dài thế mà vẫn như xưa nhỉ, he he...

Bên cạnh anh có một cô bé xa lạ nhìn rất giống búp bê. Nhìn thấy anh mắt dò hỏi của tôi. Tú Triết đỏ bừng mặt gãi đầu gãi tai, xem ra cuối cùng anh cũng tìm thấy hạnh phúc của riêng mình rồi.

Xem như cổ nhân trùng phùng, tôi mời họ đến quán cà phê để ôn chuyện cũ... He he, ôn chuyện cũ??? A_A Đúng vậy, như đã lâu lắm rồi.

"Tiễn Ni, em tuyệt tình quá! Tối hôm đó anh chỉ chớp mắt chút xíu dưới vòng đu quay thôi, mà lúc tỉnh dậy đã chẳng thấy em đâu, hôm sau lại càng biệt tăm... Em có biết không, sau khi em biến mất, bọn anh đều tìm em khắp nơi như điên ấy... Nhưng em thật sự rất tuyệt tình, không hề để lại chút manh mối gì, Tịnh Mỹ còn gào khóc đòi tuyệt giao với em!"

Hehe, không ngờ tôi cũng có thể khiến cho nó điên lên như thế.

"Còn... Thuần Hy... A_A" Nhắc đến cái tên này, Tú Triết liếc nhìn tôi vẻ dò xét. Tôi cố gắng để khi nghe cái tên này thì không thay đổi tâm trạng nhiều lắm.

"Thực ra, em đã trách nhầm Thuần Hy rồi...Thực ra, đêm hôm ấy là Thuần Hy bảo anh đi tìm em... Cậu ấy đã nói hết cho anh nghe về kế hoạch phục thù của cậu ấy..."

Tú Triết cho tôi biết rằng lúc đầu Thuần Hy chia tay với tôi là vì muốn bảo vệ tôi. Lúc đó Phác Trần Hiền đã dùng những tấm ảnh Nude của tôi để uy hiếp anh, bảo rằng nếu anh không chịu hẹn hò với cô ta thì sẽ tung những tấm ảnh đó lên mạng. Thuần Hy đành phải tương kế tựu kế. Khi đã bắt được cô ta phải nhận hình phạt thích đáng, anh quay lại tìm tôi, nhưng tôi đã biến mất rồi...

Còn cái gọi là thất thân, cũng lộ chân tướng dưới sự điều tra của Thuần Hy - đó chỉ là kế hiểm của Phác Trần Hiền, cô ta muốn tôi xấu hổ thấy không xứng với Thuần Hy mà tự động rời xa anh. Tên con trai hôm ấy vốn là một người mắc chứng "dị ứng với con gái". Hễ động vào con gái là bị dị ứng toàn thân. A_A

"Thuần Hy không để em biết sự thật cũng vì muốn 'trước khi lừa gạt kẻ địch thì lừa gạt người của mình trước', ai ngờ em lại..." Tú Triết e dè nhìn tôi nói.

Quách Tiễn Ni, mi là con ngốc! Thuần Hy chẳng đã tỏ ý với mi hết lần này đến lần khác hay sao? Mi chẳng đã thề thốt sẽ luôn tin tưởng anh ấy hay sao? Nhưng tại sao đến cuối cùng... tại sao mi không bao giờ kiên trì đến phút cuối cùng...>o Không hiểu vì sao mà tôi không còn thấy hận Phác Trần Hiền nữa, cô ta đã bị trừng phạt thích đáng rồi, Thuần Hy đã vì tôi mà trừng phạt cô ta rồi.

Nhưng điều đó giờ đây còn tác dụng gì? Tôi chưa bao giờ cảm giận mình đến thế, cảm giận sự ngu dốt ngây thơ của mình, cảm giận sự điên cuồng tự mình là đúng ấy...

Tôi đã không thể tìm Thuần Hy được nữa, Tú Triết bảo với tôi, cả nhà Thuần Hy đã di cư sang Mỹ một năm sau khi tôi mất tích... A_A

Có một số điều, có lẽ đã được số phận an bài, không ai có thể cố gắng mong cầu mà có được... A_A

Cuối cùng, tôi vẫn quyết định về lại thành phố ấy một chuyến, nơi mà tình yêu của tôi đã bắt đầu...

Đi trên con đường quen thuộc, đến ngôi trường trước kia, gặp lại những người quen, hồi tưởng lại tất cả những gì liên quan đến tôi và Thuần Hy ở mỗi góc phố...

Cuối cùng, tôi đến đồng cỏ thiên đường. Lần này là lần cuối, đơn giản chỉ để nhớ lại tình yêu của mình và Thuần Hy... A_A

Tôi đến cạnh tảng đá tình yêu của mình, sờ vào dòng chữ khắc tình yêu "Kim Thuần Hy Quách Tiễn Ni", hồi ức lại ủa về...

"Thuần Hy, chúng ta khắc tên hai đứa lên tảng đá này được không? Để tảng đá này làm chứng cho tình yêu của chúng ta. " tôi bỗng nảy ra ý tưởng. Em muốn phá hoại văn vật à? "

"Gì chứ? Tảng đá này mà là văn vật à? Ai bảo thế? Nhìn thế nào cũng thấy không giống.

Cái tên này, chả biết tình tứ gì hết, lúc nào cũng phá hoại sự lãng mạn của tôi. "Anh bảo the!" Đáng ghét!

"Em mặc kệ, em muốn khắc! =. = "

"ôi, tay tê chết mất!" Tôi ngừng lại, cổ gang động đập cánh tay đang tê dại của mình.

Ngắm thành quả lao động của mình, quả nhiên chỉ có vài đường mỏng toét không nhìn thấy gì. Tại sao tôi khắc lâu thế mà chẳng tiến triển tí nào vậy? A T

"Ngốc! Cứ theo cách của em thì đến bạc tóc cũng chẳng khắc nổi một nửa. "

Có phóng đại quá không? Mặc kệ anh, tiếp tục đi! Tôi khắc, tôi khắc, tôi khắc, khắc, khắc...

"Đưa cho anh!" Thuần Hy đưa tay ra.

"Gì thế? "

"Viên đá trên tay em! Ngốc!"

"Thuần Hy, anh đúng là thiên tài! Có phải anh đã đi học chuyên về khắc bia mộ không? "

"Không ổn! Thuần Hy, anh không thấy như thế là thiếu gì à? Hai cái tên này đứng đơn độc chẳng liên quan gì cả, ai mà biết chúng tôi là một đôi!"

"Thuần Hy, anh thêm dấu (lên đây đi, chính giữa hai cái tên ấy, thêm một dấu vào!" Tôi nhảy chồm chồm quanh anh như một con bọ nhảy.

"Ôi ~! Kim Thuần Hy Quách Tiễn Ni, Kim Thuần Hy Quách Tiễn Ni, yeah— I" Tôi cao hứng khoa chân múa tay.

"Thuần Hy, đây chính là đá tình yêu của chúng ta, sau này chúng ta đến thăm nó thường xuyên nhé?"

"ừ"

"Thuần Hy, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, anh không rời xa em, em không rời xa anh, cứ thế mãi mãi, mãi mãi ở bên nhau. Vì bắt đầu từ bây giờ, anh có nghĩa là em, em có nghĩa là anh, Kim Thuần Hy và Quách Tiễn Ni không bao giờ xa nhau. Đúng không, Thuần Hy?"

"ừ--"

"Thuần Hy, em đã về rồi đây, em đã về thật rồi, nhưng anh đang ở đâu??? A__A Chúng ta chẳng đã hứa với nhau rằng anh không xa em, em không xa anh, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau sao? Tại sao bây giờ em không tìm thấy anh? " Nước mắt đã lâu không chảy giờ đây đang tuôn trào, "Xin lỗi, em không nên thiếu tin tưởng ở anh, anh đã từng nói em phải tin anh vào bất cứ lúc nào... Em là con ngốc, siêu ngốc! ~~>0<>

" Em nói đúng rồi, ngốc!"

Bỗng một giọng nói lạnh lùng vang lên, "ùng" một tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi, tôi ngược lên nhìn.

A_0... Chàng trai đang bước ra từ một bên tảng đá tình yêu, dùng một tay chống lên mặt tảng đá với dáng rất đẹp, dùng ánh mắt thuộc tính "kim" vô tiền khoáng hậu đẩy ma lực bao vây lấy tôi kia, không phải là Kim Thuần Hy tôi ngày nhớ đêm mong thì còn là ai?!

Thuần Hy đứng dậy, nhìn tôi chăm chú, bỗng đưa hai cánh tay ra với tôi, hai cánh tay tạo nên một chữ "L", tiếp đó, anh cười, nụ cười khuyh quốc khuyh thành vô cùng ấm áp, vô cùng tình cảm...

Hết tập 2.

86. Chương 122

Vận mệnh xoay chuyển

Tôi chờ nhìn anh rất lâu, rồi "vụt" một cái, quay lưng bỏ chạy.

Anh nhảy xuống khỏi tầng đá tình yêu nhanh như điện chớp, chạy đến cở sn trước mặt tôi, đôi mắt ánh lên vẻ bất ngờ không che giấu, “Tiên Ni?”

“...”

“Vẫn còn giận vì chuyện đó à?”

Tôi biết “chuyện đó” mà anh nói là chuyện anh vì muốn bảo vệ tôi mà phải đề nghị chia tay. He he, tôi có gì để giận đối đầu? Tôi đã biết chân tướng sự việc từ Tú Triết rồi mà!

“Xin lỗi! Anh phải nghĩ đến cách giải quyết tốt hơn...”. Anh nhìn tôi chăm chú, đôi mắt ngập tràn vẻ hối hận chân thành.

“Tại sao anh lại nói xin lỗi em? Tại sao phải giải thích? Em biết! Những gì đã qua em đều biết cả rồi!” Tôi ngắt lời anh, cố kìm nén những giọt nước mắt đang trực trào, “Mọi việc đã là quá khứ rồi, bây giờ thế này chẳng phải rất tốt hơn hay sao?”

Anh nghe tôi nói xong, kinh ngạc mở to mắt nhìn, khóe môi bất giác nhếch lại vẻ khổ sở, đôi đồng tử sâu thẳm tuyệt đẹp kia chốc lát lại bị đau thương phủ đầy.

“Tại sao?”

“Kim Thuần Hy, anh thông minh như thế thì phải biết rằng, thời gian hai năm có thể thay đổi rất nhiều thứ...”

“Thế à? Nhưng anh không hề thay đổi!” Anh nhìn tôi không chớp mắt, ừ ừ thốt ra những từ đó, vẻ đau thương trong đáy mắt vẫn không thể che giấu mà tuôn trào, mỗi lúc một buồn bã hơn, mỗi lúc một bi ai hơn...

Trời ơi, nỗi buồn đó hình như sắp chạy thẳng vào tim tôi, không được, không thể, tôi phải chạy trốn mới được, tôi không muốn gặp lại anh!

Thế là, tôi vội vàng thốt ra một câu lạnh lùng. “Dù anh tin hay không thì em vẫn nói cho anh biết một sự thật là – chúng ta không thể!!!! Tạm biệt!!!” Sau đó tôi làm mặt đứng đưng vòng qua người anh, sải từng bước dìa đi khỏi đồng cỏ thiên đường, không hề quay nhìn lại.

Nước mắt, đã tuôn trào thành hai dòng sông đau thương trong quá trình tôi tháo chạy...

Thuần Hy dờ dẫm đứng đó nhìn tôi bỏ đi, hình như không hề có ý định đuổi theo. Chắc chắn anh ấy sẽ rất tức giận, vì lần này tôi lại từ chối anh. Từ trước đến giờ, chỉ có anh từ chối tôi còn tôi chưa bao giờ từ chối anh...

Thực vậy, là anh luôn từ chối tôi, bắt đầu từ khi tôi thi vào trường Trung học Sâm Vĩnh anh đang học, từ khi tôi rút được lá thăm có tên anh trong tay “quân sư săn ác quỷ” Trương Tịnh Mỹ, từ khi tôi bắt buộc phải tiến hành kế hoạch theo đuổi anh điên cuồng để thực hiện mục tiêu săn ác quỷ, từ khi tôi ra sức cưa cẩm anh mà không bao giờ đạt được mục đích, xong lại vô thức yêu anh mất rồi...

Cho dù đêm tình nhân năm thứ nhất trung học, tôi đã tỏ tình, anh cũng từ chối tôi bằng sự trầm mặc đáng sợ và hành động dùng ngón tay chỉ thẳng lên trời, tôi đã nghĩ thế là thật sự kể thúc, tôi mãi mãi cũng không thể vào được trái tim anh! Nhưng vào cái đêm gió tuyết gào thét, trong chung cư anh chọn, tôi đã vô tình lật quyển “Lịch sử văn hóa dân tộc Trung Quốc” ra và biết được rằng: Nếu một chàng trai quay lưng lại với một người con gái, chỉ thẳng ngón tay lên trời, đó có nghĩa là anh ấy đang thề với trời xanh rằng, đời này kiếp này, ngoài cô ấy ra, sẽ không yêu ai khác!!!, tôi mới biết được, thì ra mình đã ở trong trái tim anh từ lâu rồi...

Thế nhưng, lúc ấy, tôi đang hẹn hò với Tú Triết mà anh lại nói với tôi, “Anh không thể có lỗi với Tú Triết”, cho nên chúng tôi dù có yêu nhau cũng không thể ở bên nhau...

Thế nên tôi đành chọn bỏ đi một mình...

Tôi rất hạnh phúc, vì anh đã không thể để tôi ra đi, ở ga tàu ấy cuối cùng anh đã không thể từ chối tôi nữa, anh ôm một bó hoa hồng rất to và chạy đuổi theo tàu hỏa, cướp tôi lại, và cuối cùng anh nói với tôi, “Anh thích em...”.

“Con đường của tình yêu chân thành mãi mãi không bao giờ bằng phẳng”, câu nói của Shakespeare có lẽ là đúng, thế nên tình yêu vất vả của chúng tôi không kéo dài ngọt ngào được bao lâu, lại bị một “Phác Trần Hiền” khuấy đảo cho dậy sóng, trời nghiêng đất ngã, thời gian xa nhau tròn hai năm, quả là rất đau buồn...

Nhưng điều khó chịu không chỉ là ly biệt, mà là một vấn đề nghiêm trọng hơn, vậy nên chúng tôi không thể ở bên nhau...

Nhưng điều khó chịu không chỉ là ly biệt, mà là một vấn đề nghiêm trọng hơn, vậy nên chúng tôi không thể ở bên nhau...

Không ngờ Thuần Hy lại đến nhà tôi một cách lặng lẽ đến nỗi thần không hay, quỷ không biết như thế, tên ấy có thể làm đặc công được rồi nhỉ. Bố tôi vừa nhìn thấy anh đã mừng rỡ vui sướng, nhiệt tình kéo anh xuống trò chuyện sôi nổi, ai người họ hình như rất tâm đầu ý hợp, còn tôi thì chẳng có chút tâm trạng nào, phớt lờ anh bỏ đi tắm.

Bước vào phòng tắm, đóng cửa lại, ngẩn người nhìn mình trong gương một lúc lâu, tôi mới sực nhớ là mình chưa kịp lấy quần áo, thế là lại bước ra, bỗng không thấy bố và Thuần Hy đâu nữa. Họ đi đâu thế nhỉ? Ở trong phòng bố chẳng? Có chuyện gì mà không thể nói ở phòng khách vậy?

Tôi tò mò áp sát tai vào cửa phòng bố.

“Thế nào? Ở đồng cỏ thiên đường có suôn sẻ không?” Là tiếng của bố, họ đang nói đến tôi ư?

“Vâng, cũng khá suôn sẻ.”

“Với con gái chú, chắc sẽ không khiến cháu khó xử chứ? Chú đã nói với cháu là tính khí nó không được tốt lắm.”

“Không đâu! Cháu thấy tính cách cô ấy rất tốt, cháu rất thích, thật đấy ạ.”

“Không bị nó phát hiện gì chứ?”

“Chắc là không!”

“Vậy thì được, chú cũng tin thực lực của cháu. Dù sao cũng cố gắng làm nó vui, cho nó một giấc mơ đẹp là được. Nhờ cháu giúp!”

“Vâng!”

“Còn có chuyện gì khác không ạ? Nếu không thì cháu xin phép cáo từ trước!”

“Hết rồi, để chú tiễn cháu. Sau này có chuyện gì nữa thì cứ đến tìm chú nhé.”

“Vâng.”

Tệ quá, họ sắp ra rồi, tôi vội vã chuồn vào phòng tắm, mở vòi nước ra. Tiếng nước chảy róc rách tràn xuống cơ thể tôi, nước mắt tôi cũng rơi tí tách, tràn ngập cả gian phòng...

Thì ra là thế, thì ra là do bố tôi nhờ anh, sự ngỡ vực nảy sinh sau khi nhìn thấy anh ở đồng cỏ thiên đường cuối cùng đã tan biến...

Tôi biết bố cũng muốn tốt ỉnh, vậy thì tôi cứ thẳng thắn nhận lấy công sức bố bỏ ra vậy, xem như không biết gì cả, quay trở lại với Thuần Hy, để mình lừa gạt chính mình một lần vậy...

87. Chương 123

Vòng xoay ngựa gỗ - Trò chơi tàn nhẫn nhất

Chúng tôi thật sự đã làm hòa với nhau, tuy anh vẫn thích lạnh lùng gọi tôi là “đồ ngốc”, nhưng đối xử với tôi thực sự rất tốt, tôi muốn gì là được nấy, he he, thế nên tôi càng vênh mặt lên mà “đòi”!

Hôm nay tôi lại bám theo đòi anh đưa đến khu vui chơi giải trí, anh chỉ hơi mỉm cười, rồi dứt khoát trả lời bằng hai chữ: “Đi thôi!”

HOHO, tuyệt quá! Sau khi chúng tôi đã lên xe, tôi bắt đầu huyền thuyên:

“Thuần Hy, em nói anh biết nhé, hai năm trước hôm em hẹn mà anh không đến, Tú Triết đã đưa em đến khu giải trí chơi suốt một đêm đó, đúng là chơi đến phát nghiện luôn! Em ngồi trên xe vượt núi gào toáng lên đến rách cả họng, ngồi trên vòng xoay ngựa gỗ quay vòng vòng liên tục, quay đều quay đều, khóc lóc ầm ĩ trên tàu hải tặc, sau đó còn lái xe điện đung rầm rầm nữa chứ, he he...”

“Ngốc!” Cái tên này, lại bắt đầu thốt ra câu cửa miệng rồi.

Tôi mặc kệ anh, lại một mình lảm nhảm, “Sau đó một mình em lên vòng đu quay, không biết vì sao mà bỗng nhiên muốn nhảy xuống kinh khủng. Em nghĩ cứ chết thế thì có khi còn thú vị hơn...”

“Em dám!”, anh nhìn tôi rất chăm chú, nói bằng giọng lạnh lẽo thuộc tính “kim” của mình.

He he, không nỡ để em chết thì cứ nói đi! Thế là tôi đổi giọng vui vẻ, “Có điều sau đó em đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay! Lại còn nằm mơ thấy mẹ nữa!”

Em vẫn còn nhớ rõ câu nói trong mơ của mẹ: Món quà mẹ để lại cho con chính là tình yêu...

“Thuần Hy, anh bảo hôm nay em có thể được nhìn thấy mẹ nữa không?” Lúc hỏi câu này tôi mới phát hiện, khu trò chơi đã hiện ra trong tầm mắt tôi, ha ha, tuyệt vời.

Thuần Hy không trả lời, mà chỉ lẳng lặng kéo tôi lên vòng đu quay.

Tôi vừa lừ đừ chậm rãi theo anh, vừa lẩm bẩm, “Nghe nói những người trên vòng đu quay nhìn ra xa đều là đang mong ngóng hạnh phúc của mình! Thuần Hy, hay là chúng ta cũng làm thế đi!”

Thuần Hy vẫn không nói năng gì, kéo tôi đi nhanh đến vòng đu quay.

Vòng đu quay thân yêu, ta đến rồi đây, HOHO!

Ngồi trên đó, tôi cảm giác hơi váng rất mơ hồ, đúng là kỳ lạ, Thuần Hy tôi ngày nhớ đêm mong rõ ràng đang ngồi trước mặt tôi bằng xương bằng thịt, sao tôi lại cảm thấy như không chân thực nhỉ? Như thể chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng tôi không muốn tỉnh giấc nhưng cuối cùng chẳng thể tránh khỏi...

Thuần Hy à, chúng ta thực sự...đã ở bên nhau rồi sao?

Anh giữ lấy vai tôi một lúc, rồi ném ột câu, “Ngồi im!”

Em cứ không, em cứ không đẩy! Tôi hình hình mũi vể nghịch ngợm với anh. Nhưng cuối cùng vẫn bị anh ép ngồi cho ngay ngắn lại. Đúng là một tên ngang ngược, thật là... Ghét!

Lúc này, vòng đu quay đã chậm chậm khởi động, đưa chúng tôi rời khỏi mặt đất.

Woa a, gần đó toàn là những ánh đèn màu nhấp nháy lấp lánh sáng rực, đẹp quá! Ha ha, xa thêm một chút là từng tòa nhà cao tầng, từng đoàn người đông đúc bên dưới như được hóa phép mỗi lúc một nhỏ lại, thú vị thật, hi hi.

Đang lúc ấy, Thuần Hy đột ngột đưa tay ra ôm choàng lấy tôi, khiến tôi giật bắn mình.

Có điều, cảm giác rất là ấm áp.

Và cứ tựa vào lòng anh như thế, vòng đu quay dần dần đạt đến độ cao nhất.

Thời gian hình như ngừng trôi.

Tôi đặt tay lên cửa kính, ngược đầu lên nhìn những đám mây rồi lững lờ trên bầu trời.

Mẹ ơi! Mẹ đang ở đâu? Mẹ có biết không, bây giờ con đang ở rất gần, rất gần thiên đường, mẹ có nhìn thấy con không? Mẹ yên tâm, con đã hứa với mẹ rồi: Vì những người yêu con và những người con yêu, con nhất định sẽ kiên cường!! He he...

Thuần Hy gõ một tiếng “ding” lên cửa kính, “Tiễn Ni, sao thần thờ vậy?”

“Thuần Hy! Nếu em nhảy xuống, anh có nhảy theo không?”, tôi bỗng dưng hỏi rất ngờ nghệch.

Anh không nghĩ ngợi gì mà trả lời ngay: “Không!!!”

“Hả!!!!? Gì chứ??? Kim Thuần Hy chết tiệt, anh quá vô tình!!! Anh thích em thật á??? Hả??? Thích em thật phải không??? Đầu heo ngốc, đầu heo điên!!! Động vật máu lạnh hẹp hòi nhỏ mọn...”

“Ngốc!” Sau ba giây tôi nổi cơn, anh chậm chậm thốt ra một câu, “Là vì anh không cho em có cơ hội nhảy xuống!”

Ghét quá! Cái tên đáng ghét này, có hai câu ngắn ngủn mà cần nghĩ xả hơi dài thế cơ à?

“Kim Thuần Hy, anh dám đùa em à? Em phải trừng phạt anh!”, tôi vừa nói vừa nhảy chồm lên, công kích mái tóc của anh.

Anh tóm lấy tay tôi một cách nhẹ nhàng, ra lệnh, “Ngồi im! Rơi từ đây xuống thì anh không đảm bảo có thể tỉnh lại sau mười bảy ngày đâu.”

Vừa nghe câu đó, tôi lập tức ngồi xuống rất ngoan ngoãn. Lần trước tôi bị Phác Trần Hiền lập kế hãm hại, nhảy từ lầu ba bệnh viện xuống, Thuần Hy cũng nhảy ngay theo đó, và trở thành tấm đệm cho tôi. Đương nhiên, hậu quả của lần đó vô cùng nghiêm trọng, anh đã hôn mê suốt mười bảy ngày, tôi cũng muốn suy sụp theo, bây giờ cứ nghĩ lại là thấy sợ hãi...

Tôi ngoan ngoãn ngồi dựa vào Thuần Hy, cảm giác vòng đu quay đang bắt đầu hạ xuống từ từ.

Sao trong lòng lại thấy trống rỗng thế nhỉ? Do mất đi trọng lực khi đu quay đi xuống chăng? Cảm giác kỳ lạ thật, hình như có ngọt ngào đến mấy cũng chẳng thể tìm lại cảm giác bên nhau lúc ban đầu nữa rồi...

“Hai năm rồi, phải thế nào chúng ta mới có thể trở về như ban đầu?” Trong bóng đêm như có một giọng nói đang hỏi khẽ. Là giọng tôi ư? Hay là của Thuần Hy?

Tôi quay lại nhìn Thuần Hy, thấy anh cũng đang lặng lẽ nhìn tôi, ánh mắt sâu đến không thấy đáy.

Thôi mặc, phải xuống khỏi vòng đu quay rồi.

Vừa xuống dưới mặt đất, tôi bắt đầu lau bầu với anh, “Em muốn ngồi vòng xoay ngựa gỗ!”

Hi hi, tôi phải lợi dụng đặc quyền làm nũng của bạn gái mà.

Anh liếc nhìn tôi một cái rồi đi về phía vòng xoay ngựa gỗ.

Tôi vừa đi như chạy theo sau anh vừa hứng chí kêu lên: “Nói cho anh biết nhé, vòng xoay ngựa gỗ rất vui, mỗi lần em vào khu vui chơi giải trí đều phải chơi! He he he!!!”

Nhưng...

Một phút sau, tôi đột ngột nghiêng người sang nói với anh lúc này đang ngồi cạnh bên, “Thuần Hy, em không muốn chơi nữa, em muốn xuống.”

“Mới lên mà?”, vẻ mặt anh đầy vẻ thắc mắc.

Tôi thì thầm, “Anh không thấy vòng xoay ngựa gỗ là một trò chơi rất tàn nhẫn sao?”

“Tàn nhẫn?”, anh ngẩng lên nhìn tôi, đôi mắt đen láy sâu thẳm lấp lánh dưới ánh đèn, vô cùng quyền rũ.

“Vì chúng ta cứ đuổi theo nhau mãi, nhưng luôn luôn cách một khoảng vô cùng!” Cùng lúc nói câu ấy, nước mắt tôi cũng rơi tí tách.

Có lẽ là...tôi...và...

Ghét bản thân quá ! Thật sự rất ghét chính mình ! Rốt cuộc là từ khi nào mà chính tôi cũng biến thành cô gái đa sầu đa cảm suốt ngày khóc lóc vậy ?

“A...” Tôi đang định phản xạ thì được một đôi tay mạnh mẽ bế bổng lên ngồi lên trên một con ngựa gỗ khác.

Thì ra Thuần Hy đã bế tôi lên con ngựa anh đang ngồi.

Tôi ngồi phía trước anh, nói chính xác hơn là ngồi trong lòng anh.

Tiếng nói của anh vang lên rất trầm bên tai tôi,

“Thế này có còn cách một khoảng vô cùng không ?”

“Có...” Bất giác tôi buột miệng nói ra, hoàn toàn không được kiểm soát.

“Thế này thì sao?”, anh vừa nói vừa chồm đến gần định hôn tôi.

“Không!!!” Tôi trốn tránh theo bản năng, “rầm” một tiếng rơi khỏi chỗ ngồi.

Bản năng ??? Tại sao lại trở thành “bản năng” ??? Tim tôi hẫng một nhịp.

“Em không sao chứ ?” Thuần Hy vội vàng nhảy xuống, vẻ căng thẳng hiếm thấy hiện trên nét mặt lạnh băng tuyệt đẹp của anh.

Nhưng mà, nhưng tại sao lại càng lúc càng mờ nhạt...càng lúc càng mờ nhạt...hình như...hình như còn có cơn đau đầu rất lạ...sắc nhọn và chân thực...

Chỉ là ngã một cú thôi mà, chắc không sao đâu !

Tôi cố gắng lắc mạnh đầu và dụi mắt, gương mặt tuần tú kia rốt cuộc đã rõ ràng trở lại.

88. Chương 124

Lãng quên điều quan trọng nhất

“Em sao vậy?”

“Hả? Cái gì mà sao chứ? Không có gì đâu, vì anh đẹp trai quá nên em ngẩn đến ngẩn ngơ, he he, em mê trai quá hả, he he, có điều Thuần Hy thực sự là rất đẹp trai, đẹp chết đi được, vừa đẹp vừa lạnh lùng nữa...” Tiếng cười của tôi bay trong gió.

“Quách Tiễn Ni, những người theo học ngành MC phát thanh đều nói nhiều như em à? Vậy chúng ta đổi ngành học là được, để em biết thế nào là ngẩn gọn!” Thuần Hy nhìn tôi chăm chăm.

“Hả, công trình sinh vật à? Em không học nổi đâu...”

Anh nói ngẩn gọn, “Không, bây giờ anh đang theo học ngành diễn xuất rồi”.

“Ừa, Đại Học Sâm Vĩnh cũng có khoa đó sao?”

“Ngốc, anh đã chuyển đến Đại Học Tân Dương của em rồi!”

Thật không? Vậy thì sau này... chúng tôi có thể ngày ngày đi học cùng nhau như trước kia rồi?! Yeah, tuyệt quá, tuyệt quá, tuyệt quá, HOHO!

“Khoan đã, sao anh lại học khoa diễn xuất?”, tôi sờ sờ mũi mình. Tuy khoa diễn xuất của Đại học Tân Dương siêu hot, nhưng sao anh cũng tham gia nhĩ?

“Thế nào? Không được?”

“Không phải, không phải! Tất nhiên là không! Nhưng... trước kia chẳng phải anh đã nói là ghét diễn kịch hay sao? Càng chưa bao giờ nghĩ sẽ là ngôi sao gì gì cả!”

“Trước kia không có nghĩa là bây giờ!” Hừm? Gì thế này? Cách anh nói hình như hơi bị kỳ quặc...

“Nhưng... tính cách của anh... Sao lại thích diễn vai người khác chứ?”

“Lắm lời!” Thuần Hy bực bội quăng lại một câu rồi bỏ đi một mình.

“Thuần Hy...” Tôi vội vàng đuổi theo.

“Ừ?”

“Tình cảm của anh dành cho em vẫn không thay đổi chứ?”

“Ngốc! Nếu thay đổi thì anh đã chẳng đợi em ở đồng cỏ thiên đường!”

“Thế thì anh nợ em... ba lần ba là chính – chín chữ!”

“Cái gì?”

“Chính là câu mà mỗi năm chỉ nói một lần ấy, anh mới nói có một lần mà! Chắc không phải là quên đó chứ?”

“Ừ...”

“Hả? Anh quên thật à? Sao lại quên chứ? Sao anh lại có thể quên mất???” Tôi mất bình tĩnh hét toáng lên với anh.

Cái tên chết tiệt, sao anh lại có thể quên chuyện đó? Tại sao??? Tại sao lại thế???

“Thuần Hy...”

“Sao cơ?”

“Em muốn nghe cái câu lần trước anh nói với em ở ga tàu ấy, anh chỉ cần nói ba chữ quan trọng nhất là được...”

“...”

“Thuần Hy, nói đi mà, em muốn nghe...”

“Không!”

“Thuần Hy!”

“Câu năm nay đã nói rồi.”

“Năm sau anh sẽ nói với em – ba chữ đó...”

“Không, em không muốn đợi đến năm sau, em muốn nghe bây giờ!”

“Ba chữ đó, mỗi năm anh chỉ nói một lần, chỉ nói với em!”

“Một năm mới nói một lần? Đồ keo kiệt!”

“Không phải keo kiệt... Nói nhiều thì sẽ không thành thật!”

“Được thôi, Thuần Hy, lý do này xem như thông qua, có điều, năm sau không được quên đấy.”

Hai năm rồi, đến bây giờ đã là hai năm rồi...

Chết tiệt! Thuần Hy trước mặt lại bắt đầu nhòa nhạt, ôi chao, đau đầu quá...

“Này! Em sao thế?” Bàn tay Thuần Hy lắc qua lắc lại trước mắt tôi.

“Em lại mê trai rồi, he he!” Tôi ra sức lắc đầu thật mạnh, rồi lại dụi dụi mắt, “Tại anh đó! Đẹp trai quá làm gì!”

“Ngốc!”

“Anh cũng ngốc! Bởi vì anh lại quên mất mấy chữ đó!” Tôi di di ngón tay lên huyết thái dương, “Ồ, em biết rồi, em biết nguyên nhân rồi! Em tha thứ cho anh!”

“Tại sao?”

“Tại vì...”. Tôi cố ý kéo dài âm cuối, sau đó cười ranh mãnh với anh, “Không nói cho anh biết!”

“Không nói thì thôi!” Anh lại tiếp tục bỏ đi.

Tôi nhìn theo bóng dáng thân thuộc mà lại xa lạ kia, nước mắt bắt đầu dâng lên...

“Quách Tiễn Ni, em đứng đờ ra đó làm gì?” Thuần Hy đã đi rất xa rồi, cuối cùng cũng đứng lại.

“Anh đi nhanh quá, làm sao em theo kịp!” Tôi vội vã chùi nước mắt rồi hét lên.

Ghét bản thân mình quá, gần đây hình như rất hay rơi nước mắt vô duyên như thế, cũng may bóng đêm đã che giấu cho tôi, anh không nhìn thấy được.

Anh bay lại ngay trước mặt tôi như siêu nhân, rồi quỳ xuống: “Lên đây!”

“Thuần Hy, em công anh được không?” Tôi không trèo lên lưng anh như anh bảo, mà bỗng dưng thốt ra câu đó.

“Đầu óc em bị gì vậy? Mau lên! Lề mề thêm giây nữa là anh thay đổi ý định đấy!”

“Em nói thật mà, Thuần Hy, trước kia anh luôn công em, lần này đến lượt em công anh, thế nào?” Tôi nhảy vọt ra trước mặt anh, khom lưng xuống.

Mau nhận lời đi! Cơ hội ngàn năm có một, không phải ai cũng được đâu! Sau này... sau này có lẽ sẽ không còn cơ hội nữa đâu, he he.

“Ngốc.” Anh đứng thẳng dậy rồi kéo tay tôi đi.

Cái tên da mặt còn mỏng hơn quả bóng bay bị thổi căng này, công một lần có chết ai đâu? Anh tưởng em không công nổi à? Thật là... !!!

Xe vượt núi, xe điện đung, tàu hải tặc, chúng tôi chơi hết tất cả các trò, chú bán vé vui tối nổi muốn rụng cả răng giả!

“Bây giờ đi đâu?” Sau khi lên chiếc xe đỗ ngoài công viên, Thuần Hy hỏi tôi.

“Em muốn đi xem phim!” Ánh mắt tôi chiếu thẳng vào tờ poster phim to oạch dán gần đó, “Em muốn xem một bộ phim buồn vô cùng, thảm vô cùng...”

Kết quả là ở rạp chiếu phim, phim chưa chiếu được mười phút mà tôi đã khóc rống lên, đặc biệt là khi xem đến đoạn nhân vật nữ chính bị bệnh chết, phải chia tay vĩnh viễn với nhân vật nam chính, tôi càng khóc đến long trời lở đất, trời nghiêng đất ngã, tiếng khóc còn to hơn tiếng phim, khiến mọi người trong rạp tập trung toàn bộ ánh mắt vào tôi, lơ luôn cả bộ phim.

Thuần Hy từ đầu đến cuối đều không phản ứng gì, trong bóng tối tôi không nhìn rõ mặt anh, mà cũng chẳng hơi sức đâu nhìn nữa (vì đang bận khóc mà).

“Quách đại tiểu thư! Năm nay em bao tuổi rồi?” Vừa ra khỏi rạp, Thuần Hy vẽ mặt không chút biểu cảm ném cho tôi câu đó.

“Mười chín mà! Anh không biết hả? Anh lại quên rồi à? Hai năm không gặp, anh mắc chứng mất trí nhớ rồi sao?” Tôi vừa chùi nước mắt vừa nói, tâm trạng vẫn còn chìm đắm trong bộ phim ban nãy.

“Ồ, mười chín rồi à, lúc đang xem phim, anh cứ nghĩ chỉ mới năm tuổi chứ!”

“Kim! Thuần! Hy!” Đáng ghét!!! Đây chẳng phải là cách nói khác đi rằng lúc nãy tôi khóc rất ấu trĩ, rất giống trẻ con hay sao???

“Anh không thấy bộ phim ấy rất bi thương à?” Tôi hỏi với vẻ uất ức.

“Anh chỉ thấy hai chữ: tầm! thường!”

“Tất nhiên là anh chả thấy gì tốt đẹp rồi, vì anh là thiên tài mà, không một ai qua được thiên tài! Vậy anh chuyển sang học khoa đạo diễn đi, phim anh quay sau này chắc chắn sẽ đoạt được giải Oscar đấy!” Thật là, vẫn ngạo mạn thế!

“Tất cả mọi người đều nhìn thấy! Em không phát hiện ra à? Cả rạp chỉ mỗi em khóc!”

“Hả? Thật không? Đó là vì... là vì mọi người bây giờ càng ngày càng vô cảm, những người có bản tính ngây thơ đầy tình cảm như em ngày một ít...”

Thực ra nghĩ lại thì bộ phim đó cũng chẳng phải bi thương xúc động gì lắm, nhưng tại sao tôi lại khóc dữ dội như thế? Có lẽ là vì nó đã chạm đến một thứ nào đó mơ hồ trong nội tâm sâu thẳm của tôi chẳng...

“Thuần Hy!”

“Hả?”

“Nếu một ngày nào đó, em cũng bệnh và chết như nhân vật nữ chính trong phim, anh có khóc như nhân vật nam chính không?”

“Ngốc!”

“Này, Kim Thuần Hy, ngoài chữ ‘ngốc’ ra, anh không biết nói cái gì nữa hả? Rốt cuộc là có vậy không? Nói nhanh đi!”

“Không!”

“Cái gì? Thật là...!!!” Động vật máu lạnh! Núi băng!!! Đồ vô tình!!! Đáng ghét!!!!” Bực mình thật đấy, tuy biết tính cách anh trước giờ vẫn thế.

“Anh không thể khóc được!”

“Tại sao? Tuyến nước mắt của anh có hỏng đâu, mà chắc là còn phát triển hơn người bình thường nhiều, vì anh đã giữ nó lại, chưa bao giờ dùng đến mà!”

“Vì em chết thì anh cũng chết, em thấy người chết khóc bao giờ chưa?”

“Thuần Hy...” Ghét quá! Tại sao cứ chọc em khóc mãi vậy, em mà khóc thành mất gấu trúc thì anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn đấy!

Anh lại tỏ ra thần nhiên như bức tượng điêu khắc: “Là do câu hỏi của em ngốc quá!”

Cái tên này, đúng là quá đáng! Tôi muốn nghe lời nói ngọt ngào của bạn trai một tí, thế là sai sao? Đúng thật là!!! Đừng tưởng anh là Kim Thuần Hy rồi bắt nạt được em nhé, hứ!

“Được rồi, đến cửa nhà em rồi, xuống xe đi!”, Thuần Hy dừng xe lại, mở cửa xe cho tôi.

“Thuần Hy, vào nhà một chút nhé? Em sẽ nấu chút gì cho anh ăn?”

“Thôi, anh sợ bị viêm ruột thuawf1”

“Kim Thuần Hy! Đừng có nhìn em bằng ánh mắt trước kia được không? Tài nghệ nấu ăn của em tiến bộ từng ngày mà, đặc biệt là trong hai năm không có anh, em thực sự đã tiến bộ thần tốc đấy!”

“Ngốc, mau về ngủ đi, sáng mai anh đến đón em đi học”. Anh ném lại câu đó xong lái xe đi mất.

Thật là... Hai năm rồi mà vẫn lạnh như băng! Mặc kệ anh, cứ chui vào cái giường ấm áp của mình còn hơn, ha ha...

89. Chương 125

Truyện cổ tích

“Tiễn Ni, dậy mau, muộn rồi!” Sáng sớm hôm sau, tiếng bố tôi lại vang lên rất đúng giờ.

“zzZZzz... Ôi... không mà... zzZZzz... Con vẫn muốn ngủ...” Đầu đau quá, như thể có thứ gì đó đang túm lấy đầu tôi Fà quay mòng mòng vậy, một vòng, hai vòng... Ừ, chắc chắn là do hôm qua ngủ muộn, mà lại còn ngủ không được ngon...

“Dậy mau đi con! Thuần Hy đang đợi dưới nhà kia! Con không nhẫn tâm bắt cậu ấy đợi chứ?”

“zzZZzz... zzZZzz...”

“Tiễn Ni à... Tiễn Ni!!!”

“Tiễn Ni, con sao vậy?? Có phải thấy khó chịu không? Đầu đau lắm hả? Chúng ta đi bệnh viện nhé...” Bố tôi hốt hoảng vạch chăn ra, ôm lấy tôi.

“Bố ơi!!!” Tôi ngồi phắt dậy, khư khư kéo chăn bọc lấy mình, “Lạnh quá! Cho con ngủ nướng một tí có được không?”

“Thật là con không bệnh gì chứ?, Haizzz, cha mẹ lớn tuổi nào cũng căng thẳng như bố tôi sao?”

Tôi đành phải lờ mờ ngồi dậy, nhảy xuống giường, “Bố à, bố xem đây này!”

“Cái con bé này!” Bố tôi thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tôi xỏ chân vào dép lệt xệt đi vào phòng tắm, “Bố cứ yên tâm ạ, con ấy à, sức khỏe số một đó! He he!”

“Tiễn Ni, có phải con ghét đi học lắm không?”

“Vâng!” Tôi vừa đánh răng vừa âm ừ trả lời.

“Vậy thì thôi đừng đi nữa, không sao đâu! Chỉ cần con vui thì thế nào cũng được!”

“Bố ơi, dạo này bố sao thế? Tự dưng yêu chiều con quá vậy?” Tôi súc miệng “ùng ục” rồi nhổ ra, “Không sơ chiều con quá rồi con hư à? Bây giờ báo chí ti vi đều nói cưng chiều con cái quá sẽ gặp chuyện xấu đấy...”

“Không sợ, con gái của bố ngoan nhất!” Bố tôi cười khà khà.

“À, ồ, con biết rồi nhé, bố đang giáo dục mềm mỏng chứ gì, đầu tiên là đối xử tốt với con, để con thấy có cảm giác tội lỗi, sau đó con sẽ tự giác đi học đúng giờ không cần ai nài nỉ, đúng không ạ? Hi hi.”

“Tiễn Ni...”

“Được rồi, từ nay về sau con bảo đảm không ngủ nướng nữa! Bố hài lòng chứ ạ?”

“Tiễn Ni...”

“Bố ơi, con nói cho bố nghe một bí mật nhé...”. Tôi xách túi, lấy một chiếc bánh mì rồi ghé sát tai bố, “Lên đại học thật sự rất thú vị! Tạm biệt bố yêu!” Tôi hôn chụt một cái vào má bố rồi vội vàng phóng như bay xuống lầu.

“Lên xe!”, Thuần Hy quần áo chỉnh tề đứng đợi tôi bên dưới, thấy tôi xuống bèn xách hộ túi rồi nhanh nhẹn mở cửa xe.

Hạnh phúc quá đi! Yêu đương đúng là điều kì diệu nhất của đời người! He He!

“A!!!” Tôi vừa thò đầu vào xe đã kêu lên kinh ngạc.

Trên ghế ngồi của xe có một chậu hoa lỗ băng đẹp hết chỗ chê.

“Thuần Hy, cảm ơn anh!” Tôi hí ha hí hửng ôm nó vào lòng, ngồi vào chỗ của mình.

Đó là loài hoa mà tôi thích nhất, rất khó mua, tôi vui quá, he he. Thuần Hy đúng là có lòng, tôi chỉ nhắc đến có một lần duy nhất mà thôi.

“Ngốc!” Không thèm nhìn tôi, anh vừa lái xe vừa ném cho tôi một câu.

Ghét quá, sao lại gọi tôi là ngốc? Cũng may bốn tiểu thư đây đại từ đại bi, nể mặt chậu hoa này, hôm nay em tha thứ cho anh, he he!

Ai ngờ đâu anh lại lạnh lùng bảo, “Ai nói hoa này tặng em?”

“Hả??? Tại sao không phải tặng em? Đây là hoa mà em thích nhất đó, mà lại còn đặt trên ghế ngồi của em, tất nhiên là tặng em rồi!” Ghét quá!!!

“Tiểu thư Quách Tiễn Ni à, anh nghĩ em phải hiểu rõ hai điểm này trước đã: một là, xe này là của anh, hoa đặt đâu chả được, bao gồm cả ghế em đang ngồi; hai là, chỉ có em mới thích hoa lỗ băng à? Người khác không thể thích hay sao? Pháp luật có quy định điều đó đâu?”

“...”, tức muốn ngất, nhưng tôi chẳng biết phản xạ thế nào.

“He.” Anh lại khê cười.

“Kim Thuần Hy chết tiệt, anh cười gì hả? Không phải hoa tặng em thì thôi, một chậu hoa xấu xí, có gì hay ho đâu chứ, em đây chả thèm!!! Hứ!!!”

Thuần Hy cười phá lên, “Em đúng là dễ lừa thật!”

“Là sao?”

“Anh cũng có bảo hoa này không phải để tặng em đâu!”

“Kim! Thuần! Hy! Anh học cách đùa em làm trò vui đúng không?!” Tôi tức giận co nắm đấm.

“Sao nào? Không cần à? Vậy anh ném nó đi!”, anh nhấc chậu hoa lên định ném ra ngoài cửa xe.

“Đừng!!!”, tôi vội vàng ôm chặt lấy nó, “Cho em! Đưa cho em!”

Cuối cùng anh buông tay ra, nở nụ cười ranh mãnh đắc ý. Đồ điên! Đáng ghét! Đáng hận!!!

“Tại sao em lại thích loại cỏ dại này?” Im lặng hồi lâu, cuối cùng anh cũng lên tiếng, nhưng lại là một câu hỏi vô cùng vớ vẩn.

“Nó không phải cỏ dại! Nó là hoa lô băng!”

“Tiểu thư mù văn hóa, nó vốn là cỏ dại mà, vốn chỉ là phế liệu thôi!”

Khoan đã, sao tôi lại có thêm biệt hiệu chết tiệt kia từ lúc nào vậy?

“Đừng gọi em là tiểu thư mù văn hóa! Dù sao em cũng thi đậu vào một trường nổi tiếng nhất nước – Đại học Tân Dương!” Nếu có râu thì tôi đã thổi phồng cho nó bay lên rồi! Cứ trừng mắt nhìn trước đã!

Nhưng anh nói vẫn như bầm bỗ, “Phải rồi, em lợi hại thật đấy! ‘Trình’ vô cùng lợi hại!”

“Kim Thuần Hy!!!” Ghét quá! Cái tên chết tiệt này sao cứ thích chặt chém tôi thế nhỉ!!!

Anh đảo tay lái một cách thuần thục, “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh!”

“Tại sao lại thích hoa lô băng à? Rất đơn giản, vì ý nghĩa của nó là tình mẹ. Em nhìn nó sẽ nhớ đến mẹ, và lại lúc mẹ ẹ còn sống cũng rất thích hoa này.” Hu, nhớ mẹ quá đi mất, nhớ lắm nhớ lắm, nhất là dạo này...

“...”

“Thuần Hy, anh có thích hoa lô băng không?”

“...” Đáng ghét, lại giả câm rồi.

“Hừ, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là anh không thích rồi, lúc này anh còn định ném nó đi! Chắc chắn cũng chê nó tãF thường như đại đa số...”

“Anh thích!” Anh đột ngột ngắt lời tôi về kiên quyết.

“Thật không?”

“Thật!”

HOHO, thật à! Ha ha, la la la, tâm trạng tôi thoáng chốc trở nên phấn chấn vô hạn, “Vì em thích, nên anh cũng thích, đúng không?”

“Đúng là tự sướng! Anh thích nó là vì một câu chuyện cổ tích.”

“Truyện cổ tích? Ôi chao, em thích nghe truyện cổ tích nhất đó! Thuần Hy, anh kể nhanh nhanh cho em nghe đi!”

“Không kể!” Anh lại bắt đầu làm ra vẻ lạnh lùng rồi! Chịu không nổi!

“Kể đi mà, người ta muốn nghe Fà, anh kể chuyện chắc hẳn là hay lắm, Thuần Hy, Tiểu Hy, Hy Hy...” Tôi kéo cánh tay anh, bắt đầu sử dụng tuyệt chiêu làm nũng của mình.

“Buông tay ra!!! ĐãF xe thì em chịu nhé?” Chiêu này quả là hữu hiệu, he he.

“Vậy anh kể nhanh đi!”

“Nghe cho rõ, không lặp lại lần hai!”

“Ừ!!!” Tôi chớp chớp mắt, gật đầu lia lịa như một cô bé con ngoan ngoãn trong vườn trẻ.

“Cô bé Alice và ông nội sống trong một thị trấn nhỏ ven bờ biển...”

“Woa! Thị trấn nhỏ ven bờ biển? Lãng mạn quá, Thuần Hy, chúng ta sau này cũng đến đó được không?”

“Không được xen vào!” Thuần Hy lườm tôi một cái.

“Ông cô là một nhà nghệ thuật, đi qua rất nhiều nơi, thường xuyên làm một số vật thủ công mỹ nghệ, lúc rảnh rồi còn vẽ tranh...”

Tôi chặn tay lên ngực: “Woa! Ông cô ấy sống lãng mạn quá, vừa đi du lịch vừa là nhà nghệ thuật, lại còn vẽ tranh nữa, đúng là chưa bao giờ thấy một ông già nào biết hưởng thụ cuộc sống như thế! Em cũng muốn sống như vậy...”

“Quách! Tiễn! Ni!” Anh phanh xe đột ngột, khiến tôi giật nảy mình! Hu hu hu, đầu đau mắt hoa...

Tôi đành phải đưa hai tay lên ra vẻ đau hàng, “Được, được, được! Em thì không xen vào nữa!”

“Mỗi buổi tối, Alice đều nghe ông cô kể những câu chuyện về các chuyến du. Cô nói, khi lớn lên cô cũng muốn học theo ông làm hai việc, một là đi du lịch khắp mọi nơi, hai là ở trong một ngôi nhà ven biển. Ông cô cười bảo, còn một chuyện nữa, cô bắt buộc phải làm, đó chính là – mong muốn cô có thể làm một việc khiến thế giới này trở nên đẹp đẽ hơn. Cô nhận lời ông mình, nhưng cô không biết phải làm gì mới có thể khiến thế giới này trở nên đẹp hơn...”

“Woa!!!!!!!!!! Em cũng muốn làm việc thứ ba đó! Xem ra, em và Alice đúng là tâm linh tương thông, không chừng cô ấy là kiếp trước của em cũng nên, he he. Có điều, việc thứ ba là gì nhỉ? Một việc khiến thế giới này đẹp hơn? Việc mà khiến thế giới này trở nên đẹp hơn ư? Một ý nghĩ thật vĩ đại, có điều hình như rất là khó...”

“...” Sao thế này? Tự dưng đang yên đang lành lại giả câm rồi???

“Thuần Hy, sao anh không nói gì nữa? Chưa kể xong mà.” Tôi đành lên tiếng nhắc.

“...” Chóng! Chắc chắn là do bạn này tôi lỡ dại xen vào, nên anh tức giận rồi...

“Thuần Hy, xin lỗi mà, em sai rồi! Em thì với anh tuyệt đối, tuyệt đối không xen vào nữa! Anh kể tiếp đi mà!” Tôi bịt lấy miệng một cách vô cùng tự giác.

“Alice mỗi ngày một trưởng thành. Cô bắt đầu đi du lịch khắp mọi nơi. Những bờ biển nhiệt đới, những vùng núi cao tuyết phủ trắng xóa, những khu rừng sâu và sa mạc...”

“Cuối cùng cô quay trở lại ngôi nhà nhỏ ven biển, cuộc sống ở đó rất vui vẻ, nhưng Alice ngày nào cũng nghĩ đến việc thứ ba mà cô đã nhận lời với ông mình. Rồi cuộc phải làm gì mới có thể khiến thế giới này trở nên tốt đẹp hơn?

“Đông đi xuân đến, Alice phát hiện ra, những hạt mầm lỗ băng mà năm ngoái cô vô tình trồng trong vườn, đều đã nở ra những bông hoa rất đẹp.”

“Cô trèo lên đỉnh núi, nhìn thấy một bên sườn núi cũng nở đầy hoa lỗ băng màu xanh, màu tím, màu đỏ. Cô nghĩ, đây chắc chắn là do công lao của gió và chim. Thế là trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ.”

“Mùa hè năm ấy, cô mua một bao hạt giống hoa lỗ băng, vừa tản bộ, vừa rải hạt giống khắp mọi nơi. Mọi người trong thị trấn đều gọi cô là ‘cô nàng kỳ quái’.”

“Mùa xuân năm thứ hai, trên cánh đồng, sườn núi, ven đường, trong trường, trong nhà thờ... toàn thị trấn đều nở đầy những cánh hoa lỗ băng xinh đẹp.”

“Thời gian cứ thế trôi qua hết năm này đến năm khác, hoa lỗ băng trong thị trấn mỗi lúc một nhiều. Từ đó, người thị trấn bắt đầu gọi cô là ‘cô tiên hoa lỗ băng’.”

“Cô tiên hoa lỗ băng cuối cùng đã thực hiện được nguyện vọng của mình, làm một chuyện khiến thế giới trở nên đẹp hơn.”

Thuần Hy vốn kiệm lời như vàng mà nay bỗng kể hết một câu chuyện dài như thế, ha ha ha.

Tôi cũng cướp lại quyền tự do ngôn luận của mình: “Woa woa, một câu chuyện quá đẹp, câu chuyện này có tên không?”

“Cô tiên hoa.”

“Cô tiên hoa?” Một cái tên đáng yêu làm sao, vậy em cũng muốn làm cô tiên hoa! Thuần Hy, chúng ta cũng trồng hoa lỗ băng khắp nơi nhé? Để cả thành phố này đều nở đầy hoa! Đến mùa xuân năm sau, khi hoa lỗ băng nở hết, thành phố này sẽ trở thành biển hoa, nhất định sẽ đẹp lắm. Sau đó... em và anh sẽ nắm tay nhau đi dạo giữa biển hoa ấy, cứ đi đến khi thấm mệt thì thôi...”

“Ồ không, em không đủ kiên nhẫn để đợi, em muốn trồng loại hoa mà năm nay nở luôn ấy, càng sớm càng tốt! Hai chúng ta ở bên nhau, tự tay gieo hạt, để nó trở thành hoa tình yêu của chúng ta. Thuần Hy, kiên nghị của em được chứ?”

“Ngốc!”

“Kim Thuần Hy, không được phép gọi em là ngốc mà!!!” Tôi chỉ còn 0,0000000001 mét nữa là tức giận rồi!

Mà anh lại nghiêm túc nói, “Em tự đi gieo hạt đi, hậu quả tự chịu!”

“Em đang làm cho cả thành phố này trở nên đẹp đẽ hơn mà, thần thánh biết bao, cái gì mà ‘hậu quả’ chứ?! Người ta cảm ơn em còn không kịp nữa là... Không chừng còn tặng cho em phần thưởng kiểu ‘đại sứ làm đẹp thành phố’ nữa đó, he he...”

“Ngốc! Dừng cái đầu của em kết hợp sinh vật, địa lý, nhân văn, giao thông, xã hội trị an v.v.. lại mà nghĩ thử xem! Đến trường rồi, xuống!”

Cái gì mà sinh vật địa lý giao thông nhân văn xã hội trị an??? Gieo có mỗi mấy hạt hoa thôi mà nghĩ nhiều thế? Thật là... làm người mà hiện thực quá để làm gì? Cuộc đời vốn phải lãng mạn tuyệt đẹp mới đúng chứ!

Tôi ôm chậu hoa xuống xe với sự không phục, cuối cùng cũng không quên quay lại làm mặt hề với anh.

90. Chương 126

Loài hoa si tình nhất

“Dinh ling ling.. dinh ling ling... ding ling ling...” Không còn thời gian đâu mà suy nghĩ nauwx, chuông vào học đã reo lên điên cuồng, Quách Tiễn Ni, chạy nhanh!

“Ai da!!!” Vào lúc gần chạy đến chỗ ngồi, không biết cái tên chết tiệt nào giờ cái chân thối ra cản đường tôi, trọng tâm người không vững, chậu hoa trong tay nhân cơ hội nhảy ra khỏi tay tôi, bắt đầu tập thể theo...

Khôngggggg!!! Thề chết cũng Phải bảo vệ cho được hoa lỗ băng của tôi! Hoa còn người còn, hoa tàn người cũng chết!!!

Tôi cố gắng hết sức lao về phía chậu hoa đang rơi tự do...

Tiêu rồi, tiêu rồi, không chụp kịp. Có điều, tiếng chậu hoa rơi thật là kỳ quặc, hình như... hình như có tiếng kêu thảm thiết như mổ lợn của một phụ nữ trung niên, sàn nhà cũng mềm mềm...

Ngẩng đầu lên, trời ơi, tôi có ngã lên nền đất đâu, mà là ngã lên một cái bụng to như quả bóng của một bà béo, còn chậu hoa lỗ băng xinh đẹp của tôi, đang ngồi hết sức vững vàng trên miệng của bà ấy và mỉm cười với tôi.

“Cũng may là không vỡ, he he, mình may mắn thật, ha ha.” Tôi nhấc chậu hoa lên, cười không khép miệng nói.

Nhưng mà, tại sao không khí xung quanh kỳ quái thế nhỉ? Các bạn học đều giương mắt há miệng ra nhìn tôi, mồm ngoác to đến nỗi có thể nhét đến ba quả trứng gà.

Há, thảm rồi, bây giờ tôi mới nhớ ra, bà béo đang nằm bất động trên đất kia, chính là trưởng khoa đại nhân nổi tiếng toàn trường với tuyệt chiêu sát phạt học sinh.

“Quách!!! Tiễn!!! Ni!!! Bây giờ đi nhảy cóc năm mươi lần ngay cho tôi!!!”

Ba giây sau, cùng với tiếng sư tử gầm kinh thiên động địa, tôi bị bà ta kéo ra khỏi lớp học như lẽ đương nhiên. Hu hu hu...

Haizzz, năm mươi lần nhảy cóc thế này, đến người còn chết nữa là cóc... hu hu hu hu... Hại tôi tan học xong không dám để Thuần Hy đón về, mà lao ngay về nhà chui vào phòng tắm, tắm điên cuồng đến n lần, vừa tắm vừa lằm bằm nguyên rửa bà trưởng khoa ác độc kia! Để khi nào bảo bà ấy nhảy cóc thử xem, hừ hừ, có điều, điều đó là không thể, trừ phi tôi cam tâm chịu nguy hiểm đến tính mạng...

Hu, buồn bực, buồn bực chết được, buồn bực quá trời, đến độ muốn điên luôn...

Có điều, ngày mai chẳng Phải là thứ bảy sao? HOHO, tuyệt quá, không cần nhìn thấy bộ mặt lợn của bà chủ nhiệm kia nữa! He he, ha ha, yeah!

Ừ, không cần thiết phải bực bội vì cái người không phải người ấy, tôi phải vạch ra kế hoạch ngày mai làm gì đã, ha ha.

Nửa tiếng sau, tôi gọi điện thoại di động cho Thuần Hy, “Thuần Hy! Ngày mai chúng ta đi chợ hoa nhé! Lâu rồi em không đi! Tiện giúp em tìm một chậu hoa xinh đẹp xứng đáng với ‘tiểu bảo bối’ hoa của em nữa, được không?”

Tôi ôm hoa lỗ bằng trong tay, ra sức chớp chớp đôi mắt to của mình, he he, đó là “biểu cảm tuyệt chiêu” của tôi khi cầu xin người khác. À không đúng, anh có nhìn thấy đâu!

“Ừ.”

Yeah! Tuyệt vời, anh đáp rất nhanh gọn lẹ! HOHO!

Thế là, sáng sớm hôm sau, Thuần Hy lái chiếc xe rất oách của anh đến đón tôi. Nhưng tôi nhất quyết đòi đi bộ đến chợ hoa, thế là anh phải ngoan ngoãn đỗ xe gần nhà tôi để đi bộ với tôi, he he.

“Thuần Hy, anh có biết không? Sách bói toán có nói, màu may mắn tháng này của em là màu trắng đỏ, dùng đồ vật màu trắng thì sẽ may mắn, nên em nhất định phải mua một chậu hoa màu trắng!” Tôi vừa đi vừa hào hứng nói.

“Ngốc! Thế mà cũng tin!”

“Đã bảo không được gọi em ngốc mà! Hu hu... Vốn người ta không ngốc thì bị anh gọi mãi cũng thành ngốc đó!”

“Đi thôi! Ngốc!” Tôi bị Thuần Hy lôi đi.

Phong cảnh trên đường đẹp thật! Trước kia đâu có chú ý kỹ! Tiếc thật!

“Em thấy hay cứ mua thật nhiều chậu hoa đẹp luôn trong lần này đi! Bởi vì tháng nào cũng sẽ có những sắc màu may mắn khác nhau, đúng không? Như thế thì ‘tiểu bảo bối’ của em nhất định sẽ sinh trưởng tốt hơn! He he!”

“Ngốc! Em không biết làm thế thì hoa sẽ dễ chết lắm không?”, Thuần Hy lườm tôi một cái.

“Ủa, thế á?” Tôi vẫn đang nghi ngờ vấn đề thì một mùi hương thơm lừng đã xộc vào mũi, không khí từ phía tràn ngập những mùi hương hoa khác nhau, khiến người ta như cảm giác chìm ngập vào biển hoa vậy.

“Yeah!! Thuần Hy! Nhìn kia! Nhìn kia! Chợ hoa đó!” Đến chợ hoa nhanh thật, thảo nào không khí xung quanh thơm lừng, tôi vui sướng kéo tay Thuần Hy, nhảy chồm chồm.

Sau đó, tôi sốt ruột kéo anh chạy vào chợ hoa.

“Nhìn kia! Nhìn kia! Hoa bách hợp kia! Còn cả lavender nữa kia! Có Salvia!” Tôi buông tay Thuần Hy, sung sướng chạy đến giữa biển hoa, tham lam hít ngửi từng đọt hoa thơm nức.

“He he, anh nhìn kia, như thế tốt biết mấy, không cần đến nước hoa nữa!” Tôi đi tới đi lui không ngừng, giống như một con ong mật đang bay giữa rừng hoa, ha ha.

“Thuần Hy! Anh có biết không, từ nhỏ em đã thích bố đưa đi chợ hoa vô cùng! Bởi vì em nghĩ cảm giác mà thực vật cho co người chính là đầy ắp hy vọng, tràn đầy sinh khí, giống như eF... He he, giống em lúc nào cũng tràn ngập hy vọng ấy...”

Thuần Hy nhìn tôi không chớp mắt, không nói gì, nhưng ánh mắt anh rõ ràng có nét gì đó thoáng lướt qua. Thật lạ, ánh mắt hôm nay Thuần Hy nhìn tôi có vẻ kỳ lạ quá!

“Thuần Hy, anh có biết trong tất cả các loài hoa, loài si tình nhất là hoa nào không?”

“...”

“He he! Tuyệt quá, cuối cùng cũng có câu hỏi mà thiên tài Kim Thuần Hy không trả lời được!” Tôi đắc ý nhìn anh, “Vậy em nói anh biết nhé, loài hoa si tình nhất chính là những đóa hoa đang nằm phía sau anh kìa!”

Thuần Hy quay lại liếc nhìn những đóa hoa phía sau lưng.

“He he! Chính là hoa hướng dương đó! Bởi vì hoa hướng dương suốt đời chỉ quay về hướng mặt trời cho đến ngày nó héo úa mà vẫn quay về hướng ấy. Thế nên, nó tất nhiên sẽ là loài hoa si tình nhất rồi!”

Tôi cười hi hi nhìn Thuần Hy đứng trong biển hoa, “Thuần Hy, có lẽ kiếp trước em chính là loài hoa hướng dương này! Và anh chính là mặt trời của em! Thế thì nếu có kiếp sau, đến lượt anh là hoa hướng dương, còn em sẽ là mặt trời của anh được không?”

“...”, Thuần Hy im lặng, ánh mắt chăm chú nhìn về phía hoa hướng dương đang nở bung rạng rỡ.

Tôi cũng toét miệng cười, vui vẻ rạng rỡ như hoa hướng dương, nhưng trong lòng lại rất đau buồn, nụ cười trên gương mặt cũng bất giác trở nên rất miễn cưỡng.

“Ông chủ! Tôi mua hết những bông hoa hướng dương này!”, Thuần Hy như vừa sức tỉnh, bỗng dưng nói.

“Chắc không??? Cậu có chắc là mua hết?! Ha ha! Tốt quá!!!” Gương mặt ông chủ bán hoa vui sướng hết như một đóa hướng dương vĩ đại!

Thuần Hy ôm một bó hoa hướng dương cực lớn trong tay, khiến mọi em nữ sinh trong chợ hoa đều kêu lên. Haizzz, tuy đã quen ánh mắt điện giật ác độc của đám mê trai rồi, nhưng ồn ào đến thế thì màng nhĩ của tôi cũng bị thủng mất thôi! He he!

“Thuần Hy! Em vẫn chưa mua được chậu hoa! Anh giúp em chọn đi!” Tôi ôm hoa lỗ băng trong tay, giống như một con mèo muốn bắt chuột, rảo đi rảo lại trong chợ hoa.

Ôi chao, tuyệt quá, quần áo, đầu tóc, đầu đầu cũng thấy mùi hoa thơm, ôi ôi, tôi chính là một đóa bách hợp nhỏ xinh đẹp thanh tân nhất biển hoa này, tôi bay lượn trong không trung, bay rồi bay, bay rồi bay...

Đột nhiên, tôi bị một bàn tay kéo “soạt” lại.

“Bay đủ chưa! Đi mua chậu hoa! Ngốc!!!” Giọng nói lạnh băng của chủ nhân bàn tay ấy vang lên.

Cái tên Kim Thuần Hy đáng ghét, lúc nào cũng thế, đúng thật là! Tôi đành ầm ục nhảy ra khỏi giấc mộng của mình vậy.

“Ông chủ! Cho cháu mười chậu hoa khác màu nhau!” Tôi hét lớn với ông chủ bán hoa.

“Ông chủ! Một màu trắng là được!”

“Không mà! Mười! Cháu cần mười!”

Thuần Hy như không nghe thấy tôi nói, chỉ để lại tiền mua Fọt chậu, rồi cầm chậu hoa màu trắng nhỏ lên, không tốn chút sức lực nào mà kéo tôi đi. Ghét quá!

Thôi vậy, anh chẳng cần nói nếu thay chậu thì tiểu bảo bối của tôi sẽ chết rất nhanh hay sao! Vậy thì nể tình em ấy mà tha cho anh vậy!

91. Chương 127

Thiên sứ tặng hoa

“Khoan đã!” Đang đi trong chợ hoa, tôi bỗng nhìn thấy một chậu ngân liên.

“Em muốn mua hoa ngân liên! Thuần Hy, chúng ta đi mua nhé?” Tôi lại dùng nụ cười mê hoặc chết người không để mạng của mình rất kịp thời.

He he, xem ra, Thuần Hy lần này lại bị tôi đánh bại rồi! Thấy anh ngoan ngoãn đi theo, tôi lại cười trộm.

“Thuần Hy, nhìn kia, đóa hoa đang lắc lư đón gió, giống như đang mong ngóng một điều gì đó, đó chính là hoa ngân liên! Thế nên ý nghĩa của nó là ‘mong đợi’! Bởi vì trên thế giới này còn rất nhiều rất nhiều thứ em mong chờ, nên em nhất định phải mua nó, em muốn vui vẻ chờ đợi những điều ước mong của mình thành sự thật!”

Thuần Hy hôm nay hình như hơi kỳ lạ, sao tôi vừa nói xong thì anh ấy lại nhìn tôi thần thờ thế kia? Hôm nay tôi xinh đẹp lắm sao? Cũng ăn mặc cnhuw bình thường thôi mà! Đúng là quái lạ!

“Này, Thuần Hy, Kim Thuần Hy, anh đang thần thờ cái gì vậy?” Tôi đưa tay vẫy vẫy thật mạnh trước mắt anh.

“Những mong đợi của em, anh sẽ chờ đợi cùng!” Một lúc sau, anh nhìn tôi thật sâu và thốt ra câu nói đó.

“Thuần Hy...” Hu hu hu... tôi cảm động quá!

He he, trong chớp mắt, một bó ngân liên to tướng đã nằm gọn trong vòng tay Thuần Hy, Thuần Hy như đang bị chìm lấp trong những bó hoa, đáng yêu quá!

HOHO, trong vô thức đã dạo được hơn nửa ngày, Thuần Hy ôm một bó đủ loại hoa, cùng tôi bước ra khỏi chợ. Hôm nay vui quá, he he.

“Hu hu hu... hu hu hu...” Đột nhiên, bên tai tôi vẳng đến tiếng trẻ con khóc, tôi nhìn về phía ấy, thì ra là một cô bé con rất đáng yêu đang ngồi bệt ở cổng ra của chợ khóc lóc âm ỉ.

Tôi bước nhanh đến, quỳ xuống trước mặt cô bé, mím một nụ cười mà tôi cho rằng thân thiện hòa nhã nhất:

“Hehe, ngoan nào, đừng khóc nhé. Sao thế? Nói cho chị nghe, có phải ai bắt nạt em không? Chị nhất định sẽ giúp em!”

“... Hu hu hu... Mẹ em đâu mất rồi... mẹ em đâu rồi... hu hu hu hu...” Cô bé dùng tay chùi thật mạnh nước mắt trên mặt.

Tôi bỗng thấy chua xót trong lòng, vội vàng dỗ dành. “Nào, đừng sợ nhé, chị sẽ ở lại đây đợi mẹ với em... được không?”

“Hu hu hu hu... em muốn mẹ cơ... em muốn mẹ em... hu hu hu hu hu...” Có nhầm không vậy trời? Lại còn khóc to hơn nữa kìa???

Tệ quá, tiếng khóc của cô bé này to ghê, xung quanh càng lúc càng nhiều người nhìn chúng tôi bằng ánh mắt thiếu thiện cảm. Trời ơi, chắc họ không cho rằng tôi đang bắt nạt cô bé đó chứ?! Tôi choáng...

Haizzz! Lần này tôi có nhảy xuống đâu cũng rửa không sạch rồi, làm sao đây? Phải nghĩ cách dỗ cho cô bé vui mới được, nhưng mà nghĩ gì đây? Cách nào? Tôi cứ nhìn thấy trẻ con khóc là đau đầu, tể bào nào bị hành hạ cả rồi, làm sao mà nghĩ cách dỗ dành nó nữa???

Đang lúc buồn bực thì Thuần Hy không biết muốn làm gì mà đột ngột hích hích tôi, sau đó dùng tay chỉ chỉ vào bó hoa to trong vòng tay anh.

“Gì thế? Là sao? Anh đang bắt em đoán mò à???” Tôi thắc mắc nhìn anh. Haizzz! Bó tay rồi, trí tuệ tôi làm sao bằng anh.

“Ngốc! Tặng một cành hoa cho cô bé xem thử!” Đối diện với cặp mắt mở tròn đầy thắc mắc của tôi, anh đành lên tiếng.

A? Tặng hoa cho cô bé? Được không đây? Tôi có phải cậu bé đẹp trai đâu, mà cô bé cũng đâu phải là đám mê trai kia...

Thôi mặt kệ, không thử làm sao biết? Thế là tôi vội vàng chọn ra một cành hướng dương đẹp nhất để đưa đến trước mặt cô bé. He he, không ngờ chiêu này quả nhiên có hiệu quả, đang khóc lóc ỉn ỏi, vừa nhìn thấy hoa hướng dương cô bé lập tức cười ngay.

Hu, phù phù, ôi mẹ tôi ơi, xem như chuyển nguy thành an rồi.

Không biết vì sao mà tôi luôn cảm thấy trước mặt như có đến hai đóa hướng dương, cô bé thật sự rất giống một cành hướng dương đang sinh trưởng vậy, vừa tràn đầy sinh lực và hy vọng, vừa rực rỡ nổi bật.

“Thuần Hy, chúng ta tặng hoa cho những đứa trẻ qua đường đi! Anh nhìn xem, chúng rất giống những đóa hướng dương đang nở rộ, tràn đầy sức sống mãnh liệt và hy vọng! Tự dưng em rất muốn tặng hoa cho chúng, được không anh? Được không nào???” Ríu ra ríu rít nói xong những lời đó, hehe, tôi lại nở nụ cười thiếu nữ xinh đẹp tươi trẻ vô địch với Thuần Hy rồi.

Thuần Hy bỗng nhìn tôi với vẻ thương xót, còn đưa tay giúp tôi vén mái tóc rối trước trán nữa!

Một cơn gió thổi qua, tất cả những chuyện này giống như bị dừng lại, giây phút ấy, tôi nhìn vào mắt Thuần Hy, ánh mắt ấy... rất lạ, tràn ngập vẻ dịu dàng và ấm áp, không giống Thuần Hy tí nào, nhưng lại có vẻ bi thương và xót xa rất kỳ lạ, tóm lại là rất phức tạp, một sự phức tạp xa lạ những cũng rất quen thuộc, cảm giác rất khác, hình như tôi đã nhìn thấy một người khác từ ánh mắt ấy...

Do ảo giác của tôi chăng? Mặc kệ, bây giờ tôi phải tặng hoa rồi, he he.

Sau đó, tôi đã ôm tất cả những đóa hoa vừa mua, cười vui vẻ đứng ở cổng như bảo vệ, nhìn thấy những người dắt trẻ em đi ngang, tôi liền tiến đến tặng một cành hướng dương và ngân liên, sau đó nói với đứa trẻ ấy: “Chị hy vọng em có thể lớn lên mạnh mẽ như đóa hoa này!”

Ha ha, tôi cảm thấy vui quá, thật sự rất vui! Trẻ em và người lớn cũng rất thích, ai cũng cười rạng rỡ như hoa hướng dương với tôi. Yeah, tuyệt vời quá, he he!

Thuần Hy đứng một bên, lặng lẽ nhìn tôi bận rộn làm thiên sứ tặng hoa, gương mặt lộ ra nụ cười tự nhiên và dịu dàng. Khoảnh khắc ấy, tôi như cảm thấy được vẻ lạnh lùng của anh đã biến mất, chỉ còn lại sự ấm áp, sự ấm áp vô hạn như của một thiên sứ, kỳ lạ quá, không giống Thuần Hy thường ngày chút nào!

Hừm... chắc đã bị sự lương thiện và nhiệt tình của tôi cảm hóa rồi chăng? Nhất định là thế, he he...

“Mẹ ơi! Mẹ ơi! Con ở đây!” Bỗng nhiên, cô bé này giờ luôn ở cạnh tôi bỗng reo lên lanh lảnh.

“Ôi cục cưng của mẹ! Con chạy đi đâu thế hả, làm mẹ tìm con khắp nơi!” Một người phụ nữ trang điểm ăn mặc vô cùng tinh tế và xinh đẹp chạy ra từ cổng khu chợ.

“Con không có chạy lung tung đâu, con rất ngoan, luôn đứng đợi mẹ ở đây! Không tin mẹ hỏi chị xem! Chị cũng ở đây đợi mẹ với con suốt, he he!” Cô bé sụt sịt mũi, lắc lắc cành hoa hướng dương với mẹ mình, “Đẹp quá phải không? Chị ấy tặng con đó!” Nói xong cô bé lại cười khanh khách.

“Ôi chao, cô bé, cảm ơn em nhiều lắm! Nếu cục cưng của tôi sau này lớn lên cũng được như em thì tốt quá! Người đã đẹp, tính lại tốt nữa, mà còn dịu dàng! Đúng là ngưỡng mộ bố mẹ em quá!” Mẹ cô bé nói đến nỗi tôi thấy bắt đầu ngượng ngùng.

“Cục cưng ơi, chúng ta về nhà đi, mau tạm biệt chị đi nào!”

“Chị ơi! Tạm biệt nhé!”

“Tạm biệt!”

Nhìn theo bóng hai mẹ con họ, trái tim tôi bỗng thấy rung động, giống lúc tôi và mẹ cùng nhau đi dạo phố lúc bé. Mẹ ơi, mẹ có biết không, Tiên Ni thật sự rất nhớ mẹ, thật sự rất nhớ, rất nhớ...

Hoa đã được tặng hết nhanh chóng, chỉ còn lại một cành cuối cùng, tôi lại trì hoãn không muốn tặng...

“Đi thôi! Ngốc! Cánh cuối cùng sao em còn chưa tặng?” Thuần Hy hồi phục lại vẻ lạnh lùng, cuối cùng lên tiếng giục tôi.

“Không! Cánh cuối cùng giữ lại ình, vì em cũng là trẻ con mà! Em cũng mong mình lớn lên thật mạnh mẽ, he he! Quách Tiễn Ni! Cố lên nhé!” Tiếng hét của tôi thu hút mọi ánh nhìn xung quanh, tôi bèn ngượng ngáp thè lưỡi với Thuần Hy, rồi kéo anh ra khỏi đó.

92. Chương 128

Gặp gỡ Tú Triết

”Thuần Hy, cảm ơn anh nhé! Hôm nay em rất vui, thật sự là rất vui!”. Tôi nín chặt lấy cánh tay Thuần Hy, múa may cánh hoa trong tay, nói một cách sung sướng.

”Khờ quá! Sao lại phải cảm ơn!”

”Tất nhiên rồi! Đó là phép lịch sự tối thiểu mà! Anh không nghe lúc nãy người ta khen em vừa dịu dàng lại xinh đẹp, mà còn lương thiện đó sao? Tuy em luôn là thế rồi, nhưng em muốn làm tốt hơn nữa, he he!”

”Người ta nói khách sáo thôi, em không biết à?”

”Làm ơn đi! Kim Thuần Hy, anh đừng có đả kích em như thế chứ!! Thật là!!!” Tôi bĩu môi, tỏ vẻ phản đối nghiêm túc, sau đó nói tiếp:

”Hừ! Em chả sợ anh đả kích em! Vì em là thiếu nữ xinh đẹp kiên cường vô địch vũ trụ này Quách Tiễn Ni! Ha ha ha”

”Tiễn Ni! Tiễn Ni!” Một hồi những tiếng kêu gấp gấp bỗng vang lên.

Làm ơn đi! Tên ngố nào thế không biết? Chắc là lại đám con trai hâm mộ tôi trong trường đại học chứ gì? Không biết chuyện gọi tên người ta bừa bãi giữa đường giữa xá là rất mất mặt hay sao? Thật là!!!

Tôi bực bội quay lại.

Ôi trời, hình như có vẻ rất đẹp trai, mà lại còn mang một cặp kính râm rất oách nữa! Hừ, mà anh có đẹp trai nữa thì bốn tiểu thư đây cũng không thèm! Vừa định quay lưng bỏ đi thì tên con trai ấy đã nhảy ”xoạch” ngay trước mặt tôi như khi:

”Tiễn Ni! Tiễn Ni! Là em thật sao...! HOHO, tốt quá, tuyệt quá! Anh cứ tưởng mình nhìn nhầm người chứ! He he...”

”Anh là...”. Tôi nhìn với vẻ thắc mắc. Giọng tên này nghe quen quen???

”Anh là Tú Triết đây! Lý Tú Triết!”. Anh ta gỡ phất cặp kính xuống, lặp đi lặp lại với tôi.

”Hả? Tú Triết???”. Tôi đảo mắt lên xuống khắp người anh ta. Ha ha, quả nhiên! Quả nhiên là Tú Triết rồi! Tôi không kìm được hét toáng lên vui mừng.

”Hu hu hu...Tiễn Ni, sao đến bây giờ em mới nhận ra anh? Chúng ta vừa gặp nhau tháng trước mà? Làm người ta đau lòng quá đó, đau lòng quá đi, hu hu hu hu...”

Choáng quá, sao vừa gặp mặt là đã thế rồi? Cái tật thích khóc của anh rốt cuộc đến khi nào mới sửa được đây?

Đang lúc không biết phải an ủi Tú Triết thế nào thì trong chớp mắt, anh bỗng cười đắc ý như vừa lĩnh ngộ ra được điều gì đó: ”He he, ha ha, anh biết rồi, có phải do anh càng lúc càng đẹp trai, lại thêm cặp kính râm oách thế này, nên em không nhận ra anh chứ gì?! He he...”

”Đúng thế, đúng thế.” Tôi vội vàng phụ họa, nịnh hót anh, ”Đúng là anh càng lúc càng đẹp trai, đẹp đến nỗi quỷ thần cũng phải ghen tỵ, nên em mới chưa nhận ra kịp, còn ngờ là ngôi sao điện ảnh nổi tiếng nào chứ, he he...”

Tú Triết nghe những lời nịnh nọt của tôi thì hí hửng đến độ đuôi sắp mọc dài lên tới trời, hếch mũi lên trời đắc chí một lúc lâu, sau đó mới nhận ra Thuần Hy ở bên cạnh tôi, không biết Thuần Hy có tức giận đến nỗi muốn thổ huyết hay không.

"Woa woaa woaa, bạn tốt của tớ, cậu cũng càng ngày càng đẹp trai đấy nhé, nhưng vẫn chưa bằng tớ đâu!". Tú Triết ôm chầm Thuần Hy một cách nhiệt tình, rồi nói tiếp: "He he, Thuần Hy, chúc mừng cậu nhé, chúc mừng cậu cuối cùng đã tìm ra Tiễn Ni! Nhưng, cậu quá là trọng sắc khinh bạn rồi!! Vì tìm kiếm Tiễn Ni mà lâu lắm không liên lạc với tớ, thật là!!!"

"Tôi đang định vài hôm nữa sẽ gọi điện liên lạc với cậu!". Thuần Hy trả lời.

"Hu hu hu... hu hu hu...Thật không? Thật không??? Thuần Hy, có phải cậu định ngày mai sẽ gọi điện cho tớ không?! Hu, xem này, suýt chút nữa là tớ trách nhầm cậu rồi!". Cái anh Tú Triết này, lại ngờ nghệch mà cảm động cơ đấy.

"Được rồi! Chúng ta tìm nơi nào đó ngồi nói chuyện đi! Uống cái gì đó nhé, được không?". Tôi vừa nghĩ đến vị của Moka là không nhận được nuốt ực nước bọt một cái.

"Ừ, được, được!". Tú Triết vỗ tay nhảy chồm chồm, "Tiễn Ni, để anh khao nhé, được chứ? Anh khao đấy, nói rồi! Anh phải chúc mừng sự trùng phùng của chúng ta! Yeah ha ha, ha ha..."

"VẬY ĐI THÔI!" Tôi nói với hai người.

Thế là ba chúng ta sánh vai nhau đi trên đường, tôi vẫn đi giữa họ theo thói quen, cảm giác này thật quen thuộc làm sao, như thể lại quay về những tháng ngày vui vẻ cách đây hai năm ấy...

"Thuần Hy, nếu cậu đã tìm ra Tiễn Ni rồi thì sao không quay về? Cậu không biết tớ buồn thế nào đâu, bây giờ chẳng ai chơi với tớ cả, hu!" Tú Triết vừa đi vừa nói, còn làm ra vẻ rất đáng thương, "Tiễn Ni, nếu em quay về, Tịnh Mỹ nhất định sẽ rất vui, tại sao lại không? Về đi, hai người các cậu về cùng tớ nhé, chúng ta có thể đi học ở Đại học Sâm Vĩnh mỗi ngày, như trước kia cùng ở Cao trung Sâm Vĩnh vậy, tớ sẽ vui chết đi được ấy, he he! Thế nào? Về đi mà, về đi mà..."

"Không được đâu! Em và Thuần Hy đã đi học ở đây, nếu phải chuyển trường thì phiền lắm! Vả lại bố em còn mở cửa hàng ở đây, nhà của em ở đó cũng đã bán từ lâu rồi! Thế này vậy, đến kì nghỉ thì em lại quay về thăm anh và Tịnh Mỹ, nhé?". Tôi an ủi Tú Triết như đang dỗ dành trẻ con.

"Không được! Phải đợi đến bao giờ mới nghỉ chứ, bây giờ anh muốn hai người chơi cùng anh mỗi ngày mà..." Tú Triết trề môi, làm nũng.

"Ngoan, nghe lời đi! Kì nghỉ hè sắp đến rồi này, không cần đợi lâu đâu mà, vả lại dù sao anh cũng lái xe rất nhanh, lúc nhớ bọn em thì có thể lái xe đến đây thăm mà. Bố em đã lớn tuổi rồi, anh nhấn tâm bắt ông dọn tới dọn lui hay sao? Anh cũng không mong em trở thành đứa con bất hiếu chứ?".

"VẬY...thì được! Tiễn Ni, anh nói em biết nhé, bây giờ anh học khoa thể dục ở trường Đại học Sâm Vĩnh đó! Thế nào? Oách chưa? He he..."

"HẢ? Gì chứ? Khoa thể dục? Thật à thật à...oách quá...he he..."

Phù...thực ra tôi cũng muốn học khoa thể dục lắm, vì một thiết nữ thiên tài thể thao như tôi mà không học khoa đó thì lãng phí quá, he he! Có điều, hừ...thôi, bỏ đi, bỏ đi, không học được cũng chẳng sao, khoa dẫn chương trình phát thanh cũng rất oách mà, he he.

Ủa? Quán bên đường kia có cái tên thú vị quá! "Hoa thời gian" à. Hoa mà cũng có thời gian ư? Cái gì là hoa thời gian? Haizz! Cái tính tò mò của tôi lúc này lại trỗi dậy rồi.

"Thuần Hy, Tú Triết, chúng ta đến quán 'Hoa thời gian' đối diện ngồi đi". He he, thực ra tôi chỉ hỏi một câu mang tính tượng trưng mà thôi, chứ còn hiện tại thì tôi đã kéo hai người họ đến đó rồi.

"Woa! Tiễn Ni! Em biết chọn thật đó! Quán này đẹp ghê!". Tú Triết ngồi xuống salon đối diện tôi, tò mò nhìn ngắm khắp nơi như một đứa trẻ.

"Tú Triết, sao anh lại đến đây? Chắc không phải bỏ nhà đi đó chứ?"

"He he, anh đâu có bỏ nhà đi! Vì ở đây đang có cuộc thi vô địch về đấu Golf nên thầy đưa mấy người học giỏi nhất khoa thể dục đến đây học hỏi! Thế nào? Anh lợi hại quá đúng không? Hôm nay không thi nên thầy mới cho phép tự do một ngày." Tú Triết đắc ý nhìn tôi cười.

"Woa! Tiễn Ni, hôm nay đúng là ý trời! Thượng đế nhất định biết là anh rất nhớ hai người nên mới đưa anh đến nơi này, cho chúng ta trùng phùng nơi đất khách, giống như trong phim ấy, tuyệt vời quá! Nhất định là thế rồi!"

Tôi muốn ngất!!! Đúng là bị anh đánh bại rồi!

"Tú Triết, cô bạn gái đáng yêu như búp bê của anh đâu rồi?", Tôi cười hỏi Tú Triết.

"Ồ, cô bé đang học năm thứ nhất ở Cao trung Sâm Vĩnh, hôm nay là cuối tuần, nên chắc đang học thêm, không, nhất định là đang lén lút ăn vụng kẹo dưới ngăn bàn rồi, ha ha...". Nhắc đến cô bé, trong mắt Tú Triết thoáng nét dịu dàng ngọt ngào.

Tốt quá rồi, cuối cùng anh đã bước ra khỏi thế giới tình cảm của tôi. Tôi đã nói mà, Tú Triết sớm muộn gì cũng sẽ tìm được hạnh phúc của mình, ông trời làm sao tàn nhẫn với anh được, anh kiếp này là thuộc về một cô bé đáng yêu khác. Tôi vui quá, he he.

"Gì chứ? Mới học năm nhất à? Vậy chắc là rất bé nhỉ?"

"Cũng không bé bằng gì nữa, 16 rồi mà, nhưng suốt ngày chỉ biết chơi búp bê và chạy theo sau anh thôi, tâm hồn chả khác mấy đứa bé mẫu giáo tí nào cả, lúc nào cũng hỏi những câu mà người ta muốn điên lên, anh sắp phiền đến chết đây..."

"Thật không? Vậy thì giống anh quá rồi! Hai người đúng là hợp nhau ghê! Ha ha!"

"Quách! Tiễn! Ni!". Gương mặt Tú Triết đỏ bừng như ớt khỉ, đúng là đáng yêu, đến Thuần Hy cũng không nhịn được cười.

"Xin hỏi, tôi có thể giúp gì các bạn?". Lúc này, một người phục vụ lên tiếng rất lễ phép.

"Tôi uống Moka, cảm ơn!". Vừa nghĩ đến mùi vị cà phê thơm nồng, tôi đã không kìm được nuốt nước bọt.

"Tú Triết, cậu uống gì?" Thuần Hy nhìn Tú Triết.

"Làm ơn đi! tớ thích uống gì, lẽ nào cậu không biết? Cứ món cũ đi!". Tú Triết nói xong lại tiếp tục nhìn ngó xung quanh.

Thuần Hy đột ngột ngẩn ngơ, nhưng chỉ một giây tiếp sau đó, anh lại hồi phục về bình tĩnh như thường.

"Hai ly hồng trà bạc hà Scotland! Một ly cà phê Moka! Cảm ơn!"

Tú Triết cuối cùng cũng quay về thực tại, "Khoan đã! Thuần Hy! Cậu đang làm gì thế hả? Biết rõ tớ ghét nhất những thứ liên quan đến bạc hà, cứ nhớ đến cái vị lạnh lạnh đó là tớ đã sợ rồi! Tớ không muốn! Tớ không muốn uống hồng trà bạc hà Scotland gì gì đó! Tớ muốn uống cà phê Brazil!"

Tú Triết vẻ mặt bưng bưng tức giận: "Thuần Hy! có phải cậu đã quên bằng mắt người bạn thân này rồi không? Bảo cậu trọng sắc khinh bạn mà cậu còn không nhận, từ khi có Tiễn Ni rồi, cậu không thèm đoái hoài đến tớ, bây giờ càng quá đáng hơn, đến món uống tớ ưa thích nhất mà cũng quên! Kim Thuần Hy! Nói đi! Có phải cậu quá đáng lắm không???"

Gương mặt Thuần Hy thoáng nét ngượng ngập, "Tú Triết, tớ đùa với cậu thôi! Ít nhất tớ vẫn nhớ món cậu ghét nhất là bạc hà, đúng không?"

"Chính xác! Ít ra cậu còn nhớ thứ tớ ghét nhất là bạc hà, xem như cậu chưa đến nỗi thiếu nhân tính, tha cho cậu đó!"

"He he! Tú Triết quả nhiên là Tú Triết! Hai năm không gặp mà vẫn không thay đổi!" Tôi nhìn vẻ mặt tức cười của anh, không nhịn nổi cười phá lên.

"Đội đã! Thuần Hy! Cậu học cách nói đùa từ khi nào vậy? Tớ nhớ cậu trước kia lạnh lùng khủng khiếp mà! Làm gì mà biết nói đùa với người khác!", Tú Triết như giác ngộ được điều gì đó.

”Anh tưởng Thuần Hy là anh à? Hai năm mà chẳng thay đổi gì cả! Hai năm rồi đó, hai năm là rất dài rất dài, nếu là một con chó con bé tí cũng lớn vụt thành một con chó to rồi, làm sao con người lại không thay đổi được!”

”Tiễn Ni vẫn giỏi nhất, chỉ nói thế thôi mà anh đã hiểu, nhất định là trong hai năm này Thuần Hy đã dần dần thay đổi, đúng không?”. Tú Triết bỗng chồm tới sát mặt tôi, ”He he! Tiễn Ni! Em không nhận ra anh đã thông minh rồi sao?”

”Đúng rồi! Chẳng phải anh luôn ‘thông minh’ đó sao?”. Tôi cố ý kéo dài hai chữ ‘thông minh’ ra, ”Được rồi được rồi! Không đùa với anh nữa! bạn gái anh tên gì thế?”.

”Nguyên Nguyên! Tên nghe rất hay, đúng không? He he”.

”Rất hay! Dù sao cũng hay hơn tên anh!”

”Cái gì chứ? Tên anh không hay ở chỗ nào? Hay thế còn đòi hỏi gì nữa...”

Thế là tôi và Thuần Hy vừa uống nước vừa trò chuyện trên trời dưới đất với người anh em chí cốt đã lâu không gặp này.

93. Chương 129

Hội đốt đèn tụng bình

Hội đốt đèn tụng bình

Chẳng mấy chốc mà hội đốt đèn mỗi năm một lần lại bắt đầu, đó là ngày lễ được tổ chức để kỷ niệm ngày sinh của Phật Thích Ca Mâu Ni, là một ngày lễ vô cùng ọng đại!

Tôi đã mong chờ nó rất lâu rồi!

Tối hôm ấy, tôi và Thuần Hy ăn cơm xong rồi đến địa điểm cử hành lễ hội.

Dòng người tấp nập, đông đúc náo nhiệt quá!! Hai bên đường đều eo những vật ang í dân tộc, nhìn đến hoa cả mắt! Hơn nữa, rất nhiều người mang những mặt nạ dân tộc đủ loại màu sắc, dù quen hay không quen, tất cả đều nở nụ cười thân thiện với nhau, không khí vô cùng thoải mái. Hi hi, thú vị thật!

”Thuần Hy, chúng ta cũng mua mặt nạ đi. Đi ngang qua một quầy hàng bán mặt nạ, tôi hào hứng đề nghị.
“Ừ”.

”Anh phải mua mặt nạ em chọn cho anh đó. Chọn cái nào nhỉ? A, cái này, Phật Di Lặc! Anh xem nụ cười rất vui vẻ rất đáng yêu này, mặt thì híp lại thành một đường này, ha ha...”

”Không! Xấu kinh!!!”.

”Xấu gì chứ, cười đáng yêu thế này mà, anh phải học tập thôi – cười để đối diện với cuộc đời! Đặc biệt là hôm nay, một ngày lễ vui thế này, anh không muốn người khác nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của anh rồi tâm ạng bị ảnh hưởng chứ? Nghe lời em nào, mang vào đi!”

”Không!”

”Mang vào đi! Không nghe lời vợ à?”. Tôi kiễng chân lên đeo “xoẹt” một cái vào đầu anh.

”Woa woaa, đáng yêu quá đi maats, ha ha!”. Tôi nhìn Thuần Hy đã biến thành Phật Di Lặc, vừa cười vừa vỗ tay.

Dưới mặt nạ kia, chắc anh tức muốn chết rồi, mặc kệ, ai bảo anh là bạn ai của Quách Tiễn Ni làm chi, ha ha...

”Này, Kim Thuần Hy, em bảo cho anh biết nhé, không được lén gỡ ra đâu đó! Em chưa bảo anh gỡ xuống thì anh không được phép gỡ! Nghe iõ chưa?”

”Không nghe”

“Anh...”

“Nghe rồi!!!”

“Vậy mới ngoan chứ, ha ha!”

Tự tôi chọn ình một mặt nạ ni cô tương xứng với Phật Di Lặc, ông chủ nói đó là mặt nạ tình nhân, he he.

Nhưng khi tôi và Thuần Hy mang mặt nạ len qua dòng người, chúng tôi phát hiện ra rất nhiều người cũng mang mặt nạ y hệt hai chúng tôi, chẳng lẽ năm này thịnh hành mặt nạ tình nhân ni cô và hòa thượng như chúng tôi đang mang hay sao? Bực thật, làm hại tôi không phân biệt rõ đâu là Thuần Hy rồi.

“Các bạn, xin chào! Hiện ở khu D sắp bắt đầu hoạt động đồ vui hoa đăng!”. Lúc này người dẫn chương ình của buổi lễ sang sảng tuyên bố.

Ha ha, đồ vui hoa đăng? Chắc là vui lắm?! Tôi phải xem!

Woa a, người siêu đông!!! Cũng may tôi không thấp lùn, hôm nay còn cố tình mang giày cao gót để phối với ang phục nữa, nếu không phải thử dưới vai mọi người thì thật là chết đi cho xong!

Liều mạng chen vào cuối cùng đã đến được nơi tổ chức hoạt động ở khu D.

“Nhìn kìa, xe hoa đăng đến rồi!”. Không biết ai kêu lên một câu, mọi người bắt đầu thò cổ ra ngóng.

Thật sự, đèn hoa đăng đã đến, mà còn chiếc này nổi tiếp chiếc kia nữa. Woa woa, đẹp quá, năm màu sáu sắc, lấp la lấp lánh, phản chiếu ánh đèn, bao nhiêu bóng đèn đủ màu sắc eo đầy ên xe, tạo thành một hình dạng vô cùng đẹp đẽ và rực rỡ, giống như xe bí ngô mà cô bé lọ lem ngồi ong uyện cổ tích vậy, àn ngập sắc màu huyền ảo!

“Các bạn thân mến, xe hoa đăng – tiết mục đặc biệt của hôm nay bắt đầu – đó chính là ‘Cuộc thi đồ hoa đăng!’” Người dẫn chương ình mặc ang phục rất đẹp đang hào hứng khoa chân múa tay, “Phải qua bốn vòng, người đáp ứng toàn bộ thì có thể lên chiếc xe hoa đăng đẹp nhất và dẫn đầu kìa, sau đó sẽ được đi một vòng thành phố cùng chúng tôi!!!”

“Woa woa, tuyệt quá!!!” Mọi người quả nhiên rất mong chờ, bởi vì xe hoa đăng rất rất đẹp mà.

“Nào hãy phát huy í tưởng tượng, tai ái của mọi người gống cái gì nào?”. Người dẫn chương ình ra câu đố.

“Cái này... khó quá ad, Thuần Hy, anh mau đoán xem đó là cái gì?”

He he, tôi không đoán ra, đành cầu cứu Thuần Hy thôi, nhưng anh lại sầm mặt xuống, lạnh lùng ném cho tôi một câu, “Không! ò chơi ngu ngốc!”

Thật là! Ghét quá! Nhưng tôi không phải người dễ dàng bỏ cuộc, thế là tôi tiếp tục kiên nhẫn bám ết lấy anh:

“Thuần Hy, đoán đi mà, đoán đi mà! Cái đầu óc ngớ ngẩn như em thì làm sao đoán ra được! Anh là thiên tài mà, nhưng ò đồ vui này với anh chắc chắn chỉ là ò vật vãnh thôi! Xem như anh làm việc tốt đi, giúp em thực hiện mong ước bé nhỏ này đi! Được không nào? Được không...??? Thuần Hy, Tiểu Hy, Hy Hy...”

“Tai phải của nó”. Ha ha, Thuần Hy quả nhiên không chịu nổi sự đeo bám dai dẳng của tôi, cuối cùng đã thốt ra đáp án!

“Đáp đúng rồi! Chàng ai kia đã qua được vòng đầu tiên!”. Người dẫn chương ình hí hửng, vung tay hươ hươ micrô, “Vòng thứ hai: Cuộc thi nào mà phải chịu tổn hại mới có được ‘phần thưởng’?”

“Boxing!”. Thuần Hy không nghĩ ngợi gì mà đáp luôn.

Tôi dụi dụi mắt, nhìn anh chăm chăm. Ôi chao, bạn trai tôi lợi hại quá, tôi đúng là được hưởng nhờ vinh quang. HOHO!

“Quá tuyệt vời! Vòng thứ ba: Bạn đi chợ mua ứng, làm sao mới đảm bảo được ứng mua về không nở ra gà con?”

“Không mua ứng gà”

“Woa wo, tuyệt quá!!! Lại đúng nữa rồi!!! Chàng đẹp ai ơi, cậu đúng là cao nhân đó!!! Vòng thứ tư: Ai không nghe lời nhất?”

“Người điếc!”

“Woa wo wo wo woa!!! Anh chàng đẹp ai ơi cậu đúng là quá lợi hại, quá lợi hại!! Tôi khâm phục cậu từ chân tóc đến ngón tay luôn này!!! Chỉ còn lại cửa cuối cùng: Tội nhân thích chọn kiểu chết nào nhất?”

“Chết già”

“Ồi ơi!, ời ơi, ời ơi!!! Qua hết rồi!!! HOHO!, anh chàng đẹp trai có thể lên xe hoa đăng được rồi!!!”.

“Thuần Hy, anh ghê gớm thật!!! He he.” Tôi sung sướng vỗ vỗ vai anh, “Lên xe hoa đăng đi!”

Rất muốn, rất muốn ngắm anh từ phía xa, vì...

“Không...”. Anh đứng lì ra đó như mọt rết, không nhúc nhích.

“Đi mà!, đi mà.” Tôi liều mạng đẩy anh lên xe hoa đăng!

“Em đi với anh!”

“Em không đi! Em muốn hòa vào dòng người, ngắm anh đứng yên xe thôi! Được không, đi mà, đi mà...”

Không chịu nổi sự đeo bám của tôi, Thuần Hy đành lên xe hoa đăng một mình.

Ba chiếc xe bí ngô đẹp như ong uyện cổ tích được ang hoàng vô cùng lộng lẫy, chậm chậm lăn bánh! Đẹp quá, đẹp quá, bao nhiêu bóng đèn đủ màu sắc lấp lánh ánh sáng dịu dàng, nhìn từ xa rất giống hải dương đèn màu...

Thuần Hy đứng yên chiếc xe bí ngô dẫn đầu, đầu xe đón gió tung ra bao nhiêu là cánh hoa. Dưới ánh phản chiếu của những bóng đèn, bóng dáng cao ráo đẹp đẽ của anh giống như ánh hào quang rực rỡ nhất, thu hút tất cả ánh mắt của mọi người. HOHO, Thuần Hy, Thuần Hy của em, toàn thân phát ra vẻ tao nhã và cao quý như hoàng tử ong uyện cổ tích.

Hu hu... Sao bỗng nhiên cảm thấy sự hụt hẫng quá mạnh mẽ này? Thuần Hy cao quý và chiếc xe bí ngô, hình như cách tôi rất xa, rất xa rất xa, giống như một giấc mộng mãi mãi không thể chạm đến...

Nước mắt hoen mi...

Khoan đã, sao lạ vậy! Đầu chiếc xe dẫn đầu sao lại bốc khói?

Chẳng lẽ bị bén lửa?

“Ồi mẹ ơi, cháy rồi, làm sao đây? Làm sao đây???”

“Có phải do chiếc xe có vấn đề không? Cái tên chết tiệt nào thiết kế cái xe này vậy?”

“Ồi đừng có nổ đấy, mọi người ơi chạy thôi, chạy mau...”

Đoàn người đột ngột tán loạn...

Thiết kế xe? Bắt lửa?! ong đầu tôi những chữ đó không ngừng nhảy múa, ước mắt tôi, chiếc xe rực rỡ đẹp như ong mơ kia biến thành “xe lửa”, còn ba chiếc dẫn đầu nhanh chóng biến thành một con rồng lửa điên cuồng, uy hiếp mọi người xung quanh, tất cả chạy nháo nhào như đàn ong vỡ tổ, cả địa điểm tổ chức giống như một nồi cháo sôi bùng...

Thuần Hy đang làm gì? Tại sao không chịu nhảy xuống xe?

Qua ánh lửa đáng sợ, tôi lơ mơ thấy Thuần Hy đang bế một đứa ẻ sợ hãi khóc la ầm ĩ, rồi anh đưa cô bé ấy xuống xe... Nhưng, “ùng” một tiếng, dàn khung chiếc xe bị cháy đang sập xuống...

Nhìn dàn khung xe bị cháy phùng phùng ời thẳng xuống, ong tích tắc tôi sợ đến độ tim như ngừng đập!

Phù phù, cũng may Thuần Hy ánh kịp...

Nhưng, ời ơi!, anh lại bị biển lửa bao vây rồi!

Thuần Hy!!

Ôi chết mất thôi!!! Làm sao đây, làm sao đây!!!

“Cô gái ơi, còn đứng chờ ra đó làm gì? Chạy mau đi, chiếc xe có thể nổ bất cứ lúc nào đấy!”. Có người tốt bụng kéo tay tôi chạy đi.

Không được! Tôi không thể bỏ chạy! Làm sao tôi bỏ anh lại để chạy một mình được!

Tuyệt đối, tuyệt đối không thể nhìn người mình yêu thương biến mất lần nữa!!! Tuyệt đối không thể!!!

Thuần Hy, Thuần Hy anh mau nghĩ cách nhảy xuống xe đi!

Đúng là sắp cuống chết mất thôi!

ận lửa cháy rừng rực thật đáng sợ, hai chiếc xe phía sau đã biến thành những quả cầu lửa, cả bầu ời bị nhuộm đỏ rực...

Thuần Hy sao vẫn chưa xuống? Chắc không phải là... anh đã từ bỏ cuộc sống đó chứ??

Không được! Thuần Hy, anh không thể bỏ cuỗ! Cố lên, em sẽ đến cứu anh!!!

Tôi lao ngay đến chiếc xe có Thuần Hy ên đó.

Lửa to quá, khói nồng nặc khiến tôi ngạt thở, ho sặc sụa, không mở mắt ra nổi!

Tôi cởi áo ngoài ra, học theo cách ên phim vẫn thấy, ra sức dập tắt ngọn lửa!

“Thuần Hy!! Thuần Hy, anh ở đâu???”.

Anh ở đâu, ở đâu??? Tại sao không thấy?!!/

“Thuần Hy! Thuần Hy!!! Thuần Hy anh ở đâu???”.

Xung quanh chỉ có một bức tường lửa! Hơi nóng hừng hực phả đến, mặt tôi bị hun nóng rực... đau quá, đau quá...

Khói nồng, ánh lửa, lại thêm khí nóng... ngạt thở quá... Tệ thật, hình như không chịu nổi nữa rồi, đầu tôi càng lúc càng mụ mẫm, dường như bị một thứ hồ dán nào đó dính chặt, mí mắt muốn khép lại... Không được! Phải kên ỉ! Phải kiên ỉ!!! Quách Tiễn Ni, mi phải cố lên!!!

Đột nhiên, tôi chỉ thấy đầu mình nổ “ùng” một tiếng, cơ thể đổ nghiêng đi. Ý thức bắt đầu mơ hồ... Thực sự không gượng dậy nổi nữa rồi, tôi sẽ chết như thế sao? Còn Thuần Hy, Thuần Hy đang ở ên xe!!!

Muốn gặp Thuần Hy một lần nữa quá, rất muốn, rất muốn!!! Thuần Hy, chúng ta đã quá lâu không gặp nhau rồi đúng không? Thuần Hy, anh đang ở đâu? Thuần Hy, em nhớ anh lắm...

94. Chương 130

Anh không phải Kim Thuần Hy

“Ngốc, anh đang ở đây!”

“Không, anh không phải Thuần Hy! Anh không phải!!! Anh chỉ giống anh ấy mà thôi!!!”

“Ngốc! Đến anh mà em cũng không nhận ra à? Lại còn nói nhớ anh?”

“Ồ, em nhận ra rồi! Chính anh! Anh đúng là Kim Thuần Hy! Kim Thuần Hy độc nhất vô nhị ên thế giới này! Dù cho có người giống anh, bắt chước anh thì cũng không thể thay thế được anh! Thuần Hy, hai năm nay anh đã đi đâu thế?”

“Tìm em”

“Tìm em? Không, không, anh đừng đến tìm em, em không muốn anh đến tìm em! Đi, anh đi đi, bây giờ anh đi ngay cho em! Em không muốn gặp lại anh, mãi mãi không bao giờ! Đi đi, anh đi đi...”

“Em sao vậy?”

“Không sao cả, tôi không muốn gặp anh nữa! Anh đi ngay, đi ngay cho tôi! Anh có nghe không hả? Tôi bảo anh đi, bảo anh đi cơ mà...”

“Anh không đi! Anh không bao giờ xa em nữa! ừ phi anh chết!”

“Sao anh lì lợm ương bướng thế hả, người ta không muốn thấy anh mà cứ lì ra đó không chịu đi! Tôi bảo anh đi, đi ngay cho tôi...”

“..”

“Đi đi, đi ngay... đi ngay... đi ngay...”

“Tiễn Ni! Tiễn Ni!!! Em sao thế? Em bảo ai đi? Có phát gặp ác mộng không? Tiễn Ni, Tiễn Ni dậy đi! Tiễn Ni...” Một gương mặt tuần tú dần dần ở nên rõ ràng ong tầm mắt tôi.

Gương mặt quen thuộc quá, đôi mắt quen thuộc, chiếc mũi quen thuộc, khuôn miệng quen thuộc, màu tóc không quen thuộc, kiểu tóc không quen thuộc, nụ cười không quen thuộc, khí chất không quen thuộc...

“Thuần Hy, sao bỗng dưng anh thay đổi nhiều thế?”

Tôi ngồi phất dật. Thì ra mình đang nằm ở bệnh viện.

“Tốt quá rồi, Tiễn Ni, cuối cùng em đã tỉnh! Em có biết là em đã hôn mê suốt năm ngày rồi không, anh lo quá...” Thuần Hy ước mặt tôi nở nụ cười mê người.

“Anh vẫn chưa ả lời câu hỏi lúc nãy của em mà. Sao bỗng dưng anh thay đổi nhiều thế? Tại sao anh lại thay đổi như vậy? Hình như biến thành một người khác ấy! ờn sống mũi sao lại có một cặp kính thư sinh như thế? Anh bị cận thị khi nào vậy? Em vẫn thích anh ước kia hơn...”

“Anh vốn là một người khác! Bây giờ anh chỉ ở về nguyên hình mà thôi!”

“Cái gì? Anh nói gì vậy”. Một lúc lâu sau tôi mới sực tỉnh.

“Anh không phải Kim Thuần Hy!!! Bắt đầu từ cuộc gặp ở đồng cỏ thiên đàn, người em nhìn thấy ở tảng đá tình yêu và dang tay hình chữ L với em, đã không phải là Kim Thuần Hy!!! Là anh, tên thật của anh là... Thân Tuấn Hạo! Năm nay 20 tuổi, học năm thứ ba đại học, là học sinh khoa diễn xuất của học viện kịch nghệ, bạn bè thầy cô và cả công ty đều đánh giá anh là ‘Diễn viên thiên tài’! Còn tại sao có cả công ty, là vì anh luôn làm thêm nghề ‘PA’ ngoài giờ học, PA đơn giản là diễn viên tư nhân, là người diễn xuất ở cuộc sống, chỉ cần em đưa cho anh tiền, anh ta sẽ diễn thay em bất kỳ vai nào, con ai, tình nhân, chồng, bạn ai, bố...”

“Thuần Hy, anh đang nói bậy bạ gì thế? Có phải đó là lời thoại gần đây anh học được hay không? He he, diễn cũng giống ghê nhỉ, em đã bảo anh là người sinh ra để diễn xuất mà...”

“Tiễn Ni, em thấy rõ rồi đó, anh không phải Kim Thuần Hy!!! Anh là Thân Tuấn Hạo!!!” Anh khẽ nắm lấy vai tôi, để tôi nhìn thẳng vào anh từ một khoảng cách gần,

“Anh... anh là Kim Thuần Hy!!!”

“Anh không phải!”

“Anh phải!”

“Anh không phải!”

“Anh phải!!!”

“Anh không phải!”

“Anh phải, phải, phải, phải, phải!!!”. Tôi vùng thoát khỏi tay anh, gắng gượng gào lên, anh đừng nhìn tôi, không nói gì.

“Nếu anh không phải thì tại sao lại biết đồng cỏ thiên đường? Tại sao lại biết tảng đá tình yêu của bọn em? Tại sao anh lại biết thể tay tuyệt mật tình yêu hình chữ ‘L’?”

Tại sao ngôn ngữ cử chỉ của anh ước kia đều giống hệt Thuần Hy? ‘Ngốc’ là từ chuyên dùng để gọi em của anh ấy anh cũng luôn nói như thế...”. Tôi chất vấn anh một àng dài như pháo nổ.

“Lúc này anh chẳng phải đã nói rồi sao? Anh là ‘diễn viên thiên tài’, và tất cả những tư liệu mà bố em đã đưa cho anh, anh có thể căn cứ vào đó để mô phỏng rất giống! Bố em đã nhờ anh giả làm bạn ai Kim Thuần Hy của em, tất cả tư liệu về em và anh ta bố em đều cung cấp cho anh, anh là khách hàng của anh, ách nhiệm của anh là khiến em nghĩ rằng anh là Kim Thuần Hy, khiến em có được niềm vui, và ông hơn một năm còn lại của em...”

“Tôi không tin! Tôi không tin!!! Thuần Hy, đừng lừa dối em nữa được không? Cầu xin anh đừng dối em nữa, xin anh đấy, đừng dối em nữa mà...”

“Vậy anh hỏi em, lúc anh muốn hôn em, tại sao em lại né ánh? Tại sao lại từ chối?”

“Không, làm sao thể được! Người em yêu mến muốn hôn em, em rất vui mà! Có thể do tâm ạng em lúc đó không tốt, chắc chắn là vì lý do đó mà anh lại chạm vào em, nên khá xui xẻo... he he...”

“Vậy anh...” Anh đột ngột giữ chặt mặt tôi, rồi áp gương mặt anh lại gần...

“Đừng!!!!!!” Tôi đẩy anh ra theo bản năng. ời ơt, tại sao lại là bản năng? Tại sao lại là bản năng??? Anh thật sự... thật sự không phải Thuần Hy ư? Thật sự không phải anh ấy sao??

“Chát!”. Tôi tát anh một cái thật mạnh, tiếp tục khóc thất thanh...

“Tại sao? Tại sao anh lại nói hết những chuyện đó ra chứ? Tại sao anh không thể để tôi tiếp tục mơ mộng, cho đến khi chết đi? Tôi chỉ còn nửa năm nữa, mà đến quyền nằm mơ ông nửa năm này anh cũng không cho tôi ư? Anh tàn nhẫn quá... hu hu hu hu...”

95. Chương 131

Nhưng anh thích em

“Tiễn Ni! Con đang làm gì vậy?”. Bỗng ở cửa phòng vang lên tiếng nói quen thuộc của bố, tôi vội vàng nín khóc.

“Con đừng trách cậu ấy! Có trách thì trách bố!”. Bố đã mời cậu ấy đến đóng vai Thuần Hy! Bố định tìm Thuần Hy, nhưng gia đình họ đã sang Mỹ rồi, bố không biết tìm cậu ấy thế nào, lại không muốn lãng phí thời gian vào việc tìm kiếm, vì muốn con được vui vẻ nhiều hơn, nên mới tìm đến công ty PA chuyên nghiệp để nhờ tìm người giống Thuần Hy đóng vai cậu ấy, Công ty PA đã tiến cử Tuấn Hạo với bố”.

“Mẹ con mất là vì bệnh ung thư, không ngờ con cũng mắc bệnh ung thư não...”

Phải, tôi cũng không ngờ, hai năm trước tôi còn rất khỏe mạnh mà! Nếu không vì lần đó đột ngột đau đầu không chịu nổi, tôi đã được bố đưa vào bệnh viện, rồi nghe trộm được cuộc trò chuyện của bố và bác sĩ, có lẽ tôi đến giờ vẫn còn chưa biết gì.

Đó đúng là một cơn ác mộng đen tối mà tôi mãi mãi không thể tỉnh dậy...

Những lời tôi nghe trộm được từ vị bác sĩ hiện lên trong đầu tôi, không thể nào gạt đi được...

“Ông Quách à, tôi vô cùng đau buồn khi thông báo với ông rằng: con gái ông đã mắc bệnh ung thư não. Cơn đau đầu này là một trong những triệu chứng của bệnh, ngoài ra, những hiện tượng khác sau này sẽ thường xuyên xảy ra là nôn ói, thị giác giảm, thậm chí còn có ảo giác v.v... Và lại, bệnh tình con gái ông rất phức tạp, vị trí của khối u rất đặc biệt, không thể tiến hành phẫu thuật cắt bỏ được, nếu... dựa vào tình hình trước mắt thì có lẽ cô bé chỉ có thể sống thêm 3 đến 5 năm, nhưng có thể cũng chỉ vài tháng...”

...

“Tại sao bất hạnh cứ đổ lên đầu những người tôi yêu? Tiễn Ni ad, bố có lỗi với con, bố không chăm sóc con cho tốt, nếu có thể thì bố rất muốn gánh chịu mọi thứ thay con, con mới mười chín tuổi mà...”. Trong mắt bố tôi hoe đỏ khiến trái tim tôi thấy đau nhói...

“Bố, bố đừng nói thế...”. Hu hu hu, tôi cũng sắp khóc rồi.

“Được rồi, được rồi, Tiễn Ni, con nghỉ ngơi đi, bố còn phải đi dọn dẹp cửa hàng. Thấy con tỉnh là bố yên tâm rồi, món canh gà này bố hầm cho con đây, nhất định phải ăn khi còn nóng nhé, hà hà!”

“Vâng con cảm ơn bố!” Hu hu hu, bố tôi tốt quá, có một ông bố tốt như thế, cho dù tôi chết bây giờ cũng không còn gì tiếc nuối nữa, chỉ có điều tôi chẳng còn thời gian báo đáp ông nữa, hu hu hu...

Bố cười với tôi rồi bảo Tuấn Hạo: “Tuấn Hạo, nếu cháu bây giờ không muốn diễn vai Thuần Hy nữa thì chú cũng không ép, lát nữa dọn dẹp xong chú sẽ quay lại, và mang tiền công theo, cháu có thể đi được rồi, rất cảm ơn cháu đã chăm sóc con gái chú thời gian qua!”

“Chú, cháu không thể nhận tiền công được, vì cháu đã vi phạm quy tắc mà nói ra sự thật, chú không trách cháu là cháu đã rất biết ơn rồi. Cháu cũng sẽ không đi đâu...”

“Cháu nói gì vậy? Làm thêm đã vất vả rồi, sao không nhận? Cứ quyết định thế đi, chú đi trước đây!” Bố vừa nói vừa ra khỏi phòng bệnh.

Sắc mặt tôi lập tức sa sầm, nặng nề nói với Tuấn Hạo, “Tuấn hạo, xin lỗi, lúc này em đã đánh anh...”

“Không sao, nếu đánh anh mà có thể khiến em dễ chịu hơn thì đánh bao nhiêu cũng được...”

“Tuấn Hạo...”. Hu hu hu, tại sao lại nói thế, như vậy tôi sẽ thấy rất hối hận...

Nhưng hối hận thì hối hận, những gì cần nói vẫn phải nói:

“Tuấn hạo, em nói để anh biết, thực ra em đã biết từ lâu rồi, đã biết hết tất cả! Bắt đầu từ cái nhìn đầu tiên khi gặp anh ở đồng cỏ thiên đường, em đã biết anh không phải anh ấy, tuy em vẫn phải công nhận rằng anh rất giống anh ấy, mà bất cứ điều gì cũng giống hệt! Nhưng cảm giác của em luôn lên tiếng mách bảo: Anh không phải anh ấy, không phải, không phải!!! He he, rất thần kỳ, đúng không? Em cũng thấy thế mà, có lẽ do em quá yêu mến anh ấy chăng? Sự yêu mến ấy có lẽ đã ngấm vào tận xương tủy, vào tận tâm hồn em rồi... Thế nên, he he, em nghĩ nếu có ngày nào đó, anh ấy không còn nguyên vẹn, thậm chí bị cháy ra tro, em cũng vẫn có thể nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên!”

“... Còn về lý do em không vạch mặt anh, một là vì không muốn phụ tấm lòng của bố em, khiến ông phải buồn, vì ông nghĩ rằng em không biết gì về bệnh tình của mình, ông muốn giấu em đến cùng, muốn em được sống vui vẻ những tháng ngày còn lại, nhưng điểm quan trọng nhất là em thật sự rất nhớ Thuần Hy, rất nhớ, rất nhớ, em thật sự rất muốn ở bên anh ấy, nhưng em lại không thể, nên em muốn lừa phỉnh bản thân, tạo nên một giấc mộng, ngỡ anh là Thuần Hy, để tự cho rằng mình vẫn rất khỏe mạnh, để tự nghĩ rằng mình rất hạnh phúc...”

“Vả lại rất nhiều lúc, em đã nghĩ vậy thật sự, em thấy giấc mơ này rất thật, mỗi lúc một chân thật...”

“Nhưng bây giờ, anh đã hủy hoại nó rồi! Hủy hoại hết rồi!!! Anh đã lôi em ra khỏi giấc mơ đó! Anh khiến em ý thức sâu sắc rằng người em yêu nhất không bao giờ ở cạnh em, thậm chí em không biết anh ấy ở đâu, sống hay chết; anh khiến em ý thức rõ ràng dù sắp chết, em mãi mãi cũng không thể nào ở bên anh ấy được nữa! Anh có biết như thế quá tàn nhẫn không, quá tàn nhẫn... hu hu hu hu... Anh xấu quá, anh xấu quá, hư hỏng quá... hu hu hu hu hu... anh là thằng khốn...”

Tôi bắt đầu mất bình tĩnh, nước mắt rơi tí tách không ngừng...

“Nhưng anh thích em!!!!!!” Anh nhìn tôi chằm chằm rồi đột ngột nói to.

“Cái gì? Anh nói gì???” Tôi đờ đẫn như bị ai điểm huyệt, một lúc lâu sau cũng chưa phản ứng nổi.

“Anh thích em! Tiễn Ni!!! Anh vi phạm quy tắc nghề nghiệp, nói ra toàn bộ sự thật là vì anh yêu em, anh quá yêu em rồi, anh không muốn yêu em bằng thân phận người khác nữa!!!! Cho dù cuộc sống của em không còn lại bao lâu, cho dù giây sau đó em sẽ chết, anh cũng mong muốn được bảo vệ em bằng chính con người đích thực của anh!!!! Em có hiểu không???”

“Em không hiểu! He he, anh đang diễn, đúng không nào? Ha ha, em đoán đúng phải không? Đừng nói gì cả, nhất định em đã đoán đúng rồi chứ gì? Anh đang diễn xuất!!! Tuấn Hạo à, anh đừng diễn nữa có được

không? Muốn diễn cũng phải tùy trường hợp chứ! Em không thích thấy anh diễn xuất lúc này, không thích tí nào, thật sự không thích tí nào cả...”

“Trước khi xảy ra vụ cháy xe hoa đăng, anh nghĩ mình vẫn đang đóng kịch, nhưng trận lửa hôm ấy đã khiến anh hiểu rõ tình cảm của mình. Khi anh bị nhốt trong biển lửa không thể thoát ra được, khi anh đã nghĩ mình sẽ bị ngọn lửa nuốt trọn, điều lạ lùng là, trong đầu anh chỉ xuất hiện gương mặt em. Tiễn Ni, khi một người nghĩ mình sắp chết còn nhớ nhưng lưu luyến một người, em nói xem người ấy chiếm bao nhiêu phần trăm trong cuộc đời anh ta?”

“Nhưng mà, Tuấn Hạo, em sắp chết rồi, người em nhưng nhớ lưu luyến lại không phải anh”.

“Nhưng Tiễn Ni à, sự yêu mến này không phải xuất phát từ tâm lý biết ơn vì em đã xông đến bắt chấp bản thân để cứu anh, mà đã nảy mầm trong quá trình chúng ta ở bên nhau, sự kiên cường và lạc quan của em đã thu hút anh, cảnh dạo chơi chợ hoa hôm ấy đến nay anh vẫn chưa quên được...”

“Anh không cần phải biết ơn em, vì người em muốn cứu không phải là anh, em chỉ không muốn nhìn thấy Thuần Hy em yêu nhất lại biến mất lần nữa mà thôi, cho dù anh ấy là giả...”

“Tiễn Ni, em có biết không, hôm đó khi anh nhìn thấy em ngã xuống ngay trước mặt anh, anh cảm giác tim mình như tan nát, không muốn sống nữa!!! Anh thề anh chưa bao giờ có cảm giác mạnh mẽ đến như thế, kể cả lúc bố mẹ anh qua đời vì tai nạn nghề nghiệp! Khi ấy ý nghĩ duy nhất của anh chính là – nếu em chết rồi, anh cũng chẳng sống nổi nữa...”

“Đừng nói nữa!!!” Tôi bịt chặt tai mình, hét lên, “Anh có nói gì nữa cũng vô ích! Vì tôi vốn không thích anh, không hề thích anh, anh có biết không???”

“Tôi biết như thế sẽ khiến anh đau lòng, nhưng tôi thật sự không biết phải nói gì. Dù sao tôi cũng sẽ nói thật với anh, cả đời tôi chỉ yêu một người, trước kia, bây giờ và sau này cũng thế, đến chết cũng vẫn yêu một người! Hơn nữa, tôi sắp chết rồi, mắc mớ gì mà anh phải thích một người sắp chết chứ? Tôi chẳng thể cho anh cái gì cả! Xtse về phương diện nào cũng không đáng, anh có gốc đâu, chả lẽ đến bản thân mình anh ư...”

“Đáng chứ!!! Cho dù vì em mà anh phải dốc cạn cả cuộc đời này thì anh cũng thấy xứng đáng!!! Tiễn Ni, không sao cả, bây giờ em chưa đón nhận anh cũng chẳng sao, chính vì em như thế nên anh mới thích! Nhưng anh tuyệt đối sẽ không buông tha em đâu!!! Sớm muộn gì cũng sẽ có ngày em biết được – anh là người hợp với em hơn Kim Thuần Hy!”

“Anh nói nhiều nữa cũng vô ích thôi! Dù sao cũng không có ngày đó đâu!!!”

“Sẽ có!!!! Có phải em cho rằng cuộc đời mình chỉ còn vài tháng nên không đợi được đúng không?”

“...”

“Tiễn Ni, em có tin vào kỳ tích không?”

“Tin thì sao? Không tin thì sao? Dù sao nó cũng chẳng xảy ra với tôi, chẳng ảnh hưởng gì đến tôi cả, tại sao tôi phải quan tâm đến nó? Lãng phí thời gian!”

“Anh tin! Không, là tin tưởng tuyệt đối!!! Anh tin chỉ cần cố gắng thì nhất định sẽ tạo nên kỳ tích!!! Thế nên, anh tin rằng sẽ có ngày anh khiến em rung động, anh càng tin rằng bệnh của em sẽ được chữa khỏi!”

“...”

“Thật đấy!!! Bây giờ trên thế giới đã xuất hiện quá nhiều kỳ tích, có cần anh tra ra toàn bộ cho em xem không?”

“Không cần, không cần, không cần anh bận tâm, tôi tin là được chứ gì?”. Dù là có hay không, dù nó có xảy ra với tôi hay không, hy vọng vẫn là điều tốt...”

Vả lại, dù thế nào đi nữa thì cũng là sống, chỉ bằng chọn cách sống cho vui vẻ! Nếu đã chỉ còn nửa năm nữa, tôi nên trân trọng nâng niu cuộc sống hơn mới phải! Quách Tiễn Ni, trong nửa năm còn lại của đời mi, phải cố gắng vui vẻ, vui từ tận đáy lòng đi! Để lại cho thế giới đáng yêu này nụ cười rạng rỡ xinh đẹp của mi đi! He he!

Bí mật chuyện tôi bị bệnh này mãi mãi chỉ có ba chúng tôi biết, thêm bác sĩ nữa là OK, dù sao cũng chẳng còn sống bao lâu nữa, hà tất phải để nhiều người đau lòng?!! Mọi người cứ hu hu hu hu bên cạnh tôi thì cho dù tôi muốn sống vui cũng không vui nổi. He he.

Tôi và Tuấn Hạo trở thành bạn bè. Có điều cái tên ngố Tuấn Hạo ấy, vì “niềm tin có kỳ tích” mà lấy đó làm động lực, vì bệnh của tôi mà đi khắp nơi hỏi thầy bốc thuốc v.v... Tôi cảm động quá, hi hi.

Còn về Thuần Hy, thôi hãy chôn chặt anh trong tận cùng trái tim vậy, chúng tôi đã không thể bên nhau nữa rồi. Vả lại, có lẽ anh đã quên tôi từ lâu lắm rồi, như thế càng tốt, anh nhất định sẽ tìm được người con gái tốt hơn tôi gấp trăm lần.

Thuần Hy, em yêu anh, em sẽ mãi mãi cầu chúc cho anh được hạnh phúc!

96. Chương 132

Giáo sư “cục tẩy”

Ngày tháng cứ thế trôi qua trong lặng lẽ.

Buồn bực, sáng nay lại đủ bốn tiết. Cũng may ba tiết đầu tôi đã lơ mơ học cho qua rồi, he he...

“Đing ling ling... đing ling ling... đing ling ling...”

Chuông vào học lại reo lên lạnh lạnh, đã là tiết học cuối cùng của buổi sáng rồi. Yeah. Tuyệt quá, rồi qua mấy chữ phút nữa là tôi có thể bồi dưỡng cho cái dạ dày của mình rồi, bố đã làm cho tôi một hộp cơm thơm phức, he he.

Cửa lớp “cạch” một tiếng dần dần mở ra, giáo sư “cục tẩy” đã bảy mươi chín tuổi mà chúng tôi rất kính trọng, mang một cặp kính lão gọng đen lừ đừ lê bước lên bục giảng.

Còn vì sao lại gọi là giáo sư “cục tẩy”, he he, là vì trong đầu thầy có một cục tẩy vô cùng ghê gớm, “soạt soạt, soạt” mấy cái là xóa sạch những ký ức thầy vừa nạp vào, nói trắng ra là, rất mau quên, he he. (Nhưng điều kỳ quặc là chỉ riêng những kiến thức triết học là thầy nhớ rất dai, quả thực là chỉ cần đọc qua là thầy nhớ ngay.)

“Ồ, thầy quên mang giáo trình triết học rồi.” Mở đầu là một câu nói như thế.

“Không sao, thưa thầy, biết thầy sẽ quên nên chúng con đã chuẩn bị cho thầy rồi đây”. Lớp trưởng nhanh nhẹn đưa ngay giáo trình triết học cho thầy.

“Cám ơn nhé, bạn Xa Xa.” Tôi choáng, lớp trưởng không phải tên là Xa Xa, mà tên là Xa Thành Hách, thầy cố nhớ cả nửa năm mà cuối cùng vẫn quên.

“Được rồi, các bạn, bây giờ chúng ta bắt đầu học. Theo lệ thường, đầu tiên mời hai bạn lên bảng nói về những câu châm ngôn triết học đã tìm được, để chúng ta cảm nhận được không khí kỳ diệu, tuyệt đẹp, thần thánh mà triết học mang đến.”

He he, chắc lần này thầy sẽ không gọi tôi nữa đâu. Vì lần trước thầy đã gọi tôi rồi, trong quyển sổ ghi nhớ của thầy có ghi lại. Thế nên tôi chả cần phí sức làm gì, ai mà thèm nhớ mấy câu triết học vớ vẩn đó chứ, tôi chả chuẩn bị gì cả.

“Thầy bắt đầu gọi số thứ tự nhé: Bạn số 46, mời bạn mang vở chuẩn bị lên bảng nào”. Cậu bạn số 46 như thể bị sét đánh trúng, ngồi thừ r4a trên ghế một lúc mới lờ đờ đứng dậy, vẻ mặt như vừa bị đầy xuống địa ngục, tôi không kìm được cười phá lên trước tai họa của kẻ khác.

Nếu tôi biết óm là nụ cười ấy sẽ mang lại hậu quả kinh khủng thế nào thì có bị nội thương, tôi cũng cố ém nó lại, vì ngay sau đó khi tôi bật ra tiếng cười, giáo sư “cục tẩy” liền nhìn tôi rất hiền từ và chân thành, “Bạn kia, bạn gái có nụ cười rạng rỡ đó, cũng mời bạn mang vở triết lên đây”.

... Tôi như bị điện giật – “đùng đoàng đùng đoàng”,

Như thế cả thế giới này đã sụp đổ, hu hu hu hu...

“Tiễn Ni! Tiễn Ni! Lấy của tớ này!” Đang lúc tôi không biết phải làm sao , thì cậu bạn ngồi trước mặt đã rất chu đáo, lén nhét vở của cậu ta vào tay tôi.

Tôi cảm kích mỉm cười với cậu ta, lập tức mặt cậu ta đỏ lên như quả cà chua chín. Lại là một người yêu thầm tôi rồi, he he. Ừ, xem ra được nhiều người thích cũng không phải chuyện gì xấu xa cho lắm, he he.

Tôi cầm quyển vở, hùng hục bước lên bục giảng.

“Bạn này, bạn tên gì nhỉ?”, giáo sư “cục tẩy” hiền từ nhìn tôi, hỏi.

“Con là Quách Tiễn Ni”.

“Ồ”.

Tôi cứ tưởng sau đó thầy sẽ yêu cầu tôi hoặc cậu bạn số 46 kia đọc to những câu triết học đã sưu tầm được, nhưng thầy cứ đứng trên bục giảng chớp mắt mãi đến tận một phút sau, rồi hiền từ và rất chân thành hỏi tôi, “Bạn gái này, bạn tên gì nhỉ?”

“Con là Quách Tiễn Ni”.

“Ồ”.

Lần này chắc sẽ sang vấn đề khác rồi nhỉ, nhưng thầy lại đứng chớp mắt thêm phút nữa, rồi lại từ bi và rất chân thành hỏi tôi:

“Bạn gái này, bạn tên gì nhỉ?”

... Tôi choáng... nhưng tôi vẫn rất lễ phép, mỉm cười trả lời, “Con là Quách Tiễn Ni”.

Tôi rất thương thầy, đồng cảm sâu sắc... Nhưng tôi lại rất hâm mộ thầy, có lúc tôi rất muốn giống thầy, trong đầu có một cục tẩy, có chuyện gì không vui thì sẽ xóa sạch đi. Nếu cục tẩy ấy cũng có thể xóa đi cái thứ chết tiệt mọc trong đầu tôi thì càng tốt hơn nữa.

“Ồ!”. Thầy ồ lên một tiếng rồi cuối cùng không ngăn người ra nữa, và bắt đầu chuyển sang vấn đề khác, thầy quay người lại nhìn cậu chàng số 46 một cách vô cùng hiền từ và chân thành:

“Bạn Quách Tiễn Ni, bạn bắt đầu phát biểu đi”.

Tôi choáng nặng, nặng, nặng...

97. Chương 133

Trà hoa Margaret

“Đing ling ling... đing ling ling... đing ling ling...”

Phù, phù phù, cuối cùng cũng tan học rồi, tôi dờ dẩn nằm bò ra mặt bàn. Nhờ giáo sư “cục tẩy” mà giờ đây cơn đói hành hạ tôi cuối cùng đã cách xa tôi hơn mười vạn tmas ngàn dặm rồi, bây giờ tôi chỉ thấy rất no. Choáng nhiều quá nên no luôn.

“Quách Tiễn Ni, có người tìm cậu này”.

Không biết ai đã gọi tôi một tiếng, và khi tôi còn chưa kịp ngẩng đầu lên thì đã nghe những tiếng la hét, “Woa, woa”, “Ôi chào ời” muốn đau cả tai. Không cần nhìn cũng biết đó là âm thanh đại deej của đám mê trai rồi, không ngờ vào đại học rồi mà đám người đó không giảm bớt tí nào, bao nhiêu tình lực và nhiệt tình của họ đều dồn hết vào những anh chàng đẹp trai cả rồi sao?

Haizzz, tôi thật sự thấy bi ai thay họ, thờ dài...

“Tiễn Ni”. Cùng với tiếng nói dịu dàng, tôi nhìn thấy Tuấn Hạo đeo một cặp kính gọng vàng đang đứng trước mặt tôi đầy phong độ mỉm cười, bao vây anh vòng trong vòng ngoài là đám mê trai kia.

He he, thế thì những tiếng kêu ban nãy là do anh mà ra à, tôi phải biết sớm mới phải.

“Chúng ta cùng đi ăn trưa nhé”, Anh kéo tay tôi.

“Em có mang cơm hộp, bố em làm”.

“Cơm hộp cũng không nên ăn nguội. Anh mang đến nhà ăn hâm nóng lại cho em rồi chúng ta ngồi đó ăn, được không?”

“Được”.

Thế là, anh xách cơm hộp, chúng tôi cùng đến nhà ăn gần nhất.

Giúp tôi hâm nóng cơm xong, anh cũng lấy một phần cơm ỉnh và mang đến một cốc trà.

“Cho em này”. Anh đặt cốc trà xuống trước mặt tôi.

“Ừm, ôi thơm quá, trà gì thế?”, tôi tò mò hỏi.

“Là cái này.” Anh cười, đặt trước mặt tôi một chiếc lọ xinh như đang làm ảo thuật, trong lọ chứa đầy những đóa hoa khô nhỏ nhắn xinh xắn.

“Pha trà bằng những đóa hoa trong này?”

“Ừ”.

“Tiễn Ni, em có biết tên nó không?”

“Không biết”.

“Margaret”.

“Margaret? Không giống tên hoa tí nào, giống tên người hơn”.

“Ừ, nó được đặt tên theo tên người mà, mà lại là tên một vị công chúa vô cùng xinh đẹp. Tiễn Ni, em có biết tại sao anh lại chỉ chọn nó để pha trà cho em uống không?”

“Tại sao?”

“Là vì... anh nghe người ta nói, nếu chuẩn bị một chiếc lọ, vào mỗi đêm trăng sáng nói những câu chúc phúc với hoa khô Margaret, sau đó đặt vào lọ, đợi khi đầy lọ rồi thì pha cho “người ấy” uống trà này mỗi ngày. Cô ấy uống hết lọ hoa khô này thì sẽ có được sức khỏe mãi mãi, dù có ốm thì cũng sẽ khỏe mạnh trở lại.

“Vậy thì lọ hoa khô này là do anh đặt vào mỗi đêm trăng sang và nói những lời chúc phúc?”

“Ừ. Kết thúc vào đêm qua, cuối cùng nó đã đầy rồi, he he, anh vui quá. Anh thật sự phải cảm ơn ông trời, vì gần đây hầu như đêm nào ông cũng ặt trăng xuất hiện”.

Cái anh ngổ này, nhìn dáng vẻ dịu dàng nho nhã của anh, tôi cứ tưởng anh chín chắn lắm chứ, thì ra có lúc cũng trẻ con như Tú Triết vậy. Nếu làm như thế mà khiến bệnh khỏi hẳn thì hoa Margaret này chẳng phải đã trở thành thứ hàng hóa bị giành giật và đắt hơn cả vàng ấy chứ.

“Tiễn Ni, chắc em đang cười thầm anh phải không?”

“Hử? Anh nhìn ra à?”

“Bởi vì nguyện vọng đó, có vẻ rất đẹp, nhưng lại không thực tế”.

“Quả là thế!”

“Dù nó phi thực tế, nhưng có người nói nó có ích cho sức khỏe của em, thì anh cũng phải thử xem!!! Bởi vì anh không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào có ích cho sức khỏe của em!!! Anh nhất định chữa khỏi bệnh cho em!!! Dù phải trả mọi giá anh cũng cam long!!!”

“Tuấn Hạo...”

“Sao? Anh chỉ nói những lời hơi sến một tí mà em đã nước mắt lưng tròng rồi à? Nếu là một cao thủ tình trường thì có lẽ đã đã câu được em rồi ấy nhỉ? Lúc cần thì con gái cũng phải lạnh lùng một tí, có biết không?”, anh móc khăn tay ra lau nước mắt cho tôi.

“Được rồi, mau uống hết cốc trà khỏe mạnh này đi, sắp nguội rồi kìa”. Anh cười nói với tôi.

“Vâng...” Tôi bưng lên uống ừng ực một hơi cạn sạch tới đáy. Ủ, đúng là rất ngon.

“Tiễn Ni, sau này anh sẽ pha trà cho em mỗi ngày nhé.”

“Phiền anh quá, để em tự pha cũng được”.

“Tự em pha? Anh không yên tâm được! Trí nhớ em tệ lắm, nếu quên thì sao? Thần chú sức khỏe sẽ vô dụng! Anh vất vả lắm mới thả đầy lọ được, không muốn vì sự lú lẫn nhất thời của em mà lãng phí đâu.”

“Ồ, thì ra không phải anh lo lắng cho sức khỏe của em, chủ yếu là lo tâm huyết của anh trở nên vô dụng”. Tôi vờ ra vẻ tức giận.

“Đúng thế, vật nên bắt buộc phải tự anh pha mới được!”

“Tuân lệnh, Thân Tuấn Hạo đại nhân!”

“Ủ, ngoan ngoan nghe lời thế mới đáng yêu chứ. He he”. Nụ cười của anh, thật dịu dàng...

“Tuấn Hạo, em ăn xong rồi, đi thôi”. Cuối cùng khi đã ăn xong bữa, tôi đứng dậy sờ sờ cái bụng căng tròn như quả bong của mình. Ôi ,no quá, thua rồi, tại bố làm cơm hộp ngon quá mà.

“Tiễn Ni, em ngồi đây nghỉ ngơi đi, anh chạy đi một lát rồi về ngay”. Anh đứng dậy, xách hộp cơm cầu tôi lên.

“Anh đi đâu vậy?”

“Đồ sâu lười, đi rửa hộp cơm cho em! Chẳng lẽ em định mang về cho bố rửa à?”

“Tự em rửa được mà! Bây giờ em đi rửa đây!” , Tôi với tay định cướp lại hộp cơm.

“Không được!!! Em rửa không sạch đâu!!!” Anh nhanh nhẹn tránh tay tôi, ném lại một câu rồi biến mất.

Sao tôi rửa không sạch chứ, có mỗi cái hộp cơm thôi mà, thật là, khinh thường người ta quá đáng. Thân Tuấn Hạo đáng ghét, ghét, ghét, ghét!!!

Nhưng chuyện kiểu vậy còn rất nhiều, anh đúng là khinh thường tôi quá mà, chẳng cho tôi nhúng tay vào chuyện gì cả, cứ bảo tôi làm không tốt, mà tôi lại không thắng nổi!

98. Chương 134

Bóng ảo trong cơn mưa nắng

Hai ngày tiếp theo không có tiết học, Tuấn hạo nói sẽ đưa tôi đến biển ở thành phố gần đây chơi, tôi vui quá! Lớn thế này rồi mà tôi chưa bao giờ được nhìn thấy biển thật sự, và ngày mai là khởi hành rồi! Yeah, tuyệt quá, HOHO, thật sự là quá tuyệt vời!!!

Ăn trưa xong, tôi giương chiếc ô đi nắng màu đỏ, bắt chắp cái nắng gay gắt để đến siêu thị gần đó mau đồ, lúc ra khỏi siêu thị, mới phát hiện ra một cơn mưa nhỏ lác rác đã rơi xuống từ lúc nào, nhưng mặt trời vẫn còn lơ lửng trên bầu trời, có điều cái nóng giảm bớt hơn một chút. Những giọt mưa trong suốt long lánh như thủy tinh phản chiếu quá ánh mặt trời chói mắt, càng toát lên vẻ đẹp tinh tế mong manh.

Ồ, là mưa nắng, cơn mưa nắng đáng yêu quá, Nhưng tại sao? Tại sao tôi bỗng cảm thấy bi thương quá...

Tôi giương ô lên, chậm rãi tiến vào màn mưa.

Đưa tay ra, những giọt mưa rơi vào long bàn tay tôi, ẩm ướt, mát lạnh, thậm chí mặn đắng, rất giống như nước mắt...

Đột nhiên, như ma xui quỷ khiến, tôi cảm ô dần quay người lại, đúng lúc nhìn thấy một bong bóng vừa quay lưng đi, chỉ là một cái bong, nhưng bóng dáng cô độc của người ấy lại để lại cho thế giới sau lưng một nỗi niềm bi thương khó nói nên lời. Nỗi bi thương ấy, thê lương nhưng vô cùng đẹp đẽ: bộ quần áo đen

tuyền sạch sẽ, bong bóng cao ráo, mái tóc đen nhánh, toàn thân toát ra một sự lạnh lùng, băng giá, nhưng cô độc...

Tim tôi bỗng thất lại, chiếc ô trong tay rơi xuống đất.

Nhưng... nhưng tầm nhìn của tôi đột nhiên trở nên rất nhòa nhạt, mà mỗi lúc một mờ dần, mờ dần...

Ghét quá! Triệu chứng bệnh – giảm thị lực – lại tái phát nữa rồi!

Đến khi tôi nhìn rõ thế giới này, thì chỉ còn lại con đường vắng vẻ, trải dài xa tắp đến tận chân trời...

Tôi vội đưa mắt tìm bong bóng ấy khắp tứ phía, nhưng rồi dừng ngay, sau đó tự cười giễu mình.

Quách Tiễn Ni, tỉnh lại đi! Không thể là anh ấy! Không thể là anh ấy!! Nhất định là mi bị hoa mắt rồi! Nhất định là thế! Xem ra bệnh của mi càng ngày càng nặng thật rồi, không chừng sắp phải đeo mắt kính rồi, he he.

Nếu anh ấy thật thì sao nào? Gọi anh ấy lại ư? Gọi anh rồi nước mắt đầm đìa nói rằng, “Em thật sự không thể nào quên được anh, chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé?”

He he, nực cười thật, đúng là nực cười! Quách Tiễn Ni, mi muốn anh phải sống khô héo theo mi hay sao, rồi nửa năm sau bắt lực nhìn mi chết và sau đó ôm bóng đen ám ảnh bị thương đó sống nốt phần đời còn lại? Mi không thấy như thế là rất tàn nhẫn hay sao? Tàn nhẫn với mi, và cả với anh ấy...

Hai người đã xa nhau lâu rồi, có lẽ anh đã quên mi từ lâu rồi, và đang bắt đầu lại một cuộc sống mới tươi đẹp hơn, mà mi bây giờ cũng đâu có cô đơn tí nào, bạn tốt nhất và người thân nhất là bố đang ở bên cạnh mi, chỉ cần sống nốt cuộc đời ngắn ngủi còn lại, sau đó lặng lẽ đợi ngày bay đến thiên đường gặp lại mẹ là OK rồi...

Vì cuộc đời của hai người không còn giao nhau, nên cả hai sẽ không còn đau thương, sẽ không còn khổ sở, sẽ không còn biệt ly...

Như thế, chẳng phải rất tốt hay sao?

Phải, đúng là rất tốt! Thật sự là tốt!! Em sẽ quên anh và sống nốt nửa năm còn lại, nhất định!!! Quách Tiễn Ni, cố lên

Tôi đứng trên con đường người xe tấp nập qua lại, người thấm ướt cơn mưa nắng tuyệt đẹp, bỗng cười to như bị điên, có thể do cười quá nhiều, nên chảy cả nước mắt...

Tôi vừa về đến nhà thì điện thoại reo vang..

“Alô, Tiễn Ni, xin lỗi, bây giờ anh có chút chuyện, không đến với với em được”, Tuấn Hạo gọi, “Mình em ở nhà có ổn không?”

“Vâng, không sao đâu. Anh phải làm gì thế?”, tôi hỏi anh.

“Hê hê, đó là một bí mật nho nhỏ, đợi anh xong việc rồi đến thăm em nhé?”

“Vâng, cũng được. Bye bye...”

Bong bóng ấy...

Vừa cúp máy xong, tôi lại nhớ đến bóng bóng ấy.

Quách Tiễn Ni, không được nghĩ đến nữa! Không được phép!!!

Nhưng tôi ghét mình quá, ở nhà một mình, tôi lại cứ bắt giác để bóng bóng ấy len vào từng ngõ ngách trong trái tim mình, nó cứ lượn qua lượn lại, không chịu đi cho tôi nhờ. Ghét kinh khủng!!!

Không được! Tôi phải ra ngoài, đến nơi có đông người! Để đuổi bóng bóng kia đi...

Ừ, đến Viện Hải dương đi!

Tôi sẽ ngắm những em bé cá be sbongr xinh đẹp, và cả em cá heo và hải cẩu tôi thích nhất nữa, hình như lâu lắm rồi tôi không đến đó thăm chúng.

Ừ, nói đi là đi thôi.

99. Chương 135

Thầy dạy thú đẹp trai kinh khủng ở viện Hải Dương

Woa! Viện Hải dương càng lúc càng tuyệt!

Cá La Hán, cá rồng đỏ, cá mặt hề, cá cầu vòng... và còn vô số loại cá xinh đẹp vô cùng mà tôi không biết tên, đang bơi lượn tung tăng trong nước. Chúng thật giống như những mệnh phụ mặc trang phục lộng lẫy mà tôi thấy trong phim ảnh, hưởng thụ buổi dạ tiệc trong thế giới dưới đáy biển của chúng.

Đi dưới đường hầm trong Viện Hải dương, tôi như chìm đắm trong không khí tĩnh lặng dưới đáy biển, tâm trạng trở nên tĩnh tại thoải mái. Ha ha, xem ra đến Viện Hải dương đúng là một quyết định sáng suốt.

Ra khỏi đường hầm, tôi đến khu biểu diễn của Viện Hải dương.

Ha ha, sắp được nhìn thấy cô em cá heo đáng yêu và chú hải cẩu rồi. Ôi chao, hình như đến hơi muộn, chắc chỉ có thể ngồi hàng ghế phía sau thôi.

Em cá heo và hải cẩu rất ư mũm mĩm, tròn quay, đáng yêu quá, đáng yêu quá, he he.

Woa, hình như người huấn luyện chúng là một anh chàng đẹp trai kinh khủng, ha ha, anh ta đã chiếm toàn bộ sự tập trung của tôi rồi! Nhìn kỹ xem nào!

Á, ôi, ôi, quả nhiên là đẹp trai bạch diện thư sinh phóng khoáng hết chỗ chê, mà lại còn mặc bộ quần áo bơi dài bó sát thân nữa, gợi cảm! Thảo nào nữ du khách đến Viện Hải dương nhiều hơn hẳn. Có lẽ là vì nghe danh mà đến chẳng.

“Hoan nghênh quý vị đã đến với Viện Hải dương của chúng tôi, chúng tôi sắp biểu diễn một tiết mục đặc sắc cho quý vị xem...”. Thầy dạy thú lên tiếng.

Sao? Giọng nói này sao nghe quen quá vậy, sao giống Tuấn Hạo quá? Chết tiệt, ngồi xa quá, không nhìn rõ được.

Tôi đảo mắt ngó quanh quất. A! Có rồi!

“Anh đẹp trai ơi, có thể cho em mượn ống nhòm của anh một tí không? Một tí thôi, em chỉ mượn xem thôi mà.”

Để chắc chắn thầy dạy thú đẹp trai kia chính là Tuấn Hạo, tôi đã dung tuyệt chiêu là nụ cười mê người của mình để nói với một anh chàng đang cầm ống nhòm ngồi ngay bên cạnh.

“Ồ, em cứ lấy đi, bao lâu cũng được”. Thấy tôi nói chuyện, mặt anh ta lập tức đỏ bừng. Xem ra bảo đao giết ác quỷ của tôi vẫn chưa bị cùn! He he!

“Cám ơn anh”.

A!!! Mẹ ơi, rõ ràng anh chàng dạy thú đẹp trai là Tuấn Hạo mà, chẳng trách anh nói sáng nay có việc bận nên không đến được. Thì ra là chạy đến đây làm thêm, HOHO!

“Các vị quan khách, sau đây chúng tôi sẽ biểu diễn tiết mục cá heo nhảy vòng!” Tuấn Hạo đứng chính giữa sân khấu hình vuông, “Hai em biểu diễn cho chính ta là Ni Ni và Bối Bối! Nào, Ni Ni, Bối Bối chào mọi người đi các em.”

Tuấn Hạo đứng bên hồ làm một động tác tay rất đẹp, sau đó huýt một tiếng sao lãnh lót, Ni Ni và Bối Bối ngoan ngoãn nhảy lên khỏi mặt nước, tư thế cực kỳ đẹp, lập tức nhận được tràng vỗ tay cổ vũ rền vang như sấm động.

“Ha ha, thì ra Tuấn Hạo còn có chiêu này, đúng là không ngờ tới!”. Tôi lặng lẽ ngắm anh với vẻ thú vị.

Nhưng những cô nàng mê trai ngồi ở đây thì rất ư là ồn ào, ồn chết đi được, nếu không gào thét điên cuồng thì cũng là chỉ trỏ Tuấn Hạo xì xầm bàn tán. Chắc họ đến đây để ngắm người chứ đâu phải xem biểu diễn gì, thế đấy... Ôi chào ơi, tóm lại là quá “mê trai”, buồn nôn chết đi được!

“Woa! Anh ấy đẹp trai quá! Đúng là chỉ ao ước ngày nào cũng được đến ngắm anh ấy!”

“Ê này, tớ hỏi cậu, ở Viện Hải dương này cậu có người quen không, hỏi số điện thoại của anh ấy cho tớ với”>

“Trời ơi, đẹp trai dã man!!! Chỉ ước ao tớ làm em cá heo kia...”

Tôi có bị chặt tai cỡ nào thì giọng nói của đám mê trai cũng lọt vào. Tôi thực sự muốn điên rồi...

Mặc kệ, mặc kệ, dù sao đi nữa thì đám mê trai đó cũng không چرا nổi Tuấn Hạo đâu, người ta ảo tưởng một tí cũng không phạm pháp, chả ai đánh thuế giấc mơ mà, vậy mình cứ chăm chú xem biểu diễn đi, he he!

Qoa, nhìn kia, Tuấn Hạo lại huýt sáo một tiếng, dáng vẻ cực kỳ đẹp trai, anh đưa tay lên rất phóng khoáng, Ni Ni và Bối Bối liền nghe lời nhảy vọt lên.

Theo lẽ thường thì chúng sẽ nhảy lên rồi xuyên qua vòng. Nhưng hôm nay Ni Ni và Bối Bối không nghe lời, một con nhảy cao, một con nhảy thấp, Ni Ni nhảy thật cao và chui qua chiếc vòng, Bối Bối chỉ nhảy cao hơn mặt nước, và rồi lượn dưới chiếc vòng.

Tệ quá! Tuấn Hạo thất bại rồi.

“Woa! Quá sáng tạo!!!” Một cô nàng mê trai ngồi phía trước hét lên.

“Ôi chào! Xem ra không chỉ đẹp trai mà còn thông minh nữa!”

“Đây là lần đầu tiên tôi được thấy màn biểu diễn có ý tưởng đến thế đó! Đúng là tuyệt vời!!!”

Tiếng vỗ tay vang rền, Tuấn Hạo tỏ ý cảm ơn mọi người một cách nhã nhặn.

Ha ha, thật không ngờ với mấy lời ca tụng của đám mê trai kìa, màn biểu diễn thất bại của Tuấn Hạo lại trở thành màn biểu diễn sáng tạo nhất.

“Cảm ơn tràng vỗ tay của các bạn, sau đây chúng tôi sẽ biểu diễn tiết mục cá heo chơi bóng”. Tuấn Hạo mỉm cười nói xong, một quả bóng da treo trên một cây cột xuất hiện trên mặt nước.

Qua ống nhòm, tôi nhìn thấy Tuấn Hạo quay lưng đi, len lén chui mờ hôi rịn ra do lúc này quá căng thẳng, rồi huýt một tiếng sáo và làm một động tác tay.

Nhưng Ni Ni và Bối Bối lại không nhảy lên theo tiếng huýt sáo ấy.

Tuấn Hạo mỉm cười tỏ vẻ xin lỗi với mọi người, rồi thử lại động tác chỉ huy Ni Ni và Bối Bối hoàn thành màn biểu diễn.

“Xem ra Ni Ni và Bối Bối cần tràng vỗ tay của mọi người mới chịu biểu diễn đây mà” Tuấn Hạo muốn kéo dài thời gian một lúc để điều chỉnh lại không khí căng thẳng đang căng lên như dây đàn.

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay “bốp bốp”, mà đều là từ đám mê trai kia.

“Ni Ni, Bối Bối, chúng ta lại lần nữa nhé!”. Tuấn Hạo nói thế, thực ra là để khích lệ chính mình.

Nhưng lần này Ni Ni và Bối Bối vẫn không chịu biểu diễn.

Tuấn Hạo cũng không biết phải đối phó với tình huống này thế nào, anh dờ dẩn quay lại, gập lưng tỏ ý xin lỗi mọi người, mong được thông cảm.

“Xì, chả ra gì!!!”

“Rốt cuộc nó có phải là người huấn luyện thú không?”

“Không xem nữa! Chúng ta trả vé lại đi!”

Một đám những anh chàng đồ kẹ với Tuấn Hạo đang xì xầm.

Bỗng dưng, mọi người đều lặng phắc, những người kêu gào đòi trả vé đầu há mồm trợn mắt nhìn về phía hồ.

Thì ra, không hiểu thế nào mà phản ứng của Ni Ni và Bối Bối chậm những một phút. Tuấn Hạo phát khẩu lệnh đến năm, sáu lần rồi bây giờ chúng mới cùng cảm nhận được. Hai con cá heo liên tục nhảy lên khỏi mặt nước, Ni Ni rơi xuống nước thì lập tức Bối Bối lại nhảy lên chạm vào quả bóng ấy.

Đã từng xem những màn biểu diễn chơi bong của cá heo, nhưng chưa ai được xem hai con cá heo chạm bóng với tần suất liên tục như thế. Mọi người đều mê mẩn. Thất bại lúc này của Tuấn Hạo được màn biểu diễn tuyệt vời của Ni Ni và Bối Bối che khuất.

“Tuyệt vời quá!!!”

”Đẹp trai quá!!!”

”Lại một màn biểu diễn hết sức sáng tạo! Tuyệt!”

“Tớ yêu anh ấy chết đi được!!!”

Đám mê trai nhảy chồm lên bắt đầu từ màn biểu diễn ấy, vỗ tay gào thét với Tuấn Hạo một cách điên cuồng.

Ha ha, có phải do Tuấn Hạo nghĩ ra màn biểu diễn đó đâu. Rõ ràng là từ hỏng mà thành tốt, có điều vẫn tuyệt vời hơn bình thường nhiều.

“Tuấn Hạo, anh tuyệt lắm!” Tôi cũng không kìm được, hét lên cổ vũ anh.

Chỉ không ngờ là, Tuấn Hạo bỏ mặc mọi âm thanh khác, nghe rất rõ giọng nói của tôi.

Anh lập tức nhìn về phía tôi, ánh mắt xuyên qua tầng tầng lớp lớp khán giả, tìm thấy tôi. Anh đã nhìn thấy tôi! Rất rõ ràng, anh gặp tôi ở đây nên cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng. Có gì mà phải ngỡ ngàng? Làm thêm ở Viện Hải dương có phải chuyện gì mất mặt đâu!

Những màn biểu diễn tiếp sau đó không còn xảy ra sơ suất nữa, nếu không thì không biết đám mê trai đó sẽ còn nghĩ ra đủ thứ lời ngọt ngào sến chảy nước cổ nào để tán dương sự thất bại của Tuấn Hạo nữa.

Buổi biểu diễn vừa kết thúc, tôi chạy ngay đến phòng nghỉ tìm anh, “Tuấn Hạo, sao anh lại làm nhân viên dạy thú của Viện Hải dương thế? Màn biểu diễn của anh lúc này đẹp lắm!”

“Hãy... không phải, người dạy thú ở đây là bạn anh, anh thường đến chơi nên cũng quen đám thú đó. Mấy hôm nay bạn anh có việc bận nên nhờ anh đến giúp”. Tuấn Hạo gãi đầu trông thật đáng yêu.

“Tuấn Hạo, nhanh thay đồ đi. Màn khiêu vũ cùng cá mập sắp bắt đầu rồi”. Một ông phệ tiến lên, “Lúc này cũng may mà cậu may mắn, nếu thất bại thì đừng mơ tôi phát lương cho cậu”.

Ông ta nói cái gì? Khiêu vũ với cá mập ư? Tiền lương? Mà lại còn tỏ thái độ đó với Tuấn Hạo nữa chứ, đúng là tức chết đi thôi, tôi phải ra mặt thay anh!

“Này! Chú phải hiểu cho rõ chứ, Tuấn Hạo đến đây giúp mọi người, không cần tiền lương! Vả lại, anh ấy sẽ không đi làm cái trò khiêu vũ cùng cá mập nhảm nhí kia đâu. Chuyện nguy hiểm như thế sao chú không đi mà làm?”

“Giúp? Giúp cái gì? Chúng tôi đã ký hợp đồng với cậu ấy. Cậu ấy làm việc ở đây! Khiêu vũ cùng cá mập cũng là một trong những công việc phải làm!”

“Anh ấy không làm nữa! Đi”. Tôi kéo anh bỏ ra khỏi Viện Hải dương, không thêm quay đầu lại.

“Tại sao anh phải làm cái việc nguy hiểm như thế?”

”Anh...”

“Nói mau! Anh thiếu tiền lắm à?”

”Anh không thiếu tiền tiêu”. Tuấn Hạo chưa bao giờ ấp a ấp úng như bây giờ, “Nhưng mà...”

“Nhưng nhị cái gì? Anh không nói là em giận đấy!”

”Nhưng... nhưng... muốn chữa khỏi bệnh cho em phải cần rất nhiều tiền”.

Tôi thoáng chốc ngẩn người, tôi biết Tuấn Hạo rất tốt với mình, nhưng không ngờ lại tốt đến thế...

“Hu hu hu... Tuấn Hạo... cảm ơn anh... Thật sự rất cảm ơn anh”. Tôi bất giác nghẹn ngào, “Nhưng xin anh đừng... huh u hu...”, tôi không nói được nữa, nước mắt lưng tròng.

“Ngoan, đừng khóc”. Tuấn Hạo giúp tôi lau nước mắt, “Anh nhận lời với em. Sau này không làm chuyện nguy hiểm nữa”.

“Anh không được lừa em!”

“Ừ, anh không lừa em. Tiễn Ni, đừng khóc, ngày mai chúng ta đi ngắm biển nhé!”

“Ừ, được! He he...”

100. Chương 136

Ngôi nhà cá heo – đá Dạ Quang

Ngày hôm sau là ngày cuối tuần. HOHO, sáng sớm tôi đã cùng Tuấn Hạo xuất phát.

“Wo...a a!!!” Khi chúng tôi đến bờ biển, tôi không tìm được hết lên một tiếng kinh ngạc.

Đúng là không thể không kêu lên được, lâu lắm rồi mới được ngắm biển, không ngờ biển còn rộng lớn bao la, đẹp đẽ hơn trong tưởng tượng của tôi, thật là khiến người ta say mê quá!

Rộng lớn nối liền biển trời, sâu không thấy đáy, bao la vô biên, sóng xanh cuộn cuộn! HOHO, đẹp quá, tuyệt hơn bất kỳ chàng trai nào!! Yeah, tuyệt quá!!!!

Giống như một sân khấu màu xanh lấp lánh cực lớn, mặc ọi thứ xinh đẹp khiêu vũ nhảy múa trên bề mặt...

Những chú chim hải âu xinh đẹp đang bay lượn; những chiếc tàu xinh xắn đang trôi nổi trên biển; những chú cá heo vui vẻ đang đùa nghịch với sóng nước, những chú cá voi rất to, rất mập đang thở nước ra đằng mũi, giống như có vô số những vòi nước đang bao bọc lấy nó; còn những con sóng xinh đẹp, giống như đang mặc những chiếc váy trắng tung tăng khiêu vũ, đến lúc mệt chạy đến đùa nghịch với bãi cát...

Gió biển vờn nhẹ mặt. ánh nắng dịu dàng chiếu trên mặt tôi, thoải mái quá...

Tất cả của tất cả của tất cả những thứ này, rất đúng với một câu... Câu gì ấy nhỉ? Ồ, đúng rồi, chính là cái câu gì mà, “Cảnh này chỉ có ở trên trời, nhân gian hiếm có được mấy khi” thì phải, he he...

Khác với những bờ biển đông người nhộn nhịp chen chúc, biển ở đây rất yên tĩnh, giống như một thiếu nữ chưa từng được phát hiện. Khắp nơi đều lan tỏa mùi vị thơm mát nồng nàn, không chút dấu vết con người, nếu có thì đó chỉ là căn nhà nhỏ màu xanh da trời đang đập vào mắt tôi, nó tươi mới như một đóa hoa đang lặng lẽ nở ven biển, siêu phàm thoát tục như thể không phải là tài sản của con người, còn có hình cá heo nữa, cả căn nhà giống như một con cá heo cực lớn...

Ôi mẹ ơi, đẹp quá đi mất, huyền ảo như thể một Thủy Tinh Cung nho nhỏ được lấy ra từ Long Cung dưới đáy biển, cao quý tao nhã, trong suốt lấp lánh, nhấp nháy phát quang, dưới ánh nắng mặt trời càng rực rỡ nổi bật...

Tôi cứ ngắm đến mê mẩn cả người...

“Thích không?”, Tuấn Hạo nhìn căn nhà cá heo dịu dàng nói với tôi.

“Thích!!! Mà không phải là thích bình thường, rất thích, rất thích, rất thích!!! Nếu em được ở trong đó một thời gian thì vui lắm, nửa ngày một ngày cũng được, thậm chí một tiếng thôi...”

Tuấn Hạo mỉm cười nhìn tôi, không nói gì, rồi anh đột ngột đặt một thứ gì đó bé nhỏ xinh xinh vào lòng bàn tay tôi.

“Cái gì thế này? Chìa khóa??? Tự dưng anh lại nhét chìa khóa vào tay em là sao??? Em có dùng đến đâu?”

Nhưng chiếc chìa khóa ấy thật xinh xắn, thật đáng yêu, bên trên còn treo một chú cá heo nhỏ xinh màu xanh da trời, giống như căn nhà cá heo được ma nữ dùng phép biến hóa ra.

“Ngốc ghê!”, Tuấn Hạo vừa nói vừa kéo tay tôi chạy đến trước ngôi nhà đó. Mà càng nhìn gần càng đẹp chứ.

“Thử xem có mở ra được không?”, anh chỉ chiếc chìa khóa trong tay tôi, mỉm cười ra hiệu.

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ chìa khóa này là để mở cửa ngôi nhà đó?”, tôi vui mừng nhìn anh, bán tín bán nghi thử tra chìa khóa vào ổ.

“Woa, mở ra được rồi kìa! Mở được rồi!!! Thì ra chiếc chìa khóa này mở được thật!!!”, tôi hứng chí hét lên.

“Ôi chào!!!!”, tôi đẩy cửa vào và hoàn toàn đờ đẫn. Đúng là cảm giác bang hoàng! Chưa bao giờ tôi được nhìn thấy căn nhà nào đẹp như thế này!

“Ôi, đẹp quá đi mất!!!! Bên trong còn đẹp hơn bên ngoài gấp trăm ngàn lần nữa! Mà tất cả dụng cụ đều cùng một bộ! Chỉ có công chúa mới được ở ngôi nhà này nhỉ?”

“Em chính là công chúa!”

”A! Gì cơ? Tuấn Hạo, ý anh là anh đã thuê căn nhà cá heo này rồi à?”

“Không phải!”

“Sao? Không phải ư?”. Tôi hơi thất vọng, “Vậy sao anh lại có chìa khóa? Mượn người khác à? Hay là may mắn nhất được thế?”

Quách Tiễn Ni, tại sao lại thất vọng??? Thực ra anh ấy không thể thuê được thì cũng là bình thường mà. Một ngôi nhà đẹp như thiên đường thế này, mà lại ở một nơi đẹp thế này, chắc chắn là rất đắt! Được tận mắt ngắm nhìn nó là đã đủ lắm rồi!

“Là do anh tự xây dựng!”

“Gì cơ? Anh nói gì thế?? Do anh tự xây á???”

Tôi tròn tròn mắt, tỏ ra rất-chi-là-hoài-nghĩ.

“Anh không nhận lời cảm ơn của em”. Ánh mắt lấp lánh, nụ cười của anh đột nhiên trở nên ranh mãnh.

“Gì cơ??? Người ta tốt bụng tốt ý cảm ơn anh, tại sao không nhận???”

“Vì vẫn chưa đủ tư cách – còn hai việc chưa làm mà! Đợi anh giúp em làm xong hết ba việc rồi cảm ơn anh sau!”

“Tuấn Hạo...”

“Tiếp sau đó, chúng ta sẽ đi làm một việc khiến cả thế giới này trở nên đẹp đẽ hơn!”, anh khê nắm tay tôi kéo chạy ra ngoài.

“Một việc khiến cho thế giới này đẹp hơn thì phải làm thế nào? Học cách trồng hoa khắp nơi như cô tiên hoa à?”, tôi vừa chạy vừa hỏi.

“Tất nhiên là không. Anh muốn tặng em một món quà, chúng ta dùng nó để biến thế giới đẹp hơn”.

“Quà? Quà gì mà ghê ghớm thế?”

“Đợi trời tối là biết ngay”

Choáng, rốt cuộc là quà gì nhỉ? Thần bí ghê thế, mà còn phải đợi trời tối nữa.

Trời ơi, trời ơi, trời mau tối đi trời ơi, nếu không con sẽ bị cơn tò mò hành hạ dần vặt chết mất thôi!

Nhưng ông trời như bị điếc, không nghe lời tôi nói, trời tối rất chậm, rất chậm, tôi đợi đến mức nổi nóng luôn...

Phù, phù phù, mong ánh sao, mong ánh sao, ăn xong hai bữa cơm thịnh soạn, đi dạo trong chợ một lúc lâu, trời cũng tối...

Tôi đã nhìn thấy bãi cát từ xa, bỗng quay đầu lại, nhìn thấy ngôi nhà cá heo của chúng tôi, và không kìm được hét lên: “Trời ơi, đó chính là ngôi nhà cá heo ban ngày nhìn thấy đó sao?” Nó đang tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh ngọc chói mắt kia, giống như một ngọn đèn hình cá heo cực lớn đang được bật lên ấy Không, phải là một viên ngọc lam cực lớn màu sắc rực rỡ không gì che lấp được mới đúng!”

Nước biển sẫm màu và bãi cát trở nên rực sáng hơn, nhờ ngôi nhà đó!

“Đẹp quá đi, đẹp thật đó!!!!”

”Tuấn Hạo, ngôi nhà đó sao đẹp thế? Thật sự em không dám tin là thế giới này lại có một ngôi nhà đẹp đến thế, đúng là thiên đường nhân gian mà...”

“Cảm thán đủ chưa?”, anh mỉm cười hỏi.

“Chưa!”. Tôi bỗng có ý đi ngược lại ý anh.

Sau đó tôi vui vẻ chạy đến bên ngôi nhà, dang rộng hai tay đi vòng quanh nó mấy lần, ánh sáng màu lam ngọc đẹp như mộng ảo, tôi vừa đi vừa hét lên:

“A, ngôi nhà cá heo, cậu là giấc mơ màu lam trong tớ...”

“A, ngôi nhà cá heo, cậu là bức tranh phong cảnh rực rỡ nhất bên bờ biển...”

“A, ngôi nhà cá heo, cậu chính là một cô công chúa đẹp nhất cao quý nhất trong tất cả kiến trúc xây dựng...”

Đợi tôi cảm thán xong, Tuấn Hạo đến bên cạnh, anh mở lòng bàn tay ra, “Tiễn Ni, xem này!”

Trong lòng bàn tay anh lại là một viên đá nhỏ đang phát sáng! Toàn viên đá toát ra thứ ánh sáng rực rỡ, giống như một ngôi sao nhỏ từ trên trời sa xuống trần gian...

“Ôi chao, đẹp quá đẹp quá! Cái gì thế?”

“Đây là đá dạ quang! Đợi khiem khỏi bệnh rồi, chúng ta sẽ đi mua thật nhiều thật nhiều, cùng rắc nó lên biển – để thế giới tràn ngập ánh sáng, trở nên đẹp hơn, được không?”

“Tuấn Hạo...”

Đợi đến khi tôi hết bệnh ư??? Tại sao phải đợi đến lúc đó??? Sẽ không có ngày đó đâu...

“Tiễn Ni, nhận lời với anh, sau này chúng ta sẽ cùng đi rải đá dạ quang, được không?”

Nhìn ánh mắt vô cùng chân thành của anh, cái đứa tôi mơ mộng hão huyền lại bắt đầu mơ mộng...

HOHO, nếu có ngày đó thật, Tuấn Hạo và tôi sẽ ném vô số những viên đá dạ quang ra biển, chúng sẽ rất giống như ngôi sao vì bất cẩn mà bị rơi xuống, trong bóng đêm phát ra thứ ánh sáng kỳ ảo cạnh tranh với những ngôi sao trên trời, trong tích tắc sẽ chiếu sáng bóng đêm, thế giới nhất định sẽ trở nên đẹp để diệu kỳ...

Tôi thích như thế quá, thật sự rất thích???

“A a!!!! Tuyệt quá!!! Đúng là quá tuyệt vời!!!” Bước ra khỏi giấc mơ, tôi nắm chặt viên đá trong tay, bắt giấc reo lên, “Tuấn Hạo, cảm ơn anh!!! Em thích món quad này quá!!! Em rất thích, em thích quá, em thật sự thích nó đến muốn chết đây!!!!”

“Tốt quá, em thích nó là hạnh phúc lớn nhất của anh!! Tuy bây giờ anh chỉ có thể tặng em một viên đá dạ quang, nhưng anh sẽ cố gắng – rồi sẽ có một ngày, em sẽ nhìn thấy mặt biển trước mặt trôi đầy những viên đá dạ quang xinh đẹp rực rỡ, giống như những vì sao trên trời, chúng sẽ cùng chúc phúc cho em...”

“Tuấn Hạo à... hu hu hu...” Cái anh này, sao lúc nào cũng khiến tôi cảm động chảy nước mắt thế này?

”Tiễn Ni! Em nhất định phải chăm sóc mình thật tốt, nhất định sẽ đợi được ngày đó – đó là ngày thế giới đẹp nhất nhất!!!”

“Vâng!” Tuy tôi rất muốn, rất muốn đợi đến ngày đó, nhưng... nhưng số phận có cho tôi đợi không? Từ thần có cho tôi đợi không?

Hai chúng tôi đứng dưới vì sao lấp lánh, ngã người xuống bãi cát mềm dưới chân, gối đầu lên những vỏ sò nằm màu sáu sắc, nghe biển đang nhè nhẹ hát ru, cảm giác thật kỳ diệu, he he...

101. Chương 137

Ác mộng trùng lặp

Cho đến tận đêm khuya, rất khuya, khi giấc ngủ biến kéo sụp mi mắt, tôi mới để Tuấn Hạo diu vào ngôi nhà cá heo ngủ mộng giấc no say.

Phù... phù... phù... Phì phà phì phò...

“Ngốc.”

Hử? Hình như có ai đang gọi tôi, ôi , buồn ngủ quá...

“Ngốc! Dậy mau đi! Mặt trời chiếu tới mông rồi!

Người đang nói là ai thế? Sao giọng nói khô cứng mà lạnh lẽo quá vậy, không hề dịu dàng tí nào. Gọi người ta dậy mà gọi thế à? Thật là...

Tôi không dậy, không dậy, không dậy đấy! Làm gì được tôi nào? Hử...

“Ngốc!!!”. Ghét quá, gọi tôi như thế ba lần rồi đấy! Sự kiên nhẫn của bốn tiểu thư có hạn nhé.

“Anh đi đây!”. Cái gì thế, sao còn mất kiên nhẫn hơn tôi vậy, mới ọi có ba lần tôi chưa tỉnh đã bỏ đi rồi, điều bộ đó làm sao theo đuổi con gái được, thật là... Không được, trước khi anh ta bỏ đi, ít nhất tôi phải ngấm “dung nhan” của anh ta mới được.

Tôi ngồi bật dậy như một con cá chép.

Nhưng lại chỉ thấy một dáng màu đen đang bỏ đi, không hề quay đầu lại, một bóng dáng rất đẹp, rất đẹp, nhưng lại rất đau thương...

“Thuần Hy!!!” Tim run lên, tôi buột miệng gọi.

Nhưng, nhưng sao thế này? Tại sao tôi không nghe thấy âm thanh mình vừa phát ra?

Tôi lại gọi tiếng nữa, vẫn thế, mà bóng dáng trước mặt hình như không nghe thấy thì phải, đi mỗi lúc một xa, không quay đầu lại...

Trời ơi, cổ họng tôi bị khàn rồi hay sao? Tại sao không nói nổi? Rốt cuộc là tại sao???

Không được, không được, nhất định phải đuổi theo anh ấy, tôi không thể đánh mất anh ấy lần nữa!!! Dù thế nào đi nữa, tôi phải ở cạnh anh!!!

Thế là tôi sai bước chạy đuổi theo...

Nhưng, dù tôi cố gắng chạy thế nào, cũng vẫn đứng tại chỗ cũ thế này? Không đúng, không đúng, thậm chí còn bị kéo lùi lại, chính xác, càng chạy càng lùi, giống như đang chạy giạt lùi vậy! Sao thế này? Chuyện gì thế này? Tên phù thủy đáng /tadvintanqsu nào ếm bùa tôi???

Trời ơi, Thuần Hy đã mỗi lúc một xa hơn rồi, càng lúc càng xa, anh sắp biến mất khỏi tầm mắt tôi rồi, anh sắp biến mất khỏi cuộc đời tôi rồi, tôi phải làm sao đây? Tôi phải là sao? Làm sao???

“A ha ha ha ha ha ha ha...”. Sau lưng tôi đột nhiên văng lên một tràng cười điên loạn, giống như phát ra từ địa ngục, mà mỗi lúc một gần tôi hơn, mỗi lúc một tiến lại gần...

Tôi quay phắt lại, hít một hơi rồi rùng mình, sợ đến nỗi suýt thì thổ huyết mà chết, bởi vì, bởi vì... tôi đang đối diện với một gương mặt ma quỷ vô cùng kinh dị, vô cùng gian xảo, vô cùng xấu xí và vô cùng đặc ý!!!

“Mi là ai? Tại sao lại hại ta? Mau buông ta ra! Mau buông ta ra!!! Ta phải đuổi theo anh ấy! Phải đuổi theo anh ấy!!!”

“A ha ha ha ha ha ha ha!!! Ta là – Tử Thần! Sô phận cô bé sắp là của ta rồi, cô còn mơ mộng tình yêu cái gì? Ta báo cho cô biết, không thể được, tuyệt đối không!!! Thế nên, cứ ngoan ngoãn chờ chết đi, lúc nào ta cũng có thể đến tìm cô, a ha ha ha ha ha ha...”. Một trận gió đen thốc qua, tử thần biến mất.

Và tôi cũng bắt đầu có thể đi trở lại. Nhưng, nhưng Thuần Hy của tôi đâu rồi? Sau khi quay lại nhìn tôi một cái, anh biến mất ở đoạn cuối số mệnh của tôi...

“Đừng!!! Anh đừng đi!!! Anh đợi em với, đợi em...”. Tôi chạy thục mạng về phía anh, nhưng trên con đường mệnh mang trắng xóa đâu còn nhìn thấy bóng anh? Cung không có cả dấu chân! Chỉ có lạnh giá, cơn lạnh giá thấu xương thấm vào tận tim...

Cuối cùng tôi gục ngã trên đường, khóc “oa oa” thật to.

Hử? Cánh tay thon dài thanh nã này ở đâu ra thế này? Nó đang cầm một chiếc khăn tay trắng, dịu dàng lau nước mắt cho tôi, một lần, rồi hai lần...

Tôi mở mắt ra.

“Tuấn Hạo?!”

Phù, thì ra là vừa nằm mơ thấy ác mộng, cơn mơ lặp lại...

Thật không biết đến khi nào mới không nằm mơ như thế nữa, có lẽ sau khi đã bay đến Thiên Quốc chẳng, vậy... tôi thật sự có hy vọng có thể bay sớm...

“Sao ngủ mà cũng khóc thế này? Nằm mơ à?” Tuấn Hạo lau nước mắt cho tôi, thương xót hỏi.

“Ừm... em mơ thấy mẹ...” Tôi nói dối không chớp mắt.

“Tiễn Ni”. Bỗng nhiên anh ôm tôi vào lòng “Anh hứa sẽ không để em bỏ đi đâu!!! Anh nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho em!”

He he he, cái tên này, anh biết tôi đang nói dối sao? Anh có biết tôi nằm mơ thấy gì ư? Lẽ nào tôi đã nói mê...

“Cám ơn anh...” Tôi vùng thoát ta, sau đó cười híp mắt, “A, mặt trời lên cao quá rồi kìa, sắp đến trưa rồi nhỉ? Đói bụng quá, Tuấn Hạo, có gì ăn không?”

“Đi theo anh”. Anh giúp tôi xếp chăn, dẫn tôi vào phòng ăn của ngôi nhà cá heo

“Woa!!! Một bữa ăn thật đẹp, thật ngon, mà tất cả đều là những món em thích nưa, ừm, màu sắc hương vị đều không chê được, xem ra phải ăn cho thật ngon! Tuấn Hạo, tất cả đều do anh nấu à?”

“Ừ”. Anh gật đầu.

“Anh giỏi quá! Ừm, để em thử... Ôi chao, ngon ngon quá, ngon kinh khủng!!! Thật không ngờ anh lại khéo tay thế, còn hơn của Thuần Hy...”

Tôi đột ngột khựng lại, vì tôi đã vô thức bật ra cái tên mình cố chôn giấu tận trong trái tim!

“Còn hơn cả Thuần Hy, đúng không?”. Anh mỉm cười tiếp lời tôi, “Anh vui lắm, vì cuối cùng anh đã nghe được một câu công nhận anh hơn Thuần Hy từ em rồi”.

“Tuấn Hạo, thực ra anh không cần so sánh với anh ấy, em và anh ấy tuyệt đối không thể...”

“Nhưng trái tim em luôn ở chỗ anh ấy”.

“...” Tôi thừa nhận, thừa nhận là thế, nhưng tôi luôn cố gắng để quên anh ấy đi! Nhưng, nhưng hình như mặc tôi cố gắng thế nào cũng vô ích, vì trái tim tôi không biết nghe lời, nói không nghe lời, không nghe lời, mà tôi còn biết làm gì hơn...

“Xin lỗi em, Tiễn Ni”.

“He he, không có gì, anh chẳng có gì để xin lỗi em cả, he he...”

“Được rồi, ăn đi, nguội sẽ mất ngon đó”.

“Vâng”. Tôi bắt đầu ăn ngẫu nhiên rất ngon lành, nhưng tại sao không còn thấy ngon như lúc đầu ném thử vậy? Chẳng lẽ vị giác của con người kết nối với trái tim hay sao?

“Ồ, Tiễn Ni, anh phải đi làm thêm rồi, chính là ở ngôi nhà băng nhỏ ven biển. Một mình em ở đâu nghỉ ngơi được không?”. Tuấn Hạo mỉm cười nhìn tôi ăn được một lúc rồi nói.

“Không được! Một mình em sẽ rất buồn! Em không thể theo anh được sao? Em muốn đi với anh!”

“Nhà băng hơi ồn, không khí cũng không tốt lắm, mà lúc anh làm việc cũng không chăm sóc em được!” Tôi biết anh lo lắng cho sức khỏe của tôi, vì anh vẫn đối xử với tôi như với một bệnh nhân.

Không nỡ lòng phụ lòng tốt của anh, tôi cười toe toét: “Vâyh thì được, em không đi nữa, da em vốn chẳng trắng trẻo cho lắm, em cũng không muốn bị phơi nắng. Có điều, anh phải về sớm đấy!”

“Ừ”

“Sao vẫn chưa đi? Có việc gì à?”

“Em uống xong cốc trà này rồi anh đi”. Tuấn Hạo mỉm cười với tôi.

À, ồ, lại kà sức khỏe của Margaret đây mà, anh nói sẽ pha mỗi ngày cho tôi uống, và làm như thế thật, liên tục hơn một tháng rồi, nếu tự tôi làm thì tôi sẽ không kiên trì nổi đâu! Bây giờ, tôi đã vô thức yêu loại trà này mất rồi, he he.

“Em uống xong rồi!”. Tôi cầm cốc lên uống cạn rồi đưa cho anh xem.

“Tốt, tạm biệt nhé”. Anh đưa bàn tay hơn thon dài lên giúp tôi lau vết trà trên khóe môi, rồi quay người ra đi.

“Nhớ là phải về sớm nhé!” Tôi đuổi theo ra ngoài, bắt tay làm loa gọi với theo bóng anh.

“Biết rồi!”. An quay lại cười rạng rỡ với tôi, rồi lái xe đi.

Trái tim tôi thoáng chốc chùng xuống...

Gần đây tôi rất sợ ở một mình, bởi vì tôi sẽ nghĩ đến anh ấy, kiếm chế thế nào cũng vẫn nhớ, mà số lần nhớ mỗi lúc một nhiều, mỗi lần nhớ anh, tim tôi lại rất đau, rất đau...

Ghét quá, tim lại đau nữa rồi...

Nước mắt tí tách rơi ướt đầm khuôn mặt...

Mẹ ơi, có phải con vô dụng lắm không? Con thật sự rất vô dụng sao? He he...

Nhưng... nhưng mẹ ơi, con rất nhớ anh ấy, nhớ lắm, thật sự rất nhớ...

Bây giờ anh ấy đang ở đâu? Có khỏe không? Hay vẫn tỏ ra lạnh lùng thờ ơ với mọi người? Có ăn nhiều không? Ngủ có ngon không? Mập lên hay gầy đi?

Ồ, Tú Triết chẳng đã nói cả nhà họ di cư sang Mỹ rồi đó sao? Vật anh nhất định đang ở Mỹ rồi? Chắc đã học lên năm thứ ba, mà ở trường nào nhỉ? Harvard chẳng? Trường địa học đó nổi tiếng nhất thế giới nhưng chắc anh vào cũng dễ dàng như trở bàn tay nhỉ? Nhưng phải xem anh có chịu hay không thôi, he he...

Chắc an đã quên tôi rồi nhỉ? Anh đã gặp được một người con gái khiến anh rung động trở lại rồi chưa? Nghe nói con gái Mỹ vừa thông minh vừa xinh đẹp, lại quyến rũ, mà lại rất tích cực chủ động nữa, anh nhất định sẽ là mục tiêu quan trọng của họ nhỉ? Anh có thấy rất bức bối không?

Thuần Hy...

Không được, không được nghĩ nữa, không được nghĩ tiếp nữa...

Quách Tiễn Ni, mi đang làm trò gì vậy? Biết rõ là mình sắp chết rồi, biết rõ hai người chẳng thể ở bên nhau, biết rõ lúc nhớ đến anh thì sẽ đau lòng, vậy tại sao còn tự làm khổ mình? Ta đã cảnh cáo mi n lần rồi, phải quên anh đi!!!

Đúng, phải quên anh đi, quên anh đi...

Tìm việc gì làm đi, tìm gì mà không phải nghĩ nữa, ừ, làm thế đi! Nhưng, nhưng tìm việc gì để làm đây? Việc gì nhỉ?

Ồi nghĩ nhiều làm gì, cứ ra ngoài đã rồi tính.

102. Chương 138

Đảo nhỏ - Bia mộ

A, hay là đến thăm Tuấn Hạo đi. Đúng, đến nhà băng đó xem nào.

Tất nhiên ngôi nhà băng nhỏ đó không thể sánh với ngôi nhà cá heo đáng yêu của tôi rồi, nhưng không thể không thừa nhận rằng ngôi nhà này được sơn màu hồng, với cảnh biển xanh ngọc phía sau lưng, đúng là rất bắt mắt. Từ xa tôi đã nhìn thấy nó rồi.

Xuyên qua khung cửa sổ lớn chạm đất, tôi nhìn thấy Tuấn Hạo mặc áo trắng đang mặc một chiếc tạp dề, đội một chiếc mũ như thể là khan đội đầu, nhưng anh mặc gì trông cũng khỏe khắn và sáng sủa...

Ồi chào, hay là đừng ở đây để ngắm anh nữa, nếu anh phát hiện thì tôi sẽ bị anh tóm về mất. Hay là đi đến bãi cát xa hơn vậy...

Tôi xách giày đi chân trần trên bãi cát mềm mại, ngọn gió biển đùa nghịch mái tóc tôi.

Woa! Tôi thích phong cảnh ven biển quá! Điều tôi thích hơn là có thể phóng mắt đi thật xa! Ngắm biển bao la, bầu trời cao xanh, mọi phiền não trong lòng đều bị gió thổi bay tít ngoài trùng dương...

Ồi mê mẩn quá! Tôi đứng trên một tảng đá, muốn nhìn đến những nơi xa hơn.

Ồ? Hình như bên kia có một hòn đảo nhỏ? Đúng rồi, mà trên đó còn cái rất nhiều cây, phong cảnh lại rất đẹp... Nếu lên được trên đảo để ngắm thì hay quá...

Hòn đảo nhỏ đó giống như một viên đá nam châm, có một sức quyến rũ tiềm ẩn khó kháng cự nổi. Tôi đứng trên đó ngóng cổ ra, chờ đợi nhìn hòn đảo, vô tình quay đầu lại và ohát hiện bên bờ biển có một cảng nhỏ, ha ha, và bây giờ ở đó đang neo một con tàu nhỏ nữa.

Yeah, tuyệt quá, ho ho, đúng là trời giúp tôi! Chẳng trách người xưa nói: “Đứng cao thì nhìn được xa.” Hi hi!

Thế là tôi hí ha hí hửng lao lên con tàu nhỏ đáng yêu kia.

Phug, thiếu nữ xinh đẹp thiên tài thể thao quả nhiên lợi hại, tôi đã đến ngay chỗ con tàu đó. Người chủ tàu là một bác khoảng hơn năm mươi tuổi, ăn mặc tuy rất thoải mái, nhưng xem ra rất có thẩm mỹ. Chắc để nghỉ ngơi chăng? Đang bận đồ đạc đưa lên tàu nữa. Ừm, xem ra bác ấy tỏ vẻ rất thân thiện.

“Bác ơi, chào bác. Cháu là Quách Tiễn Ni”. Tôi cười rất lễ phép, lên tiếng chào.

“Hà hà, chào cháu, cô bé.” Bác cũng cười với tôi, ha ha, xem ra mắt nhìn người của tôi khá tốt, quả nhiên bác rất thân thiện.

“Bác ơi có phải bác định đi ra biển không? Bác đi đâu thế ạ?”

“Ừ, bác muốn ra khơi để câu cá”.

“Bác đi bên đó đi ạ, bên đó nhiều cá lắm”. Tôi chỉ về hướng hòn đảo nhỏ vừa khám phá ra.

“Ha ha ha... cô bé này, cháu muốn lên hòn đảo bên đó chứ gì”. Bác cười hiền lành, “Vây được, cháu lên tàu đi”.

Hử! Bị bác ấy nhìn ra ngay ý đồ! Thất bại! Tôi ngượng ngùng cười và trèo lên con tàu. “Vây cháu cảm ơn bác. Bác ơi, bác đúng là người tốt nhất.”

“Ha ha, con gái bác cũng lớn như cháu, cũng đầy những suy nghĩ quái gở, tinh ranh”.

“Hê hê, he he”. Tôi gãi đầu cười gượng ngập.

“Cô bé, cháu lên đảo chơi à? Định khi nào thì quay về?”

Về á??? Ôi chào! Sao tôi không nghĩ ra vấn đề này nhỉ?

“He he, cô bé này, nhìn cháu thế thì chắc chưa nghĩ đến chuyện quay về đúng không? Ha ha, không thể cứ ở mãi trên đảo chứ?” Bác lại lần nữa nhìn ran gay suy nghĩ của tôi. “Thế này đi, ba giờ chiều bác sẽ dừng tàu ở đảo, hù ba tiếng còi, cháu nghe thấy thì mau ra để lên tàu về nhé”.

“Vâng ạ, cháu cảm ơn bác.”

Nói chuyện cười đùa với bác một lúc, hòn đảo đã hiện ra trước mắt tôi.

Ho ho, một hòn đảo nhỏ tràn ngập hương hoa và tiếng chim! Yeah, tuyệt quá, mắt đắm mý của Quách Tiên Ni tôi quả là siêu hạng, ha ha!

Ôi chào, trời ơi, đó có phải Thế Ngoại Đào Viên mà sách miêu tả không? Không đúng, còn đẹp hơn cả Thế Ngoại Đào Viên cơ! Phải là Nhân Gian Tiên Cảnh mới đúng!

Tàu cập bến, tôi vội vàng cảm ơn bác chủ tàu đáng mến, rồi vội vã nhảy lên bờ.

Đi trên những đá hoa cọ mọc đầy, một ngôi thành đẹp vô cùng hiện ra sừng sững trước mắt tôi, mang theo một vẻ cao quý và bí ẩn không thể hình dung nổi, tôi nghi ngờ có phải mình đang bước vào câu chuyện cổ tích đẹp nhất thế gian hay không. Và cánh cổng bằng gỗ xanh lá cây đang khép hờ, tôi khẽ đẩy ra, sắc xuân không phù hợp với mùa hạ lúc này bỗng đập ngay vào mắt tôi, khiến tôi đờ người.

Ôi trời, hoa nhiều quá, rất nhiều rất nhiều, bách hợp, hoa hồng, cúc, violet, hoa đèn lồng, cỏ phi yến, hướng dương và cả những loại hoa mà tôi khôn biết tên nữa, những loại hoa tôi mới được nhìn lần đầu đang khoe sắc rực rỡ, hoặc trong chậu, hoặc cắm trong bình, hoặc mọc ven tường, hoặc lan đầy trên đất, hoặc nở trên trần nhà, thậm chí lười nhác mọc ven theo chiếc xích đu kia, năm màu, sáu sắc, vô cùng rực rỡ, đang tỏa ra hương thơm mê người, đang mỉm cười rạng rỡ đón chào tôi bước vào.

“Xin hỏi có ai không? Có ai ở đây không?”. Tôi đứng trong ngôi nhà như truyện cổ tích, giữa là và hoa, giữa cành cây và dây leo, e dè di chuyển bước chân, nhẹ nhàng và cố gắng lễ phép lên tiếng hỏi nhỏ.

Trời ơi, tôi hoài nghi không biết có phải mình đang mơ hay không nữa, nhưng nơi này quá đẹp, quá tuyệt, quá cao quý, quá thần thoại, tôi cảm thấy chỉ cần giọng mình hơi to hơn một chút thì sẽ bất nhã với mọi thứ ở đây.

“Có ai không? Có ai ở đây không?”. Tôi tiếp tục kiên nhẫn lễ phép. Một ngôi thành tuyệt sắc thế này không thể bỏ hoang chứ?

Nhưng tôi gọi một lúc lâu mà đáp lại tôi chỉ có sự yên tĩnh, yên tĩnh và yên tĩnh!!!

Vừa định từ bỏ để chạy lên lầu xem thế nào, thì một cơn gió thổi đến, chiếc phong linh treo trên trần nhà reo lên những tiếng lảnh lót “tinh tinh tang tang...”, và cả cánh cửa phòng nhỏ bên trong cũng bị gió thổi mở ra, tôi vừa đặt chân vào thế giới bên trong thì cả người như bị trúng phép thuật, một lúc lâu sau vẫn há mồm trợn mắt, đứng im không nhúc nhích...

Trời ơi... trời ơi, trời ơi... tôi đã đến một tiên cảnh nào đây? Vốn ngỡ rằng ngôi nhà thành màu xanh lá cây đã là điểm sáng nhất hòn đảo này, nhưng giờ tôi mới nhận ra, nó mới là một con đường nhỏ dẫn đến tiên cảnh, mà cánh cửa nhỏ này, chính là lối vào.

Ôi chào, ôi chào, ôi chào, thế giới trong cánh cửa đó, đúng là một thiên đường hoàn mỹ hình như mọi thứ đẹp nhất trên thế gian này đều tập trung ở đây, nhưng, nhưng tại sao tôi lại cảm thấy đau thương thế này? Một sự đau thương không thể miêu tả, đang lớn vồn bao trùm cả hòn đảo tuyệt mỹ như thiên đường này...

Ho ho, cuối cùng tôi đã phát hiện ra nơi tỏa ra sự đau thương rồi, chắc chắn là do hai tấm bia mộ đang đứng sừng sững trong vườn hoa kia chẳng? Dưới ngôi mộ đó là ai nhỉ? Chủ nhân trước kia của hòn đảo này chẳng? Hay là người thana của chủ hòn đảo này chẳng hạn?

Tôi ôm một nỗi tò mò to lớn, tiến gần đến ngôi mộ ấy.

Vừa nhìn rõ tấm ảnh trên hai ngôi mộ ấy, tôi chỉ muốn thò chân giẫm cho nó nát bét ra, bởi vì – chết tiết, người trên ảnh, không ai khác, là chính bản tiểu thư đây và bố tôi!!!

Cái tên chết tiết nào đang nguyên rửa tôi và bố tôi chết thế này? Đáng ghét hơn là, trên bia mộ chẳng có dòng chữ nào hết! Đúng là đồ ki no keo kiệt, đã bắt chúng tôi chết rồi thì ít ra cũng phải chịu tốn ít tiền ra khắc vài dòng chữ gọi là chữ? Quách Tiễn Ni tôi đây làm người đầu cũng thất bại thế? Chẳng lẽ trong lúc tôi còn là thợ săn ác quỷ, đã có người nào đó trong 99 bạn trai bị tôi đá làm chuyện này? Tôi biết một người sau khi yêu chuyển sang hận là khinh khỉnh đến đâu, hu hu hu hu...

Nhưng nguyên rửa tôi là được rồi, sao lại lôi cả bố tôi vào hả? Trái tim người này đúng là còn bé hơn cả tim gà nữa, tên đáng ghét, tên đáng chém ngàn đao...

Ủa? Hình như có tiếng chân, a, có người đến rồi! Cứ trốn đi đã, dù sao tôi cũng xâm phạm lãnh địa của người ta mà.

Thế là tôi nhảy “soạt” một tiếng vào đám hoa cỏ um tùm.

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, xem ra là đang đến chỗ ngôi mộ này, tôi phải xem đó là thần thánh phương nào?

Nghĩ như thế, tôi bèn lén lút vạch đám hoa lá đang cản trở tầm nhìn của mình ra...

103. Chương 139

Thuần Hy! Cuối cùng em đã thấy anh

Ho ho, là con trai! Mặc quần đen, áo đen, có vẻ như đến đây thăm mộ thì phải.

Woa, người đó hình như rất cao, chân rất dài, dáng rất giống người mẫu, không biết có đẹp trai không nhỉ, chắc không phải là một trong đám 99 bạn trai bị tôi đá đấy chứ?

Tôi bò rạp xuống, cố gắng ngược nhìn, muốn thấy mặt anh ta, nhưng cổ rướn muốn gãy mà chỉ nhìn thấy anh ta đang ôm hai nó hoa bách hợp trắng muốt thôi.

Haizzzz, xem ra đành đợi anh ta quỳ xuống trước mộ mới nhìn thấy mặt được.

He he, ông trời đúng là khéo chiều ý tôi, anh ra quả nhiên chỉ lặng lẽ đứng trước một một lúc rồi từ từ quỳ xuống.

Khi gương mặt anh hiện ra hoàn toàn trong tầm mắt tôi, tôi như ngẹt thở.

Một mái tóc đen óng, đường nét gương mặt đẹp như tượng tạc, ngũ quan hoàn mỹ như không phải người, đôi mắt sáng như sao và sâu như hồ nước, khí chất lạnh lẽo, cao ngạo...

Không phải anh, không phải cái người suốt ngày gọi tôi là “ngốc”, không phải cái người trong đêm tuyết rơi trắng xóa mùa lễ Tình Nhân đã quay lưng lại với tôi và dùng ngón tay trỏ chỉ thẳng lên trời, không phải cái người đêm nào cũng xông vào giấc mơ của tôi nhưng mãi mãi chỉ để lại một hình bóng đen thẫm càng lúc càng xa, thì còn là ai khác?!

Trời ơi, trời ơi là trời, sao tôi lại gặp anh ở đây??? Tại sao???

Kim Thuần Hy, Thuần Hy, người tôi yêu duy nhất cuối cùng em đã thấy anh, cuối cùng đã thấy anh rồi, sau khi chia xa hơn hai năm rưỡi. Anh có biết là, em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ anh không...

Tôi muốn lao ngay ra khỏi bụi hoa, chồm đến ôm lấy anh, ôm lấy anh thật chặt, ôm lấy anh bằng cả sinh mệnh này, không bao giờ để anh rời xa, nhưng, nhưng tôi không thể không thể...

... Tôi chỉ có thể lặng lẽ nhìn anh từ xa, tay bịt chặt miệng, mặc cho nước mắt tuôn trào, từng giọt, từng giọt tưới đẫm cánh hoa, một giọt, hai giọt...

Trong màn nước mắt, khi tôi nhìn thấy Thuần Hy đặt hai bó hoa bách hợp trắng muốt xuống trước hai ngôi mộ, lặng lẽ và gương mặt đau buồn nhìn vào tấm ảnh của tôi, tôi mới sực nhận ra một vấn đề quan trọng, lẽ nào... lẽ nào anh ngờ rằng tôi và bố đều đã chết?!

Thế nên, thế nên trong hai năm rưỡi này, anh mới không tìm tôi? (với khả năng của anh, nếu muốn tìm một người nào đó thì nhất định sẽ tìm ra). Hai ngôi mộ này là do anh xây ư? Ai đã tạo ra trò đùa này, hay là trong khoảng thời gian đó đã có hiểu lầm xảy ra?

He he, thì ra Thuần Hy nghĩ tôi đã chết, thì ra Thuần Hy tưởng tôi chết rồi...

Đó là ông trời tàn nhẫn với tôi, hay tiếc thương tôi đây? Chắc là tiếc thương nhỉ? Dù sao sớm muộn gì tôi cũng sẽ chết, hãy để anh nghĩ tôi chết rồi đi. Rồi anh sẽ quên tôi, tôi càng yên tâm lặng lẽ sống nốt nửa năm còn lại, không phải lo anh ấy sẽ có ngày tìm thấy tôi, rồi tôi lại phải trốn tránh trong đau khổ, tại sao lại không vui? He he...

Tôi cố kiềm chế không cho nước mắt chảy ra. Vì tôi phải cảm thấy vui mừng, tôi cảm ơn Thượng đế đã an bài mới đúng.

“Tiễn Ni...” Cuối cùng anh mở miệng.

He he, cái anh này, trước kia lúc nào cũng chỉ gọi em là “ngốc”, bây giờ em chết rồi anh mới bắt đầu đứng trước mộ và gọi em ư? Có điều, rất là đáng yêu, thật sự!!! Thuần Hy, anh có biết không? Anh gọi tên em, mãi mãi là người gọi nghe hay nhất đó...

“Anh nhớ em quá!!!”

Gì cơ? Anh nói gì thế??? Anh nói nhớ tôi??? Thật không??? Thật thế sao? Cái anh này, anh học cách nói chuyện sến như thế từ lúc nào vậy? Có điều tôi vui quá, thật sự rất vui...

Xùy xùy xùy, Quách Tiễn Ni, sao mi lại có thể vui được? Mi phải cuống lên, vì anh đã nhớ mi! Đúng thế, phải hốt hoảng lên, Thuần Hy, Kim Thuần Hy, anh đừng nhớ em, em ra lệnh cho anh đừng nhớ em, anh phải quên sạch sẽ, để hòa nhập với cuộc sống mới của anh, biết không?

Anh không biết gì, lại bắt đầu lặng lẽ nhìn tấm ảnh tôi trên ngôi mộ kia, ánh mắt bi thương, bi thương, bi thương... và cả đau đớn... Hình như anh sắp rơi nước mắt...

Không phải mà “hình như”, mà là “đã”, đã rơi nước mắt rồi...

Trời ơi... trời ơi... Thân Hy khóc rồi sao? Anh khóc thật ư? Sao anh khóc chứ? Tại sao???

Anh là một người vô cùng lạnh lùng, rất lạnh lùng, rất băng giá, anh nói anh ghét nhất là khóc, tôi chưa bao giờ thấy anh khóc, chưa bao giờ, 0,000000000000000...1 lần cũng không...

Nhưng... nhưng đôi mắt đen nhánh của anh rõ ràng đang bị một màn sương phủ mờ, và giọt nước mắt vừa rơi xuống đóa hoa bách hợp vô cùng chân thành, bây giờ tôi mới có thể nghe thấy âm thanh của nó – “tí tách”, rất trong trẻo, rất xúc động, và bi thương, giống như một chiếc gai mềm mại, găm sâu vào tận cùng trái tim tôi...

Tôi chưa kịp kìm nén, nước mắt đã trào ra ào ạt không dừng lại nổi...

Thuần Hy, tại sao anh khóc, tại sao thế??? Chỉ vì em chết thôi sao? Chỉ vì em chết rồi anh mới quá đau lòng mà không kìm nén nổi ư? Nhưng anh là một người vô cùng lạnh lùng cơ mà, mọi người đều nói anh đẹp trai, rất băng giá, người như vậy sao khóc được? Sao lại thế được? Không thể!!! Tuyệt đối không thể!!! Thuần Hy...

Kim Thuần Hy, anh xấu quá, anh là người xấu xa! Anh là kẻ xấu xa nhất!!! Anh có biết là anh làm em đau lòng lắm không, rất đau lòng. Nhìn thấy anh làm tim em đã đủ đau rồi, bây giờ anh lại còn khóc vì em, nhìn thấy anh khóc tim em lại càng đau hơn, đau đến không thở nổi, đau đến mức muốn chết đi ngay...

Em chỉ còn sống được mấy tháng nữa thôi, anh còn muốn em ra đi sớm hơn sao? Anh không thể tàn nhẫn thế được!!!

Không thể!!! Nên, không được khóc, đừng khóc nữa anh nhé? Xin anh đừng khóc nữa mà...

Anh rất ngoan, rất biết nghe lời, không để giọt nước mắt thứ hai rơi xuống bó hoa nữa, anh đã cố gắng nén nói lại nhìn tấm ảnh của tôi và cố gắng nở nụ cười, đứng dậy...

Thuần Hy, anh đi ư? Không thể ở lại thêm sao? Em muốn ngắm anh, thật sự rất muốn nhìn thấy anh, có lẽ lần này, cũng là lần cuối cùng em nhìn thấy anh...

Anh sắp đi thật rồi, anh quay đi và sải bước...

Không, Thuần Hy, đừng đi đừng đi, để em nhìn anh thêm lần nữa, thêm một lúc nữa thôi...

Xùy xùy xùy, Quách Tiễn Ni, nhìn thâm gì chứ? Rốt cuộc mi muốn nhìn đến kho nào? Mi còn đòi hỏi gì nữa? Ông trời đã đối xử tốt với mi lắm rồi, để mi trước khi chết còn được nhìn thấy anh, mi phải biết đủ chứ? Bây giờ điều mi cần làm là phải tỏ ra cảm kích ông trời, chứ không phải được nước lặn tới...

Phải, phải, phải, không sai, phải tỏ ra cảm kích ông trời, chứ không phải được nước lặn tới...

Vậy, vậy tôi chỉ nhìn anh lần cuối thôi, chỉ nhìn lần cuối thôi, một lần cuối cùng...

Thế nhưng khi tôi cố gắng nhìn về phía anh, anh bỗng dừng lại.

Anh đứng sững ở đó, trên con đường nhỏ giữa những bụi hoa, trong ánh nắng rực rỡ nhưng u buồn, quay lưng với ngôi mộ, cũng quay lưng với tôi, đưa một tay lên, và rồi ngón tay trở chậm chậm chỉ thẳng lên trời, giống như cái đêm Tình Nhân mà tôi tỏ tình với anh...

Ngón tay thon dài của anh, dưới ánh nắng rực rỡ của bầu trời trong anh, thâm tình, nhưng rất đau thương...

Tôi dờ dẫm nhìn anh, hai tay bịt chặt miệng, mặc cho nước mắt tuôn chảy điên cuồng, trào như suối...

Tôi không biết mình đã về ngôi nhà cá heo bằng cách nào, hai tay ra sức bịt chặt lấy miệng, chỉ biết trong đầu tràn ngập hình ảnh Thuần Hy! Thuần Hy! Thuần Hy!!!

Thuần Hy tay ôm bó bách hợp, Thuần Hy nhìn phần mộ của tôi bằng ánh mắt đau buồn, Thuần Hy gọi tôi một tiếng “Tiễn Ni”, Thuần Hy nói anh rất nhớ tôi, giọt nước mắt rơi trên cánh hoa bách hợp của anh, đôi mắt phủ sương mù của anh, Thuần Hy đứng trong ánh nắng rực rỡ nhưng u buồn, quay lưng lại phần mộ của tôi và chỉ thẳng ngón tay trở lên trời...

Tôi dờ dẫm ngồi trên bờ biển, mặc cho gió thổi tung mái tóc, mặc chi sóng hôn ướt đôi chân tôi, tôi chỉ nhìn đắm đắm về một hướng, lặng im không nhúc nhích như một pho tượng...

Phóng tầm mắt ra xa, nơi ấy ngoài biển ra thì chỉ có bầu trời, ngoài không khí ra thì vẫn là không khí, nhưng tôi biết, chỉ tôi biết, nó là hướng trông ra hòn đảo nhỏ, ở đó đã có một người yêu tôi cả đời nhưng không thể ở bên cạnh, có lẽ anh sẽ xuất hiện thường xuyên, thậm chí, nói chính là gia viên của anh...

“Tiễn Ni”.

“Tiễn Ni”.

“Tiễn Ni!”.

“Tiễn Ni!!!”.

“Hả?”. Cuối cùng tôi cũng nhận ra có người đang gọi mình, đáp lại một tiếng như bị điện giật.

“Em sao thế? Đang nghĩ gì vậy?”

“Không có, không có, em thì có chuyện gì để nghĩ chứ, chỉ là cảnh biển đẹp quá, em...”. Tôi quay đầu lại giải thích, nhưng đột ngột dờ người ra.

Trước mắt tôi đang đứng sừng sững trên bãi cát là một người, ngũ quan trên gương mặt rất hoàn mỹ và quen thuộc, cánh tay dài rất đẹp đang ôm một bó hoa bách hợp trắng muốt như tuyết, thần khiết như pha lê...

... Nước mắt trong tích tắc làm nhòa tầm nhìn, tôi thấy một bóng người...

“Thuần Hy...”

“Em nói gì thế?”. Người ôm bó bách hợp tiến tới gần.

“Hả?”. Tôi thực sự tỉnh, dụi dụi mắt, “Ồ, không có gì, không có gì! Tuấn Hạo, anh mua hoa bách hợp làm gì thế?”

“Tặng em”. Tuấn Hạo cười, đưa bó hoa bách hợp cho tôi.

“Cảm ơn anh, đẹp quá!”. Tự dưng hôm này lại mua hoa bách hợp chứ, khiến tôi suýt nữa làm người.

“Chắc em đói bụng lắm rồi phải không? Anh đi nấu cơm cho em nhé!”

“Tuần Hạo, chúng ta làm chung nhé!”

“Không cần, em chỉ phá thôi!”. Anh vờ nhăn nhó.

“Cái gì chứ? Tại sao cứ khinh thường em? Đáng ghét!” Tôi đâm cho anh một cái, “Không được, hôm nay em nhất định phải giúp anh làm cơm...”

“Không cần!” Anh cười ranh mãnh trêu chọc tôi.

“Cần!!!”

“Không cần!!!”

“Cần!!!”

Đùa nghịch một lúc lâu, cuối cùng anh cũng nhận lời cho tôi giúp, nhưng tôi chẳng giúp được gì, ngoài phá hoại... ha ha...

104. Chương 140

“Quách Tiễn Ni”

Sống hai ngày vui vẻ như thần tiên trong ngôi nhà ven biển, cuối cùng tôi cũng về đến nhà, nhưng không thấy bóng bố tôi đâu cả, chỉ thấy trên bàn chặn một tờ giấy:

“Tiễn Ni, bố đi gặp bác sĩ, con và Tuấn Hạo ở nhà ngoan ngoãn đấy nhé”.

Bố tôi... vẫn không muốn bỏ cuộc ư? Nhưng, nhưng chẳng lẽ bố đã quên rồi? Mẹ cũng vì bên ưng thư nên mới rời bỏ chúng tôi! Vả lại bệnh của tôi rõ ràng còn phức tạp hơn nhiều, không có khả năng chữa khỏi mà!

Tôi đỡ dần cầm tờ giấy, thấy sống mũi cay cay...

“Tiễn Ni, Tiễn Ni”. Ngoài cửa đột ngột vang lên tiếng gõ cửa rất lịch sự.

Tôi vội vàng nở nụ cười rồi chạy đến mở cửa. Một gương mặt tươi cười như thiên sứ xuất hiện, là Tuấn Hạo, he he! Nhìn thấy nụ cười luôn dịu dàng ấm áp của anh, tâm trạng tôi bỗng khá hơn nhiều...

“Tiễn Ni, tay em đang cầm gì thế?”, Tuấn Hạo nhìn thấy ngay tờ giấy trên tay tôi.

Xem ra không giấu được rồi, vật tôi cứ nói thật là xong:

“Bố em đi gặp bác sĩ rồi, đây là mảnh giấy ông để lại...”

“Sao? Không nhớ để bố đi à? Yên tâm, em không cô đơn đâu, ngày nào anh cũng sẽ đến chơi với em.”

“Không phải thế...”

“Anh biết, anh biết em đang nghĩ gì! Mọi người đều không ngừng hi vọng, em có lý do gì để bỏ cuộc? Em có nhẫn tâm phụ lòng bố không? Ông đã làm cho em bao nhiêu...”

“Hu hu hu hu...”. Tôi không muốn bỏ cuộc, nhưng...

“Xin lỗi, Tiễn Ni, anh không nên nói với em như thế, anh biết cảm nhận của em...”

“Hu hu hu hu hu...”

“Được rồi, anh sẽ hành động để chứng tỏ anh có thiện chí xin lỗi em nhé? Hừm... dẫn em đi siêu thị được không? Em muốn ăn, muốn mua gì cứ việc chọn! Thế nào???”

“Á? Siêu thị??? Mà lại còn tùy em muốn mua gì thì mua?”. Tôi lập tức nín khóc. He he, tốt quá, xem ra tôi nên khóc lóc thường xuyên mới được, hi hi.

“Ừ! Tuấn Hạo! Vậy chúng ta đi nhanh lên!”. Tôi hào hứng kẹp tay Tuấn Hạo chạy ra ngoài.

Chúng tôi đã đến siêu thị lớn nhất gần đó.

Ồi chào, siêu thị này đồ đặc phong phú quá, thạch trái cây, kem ống, trái cây, bán sữa, thậm dẹt bằng tay, búp bê vải, gối thêu... Woa, dung là thứ gì cũng có, đáp ứng mọi nhu cầu của mọi người, nhìn đã mắt quá, he he.

Tôi luồn lách khắp mọi nơi như một con cá, sờ món này một tí, đụng món kia một tí, thứ gì cũng thích, thứ gì cũng muốn mua, he he. Lần này Tuấn Hạo đáng thương mệ rồi đây, anh đành ngoan ngoãn đi theo sau tôi vừa giúp tôi xách túi lớn túi nhỏ, vừa chuẩn bị tính tiền, mà vẫn giữ được nụ cười thương hiệu mê người của mình nữa.

Hê hê, không thể trách tôi được, ai bảo anh chủ động nói muốn mua...

“Tuấn Hạo, dạo cũng được kha khá rồi, chúng ta về thôi”. Dạo vòng vòng trong siêu thị khá lâu, cuối cùng tôi thở một hơi dài, nói với Tuấn Hạo đang đẩy chiếc xe đồ đặc chết đống như núi đến nỗi không thấy mặt mũi đâu nữa.

“Ừ”.

“Tuấn Hạo, nhiều đồ đặc thế này chắc nặng lắm hả? Để em phụ nhé”. Nhìn đám mê trai xung quanh ngắm ảnh với vẻ xót thương, nhìn tôi với ánh mắt căm hận, cuối cùng tôi nói với vẻ “ân cần”.

“Không cần!”

“Không sao đâu! Anh tưởng em không đẩy nổi à? Em khỏe lắm đấy nhé, không tin thì em chẳng min ngay cho anh xem!” Tôi vừa định cướp tay nắm xe đẩy.

“Ngoan, nghe lời!”. Anh nhẹ tránh đi, mỉm cười yêu chiều với tôi.

Hừ, tôi không bị mắc lừa đâu, nhân lúc anh đến quầy thanh toán tiền, tôi lén lút đưa tay ra với lấy tay nắm chiếc xe đẩy đứng cạnh đó, rồi nhanh chóng đẩy nó sang phía bên kia đường.

Nhưng lúc đúng lúc tôi vừa chạy được mấy bước, và đặc ý quay lại làm mặt hề với Tuấn Hạo thì...

“Rầm...”. Trượt chân, đám đồ đặc chất chồng như núi trên xe lắc lư dữ dội... Đầu óc trống rỗng, không nghe thấy gì, nhìn thấy gì nữa, đến lúc phản ứng được thì tôi chỉ nghe thấy Tuấn Hạo cuống quýt gọi “Tiền Ni, cẩn thận”, sau đó là tiếng đồ vật rơi rào rào xuống, và au đó nữa là...

Một bàn tay đưa ra giữa không khí như ảo thuật, kéo tôi lên khỏi đống đồ đặc lỉnh kỉnh trên mặt đất, động tác nhanh như điện...

Nhưng, động tác nhanh như thế chỉ với người bàng quang thôi, còn đối với tôi, lại vô cùng chậm, chậm vô hạn, chậm như thể mình đang sống trong một giấc mộng, hoặc đang trải qua những cảnh quay đau thương đang chiếu từ từ...

Trong sự chậm chạp vô hạn ấy, tôi nhìn rõ cánh tay ấy, cánh tay cứu tôi, thon dài mạnh mẽ, hoàn mỹ lạ thường, quen thuộc lạ thường, nói kéo tôi lên, từng chút từng chút một, đến gần chủ nhân nó, rồi quay một vòng chậm chạp 360 độ, gió đang ca hát bên tai...

Thế là, trong sự xoay chuyển của gió, từng chút một, tôi nhìn thấy chủ nhân của cánh tay ấy, mái tóc của anh ấy bông lên trong gió, gương mặt đẹp trai tỏa ánh hào quang, đôi môi mím lại lộ rõ niềm vui sướng lẫn đau khổ không thể nói ra, đôi mắt tuyệt đẹp như nước hồ sâu thăm thẳm, bao bọc lấy tôi, giống như muốn chìm chết tôi, nuốt trọn lấy tôi, để tôi hòa vào sinh mệnh của anh...

Thuần... Hy...

Không sai, là Thuần Hy!!! Kim Thuần Hy!!! Kim Thuần Hy mà đời này kiếp này tôi yêu nhất! Kim Thuần Hy mà tôi yêu nhất nhưng không thể ở bên cạnh!!!

Là anh đã cứu tôi, anh lại cứu tôi...

Nhưng... nhưng cuối cùng anh đã nhìn thấy tôi, cái sự thật tôi đã chết cuối cùng cũng bị thay đổi rồi, anh vẫn túm lấy tôi thật chặt, không chỉ bằng tay, mà còn bằng mắt, anh giữ chặt tôi bằng đôi mắt tuyệt đẹp, bao niềm vui và đau khổ hòa lẫn với nhau trong ánh mắt khiến tôi không thể hít thở...

Anh muốn làm gì? Có phải là phát hiện ra tôi chưa chết, xúc động đến nỗi không nói thành lời? Ánh mắt vui mừng đến không thể tin nổi, có phải đàn nói với tôi rằng sau này anh sẽ không bao giờ buông tôi ra nữa???

Tôi nhìn Thuần Hy, đáy mắt ánh lên phản chiếu vẻ mặt kinh hoàng và phức tạp của tôi, tôi nhìn anh, tim tôi muốn nhảy vọt ra ngoài...

Nhưng không được! Không được!!! Không thể thế!!! Chúng tôi không thể nữa!!!

Cho dù gặp lại nhau cũng sẽ có ngày chia xa, Quách Tiễn Ni! Mi không thể ích kỷ như vậy!!! Mi đã yêu Thuần Hy đến thế, lẽ nào nhẫn tâm bắt anh chịu mất đi một lần nữa? Lẽ nào mi nhẫn tâm là tổn thương anh thêm lần nữa???

Không được! Không được!!!

Tôi lắc đầu thật mạnh, trong đầu bỗng thoáng hiện một suy nghĩ, chẳng phải anh đã cho tôi chết rồi sao? Vậy thì hãy để anh cứ nghĩ vật mãi mãi đi! Để anh nghĩ rằng, người trước mặt đây không phải là Quách Tiễn Ni, mà chỉ là một người xa lạ giống Quách Tiễn Ni là được!

Ừ, làm thế đi!!! Cũng chỉ có thể làm thế!!!

Thế là, tôi có hết sức kìm nén sóng gió trong lòng mình, dùng thái độ của một người lạ, cố gắng phát huy năng lực diễn xuất của mình, cảm kích nói với anh: “Cám... cảm ơn anh! Tạm biệt!”

Thuần Hy, quên em đi, em đã không còn là em khi xưa nữa... Em không muốn anh nhìn thấy bộ dạng sắp chết của em, không muốn nhìn thấy vẻ bi thương của anh vì tìm em sẽ rất đau, không muốn...

Nhưng anh không để tôi vùng thoát khỏi tay anh, ngược lại còn nắm tay tôi chặt hơn

Như thể không nghe thấy tôi nói gì, anh kéo tôi lại gần đến mức có thể nghe thấy hơi thở của anh, nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt sâu thẳm đen nhánh tuyệt mỹ của mình, với một vẻ không-thể-tin-được, nỗi vui mừng như đã đánh mất thứ gì rồi lại tìm được đang thấp sáng trong đó.

Tim tôi đập thình thịch điên cuồng, bàn tay Thuần Hy truyền đến hơi ấm đang đốt cháy tình cảm mà tôi đang cố gắng đóng băng...

Tôi hít thật sâu, không nhìn vào gương mặt anh nữa, cố gắng làm ra vẻ thật bình tĩnh, tôi cất cao giọng:

“Anh à! Tôi vô cùng cảm kích ơn cứu mạng của anh! Nhưng... xin anh... bỏ tay ra! Tôi phải đi rồi! Vẫn chưa buông à? À ồ, anh ơi, chẳng lẽ anh muốn tiền cứu mạng ư? Nhưng mạng ư? Nhưng tôi không mang theo tiền, làm sao đây? Anh xem như đang làm việc thiện đi nhé, đốt một nén hương ỉnh vậy, được không? Không nói à? Không nói thì xem như đồng nhé? Vậy cảm ơn anh, bye bye!”

Tôi vừa cười tươi vừa nói thế, vừa cố gắng vùng vẫy muốn thoát khỏi tay anh để bỏ chạy thật nhanh, nhưng dù tôi giằng co thế nào cũng không thể thoát ra được.

Anh đã túm chặt lấy cánh tay tôi như thế, tư lự nhìn tôi, ánh sáng trong mắt dần dần ảm đạm, nỗi vui mừng dần bị cơn đau đón che lấp, nỗi đau không thể hình dung ấy đang đập tan mọi nỗ lực bình tĩnh của tôi.

Tim tôi đau quá, đau đến nỗi tôi sắp rơi nước mắt rồi, nhưng tôi vẫn phải cố tình làm ra vẻ lạnh lùng:

“Anh à, phiền anh buông tay tôi ra, phiền anh buông ra đi, được không? Anh nắm tay tôi đau quá”.

“Anh à, tôi cầu xin anh buông tôi ra mà! Làm ơn!!!”

“Này, anh mà không buông ra thì tôi sẽ hét lên đó, tôi sắp hét thật đây này...”

“Quách Tiễn Ni!!!” Anh nhìn tôi chăm chăm, thốt ra ba chữ bằng một vẻ kiên định chưa bao giờ thấy.

Cơ thể tôi run bắn lên.

Ba chữ đó... ba chữ đó giống như tia chớp, xé nát một đường rất dài trong vỏ kịch hoàn hảo mà tôi đang diễn, đánh mạnh vào trái tim mà tôi đã cố giữ vững thành một khối.

Nước mắt tôi đang dâng lên...

Không được! Không được! “Không thể như thế!!! Quách Tiễn Ni, mi phải chạy mau!!! Chạy nhanh đi!!!

Tôi cố gắng kìm nén nước mắt, quay phắt người định bỏ đi, không, là chạy đi!

Anh đột ngột kéo tôi lại rồi ôm vào lòng.

Vừa chạm vào cơ thể anh, nước mắt tôi bỗng tuôn ra như suối, không điều khiển nổi...

Nhưng mà... không được, không được, không được, không được, không được, không được, không được, không được, không được, không được!!!

Tôi hạ quyết tâm, cắn chặt răng, ra sức vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay anh, nhưng anh ôm tôi như đang ôm một báu vật ngỡ đã mất nhưng lại tìm ra, hai tay anh ôm tôi thật chặt như hai gọng kìm, không cho tôi cơ hội để tránh thoát...

Tôi sắp ngạt thở rồi...

Tôi đưa tay đâm vào ngực anh, cuống quýt hét to:

”Quách Tiễn Ni nào??? Cỗ ta là ai? Tôi chưa bao giờ nghe thấy cái tên đó cả! Buông ra!!! Buông tôi ra!!! Cái anh này kỳ quặc thật đấy! Tôi phải đi đây, tôi phải đi thật mà, xin anh buông tôi ra đi!”

Nhưng anh như một đứa trẻ cứng đầu ngang ngạnh, mặc cho tôi vùng vẫy, anh vẫn ôm tôi thật chặt, đôi mắt sâu không thấy đáy nhìn tôi chăm chú, nỗi đau thương trong mắt anh như muốn rút cạn linh hồn tôi ra khỏi cơ thể...

Tay tôi động dậy, gần như chỉ muốn vùi đầu vào ngực anh khóc lớn một trận, trút mọi nỗi nhớ nhung và uất ức trong bao tháng ngày gần đây ra hết, nhưng... nhưng tôi không thể!!! Tôi tuyệt đối không thể làm thế!!!

Tôi quay mặt đi, vận hết mọi sức lực để vùng thoát khỏi tay anh, hét lớn:

“Anh à, làm ơn lí trí giùm tôi có được không? Anh nhận nhầm người rồi!!! Tôi không phải là Quách Tiễn Ni mà anh nói đâu!!!”

“Tôi không phải - anh buông ra!! Buông ra!!!”

”Buông ra mau!!! Tôi đã nói không phải mà!”.

“Tôi không phải, không phải, không phải, không phải!!!”

Tôi gần như hét lên bằng toàn bộ sức lực của mình.

Nhưng anh bỗng nhiên quỳ xuống, đưa tay ra kéo vấy tôi lên!!!

105. Chương 141

Em... sẽ quay về bên anh

“Anh... anh muốn làm gì?”. Tôi giật bắn mình.

Nhưng Thuần Hy không nói gì, chỉ nhìn chăm chú vào đầu gối tôi, bằng ánh mắt kiên định nhưng rất đau thương...

Tôi thối mái nhìn xuống...

Trời ơi... trên đầu gối của tôi... có một... vết sẹo mờ mờ bị vấy che khuất, đập vào mắt tôi rất rõ ràng, giống như một tia chớp sáng lóe, rạch ngang lời nói dối hoàn hảo của tôi. ..

“Thuần Hy, chúng ta cùng đi mượn một chiếc xe đạp lên núi nhé?”

“Ừ”.

...

“Thuần Hy, đạp lâu thế anh có mệt không? Em có pudding ở đây, đút cho anh ăn để thưởng nè”.

“Không cần”.

“Thuần Hy, ngoan, há miệng ra, a...”

“Nguy hiểm, ngồi im!”

“Ui da...”

“Em không sao chứ?”. Thuần Hy luống cuống nhảy xuống khỏi xe đạp.

“He he, không sao, đầu gối rách tí da thôi ấy mà. He he”.

“Bảo em đừng có động đây mà”.

“Tại anh không chịu nghe lời, không chịu ngoan ngoan há miệng ra! Kim Thuần Hy đáng ghét! Ui da!!!”

“Còn nói không sao à?”

“Có đau không?”

“Hử? Không đau nữa không đau nữa!”

“Cứng mềm!”

“Này! Anh làm gì thế?”

“Ngốc! Em không biết nước bọt là thuộc cấp cứu hiệu nghiệm nhất để sát trùng vết thương hả?”...

Đồng cỏ thiên đường... Phải, vết sẹo ấy đã có khi chúng tôi đến đồng cỏ thiên đường... Ai ngờ tôi chối đây đấy như thế, mà vết sẹo trên đầu gối lại chứng minh mọi sự thật một cách rõ ràng...

“Em là Quách Tiễn Ni!!!” Thuần Hy nhìn tôi chăm chăm, rất thân thiết và đau thương, điềm tĩnh khẳng định, sau đó lại ôm chặt tôi vào lòng.

Nhưng... nhưng Quách Tiễn Ni, tuy anh đã biết mi chưa chết, mi cũng không thể cho anh hy vọng!!! Tuyệt đối không thể, không thể, không thể!!!

Quách Tiễn Ni!!! Mi yếu lòng chỉ làm Thuần Hy đau thương hơn thôi! Quách Tiễn Ni!!! Kiên định lên! Lạnh lùng hơn! Nếu mi thật lòng yêu anh, nhất định nhất định không thể để anh hy vọng thêm chút nào cả!

“Quách Tiễn Ni đã chết rồi!!!” Trước sự thật rõ ràng rành, tôi không thể phủ nhận được, cuối cùng đã bùng nổ.

Cơ thể anh đột ngột run bắn lên, cứng đờ.

”Quách Tiễn Ni trước kia đã chết rồi!!! Nên trái tim trước kia cũng đã chết rồi, tình cảm yêu mến anh cũng chết rồi! Nên tôi bây giờ mới tìm đủ mọi cách để trốn tránh anh, muốn cách xa anh ra, mãi mãi không muốn thấy anh nữa, để tránh khỏi chuyện anh đeo bám tôi, anh có hiểu không?”

Anh gần như nhìn tôi bằng ánh mắt nghi ngờ, sự chấn động kinh ngạc trong đôi mắt dần lan tỏa, đau khổ vô cùng.

Tôi ép mình không nhìn anh nữa, tiếp tục cười mỉa mai lạnh lùng:

“Ha, Kim Thuần Hy, chẳng lẽ anh vẫn chưa hiểu? Tôi đang trốn tránh anh! Tôi đã không còn thích anh lâu lắm rồi, anh chẳng qua chỉ là một trong những ác quỷ trong kế hoạch săn lùng của tôi, cửa được rồi tôi sẽ đá anh, đó là mục đích của tôi! Bây giờ... trò chơi kết thúc rồi, tất cả đã kết thúc rồi!!”

Nhưng Thuần Hy vẫn nhìn tôi, mặc cho tôi nói gì, anh vẫn im lìm bất động nhìn tôi. Nhưng tôi cảm thấy cánh tay anh ôm tôi đang run lên...

Cảm nhận rõ ràng nỗi đau khổ chân thực nặng nề chôn giấu trong trái tim anh...

Đầu tôi mỗi lúc một đau, đau đến mức tôi muốn ngất đi, nhưng tôi vẫn cố giữ nụ cười mỉa mai châm biếm lạnh lùng của mình, nói rõ từng câu từng chữ với anh:

”Kim Thuần Hy, tôi-không-thích-anh! Không-muốn-nhìn-thấy-anh-nữa!!!”

Tay anh thoáng lạnh cứng, dần dần dờ ra. Tôi nhân cơ hội thoát khỏi vòng tay anh, quay người bỏ đi.

Thuần Hy anh... nỗi đau của anh, có thể còn đau đớn hơn khi đứng trước phần mộ tôi chẳng... Thuần Hy, xin lỗi, em xin lỗi... He he, Quách Tiễn Ni, mi diễn thật hay, tôi tự cảm thấy mình đóng rất đạt, ừ, xem ra ở cạnh Tuấn Hạo lâu rồi, vô hình trung cũng được nhiễm chút khả năng đóng kịch chẳng, he he.

Bỗng phía sau có một cánh tay nắm chặt lấy cánh tay tôi.

Cánh tay ấy nắm rất chặt, rất cố chấp, hơi ầm lờn bàn tay kia truyền đến nói lên tình cảm nhiệt thành và bướng bỉnh của chủ nhân nó... Tôi không kìm được quay đầu

nhìn lại, vẫn là đôi mắt đẹp tuyệt khiến tim tôi đau nhói, nó đang phát ra ánh sáng rất chân thành, đó là tình yêu và nỗi đau, giống như... giống như đang van xin tôi ở lại...

”Anh... không tin!!!”. Thuần Hy nhìn tôi, nói ra từng chữ.

Loạn rồi, loạn rồi, làm sao đây? Ánh mắt anh rất nghiêm túc cũng rất đau đớn, tim tôi... run rẩy như muốn bật máu...

“Tiễn Ni...” Đúng vào lúc này, Tuấn Hạo chạy đến.

Thấy tay tôi bị túm chặt, anh giận dữ nắm lấy tay tôi, ra sức rút ra khỏi tay Thuần Hy:

”Anh làm gì thế?”

Nhưng trong tích tắc Tuấn Hạo nhìn thấy Thuần Hy, anh dờ cả người, gương mặt giống nhau, khí chất nhã nhặn cao quý giống nhau... Chỉ có điều Thuần Hy nhìn lạnh lùng hơn thôi... Còn Tuấn Hạo lại có vẻ nhỏ nhả dịu dàng hơn nhiều...

Hồi lâu sau, Tuấn Hạo mới ngần ngừ hỏi, “Cậu... chính là Kim Thuần Hy?”

Khóe môi Thuần Hy hơi nhướn lên, anh chẳng nhìn Tuấn Hạo lấy một cái, vẫn chăm chú nhìn tôi đang đỏ bừng mặt, đôi mắt ấy như đang chế giễu tôi: Ngốc! Nếu em thật sự chỉ xem anh là quân cờ, vậy... anh chàng giống anh kia, em định giải thích thế nào???

Chế giễu đi! Kim Thuần Hy! Tùy anh muốn mỉa mai muốn đoán mò thế nào cũng được! Dù sao em cũng không muốn lằng nhằng ở đây nữa! Nếu em đã không thể nói dối trước mặt anh nữa, thì em sẽ trốn thật xa!!!

Tôi ôm chèoang lấy cánh tay Tuấn Hạo, nói với Thuần Hy:

”Nhìn rõ này, đây là bạn trai của tôi, tình cảm chúng tôi rất tốt... Nên anh hết cơ hội rồi!”

Tuấn Hạo lập tức hiểu ý, phối hợp với tôi vô cùng ăn ý.

Anh nhã nhặn chìa tay ra với Thuần Hy, “Chào cậu, tôi là Thân Tuấn Hạo!”

Thuần Hy đứng im lìm nhìn tôi và Tuấn Hạo, đôi mắt đẹp tuyệt ấy tràn đầy ánh sáng thông tuệ. Anh phớt lờ bàn tay chìa ra của Tuấn Hạo, lạnh lùng nhìn chúng tôi, giống như đang nhìn hai đứa bé diễn kịch.

Tay Tuấn Hạo ngưng ngừng giữa không trung, không khi nặng nề vô cùng, dưới ánh mắt của Thuần Hy, tôi chỉ muốn tìm một cái lỗ rồi chui xuống quách cho xong, để tránh không bệnh mà xấu hổ tới chết.

”Khụ khụ... Tuấn Hạo, trễ rồi, chúng ta đi thôi”.

Tôi thấy da đầu mình gai gai, kéo tay Tuấn Hạo định chuồn nhanh.

Nhanh đi nhanh đi, không thấy ánh mắt Thuần Hy như điện có thể giết người à? Trời ạ! Ánh mắt đó mà tiếp tục thêm một khắc nữa, chỉ sợ ngày mai tuyết sẽ rơi ngay... hu hu hu hu... Nếu bây giờ có một chú chim đang bay trên trời rơi vào mắt anh bị điện giật chết, chắc sẽ bị nướng chín nhỉ?

Quách Tiễn Ni, dù sao mày không sợ làm rùa rụt cổ, thể thì chạy nhanh đi...

Nhưng, Tuấn Hạo cũng bất động đứng tại chỗ, nhìn Thuần Hy.

Trời ạ! Có nhầm không vậy? Tại sao tôi lại thấy trong ánh mắt anh cũng có một ngọn lửa nhỏ đang bắn tia lửa ra thế?

”Tuấn Hạo... đầu em đau quá...”. Bỏ tay rồi, đành sử dụng tuyệt chiêu này thôi, tôi bám lấy cánh tay Tuấn Hạo, sốt ruột giục giã, ”Nhanh lên, chúng ta đi thôi”.

”Tạm biệt!”. Tuấn Hạo không nhìn nữa, vô cùng lịch sự mỉm cười chào Thuần Hy, sau đó kéo tôi bỏ đi.

Nhưng Thuần Hy vẫn mặc kệ Tuấn Hạo, anh chỉ chăm chú nhìn tôi không chớp mắt, nhìn rất sâu sắc và chân thành, như chỉ thêm một giây nữa sẽ nhìn thấu tôi vậy.

Không được, không được! Không thể nhìn Thuần Hy nữa, thêm một giây cũng không được, nếu không thì tôi sẽ không thể nào hạ quyết tâm rời xa anh được nữa.

Tôi hoảng loạn trốn tránh ánh mắt anh, kéo Tuấn Hạo bỏ đi, mỗi bước chân đều trở nên gấp gáp... đau lòng quá...

“Quách Tiễn Ni!”. Mới đi được mấy bước, phía sau vắng vắng giọng nói lạnh lùng quen thuộc của anh.

Tôi vờ như không nghe, tiếp tục bỏ đi, nhưng chân vẫn như không nghe lời mà dừng lại.

“Em... sẽ quay về bên anh!”. Giọng nói ấy như một quả chuông nặng ngàn cân đập vào sau lưng tôi, gõ vào tận sâu thẳm trái tim tôi, khiến trái tim tôi rung động.

Tôi ngẩn ngơ một lúc, choàng tay Tuấn Hạo chặt hơn rồi lẳng lặng bỏ đi.

Tôi không dám quay lại, không dám nghĩ đến người sau lưng mình đang cô độc bơ vơ đứng trên con đường trong ánh tịch dương, đôi mắt nhìn theo bóng lưng tôi không chớp, nhìn theo bóng lưng tôi rời xa, mặc cho chiếc áo khoác màu trắng bị gió chiều thổi bay...

Tha thứ cho em, Thuần Hy, cho dù em làm thế nào thì anh vẫn phải tha thứ cho em, tất cả đều là do em yêu anh, em quá yêu anh...

Không, đừng tha thứ cho em, dù thế nào cũng không được, như thế anh sẽ quên được em, như thế khi đến một ngày anh biết em đã chết rồi thì sẽ không còn đau buồn, như thế anh có thể tiếp tục cuộc sống mới không chút ám ảnh...

106. Chương 142

Chiếc nhãn bọc trong giấy gói kẹo

Nhưng từ hôm đó trở đi, anh không còn đến tìm tôi nữa!

Anh không đến tìm mi là chuyện tốt mà, Quách Tiễn Ni, đó chẳng phải điều mi mong muốn hay sao? He he.

Phải, đó là điều mà mi vẫn mong muốn mà!!! Tốt quá, he he, nhưng... nhưng tại sao? Tại sao trái tim tôi lại thấy đau quá? Nỗi đau khổ còn lớn hơn cả cái chết nữa...

He he, Quách Tiễn Ni, mi đúng là nực cười quá thể, đúng là nực cười...

Nhưng... nhưng thật sự tôi rất mong muốn anh lại xuất hiện, nếu có thể sống bên nhau vô tư như trước kia...

Không được! Tôi vội vàng gõ vào trán mình “cộp cộp”, lập tức ngăn cản nghĩ điên rồ ấy: Quách Tiễn Ni, mi đúng là con ngốc!!! Một người chẳng có chút tương lai nào thì làm sao quay về quá khứ được!

He he, cũng may còn Tuấn Hạo, anh biết trong tim tôi đã có một người khác, nhưng anh không quan tâm tí nào, luôn luôn ở bên tôi một cách vô điều kiện...

Ở bên anh thật sự là rất vui! Không cần che giấu bệnh tật, cũng chẳng giấu giếm tâm tình, muốn thế nào làm thế ấy! Tôi muốn gì cũng thuận theo tôi, giống như một người anh lớn ân cần chu đáo, he he.

”Tiễn Ni, dù bây giờ em vẫn nhớ đến cậu ấy, anh cũng sẽ ở bên cạnh em. Đến khi em trăm tuổi, anh vẫn muốn nhìn thấy em vui vẻ!”

Tuấn Hạo luôn dùng đủ mọi cách để cổ vũ, khuyến khích tôi, để tôi có đủ dũng cảm đấu tranh với bệnh tật! Đấu tranh! Đấu tranh nữa!

“Luận văn chuyên ngành của em qua cửa suôn sẽ rồi!”. Tan học xong, tôi sốt ruột khoe với anh.

“Tra tài liệu vất vả quá, chết mất bao nhiêu tế bào thần kinh! Anh thưởng em thế nào đây, Tuấn Hạo?”

”Chúc mừng em! Xem ra gần đây em học hành khá tốt nhỉ, anh đưa em đến một nơi nhé!”, anh cười bí ẩn với tôi, bắt tôi ngồi lên ghế trước xe đưa của anh.

“Đi đâu thế?”, tôi hỏi to.

Anh lại cười bí ẩn một cách nhả nhẹn với tôi: “Đến là biết ngay ấy mà!”

Bên tai tôi tiếng gió thổi vù vù... Thế giới bị ném lại sau lưng... Giá như mọi đau thương phiền não cũng biến mất thì hay quá!

Khoan đã, anh đưa tôi đến... vườn bách thảo?

Chúng tôi xuống xe, anh dịu dàng nắm tay tôi, nói, “Ở đây em có thể thấy được rất nhiều những con thú nhỏ đáng yêu đấy!”

Đúng rồi, đó là nơi mà tôi thích nhất lúc còn nhỏ mà!

Ho ho!!!

Chúng tôi hào hứng đi vào trong.

”Nhìn kia, thú ở Úc kia!”. Anh chỉ qua hàng rào bảo vệ, ngây thơ như một đứa trẻ.

Ho ho, những con thú ấy đáng yêu quá, đáng yêu đến nỗi không thể hình dung nổi!

Trong chiếc túi của chuột túi mẹ có một củ chuột túi con, chúng đang nhảy nhót quanh chúng tôi; còn gấu túi, lúc nào cũng có dáng vẻ lười biếng uể oải, cả bầy đang ngủ ngon lành!

“Gấu túi sao lười biếng thế nhỉ! Phải tận hưởng cuộc sống chứ! Hừ, em phải đánh thức chúng nó dậy!”. Tôi là khách tham quan đáng ghét chẳng, hê hê.

“Này! Dậy đi chứ!!!”. Tôi bắc tay làm loa, hét to lên.

“Này! Dậy đi chứ!!!”. Tuấn Hạo mỉm cười, cùng hét lên phối hợp với tôi.

Yeah! Một chú gấu túi nhỏ dần dần tỉnh giấc, tuyệt quá, he he.

”HELLO!” Tôi chân thành nháy mắt với nó, nhưng nó tỏ ra sợ sệt, mở tròn đôi mắt nhìn tôi, rồi đưa chân ra tóm lấy lá cây. Chẳng lẽ gấu túi cũng giống trẻ con, phải làm gì mới khiến nó không còn căng thẳng nữa đây? He he.

“Tiễn Ni, em thấy chuột túi và gấu túi con nào đáng yêu hơn?”. Ngồi trên chiếc ghế dài để nghỉ ngơi, Tuấn Hạo quan sát tôi uống thuốc xong, rồi cười híp mắt hỏi.

“Gấu túi!”. Tôi không nghĩ gì, buột miệng nói luôn, nhưng rồi vội vàng phụ nhận, “Đều đáng yêu! Đều đáng yêu cả”. (Tôi không muốn chuột túi nghe xong sẽ đau lòng, Quách Tiễn Ni tôi là người hiền lành nhất nhất, có trái tim yêu thương nhất nhất, ho ho!) “

”Vậy em có biết người Úc thêu con vật nào trên quốc huy không?”

”Gì thế? Đố vui khoa học như thầy cô em à? Là vì đeo kính nên mới thế hả? Vậy em gỡ chúng xuống nhé! Gỡ xuống để em đeo, em làm cô giáo, anh là học sinh...”.

Tôi vừa nói vừa định gỡ kính của anh xuống, nhưng anh đã nhanh nhẹn tránh được. Đáng ghét!

”Không biết thì cứ nói đi”, anh cười.

“Ừ! Không biết! Vậy anh nói cho em nghe đi? Chuột túi hay là gấu túi?”

”Ngốc quá! Là chuột túi!”, Tuấn Hạo cười, véo mũi tôi.

Tôi xoa xoa mũi, “Gấu túi cũng rất đáng yêu mà, tại sao không phải là gấu túi?”

Anh chống cằm nhìn tôi, “Phải, em nói thử xem, tại sao không phải gấu túi?”

“Này, em hỏi trước chứ!”

Cuối cùng anh cũng trả lời, “Là vì... em không phát hiện ra à? Chuột túi nhảy nhảy thế kia, nhưng nó mãi mãi chỉ tiến lên phía trước, không lùi bước bao giờ”.

“Đúng rồi, ha ha, chuột túi đúng là như thế! Có điều đó là do nó không biết lùi mà? Chân nó bị tật không lùi được! Em nghĩ trong lòng nó cũng rất muốn nhảy lùi! Em vô cùng thông cảm với nó! Ha ha.”

”Đó là tượng trưng cho tinh thần ‘tiến lên phía trước’ của người dân Úc!”

Xem ra, anh ấy lại đang nói những lời khích lệ tôi rồi đây.

”Chúng ta cũng thế nhé? Chúng ta cũng ‘tiến lên phía trước’, bệnh của em sẽ khỏi thôi!”

Ha ha, tôi đoán trúng rồi!

Tôi đưa cao tay phải, “Em! Biết! Rồi! Tiến lên phía trước, tiến lên phía trước, tiến lên phía trước!!! Dừng cảm tiến lên phía trước!!!”

Quách Tiễn Ni, chỉ còn lại chút ít thời gian thôi, nhất định phải khiến mình vui vẻ, vui vẻ và vui vẻ, biết chưa?

Nếu không sẽ có lỗi với bản thân lắm, he he!

“Tuấn Hạo, chúng ta chụp ảnh với chuột túi và gấu túi đi!”

“Ừ”.

Chúng tôi hi hi ha ha chụp ảnh liên tục với những em thú xinh xắn trong vườn bách thảo.

Tuấn Hạo không hổ danh là diễn viên thiên tài! Cái anh nào anh cũng đẹp trai hết sức, lần át mọi em thú.

Nhưng, “thợ săn ác quỷ” tôi đây cũng xinh đẹp chẳng kém, chỉ có sắc mặt hơi kém hơn một tí.

Ác quỷ... Thuần Hy...

Tôi lắc đầu thật mạnh!

“Em vẫn ổn chứ?”, Tuấn Hạo lập tức quan tâm.

Tôi nặn ra một nụ cười, “Không sao mà! Có điều, đáng vẽ anh lúc căng thẳng Sao giống bố em thế? Ha ha!”

Một ngày quá HAPPY! Lúc ra về, đến những chú khỉ đáng yêu cũng lưu luyến tôi, cứ vẫy vẫy tay mãi!

Xem ra ma lực của tôi không một ai có thể chống cự được, ha ha ha!

Tuấn Hạo ân cần khoác áo của anh lên vai tôi, đưa tôi về nhà.

Khoan đã, anh chàng đẹp trai đang đứng ngoài cửa nhà tôi là ai thế? Đó chẳng phải là...

"Kim Thuần Hy?!", Tuấn Hạo kinh ngạc đến độ cảm muốn rơi xuống đất, rồi tập tức nhìn sang tôi.

Thình thịch! Thình thịch! Tôi chỉ thấy tim mình đập điên cuồng, mọi thứ trước mắt đều tối sầm. Tôi không biết anh sẽ nói những gì khiến tôi không gượng được, tôi chỉ muốn bỏ chạy thật nhanh, trước khi anh lên tiếng...

Tôi sa sầm mặt quay đi, Tuấn Hạo theo sau tôi ngay.

Nhanh lên, nhanh lên, chỉ cần Thuần Hy xuất hiện trong vòng 1000 mét quanh tôi là tôi sẽ thấy đau khổ!

"Quách! Tiễn! Ni!". Chết tiệt, tôi chưa đi được mấy bước đã bị một đôi tay mạnh mẽ chụp lấy.

Tôi nhắm mắt lại, hất mạnh tay ra, "Đừng đụng vào tôi!"

Thuần Hy ngoan ngoãn buông tay, nhưng đáng ghét hơn là, giọng nói của anh đã khiến tôi mềm lại, "Nói cho anh biết, có phải em có chuyện gì giấu anh?"

Mắt tôi nóng lên nhưng tôi vẫn cố làm ra vẻ lạnh lùng.

"Xin cậu đừng quấy rối cuộc sống của cô ấy nữa!", Tuấn Hạo nhìn Thuần Hy đang lặng lẽ nhìn tôi, không nhin nổi, bước đến chắn trước mặt tôi.

Thuần Hy mấp máy môi, lạnh lùng hỏi, "Thế thì cuộc sống của cô ấy là thế nào?"

Tôi nhìn Tuấn Hạo bằng ánh mắt tin tưởng. Đừng, đừng, đừng! Đừng nói cho anh ấy biết!

Sự yên tĩnh giữa ba chúng tôi đạt đến mức một cây kim rơi xuống đất cũng phát ra âm thanh kinh thiên động địa!

Một lúc sau, Thuần Hy lên tiếng, nói một tràng những lời khiến tôi và Tuấn Hạo há mồm trợn mắt: "Tiễn Ni, em đã ngắt đi ở cùng một quán ăn đến hai lần".

"Thường Xuyên gục xuống trên đường đến mười mấy phút, xe chạy qua cũng không tránh, cảnh sát phải đến bế đi".

"Lúc lên lớp không nhìn rõ chữ trên bảng, lúc nào cũng bị phạt".

"Dễ dàng ngủ thiếp đi trong mọi trường hợp".

"Đủ rồi!!!" Cuối cùng tôi không chịu nổi, tôi bịt chặt tai hét lên, "Cuộc sống của tôi không liên quan gì đến anh! Cho dù anh điều tra thế nào, truy hỏi thế nào, tôi cũng sẽ không ở bên anh đâu! Bây giờ người duy nhất khiến tôi có thể yên tâm, vui vẻ sống..." Tôi kéo tay Tuấn Hạo, "chính là anh ấy!"

Bỏ cuộc đi, bỏ cuộc đi, bỏ cuộc đi... Quách Tiễn Ni tôi cả đời này sẽ không còn có bên Kim Thuần Hy nữa!

Nhưng Thuần Hy lại tỏ ra bình tĩnh như chưa bao giờ như thế! Anh nhìn tôi, ánh mắt như hàm chứa một điều gì đó rất sâu sắc. Sau đó, anh hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói, "Em nhất định phải trốn tránh anh mới vui hay sao?"

"Phải, phải, phải!!!". Tôi đã không còn dám nhìn vào mắt anh nữa. Tha thứ cho em...

Anh chờ người, rồi đột nhiên lấy ra một thứ gì đó từ túi áo, nhét vào tay tôi.

Ôi, một chiếc kẹo trong suốt lấp lánh?!

Chiếc kẹo này... Mắt tôi tự dưng thấy cay cay...

Anh lặng lẽ quay người bỏ đi, không quay đầu lại, khi anh đi lướt qua tôi, tôi có cảm giác thật lạnh, lạnh quá...

Tim đau như cắt, tôi đứng chờ người trong chốc lát, rồi sực tỉnh và cẩn thận bóc lớp giấy kẹo ra...

Một vầng sáng nhỏ lấp lánh hiện ra trước mắt tôi, nước mắt tôi tuôn trào như suối...

Là... chiếc nhẫn!!! Bên trong giấy gói kẹo không phải là kẹo, mà là nhẫn!!! Chiếc nhẫn gia truyền mà năm sinh nhật tôi mười bảy tuổi, Thuần Hy đã tặng cho tôi, và vì muốn bảo vệ tôi mà phải nén đau rút chiếc nhẫn đó ra...

Thuần Hy...

“Được rồi, tặng em này. Sinh nhật vui vẻ.”

“Ôi, cảm ơn anh”.

“Kẹo trong lọ này không được chia cho người khác, anh chỉ muốn một mình em ăn.”

“Tịch Mỹ cùng không được sao?”, tôi thử dò hỏi.

“Không được”.

“Vậy Tú Triết thì sao?”

“Cũng không được!”

“Được thôi, anh đừng giận mà, mình em ăn là được chứ gì”.

...

“Á...”

“Quách Tiễn Ni em là gì vậy hả?”

“Em... bị tuột tay mà. Em... em sẽ nhặt hết chúng lên...”

“Đừng đụng vào”.

“Í? Đây là gì thế?”

...

“Thuần Hy, đây có phải là vật báu gia truyền của nhà anh mà chỉ có thể do mẹ truyền lại cho con dâu ấy?”

“Ừ”.

“Hả?”

“Anh tặng em cái này, có phải chứng tỏ, có phải chứng tỏ...”

“Ừ”.

“Vậy anh... vậy sao anh lại bỏ nó vào trong lọ? Anh không sợ em không nhìn thấy nó à?”

“Lúc em ăn kẹo thì tự nhiên phát hiện ra thôi... nên anh mới bảo em ăn một mình.”

“Anh không sợ... không sợ em không nở ăn những viên kẹo này, rồi cứ để ở đó, cứ để đó mãi...”

“Ngốc, đến lúc thích hợp, nếu em vẫn chưa nhìn thấy, anh sẽ lấy nó ra”.

“Lúc thích hợp á? Là lúc nào?”

“Ngốc...”

“Không được gọi em là ngốc! Anh muốn vợ mình là ngốc à?”

“Em dám ăn nói với anh thế, anh phải trừng phạt em!”

Thuần Hy đột nhiên nhìn tôi chăm chú nở một nụ cười ác quỷ gian xảo.

Đôi mắt rất đẹp của Thuần Hy mỗi lúc một gần, mỗi lúc một gần...

Anh đội ngón túm lại tay tôi, nhanh chóng nhưng rất dịu dàng, đeo chiếc nhẫn vào ngón giữa của tôi...

...

Nước mắt tôi từng giọt từng giọt rơi xuống, tí tách tí tách... thấm vào chiếc nhẫn...

107. Chương 143

Hai người là một cặp nhĩ

Mùa hè đã đến gần.

Sáng sớm, tôi đã cùng Tuấn Hạo đến "Thành phố tuyết" mà anh làm thêm để chơi, đó là thánh địa vui chơi nổi tiếng, là một nơi rất thích hợp để giải tỏa tâm tình, he he.

Ánh mặt trời mùa hạ rực rỡ chiếu trên con đường nhỏ của "Thành phố tuyết", tuy luôn có Tuấn Hạo ở bên kể chuyện cười cho tôi nghe, nhưng tôi không thể cười nổi.

Quách Tiễn Ni! Mi là một con ngốc siêu hạng, đã bảo rằng phải vui vẻ diễn vở tình nhân với Tuấn Hạo mà?

Sao bây giờ nụ cười lại như thể bị teo cơ vậy???

Đừng nghĩ ngợi nhiều nữa! Dứt khoát lên! Phóng khoáng lên! Chết tiệt! Tại sao trong đầu chỉ toàn là hình bóng Thuần Hy?

Tuấn Hạo thấy dáng vẻ miễn cưỡng của tôi thì xót xa hỏi, "Tiễn Ni, sao thế? Không khỏe à?"

"A! Ha ha, không có, không có! Không đau đầu tí nào! Hơn nữa em chẳng nhớ Thuần Hy tí nào cả.". Trời ạ! Quách Tiễn Ni! Trí tuệ của mi có phải bằng 0 không? Tuấn Hạo vốn dĩ không hỏi nhiều, tại sao mi cứ nhắc Thuần Hy mãi thế? Đúng là đồ đầu heo ngu ngốc!

Quả nhiên, nụ cười của Tuấn Hạo nhạt đi, cho dù anh đang cố gắng điều khiển. Có điều, Tuấn Hạo vẫn là Tuấn Hạo, nụ cười thiên sứ nổi tiếng của anh thật không thể che giấu, anh nhanh chóng có lại nụ cười như thường lệ, gương mặt tươi cười rạng rỡ chỉ về phía quảng trường gần đó, nói với tôi, "Tiễn Ni, chúng ta đến đó xem nhé? Đó là nơi đẹp nhất của 'Thành phố tuyết' đấy, hơn nữa... nghe nói chỉ cần đến đó, thì người ấy dù có gặp bao chuyện xui ẻo rắc rối cũng có thể xoay chuyển được".

Cho dù gặp bao chuyện rắc rối cũng có thể xoay chuyển được ư? Được không? Tôi cũng được chứ? Có một nơi thần kỳ đến thế sao? Có cần đi xem không nhỉ? Sự tò mò trong tôi lại trỗi dậy.

"Thế nào? Tiễn Ni, em không tin à? Vậy anh sẽ dùng sự thực để chứng minh". Thấy tôi tỏ ra do dự, Tuấn Hạo mỉm cười kéo tay tôi chạy đến đó.

"Ôi chào!" Vừa chạy đến quảng trường, tôi không tìm được, phát ra tiếng kêu kinh ngạc.

Trung tâm quảng trường có một đầm nước rất đặc biệt, hòn non bộ trên đó có viết mấy chữ thật lớn - "Hoàn chuyển thủy lộ".

Xem ra có vẻ rất thú vị đây, vì mọi bậc thang đều là nước đang chảy, hơn nữa nước trôi theo bậc thang xuống dưới, nối tiếp nhau chảy xuống, sau đó vào một hồ nước tròn rất đẹp. Bên trong còn có một viên đá tròn rất đáng yêu bằng ngọc thạch, màu trắng muốt, tinh tế thuần

khuyết như một tấm gương, phát ra những tia sáng rạng rỡ trong ánh nắng, giống như hạt minh châu vậy.

Nếu để chân trần mà đi trên đó thật sướng khoái, he he.

Đúng lúc ấy, chuông điện thoại của Tuấn Hạo reo vang.

"Xin chào, tôi là Thân Tuấn Hạo". Tuấn Hạo nghe di động, dáng vẻ rất phong độ.

Không biết người trong điện thoại nói gì với anh, mà nghe xong anh tỏ ra sung sướng như trúng xổ số vậy.

Thế nên tôi đã không nén nổi tò mò mà hỏi, "Chuyện gì mà khiến anh vui quá vậy?"

"Tiễn Ni, tốt quá! 'Hoàn chuyển thủy lộ' đúng là linh nghiệm quá! Một chuyên gia mà anh đã liên hệ vừa gọi điện tới, báo rằng muốn chữa trị cho em!"

"Chuyên gia? Chuyên gia gì?"

"Một chuyên gia về não rất nổi tiếng chuyên trị các bệnh như em đang mắc phải! Quảng thời gian này anh vừa làm thêm vừa để ý đến tin tức về y học..."

”Tuấn Hạo hu hu hu...”. Cảm động quá... ghét mình quá! Mũi lại thấy cay cay rồi, nước mắt sắp rơi ra ngoài rồi. Nhưng sau lưng bỗng vắng vắng tiếng hét “Này, này..” của một bà lão, nước mắt tôi giật mình trốn lại vào trong hốc mắt, tôi cũng giật nảy mình quay lại.

Woa! Thì ra không chỉ là một bà lão đáng yêu, mà còn có một ông lão đáng yêu không kém, họ đang nhìn chúng tôi bằng đôi mắt hiền từ thích thú, giống như chúng tôi là cháu trai, cháu gái của họ vậy.

“Bà đang gọi chúng cháu ạ!”. Tôi chỉ vào mũi mình, mở to mắt hỏi.

”Đúng thế! Cô bé, bà muốn hỏi hai cháu, hai đứa là một đôi à?”. Bà lão cười hì hì, hỏi.

Choáng, không thể chứ? Chẳng lẽ tôi và Tuấn Hạo thật sự nhìn rất giống một cặp hay sao? Có thể do anh giống Thuần Hy chăng? Dừng lại! Quách Tiễn Ni, không được nhắc đến anh nữa!

”Vâng ạ. Chúng cháu là một cặp!”. Tuấn Hạo mỉm cười trả lời.

“Ôi!!! Tuyệt quá!!!”. Bà lão nghe thế thì ra đắc ý hoa chân múa tay làm động tác thắng lợi.

Kỳ lạ thật, chúng cháu là một cặp mà bà vui sướng thế ư??? Bà có phải là bà nội hay bà ngoại gì của Tuấn Hạo đâu nhỉ? Hơn nữa, động tác cũng hơi mạnh bạo quá, sức lực của bà lão này đúng là tràn đầy quá mức!!!

“Cô bé, cháu phải nói thực với ông nhé, hai đứa là một cặp thật à?”. Ông lão tỏ ra không vui, xì mặt ra, rồi nhìn tôi bằng cặp mắt nghi ngờ, hỏi rất nghiêm túc.

Toát mồ hôi... Chẳng lẽ ông nhìn ra chúng ta đang giả dạng tình nhân?

“Phải nói thực đấy nhé, nếu không đêm ma sẽ đến gõ cửa đấy!”. Ông lão lại vội bổ sung một câu. Tôi choáng, tưởng tôi là trẻ con mẫu giáo ư, dùng câu dọa dẫm cũ rích này để uy hiếp tôi cơ đấy.

“Tất nhiên! Tất nhiên là một cặp ạ! Ông không thấy chúng cháu rất xứng đôi hay Sa?”. Tôi vội vàng kéo Tuấn Hạo cúi thấp xuống, thân mật áp sát mặt mình vào mặt anh để tạo một kiểu pose rất ngọt ngào (Nếu đã giả làm người yêu thì giả đến cùng vậy).

”Xứng chứ! Xứng chứ! Quả là xứng đôi!!! Cậu bé đẹp trai chết người, cô bé xinh xắn mê người, hai đứa đúng là một cặp trời sinh đấy, he he! Bà vừa nhìn thấy hai đứa là đã thấy hai đứa rất giống vợ chồng rồi!” Bà lão nói liên tục như bắn súng liên thanh.

Sau đó bà đắc ý kéo râu ông lão, nói, “Hê hê, ông ơi, chịu thua đi, lần này tôi lại thắng rồi! Ngày mai đi chơi với ông phải nghe lời tôi, ha ha, ha ha ha ha!”

Gì thế này? Chẳng lẽ họ đang đánh cược xem chúng tôi có phải tình nhân hay không à?

“Này, cô bé, cậu bé, để cảm ơn hai Cháu đã giúp bà thắng cược, bà sẽ làm hướng dẫn tình yêu, dạy hai đứa tuyệt chiêu này nhé!”. Bà lão cười híp mắt nói, “Bà nói cho biết, chiêu này là tuyệt chiêu nổi tiếng lắm đấy, nó có thể giúp tình yêu của hai đứa mãi mãi bền vững, he he, ghê quá phải không? He he. Bà và ông lão của bà lúc còn trẻ đã chơi chiêu này, nên bây giờ mới còn hạnh phúc ở bên nhau đấy, he he.”

Choáng... vòng vo mãi mà không chịu nói trọng điểm.

“Là gì ạ?”, Tuấn Hạo sốt ruột hỏi.

”Chính là các cháu nhìn thấy ‘Hoàn chuyển thủy lộ’ kia không? Nhìn thấy hòn đá tròn trơn nhẵn ở giữa không? Hai đứa cùng chạm vào hòn đá tròn đó là OK, sẽ khiến tình yêu hai đứa bền vững đời đời kiếp kiếp đấy, he he!”

Tôi choáng, nhử mồi lâu như thế, thì ra lại là ”tuyệt chiêu” này.

108. Chương 144

Lời nguyện tình yêu của Hoàn chuyển thủy lộ

“Nghe rõ chưa?”, bà lão rất kiên nhẫn, hỏi lại.

“Cháu nghe rõ rồi, cảm ơn bà”. Tuấn Hạo đáp lại rất lễ phép.

”Vâng bà và ông nhà bà đi trước nhé, hai cháu chơi vui đi!“. Bà lão nói xong bèn khoác lấy cánh tay ông lão và bỏ đi.

”Vâng, tạm biệt“. Tuấn Hạo một tay dứt túi quần, tay kia vẫy vẫy chào tạm biệt họ. Ra vẻ đẹp trai cơ đấy!

”Tạm biệt! Nhớ đấy, nhất định phải chạm cùng lúc đó!“. Cách một khoảng xa rồi mà vẫn nghe thấy tiếng hét của bà lão.

Thật lợi hại, không biết bà ăn gì mà già thế rồi vẫn còn duy trì được chất giọng sang sảng như thế. Hâm mộ thật!

”Tiễn Ni, có muốn thử không?“. Tuấn Hạo nhìn hòn đá tròn ở giữa ”Hoàn chuyển thủy lộ“, rồi quay lại hỏi tôi về mong chờ.

”Anh tin lời bà lão đó nói à? Đến cả chuyện chúng ta là tình nhân hay không mà bà ấy còn đoán sai mà!“

”Đó là vì anh diễn xuất quá tuyệt!“

”Xi, tự sướng!“

”Ừ, anh tự sướng! Em có muốn thử không?“

”Chúng ta không có tình yêu, thử thế nào cũng không linh đâu!“. Tôi buột miệng, nhưng nói xong mới cảm thấy hình như mình đã khiến anh sốc, chắc chắn anh sẽ giận, nhưng không ngờ anh chỉ mỉm cười gật đầu:

”Ừ, nói đúng! Tình cảm của một người thì không thể gọi là tình yêu, đúng không?! Vậy đợi đến khi em cũng thích anh, đến khi chúng ta có được tình cảm thật sự thì thử sau nhé!“

”...” Chúng ta sẽ không bao giờ có tình yêu thật sự đâu!!! Từ lâu đã như thế rồi, Tuấn Hạo, chẳng lẽ anh vẫn chưa rõ lòng em hay sao?!

Anh thấy tôi không trả lời thì có vẻ hụt hẫng, nhưng lại nhanh chóng mỉm cười, chuyển sang chủ đề khác:

”Tiễn Ni em có khát không? Anh đi mua nước nhé?“

”Vâng, cảm ơn anh...“. Tôi nở nụ cười tươi rói với anh.

”Anh sẽ về nhanh thôi, không đi xa đâu“.

”Vâng!“. Tôi cười, gật mạnh đầu, anh cũng mỉm cười lại với tôi rồi quay người chạy đi.

Những đám mây đen buồn phiền lại xuất hiện trên gương mặt tôi...

Tôi dờ dẫm nhìn ”Hoàn chuyển thủy lộ“ nước chảy liên tục, ngấm hòn đá tròn trơn nhẵn ở chính giữa, bất giác tiến lại gần như bị magnet hút.

Làn nước mềm mướt dịu dàng trôi qua giày tôi, ngón chân tôi, gấu váy tôi, mát quá, dễ chịu quá...

Trong chớp mắt, tôi đã đến trước hòn đá ấy... Hòn đá này, nếu những người yêu nhau cùng lúc chạm vào, thì sẽ khiến tình yêu lâu bền mãi mãi, thiên trường địa cửu??? Thật thế sao? Có thật là như vậy không???

He he, cho dù là thật, thì chuyện lãng mạn tuyệt đẹp như thế đối với tôi, cũng tuyệt đối không xảy ra được như?! Tôi sắp chết rồi mà...

Nhưng mà, hòn đá này quá là rất đẹp, sáng rực và thuần khiết đến nỗi không thể hình dung, chạm vào nhất định sẽ rất tuyệt nhỉ?

Tôi bất giác đưa tay phải ra... Chậm chậm...

”Bách!!!“ Âm thanh gì thế? Sao lại vang lên cùng lúc tay phải tôi chạm vào hòn đá vậy???

A, là một bàn tay, và một cánh tay thon dài rất đẹp, một bàn tay mà tôi quá quen thuộc. ..

Tôi bàng hoàng ngẩng đầu lên, chạm ngay vào đôi đồng tử đen láy sâu không thấy đáy ấy, trong tích tắc, cả thế giới bắt đầu xoay chuyển...

”Cùng lúc chạm vào hòn đá ấy, tình yêu sẽ lâu bền mãi mãi như trời đất... ”

“Cùng lúc chạm vào hòn đá ấy, tình yêu sẽ lâu bền mãi mãi như trời đất...”

“Cùng lúc chạm vào hòn đá ấy, tình yêu sẽ lâu bền mãi mãi như trời đất...”

Trong thế giới xoay chuyển, bốn phương tám hướng vang lên một âm thanh như thế.

“Ngốc!”, Thuần Hy rút tay lại rút vào túi quần, đánh mặt lại nói với tôi, “Đi theo anh! Anh có việc tìm em!”

Vậy lúc này anh... chỉ vì muốn tôi chú ý nên mới làm động tác vô tình như thế thôi sao...

“Xin lỗi, tôi không rảnh!”, tôi cũng sầm mặt xuống.

“Rốt cuộc em có đi hay không?” Thật là! Mời người khác kiểu thế à? Giống áp giải phạm nhân thì có.

“Không đi!!!!”. Tôi trừng mắt, hét lớn.

Thuần Hy, quên em đi, quên đi...

Vừa nói dứt lời, tay phải tôi đã bị bàn tay to lớn của anh nắm chặt. Anh xiết chặt tay tôi, làm tôi muốn ngạt thở. Anh nắm tay tôi và kéo đi.

“Không! Anh buông tôi ra, buông tôi ra!!! Tôi đã nói là tôi không muốn đi, không đi, anh có nghe không hả???”

Hình như anh không nghe thấy thật, chẳng chút phản ứng cũng chẳng tỏ vẻ gì, vẫn như lúc này, chỉ kéo tôi đi. Tôi vốn không chống lại anh, chỉ la hét như một con gà bị người ta chụp lấy. Đáng ghét!

Đúng lúc cuộc vật lộn “trứng trời đá” thì trước mắt tôi xuất hiện thêm một bóng dáng cao to khác, à, là Tuấn Hạo đang cầm nước uống đến. Ho ho, cứu tinh đến rồi!

“Xin cậu hãy thả bạn gái tôi ra được không?” Tuấn Hạo nhìn chằm chằm Thuần Hy, vẫn nở nụ cười mê hồn, nhưng giọng nói toát ra vẻ kiên định không cho phép ai từ chối.

Nhưng Thuần Hy là người băng giá máu lạnh. Anh không chú ý đến Tuấn Hạo, cũng chẳng thèm nhìn một cái, mà vòng sang hướng khác đi.

“Xin cậu hãy buông bạn gái tôi ra!”, Tuấn Hạo lại tiến đến chắn đường chúng tôi.

Lần này người có “nụ cười thiên sứ” như anh cũng nổi nóng rồi, anh cũng đánh mặt lại nhìn Thuần Hy trừng trừng, trong ánh mắt lóe lên tia sáng sắc nhọn lạnh lẽo. He he, thì ra lúc anh đánh mặt lại nhìn cũng đẹp trai quá!

Thuần Hy vẫn không đếm xỉa gì đến Tuấn Hạo, kéo tôi vòng qua người anh ấy, tiếp tục bỏ đi. Tuấn Hạo ngật đưa một tay ra, tóm lấy Thuần Hy, cau đó kéo lại gần mặt mình, lạnh lùng hỏi:

“Kim Thuần Hy tiên Sinh, anh thật sự không hiểu tôi đang nói gì à?”

Nhưng, nhưng trời ạ, Thuần Hy vẫn vô cùng băng giá, giữ trạng thái im lặng như bị cầm của mình, chỉ đưa bàn tay này giờ luôn rút vào túi quần ra, nắm lấy cánh tay Tuấn Hạo rồi hất sang một bên.

Tuấn Hạo nổi giận thật rồi, anh nắm lấy ống tay áo của Thuần Hy, thốt ra từng từ:

“Xem ra, đối với người kênh kiệu như anh, chỉ động khẩu thì không có tác dụng!”

“Cậu - buông - tay - ra!!”, Thuần Hy lạnh lùng nhìn Tuấn Hạo, nói từng chữ một. Sự băng giá trong mắt anh như hạ xuống 20 độ, lạnh đến nỗi tôi đứng bên cạnh cũng run lên cầm cập...

Tệ quá, Thuần Hy nổi giận rồi, không thể tưởng tượng được, nếu anh bùng nổ thì... Không dám nghĩ Tuấn Hạo sẽ ra nông nổi nào nữa! Cả cái quảng trường này cũng sẽ thành bình địa mất!

Lượng hàn lưu trong không khí mỗi lúc một tăng, gió Nam ẩm áp trong tích tắc đã biến thành gió Bắc lạnh lẽo... Ôi trời... không thể nào? Chẳng lẽ hai anh chàng đẹp trai này định biến nơi này thành tình trường tranh giành người yêu hay Sao?

Hu hu hu... cứ thế này thì, chỉ mất mặt Quách Tiễn Ni đại mỹ nữ là tôi thôi!!!

Hơn nữa nhìn dáng vẻ kích động của Thuần Hy... cũng đã đến lúc phải nói rõ ràng với anh rồi! Quách Tiễn Ni! Bây giờ không phải lúc kéo dài thời gian nữa! Mi đã chẳng hy vọng Thuần Hy không còn đau lòng vì sự ra đi của mi nữa hay sao? Thế thì bây giờ... ừ, chính lúc này, mọi việc bắt buộc phải cắt đứt rõ ràng mới được!

Thế là, tôi vội vàng nói với Tuấn Hạo, "Anh đừng ngăn cản anh ấy nữa! Em tự nguyện đi với anh ấy, có việc mà! Anh yên tâm, em sẽ quay lại nhanh thôi!"

"Tiễn Ni. . ."

"Tuấn Hạo, em vốn cũng có chuyện muốn nói rõ với anh ấy! Lần này em sẽ nói rõ ra với anh ấy, để sau này anh ấy không đến làm phiền chúng ta nữa! Anh yên tâm rồi chứ!"

Tuấn Hạo cuối cùng cũng buông tay Thuần Hy ra, ánh mắt nhìn tôi dần dần trở nên ảm đạm, "Tiễn Ni... Hy vọng quyết định lần này của em đúng đắn để không phải hối hận..."

109. Chương 145

Suốt Đời Không Buông

Tôi đi theo Thuần Hy, người sau không ai nói lời nào, suốt đoạn đường, vẻ băng giá lạnh lùng của anh suốt nửa làm vắng cả đám mê trai xuống Thái Bình Dương.

Ôi chào, cứ im lặng đi thế này cũng không phải cách hay.

"Hừm... anh Kim Thuần Hy...". Tôi thứ phá vỡ bầu không khí.

Trời! Thần hy quay mặt lại, đôi mắt vô cùng đẹp của anh đang nhìn tôi chăm chăm, chết tiệt! Đúng là còn đẹp hơn cả sao trên trời!

Nhưng anh lại nhìn tôi lạnh lùng: "Em gọi anh là gì?"

"Kim Thuần Hy...". Giọng tôi hơi run rẩy.

Anh vẫn tỏ ra lạnh lùng, nghe ba từ đó, nét băng giá trong ánh mắt càng tăng lên n lần.

Tôi rụt cổ lại, nuốt nước bọt với vẻ không thoải mái, "Thuần Hy..."

Tiếng gọi thân thuộc ấy vừa thoát ra, trên gương mặt ngàn năm lạnh giá của Thuần Hy bỗng nở một nụ cười nhẹ!!! Là nụ cười!!! Kim Thuần Hy trước nay luôn lạnh lùng giờ vì một tiếng gọi đơn giản của tôi mà cười!!!

Anh nhìn tôi. Đôi mắt đẹp hơi nheo lại, anh mắt chiếu lên khuôn mặt anh thành một vầng sáng ấm áp, nhu một câu chuyện thần thoại...

Mọi lời nói đến cửa miệng rồi mà tôi bỗng như quên hẳn. Tôi nhìn ánh mắt anh mà đầu óc chỉ thấy những ngôi sao đang nhấp nháy...

Quách Tiễn Ni!!! Mi quên mục đích mi theo anh đến đâu hay sao? Quách Tiễn Ni! Mi phải mạnh mẽ lên, không thể vì một nụ cười của anh mà đá văng mọi quyết định của mình đi được!

"Hừm... anh Kim Thuần Hy, tôi biết trước kia tôi lừa dối tình cảm của anh là do tôi sai... Nhưng bây giờ tôi đã có bạn trai rồi, tôi rất hạnh phúc... Anh đừng nên vì tôi mà...". Mặc kệ, tôi nhắm mắt lại nói chuyện huyền thuyên một thôi một hồi những lời mà tôi nghĩ chắc phải có sức thuyết phục lắm.

Nhưng lúc tôi vẫn còn đang lăm lăm thì một bàn tay to lớn đã chìa ra, nét mặt Thuần Hy vẫn phủ một lớp băng giá lạnh lẽo. Anh nhìn tôi lạnh lùng, rồi lôi tôi thẳng vào một căn nhà nhỏ phía trước mặt.

"Oái! Kim Thuần Hy! Anh là đồ ác quỷ! Tại sao đến giờ vẫn không biết lịch sự với con gái hả? Thật là!!!". Tôi ôm hông đau điếng, nhảy chồm lên như một con khỉ, nhe nanh giơ vuốt với anh.

Sao ở đây nhìn quen quá vậy?

Một căn nhà sạch sẽ không vương chút bụi, bàn ghế đơn giản, chăn nệm gấp rất gọn ghẽ... Quen lắm, quen lắm... Ký ức của tôi như bị rút đi mất, trở về đêm đông tuyết rơi của hai năm về trước...

“Đến rồi...”

“Dọn dẹp sạch sẽ quá...”

“Cô đến ngồi lên giường đi, tôi đi xem có cặp nhiệt độ không!”

“Ừm”.

“Về nhớ bảo Tú Triết đưa đến bệnh viện khám”.

“Anh đừng nhắc đến Tú Triết mãi được không?”

Trong không khí bỗng xuất hiện một sự yên tĩnh khó chịu.

“Nếu cô không phải bạn gái của cậu ấy, tôi sẽ không nhắc”.

“Nếu em không phải bạn gái anh ấy, anh có chịu để em làm bạn gái anh không?”

.....

“Tộc Tịch Bá có một truyền thuyết hiểm người nào hiểu: Nếu một người con trai quay lưng lại với một người con gái, đưa thẳng ngón tay cái chỉ lên trời...”

.....

“Này, có phải cô lại thấy không khỏe phải không? Tôi đi tìm thuốc”. Sau lưng vang đến tiếng Thuần Hy.

“Đợi đã!” Tôi gọi anh lại, giọng nói khàn đặc và thê lương.

Sau đó, tôi đưa một bàn tay lên, chầm chầm chầm chầm đưa lên.

Tôi không quay người lại, từ đầu đến cuối luôn quay lưng lại với anh.

Ngón tay trở của tôi dần dần đưa lên, chỉ thẳng lên trần nhà.

Phía sau là sự yên lặng chết chóc...

Tôi quay người lại, nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm anh, với tình cảm sâu sắc trước đây chưa bao giờ có...

“Đời này kiếp này, ngoài anh ra, không yêu ai khác!”. Tôi nói với anh!

Anh im lặng!

“Thuần Hy! Đời này kiếp này, ngoài anh ra, em sẽ không yêu nữa!”. Tôi vừa bước về phía anh, vừa nói.

Vẫn im lặng!

“Kim Thuần Hy! Đời này kiếp này, ngoài anh ra, Quách Tiễn Ni em sẽ không yêu nữa!!!”. Tôi đã tiến đến trước mặt anh.

.....

Đúng rồi, nơi đây, cũng chính là tại căn phòng bài trí thế này, tôi đã vô tình phát hiện ra chân tình của anh, và cũng từng rơi nước mắt bày tỏ tình cảm của mình lần nữa...

“Ngốc!!!”. Một tiếng nói lạnh lùng phá tan dòng suy nghĩ của tôi.

“Tại sao gọi tôi là ngốc?! Đáng ghét!!!”. Tôi cúi gập người lau giọt nước mắt vừa tuôn ra, nhưng khi vừa quay lại đã ngẩn ngơ.

Trời ạ! Tôi đã nhìn thấy gì kìa???

Thuần Hy đứng sau lưng tôi, mặc quần áo thuần trắng, trên tay bê một chiếc bánh kem. Đôi mắt sâu thẳm đang nhìn tôi dịu dàng... Ánh mắt dịu dàng ấy muốn khiến tôi tan chảy...

Bánh kem?! Thuần Hy tại sao lại bê bánh kem? Hôm nay là ngày gì? Anh cứ kéo tôi đi, bảo có chuyện muốn nói, lẽ nào...

“Thuần Hy...”. Tôi đứng chờ đợi, mắt mở to nhìn mọi thứ, ngàn vạn câu hỏi đang lẫn quẩn trong đầu.

“Ngốc!”. Thuần Hy đột nhiên đưa ngón tay ra chặn lên đôi môi mấp máy của tôi, nói ngắn gọn, “Mừng sinh nhật với anh!”

Gì cơ??? Sinh nhật? Sinh nhật? Mà lại là mừng sinh nhật “với anh”?

Đúng rồi! Hôm nay ngày 8 tháng 8, là sinh nhật của Thuần Hy!!!

Quách Tiến Ni! Chết tiệt! Mi quên rồi sao! Hôm nay là sinh nhật Thuần Hy! Lẽ ra anh phải ở nhà, bên cạnh người thân, nhận lời chúc phúc của bạn bè và mừng sinh nhật vui vẻ! Nhưng... anh chỉ muốn có mi bên cạnh! Quách Tiến Ni! Kim Thuần Hy chỉ cần mi ở cạnh, mừng sinh nhật với anh!!!

Tôi vô cùng miễn cưỡng ngồi xuống đối diện anh, anh đang cầm bật lửa, đang tỉ mỉ thắp nến... Trên chiếc bánh kem chocolate xinh xắn này là ánh nến lung linh đang lay động, những bông hoa bằng sữa đang nở rộ... Nhưng... bánh kem này không viết tên...

Bánh kem sinh nhật không đề tên... Hệt như chiếc bánh năm nào anh tặng tôi lúc sinh nhật!!!

“Sinh nhật vui vẻ! Ngốc”.

“Sao lại gọi em là ngốc?”

“Bởi vì em chậm chạp quá”

“Ai bảo anh không bật đèn mà đứng đó lừa em chứ? Đương nhiên em phải dè dặt rồi. Lỡ như anh bị cướp thật, thì em có thể chạy đi báo cảnh sát ngay”.

“Ngốc”.

“Anh còn gọi!!!”

“Đây là bánh sinh nhật của em hả?”

“Ừ”.

“Anh mua lúc nào vậy? Em có thấy anh mua đâu?”

“Buổi chiều, không có tiết học”.

“Tuyệt quá, Thuần Hy, anh muốn em bất ngờ nên cố ý trốn tiết học để đi mua bánh à? Em cảm động quá, bắt một học sinh xuất sắc như anh phải trốn học đúng là...”

“Ngốc, buổi chiều bọn anh không có tiết học”.

“Nếu là bánh sinh nhật, sai trên mặt bánh không có chữ gì hết vậy? Thông thường trên bánh đều viết những lời chúc mừng mà”.

“Phá hoại cái đẹp”.

“Còn nữa, Thuần Hy, sao anh biết hôm nay là sinh nhật của em? Chính em cũng chẳng nhớ nữa”.

“Em có gì mà anh không biết”.

.....

“Thuần Hy, quà sinh nhật của em đâu?”

“Thì bánh kem này”.

“Bánh này không tính, nó chỉ có thể được xem là đạo cụ để chúc mừng thôi, là vật chúng ta cùng có với nhau. Em cần quà sinh nhật mà ‘anh’ tặng ‘em’!”

“Xin lỗi, anh quên chuẩn bị rồi”.

“Sao lại thế được? Lúc này em đã tặng anh áo len rồi, lại còn một chiếc cốc đáng yêu nữa, sao anh có thể chẳng tặng em món quà nào? Hu hu... em đau lòng quá...”

“Vậy ngày mai anh mua tặng em”.

“Ngày mai không phải sinh nhật em”.

“Vậy thì nợ lại, năm sau lúc em mừng sinh nhật anh sẽ bù cho em. Đói quá, anh đi lấy dao cắt bánh đây”.

.....

Hồi ức lại quay về... như thể đã quay lại quãng thời gian vô tư trước kia... Thuần Hy... luôn nhớ sinh nhật tôi, Thuần Hy mặc áo len màu đỏ như ánh mặt trời... Thuần Hy đã tặng tôi bánh kem... Và còn, và còn...

Trời ơi, làm sao đây, làm sao đây, phải làm sao...

Những quyết định vừa rồi đang rối vào nhau, những hồi ức vụn vỡ bám chặt lấy đầu tôi không chịu buông tha...

“Thuần Hy...”. Như quay lại trước kia, cuối cùng tôi không kìm nổi, nước mắt lặng lẽ rơi xuống, tí tách tí tách... Tôi gọi tên anh...

“Quách Tiễn Ni!!! Nước mắt của em vẫn không đánh giá thế à?”. Thuần Hy đang gọi tôi.

“Đúng! Nước mắt của tôi vốn không đáng giá thế đấy! Anh mặc kệ tôi!!! Hu hu...”. Tôi vừa chùi đại nước mắt, vừa hét lên với anh.

Nhưng anh đột ngột đưa tay ra, mỗi lúc một gần, dường như sắp chạm đến gò má tôi...

Tim tôi đập thình thịch, gần như không điều khiển nổi tiết tấu...

Quách Tiễn Ni, sao lại căng thẳng thế hả? Có gì mà căng thẳng đâu! Thuần Hy chẳng qua chỉ muốn giúp mi lau nước mắt, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì...

Không được căng thẳng! Không được căng thẳng! Không! Được! Căng! Thẳng!

“Không...”. Nhưng đúng khoảnh khắc tay anh chạm vào gò má tôi, tôi hét lên một tiếng, đẩy anh ra.

“Kim Thuần Hy! Tôi nói thực cho anh biết, hôm nay tôi theo anh đến đây không phải là vì muốn nghe anh nói những chuyện như tìm tôi hay gì gì đó, mà chỉ muốn trả lại chiếc nhẫn này cho anh. Sau này chúng ta không còn gì để dính liếu với nhau hết, tôi xin anh... Xin anh sau này đừng tìm tôi nữa, cũng đừng tặng bất kỳ vật gì hết!!! Tôi thật sự không chịu nổi!!!”

Nói rồi tôi lấy ra chiếc nhẫn gia truyền anh tặng tôi hôm ấy, cố giữ tay mình không run lên, đưa đến trước mặt anh.

Thuần Hy, xin lỗi anh, xin lỗi, em thật sự không muốn anh bị tổn thương, không muốn anh bị tổn thương chút nào, nhưng em chỉ có thể làm thế, thật sự chỉ có thể làm thế thôi...

Tôi quay người định bỏ đi, nhưng anh lại ôm choàng lấy tôi từ phía sau.

“Quách Tiễn Ni Không được đi!!! Không được bỏ anh!!!”. Anh ôm lấy tôi thật chặt, tiếng nói đau thương tuyệt vọng như tảng băng nhọn sắc cứa vào màng nhĩ tôi...

Nước mắt tôi trào ra, nhưng tôi vẫn cố ý tỏ vẻ thờ ơ, “Ồ ha ha, ngại quá! Kim Thuần Hy, trong ngày sinh nhật của anh mà lại nói những lời như vậy... Thế thì – sinh nhật vui vẻ nhé! Xin buông ra! Buông ra!!!”

“Không buông!!!”. Anh ôm tôi chặt đến mức tôi không thở nổi.

“Buông tôi ra! Buông tôi ra!!! Tôi bảo anh buông ra...”

“Không buông!!! Cả đời cũng không buông!!!!”

“...”

Cả đời không buông!!!

Cả đời không buông!!!!

Cả đời không buông!!!!!!!

Tôi không nói nổi câu nào, niềm vui ngọt ngào và nỗi chua xót đang hòa lẫn vào nhau, nước mắt đã khô lúc này giờ rơi tí tách...

Nhưng... Thuần Hy, xin lỗi, xin lỗi anh! Em không thể bướng bỉnh thế được, em không thể ích kỷ thế được... Thuần Hy... Xin lỗi, nếu thượng đế đã làm em biếng mắt khỏi thế giới anh một lần rồi, vậy thì... hãy để em biết mất hoàn toàn đi...

“Tuy anh vẫn chưa biết lý do vì sao em lại trốn tránh anh như vậy, nhưng anh tuyệt đối sẽ không buông tay! Vì... từ đầu đến cuối anh chỉ yêu em!!!”

“Nhưng... tôi đã không còn yêu anh!! Nèn, xin anh, cầu xin anh, đừng bám theo tôi nữa được không? Anh cso biết anh phiền phức lắm không, anh rất phiền phức! Tôi rất ghét anh, thực sự ghét anh muốn chết...”

Ghét bản thân! Ghét bản thân quá đi mất!! Tại sao lại nhiều nước mắt đến thế? Tại sao nó cứ tuôn ra không ngừng như vòi nước mở vậy? Tại sao lần này cố kiềm chế mấy mà cũng không được? Quách Tiễn Ni, mi thật là vô dụng, thật sự vô dụng...

“Quách Tiễn Ni!!! Em đang nói dối!”. Anh phần nộ xoay người tôi lại, giữ lấy mặt tôi.

“Không phải!!!!”. Tôi gạt tay anh ra, hét lớn, “Xin anh buông tha tôi!”

“Tôi không muốn thấy anh nữa!! Tôi cũng không thể về lại bên anh!!! Không thể nào!!! Anh có hiểu không???”

“Anh không hiểu!”. Cùng với câu ấy, anh áp môi mình... vào môi tôi.

Nước mắt rơi xuống khoe môi...

Một nụ hôn quá say đắm, quá kỳ diệu, quá bướng bỉnh, quá bi thương, như dúc cạn cả cuộc đời và tình cảm của anh vào đó, tôi gần như chìm đắm vào không dứt ra nổi, tôi gần như muốn đạp tắt suy nghĩ bắt anh phải quên tôi, muốn ích kỷ ở mại bên anh, nhưng không được, không được, Quách Tiễn Ni, mi là người sắp chết rồi, mi không thể làm liên lụy đến anh, không thể!!!

Thế là, tôi bắt đầu vùng vẫy... Nhưng anh lại ôm tôi quá chặt, hôn tôi đến nỗi sắp ngạt thở...

Không... không... Quách Tiễn Ni! MI không thể! MI không thể chìm đắm trong nụ hôn ấy nữa! Quách Tiễn Ni! Nếu mi thật lòng yêu anh, thì phải lạnh lùng, tàn nhẫn! Lạnh lùng!!!

“Chát!!!!”. Một âm thanh sắc nhọn vang lên.

Gương mặt Thuần Hy in rõ “ngũ hành sơn” đỏ tươi, anh dờ dẫm nhìn tôi, ánh mắt cô cùng bi thương, nỗi đau ấy khiến tôi khôn chịu nổi, giống như vết thương đang chảy máu, mà bị dao cắt thêm vào...

“Kim Thuần Hy! Tôi không muốn thấy anh nữa!”

Cho dù ngon tay đang run lên bần bật, cho dù trái tim sắp rĩ máu, nhưng... tôi vẫn dùng hết sức ném lại một câu lạnh lùng, chạy trốn Thuần Hy người yêu tôi say đắm, trốn chạy mối tình đầu của tôi...

Nước mắt như những đợt sóng đại dương, trong tích tắc dâng ngập cả thế giới...

110. Chương 146

Chỉ Có Anh Được Quyền Bắn Chết Em.

Chạy mãi chạy mãi, nhưng đột nhiên, từng cơn đau buốt ập đến chiếm toàn bộ đầu óc tôi, giống như ngàn mũi kim đã bắn vào đầu tôi trong vòng một giây ngắn ngủi.

Tệ quá! Chẳng nhẽ chứng bệnh đáng ghét kia lại phát tác?

Mặc kệ, không nghĩ nhiều nữa, tôi bắt buộc phải rời khỏi nơi này thật nhanh! Tôi không thể để anh biết bệnh của mình, tuyệt đối không được để anh đau lòng!

Trái tim như bị một tảng đá đè nặng xuống, dù tôi cố gắng hít thở thật nhiều, vẫn không hề có chút tác dụng nào.

“Cố lên! Quách Tiễn Ni!! Mi phải cố gắng lên!!!”

Nhưng... tầm nhìn mỗi lúc một mờ hồ... từng chút một... nhạt nhòa... nhạt nhòa dần...

Cuối cùng... cảm giác mờ nhạt ấy đã xâm chiếm hoàn toàn... trở thành... một màu đen tối phủ mờ trời đất...

... Mệt quá... thật sự rất mệt, muốn ngủ quá...

Tôi đã mong muốn mình giữ vững được biết bao, cho dù chạy xa hơn một tí cũng được, nhưng...

Giây sau đó, tôi lặng lẽ nhắm mắt lại, từ từ đổ ập xuống...

Trong mơ màng, tôi lại nhìn thấy gương mặt Thuần Hy, ảo giác chăng? Chắc là thế...

...

“Đây là đâu? Địa ngục ư???”. Một luồng hơi lạnh giá bao bọc lấy tôi, tôi run lên bần bật.

“Đúng thế!!! A ha ha ha ha ha ha ha...”

Sau lưng bỗng vang lên một tràng cười man rợ, tôi kinh hoàng quay lại, đối diện với một gương mặt quỷ sứ đang đắc ý lạ thường, xấu xí là thường, gian xảo lạ thường, trên trán có dòng chữ bằng máu đen đang chảy xuống – “TỬ THẦN”!!!

“Không...” Tôi kinh hoàng hét lên.

Nhưng tại sao thế giới bỗng sáng ra? Khắp nơi toàn là màu trắng rực rỡ, còn cả mùi thuốc tiêu độc...

Tiếp đó là một người kéo tôi vào lòng, miệng anh thốt ra hai chữ: “Đồ ngốc!!!”

Tôi cứng người.

Thuần Hy... là Kim Thuần Hy!!!

“Buông tôi ra! Tôi đã nói không muốn thấy anh nữa, sao anh vẫn chưa bỏ cuộc hả???” Trái tim tôi như nhảy lên, tôi hét lớn. Hu hu... đầu tôi đau nữa rồi.

“Ngốc quá! Đúng là một cô ngốc!!!”. Anh vẫn ôm tôi thật chặt, tôi không thở nổi.

“Anh có nghe tôi nói không? Tôi bảo không muốn thấy anh nữa!”, tôi cố hết sức đẩy anh ra.

Thuần Hy đau buồn nhìn tôi, đột ngột cánh tay anh từ từ đưa lên, tạo ra mooyj hình chữ “L”.

Trái tim tôi như bị va đập mạnh, cảm giác lồng ngực bắt đầu dao động, tôi bấu mạnh vào thành giường, thì ra anh vẫn nhớ, anh vẫn nhớ “ám hiệu hoàng kim tình yêu tuyệt mật” của chúng tôi...

“Treo ba con búp bê cầu nắng chứng tỏ em yêu anh, anh không thấy đây là một ám hiệu tình yêu rất lãng mạn à?”

“Không.”

“em cũng rất muốn có một ám hiệu tình yêu lãng mạn như thế”.

“Anh tuyệt đối sẽ không treo đâu”.

“em có bảo anh treo búp bê cầu nắng đâu, người khác dùng rồi, em không cần! Chúng ta phải phát minh ra một ám hiệu tình yêu hoàng kim tuyệt mật – chỉ thuộc về hai người chúng ta – và mới hoàn toàn!!!”

“Hmmm... Có rồi! Thuần Hy, chúng ta dùng ngón cái và ngón trỏ làm một chữ L có nghĩa là ‘yêu thích’, anh thấy sao?”

Tôi vừa nói vờ thuận tay làm một hình chữ L.

“Anh nhìn này, thế tay này vừa đơn giản lại rõ ràng, vừa dứt khoát vừa thâm tình, cần hình tượng có hình tượng, cần đẳng cấp có đẳng cấp, con gái mà làm như thế này chắc chắn sẽ toát ra nét hấp dẫn kiểu hoang dã, con trai mà làm thì càng cool và đàn ông hơn hẳn (vô tình tôi đã bắt đầu quảng cáo cho thế tay đó rồi)...”. Tôi càng nói càng hăng, đúng là muốn không khâm phục bản thân cũng khó quá, he he...

“Thế nào? Thuần Hy, anh thấy ám hiệu này được không? Bản thân em thấy rất cool! He he!”

“Cool, rất cool! Em muốn bắn chết anh à?”

“Hả? Bắn chết?”. Tôi lật lật tay mình để xem lại ám hiệu.

Chết tiệt thật! Nhìn ở một góc độ khác, quả thực có vẻ giống như súng nhắm vào ai đó! Không đúng! Cái gì mà hơi giống chứ, rõ ràng là nó mà.

Buồn bực vô hạn ing!

“Bắn chết anh cũng không sao...”. Thuần Hy đột ngột thốt ra một câu.

“... Hử?”

“Nếu em muốn anh chết, anh sẽ chết...”

“Thuần Hy...”

“Em có quyền bắn chết anh, chỉ mình em thôi đấy!”

“... Thuần Hy...”

Tên ngốc này, nói những lời tình cảm đúng là đầu vào đó, sao trước kia giả vờ thiếu năng trí tuệ tình yêu thế? Ghét quá! Đúng là ghét!!!

“Đồng thời, anh cũng có quyền bắn chết em, cũng chỉ mình anh thôi đấy!”

... Nhớ rồi, Thuần Hy, đây là ám hiệu tình yêu tuyệt mật của chúng ta.

...

Tất cả, dường như chỉ mới như ngày hôm qua.

“Em quên rồi à? Quyền bắn chết em chỉ có anh!”. Thuần Hy nhìn sâu vào mắt tôi, rất đau buồn.

Tôi dờ dẫm. Anh nói thế... chẳng nhẽ...

“Nhưng, em lại muốn trốn anh, một mình lặng lẽ bỏ đi. Anh không cho phép em làm thế!!!”. Anh chưa bao giờ kiên quyết thế.

“Anh đang nói gì thế?? Anh đã biết những gì?? Ai nói cho anh biết??”

“Là anh đã nói cho cậu ấy biết!”. Một giọng trầm thấp vang đến từ một góc giường khác, tôi nhìn thấy Tuấn Hạo đang dựa vào cạnh bàn.

“Anh nói hết rồi?”

“Phải!”

“Thân Tuấn Hạo, anh là đồ khốn!!!!” Tôi vớ ngay chiếc gối trên giường ném mạnh vào anh.

“Tại sao anh lại nói? Tại sao...o????? Em không muốn anh ấy biết em bệnh sắp chết, em không muốn để anh ấy tương hại, cho dù em ở bên anh ấy, em cũng chỉ mong được sống như người bình thường, mang đến hạnh phúc và niềm vui cho anh ấy, chứ không phải là lo buồn và bi thương, anh có biết không???”

“Anh biết!!! Nh biết hết!!! Anh cũng không muốn nói, anh cũng muôn ích kỷ ở bên em, một mình! Ích kỷ để chia sẻ nỗi buồn với em, nhưng em lại muốn ở bên cạnh cậu ấy, em rất muốn thế, mỗi giây một phút xa cậu ấy là em lại đau khổ! Mỗi lần thét em khóc đến không biết trời đất là gì vì cậu ấy, mỗi lần thấy em nhớ lại hồi ức mà vùng vẫy tuyệt vọng như người sắp chết đuối, tim anh rất đau, đau muốn ngạt thở...”

“... Tuấn Hạo...”

“Tiễn Ni, em có biết không, lần này em đã ngắt đi mười ngày, bác sĩ nói đó là biểu hiện khối u đã chuyển sang ác tính quá nhanh! Em có biết tại sao mấy hôm nay em phát bệnh mỗi lúc một nặng hơn không? Bác sĩ nói là do tâm trạng bị ảnh hưởng, vì em quá đau buồn, dù anh đau khổ cũng phải nhẫn nhịn để tạm trả em lại cho Kim Thuần Hy, vì bây giờ, chỉ ở cạnh cậu ấy thì em mới hạnh phúc...”

“Nhưng điều đó không có nghĩa là anh từ bỏ em! Bây giờ em đang bệnh, bệnh của em là quan trọng nhất, mà anh luôn tin rằng tình yêu chân thành sẽ tạo ra kỳ tích, anh làm thế vì muốn tác hợp tình yêu của hai người lại để tạo nên kỳ tích lớn hơn – kỳ tích khiến em khỏe lại. Trước khi kỳ tích xảy ra, anh không thể trở thành tình địch với cậu ấy, nhưng một khi kỳ tích xuất hiện, cuộc chiến tình yêu sẽ bắt đầu!”

Tuấn Hạo nói xong câu cuối, đưa mắt nhìn Thuần Hy vẻ khiêu khích.

“Đương nhiên!!!”. Thuần Hy đưa mắt đón nhận sự khiêu khích đó, nhướn mày nói, “Tôi sẽ không thua đâu!”

“Làm người thì đừng tự tin quá nhiều! Hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều, biết chứ?”, Tuấn Hạo mỉm cười.

“Ừ, đối với người có tư chất bình thường thì đúng là thế thật...”

“Được thôi!” Tôi tức giận ngắt lời họ, “Hai người các anh làm gì thế hả? Xem tôi là gì? Thứ đồ chơi để đánh cược à? Nếu các anh đã biết tôi bệnh sắp chết rồi thì còn ở lại làm gì? Đi! Đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy các anh!”. Nói xong, tôi lại vợ một chiếc gối khác trên giường ném về phía Thuần Hy.

“Anh sẽ không xa em nữa!”. Thuần Hy như một bức tượng, mặc gối ném lên người anh vẫn không nhúc nhích.

“Tôi sắp chết rồi!! Sắp chết rồi!!! Chẳng lẽ anh vẫn chưa hiểu?????”

“Ngốc! Ai bảo em sắp chết? Em sẽ không chết!!!! Anh sẽ không để em chết!!!!” Anh nhìn sau vào mắt tôi.

“Đúng!!!!”. Tuấn Hạo tiến đến choàng vai Thuần Hy, “Bọn anh quyết không để em chết!!! Có hai anh chàng đẹp trai hoàn mỹ xuất sắc thế này cùng em chiến đấu với bệnh tật, sao lại thua cho được?! Đúng không, Thuần Hy?”

“Ừ!”, Thuần Hy nở một nụ cười hiếm hoi với tôi.

Xì, hai người này đúng là tự sướng.

“Tuy bệnh của em phẫu thuật sẽ rất nguy hiểm, nhưng anh và Tuấn Hạo đã quyết định liên hệ với các bác sĩ giỏi nhất thế giới, mong họ có thể tìm ra cách điều trị tốt nhất. Tiễn Ni, tin anh đi!”. Ánh mắt kiên định của Thuần Hy khiến tôi ảm áp quá!

“Nhưng mà, lỡ em vẫn chết thì sai?”, tôi lặng lẽ nói.

“Ngốc! Em sẽ không chết!”

“Kim! Thuần! Hy! Chẳng lẽ em là đồ ngốc, thì sẽ không chết được hả?”, tôi hét lên.

“Tiễn Ni! Anh nhớ em đã nhận lời rằng, dù sau này anh nói gì, làm gì, em cũng sẽ tin anh! Phải thế không?”

“Đúng! Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết! Chẳng lẽ em muốn nuốt lời?”

“Không! Chưa bao giờ em nghĩ sẽ nuốt lời!”

“Vậy thì tốt!”, anh rút cuộc đã nở nụ cười, “Tiễn Ni! Xin hãy tin anh! Anh quyết không để em chết!”

Nhìn ánh mắt vô cùng kiên định của anh, tôi bỗng thấy trái tim tràn ngập dũng khí kiên cường.

“Dạ!”, tôi gật mạnh đầu với anh, “Em biết rồi! Hai anh cứ yên tâm! Em là Quách Tiễn Ni – thiếu nữ xinh đẹp kiên cường vô địch vũ trụ! Em không sợ! Em không thềm sợ đâu!”

Cứ thế đi, dựa vào Thuần Hy như thế, cho dù tôi sống được bao lâu, tôi đã quyết định sẽ ở bên anh mãi mãi rồi! Ở cạnh người mình yêu thương thật là hạnh phúc, rất hạnh phúc...

Tôi ích kỷ quá phải không? Tôi không biết chịu trách nhiệm đúng không? Tôi đã đón nhận anh, vậy sau khi tôi chết rồi anh sẽ thế nào? Nhưng tôi không thể chịu đựng những tháng ngày vắng anh nữa, cho dù một giây một phút, dù sau đó tôi phải xuống địa ngục, tôi cũng theo anh, nhất định phải theo anh!

Thuần Hy, đời này kiếp này, ngoài anh ra, em không bao giờ yêu ai khác!!!

111. Chương 147

Cuộc Chiến Bảo Vệ Điện Thoại

“Nào, Tiễn Ni, uống nhanh đi! Em đã mười ngày không uống rồi”. Tuấn Hạo ân cần đưa cho tôi trà Margaret anh đã pha sẵn.

“Tuấn Hạo, em đã không uống mười ngày rồi sao? Hu hu.... Vậy những lá trà còn lại chẳng phải đã lãng phí rồi à? Anh đã nói phải uống đều đặn mỗi ngày loại trà này thì thần chú sức khỏe mới linh nghiệm mà...”

“He he, yên tâm, anh nghĩ tình trạng em công chúa Margaret đã biết, cô ấy là người rất lương thiện và xinh đẹp, nhất định sẽ thông cảm, thế nên thần chú sức khỏe sẽ linh nghiệm...”

“Thật không? Vậy thì tốt quá!!!”. Tôi dốc cạn ly trà uống đến tận đáy, sau đó đưa trả lại cho Tuấn Hạo.

Thuần Huy bỗng cướp lấy ly trà trong tay Tuấn Hạo, sau đó nhặt một bông hoa khô trong ly ra, đưa lên nhìn kỹ.

“He he! Thuần Hy, anh đang cầm hoa khô chứ đâu phải kim cương!”. Vẻ chăm chú của Thuần Hy như đang giám định kim cương vậy, tôi không nhịn được cười. Có điều hoa khô này còn quý giá hơn kim cương nhiều lắm, là hoa khô Tuấn Hạo làm riêng cho em đấy!”

Thuần Hy lại nhìn hoa khô trong tay, bỗng quay lại như khám phá ra chuyện gì đó, “Tiễn Ni, đưa điện thoại của em cho anh!”

“Không! Không mà!!!”, tôi vội vã giấu điện thoại ra sau lưng “má còn người còn, má mất người mất”.

“Đưa cho anh!” Thuần Hy không hề chiều theo tôi, chìa tay ra trước mặt tôi, “Trong thời gian đặc biệt này, anh không cho phép em đụng đến nó, vì bức xạ của điện thoại di động sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của em!”.

“Không đưa, em không đưa!”. Tôi nắm chặt lấy chiếc điện thoại, “Hu hu... Thuần Hy, anh quá đáng lắm! Anh biết rõ game di động là món ăn tinh thần của em, nếu lấy đi điện thoại di động của em thì chỉ em chưa kịp đợi bác sĩ đến chữa trị nữa, em đã đi đời rồi! Em không cho! Em không cần! Em không muốn một mình buồn chán đến nỗi đầu mọc cả cỏ đâu, sau đó lên nấm mốc rồi chết!”

“Ai mà buồn chán đến độ cỏ mọc cả trên đầu vậy? Ghê gớm quá!”. Bỗng tôi đột ngột xuất hiện trước cửa phòng bệnh, cười to.

“Bố ơi!”. Tôi hứng chí hét lên, giống như nhìn thấy chút ít tia hy vọng lẻ lói vậy.

“Bố ơi, bố đến đúng lúc quá, Thuần Hy thật quá đáng! Lại định rút mất điện thoại di động của con! Nhanh lên! Giúp con bảo vệ điện thoại đi!”. Tôi đợi lúc bố đến gần, tiện tay nhén luôn điện thoại vào túi áo bố. He he, Kim Thuần Hy, xem anh làm thế nào nhé!

“Tiễn Ni”. Tuấn Hạo mỉm cười lên tiếng, “Hay cứ đưa điện thoại cho Thuần Hy đi, cậu ấy nghĩ tốt cho em thôi”

Tôi hậm hực lườm Tuấn Hạo, “Anh... anh muốn em tức chết hả? Anh đừng hời hợt nhé, đến lúc đó dù anh có pha bao nhiêu trà hoa Margaret cũng chẳng có ai uống đâu, hừ!”

Á, tệ quá, lúc này tôi mới nhận ra, tay Thuần Hy không biết từ lúc nào đã đưa ra trước mặt bố tôi rồi!

Cái anh này định ra tay với bố tôi thật sao? Xem ra ý định của tôi làm lạc thật rồi, còn ngờ trí thông minh của tôi là vô địch, có thể sống thoải mái rồi chứ, haizzz!

“Con gái ngoan, không có điện thoại thì bố có thể ở cạnh con mà, tất cả là do bố tôi không tốt, trước kia không ở cạnh con, bố hứa là trong thời gian con điều trị, tuyệt đối sẽ không đi công tác nữa. Được không?”. Nói xong, bố rút điện thoại trong túi ra, giao cho Thuần Hy.

“Bố!!!Bố... bố lại tiếp tay cho quân địch!! Con ghét!!! Hu hu hu... Chán! Chán! Con sẽ chán chết mất!!! Hu hu hu hu... Oa oa oa hu hu hu hu...”. Tôi lấy tuyệt chiêu khóc lóc ra để biểu thị sự kháng cự.

“Ai bảo em sẽ buồn chán! Anh đã mời “hộ lý đặc biệt” đến để phụ trách việc ăn uống vui chơi của em! Chắc sắp chết rồi”. Thuần Hy cuối cùng lạnh lùng nói.

Choáng!!! Không phải chứ! Chơi cùng tôi á? Tôi có phải trẻ con đâu, sao phải cần ai chơi cùng!!!

Haizzz! Chịu thôi, hai người quan trọng cuộc đời tôi đã cùng hợp lực chèn ép, tôi đành ngoan ngoãn giương cờ trắng đầu hàng vậy. Thuần Hy bảo tôi, trong quá trình điều trị, mọi thứ có bức xạ đều không được chạm đến tôi, để tránh ảnh hưởng đến bệnh tình.

Sau đó, Thuần Hy và Tuấn Hạo ngày nào cũng bận rộn liên lạc với các bác sĩ chuyên khoa về ung thư não nổi tiếng nhất thế giới, mời họ đến để nghiên cứu bệnh tình của tôi. Thuần Hy đang học đại học, trước học theo ngành Công Nghệ sinh học, nhưng vì bệnh tình của tôi đã chuyển sang học Y Khoa. Anh bảo vì muốn giúp tôi khỏi bệnh! He he! Đương nhiên tôi tin vào khả năng của anh, vì anh vốn dĩ là một thiên tài vừa học đã biết, không gì không làm được mà, he he.

Có điều nói thực là, nếu Thuần Hy mặc áo blouse trắng của bác sĩ, nhất định sẽ đẹp trai vô cùng! Chắc chắn sẽ giống như thiên sứ cứu rỗi vậy, nhưng dáng vẻ bình thường của anh vẫn giống ác quỷ hơn, hí hí.

Tuấn Hạo vì tôi cũng đã đi làm thêm, suốt ngày giúp Thuần Hy liên lạc với các bác sĩ v.v... Dù sao họ hiện nay cũng thường xuyên ở bên nhau.

Bố ngày nào cũng ở cạnh tôi một bước cũng không rời cảm giác thật hạn phúc! He he!

Vả lại, tình cảm giữa Thuần Hy và Tuấn Hạo mỗi ngày một tốt, cảm giác họ như một cặp anh em thân thiết vậy, vì họ đã vốn giống nhau rồi mà, hi hi, tôi thật sự rất vui, ha ha...

112. Chương 148

Huhu... Tuấn Hạo Đáng Thương

Hôm nay đã xảy ra một chuyện rất kì lạ.

Tôi ở trong phòng bệnh quá buồn chán, bèn lén lút chuồn ra khỏi bệnh viện đến thăm chồng yêu Thuần Hy của mình, nhưng lại thấy Tuấn Hạo cũng ở cạnh anh, đang chăm chú nghiên cứu, dáng vẻ lại rất chuyên nghiệp, còn hơn Thuần Hy nữa.

Chuyện gì thế này? Tuấn Hạo học khoa diễn xuất mà? Diễn thì ổn chứ làm sao hiểu y học chứ? Đùng nghiên cứu ra cách điều trị vớ vớ vẫn để tôi chết không kịp ngáp nhé!

Ôm một bụng đầy thắc mắc, tôi bèn xông thẳng vào hỏi họ.

“Ngốc, em đến đây làm gì? Đây không phải là nơi em nên đến! Mau ra ngoài!”

Hu hu hu... Kim Thuần Hy đáng ghét, đón tiếp vợ yêu thế này sao?

“Gì chứ? Tại sao em không thể đến đây? Có phải nhà vệ sinh nam đâu!”. Tôi gân cổ lên phản bác.

“Ngốc”

Ôi trời ơi, lại ném cho tôi cái từ đó?! Tôi có nói sai đâu, thật là! Tên đáng ghét!

“Kim Thuần Hy, anh kiên căng gì chứ? Em có đến tìm anh đâu?”. Đã không nể mặt tôi thì tôi cũng không thương tình nữa, hứ!

“Ngốc!”

Cái gì??? Kim Thuần Hy anh là tên khốn đáng ghét!!! Tôi không thể nào chịu đựng được nữa!

“Tiễn Ni, em đến tìm anh hả?”

Đang định nổi giận lôi đình thì bên tai tôi đã vang lên một giọng nói rất rất dễ nghe. Ha ha, thì ra là Tuấn Hạo! Ừm, xem ra Tuấn Hạo vẫn dịu dàng nhất, he he.

“Woa, Tuấn Hạo, anh lợi hại quá, đoán trúng rồi! Ha ha, anh đúng là thông minh ghê, không biết còn thông minh hơn người nào đó luôn tự mình là giỏi ấy! Ha ha!”. Tôi vội vã cười hí hí đáp lại, lén lút liếc nhìn Thuần Hy vẫn vui đùa nghiên cứu mà phớt lờ tôi.

Buồn bực! Sao vẫn gương mặt lạnh lùng không biểu cảm gì hết vậy, anh không giận tí nào, không ghen tí nào ư? Ghét quá! Cứ thích làm ra vẻ lạnh lùng!

“Tuấn Hạo, sao anh cũng nghiên cứu ở đây thế? Anh có hiểu gì về y học đâu?” Cuối cùng tôi đã nhớ ra mục đích đến đây.

“Sao nào? Em lo anh sẽ chữa trị cho chết luôn à?” Anh cười cười, vẻ mặt tinh nghịch.

“Đừng có nói cái từ chết ra!” Thuần Hy lạnh lùng thốt lên.

Sao? Anh đang đồng tai lên nghe chúng tôi nói chuyện à? Quả nhiên vẫn không yên tâm nhỉ? He he.

“Xin lỗi. Sau này tôi sẽ ghi lời vàng của cậu”. Tuấn Hạo mỉm cười đáp lễ, sau đó lại quay sang nhìn tôi, “Anh đã học mười mấy măn y khoa rồi, em có tin không?”

“Cái gì? Thật hay giả?”

“Thật! Nhà anh theo ngành y mà, đời nào cũng có bác sĩ, bố anh hẳn có vị trí cao trong giới y học. Thế nên từ nhỏ anh đã học theo rồi”.

“Hả??? Vậy sao anh học ngành diễn xuất mà không theo ngành y? Xì xì xì, lãng phí quá đi!”

“Vì di chúc của bà anh”. Vẻ mặt Tuấn Hạo bỗng rầu rĩ.

“Hả? Di chúc gì cơ?”

“Trong di chúc bà bảo anh sao này đừng dính dáng gì đến y học”. Giọng Tuấn Hạo ủ rũ.

“Tại sao?”

“Vì bố mẹ anh đều đã bị nhiễm độc mà chết trong khi đang nghiên cứu một chứng bệnh lạ. Bà không muốn anh lại có ngày đi theo vết xe đổ đó”.

“Thế à...”. Hu hu hu, thì ra Tuấn Hạo đáng thương đến thế, trước kia tôi chỉ biết anh rất lạc quan mạnh mẽ, luôn mỉm cười đối diện mọi chuyện, ngờ đâu trong lòng anh lại có nỗi đau khó nói như vậy, hu hu hu hu...

“Vậy tại sao anh còn nghiên cứu y học nữa? Mau dừng tay đi, bà anh chắc chắn đang tức giận ở trên kia đó”.

“Bà sẽ không giận đâu, vì anh đang cứu em mà”. Tuấn Hạo mỉm cười, tôi bỗng nhớ ra điều gì đó và hét lên:

“Khoan đã! Nhiễm bệnh? Hai người đừng có nghiên cứu gì nữa, đừng làm nữa! Để em sống thế này là được rồi! Em không muốn hai anh bị nhiễm bệnh, mọi người đều chết theo em, em có xuống 98 tầng địa ngục cũng không đủ...”

“Quách Tiễn Ni!” Yhuần Hy gọi giật tôi lại, “Em tưởng bọn anh là đồ ngốc như em, chưa gì đã để nhiễm bệnh à? Đo là sự cố y học vô cùng hiếm gặp, em có hiểu không?”

“Ồ...”. Ghét quá! Không thể dịu dàng hơn tí hay sao? Bây giờ tôi là người mắc bệnh nặng mà, thật là...

“Về nhanh đi”. Anh lấy áo khoác treo trên giá xuống khoác lên người tôi, nhưng giọng nói chẳng chút dịu dàng.

“Được, vậy các anh cẩn thận nhé, phải cẩn thận đấy, đừng để virus chạy ra ngoài...”

“Biết rồi!”. Thuần Hy nóng nảy cắt ngang. Tệ hại, anh đang trừng mắt nhìn tôi, vậy chạy mau thôi, chạy mau!!!

Thế là, tôi chuồn ra khỏi phòng nghiên cứu như một con thỏ.

... Đau buồn! Cứ ngỡ đón nhận Thuần Hy sẽ được ở bên anh suốt ngày, tận hưởng tình cảm dịu dàng ấm áp như hoa nở của anh, rồi mỉm cười lặng lẽ nhắm mắt trong lòng anh...

Thế mà, haizzz! Sao anh cứ suốt ngày rúc trong phòng nghiên cứu để tìm ra phương án mổ cho tôi vậy? phải biết là bệnh của tôi rất khó phẫu thuật mà, tỉ lệ thành công rất thấp, đến nỗi bác sĩ nổi tiếng còn cau mày mà! Anh tưởng anh là thiên tài thì làm gì cũng được à? Thật là!!! Quá tự tin, tự tin thái quá...

Hu hu hu... Sao anh không dùng quãng thời gian đó để ở cạnh tôi? Chúng tôi đã hai năm không ở gần nhau rồi. Hu hu hu... Quách Tiễn Ni, mi đúng là đáng thương, hu hu hu hu...

113. Chương 149

Đoàn Cún Xinh Viếng Thăm

“Tiễn!!! Ni!!!”

Tôi đang nằm buồn chán trên giường bệnh một mình thì bên tai vẳng đến những âm thanh rung trời lở đất.

Tôi ngồi bật dậy như cá chép quẫy.

Nhưng tại sao không thấy bóng ai cả? Chỉ thấy trước mặt bỗng nhảy ra bốn chú cún? Chú cún đầu đàn là đẹp nhất, nó đang chồm lên lắc mông vẫy đuôi chào mừng tôi, lưỡi thè ra, nó còn biết nói nữa. Nó đang nói với tôi bằng giọng nói đã được biên âm:

“Đoán xem chúng tôi là ai? Đoán xem chúng tôi là ai?? He he, he he!!”

Ha ha, ha ha, bốn chú cún à, chính là bốn người mặc bốn bộ đồ hình cún đó mà.

Tôi vừa nhìn dáng vẻ bề ngoài là đã biết rõ cả rồi, cần gì phải đoán nữa?! HOHO...

Thế nên tôi phớt lờ chú cún đầu đàn, nhào thẳng lên người “cún mẹ” đáng yêu, hào hứng hét lên, “Bác gái!!! Con nhớ bác quá, con nhớ bác chết đi được!!!”

“Tiễn Ni, bác cũng nhớ con lắm, hu hu hu...” Bác gái ôm chặt lấy tôi, khóc nức.

Không nghi ngờ gì nữa, đương nhiên bà là mẹ của chồng tôi rồi, he he.

“Bác gái, thì ra bác cũng nhớ con thế ư, con cảm động quá, con thật sự rất cảm động, hu hu hu hu...” Tôi ôm chặt lấy bác gái hơn.

“Xì xì xì xì, sến quá đi mất!”. Chú cún nhỏ con nhất lột toẹt phần đầu cún xuống, một gương mặt nhỏ bé y hệt Thuần Hy xuất hiện.

Cái tên Thuần Hiến đáng ghét này, tính khí xấu xa y hệt anh trai, vẫn chưa thay đổi gì hết.

“A, Thuần Hiến, mấy năm không gặp, em đẹp trai hơn nhiều đấy, còn đẹp hơn cả anh hai em nữa! He he, thế nào? Các cô gái trong lớp em chắc chắn đều mê mẩn em hết nhĩ? He he.” Tôi vô cùng nhiệt tình với cậu nhóc.

Dù gì tôi cũng là chị của nó, không, chị dâu chứ, he he. Chị dâu sao lại tính toán với em chồng được, ha ha.

“Ngốc!”

Hả??? Đó là từ chuyên dùng chỉ anh trai cậu nhóc mới được gọi mà?! Sao nó cũng học theo rồi? Hừ, tức quá, tức chết đi thôi!

Càng tức hơn là nó còn nướn mày lên với tôi, vẻ mặt thờ ơ nói, “Mấy năm không gặp mà chị vẫn chẳng chút tiến bộ! Vẫn chỉ biết hỏi những câu hỏi ngô nghê thôi!”

Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!

“Kim Thuần Hiến!!!”. Bác gái hét toán lên kéo tai cậu nhóc, “Con đúng là hư hỏng! Tiểu tử chết tiệt! Có ai ăn nói với chị dâu như con không hả? Hả???”

“Cái gì mà chị dâu? Chị ấy chưa đính hôn với anh trai mà! Hơn nữa chị ấy chẳng phải cũng sắp chết queo rồi hay sao? Mẹ bảo hai người họ đi đâu để thành vợ chồng? Thiên Quốc à?”

Không khí đột ngột yên tĩnh hẳn, mọi người đều bắt đầu im lặng.

Thuần Hiến có lẽ cũng ý thức được những lời không nên nói, nên cắn môi cúi gầm đầu.

“Hu hu hu hu hu...”. Bỗng một tiếng khóc to nức nở cất lên, không phải là chú cún đầu đàn Lý Tú Triết thì còn là ai? Tiếp theo đó là bác gái yêu quý của tôi, sau đó nữa là...

“Hu hu, oa oa oa oa...”. Tiếng ai khóc thế nhỉ? Sao lúc khóc giống một chú cún con thế? Hình như là giọng nữ, đó là tiếng khóc đáng yêu nhất tôi từng nghe.

Tôi nhìn sang đó... HOHO, suýt nữa thì quên, vẫn còn một chú cún con rất đáng yêu chưa giới thiệu, cô nàng chính là – cô bé lạ mặt nhìn như búp bê mà nửa năm trước khi tôi tỉnh cờ gặp lại Tú Triết, cô bé đứng cạnh Tú Triết rất thân mật ấy.

Đứng là giống hệt búp bê, dáng người nhỏ nhắn, có lẽ chỉ khoảng một mét năm nhăm, làn da trắng mịn như trẻ con, gương mặt nhỏ bé, mũi nhỏ, miệng nhỏ, cái gì cũng nhỏ, đáng yêu kinh khủng, chỉ có đôi mắt là rất to, rất đẹp, long lanh nước, một dáng vẻ mà ai thấy cũng thích, thật là đáng yêu quá!

Hu hu, cô bé khóc đáng yêu quá, khiến người ta thấy xót xa.

Tôi không nén được, cười hi hi với cô bé:

“He he, em chính là Nguyên Nguyên, bạn gái của Tú Triết đúng không?”

“Dạ”. Cô bé chớp chớp đôi mắt to long lanh nước nhìn tôi, trịnh trọng gật đầu, nhưng tiếp đó lại khóc nức nở...

Haizzz, đáng thương, đáng thương, trong phòng chỉ còn lại mình tôi và Tiểu Thuần Hiến máu lạnh là mắt vẫn ráo hoảnh...

Càng ghê gớm hơn là, ba chú cún càng lúc càng khóc dữ dội hơn, kinh quá, giống như “cuộc chiến khóc lóc” vậy, tôi choáng...

Chịu thôi, tôi đành cất âm thanh to như tiếng chiêng của mình lên để an ủi họ:

“Được rồi!! Xin cả nhà đừng khóc nữa mà!!! Con sắp chết, chứ có phải mọi người đâu, sao lại khóc chứ???” (vô ích).

“Con người luôn phải chết mà, chết sớm hay muộn cũng thế thôi!” (vẫn vô ích).

“Cả nhà phải chúc mừng con chứ, con sắp được đoàn viên với mẹ trên Thiên Quốc rồi, he he, ha ha!”

“Hu hu hu hu hu hu hu...” Lần này thảm rồi, tiếng khóc còn lớn hơn, đúng là kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

“Ồn quá”. Khi tôi đang nhìn họ và ủ rũ thì ngoài cửa bỗng vang lên một tiếng nói lạnh lẽo, mọi người đang “vặn vòi nước” bỗng dừng khựng lại, nín hẳn.

HOHO, giọng nói này quả có uy lực, tôi phải nhìn xem thần thánh phương nào, tiện thể học anh vài chiêu. Nhìn lên...

“O O??! Thuần Hy???” Tôi hứng chí hét lên.

“Và còn...Tuấn Hạo?? Bố?? Bác trai??” Có phải không? Mấy năm không gặp mà bác trai chẳng thấy già đi tí nào, ngược lại còn phong độ hơn xưa! He he!

“Bác trai! Con nhớ bác quá, con nhớ bác muốn chết!!!!”. Tôi kêu lên rồi lao đến ôm chặt lấy bác.

“Tiên Ni, bác trai cũng nhớ con lắm!”. Ông hiền từ khẽ vỗ vỗ vai tôi, sau đó quay sang nói với Thuần Hy, “Thuần Hy à, con phải chăm sóc Tiên Ni tử tế vào, xem ra cô bé gầy đi nhiều!”

Ha ha, câu này giống như bố chồng đang quan tâm con dâu ấy, he he.

“Dạ!” Cái tên kiên cường này, gương mặt vẫn lạnh lùng với cả bố mình.

Kim Thuần Hy, anh đừng quên đấy nhé, anh đã nhận lời bố là phải chăm sóc em rồi đó, đến lúc đó mà nổi giận với em thì anh chết chắc! hứ! He he, ha ha, HOHO...

“Hu oa oa oa oa oa oa oa oa oa oa...”

Oh my God! Sao với nước lúc này vừa ngừng bây giờ lại tuôn trào rồi?! Ba cái vòi nước ấy lại bắt đầu tiến hành “cuộc thi khóc lóc” của họ! Chẳng lẽ lúc này “khóa nước” chỉ là để tạm nghỉ ngơi, ngắm nghía bốn vị khách mới đến?! Đau đầu quá, đau đầu...

“Mọi người đừng đau lòng nữa, chuyên gia y học nghiên cứu bệnh của Tiễn Ni sắp đến đây rồi, bệnh của Tiễn Ni chắc chắn sẽ được chữa khỏi!” Tuấn Hạo mỉm cười.

“Hả?????... thật không????” Ba chiếc vòi nước lập tức “khóa nước”, mở to mắt dị khẩu đồng thanh. Bỏ Tats phù hộ, mong rằng lần này không chảy nước nữa!

“Thật”. Ánh mắt khẳng định của Tuấn Hạo cuối cùng đã khiến nước trong vòi của họ “mãi mãi” không chảy ra nữa. Phù, phù, phù!

“Thuần Hy, tại sao mọi người lại chạy đến đây thăm em hết vậy? Có phải anh nói cho họ biết không?”

“Ừ”. Anh nói tiếp, “Để em không buồn, anh tìm bốn người họ đến để làm y tá riêng cho em”. Ánh mắt anh lướt qua bốn chú cún.

114. Chương 150

Y Tá Riêng Của Tôi

Ha ha, thì ra họ là “y tá riêng” của tôi cơ đấy, vậy phòng bệnh của tôi vui quá rồi, HOHO!

Phải, thật sự là vui đến mức không tin được...

Hôm sau mới sáng sớm, Tú Triết và Nguyên Nguyên, và cả Thuần Hiến lần bác gái, mỗi người ôm một khúc cây thật dài, lao đảo chạy vào phòng của tôi.

Tôi ngạc nhiên tròn mắt hỏi, “Mọi người làm gì thế này? Đây có phải xưởng mộc đâu! Chẳng lẽ đây là phát minh mới của thế giới?”

“Là ý kiến quý quái của ông anh trai ngốc nghếch!”, Thuần Hiến sa sầm mặt nhìn Lý Tú Triết.

“Thằng nhóc này! Sao lại gọi ý kiến quý quái? Con nghĩ ra được không?”, bác gái cốc lên đầu nó.

“Con chẳng có hứng nghĩ! Ý kiến thiên tài của con không phải dùng để giải tỏa buồn chán cho cô nàng ngốc nghếch kia!”

Choáng, cái tên đầu cà rốt chết tiệt, cong kinh khủng hơn cả anh trai nó nữa! Lúc lớn lên chắc còn kinh khủng hơn!..

“Thằng bé này! Con ra ngoài ngay! Ra ngoài ngay! Mẹ nhìn thấy con bực mình!” Bác gái kéo tai Thuần Hiến lôi ra ngoài, Thuần Hiến đành kêu toán lên van xin: “Được rồi, được rồi! Con đứng im làm người câm là được chứ gì?”

“Tốt thôi, con nói đấy nhé, nếu mẹ mà nghe thấy bất kỳ từ ngữ vớ vẩn nào từ miệng con thốt ra nữa thì đầu con chuẩn bị nở hoa đi là vừa!” Cuối cùng bác gái cũng hậm hực rút tay lại.

Hu, bây giờ tôi thấy hơi thương cho Thuần Hiến, rốt cuộc cậu nhóc có phải con ruột của bác gái hay không? Hu hu... còn bé thế để thiếu tình thương của mẹ, sau này tôi phải đối xử với nó tốt hơn mới được.

“HOHO, Tiễn Ni, đây là đạo cụ của anh, loại vật liệu bằng gỗ nặng nhất, vững chắc nhất và chính tông nhất đó, có thể khảo nghiệm đúng khí và sức mạnh nhất!” Tú Triết bắt đầu hơn ha hơn hờ giải thích câu hỏi tôi thắc mắc lúc này.

“Thế nên...”. Anh tiếp tục hào hứng thao thao bất tuyệt, “Hôm nay anh trình trọng biểu diễn cho em tuyệt chiêu anh vừa học được – Đồng tường thép bích công!

Nếu quá tuyệt vời thì cũng đừng ngạc nhiên đó, ha ha!”

Cái anh này, chưa biểu diễn đã khoác lác.

“Vậy có liên quan gì đến khúc gỗ đó?”

“Em mở to mắt nhìn cho kỹ đây! Đại sư Lý Tú Triết vĩ đại bắt đầu biểu diễn!” Anh nói xong lập tức bày một dáng POSE rất khí thế.

Chỉ thấy hai tay anh nắm chặt, hai chân choãi ra, một đầu gối quỳ xuống, cơ thể cúi xuống đối mặt với đất, đầu gục xuống đầu gối co gập.

Xì, anh nghĩ anh là ngôn sao võ thuật hàng đầu thế giới hay sao chứ?

“Tiễn Ni, thế nào? Có phải anh rất phong độ không?”, anh bày ra một kiểu POSE như gười máy, đặc ý hỏi tôi.

“Đó chính là Đồng tường thép bích công đó hả?” Đúng là “phong độ” tới mức muốn “trúng phong” luôn, nhưng tôi không nỡ dả kích sự nhiệt tình và tâm hồn nhạy cảm của anh, đành nhanh trí chuyển sang vấn đề khác, he he.

Khôn phải, đó mới chỉ là thân thủ thôi, là màn mở đầu đặc biệt! Tiếp theo đây sẽ là màn biểu diễn đặc biệt tuyệt vời nhất!” Lý Tú Triết mấp máy môi với Nguyên Nguyên, “Tròn vo, phải chuẩn bị kỹ đấy!”

“Cái gì? ‘Tròn vo’? Tú Triết, anh gọi bạn gái anh là Tròn vo á?”. Cái tên này, rõ ràng đã học theo thói xấu của Thuần Hy rồi, dám gọi bạn gái mình bằng biệt hiệu khó nghe như thế.

“Đúng rồi, Tròn vo, Tròn vo, Tròn vo, đơn giản lắm, vẽ ra một vòng là được, giống như số 0 trong bài kiểm tra ấy, anh thích vẽ vòng tròn nhất, he he. Tròn vo, em cũng thế đúng không, hả?”

“Đúng rồi, em cũng thích vẽ vòng tròn lắm. Anh Tú Tú đã đặt tên cho em đó, nghe dễ thương đúng không?! He he”. Giọng nói mèo kêu thoát ra khỏi miệng Nguyên Nguyên, đúng là đáng yêu thật, có điều, tại sao nụ cười còn ngốc nghếch hơn cả Tú Triết? Còn nữa, Anh Tú Tú? HOHO, anh Tú Tú và Tròn vo, quả là xứng đôi!

“Vậy ‘anh Tú Tú’ cũng do em đặt à?”, tôi mở to mắt hỏi Nguyên Nguyên.

“Ồ không phải! Anh Tú Tú do mẹ anh ấy sinh ra, không phải do em đặt ra!” Cô bé chớp chớp mắt nói với vẻ nghiêm túc.

Tôi choáng...

Cho qua đi, đútgo đo chuyện biệt danh với họ nữa, đàn gỏi tai trâu lãng phí nước bọt! Dù sao khi ở cạnh họ, tôi cảm thấy trí tuệ của mình siêu phàm biết mấy, tôi hồn tôi chín chắn biết mấy, khoái quá... ha ha ha ha...

“Lý Tú Triết đại sư vĩ đại, màn biểu diễn của ngài khi nào bắt đầu thế?”

“Ừ! Bắt đầu ngay đây! Tròn vo, chuẩn bị nhé!”. Tú Triết bắt đầu làm lại tư thế POSE này giờ của anh, phát khẩu lệnh cho Nguyên Nguyên như cấp chỉ huy.

“Dạ.” Tròn vo, à không, Nguyên Nguyên ngoan ngoãn như một cô vợ mới theo chồng về nhà chồng, cẩn thận ôm một khúc cây lên.

Khúc cây to như thế, chắc rất nặng nhỉ? Sao cô bé lại có thể ôm nó lên được? Mà lại còn thấy

Thoải mái như ôm đồ chơi ấy, lẽ nào được Tú Triết truyền sức? Thuần Hy khỏe mạnh như thế, sao không thể truyền cho tôi một ít? Chắc chắn do tên ấy quá nhỏ mọn, khu khu giữ riêng ình rồi! Hứ!

“Ya!!!”. Tú triết bỗng hét lớn một tiếng, âm thanh kéo dài, khiến tôi giật bắn mình.

“He he, đó là đấng vận khí công!”, anh ấy lập tức quay sang giải thích cho tôi hiểu.

“Ya! Đến đây!!!”, anh siết chặt nắm tay, mắt nhắm tịt, tỏ ra dũng cảm đón nhận sự khiêu chiến.

Xem ra, anh ấy đang bảo Nguyên Nguyên cầm khúc cây đập lên người rồi. Anh định dùng cơ thể để làm khúc cây gãy đôi hay sao? Oh my God!!! Đừng nhé, đừng để ngược lại là khúc cây đập anh gãy đôi người nhé!

Trời ơi, đó là cách giúp tôi giải tỏa nỗi buồn ư? Đừng để tôi giải tỏa thành bện tim chứ!

Nhưng anh đã dùng cảm như thế thì tôi làm sao nhẫn tâm làm anh cụt hứng được?! Vẫn phải tỏ ra nhiệt tình mới được, thế là, tôi chồm dậy khỏi đồng chăn trên giường, bắt đầu hoa chân múa tay cổ vũ:

“Tú Triết, cố lên! Cố lên, Tú Triết! Tú Triết, cố lên! Cố lên, Tú Triết!”

Bác gái cũng phụ họa theo tôi, một tay nâng khúc cây lên hươ qua hươ lại rất hào hứng. Khoan đã, sao bác khỏe thế chứ? Lạ quá, sao cảm giác họ hôm nay như siêu nhân vậy?

“Ya...”. Trong tiếng gầm lớn kinh thiên động địa của Tú Triết, Nguyên Nguyên nhắm tịt mắt phang khúc cây thật mạnh vào người Tú Triết...

115. Chương 151

Sắc Đẹp Giá Càng Cao

Tôi cũng bắt đầu hét lên đầy kích động, chờ đợi âm thanh “rắc rắc” khi khúc cây gãy đôi, thế nhưng...

Tại sao không có âm thanh nào? Chỉ nghe thấy Tú Triết nhắm mắt, hoan hô một tiếng đầy hưng phấn:

“A a!!! Cây gãy rồi! Cây gãy rồi!! Anh lợi hại chưa?! Yeah yeah yeah! Tuyệt quá, tuyệt quá, tuyệt quá!!! Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha...”

“Có gãy chỗ nào đâu?”, tôi chỉ khúc cây hoàn toàn nguyên vẹn, hỏi anh.

“Hả? Cái gì?”. Anh như sực tỉnh khỏi giấc mộng, mở mắt. Nhìn thấy khúc cây không hề suy chuyển tí gì anh ra sức dụi mắt như thể không tin được. Khi đã ý thức được sự thực bí ẩn đó, anh bèn lắc Nguyên Nguyên, hét lên vẻ bị sốc nặng, “ Tròn vo ơi Tròn vo, chuyện này là sao hả??? Rõ ràng lúc tập luyện lần nào cũng gãy mà??? Hu hu hu, ôi danh tiếng cả đời của Lý Tú Triết tôi ơi...”

“Em sợ làm đau anh, nên hơi nhẹ tay hơn một chút...”, Nguyên Nguyên nhìn anh, tỏ vẻ vô tội.

“Cái gì??? Sao lại làm đau anh được?! Hừ, đại tỷ thân yêu của tôi ơi, anh đã nói trước với em rồi mà? Cái này làm từ xóp mà, xóp đấy...”. Tú Triết hình như ý thức ra đã lỡ lời nên vội vã bịt miệng lại, cầm bật.

Gì cơ? Không phải hình như lỡ lời, mà rõ ràng là đã lỡ lời rồi!!! Lý Tú Triết chết tiệt, dám lấy khúc cây bằng xóp để lừa tôi à? Làm tôi phí công cổ vũ hết lời cho anh ta, đúng là phỉ phạm công sức của tôi quá!

“Lý! Tú! Triết!”, tôi trừng mắt nhìn Tú Triết đang cúi gầm đầu như trẻ con vừa phạm lỗi.

“Tiễn Ni!” Tú Triết nghiêm túc nhìn tôi, “Anh không lừa em, anh thực sự đã luyện qua cái gọi là” Đồng Tường Thép Bích công”. Trong các tiết học tự chọn của khoa thể chất bọn anh có môn đó, ban đầu anh chọn vì nghĩ là rất dễ, cứ làm một kiểu POSE rồi hét một tiếng, khúc cây đập vào là sẽ gãy tan, tuyệt vời biết mấy, đúng là không ai chê vào đâu được, nhưng lúc luyện tập rồi biết là khó. Anh bị cây đập vào người muốn bay cả linh hồn đi mà khúc cây chẳng sức mẻ miếng nào, nhưng nếu khôn gãy thì vô vị quá, em sẽ thấy chán, nên mới nghĩ ra cách này, he he...”

“Chị Tiễn Ni, chị đừng trách anh Tú Tú, lỗi do em cả. Hu hu...”, Nguyên Nguyên nín vạt áo tôi, vẻ như sắp khóc đến nơi...

Tôi choáng, thì ra cô bé còn mau nước mắt hơn cả tôi...

“Tròn Vo à, ngoan nhé, đừng khóc, đợi tát nữa anh Tú Tú mua kem chuối cho em ăn”. Đang định an ủi cô bé, bảo rằng tôi không giận thì Tú Triết đã dịu dàng vò tóc cô bé, an ủi với vẻ cực kỳ dịu dàng.

Xì xì xì, da gà da vịt tôi nổi lên hết rồi.

Nhưng cô bé lại ngoan ngoãn nghe theo, nít khóc hần, chớp đôi mắt to long lanh nói, “Thật không? Ai lừa em thì là trứng cá sấu đó”.

“Thật mà , thật mà, thật mà!!!” Tú Tiết tươi cười nhún mạnh, Nguyên Nguyên bè toét đôi môi đỏ tươi ra cười, lộ một chiếc răng khểnh rất đáng yêu, và cả đôi lúm đồng tiền ngon ngọt nữa.

“Anh Tú Tú, vậy bây giờ em muốn ăn, được không?”, cô bé nũng nịu bằng giọng cực kỳ ngọt ngào.

Làm ơn, làm ơn, chú ý đừng để ảnh hưởng đến người khác! Ở đây có bao nhiêu người cơ mà.

“Được!! Bây giờ anh đi mua, em ở đây ngoan ngoãn với chị Tiễn Ni nhé! Tiễn Ni à, anh cũng mua cho em nhé! Anh quay về nhanh thôi! Hừ, xuất phát đây...”

Tú Triết nói xong bèn phóng ra ngoài với tốc độ của đoàn tàu hỏa, tôi đành vội vàng bấm loa gọi với theo, “Này, Tú Triết, có nghe không? Em không muốn ăn kem chuối, em muốn ăn kem dâu!!!”

Buồn, không hồi âm, chắc chắn đã chạy mất dạng mà chả thèm để ý đến ai rồi.

Ha ha, có Tú Triết, Nguyên Nguyên, bác gái và Thuần Hy bên cạnh, những ngày tháng này tôi thấy rất vui, đến nỗi tôi quên mất mình là người bệnh nặng, những hễ Tuấn Hạo và Thuần Hy đến tham thì tôi lại nhớ đến bệnh của mình, vì họ đang giúp tôi tiến hành hóa trị mà! Đau buồn!

Lúc đó tôi rúc vào chăn và hét to, “Em không thèm làm cái hóa trị vớ vẩn đó đâu!!!” Em thấy rất nhiều người bệnh điều trị như vậy, tóc họ rụng hết cả, da dẻ cũng rất tẻ, giống như da khô ấy, rất đáng sợ, em không muốn thành ra như thế!!! Quách Tiễn Ni em tuyệt đối không trở thành xấu xí được!”

“Nhưng, Tiễn Ni, hóa trị giúp bệnh tình của em đỡ rất nhiều, đó là một phần không thể thiếu trong quá trình điều trị ung thư não!”, Tuấn Hạo kiên nhẫn giải thích.

“Không thèm, không thèm, không thèm!!! Em thà chết chứ không muốn xấu xí đâu!!!”. Tôi chưa bao giờ tỏ ra kiên định như thế.

Đùa à, “Cuộc đời rất quý giá, sắc đẹp giá càng cao” mà, vả lại hóa trị rồi cũng chưa chắc khỏe hơn được, vậy tại sao tôi phải hy sinh nhiều như thế chứ?

“Sẽ không xấu xí đâu, Tiễn Ni em vốn đã xinh đẹp, làm sao xấu xí được...”, Tuấn Hạo vẫn khuyên tôi không mệt mỏi.

“Làm sao mà khôn xâu xí được? Thân Tuấn Hạo, rốt cuộc anh có mắt thẩm mỹ không? Anh nghĩ kỹ đi, nếu không có tóc, trọc lóc cái đầu, da lại tróc ra từng mảng như lá khô ấy, cho dù đẹp đến đâu thì bảo đảm lúc ấy cũng chẳng khác gì một mù phù thủy đáng sợ! Anh muốn em trở thành tội phạm sát nhân, khiến người trong bệnh viện sợ chết khiếp hay sao? Thà cứ giữ sắc đẹp rồi chết một mình còn hơn, đó cũng là một nét đẹp bi tráng quang vinh...”

“Em cứ lo cho sắc đẹp bi tráng quang vinh đi, bọn anh đi đây!”, Thuần Hy vừa nói vừa kéo Tuấn Hạo đi.

“Sao? Không bảo cô ấy hóa trị nữa à?”, Tuấn Hạo nghi ngại hỏi.

“Nghĩ cách khác vậy!”

“Vậy, Tiễn Ni, bọn anh tiếp tục nghiên cứu, em ở đây dưỡng bệnh đi nhé, biết chưa?”

“Dạ, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”, Tuấn Hạo cười với tôi theo Thuần Hy ra ngoài.

“Thuần Hy, hẹn gặp lại anh nhé!”. Tôi gọi với theo bóng Thuần Hy, nhưng anh chẳng thèm quay đầu lại, chỉ “Ừ” một tiếng cộc lốc.

Thật là! Đáng ghét! Ghét quá! Đã nhận lời bác trai sẽ chăm sóc tôi, vậy mà chăm sóc kiểu ấy! Kim Thuần Hy đáng chết! Kim Thuần Hy xấu xa! Hừ!

Nhưng... ha ha, cuộc chiến hóa trị này tôi đã giành phần thắng, he he, ha ha, tôi đã thành công! Yeah, sắc đẹp vạn tuế! Quách Tiễn Ni vạn tuế!!!

Ồ, buồn quá, mùa hè đã gần kết thúc rồi, sắp đi học trở lại rồi, bác trai bác gái cũng sắp đưa Thuần Hiền về Mỹ rồi, Tú Triết cũng đưa Nguyên Nguyên đi học lại rồi, trong ohongf bệnh thoáng chốc lại trở nên lạnh lẽo, tôi thấy không quen tí nào. Nhưng Tú Triết đưa Nguyên Nguyên đi học rồi sẽ trở lại, vì dù sao anh cũng học đại học rồi, thời gian rất tự do, hướng hồ thai độ học tập của anh là: “Muốn học thì học, không muốn học thì thôi”, ha ha.

Tú Triết à, quay lại nhanh nhé, em đang đợi người vô tư vui vẻ như anh quay lại giúp em giải sầu đây, he he, ha ha, HOHO!

116. Chương 152

Tạm Biệt, Trường Học!

Yeah, tuyệt quá nhóm chuyên gia đã đến rồi, nhìn ai cũng trí thức cao siêu cả, tôi ngày càng lạc quan hơn với tình trạng bệnh tình của mình! Ha, vui ha! Ha ha!..

Nhưng điều khiến tôi buồn là nhóm chuyên gia muốn xác định bệnh tình của tôi nên hôm nào cũng bắt tôi đối mặt với nhiều thứ xét nghiệm!

Những hôm ấy tôi như một con chuột bạch đáng thương, bị đẩy từ phòng thí nghiệm này đến phòng thí nghiệm X-quang nọ, sau đó lại là phòng chụp cắt lớp. Những điều tôi phải làm là chỉ biết ngửa mặt nằm trên giường bệnh trắng toát, xung quanh toàn là những đồ vật kỳ quặc lạnh lẽo như thể nhẩy ra từ bộ phim giả tưởng nào đó, những chuyên gia mặc áo blouse trắng chỉ biết quan tâm đến bệnh tình của tôi, có lúc thậm chí còn không thèm nhìn tôi, trong mắt họ tôi hình như chỉ là một cô bé đáng thương mắc chứng bệnh ung thư não, không có sinh mạng...

Quách Tiễn Ni! Họ đang quan tâm đến bệnh tình của mi đấy! Nói thế với họ là bất công lắm! Nhóm chuyên gia vì đã làm việc trong môi trường lạnh lẽo này quá lâu rồi, mới trở thành như thế. Mi phải thông cảm cho họ! Ừ phải thông cảm cho họ chứ! He he.

Quách Tiễn Ni! Cố lên. Mi phải kiên trì đến cùng. Hướng hồ là còn có Thuần Hy, Bố, Tuấn Hạo, Tú Triết, bác gái... Có bao nhiêu người đang quan tâm đến mi đó!

Nhưng có một chuyện nên vui hay nên buồn, đó là bác sỹ khuyên tôi, không nên đi học nữa!

Thực ra họ không nói thì tôi cũng biết, bây giờ tôi làm gì mà còn thời gian mà đi học nữa. Trước kia quả thực tôi ghét đi học. Đi học chẳng qua là để làm một người bình thường. Bây giờ không đi học nữa, tôi rất nhớ khoảng thời gian ở trường. Chủ nhiệm khoa vĩ đại, cô còn thích phạt học sinh nhẩy cóc không? Giáo sư “cục tẩy” đáng yêu, lúc thầy giảng bài vẫn thích hỏi đi hỏi lại tên học sinh, nhưng rồi vẫn quên chứ? Em rất nhớ mọi người, hihi...

Bố, Thuần Hy, Tuấn Hạo ngày nào cũng đến thăm tôi, ở cạnh tôi, nhưng lúc chỉ có một mình, tôi thấy rất buồn chán. Có lúc tôi tựa cửa nhìn thể giới xung quanh trở nên nhòa nhạt dần. Có nhầm không? Quách Tiễn Ni tôi chưa bao giờ cận thị, thị lực xưa nay vẫn rất tốt mà .

Hơn nữa gần đây tôi thấy mình chẳng vận động gì nhiều, nên toàn thân tê dại. Có lúc cầm chiếc cốc cũng không vững.

Nhưng cũng chẳng sao, đây chỉ là chuyện vặt thôi, một thời gian là hết, không thể đánh bại Quách Tiễn Ni tôi đâu! HOHO!

Nhưng hôm nay hơi kỳ quặc .bây giờ đã mười giờ sáng rồi, mà vẫn không thấy y tá đưa tôi vào phòng xét nghiệm? Thế là tôi nhẩy xuống, hùng hục chạy đến chỗ các y tá, “Chị y tá ơi, hôm nay sau không đi xét nghiệm?”

“Ồ, Tiễn Ni, em không cần làm xét nghiệm nữa, những gì cần làm đã xong cả rồi, chị cần đợi kết quả là các chuyên gia có thể bắt đầu vạch kế hoạch chữa trị cho em. Mấy hôm nay em phải nghỉ ngơi đấy”. Chị y tá hẳn nhiên là có tình người hơn các bác sỹ kia nhiều.

Hí hí! Vậy tức là hôm nay không cần xét nghiệm nữa ! Yeah , tuyệt quá!

Nhưng tôi phải làm gì đây? Chán đến nỗi đầu mọc cả cả rồi. Đúng rồi, Tuấn Hạo hôm qua có nói rằng hôm nay trường có tổ chức hoạt động văn hoá. Ha ha, bây giờ tôi lặng lẽ chuẩn bị đi đến đó vậy. Ừ, phải lén lút thôi, bị phát hiện là khỏi đi luôn.

HOHO, hoạt động văn hoá yêu quý ơi, ta đến đây, haha.

Woa, cảm giác được hít thở bầu không khí trường học thật tuyệt! So với mùi thuốc sức lên trong bệnh viện lạnh lẽo thì không khí ở đây đúng là thanh tân trong trẻo biết mấy. Hơn nữa. Ở trong trường tôi thấy mình thoải mái hơn nhiều.

Hoạt động văn hoá diễn ra phong phú và sôi nổi, đội âm nhạc biểu diễn, triển lãm nhiếp ảnh, thi đấu bóng rổ... khiến mắt tôi vô cùng bận rộn. Cái trường này cũng thật là..., sao lúc tôi còn đi học không thấy tổ chức nhiều như thế này? May mà hôm nay tôi về xem, nếu không thì Quách Tiễn Ni tôi chẳng đã bỏ lỡ những thứ hay ho này hay sao?

Đi mãi rồi cũng thấy mệt, phải nghỉ ngơi thôi, Y tá dặn tôi không được để cơ thể mệt mỏi, rất nguy hiểm.

Ngồi trên băng ghế dài trước quán café trong trường, nhìn thấy bạn bè tận hưởng niềm vui trong học tập, tôi bỗng thấy buồn, không nén được một tiếng thở dài...

Quách Tiễn Ni, rốt cuộc mi bị sao thế? Sao lại giống bà cụ 98 tuổi vậy? Có phải những người sắp chết đều thế không? He he.

Bây giờ tôi mới nhận ra, trong vô thức, mùa thu đã đến rồi, bầu trời tôi nhìn ngắm đang có một màu xanh thẫm đến không thể xanh hơn, trong vắt không một đám mây. Thế giới dường như trở nên trực rỡ vạn phần, không phải vì mặt trời, mà là vì ánh sáng của bầu trời tỏa ra.

Mọi thứ xung quanh đã khoác lên mình y phục mùa thu, mọi sắc màu đều trở nên sống động, như thể được phục sinh, không khí cũng mát mẻ, thoáng đãng hơn nhiều.

Đẹp quá, đẹp thật, nhưng có lẽ đây là mùa thu cuối cùng tôi được nhìn thấy trên thế gian này rồi nhỉ?

Một ngôi trường đáng yêu, những người bạn đáng yêu, tôi sẽ không cong thời gian bên họ nữa rồi!

Cứ nghĩ thế nước mắt tôi rơi tí tách lúc nào không hay, rơi xuống những chiếc lá khô rụng dưới chân...

"Tiễn Ni, sao em không nói lời nào mà chạy đến trường một mình thế? Mọi người đều rất lo cho em đấy".

Tuấn Hạo bỗng nhiên xuất hiện.

Tôi vội quay đi, len lén chùi nước mắt, "Ồ. Tuấn Hạo, sao anh biết em ở đây?"

"Vì hôm qua anh đã nhắc đến hoạt động văn hóa của trường tổ chức vào hôm nay, nên anh đoán là em chạy đến đây. Về bệnh viện với anh đi, bây giờ em phải nghỉ ngơi".

"Ừm... em có thể ngồi đây thêm một lát không..."

Đôi mắt chết tiệt lại nóng lên, ghét quá, sau này chắc không còn cơ hội đến đây nữa.

"Em khóc hả?", Tuấn Hạo đã phát hiện ra.

"Không...". Cuối cùng tôi không kiềm chế nổi, nước mắt trào ra.

Tuấn Hạo đáng ghét, anh cứ vờ như không thấy gì là được mà, tại sao lại nói ra chứ, thật là!!!

Tuấn Hạo thấy tôi như vậy cũng hoảng lên, vội vàng lấy khăn ra lau nước mắt cho tôi, nhưng lau đi rồi lau lại, cứ thế, cứ thế, lau mãi cũng không hết!

Cuối cùng anh ôm tôi thật chặt, "Xin lỗi, xin lỗi, anh không nên hỏi câu đó. Đừng khóc nữa, xin em đừng khóc nữa được không? Tiễn Ni..."

Tôi cũng không muốn khóc nữa, thật sự là thế, nhưng nước mắt cứ không chịu nghe lời, tôi biết phải làm sao? Hu hu hu hu hu...

117. Chương 153

Cặp đôi đẹp nhất

“Tiễn Ni, nhìn cái này này”.

Anh bỗng buông tôi ra như đã nghĩ ra cách làm tôi vui trở lại. Anh lấy ra một quyển sách ảnh nhỏ, dùng ngón tay cái và trở kẹp trang sách, lật giở từng trang. Cứ thế từng trang sách mở ra trước mắt tôi, những tấm ảnh phía dưới góc phải cứ xuất hiện từng tấm không ngừng, một người tí hon rất đáng yêu đang làm những điệu bộ và vẻ mặt rất tức cười, đó là một trò chơi nhỏ trên giấy in sách ảnh mà tôi thường được thấy.

Thật sự rất buồn cười, cuối cùng tôi không kìm được, cười phì một tiếng.

“A, cuối cùng em cũng đã cười rồi.” Tuấn Hạo thấy thế mỉm cười vui sướng.

“Lúc em khóc, anh căng thẳng lắm hả? Nhìn kìa, toát cả mồ hôi ra!”. Tôi lấy tay lau mồ hôi cho anh.

“Ừ, căng thẳng lắm, còn căng thẳng hơn trái đất bị nổ tung nữa! Thế nên, tiểu thư Quách Tiễn Ni yêu quý à, sau này bớt khóc đi nhé?”

“Vậy phải xem anh thế nào, nếu anh làm em vui được thì em sẽ ít khóc. Hi hi”.

“Được! Vậy anh phải đi tìm một người thầy hóm hỉnh để theo học mới được!”

“Không cần, em nói chơi thôi mà. Đây, Tuấn Hạo, người tí hon trên sách là anh vẽ à?”

“Ừ, vẽ riêng cho em xem đấy”.

“Vui thật, giống như phim hoạt hình ấy. Anh làm lại cho em xem lần nữa đi, em muốn xem”.

“Được! Mấy lần cũng được!”

“Ha ha, thú vị thật, để em tự làm xem sao!”

Chúng tôi đã ngồi trên băng ghế dài trước quán cà phê trường và cười hi hi ha ha làm phim hoạt hình như thế, không đi xem những tiết mục văn hóa đang diễn ra rất sôi nổi nữa.

Nhưng rất lạ là một lúc sau cứ cps các bạn đến tặng bóng bay hình trái tim cho chúng tôi, cả nam cả nữ, mà mỗi người chỉ tặng một quả, cho cả hai chúng tôi.

Thật kỳ quặc, rốt cuộc họ đang làm trò gì thế, chẳng lẽ cũng đang là hoạt động văn hóa?

Thôi chẳng phải nghĩ nhiều, có bóng bay trái tim đẹp thế này là được! Tại sao phải nghĩ nhiều, he he. Thế là sau khi làm phim hoạt hình, tôi lại có thêm một trò thú vị khác – đếm bóng bay. He he.

“957, 958, 959, 960...” Phù, trời ơi, sao chúng tôi lại có nhiều bóng bay thế nhỉ, tôi sắp choáng rồi, tôi và Tuấn Hạo sắp bị đám bóng bay này chìm chết rồi. Các bạn tặng bóng bay muốn làm gì nhỉ, không phải là đang tiến hành “tang lễ bóng bay” đó chứ?

“Tuấn Hạo, chúng ta thả mấy quả bóng bay này lên trời nhé, để chúng hít thở không khí, muốn bay đi đâu thì đi, dù sao cũng là hoạt động văn hóa mà, người ta sẽ không bảo là chúng ta gây ô nhiễm môi trường đâu. Những quả bóng bay sặc sỡ thế này mà bay khắp nơi thì trường chúng ta sẽ đẹp hơn đó, hi hi.” Khi đám bóng bay này sắp che lấp chúng tôi, tôi vô cùng vất vả mới ló được đầu ra khỏi đám bóng bay đó để nói.

“Ừ được”. Tiếng Tuấn Hạo vắng vắng.

“Vậy nhé, đếm này, 1, 2, 3... chuẩn bị...”

“Chúc mừng các bạn!!!”. Đang lúc chuẩn bị thả bóng bay cùng Tuấn Hạo thì bỗng có một âm thanh từ loa phát ra khiến chúng tôi muốn thủng cả màng nhĩ.

Tiếp đó, còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đám bóng bay trên tay chúng tôi bỗng bị một đám bạn vây quanh cướp hết không còn quả nào, sau đó tiếng bóng bay bị nổ “bùm bùm”, giống như đang đốt pháo ấy, sau đó lại là tiếng hoan hô rầm trời đến nhức cả tai, rồi tôi và Tuấn Hạo chìm trong màn bông giấy được tung khắp nơi như “tiên nữ rải hoa”.

“Chúc mừng các bạn đã được hoạt động văn hóa trường ta chọn là cặp đôi đẹp nhất trường!!!”. Bạn MC cầm chiếc loa đang nhiệt tình chạy thoăn thoắt đến.

“Nào, chụp một tấm cho các bạn!” Một bạn cầm máy ảnh đi đến, “Tư thế này không được, thân mật hơn một chút!”

Tôi choáng, các bạn nhầm lẫn rồi! Haizzz, sao thế? Đã lên đại học rồi mà sao trong trường vẫn đầu những người nhiều chuyện thế này... Toát mồ hôi!!!

“Chúng mình...”, tôi định giải thích, nhưng chẳng ai thèm nghe.

“Đúng rồi, thân mật tí nữa”. Những người vừa tặng bóng bay vây quanh chúng tôi.

Haizzz, bao nhiêu người thế này, càng giải thích càng rối. Thôi, kệ cho họ chụp rồi đi bớt cho tôi nhờ. Tôi đưa tay ra cho Tuấn Hạo.

Theo sự yêu cầu nhiệt tình của mọi người, chúng tôi đã nắm tay nhau chụp chung một tấm ảnh.

Sau khi những sư huynh sư muội nhiều chuyện tản đi hết, tôi nhìn thấy một bóng người vô cùng quen thuộc, Thuần Hy!!!!

Tệ quá! Cảnh lúc này anh có nhìn thấy không nhỉ?

Nhưng, nhìn vẻ mặt anh thì hình như không tức giận tí nào, chắc là chưa nhìn thấy nhỉ, he he.

Anh đi thẳng đến trước mặt tôi, “Chúng ta về thôi, em phải nghỉ ngơi”.

Toi rùng mình một cái, giọng nói lạnh lùng quá!

“Ừ, chúng ta phải về bệnh viện rồi!”, giọng Tuấn Hạo dịu dàng hơn.

118. Chương 154

Đền lại chín chữ

Nhưng khi tôi về đến bệnh viện, Thuần Hy đã sa sầm mặt, không nói lời nào, kéo tôi vào thẳng trong phòng bệnh.

Hu hu hu, anh giận thật rồi, cái tên này, thì ra cũng ghen tuông cơ đấy.

“Thuần Hy! Thuần Hy...”

“Thuần Hy sao anh không nói gì? Thuần Hy, em...” Tôi giải thích, nhưng anh không nghe, thật là, đàn ông gì mà hẹp hòi thế không biết!

“Thuần Hy, Thuần Hy anh...” Hu hu hu hu... tôi cuống lên!

Tôi ngồi phịch xuống giường.

Không được, phải nói rõ cho anh biết, anh hiểu nhầm chuyện lúc này giữa tôi và Tuấn Hạo thôi!

“Đừng chạy lung tung nữa”.

Choáng, anh nói xong câu đó bèn quay người bỏ đi.

Không được, không được, nhất định phải giải thích rõ!

Nghĩ thế, tôi vội vã chạy theo.

Kim Thuần Hy chết tiệt, sao còn lẩn nhanh hơn cả thỏ thế này, mới chớp mắt đã không thấy đâu nữa. Rốt cuộc là ở đâu? Em phải giải thích với anh, anh mau ra đi, mau ra đi, hu hu hu...

Thuần Hy không ra, mà bố tôi lại ra, ông cuống quýt hỏi tôi, “Tiễn Ni của bố, con chạy đi đâu vậy? Nhanh, nhanh, nhanh, nhanh về phòng bệnh nghỉ ngơi đi!”

Tôi choáng, bố chẳng đã đưa tôi đến cổng bệnh viện rồi đi siêu thị mua thức ăn hay sao? Sao về nhanh thế? Bây giờ là giây phút quan trọng mà, bố xuất hiện không đúng lúc tí nào!

Bố tay rời, bị bố kéo đi, tôi đành ử rữ ngoan ngoãn nằm lên giường nghỉ ngơi.

“Tiễn Ni, bố phải đi hâm canh cho con rồi, phải ở đây ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi nhé”.

He he, bố thật tốt, hu hu hu... Xúc động quá, Thuần Hy, anh không thể học tập bố em hay sao???

“Dạ, bố yên tâm!”, tôi ôm lấy gối, ngọt ngào đáp lại, “bye bye!”

He he, xin lỗi bố, con phải nhân lúc không có bố ở đây mà đi tìm Thuần Hy đây.

Tôi động viên mình rồi bay xuống lầu.

Hả? Anh không ở phòng thí nghiệm sao? Hành lang cũng không, trên lầu cũng không...

Thuần Hy, anh đang ở đâu? Anh đừng giận em nhé...

Tôi tìm khắp mọi nẻo. Ồ, thì ra Thuần Hy đang nghỉ dưới tán xuân đằng ở ngoài ban công...

Đẹp quá... đẹp quá... woa...

Ánh nắng xuyên qua kẽ lá, rơi trên tóc, trên mặt, quần áo Thuần Hy thành những đốm lấp lăm. Gió mang theo mùi hương thơm mát của hoa, dịu dàng vờ rối mái tóc anh...

Tôi rón rén luồn vào như ăn trộm, lúc túm đến đằng sau lưng anh, đưa tay ra bịt lấy mắt anh...

“Đoán xem tôi là ai?”, tôi học theo giọng điệu kỳ quái của Tú Triết.

“Không đoán!”

“Tại sao không đoán?” Hu, xem ra anh giận thật rồi.

“Tại sao phải đoán?”, anh nói rồi tóm lấy hai tay tôi, nhẹ nhàng lôi tôi ra đằng trước.

Đến khi tôi phản ứng ra thì cả người đã ngồi gọn lên đùi anh, nói chính xác hơn nữa là ngồi trong lòng anh.

Tim tôi lập tức đập cuồn cuộn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng...

Anh nhìn tôi chăm chú bằng đôi mắt sâu thẳm tuyệt đẹp, không chớp mắt, mà cũng chẳng nói gì.

Tôi bị anh nhìn đến đỏ mặt tía tai, tim càng thỉnh thoảng dữ dội hơn.

Không được, không thể để anh nhìn thế mãi, nếu cứ bị nhìn như vậy thì sớm muộn gì tôi cũng mắc bệnh tim mà chết sớm thôi! Thế là tôi vội vàng lên tiếng: “Thuần Hy à, anh cũng biết đó... Em và Tuấn Hạo chỉ là bạn thân thôi... Nên anh sẽ không vì chuyện em và anh ấy được bình chọn là cặp đôi đẹp nhất mà giận chứ, đúng không?”

Lần này anh chẳng “ừ” tiếng nào cả, chỉ gật đầu.

“A, thì ra anh không giận, vậy sao lúc nãy cứ làm vẻ mặt khủng khiếp thế? Thật là... hại em thấp thỏm không yên...: Tôi hơi bức, đẩy anh mấy cái, bỗng lại hét lên, “Không đúng, không đúng, anh phải giận chứ! Tại sao anh không giận được?? Một người con trai bình thường thấy bạn gái mình và người con trai khác được chọn là cặp đôi đẹp nhất, thì cũng phải giận chứ, trừ phi... trừ phi anh không thích em nữa?”

“Ngốc! Vì anh tin em, lúc nào cũng tin em!”, anh nhìn tôi, nói từng từ một.

“Thuần Hy à...”. Hu hu hu, cảm động quá, cảm động muốn khóc...

Thuần Hy, em cũng tin anh, dù thế nào đi nữa cũng sẽ mãi tin anh!!!!

“Thuần Hy, em yêu anh!!! Đời này kiếp này, ngoài anh ra, em không yêu nữa!!!!”. Tôi húng lên, mọi điều muốn nói đều thốt ra cả, mặc kệ nó sến hay gì gì đó, dù sao ở đây cũng chả có ai, he he.

“Ngốc!”. Anh cười.

Lúc anh cười thật là đẹp, đẹp chết đi được, giống thiên sứ đẹp nhất Thiên Quốc. Nếu đàn ông cũng có thể hình dung bằng từ “khuyh quốc khuyh thành”, thì nó thuộc về anh chứ không ai khác! HOHO, Thuần Hy của tôi khuyh quốc khuyh thành, khuyh quốc khuyh thành!!! HOHO!

“Đúng rồi, Thuần Hy, anh còn nợ em chín chữ nhé!”

“Gì cơ?”

“Cái anh bảo mỗi năm nói một lần ấy!”

“Cái nào?”

“Thì là mỗi năm nói một lần ấy, anh mới nói một lần à! Anh không quên đấy chứ?”

“Ừm...”

“Hả? Anh quên rồi hả? Sáp anh lại quên được chứ?! Sao anh lại quên nó????” Tôi mất bình tĩnh, lắc vai anh, hét lên.

Cái tên chết tiệt này, sao anh lại quên được chứ???? Tại sao???????

“Anh thích em!!!”

“Gì cơ?”

“HOHO, thì ra anh chưa quên, tại sao lại giả vờ chứ? Thật là... ghét quá đi. Em nói mà, he he, anh là thiên tài mà, thiên tài làm sao quên được, huống hồ gì đây là chuyện mà kẻ ngốc cũng còn nhớ, he he! Tốt rồi, bây giờ anh bắt đầu trả em chín chữ đó đi, em đóng tai lên nghe đây...”

“...”

“Này, sao anh không nói? Nói nhanh đi chứ!”

“Lúc này nói rồi mà!”

“Cái gì? Lúc này em đang xúc động mà, chưa nghe kỹ!”

“Ai bảo tự em không nghe kỹ!”

“Kim! Thuần! Hy!”

Tức chết mất! Tức chết mất thôi!!! Đang lúc tôi phân tâm mà lại nói nhanh như thế. Làm gì có kiểu nói cho xong, cho hoàn thành nhiệm vụ như thế? Ba chữ đó trịnh trọng biết bao, phải chậm rãi và nhìn chăm chú vào mắt tôi rồi nói ra mới được chứ! Thật là!!!

“Em mặc kệ, em mặc kệ!!! Kim Thuần Hy, anh phải nói lại ba lần!!! Bắt buộc nói lại... thật trịnh trọng...” Tôi điên lên túm vai anh lắc lư lắc để, hét lên không ngừng...

Anh đột ngột dùng đôi môi của mình... bịt lấy đôi môi tôi.

Tôi sững sờ mở to mắt, hồi lâu sau vẫn chưa tỉnh ra, hai tay cứng đờ trên vai anh, cuối cùng mềm oặt rơi xuống...

Đôi môi anh nóng bỏng, anh hôn tôi rất sâu, rất sâu. Tôi thấy khó thở quá, nhưng mùi vị quyến rũ của đôi môi anh khiến tôi đắm chìm mãi...

Cuối cùng tôi hạnh phúc nhắm mắt lại...

Bao nhiêu cánh hoa màu hồng phấn rơi xuống phủ đầy đôi vai chúng tôi. Chúng đóng vai trò thiên sứ thuần khiết đứng trên mây, thổi hạnh phúc xuống trần gian. Trên bầu trời, một đường cầu vồng đẹp tuyệt xuất hiện, đi đến Thiên Quốc mãi mãi chỉ có niềm vui và hạnh phúc...

Ông trời ơi, cho dù ngay bây giờ có bắt con chết đi, con cũng không còn gì để hối tiếc...

A, sao thế này? Tại sao đầu tôi lại đau thế này? Mà cảm giác này mỗi lúc một mạnh mẽ, mạnh quá, mồ hôi tuôn xuống như mưa, đau đầu hoa mắt...

“Quách Tiễn Ni! Tiễn Ni...”

Thế giới càng lúc càng đen tối, mờ nhòa... Cuối cùng không còn chút ánh sáng, đến tiếng nói hoảng loạn của Thuần Hy cũng biến mất...

Mất mặt quá, lại phát bệnh đúng lúc hôn nhau...

Cái bệnh ung thư não chết tiệt này!!! Chẳng biết lãng mạn tí nào!!!!

119. Chương 155

Tịnh Mỹ và Long Nhật Nhất

Không biết bao lâu, tự dưng cảm giác kỳ quái cứ lớn vồn đeo bám, tôi mở choàng mắt...

“Tiễn Ni, Tiễn Ni! Cuối cùng em cũng tỉnh rồi!”. Nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết giọng nam đáng yêu đó là Lý Tú Triết. Thật tốt quá, anh đến để thăm tôi, ha ha.

Tôi đang định chuẩn bị lên tinh thần để trò chuyện với Tú Triết thì bỗng nhiên một gương mặt đáng yêu và vô cùng quen thuộc xuất hiện trước mắt tôi.

“Hả??? Tịnh Mỹ????”

Chính xác, đúng là Tịnh Mỹ!!! Đồng bọn Trương Tịnh Mỹ vừa đáng yêu cũng vừa đáng ghét của tôi! Nó đang mở to đôi mắt đẹp ngồi trước mặt tôi và chờ dẫn nhìn tôi.

Quá lâu rồi không được gặp Tịnh Mỹ, bao lời muốn nói cứ như bị chặn ở cổ họng!

“Tịnh Mỹ chết tiệt! Tịnh Mỹ xấu xa! Sao bây giờ cậu mới chịu đến thăm tớ... hu hu hu...”

Quách Tiễn Ni, mi là đồ ngốc, nhìn thấy Tịnh Mỹ phải nên cảm động và vui sướng chứ? Sao nước mắt lại chảy ra thế này??

“Tiễn Ni ngốc nghếch! Phải là tớ tức giận mới đúng chứ?! Lúc đó cậu lẳng lặng bỏ đi không nói lời nào, bỏ lại mình tớ... Tớ hận cậu chết đi được!”

Woa, mẹ ơi, nắm tay của Tịnh Mỹ đã vung lên.

Nhưng khi nắm đấm của Tịnh Mỹ giáng xuống vai tôi, tôi lại chẳng thấy đau tí nào – vì nó không vận chút sức mạnh nào cả.

Hu hu hu, trong đôi mắt to của Tịnh Mỹ đang lấp lánh nước, nhất định là rất lo, rất lo cho tôi.

“Tịnh Mỹ, Tịnh Mỹ yêu quý, tớ cũng rất nhớ, rất nhớ cậu...” Tôi đưa tay ra định ôm nó.

“Này, cô làm gì vậy?”. Bên cạnh bỗng thò ra một cánh tay, giật Tịnh Mỹ lại nhanh như chớp, khiến tôi ôm phải không khí, chút nữa ngã nhào xuống giường.

Đáng ghét!!! Cái tên chết tiệt nào vậy??? Hai chị em tôi đang trao đổi tình cảm mà không hiểu à? Tôi có phải con trai đâu mà ghen với chả tuồng? Thật là, ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng!!! Hứ!

Tôi bực bội hầm hầm ngược nhìn lên...

Úi da, thì ra nhìn cũng đâu ra đó lắm, nhưng cái đầu nhím vàng hoe này hơi bị chói mắt, có lẽ anh ta vừa từ hiện trường vụ nổ bom nguyên tử chui ra hay sao?

Khoan đã, khoan đã, tên này sao quen quá vậy?

“Hả? Anh ta là ... Long... Nhật... Nhất????”. Tôi giật bản mình lùi lại.

Trời ơi, đúng là cái tên Long Nhật Nhất đại ma đầu của bang SK rồi, Long Nhật Nhất từng bắt cóc tôi và đánh trọng thương Thuần Hy, cái tên mà tôi từng ao ước đưa lên miệng rồi cắn xé tới bời, nhưng... haizzz, bỏ qua đi, nếu anh ta đã là bạn trai của Tịnh Mỹ thì... “Chồng của bạn, không bắt nạt” mà, he he.

“Phải! Tôi chính là Long Nhật Nhất, cô muốn gì?”

“He he, không muốn gì cả, không muốn gì cả, he he...”

Tại sao lại làm ra vẻ phòng bị như vậy, chẳng lẽ trong đầu anh ta chỉ có mỗi hai chữ “đánh nhau” hay sao? Xì xì, cái loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển như thế, không hiểu nổi Tịnh Mỹ tại sao lại thích được?

“HOHO, anh Long à, khá lắm, cũng biết thương hoa tiếc ngọc ghê nhỉ? Vậy giao Tịnh Mỹ cho anh là yên tâm rồi, he he”.

“Tiễn Ni, sao lại nói những lời như người sắp chết thế hả?” Đôi mắt Tịnh Mỹ không biết đã đỏ hoe như mắt thỏ trắng từ lúc nào.

“Đúng , đúng, đúng, Tiễn Ni, anh không cho phép em nói như thế, hu hu hu... anh, anh, anh... hu hu hu...”. Nước mắt Tú Triết cũng bắt đầu rơi tí tách.

Haizzz, cái tên Tú Triết này... tôi xúc động quá.

“Này gốc, khóc cái gì? Không được khóc!”. Tịnh Mỹ vỗ lên đầu Tú Triết, nhưng sao tôi thấy trong đôi mắt đỏ hoe của nó cũng bắt đầu lấp lánh những giọt lệ nhỉ?

Hu hu hu... Tịnh Mỹ cũng sắp khóc rồi ư? Chúng tôi đã hai năm chưa gặp, mọi người phải vui vẻ mới đúng chứ!!! Haizzz, tất cả đều do tôi không tốt, đều do tôi không tốt...

Không được, tôi không muốn thấy vẻ thương tâm của Tịnh Mỹ, bạn bè của tôi nhất định phải sống vui vẻ hạnh phúc!

“He he, thì tớ vốn là người sắp chết mà! Ngoan nào, đừng khóc nữa, ha ha...”. Tôi vờ cười hi hi vỗ lên vai nó dỗ dành như dỗ trẻ con, ai ngờ nó đập tay tôi xuống, “Ai khóc? Cậu nghĩ ai cũng là cái thùng nước mắt như cậu à?”

“Tiễn Ni, bọn mình nhất định sẽ nghĩ cách tìm ra bác sĩ giỏi nhất, nhất định không để cậu chết đâu! Sau này cậu đừng nhắc tới chữ ‘chết’ với tớ! Không ai được nhắc hết!”. Tịnh Mỹ nói với tôi, rất nghiêm túc.

Nhìn khỏe mắt Tịnh Mỹ vẫn lấp lánh nước, tôi bỗng thấy lòng thật chua xót... hu hu hu... xúc động quá!!!

“Tôi cũng sẽ đi tìm bác sĩ!”. Long Nhật Nhất đột ngột chen vào.

“Anh cũng thế! Tiễn Ni em đừng lo! Hãy tin bọn anh!!!”. Tú Triết cũng chen ngang.

“Các anh ư?”. Tịnh Mỹ bĩu môi, “Đừng có tìm một ông thầy thuốc dở dở ương ương đấy! Tiễn Ni là bạn yêu quý bảo bối của em! Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!”

“Trương Tịnh Mỹ! Em dám xem thường chồng em à! Em chết chắc rồi!” Long Nhật Nhất bắt màn gầm lên.

“Long Nhật Nhất!! Lúc này em vừa nói không được nhắc đến chữ đó!!! Còn nữa, anh dám gầm gừ với vợ anh hả, anh chán sống rồi đúng không???”

Oh my God, tôi đau đầu quá, đau đầu, đau đầu...

Không biết bao lâu sau, khi tôi ngáp đến chảy nước mắt, hai người đó mới “bàn bạc” xong, Tịnh Mỹ ra hiệu cho Long Nhật Nhất, Long Nhật Nhất bèn đi dời thùng đồ đạc to khủng bố ở ngoài cửa vào trong.

Anh ta đập một phát vào chiếc thùng giấy đáng thương, chiếc hộp “soạt” một tiếng rách ra làm đôi, đồ đạc trong đó tuôn ra ào ào như suối trước mắt tôi.

Ôi chà, một đồng đồ to tướng, giống như một nắm mồ, ặc ặc ặc, đúng là đồ mồm quạ thối, phải là một đồng đồ đạc đáng yêu chứ, hi hi.

Để tôi xem là cái gì nhé? Ha ha, đó là những món đồ chơi mới xuất bản gần đây, và rất nhiều, rất nhiều búp bê vải, những thức ăn vặt, đĩa trò chơi, phim ảnh, CD v.v...

Oh my God!!! Trời ơi, cái thùng này giống như túi của mèo máy Doremon vậy! Sao toàn những thứ tôi thích thế này? HOHO, tuyệt vời, đúng là tuyệt vời!!!!

“Tịnh Mỹ, những món này cậu tặng tớ hết hả?”

“Phải, để cậu ở đây khỏi buồn chán ấy mà!”

“Thank you very much!!! Tớ thích quá!!! Tớ thật sự rất thích đó, he he! Tớ yêu cậu, Tịnh Mỹ!!!”. Tôi ôm chầm lấy Tịnh Mỹ thật chặt.

Yeah!!! Tuyệt quá đi thôi!!! Đúng là bạn tri âm tri kỷ của tôi luôn là Tịnh Mỹ!!! Ha ha! Lần này ổn rồi, tôi ở trong bệnh viện cũng sẽ không buồn chán nữa, he he...

Nhưng Tịnh Mỹ có vẻ chẳng có chút xúc động trước sự nhiệt tình của tôi, nó chỉ cứng đờ để tôi ôm như một con rối, sau đó bình thần thở dài, nói, “Haizz, Quách Tiễn Ni, phát âm tiếng Anh của cậu đến bao giờ mới chuẩn được một tí đây???”

Tôi choáng...

Có điều, tốt quá rồi, Tịnh Mỹ nói sẽ đến thăm tôi thường xuyên, he he!!!

120. Chương 156

Thuần Hy hôm nay đã uống thuốc nổ

Tiến họ về rồi, tôi ngồi phịch xuống đất. Vừa uống canh bổ nấu, vừa hào hứng lục lợi đồng đồ mà họ vừa mang tặng...

“Món này chơi thích thật, he he...”

“Món này là món gì vậy? Xem ra rất ngon đây! Thử xem nào! Ừ, đúng là ngon thật, ngon quá, ngon quá, ngon ngon quá, ha ha... mình phải ăn nhiều vào...”

“Woa, búp bê này đáng yêu quá, đáng yêu chết đi được! Ừ, mình thích! Nào, hôn cô Tiễn Ni một cái đi, không, là mẹ Tiễn Ni chứ, mẹ, biết chưa? He he, chụt, he he...”

“Ừ, tâm trạng khá hơn nhiều, có món ngon để ăn, đồ chơi để chơi, he he, HOHO. Búp bê ơi, nghe nhé, mẹ của con sắp hát đây, khụ khụ... ừm, chuẩn bị - Đi! Đi! Đi! Tinh thần tốt! Tôi thích nhất là đi bộ, cứ tiến về phía trước, sói này, cáo này, mau mau ra đây, đến rừng sâu thám hiểm, có rất nhiều bạn bè, thực sự rất là vui, thật là, thật là vui...”

“Đi! Đi! Đi! Tinh thần tốt! Tôi thích nhất là đi bộ...”

“Ngốc!!!” Khi hai chữ này đập vào đầu tôi, tôi nhìn thấy Thuần Hy xuất hiện ở ngưỡng cửa.

Hình như anh đã đứng đó rất lâu rồi, lặng lẽ nhìn tôi, vẻ mặt đau buồn...

Sao thế??? Một dự cảm không lành thoáng qua nhưng tôi vẫn nở một nụ cười rất tươi như ánh nắng mặt trời với anh.

Ừ, phải cười với anh nhiều hơn, sưởi ấm anh nhiều hơn, như thế thì sau khi tôi đi rồi, anh sẽ không lạnh lòng băng giá nữa, he he...

“Sao anh nhìn em mà không nói gì vậy?”

“...”

“Thuần Hy...”

“...”

“Lần này em... ngắt đi bao lâu thế? Em nhớ lần trước có đến mười ngày...”

“Không, chưa đến hai mươi bốn tiếng!”

“Vậy sao nhìn anh có vẻ không vui thế? Em nói sao anh biết nhé, lúc anh cười là đẹp trai nhất, he he!”

“Em vẫn là trẻ con à?” Anh nhìn tôi, đứng lặng ở cửa.

“Gì cơ???” Sao tự nhiên đổi xoạch sang vấn đề khác vậy.

“Đừng ngồi trên đất!”

“Sao thế? Em thích ngồi trên đất mà, anh xem tự do biết bao, nằm ngồi kiểu gì tùy thích, he he. Hơn nữa sàn nhà đâu có bẩn, có trải thảm, thoải mái lắm, lại ấm áp nữa, thật sự thoải mái hơn trên giường nhiều, không tin à? Không tin anh cũng đến ngồi thử xem. Đến đi mà, đến ngồi thử đi mà, em không lừa anh đâu, thật đấy...”

“Em bị điếc hả???” Anh đột nhiên gầm lên khiến tôi giật bắn mình.

“Này, Kim Thuần Hy, tại sao lại to tiếng như thế chứ, anh muốn dọa em chết à. Không ngồi trên đất thì thôi, có gì đâu”. Tôi uất ức đứng lên, “Thật là, chẳng bao giờ biết dịu dàng là gì, anh không học Tuấn Hạo để dịu dàng hơn với em à...”

“Phải! Cậu ta dịu dàng! Anh không dịu dàng! Vậy em ở bên cậu ta đi!”

“Cái gì chứ??? Kim Thuần Hy, hôm nay anh bị sao thế hả? Giống như uống thuốc nổ vậy?”

“Này, Kim Thuần Hy, Thuần Hy...”

Anh phớt lờ, quay đầu bỏ đi mất.

Thật là! Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!!!

Buồn quá, buồn quá, buồn chết đi được, những món đồ chơi thú vị lúc này giờ đây chẳng còn chút hấp dẫn nào với tôi nữa! Tôi đi đi lại lại trong phòng bệnh với nỗi buồn phiền, cuối cùng đá văng đám đồ chơi sang một bên, quyết định đi tìm Thuần Hy.

Tôi phải đi xin lỗi anh! Tất cả là tại tôi không tốt. Anh có ý tốt nhắc nhở, lo cho sức khỏe của tôi mà tôi lại bướng bỉnh không nghe lời anh, lại còn so sánh anh với Tuấn Hạo. Anh là người có lòng tự tôn rất cao, nổi cáu với tôi cũng là bình thường...

“Tiền Ni!!!”. Tôi vừa ra khỏi phòng thì bỗng đâu xuất hiện một bó hoa lỗ băng thật to, tiếp đó, một gương mặt đẹp trai xuất hiện.

“Tuấn Hạo”. Tôi không hề tỏ ra mừng rỡ, vì từ khi tôi ở bệnh viện, ngày nào anh cũng đến tặng cho tôi một bó. Tôi nghi ngờ anh đã trồng riêng những đóa hoa lỗ băng này.

“Cám ơn”. Tôi cười hi hi ôm lấy bó hoa, đổi bó này hôm qua để cắm bó mới vào lọ.

“Thấy em tỉnh dậy là anh vui lắm rồi! Cứ tưởng em còn chưa tỉnh chứ!”

“He he, em cũng thế, cứ lo mình không tỉnh lại được nữa, cảm giác tỉnh dậy thật tốt, ha ha”.

“Em đang định ra ngoài à?”

“Ừm, lúc này em cãi nhau với Thuần Hy, phải đi xin lỗi anh ấy”.

“Thế à, vậy em không nên đi, cậu ấy phải xin lỗi em mới đúng.”

“Tại sao? Là do em sai mà”.

“Cho dù là ai đúng ai sai, con trai phải chủ động xin lỗi”.

“Tại sao???” Anh càng nói tôi càng không hiểu...

“Đó là quyền lợi và nghĩa vụ riêng mà con trai cần có mà”.

“Thế ư? Sao em vẫn không hiểu tí nào?”

“He he”. Anh cười, “Không sao, không hiểu thì thôi vậy”.

He he, nếu không sao thì tôi cũng không nghĩ đến vấn đề đó nữa.

Thế là tôi chuyển chủ đề, “Đúng rồi, Tuấn Hạo, Thuần Hy hôm nay hình như hơi quái quái thế nào ấy, lúc nhìn thấy anh ấy em đã có cảm giác anh ấy không vui. Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Ồi, sao nghe tôi hỏi câu này cảm giác Tuấn Hạo hơi run lên, nhưng anh nhanh chóng trở nên điềm tĩnh, mỉm cười nói:

“Không có, chẳng có chuyện gì hết”.

“Thật không? Thật là không có chuyện gì chứ?”

“Không có chuyện gì cả! Em là người hiểu rõ hơn ai hết, Thuần Hy luôn lạnh lùng thế mà, người lạnh lùng thì dù có vui hay không ngoài mặt cũng tỏ ra không vui!”

“Ừm! Anh nói cũng đúng! He he”.

Xem ra tôi cả nghĩ rồi, hi hi, có phải người sắp chết trở nên hay suy nghĩ lung tung không? He he...

Hôm ấy tôi không tìm Thuần Hy để xin lỗi, mà ăn chút đồ Tuấn Hạo mang đến rồi bắt đầu ngủ vùi, vì cảm thấy rất mệt, rất buồn ngủ, thật sự là thế, gần đây lúc nào cũng vậy, không biết có chuyện gì không, lẽ nào bệnh tình của tôi đã xấu đi?

Còn lời xin lỗi biết làm sao bây giờ? Có lẽ như Tuấn Hạo nói, ngày mai tôi mở mắt sẽ thấy Thuần Hy ngồi bên giường và xin lỗi tôi, vì Thuần Hy là một người con trai đích thực mà, he he.

“Thuần Hy, em yêu anh!!!!”. Ngay cả trong mơ, tôi vẫn nói thế.

121. Chương 157

E rằng không qua nổi tuần này

Ngày hôm sau khi tỉnh dậy, trời đã sáng hẳn, nhưng tôi thất vọng vì không thấy Thuần Hy ngồi cạnh giường.

Chắc anh đang bận nghiên cứu, ngày nào anh cũng dậy sớm nghiên cứu, chắc rất vất vả! Có lẽ vì thế mà hôm qua anh mới cãi nhau với tôi chẳng?

Hu hu hu... lỗi do tôi hết, tôi nên ngoan ngoãn nghe lời anh mới phải! Không nên để anh lo, làm anh giận!

Nhìn chiếc đồng hồ gấu trúc, vẫn còn sớm! Tú Triết, Tịnh Mỹ sâu lười chắc vẫn còn ngủ mơ, hi hi.

Ừ, nhân lúc mọi ười chưa đến, tôi đi tìm Thuần Hy vậy!

Trước khi ra ngoài, tôi còn đảo mắt nhìn đồng hồ Tịnh Mỹ mang đến.

Cứ nằm trong bệnh viện suốt, lâu quá không tặng quà cho Thuần Hy rồi, hay là chọn một món tặng anh nhỉ, xem như làm lành với anh vậy.

Ừ, ý hay! Quách Tiễn Ni tôi thông nh quá, ha ha!

Tôi lấy từng món, từng món lên xem: gấu trúc đáng yêu, CD mới, kẹp sách rất đẹp... và còn...

Đúng, tặng anh cái này đi! Để anh cùng tôi sống từng ngày thật mạnh mẽ, đến khi chiến thắng bệnh tật!

Hình như tôi đã nhìn thấy nụ cười vui sướng của anh rồi, ha ha...

Tôi giấu món quà vào túi áo bệnh viện, rón rén chuồn ra khỏi phòng như một con mèo. Bác sĩ đại nhân và các chị y tá, tôi đang tìm người tôi yêu, đừng ngăn cản nhé!!!!

Phòng anh ngủ quả nhiên đã trống trải, tôi hồi hộp đi đến phòng thí nghiệm.

“Thuần Hy! Thuần Hy!”. Tôi dè dặt gõ cửa, nhưng không ai trả lời.

Anh không có ở đây? Sáng sớm thế này mà đã đi đâu nhỉ?

“Chào bác, buổi sáng vui vẻ! Xin hỏi bác có thấy anh chàng đẹp trai nào trong phòng thí nghiệm không? Một người rất o, rất đẹp trai ấy...”

Ông bác đang quét dọn nghe thế thì dừng tay, chậm rãi đáp, “Lúc này có hai cậu đẹp trai đến phòng Viện trưởng rồi... Cháu muốn tìm ai?”

Tôi húng chí cúi gập người, “Cháu biết rồi ạ! Cảm ơn bác”.

Hai cậu đẹp trai, đương nhiên là Thuần Hy và Tuấn Hạo rồi! Họ mới sáng sớm đã đến phòng Viện trưởng để làm gì nhỉ? Chắc là nghiên cứu đã có phát triển mới, yeah, HOHO!

Tôi cười híp mắt chạy đến đó, lúc đi ngang qua những chị y tá xinh đẹp đều vội vàng cúi đầu. Bó tay thôi, sắc mặt tôi mấy hôm nay hơi tệ một chút, bước chân cũng bắt đầu yếu đi, nhưng không thể để họ nhìn ra, nếu không sẽ bị tóm về phòng bệnh, hê hê!

Khó khăn lắm mới đến được phòng Viện trưởng, tôi mệt muốn đứt hơi. Tôi lén lút nhìn qua cửa kính thấy Thuần Hy và Tuấn Hạo.

Họ đang nói chuyện với bác Viện trưởng, sắc mặt ba người đều căng thẳng, nghiêm túc như thể đang hát quốc .

Lẽ nào... tôi bỗng thấy một dự cảm không lành.

Tôi thấp thỏm không yên, từ từ áp sát tai vào cửa phòng đóng kín.

“Bác khuyên hai đứa nên dừng việc nghiên cứu đi, cho dù tìm ra cách mới để chữa trị cho cô bé thì cô bé cũng không còn thời gian để đợi nữa, chi bằng dùng thời gian ấy để ở bên cạnh cô bé, để cô bé sống những ngày còn lại vui vẻ và hạnh phúc”. Viện trưởng nặng nề nói.

“Viện trưởng tiên sinh, chúng cháu sẽ không bỏ cuộc! Bác nói bệnh tình của cô ấy đang xấu đi, không còn bao nhiêu thời gian nữa, vậy rốt cuộc là bao lâu ạ? Chúng cháu còn bao nhiêu thời gian nữa?”. Tuấn Hạo cuống cuống ty vấn.

“Mọi người vẫn đang cố kéo dài thời gian, nhưng căn cứ vào kết quả kiểm tra hôm qua thì, bệnh tình của cô bé xấu đi nhiều rồi, e rằng... không qua nổi tuần này...”

Cái gì...???

E rằng không qua khỏi tuần này?

E rằng không qua khỏi tuần này?

Như có một tiếng sấm nổ vang, tôi chờ người tại chỗ.

Lúc đầu khi phát hiện bệnh, bác sĩ nói tôi có thể sống một năm mà? Bây giờ mới tháng Chín... Chẳng lẽ ngày ấy lại đến nhanh thế ư?

Tôi choáng váng, dựa người vào tường, chờ đợi nghe họ nói chuyện.

Tôi nghe thấy thấp thoáng giọng Thuần Hy run rẩy, “Bác có chắc là, cuộc sống của cô ấy đã đến lúc tận cùng rồi?”

Tiếng Viện trưởng lại lần nữa xé toạc tai tôi một cách tàn nhẫn, “Thật đáng tiếc, chúng tôi đã cố hết sức! Với tình hình hiện tại của cô bé, việc điều trị đã không còn ý nghĩa gì nữa, các cháu xem nên đón cô bé ra viện, để cô bé bình thản sống nốt những ngày còn lại đi”.

“Không!!!!” Thuần Hy và Tuấn Hạo hét lên cùng lúc.

Tôi bỗng như mất hết sức lực, ngã nhào xuống ngưỡng cửa.

“Ai? Ai đang ở đó?” Viện trưởng mở cửa, Thuần Hy lao ra ngoài, ôm chặt tôi vào lòng.

Đôi mắt anh ngập tràn bi thương, bắt lực và đau đớn!

Không, tôi không muốn thấy Thuần Hy như thế! Anh phải là chàng trai đẹp nhất, phóng khoáng nhất, kiên cường nhất thế gian này!

Tôi dùng toàn bộ sức lực, nở nụ cười với anh, “Thuần Hy à, thì ra anh ở đây! Em tìm anh lâu lắm rồi!”

“...” Anh há ẹng nhưng lại chẳng nói gì. Vẻ mặt anh rất đau khổ, khiến tôi vô cùng đau lòng.

Tôi làm rn vẻ như không biết Gì, cười nói, “Thuần Hy, em có quà muốn tặng anh đây!”

“Tiễn Ni... em... mau về đi...”

“Anh đoán thử xem là gì nào?” Nước mắt đã rơi ướt gò má tôi, mờ nhòa tầm nhìn, nhưng tôi vẫn cố gắng nhướn môi lên cười.

Thuần Hy, đừng đuổi em đi! Em chỉ muốn thời gian được ở bên anh nhiều hơn một chút, cho dù một giây thôi cũng được... Em không muốn thấy dáng vẻ đau khổ của anh, em không muốn thấy bất cứ nỗi đau buồn vì em, cho dù giây sau đó em sẽ chết, em cũng không muốn những người xung quanh đau lòng! Đặc biệt là anh, Thuần Hy, em yêu anh nhất!

Anh khẽ khàng vuốt ve mặt tôi, cử chỉ chưa bao giờ dịu dàng như thế, “Em nghe hết rồi, phải không?”

Không, đừng nói đến cái tin đáng sợ ấy, chúng ta hãy quên nó đi...

“Anh vẫn chưa trả lời em!” Tôi cố gắng để giọng mình nghe có vẻ bình tĩnh, “Biết em tặng anh gì không?”

Những giọt nước mắt rơi xuống gò má Thuần Hy, rơi xuống người tôi.

Anh ôm chặt lấy tôi, như muốn hòa tôi vào sinh mạng của anh, “Tiến Ni, em phải mạnh mẽ! Chúng ta sẽ không bỏ cuộc!”

“Thuần Hy, sao anh không trả lời em? Ha ha, em biết rồi, anh không đoán ra chút gì. Vậy được, em không ép anh nữa”. Tôi vất vả lấy ra một chiếc bình nhỏ rất đẹp, “Cái này, tặng anh”.

Anh đỡ nhìn tôi, đón lấy chiếc bình, cái cây nhỏ bên trong đang lấp lánh dưới ánh nắng.

“Ngốc! Cuối cùng em cũng có cơ hội gọi anh là ngốc rồi! He he, chắc chắn anh không biết đây là gì phải không?”, tôi cười đắc ý, “Đó là cây ma thuật, lúc nở hoa, cánh hoa sẽ có chữ đó!”

Nước mắt long lánh trong mắt anh... Thì ra lúc anh đau khổ cũ đáng yêu đến thế... Nhưng, em vẫn mỉm cười mà, đừng đau buồn vì em...

Tôi cố gắng để giọng mình vui tươi và trong trẻo hơn, “Em yêu anh! Trên mỗi cánh hoa đều nở ra câu ‘Em yêu anh’! Lãng mạn quá đúng không? He he...”

“Ngốc!” Anh lại ôm chặt tôi vào lòng.

“Em sắp đứt hơi đây này...”. Tôi cố kìm nước mắt, thì thầm bên tai anh, “Mỗi ngày chúng ta trồng một cây, đến khi em chết đi... Như thế sau khi em đi rồi, ngày nào anh cũng thấy được hoa của nó, đó là em, em đang nói với anh là ‘em yêu anh’...”

Tuấn Hạo và Viện trưởng đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn chúng tôi. Họ có thấy tôi đang mỉm cười không?

Tôi muốn cả thế giới này biết, tôi sẽ kiên cường, tôi sẽ mãi mãi, mãi mãi yêu Thuần Hy! He he! He he!!!

122. Chương 158

Chương 159: Bữa cơm sum họp

Thật sự là tôi đã bình tĩnh rồi, bình tĩnh đón nhận sự thật này. Thực ra chết cũng chẳng là gì, không phải tôi chết mà là đến Thiên Quốc, đến đó để đoàn tụ với mẹ tôi thôi.

Cuộc đời tôi cũng chẳng có gì phải hối tiếc, bao nhiêu người yêu thương tôi, ngày nào tôi cũng sống rất vui vẻ, hạnh phúc, quan trọng nhất là, tôi tìm thấy tình yêu duy nhất của đời mình, mà anh cũng rất yêu tôi, trước khi đi chúng tôi còn ở bên nhau... Như vậy là ổn lắm rồi, tôi rất cảm ơn Thượng đế, thật đấy!!!!

Tôi cảm ơn Thượng đế đã cho tôi gặp được bao nhiêu người tốt. Họ đều đối với tôi rất tốt. Thế nên trước khi rời bỏ thế gian, tôi muốn làm cho họ một chuyện, để họ vui vẻ một lần – đó chính là – cùng Thuần Hy, Tuấn Hạo, và Viện trưởng, cùng các chị y tá bệnh viện hẹn với nhau, tạo nên một lời nói dối đẹp đẽ, để những người khác tin rằng đã có phương án điều trị mới, nếu phẫu thuật cho tôi sẽ thành công, để họ vui một lần.

Tôi muốn thấy nụ cười vui vẻ của họ, lâu lắm rồi tôi đã không được thấy...

Họ nhận lời giúp tôi, nên khi mọi người nghe tin đó đều cho là thật, mừng rỡ khôn xiết.

Hôm nay, Thuần Hy đã đưa tôi ra viện, chúng tôi đi chọn rất nhiều đồ làm quà ọi người. Sau đó tôi mời mọi người đến nhà tôi dùng cơm với danh nghĩa là tôi sắp được tái sinh, muốn cảm tạ lần cuối với họ.

Gia đình Thuần Hy, Tú Triết, Nguyên Nguyên, Tịnh Mỹ, Long Nhật Nhất đều đến cả, cả bác Viện trưởng cùng một số chị y tá quen thuộc nữa, Mọi người vây xung quanh hai chiếc bàn ghép lại với nhau, gương mặt đều có nét vui vẻ thoải mái mà đã lâu rồi tôi không thấy.

Trên bàn bày đầy đủ mọi món ăn, tất cả đều là do hai đại o thủ là bố và Thuần Hy tự tay vào bếp nấu, tôi cũng phụ chút chút bằng việc giúp lấy muối, đường các loại, có điều âm thanh trong nhà bếp hình như hơi lạc điệu...

“Ôi trời ơi!!! Tiễn Ni! Bố bảo con lấy đường!! Sao con lấy toàn muối???”

“Bố, con xin lỗi... con không nhìn rõ...”

“Ngốc!!!”

“Này! Kim Thuần Hy! Sao anh mắng em ngốc???”

“Em nấu cơm chưa đổ nước! Ngốc!”

“Tiễn Ni, con là con của đầu bếp thật à? Sno mở bếp ga cũng không biết thế hả?”

“Bố, tại bố bình thường không cho con học...”

“Ngốc! Nồi cháy rồi kìa!!!”

“Hả!!! Á á á... dập lửa, dập lửa... Thuần Hy... oa oa!!!”

Sau khi dập lửa...

“Ngốc!! Đồ ngốc chỉ biết la hét!”

“Này! Em cảnh cáo anh lần nữa, đừng gọi em là ngốc!!!”

“Ngốc!”

“Kim Thuần Hy! Chỉ có đồ ngốc mới thích đồ ngốc!!!”

...

“Cơm thôi!!!”

Đến khi tôi đầy mùi dầu mỡ cùng bố và Thuần Hy mặt bị khói hun đến đen sì bê đồ ăn ra ngoài, thì phát hiện không thấy bóng Tuấn Hạo đâu!!!

Hử? Cái anh này, chết ở đâu rồi? Rõ ràng tôi dặn đi dặn lại rồi mà. Thật là!!!

“He he, mọi người ăn cơm thôi. Đừng đợi, Tuấn Hạo sẽ đến ngay ấy mà, có thể anh ấy bận việc gì chẳng. Mọi người ăn đi nhé, con gọi điện giục anh ấy, nhất định phải ăn nhiều đó, những món này con cũng giúp làm đó! He he...”. Tôi vừa cười hi hi lịch sự nói với cả nhà, vừa chạy vào phòng gọi điện.

“Alô, Tuấn Hạo đại nhân yêu quý, anh đang ở đâu? Mọi người đợi anh đến mức hoa tàn cả rồi này!”

Một lúc lâu sau anh mới chịu nhấc điện thoại, tôi thật không rõ anh đang làm gì nữa.

“Dinh dang...”. Theo những tiếng va chạm lạnh nh của thủy tinh, giọng Tuấn Hạo vang lên rất nặng nề, “Xin lỗi, nnnh không muốn đi nữa, chúc mọi người ăn ngon ẹng”.

Tôi biết anh rất buồn, nhưng dù sao thì vẫn phải đối mặt chứ, thế nên lúc tôi còn thì cứ cố gắng mang niềm vui cho anh vậy, he he.

Thế là tôi cười hi hi, “Alô, anh không đến thật à?? Em nói cho anh biết nhé, hôm nay món mọi người ăn đều có công lao của em đấy! Anh không ném thử tài nghệ của em à? Sau này không có cơ hội thì đừng hối hận nhé!”

“...”

Sao không nói? Ghét!

“Haizzz, Tuấn Hạo, em chuẩn bị quà cho anh đấy, món quà rất đẹp đấy, anh chắc chắn sẽ rất thích, nhưng nếu anh không đến thì em không tặng đâu!”

Chết tiệt, sao vẫn im lặng? Anh học cách lạnh lùng từ khi nào vậy? Có phải nghiên cứu mãi cù Thuần Hy rồi lây nhiễm không?

“Tuấn Hạo, anh không muốn gặp em à? Nếu hôm nay anh không đến ăn, không tự ném những món em làm thì sau này em không cho anh cơ hội gặp em nữa đâu! Sao nào? Như thế vẫn không muốn đến ăn à???”

“Tút tut...”. Trong điện thoại đột nhiên vang lên tiếng cúp máy, tôi gọi lại thì có giọng nữ rất dịu dàng vang lên, “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã khóa máy.”

Gọi lại, vẫn là, “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi hiện đã khóa máy.”

Ôi chào! Dám cúp máy!!! Chết mất! Tức chết mất!!!

“Ghét! Tuấn Hạo ngốc!!”

“Thân Tuấn Hạo ngốc nghếch!!! Sao lại đa sầu đa cảm như con gái hả? Bữa cơm cuối cùng cũng không ăn với mình... Thật là! Em còn chưa buồn thì anh buồn cái quái gì??? Ngốc!!!

“Thân Tuấn Hạo khôn kiếp!!! Chẳng qua là mớ thôi mà! Có gì mà buồn? Làm như mình bỏ đi ngay ấy...Ngốc!!! Ngốc!!! Ngốc quá!!!”

Tôi hậm hực cúp máy, nước mắt trào ra.

Quách Tiễn Ni, sao thế? Sao cứ đôi bn ngày lại khóc? Tuấn Hạo là kẻ ngốc, thế chẳng lẽ muốn ngốc giống anh ấy? Ngốc, ngốc! Thuần Hy nói đúng, mi đúng là siêu ngốc!

Quách Tiễn Ni! Không được khóc! Không được khóc!! quên rồi à, có phải chết đâu! Cho dù xa bố, xa Tuấn Hạo, xa Thuần Hy, xa Tịnh Mỹ, xa Tú Triết... Nhưng, nhưng sẽ được nắm tay mẹ trên thiên đường và ngắm họ...

Quách Tiễn Ni! Không được khóc! Không được khóc!! Thiên Quốc có mẹ, đến đó sẽ thành thiên sứ, đến đó rồi sẽ phù hộ cho bố mạnh khỏe, phù hộ cho Tịnh Mỹ luôn xinh đẹp, phù hộ cho Tú Triết được hạnh phúc, phù hộ cho Tuấn Hạo được vui vẻ; mi sẽ phù hộ cho Thuần Hy...phù hộ cho... anh tìm thấy một cô gái sống cuộc đời còn lại với anh... Phù hộ cho họ yêu nhau đến già...

Không được khóc!!!

Tôi cố gắng không chế bản thân, nhưng... nước mắt vẫn yếu hèn rơi ra... tí tách tí tách...

123. Chương 159

Có phải anh rất vô dụng?

“Tiễn Ni!!!!Quách Tiễn Ni!!! Đến đây nhanh lên, mọi người sắp ăn hết rồi!!!”. Tú Triết rống lên ngoài kia.

“Biết rồi, em đến ngay đây!”. Tôi vội vã gào lên đáp lại.

Ra phòng khách, mọi người đang cười hí hí nhìn tôi, cảm giác thật ấm áp. Ngay cả Tiểu Thuần Hiến luôn không ưa tôi hôm nay dưới ánh nhìn “băng giá” của bác gái, cũng bĩu môi thừa nhận, “Chị Quách Tiễn Ni là chị dâu của em, chị Tiễn Ni là mỹ nữ có đầu óc”; ha ha ha, càng vui hơn là, đến cả anh bạn đẹp trai “đầu nhím” Long Nhật Nhất của Tịnh Mỹ hôm nay cũng tỏ ra khác thường, nhìn rất ấm áp dịu dàng.

Hi hi... nếu những tháng ngày cứ như thế tiếp tục mãi mãi thì tốt quá... Ôi chào ơi! Xem kìa, tôi lại hĩ linh tinh rồi!

Có điều dù thế nào đi nữa thì bữa cơm này cũng thật vui, đặc biệt là Nguyên Nguyên rất thú vị, lúc nào cũng đánh Tú Triết gọi “anh Tú Tú”, “anh Tú Tú”, he he, mọi người đều gọi theo cô bé, khiến Tú Triết rất ngượng ngùng, he he.

Đã lâu quá rồi không thấy nụ cười thoải mái của mọi người như vậy, tôi thấy rất được an ủi, thật sự là thế. Đúng rồi, mọi người còn chụp chung rất nhiều ảnh, ai cũng cười rạng rỡ như hoa nở, he he.

Có điều, thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt đã ăn cơm xong. Mọi người lại phải chia tay.

Không biết vì sao mà tôi càng lúc càng sợ chia tay. Cho dù là chia tay tạm thời nhưng tôi cũng rất sợ hãi... Mà, Tuấn Hạo một mực không xuất hiện, bây giờ chắc anh đau buồn hơn tôi nhỉ?

Một mình anh đang ở đâu? Chỉ một mình... chắc là rất cô đơn!

Hơn nữa... làm sao một chàng trai lại nhịn cơm cho được? Không ăn cơm tối sẽ không o được (tuy hiện giờ anh đã o hơn tôi cả cái đầu)!! Không được, không được!!! Tôi phải đi tìm anh!!! Nhất định phải bảo anh ăn cơm! Phải biết thương xót bản thân chứ!!

“Bố ơi, con đi tìm anh Tuấn Hạo!” Thấy bố tắt bật dọn rửa trong nhà bếp, tôi nhấc hộp cơm lên lao ra ngoài.

Khoan đã, khoan đã... Tuấn Hạo đang ở đâu? Tôi phải tìm anh ở đâu?

Ừ đúng rồi, lúc này gọi cho Tuấn Hạo, bên anh vang đến tiếng lọ thủy tinh va chạm vào nhau? Ừ! Chắc chắn là ở phòng thí nghiệm!

Yeah! Tôi vui sướng tự tán thưởng, Quách Tiễn Ni! đúng là đại mỹ nữ cực kì thông minh!! Nếu đến Thiên Quốc thì chắc chắn sẽ là thiên sứ đại diện cho Thiên Quốc đấy, he he!

Tôi ôm hộp cơm phóng nhanh đến phòng thí nghiệm.

Đúng lúc tôi đang đi đến chỗ rẽ hành lang thì bất cẩn đâm sầm vào một người, suýt nữa thì tim ngừng đập.

HOHO, ngoài cái anh Kim Thuần Hy dọa chết người không đền mạng thì còn là ai được?!

“Này, anh có thể đừng xuất hiện đột ngột như hồn ma được không? Như thế sẽ làm người ta chết khiếp đó, anh có biết không?”. Tôi vuốt vuốt lồng ngực, xoa dịu trái tim còn đang đập thình thịch, kêu lên với anh.

“Có phải anh rất vô dụng?”. Anh không có chút phản ứng nào, đến mắt cũng không chớp, chỉ dờ dẫm nhìn tôi với vẻ đau thương vô hạn.

“Hả? Cì ẹ???”. Em nói anh giống hồn ma, mà anh lại bảo anh vô dụng, có cần nhạy cảm quá thế không?

“Lâu như thế mà chẳng nghiên cứu ra được gì!”

Ồ, thì ra là nói đến chuyện nghiên cứu cách chữa trị cho bệnh ung thư não của tôi, tôi cứ tưởng là gì chứ.

“Nếu nghiên cứu ra thì anh có thể là Thượng đế rồi! Bệnh của em đến cả những bác sĩ giỏi nhất thế giới còn phải lắc đầu mà! Thế nên... đừng lãng phí thời gian ở cái phòng thí nghiệm này nữa!! Mấy ngày còn lại ở bên cạnh em đi!! Đừng lãng phí thời gian!” Tuy vui vẻ hịch ngợm nói thế, nhưng thấy Thuần Hy đau buồn như vậy, trong lòng tôi cũng không vui vẻ gì.

Thuần Hy đứng im, chỉ nhìn tôi bằng đôi mắt rất đẹp, woa, không phải chứ? Tôi lại nói sai gì à? Sao sắc mặt anh tái xanh vậy?

“Này, Thuần Hy, anh không gật đầu thì em giận đấy! Này, này, này, anh có biết không? Gần đây anh và Tuấn Hạo chẳng đến chơi với em, em buồn quá! Biết rõ em không còn nhiều thời gian nữa mà sao không đến? Thuần Hy, Kim Thuần Hy! Có nghe thấy không? Rốt cuộc anh có nghe thấy em nói không vậy? Em muốn anh ở bên em!!! Em muốn anh ở bên em!!! Em muốn anh ở bên em!!! “

Nhưng Thuần Hy chỉ lặng lẽ nhìn tôi, không nói gì, đôi mắt sâu như đầm nước ánh lên nỗi đau thương và buồn bã vô hạn...

Trái tim tôi như bị thứ gì đó bóp nghẹt, tôi n lên không kiềm chế nổi...

Thuần Hy, đừng có thể được không? Đừng như thế mà! Đừng! Thuần Hy.... Em không muốn thấy anh đau khổ, những ngày cuối cùng, em chỉ muốn anh ở cạnh em... vui vẻ ở bên em thôi...

“Thuần Hy, sắc mặt anh còn tệ hơn WC nữa đó! Hi hi, cười một cái, cười một cái!”. Tôi làm mặt hề chọc cho anh cười.

“Ngốc!!!!”. Nhưng anh lại sa sầm ném lại cho tôi một câu “ngốc” cực kì kinh điển.

Thật là! Biết rõ tôi sắp đến Thiên Quốc rồi mà bản tính vẫn chẳng thay đổi!!!!

Hừ hừ hừ, cứ đợi đấy, Kim Thuần Hy, mai sau em đến Thiên Quốc rồi, nhất định sẽ phạt anh trở thành một người cứ nghe chữ “ngốc” là ngất xỉu cho biết!!!

Tôi nhìn theo bóng Thuần Hy dần xa, hậm hực đi vào phòng thí nghiệm với tâm trạng rất ư là buồn bực.

124. Chương 160

Hu hu hu... Tuấn Hạo dễ tính cũng giận tôi rồi

Ha ha ha thì ra Tuấn Hạo ở trong phòng thí nghiệm thật! Ôi chà làm sao đây, Quách Tiễn Ni tôi quá thông minh mà, quá thông minh, ha ha, ha ha ha ha...

“HOHO, Tuấn Hạo, thì ra anh ở đây! Anh Chắc chưa ăn cơm tối đúng không? Em phần cho anh cơm ngon lắm đây, thế nào? Xúc động quá hả? He he, vậy bây giờ anh mau ăn đi cho nóng”. Tôi đặt hộp cơm xuống trước mặt anh.

Anh kinh ngạc ngược lên nhìn tôi, trong đôi mắt ấy vẫn còn vẻ bi thương chưa tan hết. Nhìn tôi một lúc rồi anh mới sực tỉnh nói câu “Cảm ơn”, sau đó lại tiếp tục vui đầu vào xem những y cụ mà tôi không hiểu.

“Nhân lúc cơm còn nóng thì anh ăn đi, lát nữa nguội sẽ mất ngon đấy!”. Tôi mở hộp cơm ra đưa đến cho anh.

“Cảm ơn em, nhưng bây giờ anh thực sự không muốn ăn”. Anh đón lấy hộp cơm rồi lại đặt sang bên, tiếp tục vui đầu vào nghiên cứu.

Cái tên này, sao lại thế? Thật không giống tác phong thường ngày của anh tý nào!

Tôi hơi tức tối: “Thân Tuấn Hạo, anh đang làm cái quái gì thế hả? Người đáng tức giận phải là em chứ!! Em vất vả làm cơm cùng mọi người rồi đợi anh đến, còn hảo tâm gọi điện nhắc anh, mà anh lại cúp máy??”

“...”

Không nói???

“Thân Tuấn Hạo khốn kiếp! Bây giờ em vất vả cực nhọc đến đưa cơm cho anh, nhưng anh lại nói anh không muốn ăn! Anh đúng là người không biết ga-lăng nhất mà em từng thấy!”

“...”

Vẫn không nói? Phù phù phù, tức chết đi thôi!

“Thân Tuấn Hạo, anh có biết là một người con trai chỉ biết giận dỗi con gái là mất mặt lắm không?”

“Tiễn Ni... em hiểu lắm rồi, anh không giận!”

Phù, cái tên đáng ghét này, cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi cơ đấy.

“Vậy tại sao anh lạnh nhạt với em? Từ lúc em vào tới giờ anh không hề cười với em, trước kia anh có thế đâu.”

“Em chắc biết nguyên nhân mà.”

“Nguyên nhân? Nguyên nhân gì? Hừ... chẳng nhẽ em làm cơm không ngon à?”

“Tiễn Ni”. Tuấn Hạo gột ngọt chụp lấy vai tôi, đôi mắt anh đỏ hoe, “Xin lỗi, anh thực sự xin lỗi. Anh luôn cố gắng phối hợp với Thuần Hy... nhưng, nhưng anh vẫn không thể giúp gì cho em. Tiễn Ni, anh...”

“Tuấn Hạo? Anh đang khóc à? Hi hi... con trai mà khóc thì mất mặt lắm!” Tôi cười hi hi ôm lấy anh, “Anh ngốc quá, anh đã giúp em rất nhiều, rất nhiều mà. Cho dù em có đi thì cũng sẽ nhớ anh! Sao anh lại khóc? Đừng quên, em đến một nơi rất đẹp mà, là Thiên Quốc đó, ở đó có người mẹ mà em yêu nhất! Hơn nữa, dù đến Thiên Quốc rồi, em cũng sẽ nhìn thấy mọi người mà! Anh ngẩng nhìn lên trời, có lẽ sẽ nhìn thấy em đó, he he...”

“Anh không cần!!!”. Tuấn Hạo đột ngột ngẩng lên, hét với tôi, “Anh không muốn em đến Thiên Quốc! Anh không muốn em bỏ anh đi!!!”

“He he, Tuấn Hạo, em không thích anh nói như thế đâu, như vậy chả giống anh tí nào”.

“Tiễn Ni, nếu em đã không thích anh nói thế thì đừng ra đi nữa! Chúng ta, mỗi một người, sẽ không cho em đi đâu! Chỉ cần cố gắng thì kỳ tích sẽ xuất hiện!!!”.

Tuấn Hạo nhìn tôi chăm chú, ánh mắt lấp lánh ánh sang kiên định vô cùng.

“Ừm!!!”. Tôi nở nụ cười rạng rỡ với anh, “Sau này em không nói nữa. Em cũng tin rằng kỳ tích sẽ xuất hiện, nhất định là như thế, he he”.

Nhưng, trong lòng tôi luôn vẽ nên một dấu hỏi: Kỳ tích... liệu có xuất hiện thật không???

Thôi đi, Tiễn Ni, lừa dối mọi người, dối cả chính mình cũng được, dù sao như vậy cũng tốt hơn là khiến cả nhà cảm thấy nặng nề chứ? He he...

“Vậy bây giờ ăn cơm được chưa? Cơm sắp nguội rồi!”. Tôi đẩy hộp cơm đã mở sẵn đến.

“Ừ”. Anh mỉm cười gật đầu.

Yeah, tuyệt quá! Tôi vội vã hào hứng giới thiệu món ăn cho anh biết:

“Tuấn Hạo, anh nhìn này! Đó là món tuyệt chiêu của Thuần Hy – bạch ngọc lăng giác đó, còn món kia, đó là món sở trường của bố em – song biển lạnh leo...”

“Ủa? Tiễn Ni? Sao anh không thấy món sở trường của em?” Tuấn Hạo mỉm cười, “Em có nói em đích thân xuống bếp mà?”

“Hử... à... cái đó...” Trời ạ! Tôi quên bằng mắt mình đã nói phải thể hiện tài bếp núc của mình, ai ngờ anh lại nhớ.

“Sao vậy? Anh rất mong được nếm tài nghệ của em đó”. Tuấn Hạo nhã nhặn đẩy hộp cơm ra xa, ánh mắt đẹp long lanh nhìn tôi vẻ tiếc thương.

Trời ơi! Trong tích tắc Tiễn Ni tôi đã đỏ mặt!! Tôi chưa bao giờ căng thẳng và do dự như thế, thậm chí còn có chút xấu hổ... Bởi vì, tôi thật sự không dám tưởng tượng Tuấn Hạo nhìn thấy kiệt tác của tôi sẽ tỏ ra thế nào...

“Ủa? hộp nhỏ kia là gì thế???” Tuấn Hạo phát hiện ra còn một chiếc hộp khác.

“Đừng mà!!!”

Nhưng Tuấn Hạo đã mở ra rồi.

Trời ơi, gì thế này, thứ cháy đen thui đang tỏa mùi khét trong đó khiến tôi vội vàng bịt chặt mũi.

Tuấn Hạo hơi nhăn mày hỏi tôi, “Tiễn Ni, đây là...”

Tôi xấu hổ ngại ngần cúi đầu, “... Cái đó... chính là ‘món trứng Tiễn Ni’ em làm. Nhưng mà bất cẩn cho dầu hơi nhiều, hơn nữa, hơn nữa chất lượng cái nồi không tốt tí nào, lại bị cháy... Thế nên, thế nên em không dám đặt nó lên bàn...Em vốn định đem ra ngoài lên lút đổ đi, nhưng, nhưng cuống quá lại quên... Này này... Anh anh...”

Tuấn Hạo đang ăn cái “món trứng Tiễn Ni” đen thui trong hộp!

Anh ăn rất ngon lành, mặc cho hang long mây nhúu chặt lại, nhưng vẫn mỉm cười đưa ngón tay cái lên, “Ngon lắm, xem ra tài bếp núc của Tiễn Ni rất có tiền bộ”.

Tôi nhìn Tuấn Hạo, lại nhìn cái món đen sì trong hộp, bỗng có cảm giác muốn khóc.

“Ừ, anh nghĩ cả Thuần Hy cũng chưa ăn, đúng không?”

“ ... ”

“He he, ăn món của Tiễn Ni làm khiến anh nghĩ sự nghiệp nghiệp nghiệp cứu của anh và Thuần Hy nhất định sẽ có tiền triển mới...”

“ ... ”

“Đúng rồi, Tiễn Ni. Có lẽ anh sẽ ăn hết...”

“Đừng ăn nữa! Khó nuốt lắm!!!” Tôi không nhịn được nữa, lao đến túm chặt lấy tay cầm đũa của anh, “Em biết em làm rất tệ, anh đừng ăn nữa!!!”

“Không mà, Tiễn Ni, anh thích ăn”.

“Tuấn Hạo!!!”. Nước mắt của tôi rất yếu hèn, lại rơi ra, thấy Tuấn Hạo đưa tay định gạt, quơ ray gạt chiếc hộp “món trứng Tiễn Ni” đen sì xuống đất...

“Bình...”. Không ngờ lại dùng sức quá mạnh mà cùi chỏ của tôi vô tình động vào ống nghiệm thủy tinh đựng máu phía sau.

“Tang...”. Ống nghiệm rơi xuống vỡ tan tành, dịch thể màu xanh đen văng ra ngoài.

“Tiễn Ni... cẩn thận!!!” Tuấn Hạo hoảng sợ kéo tôi lại.

“Không sao, không sao!!!” Tôi ngượng ngùng cười, lúc này thì hét lên với anh, rồi hất đồ ăn đi, bây giờ... còn lại cả phòng thí nghiệm của anh rối loạn, nhưng người dễ tính như anh vẫn không chút tức giận.

Thật là, Quách Tiễn Ni, mi lại phạm sai lầm rồi! Mi đừng nghĩ Tuấn Hạo dễ tính rồi xem như không có chuyện gì xảy ra! Mi luôn tự nhận là mỹ nữ đừng cảm mà? Vậy còn đợi gì nữa? Làm sai phải có can đảm nhận lỗi chứ?

Tôi tự phá hoại thì để tôi ra tay lau dọn vậy! Thế là tôi vội vàng chuẩn bị chổi quét các loại.

“Tiễn Ni... đợi đặc... đừng đụng vào...” Tuấn Hạo nhìn đóng dịch thể trên đất, như đang nhìn vật cứng vậy, hoảng loạn ngăn tôi lại.

“Yên tâm, Tuấn Hạo! Em không ốm đến nỗi không cầm được cả chổi đâu!” Tôi hấp háy mắt đùa.

Nhưng... nhưng tôi đúng là kẻ ngốc xui xẻo nhất thế gian! Tôi đã bất cẩn đạp lên “món trứng Tiễn Ni” đen sì mà lúc này tôi gạt phẳng xuống đất...

“A...”. Thảm rồi, cả cơ thể tôi đang chúi xuống đất mẹ thân yêu.

Hu hu hu... bó tay rồi, đành nhắm mắt tuân mệnh trời vậy...

Đột nhiên, một cánh tay ôm lấy tôi, là Tuấn Hạo, anh ôm tôi từ phía sau!

“Rầm...”. Tôi cùng Tuấn Hạo ngã phịch xuống đất, tôi ngồi trên người anh, không tổn hại gì.

“Hả? Hả... Tuấn Hạo... xin lỗi anh... em... em lại...”

“ ... ”

... Hu hu hu... Tuấn Hạo phớt lờ tôi! Người dễ tính như anh cũng giận rồi! Quách Tiễn Ni! Mi có long tốt đến đưa cơm cho Tuấn Hạo, nhưng lại gây bao thứ rắc rối cho anh! Tại sao mi chỉ luôn phá hoại vậy?

Huh u hu... Quách Tiễn Ni! Tuấn Hạo luôn vất vả ở trong phòng thí nghiệm, ống nghiệm mi làm vỡ lúc này chắc chắn là thanh quả nghiên cứu của anh! Không chừng còn là thành quả của toàn bệnh viện!!! Là thành quả nghiên cứu cho những người mắc chứng nan y cũng nên!!!

“Tuấn Hạo???”

“ ... ”

Hu hu hu... Tuấn Hạo, sao anh không nói gì?

Sắc mặt anh sao trắng bệch thế? Trời ơi! Chẳng lẽ anh giận em đến mức ấy? Quách Tiễn Ni! Mi tiêu rồi! Tuấn Hạo giận thật rồi...

Hu hu hu... Quách Tiễn Ni, lần này mi đã phạm sai lầm không thể tha thứ rồi...

Tôi nhìn Tuấn Hạo phía dưới, anh cắn chặt môi, chán lấm tẩm mồ hôi, có vẻ rất đau.

Đúng rồi, chắc chắn là mảnh vỡ, anh vì cứu tôi mà đã nằm lên những mảnh vỡ thủy tinh...

Trời ạ, anh không nói gì, nhất định là rất đau, rất giận rồi.

“Dậy nhanh...” Tuấn Hạo đang bị tôi đè lên bỗng nói một câu.

Cuối cùng tôi cũng phản ứng, bật dậy, đưa tay định đỡ anh.

Nhưng Tuấn Hạo bỗng tránh sang một bên, “Đừng động vào anh!”

“Tuấn Hạo...” Tôi long ngóng nhìn anh.

Trời ơi, sao sắc mặt anh lại tệ như thế? Còn tái nhợt hơn lúc nãy nữa, nhất định là giận quá đây mà!

Máu tươi đang từ cánh tay anh rỏ tí tách, trong tíc tắc, áo trắng đã bị máu nhuộm đỏ...

Tim tôi run lên bần bật, tội vôi vàng định đỡ lấy anh, nhưng anh lại ôm cánh tay hét lên, “Đã bảo đừng đụng vào anh!!!”

Tôi giật bản mình, dờ dẩn đứng tại chỗ nhìn anh, lung túng.

“Tuấn Hạo, em chỉ muốn xem vết thương của anh, em thực sự không cố ý mà. Tuấn Hạo, anh giận thật sao? Giận thật à??? Xin lỗi, xin lỗi, do em không tốt, em không tốt, xin lỗi...”

Nhưng... nhưng tại sao lần này anh lại cáu kỉnh như thế? Thất không giống anh tí nào. Trước kia anh là người dịu dàng mà, như một thiên sứ hoàn mỹ mà, dù thế nào anh cũng không giận em, sao bây giờ lại gầm lên với em như thế...?

“Nhanh lên!” Không ngờ Tuấn Hạo vẫn quát lên với tôi, “Ra ngoài!!! Ra ngoài mau!!!”

Gì thế? Tuấn Hạo anh không muốn thấy em nữa sao? Vì... vì em mắc sai lầm nên anh không muốn nhìn thấy em nữa ư?

Tuấn Hạo, em luôn cho rằng anh là người khoan dung nhất, quan tâm đến em nhất, nhưng, nhưng bây giờ em mới nhận ra là không phải thế!!! Chắc anh nhẫn nhịn quá lâu giờ mới bùng nổ...

Nếu... nếu đã thế...

“Thân Tuấn Hạo!!! Rm đã cố gắng sửa sai rồi! Mà anh không cho em cơ hội nào hay sao???”

“Đúng...”

Đúng??? Anh lại nói là đúng? Trời ơi là trời...

Hừ! Nếu đã thế thì chẳng còn gì để nói nữa!

Tôi tức giận bùng bùng hét lên, “Thân Tuấn Hạo, anh là đồ xấu xa! Nếu anh đã ghét em như thế thì xem như... chúng ta chưa từng quen biết nhau!!!”

Nói xong, tôi lao ra khỏi phòng thí nghiệm, vừa chạy nước mắt vừa trào ra, trong tíc tắc gò má tôi ướt đầm...

Gương mặt tái nhợt vì giận của Tuấn Hạo cứ hiện ra trước mắt tôi, tôi đau long quá, thật sự là rất đau...

Hu hu hu... Quách Tiễn Ni, mi đừng là đồ vụng về phá hoại, đến người tốt như Tuấn Hạo cũng giận mi rồi...

Hu hu hu... Quách Tiễn Ni, người bạn tốt như thế mà cũng đánh mất, mi đúng là đồ đại ngốc, đại ngốc, một kẻ vô dụng, hu hu hu hu... hu hu hu hu hu...

125. Chương 161

Đảo Hy Ni Mộng Ảo – Nhà của chúng ta

Tôi loạng choạng chạy về nhà, suốt quãng đường, nước mắt tuôn rơi như mưa...

Chạy đến cổng nhà, tôi bỗng khựng lại! Bóng dáng nghiêng nghiêng đẹp như thiên sứ đứng trước cổng nhà tôi không phải của Thuần Hy hay sao?! Dáng vẻ tuyệt mỹ của anh khiến mọi nữ sinh đi ngang đều quay đầu lại nhìn.

“Thuần Hy!!! Anh đợi em này giờ à?” Tôi vội vã lau khô nước mắt, không muốn anh thấy lại lo lắng.

“Thuần Hy, anh...” Anh không nói câu nào, chỉ kéo tay tôi bỏ đi.

“Thuần Hy, chúng ta đi đâu?”

“...” Sao anh không nói gì? Bí mật quá vậy?

He he, cũng không sao, anh không nói cũng được, đi đâu cũng được, vì chỉ cần có anh thì đi đâu cũng là thiên đường, he he!

Không ngờ là anh lại đưa tôi đến hòn đảo nhỏ trước kia, chính là hòn đảo mà lần đầu tôi nhìn thấy anh ở đó.

Yeah... Tuyệt quá, đó là nơi còn đẹp hơn cả thiên đường nữa..., bốn bề là biển, tuyệt mỹ vô cùng, chim hót hoa thơm. Tôi thích lắm!!!

Woa..., một quãng thời gian không gặp, hòn đảo này giống như một thiếu nữ dậy thì, bây giờ còn đẹp hơn trước kia, từ xa tôi đã ngửi mùi hương hoa cỏ, nghe thấy tiếng chim hót vui tai, tất cả như đang nhiệt liệt đón tiếp tôi.

“Đây là nhà của chúng ta!” Thuần Hy đưa tôi đến ngôi thành tuyệt sắc – cổng vào của hòn đảo – nói với tôi như thế.

“Gì cơ??? Nhà của chúng ta? Hòn đảo này chẳng lẽ là của anh? Anh mua nó rồi ư?”

“Thuần Hy...” Tôi cảm động đến mức không biết nói gì, nỗi buồn về Tuấn Hạo trong tích tắc biến mất.

“Nó có tên không?”

“Đảo Tiễn Ni.”

“Đảo Tiễn Ni??? Không, không, không! Tuy tên em rất đẹp, nhưng, nhưng anh không thấy nó cô đơn ư? Anh chẳng đã nói đây là nhà của chúng ta sao? Là ‘chúng ta’ chứ không phải ‘em’! Vậy nên tên hòn đảo này phải là ‘chúng ta’ chứ không phải là ‘em’! Vậy theo em, nó phải là ‘đảo Hy Ni’ mới đúng! Đảo! Hy! Ni! Thế nào? Rất ấm áp và đáng yêu đúng không? He he he.”

“Quê mùa!”

“Gì chứ? Kim Thuần Hy! Quê mùa chỗ nào? Hả? Anh nói xem nào! Nói xem nào!!!? Thật là... rõ ràng là người thông minh mà chẳng biết thưởng thức nghệ thuật gì hết!

“Ngốc!” Miệng anh nói thế nhưng ánh mắt lại cười, xem như anh đồng ý rồi nhé, he he. Ừm, vậy mới ngoan chứ.

“Ha ha, đây là nhà của chúng ta! Là nhà của chúng ta!!! Em vui quá, em vui quá! Yeah!”

Tôi hào hứng dang rộng hai tay, chạy tới lui trên đảo, muốn ôm chặt tất cả vào lòng, he he.

“Ngốc, em thích nơi này không?” Thuần Hy hỏi tôi.

“Đương nhiên là thích! Em thích lắm, thích lắm, thích lắm!!!”

“Vậy chúng ta ở đây, không nghĩ gì nữa, thế nào???”

“Thật không? Em có thể ở lại căn nhà đẹp đẽ này thật ư, không, là thành trì này mới đúng??? Woa, tuyệt quá, em có cảm giác mình như một cô công chúa hạnh phúc nhất, ha ha! Đúng là quá hạnh phúc, quá hạnh phúc, quá hạnh phúc!!!”

“Ngốc! Nói một câu hạnh phúc là được!”

“He he. Người ta cảm động mà. Thực ra Thuần Hy à, chỉ cần có anh ở bên, dù ở đâu thì em cũng là nàng công chúa hạnh phúc. Đúng rồi, Thuần Hy, sao anh lại nói đây là nhà của chúng ta? Mà là còn mua từ hai năm trước? Chẳng lẽ... chẳng lẽ lúc ấy anh đã muốn kết hôn với em, sau đó biến nơi này thành nhà mới của chúng ta?”

“Ừ.”

“Hả??? Thật không??? Ha ha Thuần Hy, anh không biết ngược gì cả, còn gấp gấp hơn em nữa, thì ra anh lại thích em đến thế... Khoan đã, hai năm trước, không đúng, hai năm trước chúng ta còn đang chia tay mà, lúc ấy mỗi người một nơi, đâu ai biết người kia ở đâu?”

“Lúc ấy, anh ngờ em ở đây.” Anh bỗng đứng trước ngôi mộ trong vườn, nói.

Chính là ngôi mộ ấy, trên bia mộ có hình của tôi, nhưng lại không có dòng chữ nào, mộ của tôi!

“Ồ, đúng rồi, em chưa kịp hỏi anh: Lúc ấy anh nghĩ em chết rồi ư?”

“Ừ! Anh không đi Mỹ với gia đình mà đi tìm em. Anh tìm khắp nơi, nhưng cái anh tìm thấy – lại là tin em và bố em đã mất vì tai nạn máy bay!”

“Dạ, hồi đó em và bố đáp máy bay chuyển đến nơi khác, nhưng lúc bố và em vội vàng đến sân bay thì chuyến bay đó đã khởi hành rồi, nên đành đáp chuyến sau. Sau đó em có nghe báo chí nói có tai nạn máy bay, nhưng không để ý kĩ lắm, chẳng lẽ là chuyến bay mà em và bố đã bỏ lỡ? Ha ha, vậy là nhà em quá may mắn rồi. Cũng may không bay chuyến đó, he he...”

“Nhưng trong danh sách thiệt mạng có tên em và bố, họ còn chuyển tro cốt cho anh, nên anh mới tin là thật.”

“Choáng, nhầm lẫn rồi! Máy người đó thật hồ đồ! Thuần Hy, hai ngôi mộ này đều do anh xây ư?”

“Ừ.”

“Vậy sao không ghi dòng chữ nào?”

“Câu hỏi này không quan trọng nữa, vì anh sẽ phá nó ngay!” Anh nói xong định phá ngôi mộ của tôi đi, nhưng tôi vội ngăn anh lại.

“Phá ngôi mộ của bố em là được. Vì em cũng sắp đi rồi mà, cũng may còn dùng được, chẳng lẽ lúc đó anh lại xây một cái khác? Phìền lắm...”

“...”

Ủa?! Sao Thuần Hy không nói gì nữa???

Hu, ghét quá, sao mắt tôi không nhìn rõ nữa, thậm chí đến vẻ mặt anh...

“Thuần Hy, anh sao thế?”

“Tiễn Ni, em có biết không, anh thích tự thôi miên mình. Lúc anh thôi miên, sẽ cảm thấy em vẫn khỏe mạnh, mãi mãi ở bên anh. Nhưng em luôn vô tình đánh thức anh dậy, khiến anh quay về hiện thực đau đớn, giống như lúc này.”

“Thuần Hy...” Xin lỗi, xin lỗi, sau này em không nhắc đến chữ chết nữa, sẽ không bao giờ nhắc đến chuyện em sắp chết nữa, trong những ngày cuối, em sẽ sống bên anh vui vẻ như người khỏe mạnh bình thường, em sẽ để anh luôn ở trong trạng thái thôi miên đẹp đẽ, và cũng tự thôi miên mình một lần...

“Có muốn ăn đêm không?” Anh bỗng hỏi tôi với vẻ dịu dàng như “băng”.

“Hả???” Tôi mừng rỡ, “anh không nói thì em không để ý, đúng là bụng em đang sôi ùng ục rồi. Đêm nay toàn nói chuyện nên không ăn được gì nhiều. Nhưng ăn gì đây nhỉ? Lạ thật, sao em bỗng không nghĩ ra nên ăn món gì nhỉ?”

Hu hu hu, có phải vì trong đầu tôi mọc lên cái thứ đó, nên tôi trở nên càng lúc càng ngốc không? Trước kia cũng luôn ngốc, có phải vì nguyên nhân này? Chắc là thế rồi, do trước kia chưa phát hiện ra thôi! He he he...

“Thuần Hy, hay anh giúp em nghĩ xem.”

“Ngốc!”

Đáng ghét! Sao phút chốc lại trở về vẻ mặt lạnh như băng vậy? Đã dịu dàng thì dịu dàng đến cùn đi, người ta chỉ còn có một tuần mà, sau này có muốn dịu dàng thì cũng chả còn thời gian nữa, tại sao không biết nắm bắt cơ hội mà thể hiện cho tốt? Đúng là chán cho anh!!!

“Này! Kim Thuần Hy! Sao tự dưng gọi người ta là ngốc hả???”

“Mình muốn ăn gì mà cũng không biết, không gọi là ngốc thì gọi là gì?”

“Phải rồi, em không nghĩ ra, không nghĩ ra đấy! Rồi sao rồi sao???” Tôi cao giọng hét lên, nhưng anh lại cười:

“Không sao cả! Làm món mực chiên hoa bách hợp cho em ăn nhé?”

“Hả??? Mực chiên hoa bách hợp? Có món này à? Em chưa nghe bao giờ! Lấy ‘hoa’ chiên với mực, ăn được à???”

“Ừ.”

“Thật không? Vậy em ăn!!! Ho ho, em biết là Thuần Hy làm thì món nào cũng ngon hết, thậm chí không thể ăn anh cũng có thể nấu ngon được! Em nói có đúng không? He he.”

“Vậy anh nấu gián cho em ăn.”

“Hả??? Gián mà cũng ăn được á???”

“Em nói những thứ vốn không ăn được mà anh cũng nấu ngon đấy thôi?”

“Haizzz... Kim Thuần Hy!!! Em đang dùng cách nói phóng đại để khen anh mà! ‘Phóng đại’ đấy có hiểu không? Cái này mà anh cũng không hiểu à? Vậy tại sao môn Văn anh đạt điểm cao thế? Có phải có chiêu gì không?”

“Ngốc!!!”

“Kim Thuần Hy!!! Anh có thể đừng gọi em là ngốc được không?”

“Nếu em không ngốc thì anh không gọi nữa!!!”

Ho ho, vậy tùy anh, muốn gọi sao cũng được, em biết em không thể tiến bộ được.

“Thuần Hy.” Tôi chồm đến ôm chặt cánh tay anh, vậy bây giờ ah làm ngay món ‘mực chiên hoa bách hợp’ cho em ăn đi.”

“Được! Chúng ta ra bờ biển!”

“Hả? Làm món đó tại sao phải ra bờ biển? Bây giờ đã muộn rồi, đến bao giờ em mới được ăn chứ? Chắc hoa bách hợp cũng chưa hái hả???”

“Đoán đúng!!!”

“Cái gì??? Kim Thuần Hy, anh lừa em!!!”

Ghét quá, lúc nào cũng đùa bỡn tôi hết. Có điều, tôi vẫn được ăn món mực chiên hoa bách hợp thơm nức nóng hổi rất nhanh chóng, vì Thuần Hy làm việc gì cũng nhanh gọn mà, he he.

126. Chương 162

Nằm trên giường ngắm sao

Thời gian trôi qua thật nhanh, ngoài cửa sổ trời đã đen như mực, mi mắt bắt đầu díp lại...

Thuần Hy mỗi lúc một ân cần chu đáo hơn! Anh đưa tôi đến phòng ngủ, còn khê khàng kéo chẳng đắp cho tôi nữa.

“Chúc ngủ ngon!” Anh hôn thật dịu dàng lên trán tôi, rồi quay người định đi.

“Đừng đi!” Tôi vươn một tay ra khỏi chăn, níu lấy tay anh.

“Thuần Hy, ngủ cùng em được không? Em muốn ngủ trong lòng anh, như thế em sẽ không mơ thấy ác mộng nữa...”

“Không!”

“Tại sao?”

“Anh sợ em cưỡng bức anh!”

“Cái gì??? Kim Thuần Hy! Vấn đề này là em phải lo mới đúng chứ!” Thật là, bây giờ còn đùa với tôi nữa chứ, anh nghĩ cơ thể anh làm bằng vàng thật à? Tên đáng ghét! Ghét! Ghét quá ghét quá!!!

“Ngốc!” Anh cười ranh mãnh, nhưng vẫn giữ chân ra, chui vào nằm cạnh tôi.

“Thuần Hy, ôm em đi được không? Ôm em đi mà, em muốn ngủ trong lòng anh, nũng nịu, anh không thẳng nổi tôi nên dang tay ra ôm lấy tôi, he he.

Và tôi nằm trong vòng tay Thuần Hy, rất ấm áp, rất ấm, rất ấm, dường như trái tim tôi đã bình yên trở lại...

“Tiễn Ni, Quách Tiễn Ni, em ngủ rồi à?” Không biết bao lâu sau, tiếng Thuần Hy khê khàng vang lên bên tai.

He he, dịu dàng làm sao, rất dịu dàng, không giống anh thường ngày nữa, tôi cảm thấy quãng thời gian này, Thuần Hy dịu dàng hơn nhiều... Vì điều đó, mà có lúc tôi lại cảm thấy cảm kích vì mình đã mắc bệnh này, he he...

“... Chưa... sắp...” Tôi nhắm mắt, trả lời như mộng du.

“Vậy em mở mắt ra một chút được không?”

“Dạ...” Hu, đang buồn ngủ mà mở mắt, đau khổ quá.

“A??? Sao... sao lại sáng rực như ban ngày thế này? Lúc này... lúc này tắt đèn, rõ ràng là tối đen như mực mà...”

“Em nhìn trần nhà!”

“Á???” Tôi không tìm được, hét lớn, “chuyện gì thế này??? Tại sao trần nhà như bầu trời đêm vậy, có quá nhiều sao thế này??? Đẹp quá, đẹp quá đi mất, chân thực đến độ em như nhìn thấy bầu trời đêm đầy sao ấy...”

“Không phải ‘như’, mà là ‘thật’! Nó chính là bầu trời sao đấy!”

“Gì cơ??? Thật không? Vậy trần nhà đâu rồi? Trần nhà biến đâu rồi? Lúc này còn mà.”

“Anh mở nó ra rồi, giống như mở cửa sổ, nhưng vẫn còn một lớp kính trong suốt che chắn.”

“Ồ ồ, thì ra là thế, ha ha, thú vị quá!!! Nằm trên giường thế này, em có cảm giác những ngôi sao lung linh kia hình như lúc nào cũng có thể rơi xuống ấy, thần kỳ quá...”

“thuần Hy, sau này chúng ta tối nào cũng nằm thế này và ngắm sao nhé?”

“Ừ”

“Vậy sau này đêm nào anh cũng cho em ngủ trong lòng anh nhé?”

“Ừ”

Và cứ thế, nằm bình yên và hạnh phúc. Thuần Hy à, chúc ngủ ngon...

...

Sao??? Có người đang đàn piano? Tiếng đàn văng vẳng bhuw có cánh, bay lượn không ngừng trong đầu tôi, đẹp quá, đẹp thật...

“Tiễn Ni... Tiễn Ni...”

Tôi mở bừng mắt – bóng dáng đẹp đẽ của Thuần Hy lập tức hiện ra...

Nhưng trong nhà vốn không có đàn piano mà. Choáng, hình như lúc này đang nằm mơ...

“Ngốc. Cuối cùng em đã tỉnh rồi”.

Tôi dụi mắt. Lạ thật, hòn đảo phủ sương hay sao mà tôi thấy nhòa nhạt quá, bóng dáng Thuần Hy như được phủ một lớp sa trắng vậy, mơ hồ và nhòa nhạt...

Lẽ nào bệnh tôi lại nặng hơn? Không được, không được để Thuần Hy lo lắng!

“He he, đêm qua ngủ ngon quá, Thuần Hy à, hôm nay chúng ta có làm gì không? Còn nữa, bụng em đang đói quá nè, đói ghê ghớm!”

“Theo anh. Chúng ta đến thăm một người bạn!”

“Gì cơ? Bạn nào? Chẳng lẽ trên đảo này còn có ai khác?” Tôi vừa đi theo vừa thất vọng hỏi.

Cái anh Thuần Hy này làm gì thế? Chẳng lẽ anh không biết tôi đến đây là để sống một thế giới chỉ có hai người thôi sao? Thật là!!!

Hai Quach Tiễn Ni à, số mi thật khổ... hu hu hu...

“Nhìn thấy là em biết ngay!!”

“Chẳng lẽ người bạn đó ở gần đây?”

“Ừ”

“Nhưng sao em không thấy gì cả, có điều hình như phía trước có một tảng đá to...A... Đá??? Khoan đã, trời ơi... đó... đó là tảng đá tình yêu của chúng ta sao???”

Choáng, tôi bỗng thấy mọi thứ mờ nhạt! Tôi không thể xác định được có phải nó hay không!

Tôi lao về phía tảng đá mờ nhạt ấy, e dè bước đến gần, đưa tay ra...

Không sai, đó chính là tảng đá tình yêu của chúng tôi, đá tình yêu của tôi và Thuần Hy! Trên đó còn khắc “Kim Thuần Hy Quách Tiễn Ni!”

Tôi đưa tay sờ những chữ đó, trong lòng như có một luồng khí nóng trào ra...

Đá tình yêu xinh đẹp, ta nhớ mi lắm, nhớ lắm đó...

“Thuần Hy, chẳng lẽ... nó là người bạn mà anh nói?”

“Ừ”.

“nhưng... nhưng nó chẳng phải đang ở đồng cỏ thiên đường sao? Sao anh alij đưa nó đến đây được?” Lẽ nào sau khi tôi gặp Tuấn Hạo ở đó, Thuần Hy đã nhờ người chuyển đến?

“Anh nhờ người chuyển đến!” He he, quả nhiên, tôi thông minh hơn rồi.

“Nó đang ở đó yên lành, sao anh lại dời đến đây?”

“Nó là đá tình yêu của chúng ta, anh mong nó mãi mãi ở trong nhà chúng ta!”

Ừ!! Đúng rồi, đá tình yêu của chúng tôi phải để trong nhà chúng tôi mới đúng, he he, ha ha. Đá tình yêu, chào đón mi về nhà!

Tôi đưa tay lần sờ dòng chữ “Kim Thuần Hy Quách Tiễn Ni” trên đó, cảm thấy rất vui, không, là hạnh phúc, hạnh phúc lắm... ..

127. Chương 163

Only you

“Tiễn Ni, em nhìn này”.

Tôi dụi mắt, trong tích tắc, tầm nhìn mờ nhạt dường như nhìn rõ hơn một chút...

Ở lần ranh tiếp nối giữ bãi cát và nước biển, có một bóng trắng trắng... Đó là một chiếc đàn piano ba chân!

Nó chính là chiếc đàn trong phòng khách mà Thuần Hy hay đàn sao? Sao lại có thể bay ra đây như có phép ảo thuật vậy? Có điều, nó rất giống một vị nhạc công vĩ đại đang lặng lẽ đứng ở đó, thêm bầu trời xanh, nước biển, mặt trời, bãi cát, còn có đá tình yêu đáng yêu của chúng tôi, thật là hoàn mỹ, he he...

Thuần Hy bế tôi ngồi xuống chiếc ghế đánh đàn.

“Thuần Hy, đợi qua khi chúng ta về nhà rồi, anh gọi người chuyển chiếc đàn đến đây à?”

“Ừ”

“Đúng rồi, Thuần Hy, em nhớ anh từng nói, lúc nhớ em anh sẽ viết nhạc, còn viết riêng cho em một bản nhạc nữa, tên... tên là... “ONLY YOU”. Vậy có phải nó được viết nên ở đây bởi cây đàn này không?”

“Ừ. Mà còn đứng ở vị trí này nữa”.

“Vậy bây giờ anh đàn bản “ONLY YOU” cho em nghe được không? Em muốn nghe lắm!”

“Ừ”. Thế là, Thuần Hy bắt đầu đàn, tiếng đàn kì diệu như sáo trời tuôn ra từ những nhón tay anh, tôi lập tức chìm vào âm nhạc...

Đẹp quá, đẹp thật, mà lại sâu sắc, đúng là tiếng đàn piano hay nhất mà tôi từng được nghe, dường như cả biển xanh và bầu trời cũng bị nó làm cho cảm động, hi hi...

Tôi lặng lẽ ngồi trong lòng Thuần Hy, nhắm mắt lại nghe như say, như mơ...

Thuần Hy, anh có biết không, em rất hạnh phúc, vì kiếp này được gặp anh, yêu anh, và cùng được anh yêu, thế nên em nghĩ rằng mình đã là một cô gái hạnh phúc nhất thế gian này rồi...

Em thật sự rất cảm ơn thượng đế, cảm ơn Thần tình yêu, cảm ơn họ đã mang anh cho em! Thế nên dù sắp chết rồi, nhưng em không hề đau buồn, thật sự, em sẽ mang theo tình yêu của anh, mỉm cười đi đến Thiên Quốc, sau đó, chân thành chúc phúc cầu nguyện cho những người còn ở lại, chúc ối người đều được như em và anh, được tình yêu chân thành bao bọc hạnh phúc...

“Thuần Hy à, tại sao anh lại thích em?”

“...”

“Đầu óc em như trái dưa vậy, suốt ngày eh gọi em là ‘ngốc’; thành tích học thì thê thảm, anh phải dạy thêm cho em; tính tình lại xấu, lúc nào cũng nổi nóng với anh; nói chuyện lúc nào cũng to tiếng, chẳng thực nữ tí nào; mà lại còn không biết nấu ăn, gia đình cũng bình thường, tại sao anh lại thích em nhỉ?”

“Không biết”

“HO HO”, em vui quá, nghe câu trả lời này em vui lắm, đó chính là câu trả lời em nghĩ, he he. Anh có biết tại sao không?”

“Tại sao?”

“Vì em có xem một bộ phim, nhân vật chính trong đó có nói ‘Tình yêu chân thật không cần có lý do’, em cảm thấy rất có lý! Thế nên nếu anh nói ra lý do anh thích em, dù chỉ là một điều hay nửa điều, em cũng thấy hình như anh không được yêu em lắm! Nhưng bây giờ anh lại nói không biết, đó chính là không nói được lý do, do đó có thể nói rằng anh yêu em thật lòng, nên em rất là vui, he he...”

“Ngốc!”

“Anh nói lại lần nữa đi. Em thấy đáng yêu lắm, Thuần Hy gọi em là ‘ngốc’ một lần nữa đi!”

“Ngốc!”

“He he, he he...”

Thế nhưng, anh bỗng ôm trằm lấy tôi, ôm thật chặt, như thể toàn bộ sức lực của anh đều dồn vào vòng tay này.

“Tiễn Ni, đừng chết được không? Mãi mãi ở cạnh anh được không? Anh chẳng cần gì hết, anh có thể từ bỏ tất cả, anh chỉ cần em!!! Chỉ cần em!!!”

“Kim Thuần Hy... Anh sao vậy??? Sao lại như thế? Sao lại nói ra những lời ngốc nghếch lạ lùng như vậy? Không giống anh tí nào, thật đấy...”

“Nếu em không chết, nếu em nhận lời anh rằng sẽ không chết, thì anh sẽ lại là anh...”

“Hi hi, anh đang nói những điều ngốc nghếch gì thế? Anh biết rõ chuyện đó là không thể, chết hay không cũng không do em tự quyết định được, cho dù rất muốn nhận lời anh, nhưng em cũng không làm thế được...”

“Thuần Hy...”

“...”

“Kim Thuần Hy...”

“Anh đừng buồn mà, sau khi em chết rồi, chỉ cơ thể em rời khỏi anh, còn linh hồn em vẫn theo anh, mãi mãi bên anh!!! Thế nên, thực ra chúng ta không hề chia xa, mãi mãi không chia lìa, không phải thế sao???”

“Vậy em và anh hẹn nhau nhé, hẹn lần gặp mặt sau này! Em nói cho anh biết, sau khi em chết rồi, em sẽ biến thành mưa, nên mỗi lần mưa là em đến để gặp anh, lúc đó anh chỉ cần đứng ở cửa sổ là có thể thấy em, tiếng mưa tí tách tí tách là em đang nói chuyện với anh, lúc ấy anh nhất định phải lắng nghe thật kỹ đấy...”

“...”

“Này Kim Thuần Hy, rốt cuộc anh có nghe em nói hay không?. Tôi vờ làm ra vẻ giận dữ, vùng thoát khỏi cánh tay anh.

“Anh thích em”

“Anh thích em, anh thích em...”

“Kim Thuần Hy! Hôm nay dây thần kinh của anh đi lạc đường hả? Trước kia em cứ nằng nặc đòi anh nói câu này thì anh không chịu nói, sao bây giờ em bảo anh nói, anh lại nói một lúc nhiều như vậy?”

“Ba chữ này, anh đã nói với em, mỗi năm chỉ nói một lần...”

“Đúng rồi...”

“Nhưng bây giờ, anh muốn nói trước cho em nghe, nói trước cho những năm sau này cho em nghe, như vậy nghĩa là anh đã nợ em những năm tháng ấy, nên em không thể đi! Em phải trả lại anh những năm tháng đó rồi mới đi được!”

“Thuần Hy...”

“Lúc này nói bao nhiêu lần rồi nhỉ? 34 lần đúng không? Tính lại thì còn có thể sống 61 năm, nên anh vẫn phải nói 27 lần nữa, như vậy cả đời này em mới ở bên anh mãi mãi, để trả lại những gì em nợ anh...”

“Thuần Hy...”

“Anh thích em...”

“Anh thích em...”

“Anh thích em...”

“Anh thích em...”

“Anh thích em...”

“Anh thích em...”

“Anh thích em...”

“Anh thích em...”

“Anh thích em...”

“Anh thích em...”

“Anh thích em...”

...

Anh ngốc, đúng là rất ngốc, siêu ngốc!!! Anh thật sự đã nói 27 lần “anh thích em” liên tục! Tôi đau lòng quá... đau quá...

Thuần Hy, tại sao anh lại đối tốt với em như vậy? Anh có biết là anh càng đối xử tốt với em thì em càng không rời xa anh, càng muoobs ở bên anh mãi mãi, nhưng số mệnh đã bắt buộc em phải ra đi, nên bây giờ em rất đau... rất đau...

“Kim Thuần Hy, em chưa bao giờ làm điều gì cho anh, tuy anh nói thích em không cần lý do, nhưng em vẫn thấy em là một con ngốc không biết làm gì hết, bây giờ em sắp rời khỏi thế giới này rồi, nhưng vẫn chẳng biết làm gì...”

Lạ quá, sao tôi cảm thấy tiếng nói mình có vẻ xa xôi quá? Giống như vắng đến từ một nơi rất xa vậy, dường như là từ mặt biển xa xăm ngoài kia vang đến...

Phần nước trong coe thể tôi như bị rút cạn, tôi dần dần không còn sức lực nữa...

Tôi mềm nhũn người dựa vào lồng ngực Thuần Hy...

“Không được tự nói mình như vậy!” Thuần Hy càng ôm chặt tôi hơn.

“Thuần Hy à... em rất muốn học cái gì đó, đàn piano cũng được...”

Thuần Hy không nói, nhưng đột ngột đặt hai bàn tay tôi lên hai bàn tay anh, ngón tay đặt lên ngón tay...

“Thuần Hy à, anh đang làm gì thế??? Tôi cảm thấy tiếng nói mình rời rạc vỡ vụn, như thể chạm vào là tan biến...”

“Dạy em đàn piano! Đàn “ONLY YOU!”” Anh vừa nói vừa đặt bốn bàn tay của tôi lên phím đàn.

Những ngón tay anh lướt trên phím đàn, tay tôi đặt lên mu bàn tay anh cũng lướt theo, cảm giác này thật kỳ diệu, giống như tôi cũng đang đánh đàn vậy, chúng tôi là một thể, âm nhạc tuôn ra khi chúng tôi cùng đàn với nhau...

Đặt bàn tay lên nhau như thế, chúng tôi đàn bản “ONLY YOU” bên bờ biển hết lần này đến lần khác, sóng biển lặng lẽ nằm lắng nghe dưới chân chúng tôi...

Nhưng, nhưng tôi thật sự không còn chút sức nào nữa, thế giới dường như bắt đầu bay bổng, bàn tay tôi trên tay Thuần Hy như có cảm giác không phải của mình nữa, dường như lúc nào cũng xó thể tuột xuống...

“Thuần Hy à, em... buồn ngủ quá...”. Đôi mắt tôi không mở nổi...

“Thuần Hy... em yêu anh...”

Những giọt nước mắt tí tách rơi xuống trán tôi, tay tôi cuối cùng cũng tuột khỏi tay Thuần Hy...

Còn tôi, cũng bắt đầu chìm vào giấc ngủ...

Thuần Hy, tạm biệt anh, he he...

128. Chương 164

Đại chiến bùa hộ mệnh

Hừm... có phải tôi đã đến Thiên Quốc rồi không? Cơ thể mềm nhũn, nhẹ bẫng như không trọng lượng, dường như chỉ cần đưa tay lên là có thể bay bổng...

Tôi dần dần mở mắt ra...

Sao thế này? Lại ngửi thấy mùi quen thuộc và đáng sợ!

Tại sao? Tại sao mắt tôi lại nhòa nhạt đến độ chỉ nhìn thấy một màn trắng toát thế này, hay là tôi đã đến Thiên Quốc thật?

Thấp thoáng, tôi nhìn thấy như có bóng người, anh...là thiên sứ ư???

“Tiễn Ni! Em tỉnh rồi!”

HOHO, thì ra không phải thiên sứ, mà là Thuần Hy, là giọng của Thuần Hy! Tôi chắc chắn là Thuần Hy! Ha ha, ha ha, thì ra Tử thần vẫn chưa đưa tôi đi, chỉ làm cho thị lực của tôi giảm xuống thôi, ha ha, he he...

Đáng ghét... Tại sao toàn thân tôi không chút sức lực nào cả, tôi rất muốn mở mắt to hơn một tí, để nhìn rõ mặt Thuần Hy hơn, nhưng... nhưng ngay cả mở mắt tôi cũng không đủ sức...

Làm sao đây? Thuần Hy thấy đáng vẻ yếu ớt của tôi chắc sẽ đau lòng lắm? Quách Tiễn Ni, mi phải mạnh mẽ lên! Tuyệt đối không được để Thuần Hy biết ngay cả mở mắt mà mi cũng không làm nổi! Nếu không thì anh sẽ đau khổ lắm...

Từng cơn lạnh buốt truyền từ đầu ngón tay, nhanh chóng vào thẳng tim tôi. Cơn lạnh ở mười đầu ngón tay khiến tôi có cảm giác tay mình bắt đầu tê dại...

Tôi sắp chết rồi ư? Phải không? Mẹ ơi, mẹ sắp đến đón con gái rồi sao? Phải không?

Tôi bất giác cắn mạnh môi dưới, mong nó sẽ hiện lên chút sắc máu của sự sống. Đó có lẽ là việc duy nhất mà hiện giờ tôi làm được chẳng?

Bỗng dưng, tôi cảm thấy tay mình được một bàn tay khác nắm thật chặt, thật ấm áp! Đôi bàn tay ấy như một ngọn đuốc nóng bỏng vậy. Một luồng hơi ấm từ lòng bàn tay Thuần Hy chậm rãi truyền vào cơ thể tôi, dường như xóa tan mọi cơn lạnh giá trong người tôi...

“Tiễn Ni...” Tiếng Thuần Hy khàn khàn. Một nỗi đau thương bỗng thoáng lướt qua tim tôi.

Quách Tiễn Ni, mi vẫn khiến anh đau lòng, cho dù mi cố gắng che giấu, nguy trạng thế nào, cuối cùng vẫn khiến anh đau lòng.

“Anh có lỗi với em!” Thuần Hy nắm chặt bàn tay, đến nỗi trong phòng bệnh viện yên tĩnh, tôi vẫn nghe được tiếng “rắc rắc” khi anh co chặt nắm tay.

Tôi khe khẽ lắc đầu, “Không...”

Thuần Hy nhất định là sợ tôi hổ thẹn nên mới đau khổ đè nén nỗi đau trong lòng chẳng.

Thượng đế ơi, con đã gần với Người lắm rồi, đúng không? Vậy con có một thỉnh cầu, Người sẽ nghe được, đúng không? Vậy Quách Tiễn Ni con lấy danh nghĩa Thần ra thề, chỉ cần Người không hành hạ Thuần Hy, người mà con yêu thương nữa, thì dù điều kiện gì con cũng chấp nhận, cả sinh mệnh của con!

“Tiễn Ni, anh có lỗi với em! Anh đã nhận lời sẽ không bỏ cuộc! Anh lại ngốc nghếch chỉ muốn ở cạnh em vào những ngày cuối cùng!”

“Bốp” một tiếng, nắm tay siết chặt của anh đâm mạnh vào tường.

“Đừng!!! Xin anh”. Nước mắt tôi như đại hồng thủy ngập căn phòng, điên cuồng trôi xuống gò má.

Tôi rất muốn ôm chặt lấy tay anh, nhưng tôi không làm được, tôi đã không còn sức để nắm lấy tay Thuần Hy nữa rồi. Giaay phút ấy, tim tôi đau đến nát tan...

Tôi gào lên trong lòng hết lần này đến lần khác, Thuần Hy!!! Thuần Hy!!! Anh có biết không, thật ra người phải nói lời xin lỗi là em, là Quách Tiễn Ni này!

Thuần Hy... em có lỗi với anh! Mọi việc đều do lỗi của em, nếu để em chọn lựa lại, em thà rằng không bao giờ xuất hiện trong cuộc đời anh...

“Tiễn Ni!!!”. Thuần Hy như đã bình tĩnh lại. “Tiễn Ni! Anh quyết định sẽ để em phẫu thuật! Cho dù tỷ lệ thành công là bao nhiêu, cũng không thể từ bỏ hy vọng!”

Giọng Thuần Hy nghe có vẻ bình tĩnh, nhưng kỳ thực tôi hiểu rõ, sự bình thản của anh không phải là thật, Thuần Hy rõ ràng đã cố đè nén nỗi đau trong lòng.

Quách Tiễn Ni! Cho dù là vì Thuần Hy hay vì bản thân, mi đều không thể bỏ cuộc, vì như vậy Thuần Hy sẽ không đau lòng vì mi nữa! Mạnh mẽ lên, Tiễn Ni, bây giờ ngoài mạnh mẽ ra, mi không thể giúp gì cho Thuần Hy nữa!

“Dạ” Tôi khẽ gật đầu.

Tôi cố sức để mình trông có vẻ khá hơn, như thế thì có lẽ Thuần Hy sẽ không hổ thẹn và tự trách mình nữa – giống như Thuần Hy đang cố gắng hết sức để nén chịu nỗi đau trong lòng.

“Em không sợ, Thuần Hy, em nhất định sẽ không sao, đúng không?”

“Đúng!”

“Thuần Hy! Trước kia em từng nhận lời anh, cho dù anh nói gì, làm gì, em cũng vẫn tin anh!” ư

“Ừ!”

“Em không sợ, thực sự là không sợ gì hết, Thuần Hy, có anh ở cạnh, em cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian!”

“Tiễn Ni...”

Tôi bỗng sực tỉnh, thì ra bắt ép Thuần Hy đối diện với hiện tại tàn khốc này, đối với anh, chắc còn khó hơn cái chết. Nếu đổi lại là tôi, nhất định tôi sẽ không được như anh. Đối diện với hiện thực rằng người mình yêu thương sắp ra đi mãi mãi, có lẽ bất kỳ ai trên thế giới này cũng sẽ có cảm giác sống không bằng chết chẳng!

“Tiễn Ni, Tiễn Ni, anh chàng siêu đẹp trai khoa thủ dục của Trường đại học Sâm Vĩnh đến thăm em đây, HO HO!”. Một con búp bê vải nhìn rất quái dị nhảy vọt vào trong phòng bệnh.

Mới nghe đã biết là giọng của Lý Tú Triết ngốc nghếch rồi, chỉ có anh mới làm những việc ấu trĩ buồn cười thế này thôi.

“Tiễn Ni, bọn mình đến thăm cậu đây!”. Tịnh Mỹ ôm một đồng hoa hướng dương rất to bước vào, phía sau còn có Long Nhật Nhất.

“He he, Tịnh Mỹ, cảm ơn các cậu đã đến thăm, bây giờ tớ thấy khỏe hơn rồi”. Tôi cố gắng tỏ ra đáng vẻ tạm chấp nhận được.

“Tiễn Ni, để mọi người ở lại với em, anh đi tìm bác sĩ bàn việc phẫu thuật”. Nói xong Thuần Hy bước ra ngoài.

“Tiễn Ni, đây là bùa hộ mệnh hôm qua tớ cầu cho cậu ở chùa Pháp Trụ nè! Người ta ai cũng nói bùa hộ mệnh ở đó là linh nghiệm nhất đấy! Vừa nói, Tịnh Mỹ vừa cẩn thận rút ra tấm bùa hộ mệnh từ trong túi xách.

“Đẹp quá! Tịnh Mỹ, cảm ơn cậu!” Tôi mỉm cười.

“Tiễn Ni, chúng ta là cặp đôi vàng “thợ săn ác quỷ” danh tiếng lẫy lừng mà, xem cậu kìa, bây giờ có vẻ khiêm tốn quá! Cậu mau chóng hồi phục đi, tớ đang đợi cậu tái xuất giang hồ đây!” Nói xong, Tịnh Mỹ cười, giúp tôi cầm hoa vào lọ.

Bó hương dương Tịnh Mỹ tặng rất đẹp, mỗi bông sắc vàng rực như một mặt trời nho nhỏ, ấm áp chiếu sáng tôi.

Tiếng nói quen thuộc của Tịnh Mỹ như khiến tôi trở về quãng thời gian trước kia. Bỗng trong lòng tôi như có một sức mạnh trỗi dậy, rất dịu dàng, rất ấm áp, hi hi...

“Khụ khụ”. Tú Triết cố ý ho lên, như muốn mọi người chú ý đến, “Xin mọi người nhìn đây, đây là bùa hộ mệnh mà siêu cấp đẹp trai vô địch trường đại học Sâm Vĩnh cầu cho Tiễn Ni!”. Nói xong, “xoạch” một cái, anh lấy ra một tấm bùa hộ mệnh nhẵn nhúm.

Tịnh Mỹ và Long Nhật thấy tấm bùa hộ mệnh nhẵn nhúm, méo mó thì cũng cười phá lên.

“Có gì đáng cười! Sao nào? Ghen tỵ vì tấm bùa tôi xin cho Tiễn Ni quá đẹp chứ gì?” Tú Triết giơ tấm bùa lên với tôi.

“He he, cảm ơn anh nhé, Tú Triết”. Tú Triết thật quá đáng yêu, bắt đầu từ hôm tôi quen anh, anh luôn sống rất vô tư vui vẻ, thực ra được làm bạn với người như anh là một điều rất hạnh phúc!

Tôi nhìn quanh quất... Lạ quá? Sao Tuấn Hạo không đến? Anh lặn gì mà không đến thăm tôi? Chẳng lẽ anh vẫn còn giận tôi ư?

Thân Tuấn Hạo, đồ nhỏ mọn! Cái tên không biết giữ lời! Anh đã không pha trà hoa Margaret cho em lâu lắm rồi đấy!

Tịnh Mỹ cầm hoa xong, cầm tấm bùa hộ mệnh lên rồi đi đến cạnh giường tôi, “Tiễn Ni, nào, tớ giúp cậu đeo tấm bùa này nhé!”

“Ừ”

Tịnh Mỹ dè dặt quàng tấm bùa vào cổ tôi.

Nhìn gương mặt Tịnh Mỹ, tôi bỗng thấy chua xót quá, chúng tôi từng là cặp đôi vàng “thợ săn ác quỷ” tiếng tăm lẫy lừng, nhưng giờ đây...

“Khoan đã! Tại sao Tiễn Ni lại đeo cái của em, vậy bùa hộ mệnh của anh phải làm sao?, Tú Triết cuống quýt túm lấy tay Tịnh Mỹ.

“Buông tay!!! Trong phòng vang lên giọng nói lạnh lẽo của Long Nhật Nhất.

“Không buông, không buông đấy, hừ! Rồi sao??? Tôi không sợ cậu đâu! Đừng nghĩ tôi sẽ sợ cậu, tôi không tin chỉ mình cậu mà đánh được tôi và Thuần Hy!!! Tú Triết vừa nói vừa kề gương mặt đáng yêu lại gần Long Nhật Nhất.

“Không tin thì chúng ta thử xem!! Cái tên tiểu tử thối đáng chết!”

“Long Nhật Nhất, cậu bảo ai là “tiểu tử thối đáng chết???”. Tú Triết Buông tay Tịnh Mỹ ra, sải bước đến trước mặt Long Nhật Nhất.

“Đương nhiên là nói cậu.” Long Nhật Nhất thách thức, “Nếu không thì cậu nghĩ...”

“Hai người ồn quá, câm miệng hét cho tôi!!!”. Tiếng “sư tử gầm” của Tịnh Mỹ đã mang lại sự bình yên cho căn phòng.

“Tiễn Ni! Đeo tấm bùa của anh được không? Đi mà Tiễn Ni...”. Tú Triết chưa yên được hai giây đã quay sang tôi, như một đứa trẻ, nắm lấy một góc chăn, khẽ lắc.

“Em là bạn tốt như chị em với Tiễn Ni! Hơn nữa bọn em là cặp đôi vàng “thợ săn ác quỷ” tiếng tăm lừng lẫy, còn anh là gì của Tiễn Ni nào? Nghe nói chỉ có bùa hộ mệnh do người thân nhất tặng thì mới hữu dụng”. Tịnh Mỹ nhìn Tú Triết, không nén được cười.

“Anh cũng là bạn tốt như anh em với Tiễn Ni mà, à không, là bạn thân mới đúng”. Tú Triết cuống lên, “Anh muốn Tiễn Ni đeo bùa của anh!!!”

“Không được, em là bạn thân của Tiễn Ni, phải đeo của em!”

“Không phải, quan hệ của anh và Tiễn Ni cũng rất tốt, tại sao không đeo cái anh tặng???”

“Ai thèm, Tiễn Ni không muốn đeo bùa của anh”

“Muốn!!! Tại sao không muốn??? Tiễn Ni muốn đeo cái anh tặng!!!”

“Không muốn!!!”

“Muốn!!!”

“Không muốn!!!”

“Muốn!!!”

Oh my God!!! Tịnh Mỹ và Tú Triết cãi nhau to rồi, giống như hai đứa trẻ, trong phòng bệnh náo nhiệt hẳn.

Tịnh Mỹ từ lúc nào cũng biến thành đại ngốc nghếch như Tú Triết thế nhỉ?

Ha ha, tốt thật, Tịnh Mỹ cuối cùng cũng trở về là nó trước đây rồi, Year, tuyệt quá, xem ra nó quen Long Nhật Nhất cũng không phải việc xấu, Long Nhật Nhất đã khiến nó can đảm trở lại chính mình chẳng, sức mạnh tình yêu thật vĩ đại, he he.

Nhìn Tịnh Mỹ và Tú Triết cãi nhau, tôi biết nó rất hạnh phúc! He he, tốt lắm, Tịnh Mỹ, cuối cùng cậu đã tìm thấy hạnh phúc, tớ vui lắm, Tịnh Mỹ, cố lên!!! Phải giữ gìn hạnh phúc của cậu đấy!!! Nhất định phải trân trọng nó, he he, biết chưa...

“Các người cãi nhau đủ chưa?”. Cửa phòng vang lên giọng nói lạnh lùng của Thuần Hy.

“Tiễn Ni, ngày mai phải phẫu thuật rồi, bây giờ cô ấy cần yên tĩnh nghỉ ngơi”. Thuần Hy lặng lẽ đến bên giường tôi.

“Tôi không tiện mọ người nữa”. Lại giọng điệu lạnh lẽo.

Căn phòng đang náo nhiệt bỗng chốc tĩnh lặng.

“Tiễn Ni, ngày mai anh sẽ đến thăm em, bùa hộ mệnh này em phải giữ kỹ đấy nhé!”. Tú Triết đặt nó lên giường tôi rồi ra ngoài.

Bó hoa hướng dương bên cửa sổ vẫn lặng lẽ đứng đó, căn phòng yên tĩnh như thể chẳng có việc gì xảy ra.

“Thuần Hy, sao Tuấn Hạo không đến?”

“Có lẽ cậu ta không có thời gian... Được rồi, em ngủ đi! Lúc này anh đã nói chuyện với bác sĩ, quyết định ngày mai sẽ mổ, nên hôm nay bắt buộc em phải nghỉ ngơi”.

“Dạ”. Tôi khẽ nhắm mắt lại.

Thuần Hy, em sẽ nghe lời anh, không cãi nhau với anh nữa, không chọc anh giận nữa, anh nói gì em sẽ ngoan ngoãn nghe theo, không bao giờ khiến anh nhọc lòng vì anh nữa. Nên cho dù là vì anh hay vì chính em, em cũng sẽ dừng cảm...

129. Chương 165

Chương 166: Môn vệ của thiên quốc

Ghét quá, đầu lại thấy nặng nề choáng váng, hình như ý thức cũng bắt đầu trở nên mù mờ, tôi mệt mỗi ngủ vùi...

Nhưng... không biết bắt đầu từ lúc nào... cơ thể tôi nhẹ như bâng, bay lượn lên không trng. Cảm giác... cảm giác như chậm rãi bay về phía thiên đường, cứ bay lên cao, ăi...

Hu la la... hu la la...

Bay lên, bay lên... bay lên, bay lên...

Year, tuyệt quá, he he, vì từ xa tôi đã thấy mẹ thân yêu của tôi rồi, bà đang đứng ở cổng Thiên Quốc, mỉm cười chào đón tôi...

Nhưng... nhưng đúng vào lúc tôi sg sướng lao đến chỗ mẹ tôi thì bỗng nhiên...

Xoẹt xoẹt...

Một bóng cao lớn vội vàng lướt vèo qua mặt tôi như tên lửa...

Hừ, làm gì thế! Chẳng lẽ vào thiên đường cũng có người chen lấn sao?

Tôi chưa kịp phản ứng thì hai người ăn mặc quái dị từ sau lưng tôi chui , gào thét lao tới túm chặt lấy cái người chen ngang ấy!

He he, xem thiên đường cũng có vương pháp!

Tôi đặc ý nhìn cái tên đang vật lộn vùng vằng kia một cái, tiếp đó hứng chí bay về phía mẹ mình.

0, 001 giây sau...

Lạ nhỉ? Trong đầu tôi xuất hiện lại người ban nãy... quan lắm!!!

Hình như – hình như là Tuấn Hạo??? Tôi chỉ liếc qua trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng gương mặt trăm năm không thể quên được ấy, tôi tin chắc mình không nhầm!

Nhưng tại sao anh lại ở đây? Không thể nào? Lạ quá...

Không được, tôi phải xác định cho rõ mới yên tâm được.

Mẹ ơi, phiền mẹ đợi con thêm một lát nhé! Vì mẹ con mình gặp nhau rồi sẽ không chia xa nữa. Tôi vừa lầm nhầm vừa nhìn mẹ, nở nụ cười ngọt ngào rồi quay lại...

“Tôi không thềm làm thị vệ nhầm nhí đâu! Hai người khốn kiếp buông tôi ! Có nghe không? Tôi không muốn!

Không muốn, không muốn!!!”. Khi nhìn rõ mặt người phản kháng cực lực kia, tôi lập tức mừng rỡ mở tròn đôi mắt: Quả là anh rồi!

“Á??? Tuấn Hạo? Là anh thật ư? Không ngờ lại được gặp anh ở đây!” Tôi sg sướng lao đến nắm lấy tay anh, nhưng lại bị anh hất .

“Cái gì mà ‘tốn hao’? Cô đang nói gì thế?”

Há, không phải chứ? Tuấn Hạo đang nhìn tôi bằng vẻ mặt xa lạ, có vẻ như không hề quen biết tôi!

“Em là Tiên Ni đây! Anh nhìn em đi, một gương mặt đang yêu và đặc biệt thế này, sao anh lại quên chứ?” Tôi uất ức nắm chặt vai Tuấn Hạo, bắt anh phải nhìn tôi.

“Tôi nhìn rõ rồi!!!”. Hả? Ha ha, nhìn rõ rồi chắc là nhận chứ gì? Nhưng...

“Bây giờ tôi có thể chắc chắn một trăm phần trăm – tôi thật sự không – quen – biết – cô!!!”

Choáng!!!

Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ là tôi nhận nhầm người???

Nhưng anh ta rõ ràng giống hệt Tuấn Hạo mà!

Hai người ăn vận kỳ quặc bên cạnh bắt mắt nhìn tôi, tiếp đó bắt đầu dạy dỗ Tuấn Hạo lúc này đang tính tháo chạy, "Thật là! Cái tên này! Ta ở Thiên Quốc làm việc bao nhiêu năm, cũng chưa bao giờ thấy người nào như ngươi! Được chọn làm thị vệ Thiên Quốc là vinh hạnh của ngươi đấy, biết chưa! Ngươi lại dám bảo là không muốn à???"

Cái gì?! Làm thị vệ Thiên Quốc? Tuấn Hạo??? Họ nói gì thế?

"Xin lỗi, hai ông anh à, hai anh nói anh ấy... là thị vệ Thiên Quốc sao?". Tôi chớp mắt lia lịa, nở "nụ cười danh tiếng" – tuyệt chiêu sát thủ của thợ săn ác quỷ - với hai người có vẻ là Môn Thần kia.

"Hiện giờ cậu ta chưa nhậm chức nên vẫn chưa được xem là thế". Một thiên thần trắng như được thoa mấy trăm lớp phấn lập tức bị nụ cười của tôi chinh phục, cười e thẹn chồm gần lại, "tiểu thiên sứ xinh đẹp, chắc không phải em thích cậu ta chứ? Hử? Nói rõ trước nhé." Ha ha, anh mới được xem là thiên thần chính cống. Hơn nữa, anh còn là thị vệ trưởng của Thiên Quốc – Bạch Thái Bạch!"

Ngã!!!

Bạch Thái Bạch??? Cái tên này cũng đúng với ngoại hình của anh ta lắm!

A ha ha ha...

"Vậy xin hai ông anh cho phép em nói với bạn cũ vài câu nhé". Tôi vừa tiếp tục dùng nụ cười mua chuộc hai thiên thần kia, vừa khẳng khái kéo "Tuấn Hạo", "Hử? Chẳng lẽ anh không quen em thật sao? Anh nhìn kỹ lại xem, Tuấn Hạo..."

"Tại sao cô cứ gọi tôi là Tuấn Hạo? Cô quen tôi à? Ừ... vậy tốt quá rồi!!!" Tuấn Hạo nhìn tôi chằm chằm mấy giây sau, rồi đột ngột đẩy mạnh hai vị thiên thần, kéo tôi quay người bỏ chạy, "Cô có cánh, nhất định là thiên sứ nhỉ? Thiên sứ à, xin cô dùng phép thuật đưa tôi rời khỏi đây được không? Chúng ta cùng nhau rời khỏi đây, tôi còn có việc quan trọng phải làm, không thể ở đây được!"

"Chuyện đó, em...". Tôi định nói thực tôi không có phép, nhưng nhìn ánh mắt đầy hy vọng của anh, tôi lại không nỡ làm anh thất vọng, thế là hào khí xg lên, tôi buột miệng, "Được thôi! Anh theo em! Chúng ta cùng chạy trốn!!!"

"Ôi! Cám ơn!!! Tôi vừa nhìn đã biết cô là thiên sứ đáng yêu lương thiện nhất mà. He he." Choáng, Tuấn Hạo không Suen tôi thật ư?

Hừ, vậy là sao?

"Đứng lại! Đừng chạy!" Hai vị thiên thần mỗi lúc một đuổi gần, Tuấn Hạo lo lắng giục, "Thiên sứ, sao cô không bay? Cánh của cô bị hỏng rồi sao? Vậy chúng ta chạy nhanh lên! A! Bọn họ sắp tới nơi rồi".

"Em cũng muốn bay, nhưng cánh của em chỉ chịu được một mình em thôi. Kéo anh thì chỉ có thể chạy. Hừ, phù phù phù...". Tôi đã mệt đến mức hơi thở đứt quãng.

Chạy, chạy, chạy!!!

Tôi dùng toàn bộ sức lực kéo Tuấn Hạo chạy như bay, hai thiên thần kia vẫn bám sát sau lưng không buông tha...

Hả? Không phải chứ?

Sao phía trước không có đường? Chạy mãi, chạy mãi, tôi bỗng phát hiện phía trước đã là cuối con đường rồi.

Tôi chờ người kéo Tuấn Hạo đứng lại bên vách núi cheo leo, làm sao đây? Phía trước là vực thẳm, phía sau là truy binh...

"Hừ! Thà chết tôi cũng không làm cái chức thị vệ quỷ cái đó đâu! Tôi phải về để làm việc cần làm! Thiên sứ, hay là chúng ta cùng nhảy xuống đi?"

"Hả? Nhảy xuống? Cao thế này...?. Tôi khiếp hãi nhìn vực thẳm không thấy đáy ấy, cảm giác cả người đang r bắn lên.

“Không còn thời gian nữa! Nhảy thôi!”. Một sức mạnh từ sau lưng đẩy tới, tôi “á” một tiếng rồi rơi xuống...

“Tiễn Ni, Tiễn Ni, em sao thế?” Ai... ai đang gọi tôi???

“Tiễn Ni!!!”

Bỗng cảm giác có một ánh sáng đang chiếu vào mắt tôi, phù, địa ngục cũng xó ánh sáng à? Thật kỳ quặc... Tôi nheo mắt nhìn xung quanh: Hả? Tường trắng, chăn nệm trắng, mọi thứ trước mắt thật quen thuộc...

Dần mở mắt cho quen với ánh sáng, tôi nhìn thấy gương mặt của bố và Thuần Hy! Tôi... đang nằm yên lành trên giường trong bệnh viện!!!

Ha ha, thì ra lúc nãy chỉ là một cơn mộng... nhưng cũng chân thực quá! Trong giấc mơ, Tuấn Hạo liệu có chạy được đến nơi anh muốn đến không?

“Tiễn Ni, tỉnh rồi à?”. Hai tiếng nói quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn khiến tôi hoàn toàn tỉnh táo. Mở mắt ra, tôi thấy bố và Thuần Hy đang ngồi bên giường.

“Dạ...”. Giấc mơ kỳ quái kia vẫn khiến đầu tôi hơi đau nhức.

“Tiễn Ni hôm nay phẫu...”. Bố cố nuốt từ phẫu thuật xuống, chắc ông không muốn tôi vừa mở mắt đã nhớ đến chuyện “phẫu thuật”.

Thuần Hy chuyển chủ đề, “Tiễn Ni, anh giúp em chải tóc nhé!”

Hả??? Chải tóc? Đó đúng là lần đầu tiên anh nói vậy!!! Tôi hốt nhiên quay ra nhìn cửa sổ.

“Ngốc, anh chải tóc cho em, nhìn cửa sổ làm gì?”

“Ồ, em muốn xem xem mặt trời hôm nay có phải mọc từ phía Tây không, he he”.

“Không thích à? Vậy thì thôi...”

“Không, không, đương nhiên là em thích...”

Đây là lần đầu tiên Thuần Hy giúp em chải tóc mà, em chỉ cảm động đến mức nhất thời không biết nói gì thôi, he he...”. Tôi vừa cười với Thuần Hy vừa cố gắng nhồm dậy.

Cơ thể chết tiệt, hình như càng lúc càng ương bướng...

“Quách Tiễn Ni! Em có chắc đây là tóc thật không? Vừa bắt đầu cầm lược lên, Thuần Hy đã nắm tóc tôi hỏi một câu. Ghét!!!

“Không là tóc thì là gì?” Đương nhiên tôi phải phản kháng tới cùng.

“Cỏ dại!”

“Kim! Thuần! Hy! Cho dù tóc em không đẹp thì anh cũng không nên nói vậy chứ, thật là! Anh tưởng tóc anh đẹp lắm chắc? Hứ...”

“Đương nhiên! Không cùng đẳng cấp với em!”

“Xi, tự sướng!!!” Tóc có đẹp cũng làm được gì? Coa ăn được không? Thật là!!!

“Còn em? Muốn tự sướng cũng không có gì để sướng!”

“Gì chứ!!! Tại sao em lại không có? Em là hoa khôi được cả trường công nhận đó! Hoa khôi!!! Hàm nghĩa của từ đó anh có hiểu không?”

“Hiểu! Đương nhiên! ‘Hoa độc bị hôi!’”

“Kim! Thuần! Hy!!! Anh đi chết đi!!!” Tôi tiện tay túm một chiếc gối cố gắng ném về phía anh...

Bực quá, ... Ngay cả ném một chiếc gối bé tí tẹo mà cũng không làm được...

“Được rồi, được rồi, Tiễn Ni, đừng đùa nữa”. Đùa giỡn một lúc rồi, ánh mắt Thuần Hy trở nên trịnh trọng khác thường, anh đỡ tôi ngồi dậy, dịu dàng chải tóc cho tôi, từng sợi rất tỉ mỉ.

“Vài giờ nữa là em phải mổ rồi...”. Sau khi bình tĩnh lại, tôi bỗng thấy hơi đau buồn. Có lẽ không lâu nữa sẽ phải bye bye mái tóc này rồi, hoặc có thể thứ mà tôi phải bye bye không chỉ là nó, he he...

“Tiễn Ni, em có sợ không?”

“Ha ha, có gì đâu mà sợ! Em là Suách Tiễn Ni, thiếu nữ xinh đẹp vô địch mà!! Một ca mổ nhỏ thôi chẳng đến nỗi phải sợ nhỉ! Ha ha! Nhưng... Xùy xùy xùy, tiếc là mái tóc đẹp đẽ này của em lát nữa phải gọt sạch sẽ đi rồi, hu hu... Thật sự là rất tiếc, dù sao nó cũng theo em lâu lắm rồi, như baby của em vậy, hu hu hu...”

Nói thực thì tôi vẫn cảm thấy sợ, nhưng không thể toé ngoài mặt, nếu để Thuần Hy thấy anh ấy sẽ cười nhạo tôi.

“Đồng cỏ đại này phát quang rồi”.

“Haizz, anh lại nữa! Có phải chưa nên đủ uy lực gối đầu sét đánh của em không?”

“Nói sai à? Tóc em bây giờ đẹp lắm hả?” Khẩu khí của anh vẫn không thay đổi.

“Ừm, Thuần Hy, anh yên trí đi, mổ xong em sẽ nuôi lại mái tóc dài đẹp khác! Còn đẹp hơn gấp trăm gấp ngàn lần thế này! Mà em thề sẽ không nhuộm màu gì nữa, em muốn giống tóc anh, đen huyền như gỗ ấy, đến lúc đó, màu tóc chúng ta sẽ làm màu tình nhân, he he, HOHO...”

Thuần Hy không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ vuốt ve mái tóc tôi; tưởng như cái mà anh đang vuốt là mái tóc tôi sau khi phẫu thuật...

Tôi liếc thấy bố đang đau buồn ngoảnh mặt đi nơi khác.

Thực tôi không ngờ đến mức đó, tỷ lệ thành công của ca mổ hôm nay rất thấp, tình huống phát sinh như thế nào tôi cũng biết rõ. Nhưng tôi muốn làm một Quách Tiễn Ni luôn vui vẻ từ đầu đến cuối, he he.

“Tiễn Ni, sao rồi? Hôm nay vẫn ổn chứ?” Chị y tá dịu dàng tiến vào, “còn một tiếng nữa là ca mổ của em sẽ bắt đầu đấy”.

“Dạ, em rất ổn. Hơn nữa mổ chỉ là chuyện nhỏ mà”.

“He he, đúng là một cô bé lạc quan. Nhưng có vấn đề gì hay không thì không chỉ nói là giải quyết được, bây giờ em phải đi xét nghiệm”.

“Dạ”.

“Tiễn Ni, chị phải nhắc em, từ bây giờ đã bước vào giai đoạn phẫu thuật rồi, phải nghiêm túc nhé. Nếu thời gian này mà em thấy khó chịu, em phải nói với chị, không được quấy quá cho xong. Nhớ chưa?”

“Dạ”

“Tiễn Ni, con nghe rõ chưa? Bây giờ con không thể qua loa được nữa. Có gì bất thường phải nói đấy”. Bố vội vã nói.

“Con nghe rõ rồi ạ!!! Tôi vội vàng hét lớn đáp lại.

“Tinh thần của Tiễn Ni rất tốt, như thế sẽ giúp rất nhiều cho ca mổ, mọi người nên yên tâm”. Chị y tá hiền hòa nói, sau đó mỉm cười với tôi, “Tiễn Ni, vậy chúng ta đi xét nghiệm nhé”/

“Dạ!!” Tôi cười nói.

Phù, phù phù phù, trải qua một quá trình bía bía bía tôi chẳng hiểu gì, cuối cùng cũng xét nghiệm xong, khi tôi được đẩy ra khỏi phòng xét nghiệm, chị y tá mỉm cười với mọi người đang đợi ở cửa:

“Không sao, trạng thái trước phẫu thuật của cô bé rất tốt!”

Mọi người đều thở phào.

“Không còn sớm nữa, Tiễn Ni em phải vào phòng mổ rồi. Chúc em phẫu thuật thành công!” Chị y tá lại lần cười với tôi.

“Cám ơn chị”.

Phòng xét nghiệm rất gần phòng mổ, trên đường đi, Thuần Hy luôn nắm tay tôi thật chặt khiến lòng bàn tay tôi ướt đầm mồ hôi. Tôi cảm nhận được sự căng thẳng và lo âu chưa từng có của anh, nhưng tôi cũng chẳng nói được câu nào để an ủi, đành nhìn anh và cười ngơ nghe.

Nhưng ánh mắt của chúng tôi luôn nhìn nhau, vì đó có thể là lần cuối cùng...

Đoạn đường ấy quá ngắn, tôi chỉ mong sao nó dài hơn một chút, nhưng cuối cùng tôi đã đến nơi một cách nhanh chóng.

Xe lăn dừng lại trước cửa, tôi cười nhìn mọi người. Tốt quá! Những người tôi muốn gặp đều đã đến, trừ... Tuấn Hạo...

Sao anh không đến? Tại sao chứ? Anh trở nên bạc tình bạc nghĩa từ lúc nào vậy?

Tôi cố nhồm dậy, nhìn theo hành lang bệnh viện, mong muốn nhìn thấy Tuấn Hạo mồ hôi đầm đìa chạy đến, và cả nụ cười như thiên sứ của anh...

Nhưng... nhưng không có!!! Hành lang vắng hoe, trống trải đến độ tôi cảm thấy thật kinh khủng...

Trong lòng bỗng thấy thật hụt hẫng, đau buồn quá...

Tuấn Hạo ơi Tuấn Hạo, rốt cuộc anh đang ở đâu? Ở đâu chứ??? Chẳng lẽ anh vẫn còn giận em? Anh nhanh đến đây đi, em sẽ nói với anh câu “xin lỗi” ngàn vạn lần, anh muốn phạt em thế nào cũng được, Tuấn Hạo... Tuấn Hạo... hu hu hu... hu hu hu hu...

“Hai trợ lý phẫu thuật Kim Thuần Hy và Thân Tuấn Hạo có mặt chưa?” Một vị bác sĩ tiến .

“Có tôi, Tuấn Hạo không biết vì sao mà vẫn chưa đến”. Thuần Hy trả lời.

“Ồ, thế à...”. Bác sĩ ngẫm nghĩ, “phẫu thuật phải tiến hành đúng giờ, vì chuẩn bị trước ca mổ rất phức tạp, không thể tùy tiện đổi giờ. Được thôi, bệnh nhân và trợ lý vào trong, những người khác mời đợi ngoài cửa, chúng tôi sẽ cố hết sức!”

“Vậy xin nhờ bác sĩ!!!!” Mọi người cùng đồng thanh cúi gập lưng.

Bên gian phòng ngoài phòng mổ, bác sĩ đang tiến hành những khâu chuẩn bị cuối cùng, Thuần Hy cũng đang tiêu độc thay quần áo, ánh mắt trở nên kiên định lạ thường.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, tôi nằm dưới ánh đèn, ánh mắt chưa bao giờ rời khỏi Thuần Hy, nhưng anh không hề nhìn tôi, tất bật chuẩn bị mổ lần cuối,

“Chuẩn bị gây mê”.

Thuần Hy ngừng tay quay sang nhìn tôi rất chăm chú, tôi cũng nhìn anh rất chăm chú...

Thuần Hy à, em rất yêu anh, thật sự rất rất yêu anh... Cho dù... cho dù đây là lần cuối được nhìn thấy anh, em cũng hài lòng lắm rồi. Khi bay đến Thiên Quốc, em sẽ nói với mọi người trên ấy biết – Lúc còn ở nhân gian, em là một cô gái rất hạnh phúc, rất hạnh phúc... ..

Thuốc mê dần dần được chụp xuống...

Lúc ấy, Thuần Hy ccuis xuống, kề bên tai tôi khẽ nói: “Anh – yêu – em!!!”

Nếu tôi có rời khỏi nhân gian trong lúc phẫu thuật, đó sẽ là câu nói cuối cùng tôi được nghe...

Tôi mỉm cười, hạnh phúc nhắm mắt...

130. Chương 166

Hạnh phúc trong đau khổ

“Tiễn Ni! Tiễn Ni! Tiễn Ni...”

“Tiễn Ni em nhìn mọi người nhanh! Em không chết! Không chết! Em sẽ không chết!!!”

Trong mơ hồ, một giọng nói bỗng nhảy vào tai tôi như kiến chui vào tổ.

Tú Triết? Tú Triết ư?

Tại sao mí mắt tôi nặng như thế... Đầu tôi bị một lớp băng trắng dầu quần chặt như xác ướp vậy.

“Tiễn Ni! Tỉnh rồi ư?” Hình như rất nhiều người đều dị khẩu đồng thanh gọi tên tôi!

Cuối cùng tôi gắng sức mở mắt ...

Ồ!... trước mắt sao toàn đầu người thế này?

“Ha ha, bố? Thuần Hy! Bác ti! Bác gái! Thuần Hiến! Tú Triết! Nguyên Nguyên! Tịnh Mỹ! Long Nhật Nhất!” Khi tôi đã nhìn rõ thế giới này, tôi hưng phấn gọi to.

He he, sao lại không vui cho được? Thoáng chốc nhìn thấy bao nhiêu gương mặt quen thuộc thế này, tôi vui lắm, vui thật đấy, ha ha, HOHO, hi hi!

“Tiễn Ni! Em tỉnh rồi à? Tuyệt quá!!! Phẫu thuật vô cùng thành công!!! Một thời gian nữa vết thương sẽ lành!!! HOHO, ha ha, I da...”. Tú Triết hứng chí nhảy loi choi quanh tôi như một con khỉ.

Thuần Hy mặt lạnh lùng cũng nở nụ cười nhẹ nhõm.

“Thật không? Cái khối u chết tiệt bị cắt bỏ rồi sao?

Tốt quá! Thuần Hy! Em không chết, emats vui được thấy mọi người!!! HOHO...”. Thấy gương mặt đẹp ti của anh, tôi không nén được, dang tay ra định ôm anh.

Nhưng... nhưng anh lại không đón nhận vòng tay tôi, ngược lại tỏ vẻ rất nặng nề! Sao thế? Chẳng lẽ phẫu thuật của tôi thành công mà anh không vui ư? Buồn quá...

“Con gái ngoan, sau này phải vui vẻ đấy nhé! Bố mừng quá, cuối cùng con cũng không bỏ lại bố một mình mà đi!!!”. Phù, gương mặt bố tôi như một đóa cúc nở bừng, ngay những nếp nhăn cũng ngập đầy nụ cười.

“Bố, Tuấn Hạo đâu?” Tôi bỗng phát hiện ra thiếu mất một người, “Chẳng lẽ anh ấy vẫn còn giận con?”

Kìa? Sao thế? Tất cả mọi người đều im lặng như bị tiêm thuốc mê vậy, mà vẻ mặt lại kỳ quái nữa chứ.

“Cuộc phẫu thuật của con thành công rồi! Có công lao của anh ấy mà! Sao lại trốn không gặp con? Thuần Hy, anh mau đi gọi anh ấy đi!” Tôi hơi tức giận.

Hừm? Sao vậy? Họ lại lén lút lui lại từng người, từng người một?

“Mọi người sao vậy? Mau nói cho tôi biết, rốt cuộc là có chuyện gì???” Tệ quá! Tôi bỗng có một linh cảm không lành, “Tuấn Hạo... Tuấn Hạo có phải là... đã gặp chuyện không hay không?” Anh không thể nhỏ nhen với tôi thế được.

Tú Triết mấp máy môi như định nói gì đó, nhưng Thuần Hy lại lôi anh ra sau lưng, vừa lén lút đưa mắt hiệu, vừa giả vờ nghiêm túc nhắc tôi, “Tiễn Ni, em vừa tỉnh dậy phải nghỉ ngơi! Như vậy mới hồi phục nhanh được! Tuấn Hạo không sao, đừng nghĩ nhiều”.

“Đúng rồi, đúng rồi! Đừng nghĩ nhiều”, Bố và Tú Triết phụ họa, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, nhưng như thế càng khiến tôi nghi ngờ nhiều hơn.

“Không đúng! Nếu anh ấy không sao thì tại sao không đến gặp con? Con mặc kệ!” Tôi hét lên, vùng vẫy trèo xuống giường, “Nếu anh ấy vẫn còn giận con thì con sẽ đi xin lỗi!”

“Tiễn Ni!”

“Nếu mọi người không cho tôi đi tìm anh ấy thì tôi sẽ không ăn không ngủ!” Tôi hạ quyết tâm phải gặp cho được Tuấn Hạo, nếu không thì sẽ chẳng yên tâm dưỡng bệnh được.

“Haizz... dù sao thì... sớm muộn gì nó cũng biết thôi”. Bố và Thuần Hy chụm lại bàn tán gì đó, sau đó, dưới sự giúp đỡ của mọi người, Thuần Hy lo âu bế tôi lên xe lăn.

Mong rằng... Tuấn Hạo vẫn còn đang giận tôi, nhưng linh cảm không lành cứ lờn vờn mãi...

“Thuần Hy, bên này là phòng dành cho bệnh nhân bệnh nặng mà, sao Tuấn Hạo... lại ở chỗ này được...???”

Ở cuối hành lang yên tĩnh nhất, mọi người dừng dừng bước - tôi ngẩng lên nhìn thấy chữ trên cửa – “Phòng cách ly đặc biệt!”

Tim tôi... bất chợt như rơi xuống!!!

Xuyên qua khg cửa sổ trong suốt phía trước, tôi nhìn thấy bên trong đầy bác sĩ và y tá sắc mặt nặng nề. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

“Tuấn Hạo... cậu ấy ở bên trong!!!” Thuần Hy r rầy nói khiến tim tôi như vang lên một tiếng sấm nặng nề.

Tuấn Hạo ở bên trong? Sao lại thế? Anh ấy bệnh nặng lắm sao? Tại sao lại phải nằm phòng cách ly đặc biệt?

Các y tá và bác sĩ lặng lẽ dạt sang một bên, cuối cùng tôi đã thấy bệnh nhân nằm trên giường bệnh.

Khi nhìn thấy gương mặt anh, trong tích tắc, như có một tiếng sét chớp ngang giữa trời quang mây tạnh, đầu tôi choáng váng!

Trời ơi, trời ơi, trời ơi, anh... anh rõ ràng là... rõ ràng là Tuấn Hạo mà mấy hôm trước còn khỏe mạnh ngồi ngồi!!!!

Còn giờ đây, toàn thân anh cắm đầy những ống tiêm, sắc mặt khiến người ta nhìn mà xót xa...

“... Tuấn Hạo... anh sao vậy?” Nhìn người bạn thân của mình, người luôn cổ vũ, ở bên tôi giờ nông nổi này, trái tim tôi như bị đâm một nhát dao, toàn thân tôi r rầy, nước mắt như thủy triều dâng lên, tí tách tí tách tuôn mãi...

Nhưng hình như anh không nghe thấy tiếng tôi gọi, đôi mắt vẫn nhắm ghiền!! Tại sao? Tại sao lại thế???

“Chuyện gì thế này? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì??? Tôi không thể chấp nhận sự thực này, mất bình tĩnh nên đã lớn tiếng quát vắn mọi người.

“Tiễn Ni, trong quá trình nghiên cứu cách trị bệnh cậu ấy đã bất cẩn đánh vỡ ống máu được nuôi cấy, vì vậy đã bị nhiễm bệnh độc rất nguy hiểm...”. Tú Triết lí nhí trả lời như đứa trẻ mắc lỗi.

Máu được nuôi cấy... bệnh độc nguy hiểm... Mấy từ này như từ trên trời rơi xuống, đập vào người tôi, khiến tôi bỗng thấy nặng nề không chịu nổi.

Đánh rơi?

Sao lại thế được? Tuấn Hạo làm việc gì trước nay cũng rất cẩn thận, tuyệt đối không để xảy ra chuyện như vậy được...

“Thuần Hy, anh nói cho em biết đi, tại sao Tuấn Hạo lại bị nhiễm? Nhiễm từ lúc nào? Tại sao em không biết?” Hồi lâu sau, tôi mới như hoàn hồn lại, bắt lực nắm lấy tay Thuần Hy.

“Thực trước khi em mổ, cậu ấy đã bị nhiễm bệnh rồi. vì lo em biết sẽ không yên tâm phẫu thuật, nên cậu ấy mới không đến thăm em, cũng không đến ăn cơm cùng chúng ta”.

Thế ư?

Chẳng trách mấy hôm trước phẫu thuật tôi không thấy anh ấy đâu, thì ra anh ấy cố ý trốn tránh, vì không muốn tôi biết chuyện anh bị nhiễm bệnh?

Hu hu, tôi ngốc thật! Còn ngờ là anh giận tôi vì chuyện ở phòng thí nghiệm chứ!

Phòng thí nghiệm? Đúng rồi, phòng thí nghiệm... Hả? Tôi như sực nhớ ra: Hôm ấy ở phòng thí nghiệm, hình như tôi đã đánh rơi một ống nghiệm đựng máu...

“He he, ăn món Tiễn Ni làm khiến anh nghĩ sự nghiệp nghiên cứu của anh và Thuần Hy nhất định sẽ có triển triển mới...”

“Đúng rồi, Tiễn Ni. Có lẽ anh sẽ ăn hết...”

“Đừng ăn nữa! Khó nuốt lắm!!!”. Tôi không nhin được nữa, lao đến túm chặt lấy tay cầm thìa của anh, “Em biết em làm rất tệ, anh đừng ăn nữa!!!”

“Không mà, Tiễn Ni, anh thích ăn”.

“Tuấn Hạo!!!” Nước mắt tôi rất yếu hèn, nó lại rơi , thấy Tuấn Hạo đưa tay định gấp, tôi không kịp nghĩ gì nữa, quơ tay gạt chiếc hộp “món trứng Tiễn Ni” đen xì xuống đất...

“Bình...”. Không ngờ vì dùng sức quá mạnh mà cùi trỏ của tôi vô tình đụng vào một ống nghiệm thủy tinh đựng máu phía sau.

“Tang...”. Ống nghiệm rơi xuống vỡ tan tành, dịch thể màu xanh đen văng ngoài.

“Tiễn Ni... cẩn thận!!!” Tuấn Hạo kinh hoàng kéo tôi lại.

...

131. Chương 167

Thì ra là do lỗi của tôi

Mỗi lúc một nhớ rõ ràng hơn cảnh ở phòng thí nghiệm hôm ấy, tôi mệt mỏi đưa người vào xe lăn...

“Hu, em nhớ ra rồi! Hôm ấy em đã đánh rơi một ống nghiệm đựng máu ở phòng thí nghiệm, Tuấn Hạo chắc đã bị nhiễm bệnh hôm ấy! Chắc chắn là thế! Hu hu... Tuấn Hạo vì cứu em nên mới bị ngã trên đồng thủy tinh ấy! Em thật đáng chết!!!”

Hu hu hu hu... Tuấn Hạo...

Thuần Hy sững sờ giữ lấy vai tôi, “Em vừa nói gì? Em làm vỡ ống nghiệm đựng máu?”

Tôi áp sát mặt vào ống cửa kính lạnh lẽo, nhìn chăm chăm Tuấn Hạo đã bị bệnh tật hành hạ đến không còn hình người, mệt mỏi gật đầu, ”Đúng! Đúng! Tuấn Hạo nhất định đã biết rõ trong đó có vi rút rất độc, nhưng vẫn làm thế... Lúc ấy anh ấy đã đẩy anh ra, anh còn tưởng là anh ấy giận em!!! Thực ra là vì anh ấy đã biết mình bị nhiễm bệnh rồi! Tất cả là do lỗi của em!”

“Tuấn Hạo, xin lỗi! Em thật sự không biết! Nếu em biết thì nhất định sẽ cẩn thận! Em đã hại anh!!!” Cửa kính bị nước mắt tôi phủ mờ, Tuấn Hạo bên trong cũng mỗi lúc một nhạt nhòa...

“Rim...”. Tuấn Hạo ôm tôi ngã phịch xuống đất, còn tôi ngồi trên người anh, không chút tổn hại.

“Hả? Hả... Tuấn hạo... xin lỗi anh... em... em lại...”

“...”

... Hu hu hu... Tuấn Hạo phớt lờ tôi! Người dễ tính như anh cũng giận tôi rồi! Quách Tiễn Ni! Mi có long tốt đến đưa cơm cho Tuấn Hạo, nhưng lại gây đủ thứ rắc rối! Tại sao mi chỉ muốn phá hoại?

Hu hu hu... Quách Tiễn Ni! Tuấn Hạo luôn vất vả trong phòng thí nghiệm, lúc này ống nghiệm mi làm vỡ chắc chắn là thành quả nghiên cứu của anh! Không chừng còn là thành quả của toàn bệnh viện!!! Là thành quả nghiên cứu cho những người mắc chứng bệnh nan y cũng nên!!!

“Tuấn Hạo???”

“...”

Hu hu hu... Tuấn Hạo, sao anh không nói gì?

Sắc mặt anh sao trắng bệch như thế? Trời ơi! Chẳng lẽ anh đã giận đến mức ấy? Quách Tiễn Ni! Mi tiêu rồi! Tuấn Hạo giận thật rồi...

Tôi nhìn Tuấn Hạo phía dưới, anh luôn cắn chặt môi, trán lấm tấm mồ hôi, có vẻ như rất đau.

Đúng rồi, chắc chắn là mảnh vỡ, anh vì cứu tôi mà đã nằm lên những mảnh vỡ thủy tinh...

Trời ạ, anh không nói gì, nhất định là rất đau, rất giận rồi!

“Dạy nhanh...”. Tuấn Hạo đang bị tôi đè lên bỗng nói một câu.

Cuối cùng tôi cũng phản ứng, bật dậy, đưa tay định đỡ anh.

Nhưng Tuấn Hạo bỗng tránh sang một bên, “Đừng Đụng vào anh!”

“Tuấn Hạo...”. Tôi lóng ngóng nhìn anh.

Trời ơi, sao sắc mặt anh lại tệ như thế? Còn tái nhợt hơn lúc nãy nữa, nhất định là giận quá đây mà!

Máu tươi đang từ cánh tay anh rỏ tí tách, trong tích tắc, áo trắng đã bị máu nhuộm đỏ...

Tim tôi run lên dữ dội, hu hu hu... trời ơi, tôi đã hại anh ấy! Do chính tay tôi đã hại anh!!!

“Tuấn Hạo, mọi thứ anh làm đều là vì em, đúng không? Nếu không vì cứu mạng em, anh đã không phải phụ lòng bà nội để nghiên cứu! Nếu không vì bảo vệ em, anh đã không bị nhiễm virus chết tiệt kia! Là em! Chính em đã hại anh!!! Hu hu hu... hu hu hu hu...”

Tôi có cảm giác trái tim mình như sắp bị nổi hổ thẹn và hối hận trong lòng xé toạc ra, đôi tay mất bình tĩnh đập điên cuồng lên cửa kính, “Thuần Hy, em phải vào thăm anh Tuấn Hạo, anh bảo bác sĩ cho em vào đi!!! Hu hu hu... em không thể để anh ấy một mình nằm cô đơn trong đó được, em phải vào với anh ấy! Em phải vào trong!!!”

“Tiền Ni... em bình tĩnh đã...”. Thuần Hy ôm chặt tôi vào lòng, nói với giọng rất nặng nề, “Bây giờ vẫn chưa được phép vào thăm. Máy hô em phẫu thuật, tình trạng cậu ấy rất không ổn định”.

“Không ổn định? Không ổn định là sao? Anh mau nói cho em biết đi!” Tôi run rẩy túm chặt vạt áo anh, như sợ có thứ gì đó sẽ biến mất ngay trước mắt tôi vậy.

“Tuấn Hạo bị nhiễm một loại virus rất đặc biệt, bác sĩ nói virus ấy rất dễ xâm nhập vào tế bào não, với tình hình hiện nay thì bất kỳ lúc nào cũng có thể sẽ bị chết não...”. Cuối cùng, Thuần Hy khó nhọc thốt ra từng từ, khiến tôi như lao vào vực sâu không đáy...

“Thế nào là chết não! Nếu chết não thì vẫn sống chứ?” Tôi căng thẳng nhìn Thuần Hy chăm chăm.

“... Nếu não bị chết, thì cậu ấy cũng mất tính mạng”.

“Không thể nào! Tuấn Hạo sẽ không chết! Anh nói vậy! Anh nhất định là đang nói vậy!!!”

Tôi lắc đầu gạt lệ, túm lấy tay Thuần Hy lắc như điên, “Thuần Hy, anh mau nói với em là anh đang đùa đi! Anh mau nói loại bệnh này có thể trị được đi!

Anh mau nói vì Tuấn Hạo muốn em thích anh ấy nên cố ý lừa em đi... hu hu hu... Thuần Hy, anh mau cứu anh ấy đi, cứu nhanh đi, cứu anh ấy... hu hu hu hu hu... hu hu hu hu hu...”. Tôi lặng lẽ rơi nước mắt, nhìn Tuấn Hạo qua tấm kính, tim đau như cắt...

Hu hu... nếu anh không bao giờ tỉnh lại thật, tôi phải làm sao? Tôi tuyệt đối không tha thứ ỉn!!! Nếu lúc ấy tôi cẩn thận Tuấn Hạo đã không bị thế này! Tất cả đều là lỗi của tôi!

Nước mắt tôi tuôn ra ngoài như suối, như trận mưa chưa bao giờ to đến thế...

“Tiền Ni, con phải yên tâm dưỡng bệnh, ngoan, đến khi con khỏe lại rồi đến thăm Tuấn Hạo nhé”. Bố thấy tôi đau lòng như thế thì không biết phải làm sao, nhìn Thuần Hy cấp cứu.

Hu hu hu... đương nhiên tôi biết mình phải tĩnh dưỡng, nhưng Tuấn Hạo vì tôi mới ra nông nỗi này, làm sao tôi yên lòng được? Khi anh vẫn chưa tỉnh lại thì nổi hổ thẹn và dằn vặt khiến trái tim tôi không thể nào yên...

“Tiền Ni, thực ra tình hình cũng không đến nỗi tệ hại lắm”. Thuần Hy nắm hai vai tôi, ánh mắt kiên định nhìn tôi an ủi, “Bác sĩ nói Tuấn Hạo vẫn còn hy vọng! Nhưng điều này phụ thuộc vào ý thức sinh tồn của bệnh nhân”. Lời Thuần Hy khiến tôi như nhìn thấy một tia hy vọng, tôi khàn giọng hỏi liên tục, “Thật không? Như vậy là anh ấy sẽ không chết ư?! Tại sao anh ấy vẫn chưa tỉnh?! Anh mau nói em nghe!”

“Anh không biết, Bác sĩ bảo cậu ấy như đang sống trong một giấc mơ nào đó mà không tỉnh lại được. Họ đã dùng rất nhiều phương pháp tiên tiến nhưng vô ích. Nếu cứ thế này mãi thì... cậu ấy có thể trở thành người thực vật!”

“Người thực vật?! Không thể!!! Tại sao lại như thế!! Tại sao...???” Tôi như rơi xuống địa ngục vô đáy, xương cốt trong người như bị rút sạch, rũ rượi ngã xuống...

Tất cả mọi thứ về Tuấn Hạo, giống như những trang sách đang lật nhanh, cửa qua trái tim đau nhức của tôi...

Anh không phải là Kim Thuần Hy... bắt đầu ở đồng cỏ thiên đường nửa năm trước... Người em nhìn thấy bên tảng đá tình yêu đang tay thành chữ L... không phải Kim Thuần Hy...

Nhưng anh thích em...

Anh thích em... Tiễn Ni... Sở dĩ anh vi phạm luật nghề của mình nói rõ sự thật cho em biết, là do anh thích em... Anh quá yêu em... Anh không muốn yêu em bằng thân phận người khác... Cho dù em không còn sống được bao nhiêu... Cho dù em sẽ chết ngay giây sau đó... anh cũng hy vọng sẽ được bảo vệ em bằng chính thân phận của mình...

Đáng chứ... Cho dù phải dốc cạn sinh mạng vì em, anh cũng thấy xứng đáng...

Tiến Ni... em có tin vào kỳ tích không?

Anh tin...không... rất tin... Anh tin rằng chỉ cần cố gắng thì sẽ tạo ra kỳ tích... Thế nên... anh tin rằng sẽ có ngày anh khiến em rung động... Anh càng tin rằng bệnh của em sẽ khỏi...

Tiến Ni... em có biết tại sao anh chỉ chọn nó để pha trà cho em uống không... Vì... anh nghe người ta nói... nếu chuẩn bị một chiếc lọ... vào mỗi đêm trăng sáng... nhẹ nhàng với một câu chúc phúc với đóa Margaret đó... sau đó đặt vào trong lọ... đến khi đầy lọ rồi, ngày nào cũng pha trà bằng hoa này cho người ấy uống... khi nào uống hết hoa trong lọ... người ấy sẽ mãi mãi khỏe mạnh... Dù có ốm đau cũng sẽ khỏe mạnh lại...

Dù có hoang đường đến mấy... nhưng người bảo nó có ích cho sức khỏe của em... dù chỉ một người nói... anh cũng sẽ thử... Vì anh không muốn bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào có thể giúp em khỏe lại... Anh phải trị bệnh cho em... cho dù phải trả bằng mọi giá...

Được rồi... ma khóc nhè... Mau uống trà khỏe mạnh này đi... sắp nguội rồi...

Tiến Ni, sau này ngày nào cũng phải pha trà cho em nhé...

Sâu lưỡi... giúp em rửa hộp cơm... Chẳng lẽ em định mang về cho bố rửa... Không được... em rửa không sạch...

Anh không thiếu tiền... Nhưng... nhưng... nhưng... muốn chữa bệnh cho em phải cần rất nhiều tiền...

Khờ quá...

Em chính là công chúa...

Tự anh xây đấy... tiền là do anh làm thêm... Cha mẹ anh đã qua đời từ khi anh con bé, nên anh luôn sống tự lập... Vì em... có khổ mấy anh cũng vui...

Mỗi một câu em nói anh đều ghi nhớ...

Anh không chấp nhận lời cảm ơn của em... Vì vẫn chưa đủ tư cách - còn hai việc nữa vẫn chưa làm... Khi anh giúp em làm xong ba việc ấy rồi cảm ơn vẫn chưa muộn...

Anh muốn tặng em một món quà... Chúng ta dùng nó để thế giới này trở nên đẹp hơn...

Đó là đá dạ quang... đến khi em hết bệnh rồi... chúng ta sẽ đi mua thật nhiều... cùng rải nó lên mặt biển - để thế giới này ngập tràn ánh sáng... trở nên đẹp đẽ hơn... được không...

Tiến Ni... nhận lời anh... sau này chúng ta sẽ rải đá dạ quang... được không...

Tốt quá... em thích là anh hạnh phúc nhất rồi... Tuy hiện giờ anh chỉ có thể tặng em một viên đá dạ quang... Nhưng anh nhất định sẽ cố gắng... Sẽ có một ngày... em nhìn thấy mặt biển đầy những viên đá dạ quang lộng lẫy... giống như sao trên trời... Nó sẽ chúc phúc cho em...

Tiền Ni... em phải chăm sóc bản thân... phải đợi đến ngày ấy... nhất định sẽ là ngày đẹp nhất thế gian...

Anh sẽ không để em ra đi... Anh nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho em...

Thực sự còn lợi hơn Thuần Hy... đúng không... Anh vui quá... vì cuối cùng anh đã nghe từ em một câu anh tốt hơn Thuần Hy rồi...

Ngoan... nghe lời...

Tiền Ni... cho dù giờ đây em vẫn nhớ đến cậu ấy... anh cũng sẽ luôn ở bên em... Khi em một trăm tuổi... anh vẫn muốn thấy em vui vẻ...

Đúng rồi, Tiền Ni... Tại sao không phảo là gấu thú... Bởi vì... em có nhận ra không... Chuột túi luôn nhảy về phía trước... mãi mãi là thế... sẽ không thụt lùi... Đó cũng là tinh thần “hướng về phía trước” của người dân Úc... Chúng ta cũng thế nhé... chúng ta cũng “nhìn về phía trước”... Bệnh của em sẽ khỏi...

Tình yêu xuất phát từ một người không gọi là tình yêu, đúng không... Vậy đợi khi em cũng thích anh vậy... Khi đó chúng ta có tình yêu thực sự... Chúng ta sẽ thử lại, được không...

Anh đã nói cho cậu ấy biết...

Anh biết... Anh biết hết... Anh cũng không muốn nói... anh cũng muốn ích kỷ sống một mình bên em những ngày còn lại... Ích kỷ chia sẻ nỗi sợ hãi của em... Nhưng em muốn bên cậu ấy như thế... Em muốn ở bên cậu ấy chết mấy... Rồi xa cậu ấy mỗi một giây một phút em đều đau khổ... Lần nào thấy em khóc lóc đau khổ vì cậu ấy... tim anh rất đau... đau đến mức không thở nổi...

Tiền Ni... em có biết không... lần này em đã ngắt 10 ngày... Bác sĩ nói đó là biểu hiện của bệnh ung thư não đã chuyển biến xấu đi... Em có biết thời gian này tại sao tỷ lệ phát bệnh của em và mức độ bệnh lại tăng lên không... Bác sĩ nói là do ảnh hưởng tinh thần... Vì tinh thần của em sa sút... mới dẫn đến bệnh tình xấu đi... Nên... anh không muốn thấy em đau buồn nữa... không thể... cho dù anh rất buồn... anh cũng phải nhịn đau tạm thời trả em lại cho Kim Thuần Hy... Vì bây giờ... chỉ ở bên cậu ấy... em mới hạnh phúc...

Nhưng... không có nghĩa là anh từ bỏ... Vì bây giờ em đang bệnh... bệnh của em là quan trọng nhất... Mà anh luôn tin rằng tình yêu chân thành có thể tạo ra kỳ tích... Anh làm thế... chỉ vì muốn tình yêu của anh và cậu ấy cộng lại sẽ tạo nên tích lớn hơn... kì tích khiến em khỏi bệnh... Trước khi kỳ tích xảy ra... anh không thể thành tình địch với cậu ấy... Nhưng một khi kỳ tích xuất hiện... cuộc chiến tình yêu giữa anh và anh ấy sẽ bắt đầu...

Vì di chúc của bà nội anh... bảo anh sau này đừng đụng đến y học... Vì bố mẹ anh đều qua đời nhiễm bệnh nặng khi đang nghiên cứu một loại bệnh lạ... Bà không muốn có ngày anh đi vào vết xe đổ ấy... Bà sẽ không giận đâu... Vì anh cứu em mà...

Tiền Ni... anh xin lỗi... thật sự xin lỗi... Anh luôn cố gắng phối hợp với Kim Thuần Hy... Nhưng... nhưng vẫn không thể giúp gì cho em... Tiền Ni... anh...

Anh không cần... anh không muốn em đi đến Thiên Quốc... anh không muốn em rời xa anh...

Tiền Ni... nếu em đã không thích anh nói thế... thì đừng bảo sẽ rời xa... Chúng ta... mỗi chúng ta... đều sẽ không để em rời xa... chỉ cần cố gắng... kỳ tích sẽ xuất hiện...

Tốt lắm... tài bếp núc của Tiền Ni có tương lai rất xán lạn... Ủ... anh nghĩ đến Thuần Hy cũng chưa ăn nhí... He he... he he... Ăn món do Tiền Ni làm... khiến mình thấy sự nghiệp nghiên cứu của anh và Thuần Hy nhất định sẽ có tiến triển mới... Đúng rồi... Tiền Ni... có thể anh sẽ ăn hết đấy... Không có... Tiền Ni... anh thích ăn...

Tiền Ni... cẩn thận...

Tiền Ni... khoan đã... đừng động đây...

Đừng đụng vào anh... đã báo đừng đụng vào anh mà...

Nhanh lên... ra ngoài... ra ngoài mau...

Đau! Rất đau!!!

Đầu quần băng trắng của tôi đau đến mức như bị sét đánh trúng, mọi thứ trước mắt bỗng trở nên tối tăm...

"Tiễn Ni! Tiễn Ni! Con sao thế!!! Đừng dọa bố!!!" Bên tai tôi văng vẳng tiếng gọi của bố, nhưng tôi nhanh chóng mất ý thức...

132. Chương 168

Chương 169: Cố lên Tuấn Hạo!

Đến khi tỉnh lại, tôi đã trở về giường bệnh quen thuộc của mình, vừa mở mắt ra đã thấy ba gương mặt lo âu đầy quan tâm: bố, Thuần Hy và bác sĩ điều trị chính cho tôi.

"Cô bé à, lần sau đừng đau lòng quá nữa, sẽ ảnh hưởng đến việc trị liệu sau phẫu thuật đấy". Bác sĩ có khuôn mặt đầy nếp nhăn hiền từ nhìn tôi, lắc đầu thở dài, "Lần này suýt nữa để lại di chứng, phải biết lo nghĩ cho sức khỏe chứ".

"Tiễn Ni, em đừng để mọi người lo lắng nữa!!!" Thuần Hy nói, mắt đỏ hoe, tôi quay sang nhìn bố, mắt ông cũng hoe đỏ, lại còn sưng lên như quả hồ đào, trước khi tôi tỉnh dậy, chắc ông đã khóc rất nhiều.

"Con không sao! Bố yên tâm!" Tôi cố gắng nở nụ cười.

"Vậy thì tốt! Tiễn Ni con có biết không? Bác sĩ trị bệnh cho Tuấn Hạo nói, nếu bệnh tình cậu ấy ngày mai ổn định, thêm sức sống mãnh liệt nữa, thì cậu ấy có khả năng sống".

"Á? Thật không???" Tôi vui quá lồm cồm định bò dậy, nhưng Thuần Hy ngăn lại, "Em nghỉ ngơi đi rồi lát nữa anh đưa em đi thăm cậu ấy, nhưng em phải hứa với anh là phải hết sức bình tĩnh".

"Dạ! Dạ! Em đồng ý mà".

Húp một bát cháo, hồi phục được một tí, Thuần Hy đẩy tôi tới trước phòng, cách ly của Tuấn Hạo. Nhìn anh lặng lẽ nằm trên giường bệnh, nổi thốn thẹn và đau khổ trong tôi lại dâng trào: Nếu tôi không làm vỡ ống nghiệm đựng máu đó thì Tuấn Hạo đã không nằm đây! Tôi đã hại anh ra nông nỗi này!!!

"Tuấn Hạo, xin lỗi! Em xin lỗi anh! Mỗi ngày anh phải tiêm quá nhiều như thế, chắc đau lắm đúng không? Em không có can đảm xin anh tha thứ, nhưng anh phải tỉnh lại nhé... Ít ra sau khi tỉnh lại, anh có thể giận em, tức em... Em đã làm anh đau khổ đến thế...". Tôi cố gắng kìm nén nỗi bi thương trong lòng, lảm nhảm không ngớt, mong Tuấn Hạo nghe thấy.

"Tiễn Ni, em không nên xúc động quá". Thuần Hy nhìn lớp băng trắng quần từng vòng trên đầu tôi, lo lắng khẽ kéo tay tôi.

"Thuần Hy, tại sao lúc nào em cũng vụng về làm hỏng việc chứ? Tại sao lúc nào cũng gây phiền hà cho người khác?" Nhìn gương mặt không chút sinh khí của Tuấn Hạo, nước mắt tôi bắt giáng lại tuôn rơi.

"Tuấn Hạo, sao anh không chịu tỉnh lại? Anh đang trừng phạt em hay sao? Nếu anh thật sự muốn trừng phạt em, khi anh tỉnh rồi anh có thể mắng em một trận, đánh em cũng được! Nhưng xin anh đừng phớt lờ em như thế, em sẽ rất đau buồn, chỉ muốn chết thôi!!! Hu hu hu..."

"Anh không cho phép em nhắc chữ chết!!!" Thuần Hy căng thẳng đưa tay bịt lấy mồm tôi.

"Nhưng em chẳng làm gì cho Tuấn Hạo..."

"Đương nhiên là có thể! Tuấn Hạo nhất định sẽ tỉnh lại, cậu ấy sẽ nghe thấy lời em cổ vũ. Khi tỉnh lại cậu ấy phải được nhìn thấy một Tiễn Ni khỏe mạnh, cậu ấy nhất định sẽ tranh giành với anh...". Thuần Hy ôm tôi vào lòng thật chặt, chỉ sợ tôi biến mất ngay trong tích tắc.

“Anh ấy nghe thật ư? Anh ấy sẽ tỉnh lại và tiếp tục theo đuổi em ư?” Tôi cảm động chùi sạch nước mắt, nước mũi vào tay áo Thuần Hy.

“Ừ”.

Trong đầu tôi bỗng nhớ đến giấc mơ trước khi phẫu thuật.

Hôm ấy trong mơ tôi đã gặp Tuấn Hạo, hình như anh không muốn bị chọn làm thị vệ Thiên Quốc, cứ phản kháng vật lộn mãi, về sau còn bỏ chạy với tôi, có phải là... Có phải là anh cũng muốn sống, không muốn ở lại Thiên Quốc?

Nhất định là thế! Tuấn Hạo không nỡ rời xa chúng tôi!!!

“Tuấn Hạo... Tuấn Hạo, anh sẽ không bỏ đi đúng không? Anh muốn hoàn thành tâm nguyện vì em đúng không, anh vẫn muốn pha trà hoa cho em, Tuấn Hạo, anh nói lời không giữ lời.”

”Anh phải tỉnh lại để còn theo đuổi em chứ, không thể để Thuần Hy được lợi dễ dàng, không có anh, anh ấy sẽ rất đắc ý, kiêu căng, nên anh nhất định phải tỉnh lại!”

“Còn nữa, em vẫn chưa xem anh diễn xuất thật sự, chỉ ít anh cũng phải diễn cái gì đó cho em xem chứ!”

”Anh thật vô dụng, em đã tỉnh lại rồi mà anh còn ngủ, người khác sẽ cười anh cho xem. Là anh chàng đẹp trai khoa diễn xuất mà lại tham ngủ thế à!!” Tôi nói từng câu với Tuấn Hạo qua cánh cửa kính, từng cảnh tượng liên quan đến anh lại hiện lên trong đầu tôi...

“Ừm, ôi thơm quá, trà gì thế?” Tôi tò mò hỏi.

“Là cái này”. Anh cười đặt trước mặt tôi một chiếc lọ xinh xắn như đang làm ảo thuật, trong lọ chứa đầy những đóa hoa khô nhỏ nhắn xinh xắn.

“Pha trà bằng những đóa hoa trong này?”

“...”

”Tiễn Ni, em có biết tên nó không?”

“Không biết”.

”Margaret”.

“Margaret? Không giống tên hoa tí nào, giống tên người hơn”.

“Ừ, nó được đặt tên theo tên người mà, mà lại là tên một vị công chúa vô cùng xinh đẹp. Tiễn Ni, em có biết tại sao anh lại chỉ chọn nó để pha trà cho em uống không? ”

“Tại sao?”

“Là vì - anh nghe người ta nói, nếu chuẩn bị một chiếc lọ, vào mỗi đêm trăng sáng, nói những câu chúc phúc dưới hoa khô Margaret, sau đó đặt vào lọ, đợi khi đầy lọ rồi thì pha cho người ấy uống trà này mỗi ngày, khi người ấy uống hết lọ hoa khô này thì người ấy sẽ có được sức khỏe mãi mãi. Dù có ốm thì cuối cùng cũng sẽ khỏe mạnh trở lại.”

“Thế lọ hoa khô này, là do anh đặt vào đó vào mỗi đêm trăng sáng và nói những lời chúc phúc?”

“Ừ. Kết thúc vào đêm qua, cuối cùng đã đầy rồi, he he, anh vui quá. Anh thật sự phải cảm ơn ông trời, vì gần đây hầu như đêm nào ông cũng ặt trăng xuất hiện.”

Cái anh ngổ này, nhìn dáng vẻ dịu dàng nho nhã của anh, tôi cứ tưởng anh chín chắn lắm chứ, thì ra có lúc cũng trẻ con như Tú Triết vậy. Nếu làm như thế mà có thể khiến bệnh khỏi hẳn thì hoa Margaret này chẳng đã trở thành thử thách hóa bị giành giật và đắt hơn cả vàng ấy chứ.

“Tiễn Ni, chắc em đang cười thầm anh phải không?”

“Hả? Anh nhìn ra à? “

“Bởi vì nguyện vọng đó, có vẻ rất đẹp, nhưng lại không thực tế”.

“...” Quả là thế?

”Thế nhưng, cho dù nó phi thực tế, chỉ cần có người nói nó có ích cho sức khỏe của em, thì em cũng phải thử xem!!! Bởi vì anh không muốn bỏ qua bất cứ thứ gì có ích cho sức khỏe của em!!! Anh nhất định phải chữa khỏi bệnh cho em!!! Dù phải trả mọi giá anh cũng cam lòng!!!”

“Tuấn Hạo...”

“Sao? Anh chỉ nói những lời hơi sến một tí mà em đã nước mắt lưng tròng rồi thì nếu là một cao thủ tình trường thì có lẽ đã câu được em rồi ấy nhỉ? Thế nên, lúc cần thì con gái cũng phải lạnh lùng một tí, có biết không?” Anh móc khăn tay ra lau nước mắt cho tôi.

“Được rồi, ma khóc nhè, mau uống hết cốc trà khỏe mạnh này đi, sắp nguội rồi kìa.” Anh cười nói với tôi.

“Ừ...”. Tôi bẽn lẽn uống ừng ực một hơi cạn sạch tới đáy. Ừ, đúng là rất ngon.

“Tiễn Ni, sau này anh sẽ pha trà cho em mỗi ngày nhé”.

...

Hu hu, Tuấn Hạo à, Tuấn Hạo, Tuấn Hạo luôn ở bên cạnh mỉm cười và khiến tôi vui, Tuấn Hạo tìm đủ mọi cách làm việc để kiếm tiền mua quà tặng tôi, Tuấn Hạo ngày nào cũng pha cho tôi một ly trà hoa thơm phức... tại sao, bây giờ lại biến thành người thực vật nằm lặng lẽ trên giường? Không chút động đậy? Tim tôi đau quá, đau đến nỗi không thở được...

”Tuấn Hạo, nếu anh không bao giờ tỉnh lại nữa, em sẽ giận thật đấy” Tôi cố nén nước mắt.

”Nhìn này, khối u của em đã bị cắt đi rồi, bây giờ em hồi phục rất nhanh, em không bị đánh bại thì anh càng không thể bị đánh bại được, Tuấn Hạo! Anh phải có lòng tin ở bản thân, anh tuyệt đối lợi hại hơn em nhiều! Anh có thể Anh có thể!!! Anh phải tỉnh lại, Tuấn Hạo...”

“Ừ”. Thuần Hy đứng cạnh cũng gật mạnh đầu.

“Anh có nhìn thấy không, Tuấn Hạo, Thuần Hy cũng tin tưởng ở anh mà.” Tôi dán mắt vào cửa kính, chăm chú nhìn gương mặt tuy tiêu tụy nhưng vẫn đẹp trai của anh, “Tuấn Hạo, cố lên!!! Em sẽ ở đây đợi anh, luôn đợi anh, đến khi anh tỉnh lại, anh sẽ không khiến em thất vọng chứ? Tuấn Hạo, anh là Tuấn Hạo lương thiện và luôn thương yêu Tiễn Ni, anh nhất định sẽ không muốn em đau lòng đúng không? Anh tuyệt đối sẽ không nỡ để em đau buồn đúng không?”

”Tuấn Hạo, em sẽ đợi anh, để anh đưa em đến thăm lại ngôi nhà cá heo, anh đưa em đi rải đá dạ quang, anh nhất định phải giữ lời, em đợi anh, đợi anh tỉnh lại...”

...

Ngày hôm sau, tôi đang uống nốt món canh dinh dưỡng và nằm tựa vào giường nghỉ ngơi, thì Thuần Hy đột ngột chạy vào, vẻ mặt rất xúc động, “Tiễn Ni, bệnh tình Tuấn Hạo đã ổn định rồi. Cậu ấy đã được chuyển ra khỏi phòng cách ly rồi”.

“Ôi! Thật không? Tuyệt quá, xem ra lời cổ vũ của em có ích thật! Tuấn Hạo đang ở đâu? Em muốn đến thăm.”

”Cậu ấy được đưa đến phòng kế bên em!”

“Kế bên? Woa, tuyệt quá! Như thế em đi thăm càng tiện hơn!” Tôi lập tức hứng chí trèo xuống giường, nói với Thuần Hy, “Chúng ta đi thăm anh ấy đi.”

He he, Tuấn Hạo ổn rồi! Tuấn Hạo đã nghe thấy lời tôi nói rồi.

Nếu tôi tiếp tục cổ vũ anh, anh nhất định sẽ khỏe lại nhanh thôi, he he...

Nhưng việc không suôn sẻ như tôi nghĩ, Tuấn Hạo tuy đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng vẫn say ngủ như hoàng tử bị phù thủy nguyên bùa. Tôi lại bắt đầu lo lắng và bất an.

Mỗi lần nghe bác sĩ nói đến “người thực vật” là tim tôi lại như bị dao đâm, buốt nhói...

Tôi sẽ không để Tuấn Hạo làm người thực vật cả đời đâu.

Tôi nhất định phải giúp anh tỉnh lại. Nên hàng ngày lúc rảnh rỗi, tôi lại chạy đến phòng anh trò chuyện, để anh biết tôi luôn ở cạnh, mong đợi anh tỉnh lại.

133. Chương 169

Thuần Hy, anh là cả thế giới của em

Thời gian trôi đi thật nhanh, ba tháng đã qua, tôi đã phục hồi gần như khỏe hẳn rồi.

Phù, hôm nay tôi sẽ ra viện, nhưng Tuấn Hạo thì sao? Tuấn Hạo phải làm sao? Sau này không còn ai trò chuyện cùng anh, kể chuyện cho anh nghe nữa. Bỏ lại mình anh trong bệnh viện, tôi thật sự không yên tâm...

Đột nhiên một ly trà nóng hồi thơm phức xuất hiện trước mặt tôi – là... Tuấn Hạo ư?

Tôi quay phát lại.

Là Thuần Hy!

Người pha trà cho tôi là Thuần Hy!!!

Thuần Hy đặt ly trà vào tay tôi, nói, “Tiễn Ni, không yên tâm thì đưa cậu ấy cùng đi. Chúng ta cùng chăm sóc”.

Hả??? Không yên tâm thì đưa anh cùng đi?! Chăm sóc anh cùng tôi?

“Thuần Hy, anh nói thật không? Em có nghe nhầm không?” Tôi vui mừng quay lại, nếu là thế thì tuyệt quá rồi.

“Đương nhiên!”

“Woa, tuyệt quá! Em vốn đã nghĩ thế, nhưng, nhưng,... em sợ anh để tâm...”. Tôi căng thẳng nhìn Thuần Hy, dù thế nào thì Tuấn Hạo cũng thích tôi, chuyện này anh cũng biết. Anh có ghen không?

Phù, làm sao không ghen cho được? Chắc anh không cố ý nói vậy để dò xét tôi chứ?! Tôi không dám tin, tròn mắt nhìn anh.

“Ngốc!”. Thuần Hy lắc đầu như không chịu nổi tôi, “Anh tin vào thực lực của mình”.

“He he! Vậy anh nói thật hả?! Sự quyến rũ của Thuần Hy không ai bằng mà. Em thích Thuần Hy nhất!!! Ha ha”. Tôi cười ngốc nghếch, “Bây giờ em chính là cô ngốc vui vẻ nhất. Vậy anh ấy theo chúng ta đến đâu? Nhà anh? Hay là nhà em?”

“Ngốc!”

“Này! Sao anh lại gọi em ngốc?? Phải có lý do chứ!!!” Tôi nhìn anh có vẻ hơi – bị – tổn – thương, Thuần Hy vẫn khoanh tay, uể oải nói, “Đương nhiên là đảo Hy Ni rồi. Ngốc”.

Đảo Hy Ni???

Đúng rồi! He he, tôi ngốc thật.

Đảo Hy Ni phong cảnh rất đẹp, lại yên tĩnh, rất hợp để dưỡng bệnh! Đến đó Tuấn Hạo sẽ khỏi bệnh nhanh thôi.

“Ngốc!!!”

Tôi đang chìm đắm vào ảo tưởng của mình thì lại nghe vang lên một tiếng “ngốc” lạnh lùng.

“Này! Kim Thuần Hy! Gọi người ta là ngốc cũng phải có lý do chứ!”

Xuýt xuýt xuýt, Quách Tiễn Ni, mi nói gì thế? Sao bảo gọi người ta là ngốc thì cần lý do? Chẳng lẽ mi tự nhận mình ngốc à?

Thuần Hy nhìn tôi rồi bất chợt cười, khoe môi anh nhướn lên vạch ra một đường cong tuyệt đẹp, đón lấy ánh nắng, đẹp trai kinh người.

Ồi chào ơi, khốn thật, một chàng trai cười đẹp đến thế, rõ ràng tôi đã ngắm bao năm rồi mà vẫn mê đắm một cách hết thuốc chữa!

A a a, ghen tị, ghen tị!!! Cười đẹp quá!!!

“Ngốc! Trà của em sắp nguội rồi!”

Tôi cúi nhìn xuống, giật mình đến mức nước bọt sắp chảy ra cũng rút vào lại.

Gì chứ, tại anh tự dừng lại dùng nụ cười quyến rũ tôi, hại tôi quên mất mình đang cầm ly trà!

Kim Thuần Hy bắt lực lắc đầu, quay lưng định bỏ đi.

“Khoan... khoan đã!!!”. Tôi cầm ly trà gọi với theo, “Máng em ngốc thì phải trả giá đó!”

Thuần Hy khựng lại, anh nheo mắt nhìn tôi, “Ồ? Giá gì?”

“Giá chính là...”. Tôi cầm chặt ly trà, “Cái giá chính là bắt buộc anh mỗi ngày phải pha trà cho em vào đúng lúc này”.

Nói xong câu đó, tim tôi dội lên thành thịnh.

Quách Tiễn Ni, mi xem mi đang nói gì thế? Trước kia chẳng phải Tuấn Hạo đã pha trà i sao? Chẳng lẽ chỉ vì nỗ lực và hổ thẹn với Tuấn Hạo mà mi bắt Thuần Hy làm? Lúc này anh đã rất rộng lượng đồng ý đưa Tuấn Hạo cùng lên đảo Hy Ni rồi, mi đừng quá tham lam.

Trời ạ! Thuần Hy sẽ giận và bỏ mặc mi cho xem!

“Được!” Thuần Hy bỗng nói.

Sao cơ??? Anh nhận lời? Tôi có nghe nhầm không? Đây là việc mà chỉ người dịu dàng như Tuấn Hạo mới làm đó!

“Thuần Hy, ý Ym là ngày nào cũng pha như Tuấn Hạo đã làm ấy”. Tôi cố ý nhấn mạnh tên Tuấn Hạo.

“Anh biết, ngốc”.

Hả? Là thật là thật!!! Thuần Hy nhận lời thật rồi!! Bây giờ tôi có thể xác nhận mình không nghe nhầm!!!

Vốn trước nay luôn lạnh lùng, một năm hiếm khi cười một lần, tự xưng là “bạch mã hoàng tử” có giá nhất trong nước, mà Kim Thuần Hy lại đồng ý pha trà cho Quách Tiễn Ni tôi, mà lại còn ngày nào cũng làm!!!

HOHO, hạnh phúc quá!!! Yeah!!!

“Nhưng... Thuần Hy, em vẫn thấy kỳ lạ! Sung sướng rồi, tôi vẫn thấy buồn bực.

“Hử?”

“Tại sao anh lại nhận lời?”

Chẳng lẽ anh không ghen? Tôi là bạn gái anh mà! Tôi yêu cầu anh làm việc mà người khác đã làm, mà còn là tình địch nữa, chẳng lẽ anh không giận?

“Ngốc!” Thuần Hy bắt lực nhìn tôi, “Vì cậu ấy là bạn của chúng ta, cũng là người anh biết ơn, anh còn muốn đưa cậu ấy lên đảo Hy Ni thì chuyện kia có đáng để lưu tâm không?”

Gì cơ? Thuần Hy nói Tuấn Hạo là bạn của chúng tôi? Mà lại là người anh biết ơn? Vì tôi ư? Chẳng lẽ lại là vì tôi? Thuần Hy luôn cao ngạo lại đồng ý làm bạn với Tuấn Hạo? Mà lại còn cảm ơn anh ấy?

Hu hu hu... cảm động quá!!! Cảm động quá!!! Thuần Hy đúng là hoàng tử ưu tú nhất, hoàn mỹ nhất trong tim em!!! HOHO...

Nhưng, nhưng lúc này anh vút gọi tôi là gì???

“Này! Kim Thuần Hy!!! Sao anh lại gọi em là ngốc nữa?” Tôi tức tối nhY nanh giờ vút với anh.

Thuần Hy đột ngột áp sát mặt lại, đôi mắt quyến rũ dịu dàng nhìn tôi.

Trời ạ, sao mặt anh lại gần mặt tôi đến thế, ôi, tôi có thể cảm nhận được hơi thở nóng ấm của anh...

Anh muốn làm gì?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ anh muốn...

Tôi từ từ nhắm mắt lại, mặt nóng phừng phừng...

“Ừ? Anh đưa tay ra vỗ vào trán tôi, “Có sức để mắng người, chứng tỏ xuất phát sớm được rồi”.

Á á á!!! Gì chứ!!! Đang cảm động muốn chết, tự dừng câu nói của anh suýt nữa đập tôi ra Thái Bình Dương rồi! Thật là... ghét!!!

Nể mặt anh đồng ý đưa Tuấn Hạo lên đảo Hy Ni, em tha cho đấy! Phù phù...

Sau khi đến đảo rồi, ngày nào tôi cũng vui vẻ bên cạnh Thuần Hy.

Cùng đi ra biển chơi, cùng ngắm hoàng hôn, nghe chim hót, ừ, chỉ cần ở cạnh Thuần Hy thì cho dù chỉ lặng lẽ ngồi hàng tiếng, tôi cũng thấy rất hạnh phúc...

Đương nhiên, tôi cũng sẽ không chỉ nghĩ đến mình, mỗi sáng trưa chiều cố định, tôi đều trò chuyện với Tuấn Hạo vẫn còn hôn mê, để anh không thấy cô đơn. Còn Thuần Hy thì chỉ im lặng ngồi bên cạnh, có lúc anh cũng xoa bóp giúp Tuấn Hạo, hu, tôi cũng muốn hưởng thụ đãi ngộ đó quá. Có hơi ghen tị chút chút!!!

“Thuần Hy, anh cũng xoa bóp cho em đi!”. Ra khỏi phòng Tuấn Hạo, tôi nũng nịu, “Tại sao anh lại chăm sóc Tuấn Hạo ân cần quá vậy?”

“Ngốc, nằm lâu quá cơ bắp sẽ teo lại, xoa bóp sẽ khá hơn”.

“Woa, sao anh biết nhiều như thế! Quả là Kim Thuần Hy IQ cao, hiểu biết nhiều”

“Chả lẽ ngốc như em?”

“Em làm gì có? Có điều chỉ hơi ngốc hơn anh tí ti”. Tôi cự lại

“Đi tản bộ, về nghỉ ngơi sẽ khoẻ hơn”. Thuần Hy nói rồi lấy áo khoác của anh khoác lên vai tôi, nắm tay tôi tiến ra biển đêm.

Gió biển rất lớn, cũng may có áo khoác ấm áp của Thuần Hy nên tôi chẳng thấy lạnh tí nào.

Tôi và Thuần Hy nắm tay đứng ở bờ biển, tham lam hít ngửi không khí trong lành mang mùi vị biển cả, bỗng thấy khoẻ khoắn hơn nhiều.

Phù, nếu Tuấn Hạo cũng cùng đến thì hay quá!

“Haizz, Thuần Hy, anh bảo Tuấn Hạo phải bao lâu nữa mới tỉnh? Anh ấy liệu có... mãi mãi không tỉnh lại không?” Tôi khẽ thở dài, quay sang nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của Thuần Hy.

“Cậu ấy sẽ tỉnh!”

“Nhưng, nhưng bác sĩ đã nói, tuy qua được giai đoạn nguy hiểm, nhưng đại não vẫn trong trạng thái hôn mê, không biết bao giờ mới tỉnh lại. Hu hu, nếu suốt đời anh ấy cũng không tỉnh lại thì phải làm sao?”

“Chỉ cần đủ kiên nhẫn thì cậu ấy sẽ tỉnh lại!” Thuần Hy siết chặt tay tôi, dường như đang truyền sự tự tin cho tôi.

“Ừm...”. Tôi thở ra, không kìm được quay đầu nhìn ngôi nhà cá hYô mà Tuấn Hạo xây cho tôi, những cảnh tượng trước kia lại lướt qua như một bộ phim...

“Tiền Ni, em còn nhớ câu chuyện cổ tích ‘cô tiên hoa’ mà anh đã kể không? Em nói em cũng muốn làm ba chuyện như cô ấy: một là đi du lịch khắp nơi, hai là ở trong ngôi nhà ven biển, ba là làm một việc để thế giới này đẹp hơn...”

“Em chỉ nói đùa thôi mà, anh còn nhớ cơ à? He he...”. Có muốn làm cũng không còn thời gian... thời gian trôi qua nhanh quá...

“Mỗi câu em nói anh đều nhớ!”

“Thế nên anh mới xây ngôi nhà này, đưa em đến bờ biển, muốn em ở trong ngôi nhà ven biển, thực hiện nguyện vọng thứ hau của em ư?”

“Lần này đầu óc thông minh ra rồi nhỉ, he he”. Anh dịu dàng xoa đầu tôi.

“Tuấn Hạo, cảm ơn anh...”. Nước mắt lưng tròng, bó tay thôi, ai bảo tôi cứ hay xúc động.

“Anh không nhận lời cảm ơn của em”. Ánh mắt lấp lánh, nụ cười của anh đột nhiên trở nên ranh mãnh.

“Gì cơ??? Người ta tốt bụng tốt ý cảm ơn anh, tại sao không nhận???”

“Vì vẫn chưa đủ tư cách – còn hai việc nữa chưa làm mà! Đợi anh giúp em làm xong hết ba việc rồi cảm ơn anh sau!”

...

“Ôi chào, đẹp quá đẹp quá! Đây là gì thế?”

“Đây là đá dạ quang! Đợi khi em khỏi bệnh rồi, chúng ta sẽ đi mua thật nhiều, thật nhiều, cùng rắc nó lên biển – để thế giới này tràn ngập ánh sáng, trở nên đẹp dễ hơn, được không?”

“Tuấn Hạo...”

Đợi đến khi tôi hết bệnh ư??? Tại sao phải đợi đến lúc đó??? Sẽ không có ngày đó đâu...

“Tiễn Ni, nhận lời với anh, sau này chúng ta sẽ cùng đi rải đá dạ quang, được không?”

“A a!!!! Tuyệt quá!!! Đúng là quá tuyệt vời!!!!”. Bước ra khỏi giấc mơ, tôi nắm chặt viên đá trong tay, bắt giắc reo lên, “Tuấn Hạo, cảm ơn anh!!! Em thích món quà này quá!!! Em rất thích, em thích quá, em thật sự thích nó đến muốn chết đây!!!!”

“Tốt quá, em thích nó là hạnh phúc lớn nhất của anh! Tuy bây giờ anh chỉ có thể tặng em một viên đá dạ quang, nhưng anh sẽ cố gắng – rồi sẽ có một ngày, em sẽ nhìn thấy mặt biển trước mặt trôi đầy những viên đá dạ quang rực rỡ, giống như những vì sao trên trời, chúng cùng chúc phúc cho em...”

...

Hồi ức tan ra từng chút một, vô tình đã hoá thành nước mắt.

Thuấn Hạo, chúng ta đã hẹn nhau cùng rải đá dạ quang... nhưng bây giờ... do em hại anh, xin lỗi xin lỗi...

Khi anh tỉnh lại rồi, chúng ta sẽ lại rải đá dạ quang nhé, anh nhất định phải tỉnh lại, Tuấn Hạo...

“Em đợi ở đây một lát”. Thuần hy bỗng buông tay tôi, chạy đi.

“Thuần Hy...” Anh làm gì thế? Tại sao bỏ tôi lại? Tôi sợ lắm.

“Thuần Hy... Kim Thuần Hy!!!”

“Này! Anh đang ở đâu???”

“Ghét quá!!! Chẳng lẽ anh định bỏ em lại? Đồ khốn!!! Mau quay lại!!!”

Tôi gào về phía biển, nhưng chẳng chút hồi em.

Sẽ không... sẽ không đâu... Lòng tôi hoảng loạn lắm nước mắt vẫn chưa khô lại trào ra...

Nhưng đúng lúc tôi khóc nức nở thì lại thấy khắp nơi toả ánh sáng lấp lánh, như sao trên trời, đẹp như pha lê... Nước biển đen thẫm và bãi cát trở nên rực rỡ bay bổng...

Gì thế này? Vật đang trôi trên mặt biển là gì thế? Lấp lánh toả sáng trên bãi cát là gì? Ánh sao ư? Sao rực rỡ? chúng rơi xuống đây từ lúc nào vậy?

Hay là...

Bất chấp tất cả, tôi đi như chạy đến nơi phát ra ánh sáng ấy. (Sau phẫu thuật, cơ thể tôi tuy hồi phục nhanh, nhưng bác sĩ vẫn dặn tôi không được vận động mạnh).

Sắp đến rồi, sắp đến rồi! Trong ánh sáng rực rỡ ấy, một bóng dáng cao ráo nổi bật... gần rồi, gần rồi!

Là Thuần Hy!

Anh đứng bên bờ biển, mái tóc đen nhánh hơi rối bồng lên trong gió, gương mặt hoàn mỹ quyền rũ như tượng thần Hy Lạp.

Anh nắm trong tay một “ngôi sao nhỏ” rực rỡ sắc màu, khẽ rải chúng lên bãi cát...

Tôi nhặt một “ngôi sao nhỏ” xanh lục lên – đá dạ quang! Không phải ngôi sao nhỏ, mà là đá dạ quang! Xung quanh tôi là một vầng sắc màu, là đá dạ quang đang toả hào quang.

Bất giác lại nhớ đến nguyện vọng thứ ba mà Tuấn Hạo đã nhận lời tôi.

Thuần Hy anh... đang giúp Tuấn Hạo thực hiện nguyện vọng đã hứa với tôi mà không có cơ hội thực hiện hay sao? Đó là việc khiến thế giới trở nên đẹp hơn ư?

Thuần Hy khẽ đưa tay lên, những viên đá dạ quang đủ hình thù màu sắc dần dần rơi xuống mặt biển, trong tích tắc, ánh sáng lấp lánh thắp sáng mặt biển, như thể đang mang tin mừng đến, thế giới cũng trở nên rực rỡ loá mắt hơn...

Woa woaa... đẹp quá... đẹp quá, đẹp quá!!!

Tôi dờ dẫm đứng nhìn, mồm há hốc thành hình chữ o vì quá khinh ngạc!

Tuấn Hạo, anh nhìn thấy chưa? Thuần Hy giúp chúng ta mang đá dạ quang đến đây, để cả thế giới đẹp hơn! Hu hu hu... anh thật tinh tế...

“Em cũng muốn rải!” Tôi bốc một nắm đá dạ quang, lấy một viên màu xanh lục, lấy hết sức ném ra biển.

Khi viên đá chạm mặt nước, nước biển xanh thẫm lại thêm một ngôi sao, lấp lánh, như đang chớp mắt tinh nghịch với tôi...

“Woa! Thoải mái quá!!! Vui quá!!!” Tôi không nén được, hoan hô ầm ĩ.

“Thuần Hy...”. Tôi dụi dãi gọi.

“Gì cơ?”

“Cám ơn anh, vì tối nay đã cùng lúc giúp em thực hiện hai nguyện vọng”. Tôi vui vẻ khoác tay anh.

“...”

He he, không biết hả? HY he, thiên tài như anh mà cũng có lúc không biết ư?

Tôi đắc ý làm mặt hề với anh, “Vì... chuyến du lịch toàn cầu thật sự là chuyến du lịch tình yêu, mà Thuần Hy là cả thế giới của em, he he...”

“...”. Thuần Hy sững sờ nhìn tôi bất động.

He he, anh cảm động lắm đúng không? Không ngờ em lại nói những lời tình tứ chân thành thế đúng không?

Ha ha, Thuần Hy à! Nếu anh cảm động muốn khóc thì cứ khóc đi, em tuyệt đối không cười nhạo anh đâu, hi hi...

“Ngốc!” Không ngờ anh lại ném ra một câu như thế.

“Cái gì??? Kim Thuần Hy!!! Tại sao anh lại mắng em là ngốc???”

A... a! Tức quá! Tức muốn ồ tung luôn! Mất cả hứng!!! Chẳng lẽ anh không hiểu được chút xíu lãng mạn nào ư? Lúc này lời tôi nói vô cùng tình cảm kia mà...

“Vì sến quá!! Ngốc!!!”

“Kim Thuần Hy! Đêm lãng mạn thế này anh không gọi em là ngọc được không?”

Cho dù anh không nhắc thì tôi cũng biết là sến mà, nhưng tôi vẫn thẳng thắn đề ra yêu cầu không biết bị từ chối đến lần này.

“Không thể! Ngọc!” Anh nở nụ cười ranh mãnh, rồi bước thật nhanh về phía trước.

“A a a!!! Kim Thuần Hy!!! Anh đừng chạy, có gan thì gọi lại lần nữa xem!!!” Tôi vội vàng hùng hục chạy đuổi theo.

“Ngốc! Ngốc!”

“Này! Kim Thuần Hy! Em cũng gọi anh là ngọc! Ngọc ngọc ngọc! Hừ, xem ai gọi nhiều hơn! Ngọc, ngọc, ngọc, ngọc, ngọc, ngọc, ngọc, ngọc...”

...

Tiếng tôi và Thuần Hy bay theo tiếng đá dạ quang rơi xuống biển, phá tan bầu không khí tĩnh lặng.

Các vì sao đang dịu dàng chớp mắt với tôi, cuối cùng tôi đã đuổi kịp anh. Chúng tôi nhìn nhau và cười...

“Thuần Hy, chúng ta cùng cầu chúc cho Tuấn Hạo nhé?” Nhớ đến người đã từng hứa giúp tôi thực hiện ba nguyện vọng vẫn chưa tỉnh lại, lòng tôi bỗng chùng xuống. “Thuần Hy, anh chịu không?”

“Ừ.”

“Anh tốt thật!”

Thế là, tôi và Thuần Hy tay nắm tay đi dọc bãi biển rải đá dạ quang, mỗi một viên đá là một điều ước cho Tuấn Hạo.

Rất nhanh, những viên đá dạ quang lấp lánh đã hoà vào biển, ánh sáng đẹp đẽ thấp sáng mặt biển tĩnh lặng, đưa những lời cầu nguyện và sự cảm kích của chúng tôi với Tuấn Hạo đi xa...

134. Chương 170

Kì tích

Một buổi sớm mai, khi ánh nắng dịu dàng chiếu khắp hòn đảo, Thuần Hy đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp, còn tôi đang cầm cuốn “Nụ hôn của quỷ” đọc cho Tuấn Hạo nghe...

Đột nhiên, một mùi hương bay đến, ánh mắt tôi rơi xuống chiếc túi nhỏ màu xanh lục đặt cạnh gối Tuấn Hạo, he he, đó là “túi cầu nguyện đặc biệt Margaret” mà tôi làm cho anh, hy vọng có ngày anh tỉnh dậy trong mùi hương hoa Margaret...

Tuấn Hạo, lần nào ngửi mùi thơm trà hoa Margaret em đều thấy phấn chấn gấp trăm lần”. Tôi nắm một nhúm hoa khô lên đặt vào lòng bàn tay anh, “Tuấn Hạo, anh nhìn này, đó là trà hoa anh làm cho em, anh phải nhanh tỉnh lại mới được, trà hoa đã không còn nhiều nữa. Thuần Hy và em đều không biết cách làm, he he. Anh nhất định không tin là Kim Thuần Hy thiên tài cũng có thứ không biết làm nhỉ?”

Bỗng nhiên!

Một cảnh tượng khiến tôi kinh ngạc và không dám tin đang xảy ra!!!

Ôi? Tôi có nhìn lầm không? Ngón tay Tuấn Hạo hình như đang nhúc nhích!

Anh... anh dần dần... dần nắm chặt đóa hoa khô ấy!

“Anh không biết làm gì?”

Á? Tôi ngạc nhiên quay lại, thấy Thuần Hy vẻ mặt tỏ rõ hai chữ “không phục” đang tiến lại gần

“Thuần Hy, anh nhìn mau! Ngón tay Tuấn Hạo hình như nhúc nhích!”

“Đừng đánh trống lảng!”

“Thật mà. Ym không lừa anh đâu”.

“... Lúc này... hình như em nhìn thấy tay Tuấn Hạo cử động...”

“Ngốc! Lúc này anh nghe rõ em nói anh không biết làm gì đây?”

“A... ồ... em có nói à?” Tôi giả ngây, giả ngô... cho qua chuyện...

“Rõ ràng là có!”

Bỗng nhiên, khắp xung quanh tôi như được phép thuật của tiểu tiên nữ thấp sáng, trở nên trong trẻo rạng rỡ, căn phòng trong tích tắc tràn ngập mùi hương hao Margaret, ngoài cửa sổ thoáng chốc cũng bắt đầu bay đầy những cánh hoa Margaret đáng yêu...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-hon-cua-quy-tieu-ni-tu>